Čestný dluh

I. díl

Tom Clancy

## Prolog

### Západ slunce, východ slunce

Když si teď člověk zpětně vybavuje vše, co se přihodilo, byl to divný způsob jak začít válku. Jen jediný ze zúčastněných věděl, co se doopravdy děje, a i to byla jen náhoda. Vyřízení koupě pozemku bylo odloženo kvůli úmrtí v advokátově rodině, a tak advokát za dvě hodiny odlétal nevyspalý na Havaj.

Pro pana Jamatu to bylo první uzavření koupě pozemku na americké půdě. Ačkoli na pevninské části Spojených států vlastnil řadu nemovitostí, samotný převod uživatelského práva vždycky provedli jiní právníci, bez výjimky američtí občané, kteří dělali přesně to, za co dostali zaplaceno, obvykle za dohledu některého ze zaměstnanců pana Jamaty. Tentokrát však ne. Existovala pro to řada důvodů. Jeden z nich byl ten, že koupě byla pro něho osobně, ne pro firmu. Další důvod byl ten, že to bylo blízko, soukromým proudovým letadlem pouhé dvě hodiny letu od jeho domova. Pan Jamata řekl právníkovi, že na pozemku bude stát víkendové sídlo. Při astronomických cenách nemovitostí v Tokiu mohl koupit několik set akrů za cenu skromně velkého ateliérového bytu ve svém rodném městě. Výhled z domu, který měl v plánu postavit na skalní výspě, bude úchvatný; pohled na modrý Tichý oceán, v dálce další ostrovy Mariánského souostroví, vzduch čistý jako nikde jinde na tváři země. Z těchto důvodů pan Jamata nabídl královské palmáre, a nabídl ho s okouzlujícím úsměvem.

A ještě z jednoho důvodu.

Jednotlivé dokumenty putovaly ve směru hodinových ručiček kolem kulatého stolu a u každé židle se zastavily, aby na patřičné místo mohl přijít příslušný podpis, aby mohly být opatřeny žlutou nálepkou pro další instrukce, a pak už pan Jamata mohl jen sáhnout do kapsy kabátu a vytáhnout obálku. Vyňal šek a podal ho advokátovi.

"Děkuji, pane," řekl právník úslužně, jak to Američané vždycky dělají, když jsou peníze na stole. Bylo pozoruhodné vidět, jak za peníze udělají cokoliv. Ještě před třemi lety by zákon koupi pozemku na tomhle místě japonskému občanovi nedovoloval, ale správný advokát a správně vedené jednání, a také správná suma peněz, dali vše do pořádku. "Převod uživatelského práva bude zanesen do knih dnes odpoledne."

Jamata na prodávajícího pohlédl se zdvořilým úsměvem a s pokývnutím, pak vstal a opustil budovu. Venku čekalo auto. Jamata usedl na přední sedadlo a pánovitě pokynul řidiči, aby vyrazil. Jednání bylo skončeno, a s tím nastal i čas skončit s roztomilostmi.

Jako většina tichomořských ostrovů je i Saipan vulkanického původu. Nachází se v těsné blízkosti Mariánského příkopu, propasti hluboké jedenáct kilometrů, kde se jedna geologická kra noří pod druhou. Výsledkem je soustava tyčících se kuželovitých hor; samy ostrovy jsou tvořeny jejich pouhými vrcholky. Terénní toyota ujížděla po celkem hladké silnici na sever a projela

serpentinami kolem Mount Achugao a Mariana Country Clubu směrem na Marpi Point. Tam zastavila.

Jamata vystoupil z vozu a pohledem spočinul na několika hospodářských budovách, které brzy zmizí; nešel však na budoucí staveniště svého nového domu, nýbrž zamířil ke skalnatému okraji útesu. Ačkoliv mu už bylo přes šedesát, nerovným terénem šel pevným a cílevědomým krokem. Jestli tu kdysi bylo hospodářství, pak to bylo hospodářství ubohé, jak viděl, nehostinné pro vše živé. Stejně jako bývalo téměř vždy v minulosti celé tohle místo.

Když došel ke hraně Útesu sebevrahů, jak ho nazývali místní, byl jeho obličej naprosto bez výrazu. Vítr vál od moře, a on slyšel i viděl vlny, přicházející v nekonečných řadách za sebou a tříštící se o skály při úpatí útesu - o tytéž skály, o které se roztříštila těla jeho rodičů a sourozenců, když oni, a tolik dalších, skočili dolů, aby nepadli do zajetí postupujících vojáků americké námořní pěchoty. Vojáky ten pohled naplnil hrůzou, ale to pan Jamata nikdy neuzná ani neocení.

Obchodník tleskl rukama a sklonil hlavu, aby na sebe upoutal pozornost bloudících duchů a aby dal najevo, že se s patřičnou poslušností podřídí tomu, jakým způsobem ovlivní jeho osud. Je správné, myslel si, že koupí tohoto kusu země se nyní 50,016 procent pozemků na Saipanu dostalo opět do japonských rukou, více než padesát let poté, co jeho rodiče zemřeli rukama Američanů.

Pocítil náhlý chlad, a přisoudil ho pohnutí z tohoto okamžiku nebo možná přítomnosti duchů svých předků. Ačkoliv nekonečný příboj odnesl jejich těla, jejich kami toto místo zcela určitě nikdy neopustila a očekávají jeho návrat. Zachvěl se a zapnul si kabát. Ano, zde bude stavět, ale teprve až vykoná, co je nejdříve ze všeho třeba vykonat.

Nejprve musí ničit.

Byl to jeden z těch dokonalých okamžiků, přes půl světa odtud. Jednička opsala hladký, dokonalý oblouk směrem od míčku, na kratičký okamžik se zastavila, a pak se stále rychleji vracela po stejné dráze dolů. Člověk, držící hůl, přenesl váhu z jedné nohy na druhou. V pravý okamžik se ruce natočily tak, jak bylo třeba, a hlava hole se otočila kolem podélné osy, takže když zasáhla míček, byla přesně kolmo k zamýšlené dráze letu. Zvuk byl výmluvný - dokonalé tink, způsobené kovovou hlavou hole. To, spolu s pocitem, který vnímaly jeho prsty svírající grafitové držadlo, pověděl hráči vše, co potřeboval vědět. Nemusel se ani dívat. Hůl dokončila svou dráhu, ještě než se mužova hlava natočila, aby sledovala let míčku.

Bohužel, hůl nedržel Ryan.

Když se Jack sehnul, aby položil míček na ‚týčko', potřásl hlavou s ublíženým úsměvem. "Pěkný zásah, Robby."

Kontradmirál Robert Jefferson Jackson od amerického válečného námořnictva nezměnil svůj postoj a jeho oči letce sledovaly, jak míček začal klesat a pak několikrát poskočil po greenu dvě stě padesát metrů odtud. Doskákal ještě asi dalších třicet. Robby nepromluvil, dokud se míček nezastavil, přesně uprostřed. "Chtěl jsem to zahrát trochu doleva."

"Život je pes, co?" poznamenal Ryan, když prováděl svůj rituál přípravy k úderu. Kolena pokrčená, záda rovně, hlavu dolů, ale ne moc, uchopení, ano, tak nějak to má být. Udělal všechno, co mu klubový profesionál říkal minulý týden, i týden předtím, a týden... nápřah holí dozadu... a dolů...

...a nebylo to špatné, jen trochu napravo od dráhy, sto osmdesát metrů, nejlepší první odpal, co se mu kdy podařil... vůbec kdy. A se svou jedničkou zhruba do stejné vzdálenosti, kam by se Robby dostal se sedmičkou. Jediná výhoda spočívala v tom, že teď, ve tři čtvrtě na osm ráno, kolem nebyl nikdo, kdo by se s ním mohl podělit o jeho značně rozpačité pocity.

Aspoň žes to nenapálil do vody.

"Jak dlouho hraješ, Jacku?"

"Celé dva měsíce."

Jackson se usmál a mířil k místu, kde stál vozík. "Začal jsem, když jsem byl druhým rokem v Annapolisu. Mám náskok, hochu. Kruci, tak si aspoň užij ten den."

Takové to tu bylo. Greenbrier je usazen mezi horami Západní Virginie. Klidné místo, stranou všeho ruchu, někdy z konce osmnáctého století, a v tomto říjnovém ránu byla bílá masa hotelu orámována žlutí a šarlatem, jak stromy vstoupily do svého každoročního cyklu podzimního ohně.

"No, ani nečekám, že tě porazím," připustil Ryan, když se posadil do vozíku.

Otočil se, s úsměvem. "To neporazíš. Jenom děkuj pánubohu, že dneska nepracuješ, Jacku. Já jo."

Ani jeden ani druhý nebyl na dovolené, jakkoliv moc ji potřebovali, a ani jeden nebyl spokojen s tím, čeho dosáhl. Pro Robbyho to představovalo vysokou velitelskou funkci a příslušný stůl v Pentagonu; pro Ryana, který se z toho překvapení dosud docela nevzpamatoval, to byl návrat do světa byznysu, namísto do světa vědy, do kterého se chtěl dostat - nebo si aspoň myslel, že chce -, když před dvěma a půl lety trčel v Saudské Arábii. Třeba to bylo tím, že se tenkrát aspoň něco dělo, myslel si - snad jsem tomu nepropadl? ptal se Jack sám sebe, když si vybíral trojku železo. Nebude stačit na to, aby se dostal na green, ale ještě se neseznámil s lesem, rostoucím kolem upravené dráhy. Jo, je to vzrušení z akce, po kterém toužil víc než po občasném úniku z ní.

"Nespěchej, dej si na čas, a nesnaž se to zabít jediným úderem. Míček je sám mrtvý už teď, ne?"

"Ano, pane admirále," odpověděl Jack.

"Drž hlavu sehnutou. Dívat se budu já."

"Správně, Robbie." Vědomí, že se mu Robbie nebude smát, ať míček odpálí jakkoli špatně, bylo jaksi horší než podezření, že by se opravdu smál. Ještě si stačil uvědomit, že se má před švihem trochu narovnat. Odměnou mu byl příjemný zvuk:

Lup. Míček už byl třicet metrů daleko, když zvedl hlavu a zahlédl ho, jak stále míří doleva... ale už s náznakem, že se vrátí doprava.

"Jacku?"

"Jo," odpověděl Ryan, aniž otočil hlavu.

"Tak tahle trojka je to pravé," řekl Jackson s potlačovaným smíchem a jeho oči propočítávaly dráhu letu. "Zůstaň u tohohle, nic neměň. Dělej to takhle, pokaždé."

Jackovi se nějakým způsobem podařilo dostat hůl zpátky do vaku, aniž by přitom praštil přítele do hlavy. Když se vozík dal opět do pohybu po pravé straně upravené dráhy směrem k Robbyho míčku, osamělému bílému bodu na zeleném, rovném koberci, začal se smát.

"Schází ti létání?" zeptal se opatrně.

Robby na něj pohlédl. "A taky hraješ nečistě," poznamenal. Ale tak už to chodilo. Dokončil svůj poslední let, postoupil na místo ve vyšším velení, a pak se s ním počítalo na funkci velitele Zkušebního střediska námořního letectva v Letecké námořní základně na Patuxent River v Marylandu, kde by byl pracoval jako hlavní zkušební pilot amerického válečného námořnictva. Místo toho však Jackson pracoval na ředitelství operací J-3 pro sbor náčelníků štábů. Plánování válek, prapodivné pracovní zařazení pro válečníka ve světě, ve kterém se válka stávala záležitostí minulosti. Nabízela se tu sice lepší vyhlídka na kariéru, avšak zdaleka ne tak uspokojivá jako létání, o které doopravdy stál. Jackson se pokoušel přejít to pokrčením ramen. Nakonec, zalétal si; začal na Phantomech a propracoval se na Tomcaty, velel vlastní peruti a pak i skupině perutí na letadlové lodi, pak se brzy nato dostal do vrchního velení, na základě vynikající a solidní služby, během níž nikdy nešlápl vedle. Jeho další zařazení, jestli ho dostane, bude velení bojové skupině letadlových lodí, cíl, který mu kdysi připadal nad síly samotné Štěstěny. Teď, když toho dosáhl, mu nešlo do hlavy, kam se všechen ten čas

poděl, a co ho čeká. "Co se stane, když člověk zestárne?"

"Někteří z nás se dají na golf, Robe."

"Nebo se člověk vrátí k cenným papírům," odvětil na to Jackson. Osmička pomyslel si, měkká. Ryan ho následoval k jeho míčku.

"Obchodní bankovnictví," navrhl Jack. "To se ti přece vyplatilo, ne?"

To bylo to, co z člověka dělalo letce - ať už bude Robby v aktivní službě nebo ne, vždycky pro sebe i pro své přátele bude pilotem - pohled vzhůru a úsměv. "No, z mých sto táců jste udělal něco extra, sire Johne." Přitom odpálil míček. Byl to jeden ze způsobů, jak si vyrovnat účty.

Míček dopadl na zem, poskočil a nakonec se zastavil asi dvacet metrů od značkovače.

"Je toho dost, abys mi platil lekce?"

"Sakramentsky nutně je potřebuješ." Robby se odmlčel, a pak se jeho výraz změnil. "Je to spousta let, Jacku. Změnili jsme svět." A to bylo dobré, ne?

"Tak nějak," připustil Jack s napjatým úsměvem. Někdo tomu říkal konec dějin, ale Ryanův doktorát byl právě z tohoto oboru, a ta myšlenka ho trápila.

"Tobě se líbí to, co teď děláš?"

"Jsem každý večer doma, obyčejně před šestou. V létě vidím všechny žákovské baseballové zápasy, a na podzim většinu fotbalových utkání. A až Sally doroste na první rande, nebudu na žádném pitomém VC-20B na půl cestě nikam na setkání, které stejně k ničemu není." Jack se nenucené usmál. "A myslím, že se mi to zamlouvá dokonce víc než hrát dobře golf."

"No, to není špatné, protože jak se mi to jeví, tvůj nápřah by nenapravil ani Arnold Palmer. Já se ale o to pokusím," dodal Robby, "protože Cathy mi to dala za úkol."

Jackův vysoký úder byl příliš silný a on se musel krátkým úderem dostat zpátky na green - špatně -, kde se třemi putty dostal na par sedm proti Robbyho čtyřem,

"Člověk, který hraje golf jako ty, by měl víc nadávat," řekl Jackson na cestě ke druhému týčku. Ryan se k odpovědi nedostal.

Na opasku měl samozřejmě operátor. Byl to typ, který umožňoval spojení přes družici, a člověka s ním v podstatě našli, ať byl kde chtěl. Do jisté míry před ním chránily tunely pod horami nebo vrstva vody, ale ani ty ne tak docela úplně. Jack ho odepnul z opasku. Bude to asi něco kolem té věci se Silicon Alchemy, myslel si, ačkoliv nechal instrukce. Možná někomu došly sponky na papír. Pohlédl na displej.

"Myslel jsem, že máš hlavní kancelář v New Yorku," poznamenal Robby. Kód okruhu na displeji byl 202, ne 212, jak Jack očekával.

"To mám. Mohu se telefonicky domluvit skoro o všem, co dělám, mimo Baltimore, ale aspoň jednou týdně tam musím zajet." Ryan se zamračil. 757-5000. Spojovací kancelář Bílého domu. Pohlédl na hodinky. Bylo 7.55 ráno, a to, že volali v tuhle dobu, mu jasněji než co jiného naznačovalo, jak je hovor naléhavý. Ale takové překvapení to zase není, říkal si. Určitě ne podle toho, co četl každý den v novinách. Jediná nečekaná věc na tom byla doba, kdy volali. Čekal, že hovor přijde mnohem dřív. Kráčel k vozíku, kde měl vak na hole a mobilní telefon. V celém vaku to byla jediná věc, se kterou dovedl zacházet.

Trvalo to jen tři minuty, zatímco pobavený Robby čekal ve vozíku. Ano, je v Greenbrieru. Ano, ví, že nedaleko je letiště. Čtyři hodiny? Necelou hodinu tam a zpátky, nanejvýš hodinu v cílovém místě. Zpátky na oběd včas. Dokonce budu mít čas dokončit hru, osprchovat se a převléknout, říkal si Jack, když složil telefon a upustil ho do kapsy na vaku. Tohle byla jedna z výhod nejlepšího systému služebních řidičů na světě. Problém byl v tom, že když jednou člověka měli, jen moc neradi ho pouštěli. Pohodlí, které s tím bylo spojeno, mělo za cíl udělat z toho jen pohodlnější způsob omezování svobody. Jak Jack stál nad jamkou, zavrtěl hlavou a to, že byl myšlenkami jinde, mělo zvláštní účinek; míček, odpálený po druhé dráze, přistál v nízké trávě, dvě

stě deset metrů po dráze, a Ryan kráčel zpátky k vozíku beze slova a přemítal, jak to sdělí Cathy.

Zařízení bylo zbrusu nové a bez poskvrnky, ale je na něm něco obscénního, napadlo inženýra. Jeho krajané nenáviděli oheň, ale zcela určitě jim byl odporný předmět, který se v téhle místnosti měl vyrábět. Nemohl se toho zbavit. V místnosti to znělo jako bzučení hmyzu - což mohlo být jen stěží pravda, protože každá molekula vzduchu v téhle absolutně sterilní hale prošla tím nejlepším systémem filtrace, jaký v téhle zemi dokázali vymyslet. Vynikající inženýrské schopnosti jeho kolegů byly pro tohoto člověka zdrojem pýchy, zvláště proto, že byl mezi nejlepšími z nich. Věděl, že právě tato pýcha mu dodává sílu, a zapudil představu imaginárního bzučení, když kontroloval strojní zařízení. Koneckonců, když to dokázali udělat Američané a Rusové, a Angličané a Francouzi, a Číňané, a dokonce Indové a Pákistánci, proč ne oni? Nakonec, byla v tom všem určitá symetrie.

V jiné části budovy speciální materiál nabýval hrubé obrysy už nyní. Nákupčím zabralo dost času, než unikátní komponenty obstarali. Bylo jich hodně málo. Většina z nich byla vyrobena jinde, ale některé byly zhotoveny v jeho zemi pro použití v zahraničí. Byly zkonstruovány pro jeden účel, pak upraveny pro účely jiné, avšak vždy tu existovala možnost, vzdálená, ale přesto reálná, která původní způsob použití naznačovala. Pro výrobní pracovníky řady korporací se to stalo námětem pro žertování, něčím, co není třeba brát vážně.

Jenže teď to budou brát vážně, uvažoval inženýr. Zhasl světla a zavřel za sebou dveře. Musí stihnout termín, a začne dnes, jen co se pár hodin prospí.

Jakkoliv často tu Ryan pobýval, nikdy ho neopustil pocit mystického obdivu k tomuhle místu, a způsob, jakým se sem dnes dostal, ho neměl připravit na něco obyčejného. Diskrétní telefonát do hotelu mu zajistil dopravu autem na letiště. Letadlo už samozřejmě čekalo, dvoumotorový vrtulový služební letoun, usazený na vzdáleném konci stojánky, docela obyčejný, až na to, že měl označení amerického vojenského letectva a posádka na sobě měla olivově zelené kombinézy. Přátelské úsměvy, samozřejmě, také plné uctivosti. A četař, který se přesvědčil, že ví jak používat bezpečnostní pásy, a zběžný pohovor o bezpečnosti a chování v nebezpečné situaci. Ohlédnutí pilota, který musel dodržet letový řád, a odstartovali; Ryan si lámal hlavu nad tím, kde jsou dokumenty se zprávou, a usrkával coca-colu z příděl pro příslušníky amerického vojenského letectva. Přál si, aby se byl převlékl do slušných šatů, a pak si uvědomil, že se po zralé úvaze nakonec rozhodl to neudělat. Pitomost, a pod jeho úroveň. Let měl trvat čtyřicet sedm minut, a pak přímo do Andrewsu. Jediné, co vynechali, byl let z Andrewsu vitulníkem, ale ten by jen přilákal pozornost. Ujal se ho uctivý major letectva, který ho doprovodil k obyčejnému služebnímu autu s mlčícím řidičem. Ryan se opřel ve svém sedadle a zavřel oči; major se usadil vpředu. Pokusil se zdřímnout. Suitland Parkway už viděl dřív, a cestu znal zpaměti. Po Suitland Parkway na 1-295, pak hned odbočit a na 1-395, pak výjezd Maine Avenue. Denní doba, hned po obědě, zaručovala rychlou jízdu, a skutečně, auto zastavilo až u strážní budky na West Executive Drive, kde jim stráž mávnutím naznačila, aby jeli dál, což bylo nanejvýš nezvyklé. Uvítal je krytý vstup do přízemí Bílého domu, spolu se známým obličejem.

"Ahoj, Arnie." Jack podával ruku vedoucímu prezidentova pracovního štábu. Arnold van Damm byl prostě moc dobrý, a Roger Durling ho potřeboval, aby pomohl s reorganizací. Prezident Durling velmi brzy porovnal svého vedoucího pracovníka s Arniem a zjistil, že jeho člověk má nedostatky. Moc se nezměnil, jak Ryan viděl. Tytéž konzervativní košile, a v obličeji tatáž neotesaná poctivost, ale Arnie teď byl starší a unavenější než dřív. No, ale kdo nebyl? "Když jsme tady spolu mluvili minule, říkal jsi, že mě už nebudete potřebovat," řekl Jack, aby se rychle zorientoval v situaci.

"Všichni děláme chyby, Jacku."

Ale, ale. Ryan byl okamžitě ve střehu, ale za potřásání rukou vešel dovnitř. Agenti tajné služby pro něj měli připravenu propustku, a věci šly hladce, dokud nespustil detektor kovu. Ryan odevzdal klíč od svého hotelového pokoje a zkusil to znovu; zase uslyšel pípnutí. Jediný další kov, který u sebe kromě hodinek měl, bylo vypichovátko.

"Odkdy ses dal na golf?" zeptal se van Damm s uchechtnutím, které se hodilo k výrazu agenta stojícího nejblíž.

"Je to moc fajn vědět, že jste mě nesledovali, kam jsem se jen hnul. Dva měsíce, a ještě jsem nedal ani deset pod par."

Vedoucí pracovního štábu mu pokynul ke skrytému schodišti nalevo. "Víš, proč tomu říkají ‚golf '?"

"Jo, protože slovo ‚sračka' už bylo obsazené." Ryan se zastavil na odpočívadle. "Co se děje, Arnie?"

"No, to snad víš." To byla celá odpověď, které se mu dostalo.

"Zdar, doktore Ryane!" Zvláštní agentka Helen D'Agustinová byla pořád stejně krásná, a stále byla součástí prezidentovy užší pracovní skupiny. "Pojďte prosím se mnou."

Být prezidentem není nic, co by člověku mohlo přidávat na mládí. Roger Durling kdysi býval výsadkářem, který šplhal po horách Centrální vysočiny ve Vietnamu, dosud rekreačně běhal, a údajně hrál rád squash, aby se udržel ve formě, ale přesto dnes odpoledne vypadal hodně unaveně. A hlavně, prolétlo Ryanovi hlavou, k prezidentovi se dostal rovnou, žádné čekání v některém z té spousty předpokojů, a úsměvy na tvářích, které viděl na cestě sem, byly samy o sobě výmluvné. Durling vstal s rychlostí, která měla ukázat radost, s jakou svého hosta vidí. Nebo také něco jiného.

"Jak to jde s makléřstvím, Jacku?" Stisk ruky současně s otázkou byl suchý a tvrdý, ale v potřesení byla naléhavost.

"Pořád mám co dělat, pane prezidente."

"Moc zase ne. Co ten golf v Západní Virginii?" zeptal se Durling a pokynul Ryanovi ke křeslu u krbu. "To je všechno," pronesl ke dvěma agentům Secret Service, kteří vešli za Ryanem. "Děkuji."

"Můj nejnovější zlozvyk, pane," řekl Ryan, když slyšel, jak se dveře za ním zavřely. Připadalo mu nezvyklé být takhle blízko hlavy státu, bez ochranné přítomnosti strážců ze Secret Service, tím spíš, že byl ve vládních službách už tak dlouho.

Durling se také posadil a opřel se. Mluva jeho těla prozrazovala sílu, takovou, která vyzařuje spíš z ducha než z těla. Byl čas přejít k věci. "Mohl bych říci, že mě mrzí, že jsem vám pokazil dovolenou, ale říkat to nebudu," prohlásil prezident Spojených států. "Měl jste dovolenou dva roky, doktore Ryane. Teď končí."

Dva roky. První dva měsíce nedělal doslova vůbec nic, v posvátném soukromí své pracovny pouvažoval o několika učitelských místech, díval se, jak manželka každé ráno odchází do své ordinace v nemocnici Johnse Hopkinse, chystal dětem svačiny do školy a sobě říkal, jaká je to nádhera, takhle odpočívat. Trvalo to právě ty dva měsíce, než si připustil, že mu nedostatek činnosti působí víc stresu než cokoliv z toho, co až dosud dělal. Stačily jen tři pohovory, aby se octl v zaměstnání v oboru investic, a aby mohl ženu každé ráno hnát z domu a nadávat na všechen ten spěch - a možná ho to zachránilo od toho, aby se nezbláznil. Přitom vydělal nějaké peníze, ale i to, jak si uvědomoval, se mu už začínalo zajídat. Stále ještě nenašel své místo, a vůbec nevěděl, jestli ho někdy najde.

"Pane prezidente, nábor skončil už před několika lety," pronesl Jack s úsměvem. Byla to kousavá poznámka, za kterou se zastyděl, už když ji pronášel.

"Už jste své vlasti jednou řekl ‚ne'." Výtka s úsměvy skoncovala. To je Durling tak v úzkých? Dobrá, měl k tomu veškeré důvody, a se stresem se dostavila i netrpělivost, což překvapovalo u člověka, jehož hlavní úlohou bylo být na veřejnosti příjemný a dodávat jistotu. Jenže Ryan přece nepatřil k

veřejnosti.

"Pane, byl jsem tenkrát úplně na dně. Nemyslím, že by to bylo mohlo..."

"Dobrá. Viděl jsem vaše materiály. Všechny," dodal Durling. "Dokonce vím, že bych tu také třeba nebyl, nebýt toho, co jste udělal před pár lety v Kolumbii. Prokázal jste vlasti dobrou službu, doktore Ryane, a dostal jste volno, zase jste si trochu zahrál v peněžnictví - docela úspěšně, zdá se - a teď je čas se vrátit."

"O jakou práci jde, pane?" zeptal se Jack.

"Chodbou a za roh. Těch posledních pár, co tam sedělo, se moc nevyznamenalo," poznamenal Durling. Cutter a Elliot za moc nestáli. Durlingův poradce pro národní bezpečnost prostě na svou práci nestačil. Jmenoval se Tom Loch, a byl na odchodu, jak se Ryan dočetl v ranních novinách. Zdálo se, že tisk má tentokrát pravdu. "Nebudu kolem toho okolkovat. Potřebujeme vás. Já vás potřebuji."

"Pane prezidente, to je pro mě moc lichotivé, ale jde tady o to, že..."

"Jde tady o to, že mám až moc nabitý denní program, a den má jen čtyřiadvacet hodin, a státní správa toho až moc pomotala. Přitom jsme své zemi neposloužili tak, jak bychom měli. Nemohu to říci jinde než v téhle místnosti, ale tady to říci mohu a musím. Stát je slabý. Obrana je slabá."

"Fiedler na ministerstvu financí je vynikající," pokrčil rameny Ryan. "A pokud chcete radu ohledně ministerstva zahraničí, dejte vyšší funkci Scottu Adlerovi. Je mladý, ale moc dobrý v procesních záležitostech a na věci se dívá správným způsobem."

"Ale ne bez pořádného dohledu tady odtud, a na to nemám čas. Sdělím Buzzu Fiedlerovi vaše schválení do funkce," dodal Durling s úsměvem.

"Je to vynikající technik, a to je přesně to, co tam na druhé straně ulice potřebujete. Jestli si chcete poradit s inflací, udělejte to proboha teď..."

"A brát na sebe politické riziko. To je přesně to, co má přikázáno dělat. Chránit dolar a srazit inflaci na nulu. Myslím, že to dokáže. První náznaky jsou slibné."

Ryan přikývl. "Myslím, že máte pravdu." Oukej, ven s tím už konečně.

Durling mu podal knihu s hlášeními. "Čtěte."

"Ano, pane." Jack rozevřel desky svazku a rychle prolistovával tuhé listy na začátku, s varováním před všemi možnými právními důsledky pro toho, kdo by vyzradil to, co se dále dočte. Jako obyčejně se informace, které zákon Spojených států chránil, nijak moc nelišily od toho, co si mohl kdokoliv přečíst v Time, jen to nebylo tak pěkně napsané. Pravou rukou sáhl po šálku s kávou, který jako na zlost nebyl kalíšek bez ucha, jak to měl raději. Nádobí v Bílém domě oplývalo elegancí, ale ne praktičností. Když sem člověk přišel, bylo to jako návštěva u zvlášť bohatého šéfa. A tak většina schůzek byla trochu moc...

"Něco o tomhle vím, ale nevěděl jsem, že je to tak... zajímavé," zamumlal Jack.

"Zajímavé?" odpověděl Durling se skrývaným úsměvem. "To jsou dobře volená slova."

"Mary Pat je teď zástupkyní ředitele operací?" Ryan vzhlédl a viděl krátké přikývnutí.

"Byla tu před měsícem a domáhala se nějakého vylepšení té své party. Působila hodně přesvědčivě. Al Trent včera dostal od výboru pověření."

Jack se pousmál. "Tentokrát je to zemědělství, nebo vnitro?" Tahle část rozpočtu CIA skoro nikdy nebyla úplně průhledná. Ředitelství operací vždycky dostávalo část svých financí pomocí kouzelnických triků.

"Myslím, že zdravotnictví a humanita."

"Ale stejně budou potřeba dva nebo tři roky, než..."

"To vím." Durling se ve svém křesle zavrtěl. "Podívejte, Jacku, jestli to pro vás bylo tak důležité, tak proč..."

"Pane, jestli jste četl moje materiály, tak tedy víte proč." Panebože,

chtělo se Jackovi říci, co se ode mě čeká, že... Ale to zde nemohl, ne před tímto člověkem, a proto neřekl nic. Vrátil se ke knize s hlášeními, pouštěl stránky mezi prsty a četl, jak jen mohl nejrychleji, aniž by přitom ztratil orientaci.

"Vím, byla to chyba, omezovat tady u nás rozsah zpravodajských informací získávaných pomocí agentů. Trent a Fellows to říkali. Paní Foleyová to říkala. V té funkci se na vás může nahrnout spousta práce, Jacku."

Ryan vzhlédl a málem se usmál, ale pak uviděl prezidentův obličej. Kolem očí mu setrvávala únava, kterou Durling nedokázal skrýt. Pak Durling zachytil výraz na Jackově obličeji.

"Kdy můžete začít?" zeptal se prezident Spojených států.

Inženýr se vrátil, rozsvěcel světla a obhlížel své obráběcí stroje. Jeho kancelář byla skoro celá zasklená a poněkud vyvýšená, aby mohl pouhým zvednutím hlavy přehlédnout všechno, co se v dílně děje. Za několik minut začnou přicházet jeho lidé, a jeho přítomnost v kanceláři, dřív než přijdou ostatní - v zemi, kde to, že se ukázal o dvě hodiny dřív, bylo standardem - tomu dá ten správný náboj. První dorazil jen deset minut po něm, pověsil si kabát a zamířil do vzdáleného kouta, aby postavil na kávu. Kupodivu, hodně podle západního vzoru. Ne čaj, pomyslili si oba současně. Další přišli pohromadě, plni pohrdání i závisti vůči svým kolegům, protože si všichni všimli, že kancelář vedoucího je osvětlena a on že v ní už je. Někteří u svých pracovních stolů prováděli jakési cviky, aby se uvolnili a předvedli své zaujetí. Dvě hodiny před začátkem vedoucí vyšel ze své kanceláře a svolal tým k prvnímu úvodnímu pohovoru o tom, co dělají. Všichni to samozřejmě věděli, ale stejně se jim to muselo říci. Trvalo to deset minut, a když byl konec, dali se všichni do práce. A to už vůbec nebyl divný způsob jak začít válku.

Oběd byl elegantní a podával se v jídelně s vysokým stropem, za zvuku klavíru, houslí a občasného cinknutí křišťálu. Štěbetání u stolu bylo stejné jako jindy, alespoň Jackovi to tak připadalo, když upíjel své víno k jídlu a propracovával se hlavním chodem. Sally i malý Jack si ve škole vedli dobře, a Kathleen budou za měsíc dva roky, jak se tak batolila po domě na Peregrine Cliff - vládnoucí a sebevědomá zřítelnice otcova oka a postrach zařízení pro denní péči. Robby a Sissy, navzdory svým snahám bezdětní, byli pro trojici Ryanů náhradou strýčka a tety, a celou tou snůškou dětí se pyšnili stejně jako Jack a Cathy. Je to smutné, myslíval si Jack, ale tak už to chodí, a říkal si, jestli Sissy ještě nad tím pláče, když spí sama a Robby je někde pryč za prací. Jack bratra neměl. Robby mu byl bližší, než kdy bratr mohl být, a jeho přítel si zasloužil lepší osud. A Sissy, ta byla prostě anděl.

"Copak se asi teď děje v kanceláři?"

"Nejspíš tam kouzlí nějaký plán na invazi do Bangladéše," řekl Jack, vzhlédl a opět se zapojil do hovoru.

"To bylo minulý týden," poznamenal Jackson s úsměvem.

"Jak to asi jde bez nás?" uvažovala Cathy nahlas, zřejmě v obavách o nějakého pacienta.

"No, koncertní sezóna mi začíná až příští měsíc," poznamenala Sissy.

"Mmmmm," prohlásil Jack, pohlédl na svůj talíř a uvažoval, jak má vyrukovat se svou novinou.

"Jacku, já vím," řekla nakonec Cathy. "To zatajování ti moc nejde."

"Kdo..."

"Zeptala se tam, kdes byl," ozval se Robby pres stůl. "Námořní důstojník neumí lhát."

"Ty sis myslel, že se budu zlobit?" zeptala se Cathy manžela.

"Ano."

"Vy nevíte, co on je zač," sdělovala Cathy ostatním. "Každé ráno si vezme noviny a něco bručí. Každý večer sedí u zpráv a bručí. Každou neděli kouká na

besedy v televizi a bručí. Jacku," pronesla potichu, "myslíš, že bych někdy dokázala přestat s chirurgií?"

"Asi ne, ale něco jiného je..."

"To je, ale pro tebe to není něco jiného. Kdy začneš?" zeptala se Caroline Ryanová.

# 1

## Absolventi

Kdesi na Středozápadě je univerzita, slyšel kdysi Jack v rádiu, která má soubor přístrojů, jež se měl používat uvnitř tornáda. Každé jaro studenti s profesorem vytyčili slibný kus území, a když zjistili tornádo, pokusili se umístit soubor, nazvaný ‚Toto' - jak jinak? - přímo do cesty řítící se bouře. Až dosud neměli úspěch. Možná, že zvolili špatné místo, myslel si Ryan, když vyhlížel na holé stromy v Lafayettově parku. Kanceláří prezidentova poradce pro národní bezpečnost se zcela jistě přehnalo tolik cyklonů, kolik si kdo mohl jen přát, a lidé se do ní naneštěstí mohli dostat ještě snáze.

"Víš," řekl Ryan a opřel se ve své židli, "mělo to být o moc jednodušší." A já si myslel, ze také bude, nedodal k tomu.

„Dřív měl svět svá pravidla," pronesl Scott Adler důrazně. "Teď je nemá."

"Jak si věci stojí s prezidentem, Scotte?"

"Chceš pravdu?" řekl Adler a měl tím na mysli Tady jsme v Bílém domě, uvědomuješ si to? a honilo se mu hlavou, jestli jsou do téhle místnosti napojeny magnetofony. "Pohnojili jsme to v Koreji, ale vyvázli jsme z toho se ctí. Díky bohu, že jsme to tak moc nepohnojili v Jugoslávii, protože tam se nedá na nějaké štěstí vůbec narazit. S Ruskem jsme si nevedli nijak moc dobře. Celá Afrika je dobrá tak psovi k snídani. Jediné, co jsme jakž takž udělali slušně, je ta obchodní dohoda..."

"A to do ní nepatří Japonsko a Čína," dokončil Ryan za něj.

"Hele, ale my dva jsme to přece zaváleli se Středním východem. To vychází docela pěkně."

"Teď je to ale nejchoulostivější místo, co?" Za tohle Ryan žádnou chválu nepotřeboval. ‚Úspěch' měl pár hodně nežádoucích následků, a byl hlavním důvodem, proč odešel z vládních služeb.

"Tak si vyber," navrhl Adler. Ryan zamručel na souhlas

"Ministr zahraničí?"

"Hanson? Politik," odpověděl úředník, který celý život pracoval na ministerstvu zahraničních věcí. A navíc je pyšný, připomněl si Ryan.

Adler začal na ministerstvu zahraničí hned poté, co jako premiant třídy absolvoval na Fletcherově škole, a pak se propracovával po žebříčku kariéry přes všechnu tu dřinu a vnitřní politiku, které si dohromady vyžádaly za oběť lásku jeho první ženy a hodně jeho vlasů. Musela to být láska k vlasti, co ho drželo, to Jack věděl. Adlerovi, synovi muže, který přežil Osvětim, na Americe záleželo způsobem, ve kterém se mu hned tak někdo jiný nevyrovnal. Lépe řečeno, jeho láska nebyla slepá, a to ani teď ne, kdy byl do svého místa dosazen politickým rozhodnutím, nikoli v rámci normálního postupu. Podobně jako Ryan, i on sloužil v duchu prezidentových přání, a přesto měl dost charakteru na to, aby na Jackovy otázky odpovídal poctivě.

"Něco ještě horšího," pokračoval Ryan za něho. "Je to právník. Ti se vždycky pletou do cesty."

"Obvyklý předsudek," poznamenal Adler s úsměvem a pak předvedl něco ze svých analytických schopností: "Něco máš rozdělaného, že?"

Ryan přikývl. "Vyrovnat nějaký účet. Teď na tom pracují dva z mých dobrých hochů."

Úkol představoval kombinaci naftových vrtů a dolování, a pak měly přijít na řadu velmi jemné dokončovací práce, a ty se musely provést včas. Díry byly už nahrubo vyvrtané. Vyhloubit kolmo do čedičové autochtonní skály v údolí jednu díru nebylo vůbec snadné, natož pak vyvrtat děr deset, a každá musela být hluboká celých čtyřicet metrů a napříč mít deset metrů. Devět set dělníků, střídajících se ve třech směnách, zkrátilo stanovený termín o dva týdny, i přes bezpečnostní opatření při práci. Od nejbližší trati pro superexpres Sinkansen bylo položeno šest kilometrů kolejí, a každý centimetr měl být kryt šest kilometrů dlohou maskovací sítí napjatou na sloupech, které se normálně stavějí pro trolejové vedení.

Geologický vývoj tohoto údolí v Japonsku musel být zajímavý, uvažoval stavbyvedoucí. Slunce člověk neviděl dřív než hodinu po tom, co vyšlo, tak byl sráz na východní straně příkrý. Žádný div, že v minulosti si železniční inženýři údolí prohlédli a rozhodli se stavět jinde. Úzkou průrvu - na dně místy ani ne deset metrů širokou - vyhloubila řeka, nyní už dávno spoutaná přehradou, a to, co zůstalo, byl v podstatě skalnatý zákop, jako cosi zapomenutého z války. Nebo jako příprava na. ni, uvažoval. A nakonec, bylo to úplně nabíledni, i přesto, že mu nikdo nikdy nic neřekl kromě toho, že má o celé věci držet jazyk za zuby. Jediná cesta odtud vedla přímo vzhůru nebo do stran. Tou první mohl letět vrtulník, tou druhou mohl jet vlak, ale pokoušet se o cokoliv jiného znamenalo udělat něco se zákony balistiky, a to bylo opravdu hodně obtížné.

Zatímco se díval, obrovský korečkový nakladač Kowa vysypal další náklad rozdrcené horniny do násypného vozíku. Byl to poslední vozík vlakové soupravy, a brzy nato posunovací dieselová lokomotiva celou soupravu vozíků vyveze na hlavní trať, kde ji převezme elektrická lokomotiva s normálním rozchodem.

"Hotovo," řekl mu dělník a ukazoval dolů do jámy. Na jejím dně jiný dělník držel konec dlouhého měřicího pásma. Přesně čtyřicet metrů. Díru už samozřejmě změřili laserem, avšak tradice vyžadovala, aby se taková měření ještě přezkoušela rukama zkušeného dělníka, a tam na dně byl horník středního věku, který uměl pracovat s tvrdou horninou, a jehož obličej zářil pýchou. A který neměl ani ponětí o tom, o co tady vůbec jde.

"Hai," řekl muži dole na dně dozorce s přívětivým pokývnutím, a pak ještě s graciézní úklonou; ten ji úslužně a pyšně opětoval. Příští vlak sem přiveze míchačku betonu nadměrné velikosti. Kolem téhle díry už byla složena předem smontovaná výztuž; i u ostatních děr už byla výztuž připravena ke spuštění. Při dokončování téhle díry pracovní parta předstihla soupeře, který se jí nejvíc přibližoval, téměř o šest hodin, a soupeře, který byl za nimi nejdál, o dva dny; u díry číslo šest působila problémy nerovnoměrná tvrdost podložní horniny, a popravdě řečeno, vedli si dobře, když se ostatním přiblížili takhle těsně. Bude s nimi muset promluvit, poblahopřát jim k jejich herkulovskému vypětí, aby zmírnil jejich stud z toho, že jsou poslední. Parta číslo šest byla jeho nejlepší, a bylo škoda, že měli takovou smůlu.

"Ještě tři měsíce, termín dodržíme," řekl předák s přesvědčením. "Až bude hotová šestka, uspořádáme pro lidi oslavu. Zaslouží si ji."

"Tohle není zrovna zábava," poznamenal Chavez.

"A je horko," souhlasil Clark. Klimatizace jejich Range Roveru se porouchala, nebo možná umřela z pocitu beznaděje. Naštěstí měli spoustu vody v lahvích.

"Ale je to suché horko," odpověděl Ding, jako by to mělo při stočtrnácti stupních nějaký význam. Člověk mohl samozřejmě počítat ve stupních Celsia, ale to přinášelo úlevu jenom tak dlouho, než bylo třeba znovu se nadechnout. Pak si člověk uvědomil, co přehřátý vzduch dělá s plícemi, ať počítal v čem chtěl. Z plastikové láhve s pramenitou vodou odšrouboval uzávěr, jak odhadoval, voda měla tak nejspíš devadesát pět stupňů. Bylo obdivuhodné, jak za těchto okolností chutnala chladivě.

"Dnes v noci se má ochladit, možná na osmdesát."

"Ještě že jsem si koupil svetr, pane C." Chavez se odmlčel, a než se zase zadíval dalekohledem, setřel si pot. Byl to dobrý dalekohled, ale nebyl moc platný, až na to, že jím byl lépe vidět tetelící se vzduch, který se převaloval jako hladina rozbouřeného, neviditelného moře. Nežilo tu nic, kromě sem tam nějakého supa, a ti už docela určitě odklidili zdechliny všeho, co kdy udělalo tu chybu, že se tu narodilo. A to jsem si kdysi myslíval, že Mojavská poušť je pustá a nehostinná, říkal si Chavez. Tam aspoň žili kojoti.

Je to pořád stejné, uvažoval Clark. Takovouhle práci už dělá kolik... třicet let? Ne celých třicet, ale skoro. Ježíši, třicet let. Ještě neměl možnost dělat ji někde, kam se doopravdy hodil, ale to mu zrovna teď nepřipadalo nijak zvlášť důležité. Jejich krycí činnost se už začínala chýlit ke konci. Zadek roveru byl přecpán měřicími přístroji a bednami se vzorky hornin, kterých bylo dost k tomu, aby místní negramotné lidi přesvědčili, že tam v té osaměle stojící hoře může být obrovské ložisko molybdenu. Místní lidé věděli, jak vypadá zlato - a kdo tohle neví? -, ale minerál, kterému horníci láskyplně říkali Molly-obden, byl pro nezasvěcené tajemstvím se vším všudy, kromě jeho tržní hodnoty, která byla nesmírná. Clark tuhle techniku použil už mnohokrát. Geologický objev nabízel lidem právě jen pocit dokonalého štěstí, který působil na jejich vždy stále stejnou chtivost. Milovali vědomí, že jim pod nohama spočívá něco cenného, a John Clark se svým ošlehaným a poctivým obličejem vypadal na důlního inženýra, který sděluje dobré a velmi důvěrné zprávy.

Podíval se na hodinky. Schůzka se měla uskutečnit za devadesát minut, kolem západu slunce, a on dorazil brzy, aby si oblast mohl lépe prohlédnout. Byla rozpálená a pustá, na čemž nebylo nic překvapivého, a rozkládala se asi třicet kilometrů od hory, o které se budou zanedlouho bavit. Zde byla křižovatka, dvě cesty z uježděné hlíny, jedna ve směru od severu k jihu, druhá od východu na západ, a obě jakýmsi záhadným způsobem zůstávaly viditelné navzdory větrem hnanému písku a drobnému štěrku, které by normálně měly zakrýt veškeré stopy přítomnosti lidí. Clark tohle nemohl pochopit. Sucho, trvající celé roky, nemohlo být k ničemu dobré, ale i když tu a tam zapršelo, nešlo mu na rozum, jak tu ksakru někdo může žít. A přece tu nějací lidé žili, a pokud věděl, ještě žijí, když je pro jejich kozy tráva, kterou mohly spásat... a když tu nebyli lidé s puškami, aby jim kozy kradli nebo zabíjeli pastevce. Oba lidé z CIA většinou seděli v autě, s otevřenými okénky, pili vodu z lahví a potili se, když vyčerpali zásobu slov, která si mohli mezi sebou vyměňovat.

Nákladní automobily se objevily těsně před soumrakem. Nejprve spatřili chvosty prachu, jako kohoutí ocasy za motorovými čluny, žluté v mizícím světle. Jak je to možné, že v takové pusté, beznadějné zemi vědí, jak jezdit s nákladními automobily? Někdo věděl, jak je udržet v chodu, a to se už skutečně podobalo zázraku. A jako úplná zvrácenost vypadalo to, že pro tohle zoufale opuštěné místo není ještě všechno ztraceno. Když to dokážou udělat mizerové, pak dobří lidé to dokážou také. A právě proto tady jsou Chavez s Clarkem, ne?

První nákladní auto jelo daleko před ostatními. Bylo staré, původně zřejmě vojenské, ale při všech jeho šrámech se o zemi původu a jménu výrobce člověk mohl pouze dohadovat. Objelo jejich rover v kruhu o poloměru asi sto metrů, zatímco je oči posádky zkoumaly z uctivé, pečlivě udržované vzdálenosti, včetně jednoho člověka za něčím, co vypadalo jako ruský kulomet ráže 12,7 mm, namontovaný vzadu v automobilu. Jejich šéf jim říkal ‚policisté' - kdysi to byli ‚technici'. Po chvíli zastavili, vystoupili, zůstali stát a pozorovali rover, a v rukou drželi staré, špinavé, ale pravděpodobně funkční pušky G3. Lidé už brzo budou méně důležití. Nakonec, byl večer a catha došla. Chavez pozoroval člověka, sedícího ve stínu svého nákladního auta sto metrů odtud, jak žvýká tyhle listy.

"To ti prevíti pitomí nemůžou to svinstvo aspoň kouřit?" zeptal se zoufalý důstojník pálícího vzduchu uvnitř auta.

"To nedělá dobře plicím, Dingu. To přece víš." Jejich večerní schůzka pro něj znamenala slušnou obživu, aby to sem dopravil. Tento druh obchodu vlastně tvořil skoro dvě pětiny hrubého domácího produktu země, a takhle se udržovala malá letecká jednotka, která to dopravovala ze Somálska. Tato skutečnost jak Chaveze tak Clarka urážela, ale jejich úkol neměl nic co dělat s pocitem osobní urážky. Týkal se starého dluhu. Generál Mohamed Abdul Corp - jeho hodnost mu v hlavní míře přisoudili reportéři, kteří nevěděli, jak jinak mu říkat - měl už dřív na svědomí smrt dvaceti amerických vojáků. Pro přesnost, stalo se to přede dvěma lety, daleko za hranicemi paměti médií, protože když zabil americké vojáky, vrátil se ke své hlavní činnosti - zabíjení svých vlastních krajanů. Navenek byli Clark s Chavezem tady venku hlavně kvůli téhle druhé záležitosti, avšak spravedlnost má mnoho forem a mnoho barev, a Clarkovi dělalo potěšení zabývat se dvěma věcmi najednou. To, že Corp je také překupníkem narkotik, vypadalo jako zvláštní dárek od dobromyslného pánaboha.

"To se chce ještě umýt, než se sem dostane?" řekl Ding, teď už napjatý, a bylo to na něm i trochu znát. Všichni čtyři lidé u nákladního auta tam jen tak seděli, žvýkali svou cathu a zírali před sebe, s puškami položenými přes kolena, těžký kulomet vzadu na autě nyní zapomenutý. Byla to předsunutá hlídka, zajišťující bezpečnost pro jejich generála. Clark zavrtěl hlavou. "Ztráta času."

"Ale doprdele, jsme tady už šest týdnů." A to všechno kvůli tomu setkání. No, ale tak to přece chodí, ne?

"Musel jsem vypotit aspoň dvě kila," odpověděl Clark s jemu vlastním napjatým úsměvem. Pravděpodobně víc než dvě kila, říkal si. "Tyhle věci chtějí čas, když se mají udělat pořádně."

"Jakpak si asi Patsy vede na škole?" zamumlal Ding, když se blížila další skupina chvostů prachu.

Clark na to neřekl nic. Bylo tak trochu od věci, že jeho dcera považovala jeho zdejšího partnera za exotického a zajímavého - a okouzlujícího, jak Clark sám sobě přiznával. Ačkoliv Ding byl postavou menší než jeho dcera - Patsy se vyvedla po své vysoké a vytáhlé mamince - a určitě měl za sebou záhadnou minulost, musel John uznat, že Chavez pracuje stejně usilovně jako kdokoliv jiný, koho znal, aby se stal něčím, co se mu osud všemožně snažil upřít. Teď je tomu chlapci jedenatřicet. Chlapci? zeptal se sám sebe Clark. O deset víc, než jeho dceři, Patricii Doris Clarkové. Mohl by něco říkat o tom, jak bídným životem takhle venku žijí, ale Ding by byl odpověděl, že rozhodnutí není jeho věcí, a také to jeho věcí nebylo. Sandy si to také nemyslel.

S čím se Clark nedokázal smířit, byla představa, že jeho Patricia, jeho děťátko, sexuálně žije - s Dingem? Otcovskou část jeho bytosti taková myšlenka znepokojovala, ale její zbývající část si musela přiznat, že on sám byl také kdysi mladý. Dcery, říkal si, jsou boží pomstou za to, že člověk je mužský: člověk žil ve smrtelném strachu, že by jednou mohly náhodou potkat někoho takového jako - jako byl v tom věku on sám. Co se týkalo Patsy, podobnost byla tak nápadná, že nebylo nijak lehké ji přijmout.

"Soustřeď se na to, co tu máme na práci, Dingu."

"Rozumím, pane C." Clark ani nemusel otočit hlavu. Docela dobře si dokázal v mysli vybavit úsměv, který se teď určitě objevil na tváři jeho partnera. Také téměř cítil, jak se vypařuje, když z chvějivého vzduchu vystoupily další chvosty prachu.

"Dostanem tě, ty hajzle," vydechl Clark, opět s výrazem, který odpovídal jeho úkolu zde. Nebyli to jen mrtví američtí vojáci. Lidé jako Corp zničili všechno, na co jen sáhli, a tahle část světa potřebuje do budoucna šanci. Ta mohla přijít už o dva roky dřív, kdyby prezident naslouchal svým velitelům venku, místo Spojeným národům. No dobrá, aspoň se zdálo, že se prezident poučil, což mu nebylo na škodu.

Slunce teď stálo níž, skoro se ztrácelo, a teplota se zmírňovala. Další nákladní auta. Už jich nebude o moc víc, doufali oba. Chavez přenesl pohled na

čtyři muže sto metrů odtud. Rozmlouvali mezi sebou malinko vzrušeně, poněkud omámení díky svým lístkům cathy. Normálně by bylo nebezpečné pobývat v blízkosti drogou zpitomělých lidí, kteří mají v rukou zbraně, ale teď se nebezpečí obrátilo proti druhé straně, jak se někdy stává. Teď už bylo jasně vidět druhé nákladní auto, a to se přiblížilo. Oba důstojníci CIA vylezli z auta, aby se protáhli, a pak nové návštěvníky pozdravili, samozřejmě s veškerou obezřetností.

Elitní ‚policisté', generálova osobní stráž, nebyli nic lepšího než ti, co přijeli už dřív, ačkoliv někteří z téhle skupiny měli na sobě nezapnuté košile. Z prvního, který k nim dorazil, byla cítit whisky, kterou pravděpodobně sebrali z generálovy soukromé zásoby. Byla to urážka islámu, ale právě tak jí bylo i překupnictví drog. Jedna z věcí, kterou Clark na Saudských Arabech obdivoval, byl jejich přímočarý a nekompromisní způsob, jak si poradili s tímhle druhem zločinu.

"Ahoj," usmál se na něj Clark. "Já jsem John Clark. Tohle je pan Chavez. Čekáme na generála, jak jste nám řekli."

"Co nést?" zeptal se ‚policista' a překvapil tak Clarka svou znalostí angličtiny. John zvedl svůj vak se vzorky hornin, zatímco Ding ukázal své dva elektronické přístroje. Po krátké prohlídce vozidla ani nedošlo na důkladné prošacování - příjemné překvapení.

Pak dorazil Corp, se svou nejspolehlivější bezpečnostní jednotkou, pokud se jí tak dalo říkat. Měli ruský terénní ZIL. ‚Generál' byl v mercedesu, který patříval vládnímu úředníkovi, než se vláda téhle země rozpadla. Zažil lepší časy, ale i tak to byl pravděpodobně nejlepší automobil v zemi. Corp měl na sobě své nejlepší nedělní oblečení, khaki košili přes kordové kalhoty, s něčím, co mělo představovat označení hodnosti na výložkách, a v holínkách, vyleštěných někdy minulý týden. Slunce teď bylo právě pod horizontem. Brzy padne tma, a řídkým vzduchem vysoko položené pouště už teď bylo možné vidět spousty hvězd.

Generál byl vznešený muž, alespoň jak se sám viděl. Přikročil k nim svěžím krokem, s napřaženou rukou. Když ji Clark uchopil, prolétlo mu hlavou, co se asi stalo s majitelem mercedesu. Nejspíš byl zavražděn, spolu s ostatními členy vlády. Zemřeli zčásti na neschopnost, ale hlavně na barbarství, pravděpodobně rukama člověka, jehož pevnou a přátelskou ruku nyní tiskl.

"Dokončili jste svůj průzkum?" zeptal se Corp a znovu překvapil Clarka dobrou angličtinou.

"Ano, pane, dokončili. Mohu vám to ukázat?"

"Jistě." Corp ho následoval k roveru. Chavez vytáhl prospektorskou mapu a pár družicových snímků, získaných z civilních zdrojů.

"Může to být největší ložisko, hned po ložisku v Coloradu, a čistota je naprosto nečekaná. Přímo zde." Clark poklepal na mapu ocelovým ukazovátkem.

"Třicet kilometrů od místa, kde jsme..."

Clark se usmál. "Víte, už v tomhle dělám hodně dlouho, ale vždycky mě překvapí, jak k tomuhle dochází. Před pár miliardami let se velká bublina téhle hmoty musela prostě vyloupnout ze středu země." Jeho přednáška byla poetická. Měl dlouhou praxi, a pomohlo mu, že si ve volném čase četl pro zábavu v knihách o geologii a vypůjčoval si z nich vznešené věty pro náležitý efekt.

"Každopádně," navázal po několika minutách Ding, "nadloží nepředstavuje žádný problém, a místo jsme zaměřili dokonale."

"Jak to dokážete?" zeptal se Corp. Mapy jeho země byly výtvorem jiných a mnohem velkorysejších časů.

"Tímhle, pane." Ding mu to podal.

"Co je to?" zeptal se generál.

"Navigační systém pro spojení přes družici," vysvětloval Chavez. "Tak si nacházíme cestu, pane. Stačí jen stisknout ten knoflík, ten gumový."

Corp to udělal, pak podržel velkou, tenkou krabici ze zelené umělé hmoty a

díval se na indikátor. Nejprve ukázal přesný čas, pak se začal nastavovat na zaměření, ukazoval, jak se zachytil na jedné, pak na třech a nakonec na čtyřech navigačních družicích.

"Taková obdivuhodná věc," řekl, ačkoliv se ještě nedostali ani do poloviny. Stisknutím tlačítka také vyslal rádiový signál. Bylo tak snadné zapomenout, že jsou sotva stopadesát kilometrů od Indického oceánu, a že za viditelným horizontem může být plavidlo s plochou palubou. V téhle chvíli z větší části prázdnou, protože vrtulníky, které na ní sídlily, před hodinou odlétly a teď seděly na bezpečném místě padesát kilometrů na sever.

Corp se ještě jednou podíval na lokátor družicového navigačního systému a pak ho vrátil. "Co to chrastí?" zeptal se, když si ho Ding vzal.

"Uvolnilo se pouzdro baterie, pane," vysvětloval Chavez s úsměvem. Byla to jejich jediná pistole, nijak velká. Generál si nevšiml, že to nějak nejde dohromady, a otočil se opět ke Clarkovi.

"Kolik?" zeptal se prostě.

"No, na určení přesné velikosti ložiska bude potřeba..."

"Peníze, pane Clarku."

"Anaconda je ochotna vám nabídnout padesát milionů amerických dolarů, pane. Splatíme je ve čtyřech splátkách po dvanácti a půl milionech dolarů, plus deset procent hrubého zisku z těžby. Předběžné platby a další příjmy se budou vyplácet v amerických dolarech."

"Víc. Vím, jakou cenu má molybden." Zjistil si to na cestě sem nahlédnutím do The Financial Times.

"Ale bude trvat dva roky, pravděpodobně spíš tři, než začne těžba. Pak ještě musíme najít způsob jak rudu nejlíp dostat na pobřeží. Pravděpodobně nákladními auty, možná po železnici, jestli je ložisko tak velké, jak si myslím. Naše počáteční náklady na rozvoj těžby budou řádově tři sta milionů." A to i při nákladech na pracovní síly zde, to Clark ani nemusel dodávat.

"Potřebuji víc peněz, abych svůj národ uspokojil. To musíte chápat," prohlásil Corp rozumně. Kdyby to byl čestný člověk, myslel si Clark, mohlo to být docela zajímavé vyjednávání. Corp potřeboval předem další peníze na nákup zbraní, aby mohl dobýt zpátky zemi, která mu kdysi téměř patřila. Spojené národy ho odstranily, ale ne dost důkladně. Zahnán do nebezpečně záhadného úkrytu v buši, přežil loňský rok tak, že dopravoval do měst cathu, a tím obchodem si vydělal tolik, že to stačilo na to, aby si někdo myslel, že se opět stal pro stát nebezpečným. Což také byl. Samozřejmě, s novými zbraněmi a s kontrolou nad zemí si znovu získá přísun finančních prostředků za molybden. Je to chytrý plán, uvažoval Clark, ale průhledný, protože ho dal dohromady sám, aby tohohle parchanta vypudil z jeho díry.

"Nu, ano, jistě, leží nám na srdci politická stabilita v té oblasti," připustil John s vědoucím úsměvem, aby ukázal, že ví, jak se věci mají. Koneckonců, o Američanech se ví, že vedou obchody po celém světě, nebo si to Corp i jiní alespoň mysleli.

Chavez si pohrával s lokátorem a sledoval displej. V horním pravém rohu původně světlý obdélníček ztmavnul. Ding se rozkašlal od prachu ve vzduchu a poškrábal se na nose.

"Tak fajn," řekl Clark. "Jste seriózní člověk, a my to chápeme. Těch padesát milionů se může zaplatit předem. Na konto ve Švýcarsku?"

"To už zní líp," připustil Corp beze spěchu. Přešel dozadu k roveru a ukázal na otevřený nákladní prostor. "Tohle jsou vaše vzorky hornin?"

"Ano, pane," odpověděl Clark s přikývnutím. Podal mu téměř dvoukilový kus kamene s vysoce kvalitní rudou Molly-obden, jenže ta byla z Colorada, ne z Afriky. "Chcete to ukázat svým lidem?"

"Co je tohle?" ukázal Corp na dva předměty v roveru.

"Naše lampy, pane," usmál se Clark, když jednu bral do raky. Ding udělal totéž.

"Máte tam zbraň," všiml si se zájmem Corp a ukazoval na pušku se závěrem.

Dva z jeho tělesných strážců přistoupili blíž.

"Tohle je Afrika, pane. Měl jsem obavy z..."

"Ze lvů?" Corp si myslel, že tohle je povedený vtip. Otočil se a něco říkal svým ‚policistům', kteří se začali blahosklonně chechtat pitomosti Američanů. "My lvy zabíjíme," řekl jim Corp, když smích utichl. "Tady nic nežije."

Clark, myslel si Corp, to vzal jako muž, jak tam tak stál s baterkou v ruce. Vypadala jako hodně velká baterka. "K čemu je tohle?"

"No, nemám moc rád tmu, a když tábo říme venku, rád dělám noční snímky."

"Jo," potvrdil Ding. "Tyhle věci jsou opravdu moc príma." Otočil se a zkoumal rozestavení generálova bezpečnostního doprovodu. Tvořily ho dvě skupiny, v jedné čtyři a ve druhé šest, a k tomu dva v blízkosti samotného Corpa.

"Chcete, abych vám udělal snímek vašich lidí?" zeptal se Clark, ale po kameře nešáhl.

Na znamení rozsvítil Chavez svou baterku a zamířil ji na větší z obou skupin, tu, která byla od nich vzdálena. Clark postrkoval tři muže do těsné blízkosti roveru. ‚Lampy' pracovaly přímo kouzelně. Stačily jen asi tři vteřiny, než je důstojníci CIA mohli vypnout a pustit se do spoutávání rukou.

"Myslel jste si, že jsme zapomněli?" zeptal se důstojník CIA Corpa, když se o patnáct minut později ozval řev listů rotoru. To už všech dvanáct lidí Corpovy stráže leželo obličejem v prachu, ruce spoutané za zády pouty z plastické hmoty, která používají policisté, když jim dojdou ocelová pouta. Generál mohl jen sténat a svíjet se na zemi bolestí. Ding zapálil hrst světlic a rozhodil je do kruhu směrem po větru od roveru. První vrtulník UH-60 Blackhawk pozorně kroužil a osvětloval zem dole svými reflektory.

"STAVĚCÍ PES JEDNA, tady HONEC."

"HONEC, dobrý večer, STAVĚCÍ PBS JEDNA má situaci pod kontrolou. Sestupte!" usmál se Clark do rádia.

První z vrtulníků, který přistál, byl daleko mimo osvětlenou oblast. Ze stínu se jako duchové vynořila speciální jednotka Rangerů, rozestoupených na pět metrů od sebe, zbraně u boku a připravené.

"Clarku!" zakřičel kdosi napjatým hlasem.

"Jo!" odpověděl Clark a zamával. "Máme ho."

Dorazil kapitán Rangerů. Mladý hispánský obličej, s maskovacími skvranami na tváři a oblečený do pouštní maskovací uniformy. Když byl naposledy na africké pevnině, byl poručíkem, a vzpomínal na zádušní mši za ty, které ze své čety ztratil. Přivést sem Rangery zpátky byl Clarkův nápad, a bylo snadné zařídit to. Za kapitánem Diegem Checou dorazili další čtyři; zbytek čety se rozptýlil, aby držel v šachu ‚policisty'.

"Co s těmihle dvěma?" zeptal se jeden a ukazoval na dva Corpovy tělesné strážce.

"Necháme je tu," odpověděl Ding.

"Vy víte co dělat, pane," odpověděl poddůstojník specialista a vytáhl ocelová pouta, kterými zajistil zápěstí obou mužů, navíc k provazům z umělé hmoty. Corpa spoutal kapitán Checa sám. On a jeden četař ho zvedli ze země, zatímco Clark a Chavez vzali z roveru své osobní věci a následovali vojáky k Blackhawku. Jeden z Rangerů podal Chavezovi jídelní misku.

"Oso vás pozdravuje," řekl štábní četař. Ding otočil hlavu.

"Co teď dělá?"

"Poddůstojnickou školu. Sere ho, že u tohohle tady nemůže být. Já jsem Gomez, sekce Foxtrot, druhá od jedna-sedmdesát-pět. Taky jsem tady tenkrát byl."

"Moc jste nám to ulehčili," říkal Checa Clarkovi, několik metrů odtud.

"Šest týdnů," odpověděl vyšší důstojník úmyslně lehkým tónem. Pravidla takovýhle přístup vyžadovala. "Čtyři týdny se škvařit v téhle zatracené pustině, dva týdny na to, aby se dojednalo setkání, šest hodin čekání, než k

němu dojde, a tak dvě vteřiny na to, abychom ho dostali."

"Přesně tak, jak to má asi vypadat," poznamenal Checa. Nabídl jídelní misku s osvěžujícím výživným nápojem. Kapitánovy oči utkvěly na starším muži. Ať je to kdo chce, uvažoval nejprve Checa, je moc starý na to, aby se v pusté divočině pouštěl do hry kvůli nějakým nulám. Pak se do Clarkových očí zadíval důkladněji.

"Jak to, kurva, děláte, člověče?" zeptal se Gomez Chaveze u dvířek vrtulníku. Ostatní Rangeři se naklonili blíž, aby slyšeli odpověď.

Ding pohlédl na svůj přístroj a zasmál se. "Kouzla a čáry!"

Gomeze zlobilo, že nedostal odpověď. "Tyhle všechny chlápky tady necháte?"

"Jo, jsou to akorát nuly." Chavez se ještě naposledy ohlédl. Dřív nebo později si některý z nich uvolní ruce - pravděpodobně, dostane se k noži a přeřeže pouta ostatním ‚policistům'; pak si můžou lámat hlavy s těmi dvěma, co mají ocelové náramky. "Potřebovali jsme šéfa."

Gomez se otočil, aby prozkoumal horizont. "Žádní lvi nebo hyeny?" Ding zavrtěl hlavou. Špatné, pomyslel si četař.

Rangeři se upoutávali na svých sedadlech ve vrtulníku a kroutili hlavami. Jakmile byli ve vzduchu, Clark si nasadil sluchátka s mikrofonem a počkal, až velitel posádky naladí rádio.

"KLENÁK, tady STAVĚCÍ PES," začal.

Podle osmihodinového časového rozdílu bylo teď ve Washingtonu časné odpoledne. Radiové vysílání z vrtulníku převzala americká loď Tripoli, a pak spojení přešlo na družici. Spojovací centrála přepojila vysílání přímo do telefonu na Ryanově stole.

"Ano, STAVĚCÍ PSE, tady KLENÁK."

Ryan nemohl Clarkův hlas hned poznat, ale slova byla srozumitelná i přes statické výboje. "Máme to, žádné ztráty ani ranění mezi vlastními lidmi. Opakuji, kachnu máme, vlastní lidé beze ztrát nebo raněných."

"STAVĚCÍ PSE, rozumím. Dopravte to sem podle plánu."

Je to k zlosti, myslel si Ryan, takové operace bylo líp nechat na starosti lidem, kteří s nimi měli přímo co dělat, ale prezident tentokrát trval na svém. Zvedl se od stolu a zamířil do Oválné pracovny.

"Mají ho?" zeptala se D'Agustinová Jacka, spěchajícího chodbou.

"O tomhle jste neměla nic vědět."

"Šéf si dělal starosti," vysvětlila mu Helen klidně.

"No, tak už si starosti dělat nemusí."

"Tohle je účet, který potřeboval vyrovnat. Vítejte zpátky, doktore Ryane."

Toho dne minulost pronásledovala ještě někoho dalšího.

"Tak dál," vybídla psycholožka.

"Bylo to hrozné," řekla žena, oči upřené na podlahu. "Stalo se mi to jedinkrát v celém životě, a..." Ačkoliv její hlas zněl monotónně a nevzrušeně, bez kolísání, byl to její vzhled, který postarší ženě dělal nejvíc ze všeho starosti. Její pacientce bylo třicet pět let, a měla by být štíhlá, drobná a světlovlasá, ale místo toho byl její obličej odulý z jídla a pití, do kterého se nutila, a vlasy neměla příliš upravené. To, co mělo být jemnou a čistou pletí, bylo pouze bledé a odráželo to světlo jako křída, ploše, jakoby zrnitě, a ani mejkap s tím nedokázal moc udělat. Jen její způsob místy naznačoval, čím pacientka kdysi bývala. Její hlas převyprávěl události před třemi lety, a její mysl jakoby pracovala na dvou úrovních, na jedné jako u oběti, na druhé jako u někoho, kdo událostem přihlíží, jakýmsi vzdáleným myšlenkovým pochodem člověka, uvažujícího o tom, zda se jich vůbec zúčastnil.

"Myslím tím, že je to, co je, a já jsem pro něj pracovala, a měla jsem ho ráda...." Hlas se jí znovu zlomil. Žena ztěžka polkla, a než pokračovala, na okamžik se odmlčela. "Myslím tím, že ho obdivuji, všechno, co dělá, všechno, za co se staví." Vzhlédla, a vypadalo divně, že má oči nepřirozeně suché,

odrážející světlo prázdnou plochou bez slz. "Je tolik okouzlující, tak mu na mně záleží, a..."

"To je v pořádku, Barbaro." Jako už tolikrát, psycholožka musela bojovat s nutkáním dotknout se své pacientky, ale věděla, že musí zůstat nad věcí, musí skrývat svůj vlastní hněv na to, co se téhle bystré a schopné ženě stalo. Stalo se to rukama muže, který využíval svého postavení a moci k tomu, aby k sobě ženy přitahoval, tak jako světlo přitahuje noční hmyz, který neustále krouží v jeho jasu, ve stále menších kruzích a čím dál blíž, až v něm zahyne. Bylo to tolik stejné jako život v tomhle městě. Od té doby se Barbara rozešla se dvěma muži, z nichž každý mohl být dobrým partnerem pro to, co by měl být hezký život. Byla to inteligentní žena, absolventka Pensylvánské univerzity, s titulem doktorky politologie a s doktorátem v oboru veřejné správy. Nebyla to sekretářka, která na všechno s údivem zírá, ani studentka na praxi před promocí, a možná byla o to víc zranitelná, byla schopná stát se součástí týmu tvořícího politiku, s vědomím, že je dobrá, jen kdyby byla udělala tu jedinou věc, aby se dostala přes vrchol nebo přes čáru, nebo jak se tomu na Kapitolu momentálně eufemisticky říkalo. Problémem bylo, že čára se dala překročit jen jediným směrem, a to, co leželo za ní, se z druhé strany nedalo tak snadno spatřit.

"Víte, stejně bych to udělala," řekla Barbara v okamžiku nelítostné upřímnosti. "On nemusel..."

"Máte kvůli tomu pocit viny?" zeptala se doktorka Clarice Goldenová. Barbara Lindersová přikývla. Goldenová potlačila povzdech a promlouvala jemně dál: "A myslíte, že jste mu dala..."

"Náznaky." Přikývnutí. "To říkal. ‚Naznačovala jsi mi všemi způsoby, že...' Je možné, že jsem to dělala."

"Ne, neudělala, Barbaro. Teď musíte vydržet," nařizovala jí Clarice ohleduplně.

"Neměla jsem jednoduše na nic takového náladu. Ne že bych to byla neudělala, někdy jindy, některý jiný den, snad, ale necítila jsem se dobře. Ten den jsem přišla do kanceláře a bylo mi prima, ale šla na mě chřipka nebo něco takového, a po obědě se mi udělalo nanic a napadlo mě, abych šla domů dřív, ale byl to zrovna den, kdy jsme vypracovávali nějaké změny zákona o občanských právech, který dával dohromady, a tak jsem si vzala pár tylenolů proti horečce a kolem deváté jsme v kanceláři zbyli jediní. Občanská práva byla moje specializace," vysvětlovala Lindersová. "Seděla jsem na pohovce v jeho kanceláři a on chodil kolem, jak to vždycky dělá, když si rovná myšlenky, a byl za mnou. Vzpomínám si na jeho hlas, jak byl najednou přátelský a tichý, a řekl: ‚Ty máš ty nejkrásnější vlasy, Barbaro', zčista jasná. A já řekla ‚Díky'. Zeptal se mě, jak se cítím, a já jsem mu řekla že na mě něco jde, a on povídal, že mi dá něco, co sám užívá - brandy," řekla, a mluvila teď rychleji, jako by doufala, že se tak přes tuhle část vyprávění dostane co nejdřív, jako člověk, který rychle převíjí videokazetu, aby vynechal reklamy. "Neviděla jsem, že by něco do toho pití dával. Ve skříňce za stolem měl láhev Rémyho a ještě něčeho, a myslím, že jsem to vypila rovnou.

Jen tam tak stál, díval se na mě a ani nemluvil, jako by věděl, že se to stane rychle. Bylo to jako... Nevím. Poznala jsem, že něco není v pořádku, jako když se člověk najednou opije, úplně neovladatelně." Pak její hlas na několik vteřin umlkl, a doktorka Goldenová ji pozorovala - jako ji pozoroval on, napadlo ji. Tahle ironie ji naplnila zahanbením, ale tohle bylo vážné; bylo to klinické pozorování, a očekávalo se, že pomůže, ne že zraní. Její pacientka to teď viděla. Dalo se to poznat podle očí, vždycky se to dalo poznat. Jako by mysl skutečně byla videorekordér, scéna se odehrávala před ní, a Barbara Lindersová jen komentovala to, co vidí, aniž by skutečně sdělovala hrozný osobní zážitek, kterým sama prošla. Popisovala ho deset minut, aniž vynechala jediný klinický detail, její cvičená profesionální mysl se zapínala tak, jak bylo nutné. Teprve když končila, vrátilo se citové rozrušení.

"Nemusel mě znásilňovat. Mohl si... mohl mě požádat. Byla bych... tedy, někdy jindy, o víkendu... Věděla jsem, že je ženatý, ale líbil se mi, a..."

"Ale on vás přece znásilnil, Barbaro. Omámil vás a znásilnil." Tentokrát ji doktorka Goldenová vzala za ruku, protože teď už bylo všechno venku. Barbara Lindersová celý ošklivý příběh vylíčila slovy, pravděpodobně poprvé od té doby, co k tomu došlo. Mezitím znovu prožívala jeho útržky, zvlášť tu nejhorší část, ale tohle bylo poprvé, kdy záležitost probrala chronologicky, od začátku do konce, a dopad jejího vyprávění byl právě tak traumatický a duševně sebeočistný, takový, jaký musel být.

"Musí jich být víc," řekla Goldenová, když stkaní ustalo.

"Je jich víc," řekla okamžitě Barbara, a ani ji nepřekvapilo, jak to její psycholožka může vědět. "Nejméně jedna další žena v kanceláři, Lisa Beringerová. Ona... rok nato se zabila, najela autem do mostního pilíře, vypadalo to na nehodu, ona pila, ale ve stole nechala dopis. Uklízela jsem její stůl a... našla jsem ho." Pak, k ohromení doktorky Goldenové, sáhla Barbara Lindersová do kabelky a vyňala ho. ‚Dopis' byl v modré obálce, šest stránek dopisního papíru označeného jejími iniciálami, pokrytého úhledným, sevřeným rukopisem ženy, která se rozhodla ukončit svůj život, která však chtěla, aby někdo věděl proč.

Clarice Goldenová, PhDr, už podobné dopisy viděla, a vzbuzovaly v ní melancholický údiv nad tím, že lidé něco takového dokážou udělat. Vždycky hovořily o bolesti, tak velké, že se nedala unést, avšak až nesnesitelně často se ukazovalo zoufale beznadějné uvažování někoho, koho by bývalo bylo možné zachránit a vyléčit a poslat zpět do úspěšného života, kdyby jen měl dost rozumu na to, aby prostě někomu zavolal nebo si promluvil s dobrým přítelem. Goldenové stačily pouhé dva odstavce, aby pochopila, že Lisa Beringerová byla jen jednou z dalších zbytečných obětí, žena, která se cítila osamělá, osudově osamělá, v kanceláři plné lidí, kteří by jí ochotně přispěchali na pomoc.

Odborníci na duševní zdraví umějí dovedně skrývat své pocity, což je talent potřebný z naprosto jasných důvodů. Clarice Goldenová svou profesi provozovala už téměř třicet let, a ke svému bohem darovanému talentu přidala celoživotní odborné zkušenosti. Byla zvlášť dobrá v tom, jak pomoci obětem sexuálního zneužití; poskytovala soucítění, pochopení a oporu, v obrovské kvantitě a vynikající kvalitě, to vše, i když to bylo opravdové, jen skrývalo její skutečné pocity. Hnusili se jí sexuální dravci, stejně jako kterémukoli policistovi, a možná ještě víc. Policista vidí tělo oběti, vidí její šrámy a její slzy, slyší jejich křik. Psycholog u ní setrvává déle, pátrá v její mysli po zhoubných vzpomínkách a snaží se najít způsob, jak je vypudit. Znásilnění je zločin spáchaný na duši, ne na těle, a ať jsou věci, které vidí policista, jakkoliv ohavné, ještě horší jsou skrytá zranění, jejichž léčba byla celoživotní prací Clarice Goldenové. Jemná, citlivě vnímavá osoba, která by se nikdy nemohla za zločin pomstít fyzicky, tyto tvory přesto nenáviděla.

Tohle však byl zvláštní problém. Udržovala pravidelný pracovní styk s jednotkami pro vyšetřování sexuálních zločinů v každém policejním oddělení v okruhu přes sedmdesát kilometrů, avšak k tomuto zločinu došlo v místě, které náleželo federální vládě, a ona se bude muset podívat na to, kdo má v téhle záležitosti zákonnou pravomoc. Promluví si o tom se sousedem, Danem Murrayem z FBI. A byla tu ještě jedna komplikace. Ten násilník byl tenkrát americkým senátorem, a vlastně ještě stále má kancelář na Kapitolu. Avšak tento zločinec změnil profesi.

Už není senátorem za Novou Anglii, teď je viceprezidentem Spojených států.

Vrchní velení tichomořského ponorkového loďstva kdysi býval tak vysoký cíl, jaký jen kdo mohl mít, ale to byla jen další stránka historie. Prvním velkým velitelem byl viceadmirál Charles Lockwood, a ze všech lidí, kteří porazili Japonsko, byli významnější jen Chester Nimitz a snad ještě Charles Layton. Byl to Lockwood, sedící právě v téhle kanceláři vysoko nad Pearl

Harborem, kdo poslal Mush Mortona a Dicka O'Kanea a Gene Fluckeyho, i ostatní legendární postavy do bitvy na lodích jejich flotily. Tatáž kancelář, tytéž dveře, a dokonce tentýž titul na dveřích - Velitel ponorkového loďstva, Tichomořská flotila Spojených států -, jen hodnost, potřebná pro tuto funkci, byla teď nižší. Kontradmirál Bart Mancuso, Americké válečné námořnictvo, věděl, že měl štěstí, když to dotáhl takhle vysoko. To byla ta lepší stránka věci.

Horší stránka věci byla, že v podstatě dostal na starost činnost, umírající na úbytě. Lockwood velel opravdové flotile ponorek a obslužných plavidel; později Austin Smith posílal svých čtyřicet strojů do největšího světového oceánu, ale Mancuso měl jen devatenáct rychlých útočných a šest raketových ponorek - a raketové ponorky všechny čekaly v Bremertonu na demontáž. Žádná z nich nezůstane, ani jako exponát pro muzeum coby ukázka minulých časů, což Mancusa netrápilo tolik, kolik by mohlo. Nikdy neměl ponorky s raketami rád, nikdy se mu nelíbilo jejich ošklivé poslání, nikdy neměl rád nudné hlídkování, a nikdy se mu nelíbil způsob myšlení jejich velitelů. Vychován pro rychlý útok, Mancuso byl vždy raději tam, kde se něco děje - dělo, opravil se.

Kde se něco dělo. To vše už bylo pryč, nebo skoro pryč. Poslání rychlých útočných ponorek s jaderným pohonem se od Lockwoodových časů změnilo. Tyto ponorky, kdysi lovci hladinových plavidel, ať civilních či válečných, se specializovaly na ničení nepřátelských ponorek, jako se stíhací letouny věnují ničení svých cizích příbuzných. Specializací se jejich použití zúžilo, jejich vybavení i výcvik se soustřeďovaly do užší oblasti, až se staly ve svém oboru nepřekonatelnými. V honu na jiné ponorky neměly SSN soupeře.

Co nikdo nečekal, bylo, že zmizí SSN druhé strany. Mancuso celý svůj život věnoval výcviku v něčem, kde, jak doufal, nikdy k ničemu nedojde - vyhledávání, lokalizování, přiblížení se a ničení sovětských ponorek, ať již raketových nebo ostatních, rychlých útočných. Vlastně dosáhl něčeho, o čem se žádnému z ostatních kapitánů ponorek nikdy ani nesnilo. Pomáhal při zajetí ruské ponorky, při akci, která dosud stále patřila k nejvíce utajovaným úspěchům jeho vlasti - a zajetí je přece lepší než zničení -, ale pak se svět změnil. Sehrál při tom svou úlohu, a byl na to hrdý. Sovětský svaz už není.

Naneštěstí - když o tom tak přemýšlel - se totéž stalo se sovětským válečným námořnictvem, a bez nepřátelských ponorek, které by působily starosti, se jeho země, jak už se stalo v minulosti mnohokrát, svým válečníkům odměnila zapomenutím. Nyní pro jeho lodi nebylo moc práce. Kdysi velké a hrozivé sovětské válečné loďstvo bylo už jen vzpomínkou. Bylo to právě minulý týden, co viděl družicové snímky základen v Petropavlovsku a Vladivostoku. Každé plavidlo, o kterém se vědělo, že ho Sověti - Rusové! - mají, bylo zakotveno, a na některých družicových snímcích byly vidět oranžové stružky rzi na trupech, tam, kde zkorodoval černý nátěr.

A další možná pověření? Pronásledovat civilní plavidla byla většinou legrace, a co horšího, piloti Orionů se svou obrovskou sbírkou letounů P-3C, také zkonstruovaných k tomu, aby pronásledovaly ponorky, už dávno upravili své letouny pro vyzbrojení raketami vzduch-země, a jejich rychlost byla desetkrát vyšší než rychlost kterékoliv ponorky. V málo pravděpodobném případě, kdy by někdo chtěl rozmlátit civilní loď, to letadla mohla udělat líp a rychleji.

Totéž platilo o hladinových válečných plavidlech - těch, která tu ještě zůstala. Smutná pravda, pokud se tomu tak dalo říkat, byla, že americké válečné námořnictvo, ačkoliv vykuchané a zmenšené, by si dokázalo poradit s kterýmkoliv ze tří dalších velkých loďstev světa v době kratší, než by měl nepřítel na to, aby své síly seskupil a vydal tiskové prohlášení o svých zlotřilých záměrech.

A teď co? I kdyby člověk vyhrál v soutěži o Superpohár, stále tu byla mužstva, proti kterým se bude hrát v příští sezóně. Ale v téhle nejvážnější lidské hře vítězství znamenalo právě a jen vítězství. Na moři nezůstali žádní

nepřátelé, a na zemi jich zůstalo málo, a při novém běhu světa bude ponorkové loďstvo první z mnoha uniformovaných uskupení, které se octne bez práce. Jedinou příčinou, proč tu ještě byl nějaký vrchní velitel Tichomořského ponorkového loďstva, byla byrokratická setrvačnost. Byli to vrchní velitelé Tichomořského všeho možného, a ponorkové loďstvo muselo mít svého velitele společensky a vojensky rovného ostatním velitelům - letectva, pozemních sil a služeb.

Z jeho devatenácti rychlých útočných ponorek bylo nyní na moři jen sedm. Čtyři byly v generální opravě, a loděnice práci protahovaly, jak se jen dalo, aby zdůvodnily existenci své vlastní infrastruktury. Ostatní byly zakotveny vedle svých obslužných plavidel nebo u mola, zatímco pracovníci služeb nacházeli stále nové a zajímavé věci, které měli na práci, a chránili tak svou infrastrukturu a vojensko-civilní identitu. Ze sedmi plavidel na moři jedno sledovalo čínskou rychlou útočnou ponorku s nukleárním pohonem; tyhle ponorky byly tak hlučné, že Mancuso doufal, že uši akustiků neutrpěly vážnou újmu. Sledovat je bylo asi tak náročné jako hlídat slepce nebo prázdné parkoviště za bílého dne. Dvě další pracovaly při výzkumu životního prostředí - v podstatě sledovaly populaci velryb, ne kvůli velrybářům, nýbrž pro veřejnost, které ležela na srdci ekologie. Přitom jeho plavidla vzala ‚objímačům stromů' vítr z plachet. Velryb bylo víc, než se čekalo. Hrozba vyhynutí se nezdála zdaleka tak vážná, jak se dříve věřilo, a řada skupin ochránců životního prostředí měla v důsledku toho problémy s tvorbou svých fondů. Tohle všechno Mancuso schvaloval. Žádnou velrybu nikdy zabít nechtěl.

Ostatní čtyři plavidla sloužila praktickému vyučování, a cvičila se hlavně jedna proti druhé. Ale ochránci životního prostředí to teď ponorkovému loďstvu Tichomořské ponorkové flotily Spojených států vraceli. Poté, co třicet let protestovali proti stavbě a provozu těchto plavidel, nyní protestovali proti jejich demontáži, a Mancuso přes polovinu pracovní doby trávil tím, že ukládal a archivoval všemožné zprávy, odpovídal na dotazy a podrobněji rozváděl vysvětlení ke svým odpovědím. "Nevděční parchanti," bručel Mancuso. Přece s velrybami pomáhá, ne? Admirál vrčel do svého hrnku kávy a prudce rozevřel novou složku.

"Dobré zprávy, kapitáne," zavolal kdosi neočekávaně.

"Kdo tě ksakru pustil dovnitř?"

"Mám úmluvu s vaším náčelníkem," odpověděl Ron Jones. "Povídal, že jste zahrabaný v papírech."

"Ten by o tom něco měl vědět." Mancuso vstal, aby svého hosta pozdravil. Doktor Jones měl svoje vlastní problémy. Konec studené války zasáhl také dodavatele materiálu pro obranu, a Jones se specializoval na sonarové systémy, používané na ponorkách. Rozdíl byl v tom, že Jones si už vydělal hromadu peněz. "Tak co je to za dobrou zprávu?"

"Náš nový informační software je vylepšený tak, že může poslouchat ty naše teplokrevné utiskované spolusavce. Právě to telefonovali z Chicaga. Identifikovali dalších dvacet kytovců v Aljašském zálivu. Myslím, že dostanu kontrakt od Národního úřadu pro výzkum oceánů a atmosféry. Teď si můžu dovolit oběd," dokončil Jones svou řeč a usadil se do koženého křesla. Na Havaji se mu líbilo, a byl na to oblečen, v lehké košili, a ve svých parádních botách Reebok byl naboso.

"Jestlipak ti někdy nechybí ty staré dobré časy?" zeptal se Bart s potměšilým výrazem.

"Myslíte prohánět se oceánem, dvě stě metrů pod vodou, dva měsíce bez přestávky nacpaný v ocelové rouře, kde to smrdí jako v sudu od oleje, s trochou smradu ze šatny, aby to bylo kompletní, a jíst každý týden stejné jídlo, koukat na staré filmy a estrády na videu v televizi velké akorát tak jako list papíru, pracovat šest hodin s dvanáctihodinovou pauzou, a možná mít pět hodin slušného spánku v noci, a celou dobu být soustředěný jako neurochimrg? Jo, Barte, to byly časy." Jones se odmlčel a na okamžik se

zamyslel. "Schází mi, že nejsem dost mladý na to, abych si mohl myslet, že to byla sranda. Ale byli jsme dobří, co?"

"Nad průměr," připustil Mancuso. "Jak je to s tou věcí s velrybami?"

"Nový software, co moji hoši dali dohromady, dokáže docela dobře zachycovat jejich dýchání a tlukot srdce. Je z toho krásná, výrazná čára kmitočtů. Když ti tvorové plavou - no, kdyby se k nim přiložil stetoskop, nejspíš by to člověku vrazilo ušní bubínky někam doprostřed hlavy."

"Na co byl ten software doopravdy?"

"Na sledování lodí třídy Kilo, samozřejmě," usmál se Jones, když vyhlížel z oken na téměř prázdnou námořní základnu. "Ale teď už tomu musím říkat jinak. Změnili jsme pár set kódových řádků a dali té bedýnce nový obal, a promluvili jsme si o tom s Národním úřadem pro výzkum oceánů a atmosféry."

Mancuso mohl něco říci o použití tohohle softwaru v Perském zálivu, kde se měly sledovat ponorky třídy Kilo, které měli Íránci, ale zpravodajské služby hlásily, že jedna z nich chybí. Nejspíš se dostala do cesty supertankeru, který ji jednoduše rozmačkal, rozdrtil o dno mělkého zálivu, a posádka tankeru si toho rachotu ani nevšimla. V každém případě byly ostatní lodi třídy Kilo uvázané v přístavech. Nebo možná také, že se k Íráncům nakonec donesly zkazky starých námořníků o ponorkách a rozhodli se, že se svých nových plavidel už ani nedotknou - konečně, kdysi se jim stejně říkalo ‚prasečí lodě'.

"Tady to teda vypadá pustě," ukázal Jones na to, co kdysi bylo vůbec jedno z největších námořních zařízení. V dohledu ani jedna letadlová loď, jen dva křižníky, půl eskadry torpédoborců, zhruba stejný počet fregat, pět podpůrných plavidel. "Kdo teď velí Tichomořské flotile, nějaký náčelník?"

"Prokrista, Rone, nepokoušej se někomu něco nasazovat do hlavy, jo?"

## 2

## Bratrství

"Dostali jste ho?" zeptal se prezident Durling.

"Před necelou půlhodinou," potvrdil Ryan a posadil se.

"Nikomu se nic nestalo?" Tohle bylo pro prezidenta důležité. Pro Ryana také, ale ne tak smrtelně důležité.

"Clark hlásí, že naši neměli žádné ztráty."

"A co druhá strana?" Otázka přišla od Bretta Hansona, nynějšího státního tajemníka. Choate School a Yale. Ve vládě je spousta lidí z Yale, pomyslel si Ryan, ale Hanson nebyl tak dobrý jako Eli, se kterým pracoval. Pomenší, hubený, a s vysokým tlakem. Hanson střídal funkce, a jeho profesní dráha oscilovala mezi státní službou, poradenstvím, funkcí mluvčího veřejné televize jako vedlejší činností - tam člověk mohl uplatnit skutečný vliv - a výnosnou praxí u jedné z bohatších firem ve městě. Byl odborník na statutární a mezinárodní právo, v oboru, ve kterém kdysi vyjednával nadnárodní obchodní záležitosti. Byl v tom . dobrý, to Jack věděl. Bohužel však přišel do kabinetu s představou, že stejné finesy se dají uplatnit - a co bylo horšího, také se uplatnit daly -ve státnických záležitostech.

Ryan s odpovědí okamžik vyčkával. "Neptal jsem se."

"Proč ne?"

Jack na to mohl říci cokoliv z mnoha věcí, došel však k názoru, že je třeba vyjasnit si své postavení. Proto se uchýlil k ostré odpovědi.

"Protože to nebylo důležité. Účelem, pane ministře, bylo zmocnit se Corpa. To se stalo. Asi tak za třicet minut bude předán jejich úřadům, aby byl souzen podle jejich zákonů, před porotou složenou z jeho spoluobčanů, nebo jak to tam u nich dělají." Ryan se neobtěžoval, aby tohle zjistil.

"To je skoro jako vražda."

"To není moje chyba, že ho jeho lidé nemají rádi, pane ministře. Zavinil

také smrt amerických vojáků. Kdybychom se rozhodli likvidovat ho sami, ani to by nebyla vražda. Byl by to jednoduše čin v zájmu národní bezpečnosti. No, tedy, alespoň v jiné době by to takový čin byl," připustil Ryan. Doba se skutečné změnila, a Ryan se musel nové skutečnosti přizpůsobit také. "Namísto toho jednáme jako dobří kosmopolité - zmocníme se nebezpečného zločince mezinárodního formátu a předáme ho vládě jeho země, která ho bude soudit za pašování drog, což je zločin podle každého zákonodárství, které znám. Co se stane pak, to závisí na systému trestního soudnictví jeho země. Je to země, se kterou udržujeme diplomatické styky a se kterou máme i další neformální dohody o pomoci, a jejíž zákony proto musíme respektovat."

Hansonovi se to nezdálo. Bylo to zřejmé ze způsobu, jakým se ve svém křesle opřel dozadu. Na veřejnosti se však za tohle postaví, protože nemá jinou možnost. Loni ministerstvo zahraničí několikrát opakovaně prohlašovalo, že té vládě poskytne oficiální podporu. Hansona hlavně pálilo to, že ho přehrál tenhle mladý přivandrovalec, který tu před ním seděl.

"Dokonce by to mohli stihnout ještě teď, Brette," poznamenal jemně prezident, a tím vlastně zpečetil svůj souhlas s operací WALKMAN. "A to se nestalo."

"To ne, pane prezidente."

"Jacku, s tím Clarkem jste měl evidentně pravdu. Co s ním uděláme?"

"To nechám na oddělení kontrašpionáže, pane. Třeba další vyznamenání za zpravodajské služby," navrhl Ryan a doufal, že Durling to sdělí do Langley. Kdyby ne, pak by mohl třeba diskrétně zavolat Mary Pat. Pak bude čas spravovat plot, což byla Ryanova nová dovednost. "Pane ministře, pokud to nevíte, naši lidé měli rozkaz nikoho neusmrcovat, pokud možno. A kromě toho mi na prvním místě leží na srdci životy našich lidí."

"Byl bych rád, kdyby to bylo šlo nejdřív přes mé lidi," zahučel Hansou.

Zhluboka dýchat, poručil si Ryan. Celý ten zmatek způsobilo ministerstvo zahraničí, spolu s Ryanovým předchůdcem. Nejprve vstoupili do země, aby obnovili pořádek poté, co byla zničena místními přívrženci vojenského řešení - to byl další název, kterým média označovala obyčejné gaunery -, a později, když celá akce šla do háje, vládní místa došla k názoru, že dotyční ‚přívrženci vojenského řešení' se musí stát součástí ‚politického řešení' problému. Na to, že problém na prvním místě zavinili právě přívrženci vojenského řešení, se v tichosti zapomnělo. Ryana nejvíc urážela všeobsažnost té logiky, a uvažoval, jestli na Yaleově univerzitě logiku přednášejí. Pravděpodobně jako volitelný předmět. Na Bostonské univerzitě byla povinná.

"Tohle je vyřízeno, Brette," pronesl potichu Durling, "a pana Corpa nebude nikdo oplakávat. Co tam je dál?" zeptal se prezident Ryana.

"Nějak moc o sobě začínají dávat vědět Indové. Zvýšili operativnost svého námořnictva a provádějí operace kolem Srí Lanky..."

"To dělali už dřív," vmísil se do toho státní tajemník.

"Ale ne s takovýmihle silami, a nelíbí se mi, jak pokračují ve svých jednáních s ‚Tamilskými tygry', nebo jak si ti šílenci teď říkají. Rozsáhlé vyjednávání s povstaleckou skupinou, operující na území souseda, není aktem přátelství."

Tohle přidělávalo vládě USA nové starosti. Dvě sousedící bývalé britské kolonie dlouho žily v přátelství, ale Tamilové na ostrově Srí Lanka si už celé roky pěstovali takové malé ošklivé povstání. Obyvatelé Srí Lanky, etnicky spřízněni s obyvateli na pevninské části Indie, požádali o cizí mírové jednotky, které by udržovaly pořádek. Indie vyhověla, ale to, co začalo tak počestně, se teď měnilo. V kuloárech se říkalo, že vláda Srí Lanky nyní podá žádost, aby indičtí vojáci odešli. A také se říkalo, že se při stahování jednotek vyskytnou jisté ‚technické potíže'. Současně se také přeslechlo, že na recepci v Dillí spolu pohovořili indický ministr zahraničí a americký velvyslanec.

"Víte," řekl ministr po několika nadbytečných, pravděpodobně však nikoli

zbytečných sklenkách, "těm vodám na jih od nás se říká Indický oceán, a my máme námořnictvo, které je hlídá. Když teď přestala sovětská hrozba, připadá nám divné, že námořnictvo Spojených států tam svoje loďstvo tak usilovně drží."

Americký velvyslanec byl politicky dosazený činitel - z jakéhosi důvodu se Indie ukázala jako prestižní místo, navzdory klimatu - ale byla také udivující výjimkou z Adlerova profesního snobismu. Bývalý guvernér Pensylvánie se usmíval a cosi mumlal o svobodném moři, a pak do ministerstva zahraničí vypálil zakódovanou zprávu, než se odebral spát. Adler potřeboval, aby mu někdo dal najevo, že nejsou všichni tak úplně pitomí.

"V tom ohledu nevidíme žádný náznak agrese," prohlásil Hanson po krátké úvaze.

"Znepokojující je etnický prvek. Indie nemůže na sever, tam jsou v cestě hory. Západ je mimo. A Pákistánci mají jaderné zbraně. Na východ je Bangladéš - a proč si koledovat o potíže? Srí Lanka pro ně znamená reálné strategické možnosti, možná jako první krok."

"Kam?" zeptal se prezident.

"Austrálie. Prostor a zdroje, málo lidí v cestě, a příliš malé vojsko na to, aby je dokázalo zastavit."

"Takhle se mi to prostě nejeví," oznámil státní tajemník.

"Jestli si Tygři s něčím začnou, dovedu si představit Indii, jak posiluje přítomnost svých mírových sil. Dalším krokem by mohla být anexe, když nastanou ty správné podmínky, a pak tu najednou máme imperiální mocnost, která provozuje svoje hry daleko odtud a která jednomu z našich historických spojenců trochu znepříjemňuje život." A pomoci Tygrům, aby něco spustili, byla snadná a už zažitá taktika. Náhradníci by mohli být přece tolik užiteční, ne? "Z historického hlediska se takové ambice nejsnadněji zarazí, když se zarazí brzy."

"Právě proto je v Indickém oceánu námořnictvo," poznamenal Hanson s přesvědčením.

"Správně," připustil Ryan.

"Jsme dost silní, aby si to dvakrát rozmysleli, než překročí míru?"

"Ano, pane prezidente, teď ano, ale nelíbí se mi, jak je naše námořnictvo rozptýlené. Každá letadlová loď, kterou teď máme, kromě dvou, které jsou v generální opravě, je buď někam přidělena, nebo slouží k přípravě pro pověření. Nemáme žádné strategické rezervy, které by si zasloužily aspoň to jméno." Ryan se odmlčel, a pak pokračoval s vědomím, že asi zajde trochu daleko, ale přesto to udělal. "Ubrali jsme trochu moc, pane. Naši lidé jsou moc přetíženi."

"Nejsou prostě tak schopní, jak si o nich myslíme. To už je minulost," řekl Raizo Jamata. Byl oblečen do elegantního hedvábného kimona a seděl na podlaze u tradičního nízkého stolku.

Ostatní kolem stolku nenápadně pohlédli na hodinky. Blížila se třetí hodina ráno, a ačkoliv tohle byl jeden z nejhezčích domů gejš ve městě, bylo už moc pozdě. Přesto, Raizo Jamata byl lákavý hostitel. Nesmírný boháč, a moudrý člověk, říkali si ostatní. Nebo většina z nich.

"Chrání nás už po celé generace," namítl jeden z přítomných.

"A před čímpak? Před námi samotnými?" zeptal se Jamata drsně. Tohle se teď smělo. Ačkoliv všichni kolem stolu měli výtečně vypěstované způsoby, všichni byli blízcí známí, ne-li skutečně dobří přátelé, a všichni už zkonzumovali svou osobní dávku alkoholu. Za těchto okolností se pravidla společenského styku poněkud měnila. Všichni mohli mluvit bez obalu. Slova, která by jinak byla smrtelnou urážkou, byla nyní přijímána klidně, pak drsně oplácena, a nezanechávala po sobě zlobu. Tohle také bylo v pravidlech, ale jako většina pravidel, byla i tahle z větší části teoretická. I když kvůli zde vysloveným slovům nekončila přátelství a vzájemné vztahy, neznamenalo to, že budou zcela zapomenuta. "Kolik z nás," pokračoval Jamata, "se stalo obětmi těhle lidí?"

Jamata neřekl ‚barbarů', jak si ostatní japonští občané u stolku všimli. Důvodem byla přítomnost dvou dalších. Jeden z nich, viceadmirál V.K. Chandraskatta, byl velitelem flotily Indického námořnictva, nyní na dovolené. Druhý, Zang Chan-san - jeho jméno znamenalo ‚Chladná hora', a nedali mu ho jeho rodiče - byl výše postavený čínský diplomat, člen obchodní mise v Tokiu. Toho druhého přijímali snáze než prvního. Na Chandraskattu, s jeho tmavou pletí a ostrými rysy, ostatní kolem stolku hleděli se zdvořilým pohrdáním. I když to byl vzdělaný a velmi bystrý možný spojenec, byl ještě větší gaidžin než čínský host, a osm zaibacu kolem stolu mělo dojem, že toho člověka cítí, i přes požité saké, které obyčejně umrtvuje smysly. Proto Chandraskatta zaujímal čestné místo po Jamatově pravé ruce, a zaibacu přemítali o tom, jestli Ind pochopil, že tahle domnělá čest je pouze promyšleně složitý náznak opovržení. Pravděpodobně ne. Byl to koneckonců barbar, ačkoliv možná užitečný.

"Už nenahánějí takový strach jako kdysi, to připouštím, Jamato-sane, ale ujišťuji vás," řekl Chandraskatta svou nejlepší dartmouthskou angličtinou, "že jejich loďstvo pořád strach nahání. Jejich dvě letadlové lodi v mém oceánu stačí, aby se moje loďstvo necítilo jisté."

Jamata otočil hlavu. "Nemohli byste je porazit, ani s vašimi ponorkami?"

"Ne," odpověděl admirál poctivě, nijak moc neovlivněn tím, co večer vypil, a uvažoval, kam tenhle hovor povede. "Musíte se na to dívat tak, že tato otázka je z velké míry technické cvičení - řekněme vědecký pokus." Chandraskatta si upravil kimono, které mu Jamata dal, aby z něj udělal opravdového člena téhle skupiny, jak říkal. "Abyste porazili flotilu nepřítele, musíte se dostat tak blízko, aby vaše zbraně dosáhly na jeho lodě. S jejich sledovacími možnostmi dokážou zjistit naši přítomnost na velkou vzdálenost. A tak nás mohou mít pod dohledem na vzdálenost dejme tomu šesti set kilometrů. Protože my nedokážeme udržovat odpovídající sledování jejich polohy a kurzu, nemůžeme je nijak snadno vymanévrovat."

"A proto jste ještě neudělali nic se Srí Lankou?" zeptal se Tanzan Itagake.

"To je jedna z našich úvah," přikývl admirál.

"Kolik letadlových lodí teď mají?" pokračoval Itagake.

"V Tichomořské flotile? Čtyři. Dvě v našem oceánu, dvě se základnou na Havaji."

"Co ty další dvě?" zeptal se Jamata.

"Kitty Hawk a Ranger jsou v dlouhodobé generální opravě, a zpátky na moři budou až za jeden, v druhém případě až za tři roky. První flotila nemá žádné. Dalších pět letadlových lodí má americké válečné námořnictvo. Ty patří ke druhé a šesté flotile, a jedna půjde do generální opravy za šest týdnů." Chandraskatta se usmál. Jeho informace byly naprosto aktuální, a on chtěl, aby to jeho hostitelé věděli. "Musím vám říci, že ať se americké válečné námořnictvo zdá jakkoliv okleštěné ve srovnání s dobou před - kolika - před pouhými pěti lety? V porovnám se stavem před pěti lety tedy jsou dost slabí, ale v porovnání s kterýmkoliv jiným námořnictvem na světě jsou dosud nesmírně silní. Jediná z jejich letadlových lodí se vyrovná kterékoliv jiné letadlové lodi na světě."

"Ztotožňujete se tedy se závěrem, že jejich letadlové lodi jsou jejich nejmocnější zbraní?" zeptal se Jamata.

"Samozřejmě." Chandraskatta přerovnával věci na stolku. Doprostřed postavil prázdnou láhev od saké. "Představte si, že tohle je letadlová loď. Narýsujte okolo kružnici s poloměrem tisíc kilometrů. Uvnitř té kružnice neexistuje bez vědomí a svolení letecké skupiny letadlové lodi nic. Vlastně je to tak, že zrychlením tempa operací se ten poloměr zvětší na patnáct set kilometrů. Udeřit mohou ještě v trochu větší vzdálenosti, když budou potřebovat, ale i při minimální vzdálenosti, kterou jsem ukázal, dokážou kontrolovat rozsáhlou oblast oceánu. Dostaňte ty jejich letadlové lodi pryč, a je z nich jenom další fregatové loďstvo. Obtížná část celé záležitosti tedy

je, jak je dostat pryč," zakončil admirál svou řeč, ve které používal jednoduchý jazyk, srozumitelný průmyslníkům.

Chandraskatta právem předpokládal, že tito civilisté toho o vojenských záležitostech vědí jen málo. Podcenil však jejich schopnost učit se. Admirál pocházel ze země s válečnickou tradicí, jen málo známou za jejími hranicemi. Indové zastavili Alexandra Velikého, otupili sílu jeho armády, zranili makedonského dobyvatele, možná smrtelně, skoncovali s jeho rozpínavostí, což byl úspěch, jakého se nepodařilo dosáhnout ani Peršanům ani Egypťanům. Indické jednotky bojovaly po boku Montgomeryho při porážce Rommela - a rozdrtily japonskou armádu u Impaly, což byla věc, o které neměl v úmyslu se zde šířit, protože jeden z lidí u stolku byl v té armádě vojínem. Vrtalo mu hlavou, jaké mají úmysly, ale pro tuto chvíli mu stačilo těšit se jejich pohostinnosti a odpovídat na jejich dotazy, ať byly jakkoliv prosté. Hezký, urostlý vysoký námořní důstojník se zaklonil a přál si, aby měl pořádnou židli a něco pořádného k pití. Saké, které tihle obchodníčci podávali, mělo blíž k vodě než k ginu, jeho obvyklému nápoji.

"Ale když to dokážete?" zeptal se Itagake.

"Jak jsem říkal," odpověděl admirál trpělivě, "pak budou jen fregatové loďstvo. Sice s vynikajícími hladinovými plavidly, ale ‚bublina', kterou každé z nich bude mít pod kontrolou, bude mnohem menší. S fregatou dokážete chránit, ale nemůžete s ní působit na dálku." Viděl, že slova, která volil, na okamžik hovor zarazila.

Jeden z nich se postaral o vyjasnění jemných jazykových odstínů, a Itagake se zaklonil s dlouhým "Ahhh", jako by se právě dověděl něco hlubokomyslného. Chandraskatta se na celou věc díval jako na něco náramně jednoduchého - na okamžik zapomněl, že pro laiky může být tento problém dostatečně složitý. Uvědomil si však, že právě došlo k něčemu důležitému.

Co si o tom myslet? Dal by poslední kapku krve, dokonce i své vlastní, za to, kdyby na tuhle otázku znal odpověď. Ať byla jakákoliv, s patřičnou dávkou obezřetnosti mohla být dokonce užitečná. Byl by překvapen, kdyby věděl, že ostatní kolem stolku v duchu přemílají přesně stejnou myšlenku.

"Pěkně to pálí," poznamenal důstojník skupinových operací, když začal své ranní hlášení.

Americká loď Dwight D. Eismhower měla kurz nula-devět-osm stupňů, směr východ-jih, dvě stě námořních mil jihovýchodně od atolu Felidu. Rychlost flotily byla osmnáct uzlů, a při letecké operaci se zvýší. Hlavní taktická mapa na vlajkové lodi byla před čtyřiceti minutami aktualizována radarem z hlídkového letounu E-3C Hawkeye, a bylo pravda, že indické loďstvo to s palivem Bunker-Charlie, nebo na co se to teď prodíralo vodou, pálilo opravdu pěkně.

Displej před ním mohl docela dobře patřit bojové skupině letadlových lodí amerického válečného námořnictva. Obě indické letadlové lodi, Viraat a Vikrant, byly uprostřed kruhové formace, uspořádání, které Američan jménem Nimitz vynalezl před skoro osmdesáti lety. Doprovodná plavidla byla Delhi a Mysore, v Indii vyrobené torpédoborce vyzbrojené systémem raket země-vzduch, o němž byly jen velmi neúplné informace - to u letců neustále vyvolávalo obavy. Druhé kruhové uspořádání sestávalo z indické verze starých ruských torpédoborců třídy Kasin, také s raketami země-vzduch. Nejzajímavější však byly dvě jiné věci.

"Zásobovací lodi Rodinka Gan Palem a Satkti se znovu připojily k bojové skupině po krátkém pobytu v Trivandrumu..."

"Jak dlouho byly v přístavu?" zeptal se Jackson.

"Ani ne dvacet čtyři hodin," odpověděl komandér Ed Harrison, důstojník skupinových operací. "Otočily to pěkně rychle, pane."

"Takže tam pluly jen pro rychlé doplnění paliva. Kolik paliva nesou?"

"Palivo Bunker, asi tak třináct tisíc tun každá, a každá ještě po patnácti

stech paliva pro proudové letouny. Sesterská loď Deepak se odpojila od bojové skupiny a míří na severozápad, pravděpodobně také do Trivandrumu, po včerejších nehlášených operacích."

"Takže se hodně moc snaží mít vrchovaté nádrže. To je zajímavé. Pokračujte," nařídil Jackson.

"Skupinu prý doprovázejí čtyři ponorky. Jednu máme zhruba zaměřenou, a dvě jsme ztratili někde tady." Harrisonova ruka opsala na displeji nepravidelný kruh. "Pozice čísla čtyři je neznámá, pane. Dneska na tom zapracujeme."

"Naše ponorky tam jsou?" zeptal se Jackson velitele skupiny.

"Santa Fé je blízko, a Greeneville se drží mezi námi a jimi. Cheyenne je blíž k bojové skupině, jako brankář," odpověděl kontradmirál Mike Dubro a upíjel svou ranní kávu.

"Dnešní plán, pane," pokračoval Harrison, "je vypustit čtyři F/A-18 Echo s tankery, aby mířily na východ do tohoto bodu, označeného BOD BAUXIT, odkud se stočí na severozápad, přiblíží se na pětačtyřicet kilometrů k indické bojové skupině, budou se tam tak třicet minut potloukat a pak se vrátí na BAUXIT k načerpání paliva, a aby se daly do pořádku po čtyřech hodinách čtyřiceti pěti minutách letu." Aby tohle čtyři letouny dokázaly, bylo potřeba osm letounů na doplňování paliva ve vzduchu. Po jednom pro let tam a stejně tak pro let nazpátek. To představovalo větší část kapacity tankerů na Ike.

"Takže my potřebujeme, aby se domnívali, že jsme pořád ještě někde tam venku." Jackson přikývl a usmál se, aniž by se nějak zmínil o vyčerpávajících nárocích na posádky letadel, které si takový úkol vyžádá. "Vidím, že jste pořád prohnaný, Miku."

"Ještě o nás vůbec nic nemají. A my budeme koukat, aby to tak zůstalo," dodal Dubro.

"Jak jsou naložené Štěnice?" zeptal se Robby, a použil přezdívku pro F/A-18 Hornety, ‚Plastikové štěnice'.

"Každá po čtyřech střelách Harpoon. Bílé," dodal Dubro. U námořnictva byly cvičné rakety označeny modře. Bojové byly obvykle natřeny bíle. Harpoony byly rakety typu vzduch-země. Jackson se ani nemusel ptát na Sidewindery a rakety vzduch-vzduch, které tvořily součást základní výzbroje Horném. "Ale co by mě tedy moc zajímalo - co ksakru chystají?" poznamenal potichu velitel bojové skupiny.

Tohle by moc zajímalo všechny. Indické bojové uskupení - tak tomu říkali, protože to přesně tohle bylo - se pohybovalo na moři už osm dní a křižovalo u jižního pobřeží Srí Lanky. Zamýšleným úkolem uskupení bylo podporovat skupinu mírových sil indické armády, pověřené něco udělat s Tamilskými tygry. Až na jedno: Tamilské tygry si pěstovala severní část obyvatelstva ostrova, a indická flotila byla na jihu. Dvě indické letadlové lodi nepřetržitě manévrovaly tak, aby se vyhnuly civilní dopravě, mimo dohled z pevniny, ale v dosahu vysílání. Držet se dál od námořnictva Srí Lanky bylo snadné. Největší plavidlo, které tato země měla, by klidně mohlo sloužit jako pěkná motorová jachta pro nějakého čerstvě zbohatlého soukromníka, a také nenaháněl o nic větší strach. Zkrátka, indické námořnictvo provádělo krytou operaci daleko od místa, kde podle očekávání mělo být. Přítomnost zásobovacích plavidel flotily napovídala, že mají v plánu tam nějakou dobu pobýt, a také to, že Indové pobývají dlouho na moři proto, aby se procvičili. Prostá pravda byla ta, že indické námořnictvo operovalo přesně tak, jak to námořnictvo Spojených států dělalo už po celé generace. Až na to, že Spojené státy neměly žádné choutky na Srí Lanku.

"Cvičí každý den?" zeptal se Robby.

"Jsou hodně přičinliví, pane," potvrdil Harrison. "Můžete čekat, že se na naše Hornety nalepí pár Harrierů, zaručeně s přátelskými úmysly."

"Nelíbí se mi to," poznamenal Dubro. "Povězte mu tamto o minulém týdnu."

"To byl moc legrační pohled." Harrison vyvolal počítačově zpracované záznamy, které běžely rychleji než normální rychlostí. "Začátek cvičení je

někdy teď, pane."

Při přehrávání Robby sledoval, jak se eskadra torpédoborců oddělila od hlavní formace a zamířila na jihozápad, což bylo v tu dobu náhodou přímo směrem ke skupině Lincolna a upoutala na sebe pozornost oddělení skupinových operací. Na znamení začaly indické torpédoborce operovat náhodně a neuspořádaně, pak zahájily rychlou plavbu na sever. S vypnutými radary a rádii skupina pak rychle postupovala na východ.

"Velitel operací ví, jak na to. Skupina letadlových lodí zjevně očekávala, že zamíří na východ a skryje se pod touhle stacionární frontou. Jak vidíte, jejich letecké síly tam zamířily." Tenhle klamný manévr umožnil torpédoborcům vrhnout se na dostřel raket dřív, než indické Harriery vyrazily z palub, aby zaútočily na skupinu hladinových plavidel, stahujících se k nim.

Během deseti minut, které si vyžádalo sledování počítačem zpracovaného záznamu, si Robby uvědomil, že právě viděl simulovaný útok na skupinu nepřátelských letadlových lodí, zahájený skupinou torpédoborců, jež dokonale předvedla svou ochotu obětovat své lodi a životy v hazardní akci. Více znepokojující bylo, že útok byl proveden zdařile. Ačkoliv by lodi byly pravděpodobně potopeny, jejich střely, aspoň některé z nich, by byly pronikly předsunutou obranou torpédoborců a poškodily své cíle. Jakkoliv byly letadlové lodi velké a robustní, nebylo třeba moc je poškodit, aby se jim znemožnilo provádět letecké operace. A to se rovnalo zničení. Indové měli své jediné letadlové lodi v tomhle oceánu, kromě amerických, jejichž přítomnost, jak Robby věděl, je zlobila. Účelem cvičení nebylo vyřadit své vlastní letadlové lodi.

"Nemáte pocit, že nás tady nechtějí?" zeptal se Dubro s pokřiveným úsměvem.

"Mám pocit, že potřebujeme lepší zpravodajské informace o jejich záměrech. Teď momentálně máme hovno, Miku."

"Jako by mě to překvapovalo," poznamenal Dubro. "Co jejich úmysly s Cejlonem?" Starý název tohoto ostrova se snáze pamatoval.

"O tom nic nevím." Jakožto zástupce J-3, plánovacího ředitelství sboru náčelníků štábů, měl Robby přístup doslova ke všemu, co vyplodily zpravodajské zdroje Spojených států. "Ale to, co jste mi právě ukázal, mi napovídá hodně."

Stačilo jen se podívat na obrazovku, kde je voda, kde je země, kde jsou lodě. Indické námořnictvo křižovalo takovým způsobem, aby se dostalo mezi Srí Lanku a každého, kdo by se snad přibližoval od jihu, aby se na Srí Lanku dostal. Jako námořnictvo Spojených států, například. Nacvičovalo útok právě na takovou vojenskou sílu. Za tím účelem bylo jasně připraveno zůstat na moři dlouho. Jestli to bylo cvičení, pak bylo hodně drahé. A jestli ne? No, to se přece nedalo poznat.

"Kde jsou jejich obojživelné lodě?"

"Blízko nejsou," odpověděl Dubro. "A kromě toho, já to nevím. Nemám prostředky, abych to zjistil, a nemám o nich žádné zpravodajské informace. Mají celkem šestnáct vyloďovacích plavidel, a řekl bych, že dvanáct z nich může pravděpodobně operovat ve skupině. Řekl bych, že k nim mohou mít plně vyzbrojenou brigádu, vybavenou pro boj, a připravenou někde se vylodit. Na severním pobřeží ostrova pár příhodných míst je. Odsud se k nim nemůžeme dostat, alespoň ne nijak snadno. Potřebuji víc prostředků, Robby."

"Další prostředky dát nemůžeme, Miku."

"Dvě ponorky. Nejsem chamtivec. To přece vidíte." Dvě SSN by se přesunuly, aby kryly Manárský záliv, a to byla oblast, kde by mohlo k invazi dojít nejpravděpodobněji. "A potřebuju taky větší zpravodajskou podporu, Robe. Sám vidíte proč."

"Ovšem," přikývl Jackson. "Udělám, co budu moci. Kdy odlétám?"

"Za dvě hodiny." Poletí v protiponorkovém letounu S-3 Viking. ‚Hoover', jak se mu říkalo, měl dobrý dolet. To bylo důležité. Poletí do Singapuru, aby tak spíše vzbudil dojem, že Dubrova bojová skupina je na jihovýchod od Srí

Lanky, ne na severozápad. Jackson v duchu rozvažoval, že poletí třicet šest tisíc kilometrů kvůli něčemu, co mělo cenu půlhodinového hlášení a pohledu do očí zkušeného letce z letadlové lodi. Když Harrison přepnul displej na menší měřítko, Jackson posunul své křeslo po dlaždicové podlaze dozadu. Teď ukazoval Abrahama Lincolna směřujícího na severovýchod od Diego Garcíi, a tak se pod Dubrovo velení dostane ještě jedna letecká skupina. Bude ji potřebovat. Rychlost operací, potřebná k tomu, aby Indové byli pod dohledem - zvlášť když to bylo nutné provést klamně -, kladla na lidi i na letouny neuvěřitelné nároky. Na operování s osmi letadlovými loďmi je na světě prostě moc oceánů, a tohle nikdo tam ve Washingtonu nechápal. Enterprise a Stennis se připravovaly vystřídat za několik měsíců lodi Ike a Abe, a i to znamenalo, že jednou nadejde doba, kdy americká přítomnost v této oblasti nebude dostatečná. Indové se to dovědí také. Doba návratu bojových skupin se prostě nedala před rodinami utajit. Zpráva se dostane ven, a Indové ji uslyší, a co pak budou dělat?

"Ahoj, Clarice." Murray vstal na uvítanou svému hostu k obědu. V duchu jí říkal moje doktorka Ruth. Doktorka Goldenová byla malá, s mírnou nadváhou, mezi čtyřicítkou a padesátkou, s jiskřivýma modrýma očima a s obličejem, který stále vypadal, jako by v nejbližším okamžiku měla vyrukovat s pointou zvlášť povedeného vtipu. Byla to právě jejich vzájemná podobnost, která posilovala svazek mezi nimi. Oba byli bystří, zaujatí profesionálové, a oba měli elegantní intelektuální převleky. Srdečný chlapík a srdečná, vždy vítaná paní, oba byli duší každého večírku, kterého se zúčastnili, avšak pod úsměvy a tichým smíchem byl bystrý duch, kterému uniklo jen málo a který se dokázal dobrat spousty věcí. Murray o Goldenové uvažoval jako o zatraceně dobré adeptce na policistku. Pokud jde o profesionalitu, Goldenová hodnotila Murraye velmi podobně.

"Čemu vděčím za tuto čest, paní?" zeptal se Dan svým, jako vždy kultivovaným, hlasem. Číšník přinesl jídelní lístky a ona vyčkávala, až se vzdálí. Pro Murraye to byl první náznak, a ačkoliv mu na obličeji zůstal úsměv, jeho oči se na jeho malého hosta soustředily poněkud ostřeji.

"Potřebuji nějakou radu, pane Murrayi," odpověděla Goldenová, a to byl další signál. "Kdo se zabývá právními aspekty zločinů, spáchaných na půdě vládní instituce?"

"FBI, vždycky," odpověděl Dan, zaklonil se na židli a zkontroloval svou služební pistoli. Murrayovým posláním bylo prosazovat zákon, a když cítil svou zbraň na obvyklém místě, bylo to pro něho něco jako osobní prubířský kámen, jako připomínka, že ať už označení na jeho dveřích ukazovalo, jak vysoké je nyní jeho postavení a jak je důležitý, on sám začínal u bankovních loupeží ve philadelphském operačním oddělení, a jeho odznak i pistole z něj dosud dělaly místopřísežného člena nejlepší policejní agentury jeho země.

"I na Kapitolu?" zeptala se Clarice.

"I na Kapitolu," opakoval po ní Murray. Ticho, které následovalo, ho překvapilo. Goldenová byla tajnůstkářská jen málokdy. Člověk vždycky věděl, co si myslí - vlastně, opravil se Murray, člověk věděl tolik, kolik ona chtěla, aby věděl. Provozovala své hříčky právě tak jako on. "Nu tak tedy vyprávějte, doktorko Goldenová."

"Znásilnění."

Murray pokývl a položil jídelní lístek. "Dobrá, tak mi prosím nejdřív povídejte o své pacientce."

"Žena, věk třicet pět, svobodná, dosud nebyla provdaná. Poslal ji ke mně její gynekolog, starý přítel. Přišla ke mně s klinickým stavem deprese. Měla jsem s ní tři sezení."

Jen tři, říkal si Murray. Clarice byla v těchhle věcech přímo kouzelnice, tak byla vnímavá. Ježíši, jaký by z ní byl vyšetřovatel, s tím jejím jemným úsměvem a tichým, mateřským hlasem.

"Kdy se to stalo?" Jména mohla chvilku počkat. Murray začne od holých

skutečností, týkajících se případu.

"Před třemi lety."

Agent FBI - stále ještě dával přednost označení ‚zvláštní agent' před svým oficiálním titulem ‚zástupce ředitele' - se okamžitě zachmuřil. "Moc dávno, Clarice. A pravděpodobně žádné soudní ohledání."

"Ne, je to tvrzení proti tvrzení - až na jednu věc." Goldenová sáhla do kabelky a vytáhla zvětšené fotokopie dopisu Beringerové. Murray stránky pomalu pročítal, zatímco Goldenová sledovala jeho obličej, aby viděla jeho reakci.

"A do prdele," vydechl Dan; číšník se ochomýtal šest metrů odtud v domnění, že tihle hosté jsou reportér a jeho zdroj informací, což ve Washingtonu nebylo nijak neobvyklé. "Kde je originál?"

"U mě v kanceláři. Zacházela jsem s ním hodně opatrně," řekla Goldenová.

Na tohle se Murray usmál. Papír s monogramem pomůže hodně. A navíc, na papíře se výborně udrží otisky prstů, zvlášť když se přechovává na chladném suchém místě, tak jak se to s dopisy obvykle dělává. Asistenti v Senátu určitě sejmuli otisky prstů jako součást postupu při jejím prověřování pro práci s utajenými materiály, což znamenalo, že pravděpodobný autor tohoto dokumentu může být identifikován s jistotou. Dopis uváděl čas, místo, události, a také oznámil její přání zemřít. Jakkoliv to bylo smutné, z tohoto dokumentu se tak stalo něco jako prohlášení o úmyslu zemřít, a tudíž, do jisté míry, něco, co bylo pro federální okresní soud přijatelné jakožto svědecký materiál ke kriminálnímu případu. Obhájce vznese námitku - vždycky vznášeli námitky - a námitka bude zamítnuta - vždycky byla zamítnuta - a členové poroty uslyší každé slovo, budou se předklánět, jako se vždycky předklánějí, aby zachytili hlas z hrobu. Až na to, že v tomto případě to porota nebude, alespoň ne hned poprvé.

Murrayovi se na případech znásilnění nelíbilo vůbec nic. Jako muž, i jako policista, na tuhle kategorii zločinu pohlížel se zvlášť silným znechucením. Bylo pohanou jeho vlastního mužství, že někdo dokáže spáchat takový zbabělý, odporný čin. Profesně ještě více znepokojující byla skutečnost - zdroj řady potíží -, že případy znásilnění byly tak často otázkou tvrzení jedné osoby proti tvrzení osoby jiné. Jako všichni vyšetřovatelé, ani Murray nedůvěřoval všem formám očitých svědectví. Lidé jsou špatní pozorovatelé - jinak se to nedalo říci - a oběti znásilnění, zdrcené svým zážitkem, byly často špatnými svědky, zvlášť když ještě jejich svědectví napadl obhájce. Důkazy soudního ohledání představovaly naopak něco, co bylo prokazatelné, co se nedalo zvrátit. Murray měl v oblibě tento druh svědectví.

"Stačí to na zahájení vyšetřování?"

Murray vzhlédl a potichu promluvil. "Ano, paní."

"A kdo je..."

"Teď je to moje práce - no, já jsem něco jako podřadnější verze výkonného pomocníka Billa Shawa. Billa znáte, ne?"

"Jen podle pověsti."

"Je to všechno pravda," ujistil ji Murray. "Chodili jsme spolu do školy v Quanticu, a táhli jsme to spolu stejným způsobem, na stejném místě, a dělali jsme totéž. Zločin je zločin, a my jsme policisté, a to je to celé, Clarice."

Ale už když jeho ústa pronášela krédo jeho povolání, myslí mu proběhlo ale, doprdele. V tomhle je hodně vysoká politika. Prezident nemůže žádné takovéhle potíže potřebovat. No, ale kdo vůbec kdy něco takového potřeboval? Krucifix, Barbaru Lindersovou ani Lisu Beringerovou přece nemusel znásilňovat zrovna někdo, komu důvěřovaly. Jenže celkem vzato, bylo to prosté: před třiceti lety Daniel E. Murray absolvoval akademii FBI v Quanticu, zvedl pravou ruku k nebi a pronesl přísahu k Bohu. Byly šedé zóny mezi realitou a zdáním. Ty vždycky budou. Dobrý agent se musel řídit zdravým úsudkem, vědět, které zákony lze ohnout, a jak moc. Ale ne takhle moc, a ne tenhle zákon. Bill Shaw byl stejného ražení. Osud mu požehnal tím, že jeho postavení bylo tak nepolitické, jak jen úřad ve Washingtonu mohl být. Shaw si budoval pověst

bezúhonnosti, a byl také příliš starý na to, aby se změnil. Takovýhle případ začne v jeho kanceláři na sedmém poschodí.

"Musím se zeptat - je to opravdu všechno takhle?"

"Podle mého nejlepšího profesionálního přesvědčení moje pacientka mluví pravdu ve všech podrobnostech."

"Bude svědčit?"

"Ano."

"A váš názor na ten dopis?"

"Je také zcela pravý, řečeno psychologicky."

Tohle Murray už věděl ze své vlastní zkušenosti, ale někdo - nejprve on sám, a pak další agenti a nakonec i porota - to musí slyšet od profesionála.

"A teď co?" zeptala se psycholožka.

Murray vstal, k překvapenému zklamání vyčkávajícího číšníka. "Teď pojedeme do hlavní budovy a zajdeme za Billem. Agenti, co na tom budou pracovat, založí spis. Bill a já i agent, který se tím bude zabývat, zajdeme přes ulici na ministerstvo a půjdeme za ministrem spravedlnosti. Co potom, to přesně nevím. Něco takového jsme ještě neměli, aspoň ne od počátku sedmdesátých let, a nevím určitě, jaký se teď zachovává postup. S vaší pacientkou to bude postup obvyklý - dlouhé, důkladné pohovory. Promluvíme s rodinou Beringerové, s jejími přáteli, podíváme se do novin a deníků. To je ale technická stránka. Politická stránka bude choulostivá." A proto, to Dan věděl, se bude případem zabývat on. A myslí mu prolétlo ještě jedno doprdele!, když si vzpomněl na tu část ústavy, podle níž se celá věc bude řídit. Doktorka Goldenová viděla na jeho očích, jak váhá, a vyložila si význam jeho váhání špatně, což se jí nestávalo často.

"Moje pacientka potřebuje..."

Murray zamrkal. No a co? zeptal se sám sebe. Pořád je to zločin.

"Vím, Clarice. Potřebuje spravedlnost. A zrovna tak i Lisa Beringerová. A víte co? Zrovna tak ji potřebuje vláda Spojených států amerických."

Nevypadal na softwarového inženýra. Nepůsobil ani trochu zanedbaně. Měl na sobě oblek s jemným proužkem, a nesl kufřík. Mohl říkat, že je to převlek, který vyžadovala jeho klientela i profesionální atmosféra v jeho okolí, ale pravda byla prostá - chtěl vypadat upraveně.

Všechno šlo bez zbytečného zdržování. Zákazník používal střediskové počítače Stratus, kompaktní, silné, které se daly snadno sestavit do sítě - vlastně tvořily výběrovou platformu pro řadu bulletinů, kvůli své rozumné ceně a vysoké spolehlivosti své elektroniky. V místnosti byly takové tři. ‚Alfa' a ‚Beta' - tak byly označeny bílými písmeny na modrých plastikových štítcích - byly základní a vždy po dni se střídaly při zpracovávání primárních tikolů, přičemž se stále navzájem zálohovaly. Třetí, ‚Zulu', byla záloha pro případ havárie, a kdykoliv pracoval Zulu, člověk věděl, že servisní tým už je buď na místě, nebo na cestě. Další zařízení, ve všem všudy stejné, až na počet lidí okolo, bylo za East Riverem, fyzicky umístěné jinak, s jiným zdrojem elektrické energie, jinými telefonními linkami, jiným spojením na družici. Každá budova byla výšková ohnivzdorná stavba s automatickým systémem protipožárních postřikovačů kolem celé místnosti s počítačem, a uvnitř se systémem DuPont 1301, aby se požár likvidoval v několika vteřinách. Každá trojice systémů měla záložní baterie, které stačily napájet hardware dvanáct hodin. Bezpečnost New Yorku a zákony na kvalitu prostředí protismyslně zakazovaly přítomnost havarijních generátorů v budovách, což zlobilo elektronické inženýry, kteří byli placeni za to, že o tyto stroje převzali veškerou starost. A starost také měli, i přesto, že zdvojení, vynikající zálohování, kterému se ve vojenském kontextu říkalo ‚jištění do hloubky', by je ochránily před čímkoli a vším, co si jen kdo dovedl představit.

Tedy - skoro před vším.

Na čelním obslužném panelu každého ze střediskových počítačů byl port SCSI. Byla to inovace pro nové modely, ukázka toho, že stolní počítače mají

takovou kapacitu, že mohou nahrát program do vzdáleného počítače s důležitými informacemi mnohem snadněji než při starém způsobu se zavěšováním cívky s páskou.

V tomto případě vzdálený terminál byl v systému trvale instalován. Na celkový systémový ovládací panel, který kontroloval Alfu, Betu a Zulu, byl připojen Power PC třetí generace, a k němu byl napojen Bernoulliho výměnný disk. Běžně se mu říkalo ‚opékač topinek', protože disk měl velikost zhruba krajíčku chleba, ovšem tato jednotka měla paměť řádu gigabytů, daleko víc, než bylo pro tento program potřeba.

"Oukej?" zeptal se inženýr.

Systémový administrátor posunul myš a na menu zvolil Zulu. Starší operátor za ním potvrdil, že je volba správná. Alfa a Beta prováděly své vlastní operace a nemohly být přerušeny.

"Jsi na Zulu, Chucku."

"Jasně," odpověděl Chuck s úsměvem. Inženýr v obleku s jemným proužkem zasunul cartridge a čekal, až se na monitoru objeví správná ikona. Stiskl tlačítko myši a otevřel nové okno, aby zjistil obsah PORTA-I, což byl jeho název pro tuto cartridge.

Nové okno mělo jen dvě položky - instalační program a ELECTRA-CLERK-2.4.0. Automatický antivirový program okamžitě proběhl novými soubory a za pět vteřin je označil jako čisté.

"Vypadá to dobře, Chucku," řekl administrátor. Jeho nadřízený souhlasně přikývl.

"Vynikající, Ricku. Můžu to teď spustit?"

"Dej se do toho."

Chuck Searls dal příkaz pro ikonu ‚INSTALUJ' a dvakrát stiskl tlačítko myši.

Chceš opravdu nahradit ELECTRA-CLERK 2.3.1' novým programem ‚ELECTRA-CLERK 2.4.0'?

zeptalo se okénko. Searls potvrdil ‚Ano'.

Chceš to opravdu nahradit????

zeptalo se okamžitě jiné okénko.

"Kdo to tam dal?"

"Já," odpověděl administrátor s úsměvem.

"Sranda." Searls stiskl znovu ANO.

Disková jednotka opékače topinek začala bzučet. Searls měl rád systémy, které člověk mohl slyšet, když běžely, ono zink-zink pohybujících se hlav, spolu s drsným bzučením rotujícího disku. Program měl jen padesát megabytů. Pro přenos bylo třeba méně vteřin, než potřeboval on na to, aby si otevřel láhev pramenité vody a trochu upil.

"Tak," zeptal se Searls, když odsunul svou židli od ovládacího panelu, "chceš vidět, jestli to funguje?"

Otočil se a vyhlédl ven. Místnost měla stěny ze skleněných panelů, ale za nimi byl vidět newyorský přístav. Právě z něj vyplouvala výletní loď, středně velká, bíle natřená. Kam odplouvá? proběhlo mu hlavou. Někam, kde je teplo, bílý písek a neustále modrá obloha a nádherně jasné slunce. Někam, kde je to zatraceně jiné než v New Yorku, tím si byl jist. Nikdo nejezdí na výlet do takového místa jako je Velké Jablko, jak se New Yorku říká. Jaké to musí být pěkné, být na takové lodi a mířit pryč od těch vyjících podzimních větrů. A o co krásnější už se s ní nevracet, říkal si Searls se smutně zadumaným úsměvem. No, letadla jsou rychlejší, a člověk se s nimi také nemusí vracet.

Administrátor pracoval na svém řídícím panelu a dostal Zulu on line. V 16.10.00 východního času začala záložní jednotka kopírovat úkony, které

prováděla Alfa, kterou současně zálohovala Beta. Byl tu jeden rozdíl. Sledovač propustnosti ukazoval, že Zulu běží poněkud rychleji. Obvykle měl Zulu tendenci zpožďovat se, ale dnes běžel tak rychle, že stroj každou minutu několik vteřin skutečně ‚odpočíval'.

"Kouří to, Chucku!" poznamenal administrátor. Searls vyprázdnil svou láhev vody, odhodil ji do nejbližšího odpadkového koše a přešel k němu.

"Jo, vyndal jsem tak deset tisíc řádek kódu. Nebylo to mašinami, bylo to programem. Chvilku nám trvalo, než jsme našli správné cesty přes desky. Myslím, že jsme na to přišli."

"A co je jinak?" zeptal se starší administrátor. O tvorbě softwaru toho věděl docela dost.

"Změnil jsem hierarchický systém, co předává data od jedné paralelní desky ke druhé. Ještě to chce trochu zapracovat na synchronizaci, čítač není tak rychlý jako zápisy. Myslím, že se s tím tak za měsíc, dva vypořádám, trochu to popoženu."

Administrátor stiskl povel pro první typovou úlohu. Naskočila ihned. "O šest procent rychlejší než dva-tři-jednička. To není špatné."

"Těch šest procent jsme potřebovali," řekl administrátor a mínil tím, že potřebuje víc. Obchodování na burze někdy probíhalo moc rychle, a on, jako všichni v depozitní bankovní společnosti, žil ve strachu, že odpadne.

"Koncem týdne mi pošli nějaké údaje, a možná, že ti budu moci dodat pár dalších bodů," slíbil Searls. "Bylo to dobré, Chucku."

"Díky, Bude."

"Kdo ještě tohleto používá?"

"Tuhle verzi? Nikdo. Speciálně upravená verze pro určitého zákazníka je v mašinách u CHIPS."

"No, tak to budeš ty," prohlásil vedoucí přejícně. Nebyl by tak přejícný, kdyby si to promyslel. Administrátor pomáhal se sestavením celého systému. Veškerá zálohování, všechny bezpečnostní systémy, vyjímání pásek každý večer z počítačů a odvoz pryč. Pracoval s výborem, aby zajistil veškeré zabezpečení, jež bylo nutné pro činnost, kterou provozoval. Ale snaha o účinnost - a proti tomu snaha o bezpečnost - vedla k ohrožení, vůči němuž byl, jak by se dalo předpokládat, slepý. Všechny počítače používaly stejný software. Musely. Rozdílné softwary v jednotlivých počítačích, stejně jako rozdílné jazyky v jedné kanceláři, by zabránily, nebo přinejmenším ztížily, komunikaci mezi jednotlivými systémy; a to by vedlo k sebezničení. Výsledkem bylo, že přes veškerá jištění existoval pro všech šest počítačů jeden společný zranitelný bod. Všechny hovořily stejným jazykem. Musely. Byly nejdůležitějším, i když nejméně známým, spojovacím článkem amerického obchodu s cennými papíry.

Ani zde depozitní bankovní společnost nebyla slepá vůči možnému nebezpečí. ELECTRA-CLERK 2.4.0 se nenahraje do Alfy a Bety dřív, než po týdnu provozu v Zulu, a pak ještě uběhne týden, než bude nahrán do záložních počítačů, které nesou označení ‚Charlie', ‚Delta' a ‚Tango'. Tím se mělo zajistit, že 2.4.0 bude jak účinný, tak i ‚odolný proti zhroucení', což byl inženýrský termín, který se v oboru software objevil před rokem. Lidé si brzy na nový software zvyknou, a budou obdivovat jeho větší rychlost. Všechny počítače Stratus budou hovořit přesně stejným programovacím jazykem, předávat informace tam a zpět elektronickým hovorem jedniček a nul, jako přátelé kolem karetního stolku, když se baví o hře.

Brzy budou všichni znát tentýž vtip. Někteří ho budou považovat za dobrý, ale nebude to nikdo z depozitní bankovní společnosti.

"Takže dohodnuto?" zeptal se předseda Federálního rezervního úřadu. Ostatní kolem stolu přikývli. Nebylo to nijak moc obtížné rozhodnutí. Už podruhé za poslední tři měsíce prezident Durling prostřednictvím ministra financí v tichosti oznámil, že nebude mít námitky, když se diskontní sazba zvýší o dalšího půl bodu. To byla úroková míra, kterou Federální rezervy účtovaly bankám, jež si vypůjčovaly peníze - kde jinde by si takové sumy mohly vypůjčit, když ne od vlády? Každé zvýšení této sazby se samozřejmě okamžitě přeneslo na spotřebitele.

Pro muže i ženy kolem naleštěného dubového stolu to znamenalo neustálé udržování stavu vyrovnanosti. Řídili množství peněz v americkém hospodářství. Jako při otočení ventilem, který otvírá nebo uzavírá výpusť přehrady při zavlažování, mohli regulovat množství stávajícího oběživa, a neustále se snažili, aby nedávali příliš mnoho ani příliš málo.

Bylo to samozřejmě složitější. Peníze měly malou fyzickou realitu. Tiskárna bankovek, necelé dva kilometry odtud, nikdy neměla dost papíru ani barev na vytištění dostatečného množství jednodolarových bankovek na to, co Federální rezervy každý den dávaly do balíčků. ‚Peníze' byly pouze elektronický výraz, otázka vyslání zprávy: Vy, První národní banka v Zapadlé Vsi, máte nyní další tři miliony dolarů, které můžete půjčit třeba Joeovu železářství, benzínové pumpé Jeffa Browna nebo na hypotéční půjčky novým majitelům domů, splatné během příštích dvaceti let. Málokdo z těch lidí dostal hotové peníze - s kreditními kartami jich bylo méně pro lupiče, kteří by je ukradli, pro zaměstnance, kteří by je zpronevěřili, a pro úředníky, kteří by je počítali, přepočítávali a nosili do místní pobočky banky, což bylo ze všeho nejnepříjemnější. Výsledkem všeho pak bylo, že to, co se kouzlem počítačové elektronické pošty nebo dálnopisným příkazem objevilo, bylo půjčeno písemným příkazem k platbě, aby bylo posléze splaceno dalším teoretickým výrazem. Obvykle to byl šek psaný na lístku speciálního papíru a ozdobený obrázkem letícího orla nebo rybářského člunu na nějakém neexistujícím jezeře, protože banky soupeřily o zákazníky, a lidem se takovéhle věci líbily.

Moc, kterou lidé v této místnosti měli, byla do té míry ohromující, že i oni sami si ji uvědomovali jen zřídka. Prostým rozhodnutím lidé kolem stolu jednoduše všechno v Americe zdražili. Každá hypotéka s pohyblivou úrokovou sazbou na každý dům, každá půjčka na automobil, každé obnovení kreditní karty bude s každým měsícem stát víc. Kvůli tomuto rozhodnutí veškeré podnikání i každá domácnost v Americe bude mít méně disponibilního příjmu, který by se dal utratit za vánoční dárky nebo vyplatit jako přilepšení pracovníkům. To, co se objevilo v prohlášení tisku, se odrazí v každé peněžence v zemi. Zvýší se ceny za každou spotřebitelskou položku, od domácího počítače až po žvýkací gumu, a tak se každému ještě více sníží jeho reálná kupní síla.

A to je dobré, říkaly si Federální rezervy. Všechny statistické ukazatele sdělovaly, že se ekonomika přehřívá. Bylo tu reálné nebezpečí, že se zvedne inflace. Inflace toho či onoho stupně tu vlastně byla vždycky, ale zvýšení úroků by ji omezilo na snesitelnou úroveň. Ceny by stále poněkud rostly, a zvýšení diskontní sazby by je nadále zvedalo.

Byla to ukázka boje s ohněm pomocí ohně. Zvýšení úrokové míry znamenalo, že v krajní situaci si lidé budou půjčovat méně než dosud. Tím by se skutečně snížilo množství peněz v oběhu, takže se zmenší i objem nakupovaného zboží. A to by mělo vést, více či méně, ke stabilizaci cen a zabránit dalšímu růstu inflace, který by byl, jak všichni věděli, škodlivější než momentální zaskřípnutí v úrokových mírách.

Jako kruhy na jezeře, šířící se od vhozeného kamene, by se objevily ještě další důsledky. Úrok z krátkodobých vládních dluhopisů by se zvedl. Existovaly dlužní nástroje samotné vlády. Lidé - vlastně z větší části instituce, jako banky a penzijní fondy i investiční firmy, které musí někde držet peníze svých klientů, zatímco čekají na dobrou příležitost na burzovním trhu, by předávaly peníze, elektronicky, vládě na dobu od tří měsíců až do třiceti let, a

náhradou za používání těchto peněz vláda sama musela platit úroky - hodně z nich zase pobrala zpátky na daních, samozřejmě. Marginální zvýšení sazby federálních fondů zvedne úrokovou míru, kterou musí vláda platit - podle zásad aukce. Tak by se náklady na federální schodek zvýšily také a nutily by vládu stáhnout více domácích peněz; přitom by se snížilo množství peněz na osobní i podnikatelské půjčky, a úrokové míry pro obyvatelstvo by se pod tlakem trhu dále zvýšily nad úroveň, kterou si vynutila samotná vláda.

Nakonec to, že oficiální diskontní sazby a sazby státních pokladničních poukázek vzrostly, povede k tomu, že burzovní obchod se stane pro investory méně atraktivní, protože vládou zaručený výnos bude bezpečnější než spekulativnější výnosnost očekávaná firmou, jejíž výrobky nebo služby musí konkurovat na trhu.

Na Wall Streetu jednotliví investoři a profesionální manažeři, kteří sledují hospodářské ukazatele, brali večerní zprávy (zvýšení sazby Federálních rezerv se obvykle zveřejňovalo po ukončení obchodování) flegmaticky a poznamenávali si, že mají ‚spekulovat na pokles' (prodat) některé své emise. Tím by se snížily vyvolávací hodnoty řady akcií, a Dow Jonesův průměrný průmyslový index by klesl. Ve skutečnosti to nebyl žádný průměr, nýbrž celková suma běžných tržních hodnot třiceti výtečných akcií, s Allied Signal na jednom konci abecedy, s Woolworth's na konci druhém, a s Merckem uprostřed. Byl to ukazatel, jehož užitečnost každý den spočívala hlavně v tom, že zpravodajská média měla o čem informovat veřejnost, která většinou stejně nevěděla, co představuje. Pokles ‚Jonese' některé lidi znervózňoval a vedl k dalšímu prodeji, a k dalšímu poklesu trhu, až ostatní viděli příležitost v emisích akcií, které byly stlačeny dolů víc, než si zasloužily. Vedeni tušením, že skutečná hodnota těchto emisí je větší než udávaná tržní cena, nakupovali v uměřených množstvích a tím umožňovali, aby Dow Jones i další tržní ukazatele mohly opět růst, až by se dosáhlo rovnovážného bodu a byla by opět nastolena důvěra. A všechny tyhle mnohostranné změny, které se dotýkaly každého jednotlivce, způsobovala hrstka lidí ve vyšňořeném zasedacím sále představenstva ve Washingtonu, jejichž jména znalo sotva pár profesionálních investorů, natož pak široká veřejnost.

Pozoruhodné bylo, že všichni celý tenhle proces zdánlivě přijímali jako normální, jako fyzikální zákony přírody, přes to, že byl ve skutečnosti éterický jako duha. Peníze fyzicky neexistovaly. Dokonce i ‚reálné' peníze byly jen speciálně vyrobený papír, potištěný na přední straně černou barvou a na zadní straně zelenou. Peníze nebyly podloženy zlatem nebo něčím s vnitřní hodnotou, nýbrž kolektivní vírou, že peníze mají hodnotu proto, že hodnotu mít musí. Tak se stalo, že peněžní systém Spojených států i každé jiné země světa byl výhradně psychologickým cvičením, věcí mysli, a nakonec jím byly i všechny ostatní aspekty amerického hospodářství. Jestliže peníze byly jednoduše věcí obecné víry, pak vše ostatní jí bylo také. To, co Federální rezervy ono odpoledne udělaly, byla jakási zkouška jak touto vírou nejprve otřást a pak jí dovolit, aby se opět podle vlastního uvážení ustálila v myslích těch, kdo ji měli. Mezi ty, kteří takovou víru měli, patřili vládci Federálních rezerv, protože ti tomu všemu doopravdy rozuměli - nebo si to aspoň mysleli. Mohli mezi sebou žertovat o tom, že nikdo vlastně pořádně nerozumí tomu, jak to funguje, stejně tak, jako žádný z nich nedokáže vysvětlit podstatu Boha. Ale stejně jako se teologové neustále snaží určit a sdělit podstatu božství, měli oni zase na starosti to, aby se věci udržovaly v chodu, aby se důvěra stala reálnou a hmatatelnou, a přitom vlastně nikdy neuznali, že všechno spočívá na něčem tak málo skutečném, jako jsou papírové peníze, které nosili u sebe pro případ, že by se jim nehodilo použít plastikovou kreditní kartu.

Těšili se důvěře - oním odtažitým způsobem, jakým lidé důvěřují svým duchovním, že uchovají základ, na němž světská víra vždy spočívala - prohlašujíce za reálný projev toho, co se nedá spatřit, stavbu, jejíž fyzické projevy je možno nalézt jen v kamenných domech a ve střízlivém zevnějšku těch,

kdo tam pracují. A, říkali si, všechno to funguje. Nebo ne?

V mnoha aspektech byla Wall Street částí Ameriky, kde se japonští občané, zvláště občané z Tokia, cítili nejvíce jako doma. Budovy jsou tak vysoké, že brání výhledu na oblohu, ulice jsou tak přecpané, že by si návštěvník z jiné planety mohl myslet, že žluté taxíky a černé limuzíny jsou prvotní formou života. Lidé se pohybují po přeplněných, špinavých chodnících v hemživé anonymitě, oči strnule upřené před sebe, jednak aby dali najevo, že mají určitý cíl, jednak aby se vyhnuli byť jen vizuálnímu kontaktu s ostatními, kteří by mohli být konkurenty nebo, pravděpodobněji, prostě jenom překážet v cestě. Celý New York své chování přejal od tohoto místa, prudký, rychlý, neosobní, nepřístupný navenek formou, ne však ve své podstatě. Jeho obyvatelé si říkají, že jsou tam, kde se něco děje, a tolik se soustředí na své osobní i kolektivní cíle, že jim jsou proti mysli všichni ostatní, kteří mají přesně stejné pocity. V tomto smyslu je to dokonalý svět. Každý pociťuje přesně tohle. Nikdo se ani za mák nestará o druhého. Alespoň tak se to jeví. Po pravdě řečeno, lidé, kteří zde pracují, mají své životní partnery a děti, zájmy a záliby, touhy a sny, jako kdokoliv jiný, ale mezi osmou ráno a šestou večer je tohle všechno podřízeno pravidlům byznysu. Kapitálový trh, to jsou samozřejmě peníze, třída výrobků, které neznají ani stálé místo, ani loajalitu. A tak se stalo, že na padesátém osmém poschodí Six Columbus Lané, nové budovy sídla společnosti Columbus Group, došlo ke směně.

Místnost byla úchvatná z každého možného hlediska. Stěny byly obloženy ořechovým dřevem, ne dýhou, a láskyplně udržované dobře placeným týmem řemeslníků. Dvě stěny byly tvořeny leštěným sklem, od koberce až po stropní panely z celotexu, a nabízely pohled na newyorský přístav a ještě dál. Koberec byl tak hustý, že se do něj boty bořily - a dával ošklivou ránu statické elektřiny, kterou se už zdejší lidé naučili snášet. Konferenční stůl tvořilo třináct metrů červené žuly, a každé z křesel kolem něj vyšlo na téměř dva tisíce dolarů.

Columbus Group, založená teprve před jedenácti lety, se z pouhého dalšího přivandrovalce stala enfant terrible, zářivým, stoupajícím světlem, vážným hráčem, jednou z nejlepších ve svém oboru, a dosáhla postavení základního kamene komunity vzájemných fondů. Založil ji George Winston, a společnost nyní kontrolovala skutečnou flotilu týmů, řídících fondy. Tři hlavní týmy se příléhavě nazývaly Nina, Pinta a Santa Maria, protože když Winston ve svých devětadvaceti letech společnost založil, zrovna četl knihu Samuela Eliota Morisona Evropané objevují New York, která ho zcela okouzlila, a v obdivu nad odvahou, viděním budoucnosti a chucpe nepokojných mořeplavců ze školy Prince Jindřicha se rozhodl, že svou životní dráhu uzpůsobí podle jejich příkladu. Teď ve čtyřiceti, s bohatstvím, o jakém se žádnému z lakomců nikdy ani nesnilo, byl čas odejít, vonět k růžím, vydat se na své třicet metrů dlouhé jachtě na nějakou dalekou cestu. Jeho přesné plány vlastně byly strávit příštích několik měsíců tím, že se bude učit jak řídit Cristóbala tak dovedně, jako dělal ve svém životě všechno ostatní. A pak se každé léto bude vydávat na stejné objevitelské cesty, dokud nevyčerpá všechny příklady, které chtěl následovat - a pak možná o nich napíše vlastní knihu.

Byl to středně vysoký člověk, ale síla jeho osobnosti jako by ho dělala větším. Winston, fanatický přívrženec udržování dobré tělesné kondice - stres byl na Wall Streetu hlavním zabijákem - přímo vyzařoval sebedůvěru, danou výtečným tělesným stavem. Vešel do již zaplněné konferenční místnosti s výrazem, s jakým nástupce prezidenta vstupuje do svého hlavního stanu po úspěšné kampani, sebejistým a rychlým krokem, jeho úsměv byl zdvořilý a nezáludný. Dnes, potěšen tímto vyvrcholením své profesionální kariéry, dokonce pokývl hlavou na pozdrav svému hlavnímu hostu.

"Jamato-sane, jak rádi vás zase vidíme," řekl George Winston s napřaženou rukou. "Vážil jste sem dlouhou cestu."

"Kvůli záležitosti takového významu," odpověděl japonský průmyslník, "jak bych mohl nepřijít?"

Winston doprovodil pomenšího muže k jeho místu na vzdáleném konci stolu a pak se vrátil ke svému místu v čele. Mezi nimi byli právníci a investoři - úplně jako fotbalová mužstva na čáře skrumáže, napadlo Winstona, když kráčel podél celého stolu a skrýval přitom své pocity.

Je to jediné východisko, zatraceně, říkal si Winston. Cokoliv jiného by k ničemu nevedlo. Prvních šest let řízení tohoto místa pro něj bylo nejradostnějším obdobím jeho života. Začal ani ne s dvaceti klienty, zvětšoval množství jejich peněz, a spolu s tím budoval i svou pověst. Ve vzpomínkách si teď vybavoval, jak pracoval doma, jak jeho mozek pádil vpřed, aby předehnal jeho kroky přes tuto místnost, s jedním počítačem a jednou vyhrazenou telefonní linkou, trápen starostmi, jak uživí rodinu, s pocitem požehnání z toho, jak ho jeho milující žena podporuje i přes to, že byla poprvé těhotná - samozřejmě to byla dvojčata -, a přesto si nikdy nenechala ujít možnost vyjádřit mu svou lásku a důvěru, a přesvědčovala ho o jeho instinktu a schopnostech, až ho dovedly k úspěchu. Když mu bylo pětatřicet, bylo všechno hotové, skutečně. Dvě poschodí v mrakodrapu ve středu města, vlastní přepychová kancelář, tým bystrých mladých ‚raketových vědců', kteří měli na starosti jednotlivé dílčí úkoly. Tehdy se poprvé ozvala myšlenka, aby toho nechal.

Když zhodnocoval fondy svých zákazníků, dával v sázku i své vlastní peníze, samozřejmě, až jeho osobní majetek po zdanění obnášel šest set padesát sedm milionů dolarů. Jeho konzervativizmus mu nedovoloval nechat peníze jen tak, a kromě toho ho tížily starosti o to, kam míří trh, a proto celý svůj podíl vybral, a stal se ještě konzervativnějším manažerem. I jemu samotnému připadal takový postup divný, ale prostě už nechtěl být svým podnikáním obtěžován. Stát se ‚konzervativním' bylo hloupé a nudné, a nutně tak přijdou nazmar nesmírné příležitosti v budoucnu, jenže, tázal se už léta sám sebe, k čemu je to všechno? Vlastnil šest palácových domů, v každém z nich dva soukromé automobily, vrtulník, pronajal si osobní proudové letadlo, Cristóbal byla jeho hlavní hračka. Měl všechno, co kdy chtěl mít, a i při konzervativním řízení portfolia bude jeho osobní bohatství i nadále růst rychleji než míra inflace, protože neměl v sobě touhu utrácet ani tolik, kolik bude činit roční přírůstek. A tak bohatství rozdělil do padesátimilionových balíků a pokryl každý úsek trhu prostřednictvím dalších investorů, kteří nedosáhli takového osobního úspěchu jako on, ale jejichž bezúhonnosti a prozíravosti důvěřoval. Tato přeměna probíhala už tři roky, nenápadně a v tichosti, a mezitím pro Columbus Group hledal důstojného nástupce. Bohužel, jediný, kdo vystoupil o krok dopředu, byl tenhle parchant.

‚Vlastnictví' bylo samozřejmě nesprávné označení. Pravými vlastníky společnosti byli jednotliví investoři, kteří svěřili své peníze do jeho ochrany, a to znamenalo důvěru, a na to Winston nikdy nezapomněl. I když už byl rozhodnut, hryzlo ho svědomí. Ti lidé spoléhali na něj a na jeho pracovníky, na něj však nejvíc, protože jeho jméno stálo na těch nejdůležitějších dveřích. Důvěra tolika lidí byla těžkým břemenem, které však nesl dovedně a s pýchou, ale co je moc, to je moc. Byl čas, aby se věnoval potřebám vlastní rodiny, pěti dětem a věrné ženě, kteří už odmítali ‚chápat', proč tatínek musí být pořád tolik pryč. Potřeby mnohých. Potřeby nemnohých. Jenže ti nemnozí byli bližší, ne?

Raizo Jamata vkládal velkou část svého osobního majetku a dost značný podíl fondů svých mnoha průmyslových společností a činností, aby nahradil fondy, které Winston stahoval. Jakkoliv by si Winston přál, aby vše proběhlo v tichosti, a jakkoliv jeho krok byl zajisté pochopitelný každému, kdo měl pro takovéto podnikání cit, stane se předmětem komentářů. Proto bylo nutné, aby člověk, který ho nahradí, byl ochoten vložit vlastní peníze. Takový počin obnoví každou kolísající důvěru. Také utuží sňatek mezi japonským a americkým

finančním systémem. Zatímco se Winston díval, podepisovaly se nástroje, které ‚umožňovaly' převod fondů, kvůli němuž vedení mezinárodních bank v šesti zemích zůstalo přesčas ve svých kancelářích. Raizo Jamata byl pevně zakotvená osobnost.

Vlastně, opravil se Winston, pružně založená osobnost. Když ukončil Whartonovu obchodní školu, poznal spoustu bystrých, schopných pracovníků; všichni to byli lidé neupřímní a podezřívaví a inteligentní, kteří se pokoušeli skrývat svou dravčí přirozenost za fasádou humoru a bohémství. Člověk si na ně brzy vyvinul cit. Nic složitého. Jamata si možná myslel, že jeho kulturní dědictví ho činí méně čitelným, právě tak jako se bezpochyby domníval, že je chytřejší než průměrný medvěd - nebo v tomto případě spíše býk, pomyslel si Winston s úsměvem. Snad ano, snad ne, myslel si, když se díval přes třináctimetrový stůl. Proč ten člověk nepociťuje žádné vzrušení? Japonci přece také dokáží věci prožívat. Ti, s nimiž uzavíral obchody, byli celkem vstřícní a přátelští, a jako každého jiného i je těšilo, když se jim na Wall Streetu podařilo něco velkého. Stačilo do nich dostat pár drinků, a nijak se nelišili od Američanů, opravdu ne. Vlastně - byli jen trochu rezervovanější, trochu plaší, možná, ale vždy zdvořilí, a to se mu na nich nejvíc líbilo, jejich jemné způsoby, něco, co by byl uvítal u Newyorčanů. To je ono, napadlo Winstona. Jamata je zdvořilý, ale není to nefalšované. U něho je to pro forma a plachost s tím nemá co dělat. Jako malý robot...

Ne, to také není ono, myslel si Winston, když papíry klouzaly po stole k němu. Jamatova zeď je jen tlustší, než je průměr, aby tím lépe skryl to, co cítí. Proč takovou zeď vystavěl? Zde jí přece nebylo třeba. V téhle místnosti byl mezi sobě rovnými, a víc než to, nyní byl mezi partnery. Právě podpisem převedl své peníze, vložil svůj osobní blahobyt do stejné lodi, jako tolik jiných. Převodem téměř dvou set milionů dolarů nyní vlastnil přes jedno procento fondů, spravovaných společností Columbus, což z něj dělalo největšího jednotlivého investora této instituce. S tímto statusem se pojila i kontrola každého dolaru, akcie a opce, které fond měl. Columbus Group nebyla v žádném případě největším uskupením na Wall Streetu, byla však jednou z vedoucích. Lidé se obraceli na Columbus ve věcech invence a trendů. Jamata koupil víc než jen finanční společnost. Nyní měl v hierarchii správců peněz v Americe skutečné postavení. Jeho jméno, v Americe ještě donedávna nijak známé, se bude vyslovovat s úctou, což bylo něco, co by mělo na obličeji vyloudit úsměv, myslel si Winston. Jenže nevyloudilo.

K jeho křeslu se dostal poslední list papíru, jak mu ho jeden z jeho nejvyšších podřízených přisunul - jeho podpisem připadne Jamatovi. Jeden podpis, troška modrého inkoustu, uspořádaného určitým způsobem, a s ním odešlo jedenáct let jeho života. Jeden podpis dával jeho podnik do rukou člověka, kterému nerozuměl.

No, ale je, tohle nutné? Bude se snažit vydělat peníze pro sebe i pro ostatní, zrovna tak jako jsem to dělal já. Winston vyňal pero a podepsal, aniž vzhlédl. Proč ses nejdřív nepodíval?

Slyšel, jak bouchla zátka láhve šampaňského, vzhlédl, a uviděl úsměvy na tvářích svých bývalých zaměstnanců. Tím, že tuto záležitost dovedl do konce, se pro ně stal symbolem. Čtyřicet let, bohatý, úspěšný, na odpočinku, s možností jít teď za svými zvláštními sny, a nemuset tu být navždy uvázaný. To byl osobní cíl každého, kdo v takovémhle místě pracoval. Jakkoliv byli tihle lidé bystří, jen málo z nich mělo odvahu o něco takového se pokusit. Jenže, připomněl si Winston, většina z nich propadla, on však byl živým důkazem toho, že se to může povést. Ať tihle profesionální investoři byli ve svých záměrech jakkoli neúprosní a cyničtí - nebo alespoň se tak navenek tvářili -, měli v srdcích tentýž sen, nahromadit a odejít, pryč od toho neuvěřitelného vypětí vynakládaného na to jak nacházet možnosti ve stozích papírů, zpráv a analýz, vybudovat si reputaci, zapojit lidi a jejich peníze, dělat dobré věci pro ně a pro sebe - a odejít. Hrnec zlata je venku ze sluje, a na konci je východ.

Plachetnice, dům na Floridě, další na Panenských ostrovech, další v Aspenu... občas spát až do osmi; hrát golf. Byla to vize budoucnosti, která silně vábila.

Ale proč ne teď?

Panebože, co to udělal? Zítra ráno se probudí a nebude vědět, co dělat. Cožpak je možné takhle všechno zhasnout?

Na tohle je už trochu pozdě, Georgi, řekl si a sáhl po nabídnuté číši Moëtu a upil povinné množství. Pozvedl číši k přípitku Jamatovi, protože i to bylo povinné. Pak ten úsměv viděl, očekávaný, přesto však překvapivý. Byl to úsměv vítěze. Proč? tázal se Winston sám sebe. Nabídl a zaplatil nejvyšší cenu. Tohle nebyl obchod, ve kterém někdo ‚vyhrál' nebo ‚prohrál'. Winston své peníze stahoval, Jamata své peníze vkládal. A přesto ten úsměv. Byla to skřípavá nota, tím spíš, že jí nerozuměl. Jeho myšlenky pádily vpřed, když mu bublinkovaté víno klouzalo hrdlem. Kdyby aspoň ten úsměv byl přátelský a vznešený, ale to nebyl. Jejich oči se setkaly, třináct metrů od sebe, pohledem, který nikdo jiný nezachytil, a i když se zde neodehrála žádná bitva a nepadly žádné oběti, bylo to, jako by byla vybojována válka.

Proč? Instinkty. Winston ihned ty svoje spustil. Něco tu bylo - co? Zloba v Jamatovi. Byl jedním z těch, kdo se na všechno dívali jako na boj? Winston kdysi takový býval, ale vyrostl z toho. Konkurence byla vždycky tvrdá, ale civilizovaná. Na Wall Streetu každý soutěžil s každým, bezpečností, radou, konsensem a konkurencí, která byla tvrdá, ale přátelská, pokud každý dodržoval stejná pravidla.

Ale ty už přece v té hře nehraješ, ne? chtěl se zeptat, příliš pozdě.

Winston zkusil něco dalšího, zaujat hrou, která tak nenadále začala. Zvedl číši a tiše připil svému nástupci, zatímco ostatní v místnosti živě rozprávěli přes stůl. Jamata přípitek opětoval a jeho výraz se skutečně stal arogantnějším, vyzařoval opovržení nad hloupostí člověka, který mu právě prodal svou firmu.

Předtím jsi své pocity skrýval tak dobře, tak proč ne i teď? Opravdu si myslíš, že jsi pupek světa., že jsi udělal něco... většího, než o čem vím. Ale co?

Winston uhnul pohledem k oknu, na zrcadlově hladkou vodu přístavu. Hra ho náhle přestala bavit, a bylo mu úplně jedno, jaké je to utkání, o kterém si ten parchant myslí, že ho vyhrál. K čertu, říkal si, už jsem mimo. Nic jsem neztratil. Získal jsem svobodu. Mám své peníze, mám všechno. No dobrá, tak můžeš podnik řídit a vydělávat si peníze, a mít místo v kterémkoliv klubu nebo restaurantu ve městě, kdykoliv tu budeš, a můžeš si říkat, jaký jsi důležitý, a jestli si myslíš, že je to vítězství, tak si to mysli. Ale není to vítězství nad nikým, zakončil Winston své úvahy.

Bylo zle. Winston zachytil vše, tak jako obvykle, identifikoval všechny důležité prvky. Ale poprvé za celou řadu let se zmýlil a neuspořádal je do patřičného scénáře. Nebyla to jeho chyba. Své hře rozuměl dokonale, a pouze se domníval, mylně, že je to ve městě hra jediná.

Chet Nomuri pracoval velmi pilně na tom, aby nebyl americkým občanem. Jeho rodina žila v USA již po čtyři generace - první z jeho předků přišel právě na přelomu století a před ‚Gentlemanskou dohodou' mezi Japonskem a Amerikou o omezení dalšího přistěhovalectví. Bylo by ho to uráželo, kdyby o tom víc uvažoval. Větší urážkou bylo to, co se stalo jeho prarodičům a praprarodičům přesto, že měli úplné americké občanství. Jeho dědeček se dychtivě chopil možnosti prokázat loajalitu své zemi, a sloužil ve 442. bojovém pluku a vrátil se domů se dvěma Purpurovými srdci za zranění a s četařskými prýmky; tam viděl, že rodinný podnik - dodával vybavení pro kanceláře - byl prodán za babku a jeho rodina byla poslána do internačního tábora. Se stoickou trpělivostí začal znovu a vybudoval ho pod novým, jednoznačným názvem Kancelářský nábytek pro veterány; vydělal dost peněz, aby mohl své tři syny

poslat na vysokou školu a ještě výš. Chetův otec byl cévní chirurg, malý, veselý člověk, který se narodil ve vládním zajetí, a jehož rodiče z toho důvodu - a aby potěšili jeho dědečka - udrželi některé z tradic, například jazyk.

A provedli to moc pěkně, uvažoval Nomuri. Překonal problémy s cizím přízvukem za pár týdnů a teď, když seděl v tokijských lázních, všem kolem něj vrtalo hlavou, z které prefektury pochází. Nomuri měl dokumenty pro řadu z nich. Byl výkonným důstojníkem CIA, zcela protismyslně se zařazením na americkém ministerstvu spravedlnosti, a zcela bez vědomí ministerstva zahraničí. Jedna z věcí, které se naučil od svého otce chirurga, byla, že dokázal soustředit pohled dopředu na věci, které mohl dokázat, a neohlížet se na věci, které nemohl změnit. V tomhle se Nomuriho rodina do Ameriky začlenila, tiše, v klidu a úspěšně, říkal si Ghet, když seděl po krk v horké vodě.

Pravidla lázní byla dokonale jednoznačná. Člověk mohl mluvit o čemkoliv kromě práce; dalo se o ní mluvit, pouze však jen tak tlachat, nikoliv hovořit o základních způsobech, jak člověk vydělává peníze a jak provozuje své obchody. V rámci takovýchto volných omezení se v tomto překvapivě ležérním, nenuceném prostředí v téhle nejstrukturovanější ze všech společností dalo zdánlivě pohovořit o všem. Nomuri tam přicházel každý den v přibližně stejnou dobu, a dělal to dost dlouho, aby ho lidé, se kterými se tam setkával a kteří tam docházeli s podobnou pravidelností, znali a cítili se s ním uvolněně. Už věděl všechno, co se vůbec dalo zjistit, o jejich manželkách a rodinách, tak jako oni to věděli o jeho manželce a rodině, či spíše o smyšlené ‚legendě', kterou si vybudoval a která pro něj nyní byla tak skutečná jako čtvrť v Los Angeles, v níž dospěl v muže.

"Potřebuji milenku," řekl, určitě ne poprvé, Kazuo Taoka. "Moje žena chce jen koukat na televizi, od té doby, co se nám narodil syn."

"Pořád si jen na něco stěžují," souhlasil další úředník. Ostatní muži v bazénku jeden po druhém souhlasně zamručeli.

"Milenka moc stojí," poznamenal Nomuri ze svého kouta, a vrtalo mu hlavou, na co si asi v bazéncích stěžují manželky. "Jak peněz, tak času."

Z obou těchto věcí byl čas důležitější. Každý z mladých úředníků - vlastně ne tak zcela přesně úředníků, jenže hranice mezi tím, co by v Americe padalo jako úřednické místo, a místem, kde se dělala skutečná rozhodnutí, byla v Japonsku mlhavá -, každý z nich dobře vydělával, ale cenou za to bylo, že člověk byl ke svému podniku připoután tak pevně jako horníci k podniku Tennessee Ernie Forda. Na nohou často před svítáním, dojíždění do práce, většinou vlakem z okrajových předměstí; pracovali pak v přeplněných kancelářích, tvrdě a přesčas, a nejčastěji se dostali domů, až když manželky i děti spaly. Navzdory tomu, co se Nomuri dověděl v televizi, i navzdory šetřením, která prováděl, než sem přišel, ho stále ještě šokovalo, že tlak kapitálového trhu skutečně může ničit sociální a společenské předivo země, že struktura samotné rodiny je narušena. Bylo to tím víc překvapující, protože síla a pevnost japonské rodiny byla jediná věc, která jeho předkům umožnila uspět v Americe, kde rasismus byl zdánlivě nepřekonatelnou překážkou.

"Moc stojí, to ano," souhlasil Taoka zachmuřeně, "ale kde jinde mužský dostane to, co potřebuje?"

"To je pravda," řekl další na druhé straně bazénku. Nebyl to docela úplně bazének, ale na káď byl moc velký. "Stojí to moc, ale k čemu pak je člověk mužský?"

"Je to lehčí pro šéfy," řekl na to Nomuri a uvažoval, kam tohle povede. Nepracoval ještě na svém úkolu dlouho, teprve si budoval základy, než se do své práce pustí doopravdy, dával si na čas, jak mu to nařídili Ed a Mary Pat.

"Měli byste vidět, na čem dělá Jamata-san," poznamenal další úředník s temným pousmáním.

"No?" zeptal se Taoka.

"Jeho kamarád je Goto," pokračoval muž se spikleneckým výrazem.

"Ten politik - no ano, samozřejmě!"

Nomuri se opřel dozadu, zavřel oči a nechal se celý omývat vodou teplou přes třicet stupňů, nechtěl, aby bylo vidět, že ho to zajímá, a jeho mozek zapnul svůj vnitřní magnetofon. "Politik," zamumlal ospale. "Hmm."

"Minulý měsíc jsem musel Jamata-sanovi donést nějaké papíry -klidné místečko, nedaleko odtud. Papíry o nějaké smlouvě, kterou uzavřel zrovna dnes. Goto ho pozval. Pustili mě dovnitř, myslím, že Jamata-san chtěl, abych se podíval. Ta holka tam s nimi..." V hlase mu zazněl posvátný údiv. "Vysoká, blondýna, a taková nádherná prsa."

"Kde se sežene americká milenka?" vložil se do toho chraptivě další.

"A věděla, co se sluší a patří," pokračoval vypravěč. "Seděla tam, a Jamata-san zatím procházel ty papíry, a ona trpělivě čekala. Ani trochu se nestyděla. Taková pěkná prsa," uzavřel muž.

Tak ty povídačky o Gotovi jsou pravda uvažoval Nomuri. Jak to ksakru takovíhle lidé dotáhnou v politice tak daleko? ptal se sám sebe důstojník.

Už v příští vteřině pitomost své otázky sám sobě vytknul. Takovéhle chování se u politiků datuje už od dob Trojské války.

"Na tomhle nemůžete přestat," naléhal žertem Taoka. Muž nepřestal, a zaobíral se tou scénou a získával si rychle dychtivou pozornost ostatních, kteří už znali všechny příslušné informace o manželkách všech přítomných, a vzrušovalo je, když slyšeli popis ‚nové' dívky do všech klinických podrobností.

"Koho by zajímaly?" pronesl Nomuri příkře, se zavřenýma očima. "Jsou moc vysoké, mají moc velké nohy, neumějí se pořádně chovat a..."

"Nechte ho, ať to dopoví," naléhal vzrušený hlas. Nomuri se s pokrčením ramen podrobil společné vůli, zatímco jeho mysl zaznamenávala každé slovo. Úředník měl cit pro detail, a ani ne za minutu měl Nomuri veškerý fyzický popis. Zpráva půjde přes náčelníka pobočky do Langley, protože CIA sestavovala kartotéku osobních zvyklostí politiků z celého světa. Něco takového jako neužitečný fakt neexistovalo, jenom doufal, že dostane informace, které budou víc k potřebě než Gotovy sexuální sklony.

Hlášení o výsledcích se podávala na Farmě, oficiálně známé jako Camp Peary, výcvikovém zařízení CIA, nacházejícím se na mezistátní dálnici 64 mezi Williamsburgem a Yorktownem ve Virginii. Chlazené nápoje stékaly do hrdla tak rychle, jak se jen stačily otvírat plechovky, když oba muži procházeli mapy a podávali vysvětlení k šesti týdnům svého pobytu v africké zemi, které tak dobře skončily. Proces s Corpem, hlásila CNN, začne příští týden. O výsledku nebylo moc pochyb. Kdesi v oné rovníkové zemi už někdo koupil takové tři metry tlustého lana z manilského konopí, ačkoliv oběma důstojníkům vrtalo hlavou, odkud se vezme dřevo na šibenici. Pravděpodobně ho budou muset odněkud dovézt, říkal si Clark. Nic, co by se nějak moc podobalo stromům, tam neviděli.

"No tak," řekla Patricia Foleyová, když vyslechla konečnou verzi, "vypadá to na pěknou čistou práci, hoši."

"Díky, paní," odpověděl Ding galantně. "John toho určitě dokáže o lidech spoustu nažvanit."

"To je pro tebe zkušenost," poznamenal Clark s pousmáním. "A co Ed?"

"Učí se v novém místě," odpověděla zástupkyně ředitele operací se šibalským úsměvem. Ona i její manžel prošli Farmou společně a Clark byl jedním z jejich instruktorů. Byl to ten nejlepší manželský tým, který kdy CIA měla, a pravda byla taková, že Mary Pat měla lepší instinkt na práci v terénu, zatímco Ed byl lepší na plánování akcí. Za takových okolností by Ed opravdu měl mít nadřízené postavení, ale zařazení Mary Pat bylo příliš lákavé, řečeno politicky, a v každém případě dosud pracovali společně, vlastně jako společní zástupci ředitele, ačkoliv Edův skutečný titul byl poněkud mlhavý. "Vy dva teď dostanete na nějakou dobu volno; a mimochodem, tam na druhém břehu řeky na vás

úřední místa pějí samou chválu." V případě obou důstojníků to nebylo poprvé. "Johne, víš, už je opravdu čas, aby ses vrátil k výcviku." Myslela tím trvalý návrat na místo výcvikového instruktora zde ve Virginia Tidewater. CIA rozšiřovala své prostředky pro shromažďování zpravodajských informací prostřednictvím agentů, což byl úřední termín pro zvyšování počtu důstojníků pracujících na konkrétních případech, jimž nepřátelé Ameriky říkali špioni, a kteří by mohli být posláni na místa v terénu. Paní Foleyová chtěla, aby Clark pomáhal při jejich výcviku. Nakonec, před dvaceti lety v případě jejím i jejího manžela odevzdal dobrou práci.

"Ne, leda bys mě chtěla dát do výslužby. Tam venku se mi líbí."

"To on už je tak pitomý, paní," řekl Chavez s prohnaným úsměvem. "Řekl bych, že to přichází s věkem."

Paní Foleyová se o tom dál nešířila. Tihle dva patřili mezi její nejlepší týmy pro práci v terénu, a ona zase neměla naspěch tolik, aby pokazila úspěšnou operaci. "Tak dobrá, hoši. Můžete odejít. Dnes odpoledne jsou na programu Oklahoma a Nebraska."

"Jak se mají děti, MP?" Tohle byla její služební přezdívka, ale ne každý měl na to, aby si mohl dovolit ji použít.

"Jo, fajn, díky za optání." Paní Foleyová vstala a přešla ke dveřím. Zpátky do Langley ji hodí vrtulník. Také chtěla utkání stihnout.

Clark s Chavezem si vyměnili pohledy jako lidé, kteří skončili práci. Operace WALKMAN teď byla zapsána do pořadníku, oficiálně posvěcena CIA, a v tomto případě i Bílým domem.

"Neskočíme si na jedno, pane C. ?"

"Chceš se svézt, co?"

"Když budete tak hodný, pane," odpověděl Ding.

John Clark si svého partnera prohlížel. Ano, dal se do pořádku. Černé vlasy ostříhané nakrátko a upravené, hustý plnovous, který v Africe rozmazával jeho rysy, byl pryč. Pod sakem obleku měl dokonce bílou košili s kravatou. Clarkovi jeho vystrojení připadalo jako oblečení na námluvy, ačkoliv, kdyby o tom trochu víc přemýšlel, uvědomil by si, že Ding kdysi býval vojákem, a že vojáci, vracející se z pole, ze sebe rádi vydrhnou vše, co fyzicky připomíná drsnější stránky jejich povolání. No, přece se nebude pozastavovat nad tím, že se hoch snaží, aby vypadal k světu. Ať měl Ding jakékoliv chyby, říkal si John, vždycky prokazoval náležitou úctu.

"Tak pojď." Clarkův ford stejšn byl zaparkován na obvyklém místě, a za patnáct minut vjeli na příjezdovou cestu k jeho domu. Stál mimo areál Camp Peary, a byl to běžný terasový rančerský dům, teď prázdnější než dřív. Margaret Pamela Clarková, jeho starší dcera, byla na univerzitě Marquette. Patricia Doris Clarková si vybrala školu blíže domova, William and Mary, v nedalekém Williamsburgu, kde se připravovala na studium medicíny. Patsy stála ve dveřích, už o jejich příjezdu věděla.

"Táto!" Objetí, polibek, a pak něco, co bylo trochu důležitější. "Dingu!" Teď to bylo jenom objetí, jak si Clark všiml, ale ani na okamžik ho to neoklamalo.

"Ahoj, Pats." Když šli do domu, Ding její ruku už nepustil.

## 4

## Činnost

"Naše požadavky jsou jiné," trval na svém vyjednavač.

"A jaké?" otázal se trpělivě jeho protějšek.

"Ocel, konstrukce nádrže, ty jsou unikátní. Já sám nejsem inženýr, ale konstruktéři říkají, že to tak je, a že jejich výrobku uškodí, když budou jako náhrada použity jiné součástky. A potom," pokračoval trpělivě, "je tu ještě

otázka společného použití dílů. Jak víte, hodně z aut, montovaných v Kentucky, se prodává do Japonska, a v případě poškození nebo nutnosti výměny budou ihned k dispozici místní zásoby. Kdybychom museli pro výměnu používat americké součástky a díly, které navrhujete, nebylo by tomu tak."

"Seidži, mluvíme tu o benzínové nádrži. Ta je vyrobená z - čeho? Z pěti kusů pozinkované oceli, ohýbané a svařené, s celkovým vnitřním objemem dvaasedmdesát litrů. Nejsou na ní žádné pohyblivé součásti," zdůraznil pracovník ministerstva zahraničí, a zapojil se tak do projednávané záležitosti a zapadl do role, za kterou byl placen. Dokonce se mu úspěšně podařilo sehrát zoufalství, když použil křestní jméno svého protějšku.

"Ale samotná ocel, složení, podíl jednotlivých materiálů v hotové slitině, ty byly optimalizovány podle přesné specifikace požadované výrobcem..."

"Které jsou na celém světě standardizované."

"Bohužel, není to tak. Naše normy jsou velmi přísné, daleko přísnější než normy ostatních zemí, a musím s lítostí říci, že jsou přísnější než normy u Deerfield Auto Parts Company. A z toho důvodu musíme se smutkem odmítnout váš požadavek." Čímž byla tato část jednání skončena. Japonský vyjednavač se opřel v křesle, oslňující ve svém obleku od Brooks Brothers, s kravatou od Pierre Cardina, a snažil se nedávat příliš najevo zlomyslně vítězoslavné uspokojení. Měl v tom velkou praxi, a byl v tom dobrý. Prostě to byla jeho parketa. A kromě toho, hra začínala být snadnější, nikoliv obtížnější.

"To je opravdu politováníhodné," řekl představitel amerického ministerstva obchodu. Samozřejmě, že nic jiného neočekával, otočil stránku a přešel k dalšímu bodu jednání. Je to jako v řecké hře, říkal si, něco mezi sofoklovskou tragédií a Aristofanovou komedií. Člověk přesné věděl, co se stane, ještě než vůbec začala. V tom se nemýlil, ale nemýlil se způsobem, který nemohl znát ani tušit.

To, jakým směrem se hra bude vyvíjet, bylo určeno už před měsíci, dlouho před tím, než se jednání zadrhla na téhle otázce, a když si člověk dal všechno dohromady, pro střízlivě uvažující mozky by to určitě byla nehoda, pouze jedna další divná souhra okolností, které utvářejí osudy zemí a jejich vůdců. Jako většina takových událostí, i tahle začala docela obyčejnou chybou, k níž došlo i přes sebevětší opatrnost. Nic více a nic méně než vadný elektrický vodič snížil proud, přicházející do galvanizační kádě, a tím se snížil náboj horké kapaliny, do které se ponořovaly ocelové plechy. Tím se zase znehodnotilo galvanizování, a ocelové plechy tak dostaly vlastně jen tenkou patinu, avšak na pohled byly pokoveny správně. Negalvanizované plechy se naložily na palety, ovinuly ocelovými pásky aby se udržely ve stozích, a zabalily se do plastové fólie. Chyba dále naroste při dokončovacích operacích a při montáži.

Provoz, kde k tomu došlo, nebyl součástí montážního závodu. Jak to už u amerických firem bývá, velké automobilové montážní firmy - které automobily konstruují a jejichž značky automobily nesou - většinu dílů a součástí nakupují od menších výrobců. V Japonsku je vztah mezi velkými a menšími rybami stabilní a hrdlořezský: stabilní v tom, že obchod mezi oběma skupinami firem je již vcelku dlouho zavedený, a hrdlořezský v tom, že požadavky montážních firem jsou diktátorské, protože vždy existuje hrozba, že přejdou k jinému dodavateli, ačkoli tato možnost se otevřeně proklamovala jen zřídka. Většinou to byly pouze nepřímé odkazy, obvykle laskavá poznámka o stavu věcí u jiné, menší firmy, zmínka o bystrých dětech vlastníka takové firmy, nebo to, že ho zástupce montážního závodu minulý týden viděl na fotbale nebo v lázních. Povaha takové zmínky byla méně důležitá než obsah sdělení, a obsah se vždy dostal k adresátovi zřetelně a nahlas. Výsledek byl ten, že malí výrobci dílů a součástek nebyli výkladní skříní japonského těžkého průmyslu, který ostatní národy uznávaly a s respektem sledovaly v televizi po celém světě. Dělníci nenosili firemní overaly, nejedli společně s vedením v přepychových restauracích se samoobsluhou, nepracovali v jedinečně organizovaných

montážních závodech bez poskvrnky. Plat těchto dělníků byl také něco jiného než vysoce přiměřené mzdy montážních dělníků, a ačkoliv jistota celoživotního zaměstnání u firmy se stala fikcí i pro elitní dělníky, pro ostatní nikdy neexistovala. V jedné z nenápadných dílen se svazky částečně pozinkovaných ocelových plechů rozbalovaly a jednotlivé plechy se ručně podávaly do řezacích strojů. V nich se čtvercové plechy nařezaly a ořízly se hrany - přebytečný materiál se shromažďoval a vracel do ocelárny k recyklaci - tak, aby každý kus měl velikost, stanovenou konstruktérem, vždy s tolerancí menší než jeden milimetr, a to i v případě takovéhoto nijak propracovaného dílu, který majitelovy oči sotva kdy vůbec spatří. Větší nařezané kusy přecházely k dalšímu stroji, kde se ohřály a ohýbaly, a pak svařily do oválného válce. Hned nato se na oba konce přiložila a přivařila oválná čela ve stroji, který vyžadoval dozor jen jednoho dělníka. K předem vyříznutým otvorům na jedné straně se přiložily a přivařily trubky, které budou končit u uzávěrky plnicího hrdla - ve dně byl další otvor pro trubku vedoucí k motoru. Než nádrže přešly k dalšímu pracovišti, byly nastříkány směsí vosku a epoxidové pryskyřice, která bude ocel chránit proti rzi. Směs měla přilnout k oceli a vytvořit pevný, rovnoměrný spoj různorodých materiálů, který bude trvale chránit benzínovou nádrž před korozí a tím i před unikáním paliva. Elegantní a typická ukázka vynikajícího japonského inženýrského umění, pouze v tomto případě to nevyšlo kvůli vadnému elektrickému vodiči v ocelárně. Povlak k oceli nepřilnul dokonale, ačkoliv měl dostatečnou vnitřní tuhost, aby udržel svůj tvar tak dlouho, než projde vizuální kontrolou, a hned nato nádrže putovaly po válečkovém dopravníku k balicímu stolu na konci závodu na výrobu malých dílů. Tam se nádrže vloží do lepenkových krabic, vyrobených na jiném pracovišti, a nákladní automobily je dovezou do skladu, kde polovinu nádrží přeloží na jiné nákladní automobily, které je odvezou do montážního závodu, a druhá polovina půjde do stejně velkých nákladních kontejnerů, které se naloží na loď a dopraví do Spojených států. Tam se nádrže namontují do téměř stejných automobilů v závodě, jehož majitelem je některý mezinárodní konglomerát, ačkoliv tento závod leží v horách ve státě Kentucky, a nikoli na planině Kwanto u Tokia.

Toto vše se stalo celé měsíce předtím, než se věc dostala na pořad jednání o podílu tuzemské výroby. Tisíce automobilů byly smontovány a odeslány s vadnými nádržemi, a všechny proklouzly obvykle vynikajícími kontrolami kvality v montážních závodech, navzájem oddělených devíti tisíci kilometrů pevniny a moře. Automobily smontované v Japonsku se naložily na některé z těch nejošklivějších plavidel, které kdy byly postaveny - hranaté lodi na přepravu automobilů, které měly plavební schopnosti nákladních člunů, když se plahočily podzimními bouřemi severního Tichého oceánu. Mořská sůl a vzduch se ventilačními systémy lodí dostaly k automobilům. To nebylo nic hrozného, dokud jedna z lodí neprošla povětrnostní změnou a studený vzduch se rychle nezměnil v teplý. Okamžitá změna relativní vlhkosti začala působit společně s relativní vlhkostí vzduchu uvnitř nádrží, přičemž se vytvořila solí nasycená vlhkost na povrchu oceli, uvnitř pod vadným povlakem. Sůl začala okamžitě pracovat na nechráněné měkké oceli nádrže, rzí narušovala a oslabovala tenký kov, který obsahoval dvaadevadesátioktanový benzín.

Jak Ryan viděl, přes všechny své chyby šel Corp vstříc smrti vznešeně. Právě skončil promítání části pásky, kterou CNN nepovažovala za vhodnou k zařazení do normálního zpravodajství. Po projevu, jehož překlad měl Ryan na dvou listech papíru v klíně, mu přes hlavu přetáhli smyčku a padací dveře odskočily. Tým kameramanů CNN se soustředil na tělo, jak se s trhnutím zastavilo a ukončilo jednu kapitolu dějin země. Mohammed Abdul Corp. Násilník, zabiják, pašerák drog. Mrtev.

"Doufám, že jsme nestvořili mučedníka," řekl Brett Hanson a porušil tak ticho v Ryanově kanceláři.

"Pane ministře," řekl Ryan a otočil hlavu; viděl svého hosta, jak čte překlad posledních Corpových slov. "Mučedníci mají všichni jedinou vlastnost."

"A jakou, Ryane?"

"Všichni jsou mrtví." Jack se odmlčel, aby jeho slova mohla náležitě zapůsobit. "Tenhle neumřel za Boha nebo za svou zem. Zemřel za to, že páchal zločiny. Nepověsili ho za to, že zabíjel Američany. Pověsili ho za to, že zabíjel vlastní lidi a prodával narkotika. Z tohohle mučedníci nevznikají. Případ je uzavřen." Jack domluvil a nastrkal nepřečtené listy papíru do košíku, ve kterém je vynesou ven.

"Tak, a co jsme zjistili o Indii?"

"Diplomaticky řečeno nic."

"Mary Pat?" otázal se Jack zástupkyně CIA.

"Na jihu se intenzivně cvičí těžká mechanizovaná brigáda. Máme družicové snímky staré dva dny. Zdá se, že cvičí jako jednotné uskupení."

"A co zprávy od agentů?"

"Na místě nemáme žádné," přiznala paní Foleyová a tím vyslovila nahlas to, co se stalo mantrou CIA. "Lituji, Jacku. Bude trvat léta, než budeme mít své lidi všude, kde je potřebujeme."

Ryan něco potichu zabručel. Družicové snímky jako takové byly prima, ale byly to pouze fotografie. Fotografie udávaly jen tvary, ne myšlenky. Ryan potřeboval myšlenky. Uvědomil si, že Mary Pat se snažila seč mohla, aby to dala nějak do pořádku.

"Podle toho, co říká námořnictvo, má jejich flotila napilno, a způsob jejich operací napovídá, že jde o vytvoření přehrady." Družice skutečně sdělovaly, že se skupina obojživelných válečných plavidel indického námořnictva seskupila do dvou eskader. Jedna byla na moři, zhruba tři sta dvacet kilometrů od své základny, a cvičila společně jako skupina. Druhá byla na této námořní základně a věnovala se údržbě, také jako skupina. Základna byla daleko od brigády, která prováděla své vlastní cvičení, ale od základny pozemní armády vedla k námořní základně železniční trať. Analytici nyní denně prověřovali nákladní železniční prostory obou zařízení. Aspoň na to byly družice dobré.

"Vůbec nic, Brette? Máme tam docela dobrého velvyslance, jak si vzpomínám."

"Nechci, aby na věc moc tlačil. Mohlo by to poškodit vliv a možnosti, které tam zatím máme," oznámil státní tajemník. Paní Foleyová se snažila nezvednout oči v sloup.

"Pane ministře," řekl Ryan trpělivě, "vzhledem ke skutečnosti, že v daném okamžiku nemáme ani informace ani vliv, cokoli, co vykoná, bude užitečné. Chcete, abych zavolal já, nebo to uděláte vy?"

"Pracuje pro mě, Ryane."

Jack vyčkal několik vteřin, než na tohle dloubnutí do žeber odpověděl. Nenáviděl územní šarvátky, ačkoliv ve vládní exekutivě se zdály být oblíbeným sportem.

"Pracuje pro Spojené státy americké. A v konečném výsledku pracuje pro prezidenta. Moje práce je sdělovat prezidentovi, co se tam venku děje, a potřebuji informace. Prosím, dejte mu volnou ruku. Pracuje pro něj vysoký činitel CIA. Má tři uniformované přidělence. Ať mají všichni volnou ruku. Jejich cvičení vypadá podle našeho námořnictva i podle mě jako příprava na invazi do svrchované země. Tomu je třeba zabránit."

"Nemohu uvěřit, že by Indie něco takového udělala," řekl Brett Hanson s nádechem převahy. "Mnohokrát jsem obědval s jejich ministrem zahraničí, a nikdy mi neposkytl ani ten sebemenší náznak..."

"Tak dobrá," přerušil ho Ryan tiše, aby zmírnil bolest, kterou se chystal způsobit. "Dobrá, Brette. Jenže úmysly se mění, a oni nám dali na srozuměnou, že chtějí, aby naše loďstvo odplulo. Potřebuji ty informace. Žádám, abyste velvyslanci Williamsovi dal volnou ruku, aby to tam trochu proklepal. Je

chytrý, a já jeho úsudku věřím. Ode mě je to požadavek. Mohu požádat prezidenta, aby z toho byl příkaz. Tak, a teď je řada na vás, pane ministře."

Hanson zvažoval, co mu zbývá, a přikývl na souhlas s takovou důstojností, kolik jí dokázal dát dohromady. Ryan právě vyřídil ošemetnou situaci v Africe, která pozici Rogera Durlinga nahlodávala celé dva roky, a tak byl pro tuto chvíli ten nejhodnější chlapeček ze všech kolem. Nestávalo se každý den, aby vládní zaměstnanec zvýšil prezidentovy šance na to, že bude znovu zvolen. Podezření, že se Corpa zmocnila CIA, se již dostalo k médiím, a tiskový odbor Bílého domu to jen vlažně popíral. Zahraniční politika se tak dělat nedala, ale ta záležitost se vybojuje na jiném bojišti.

"Rusko," řekl poté Ryan a skončil tak jednu diskusi a začal druhou.

Inženýr na základně pro odpalování kosmických raket v Jošinobu věděl, že není první, kdo se zmínil o kráse zla. Určitě ne doma ve své zemi, kde národní posedlost po řemeslné dokonalosti pravděpodobně začala láskyplnou pozorností věnovanou mečům, metr dlouhým samurajským katana.. Tam se ocel kovala kladivem, ohýbala, znovu kovala a ohýbala, dvacetkrát za sebou při spojování vrstev, a výsledkem byl víc než milion vrstviček oceli, vyrobených z jediného původního odlitku. Takový postup vyžadoval od budoucího majitele nesmírnou trpělivost.

Ten však trpělivě čekal a projevoval určitou shovívavou nadřazenost, jíž ono období jeho země nebylo právě proslulé. Ale bylo to tak, protože samuraj meč potřeboval, a jen mistr svého řemesla ho dokázal vyrobit.

Dnes však ne. Dnešní samuraj - pokud by se mu tak dalo říkat -používal telefon a vyžadoval okamžité výsledky. Nu, také bude muset ještě čekat, myslel si inženýr, když upíral oči na předmět před sebou.

Věc před jeho očima byla složitě zhotovená lež, byla to však chytrost této lži, a její technická krása, která vzbuzovala jeho obdiv nad sebou samým. Kolíková spojení po straně byla falešná, ale jen šest lidí zde to věděl, a inženýr byl poslední, který slézal ze žebříku z vrcholu portálu jeřábu na spodní plošinu. Odtamtud sjedou výtahem na vybetonovanou plochu, kde čekal autobus, který je odveze do řídícího bunkru. V autobusu inženýr sňal bílou plastikovou přílbu a odpočíval. Za deset minut byl v pohodlné otáčecí židli a upíjel čaj. Jeho přítomnost zde i na betonové ploše nebyla nutná, ale když člověk něco postavil, chtěl to také celé vidět, a kromě toho by na tom byl Jamata-san trval.

Startovací motor H-11 byl nový. Tohle bylo teprve druhé zkušební odpálení. Vycházel ze sovětské technologie, z jedné z posledních hlavních konstrukcí mezikontinentálních balistických raket, které Rusové postavili, než se jejich země rozpadla, a Jamata-san koupil práva na tento typ za hubičku (třebaže ji vysázel ve tvrdé měně) a pak předal všechny údaje a výkresy svým vlastním lidem, aby je upravili a zlepšili. Nebylo to těžké. Ušlechtilá ocel pro plášť a lepší elektronika pro naváděcí systém ušetřily celých 1200 kilogramů váhy, a dalším zdokonalením tekutého paliva se výkon rakety pozvedl o teoretických sedmnáct procent. Konstrukční tým odvedl skvělou práci, což stačilo k tomu, aby byla upoutána pozornost inženýrů NASA v Americe, z nichž tři byli v bunkru jako pozorovatelé. A není tohle výtečný vtip?

Odpočítávání pokračovalo podle plánu. Portálový jeřáb odjel po kolejích zpět. Reflektory zaplavily raketu světlem; ta seděla na odpalovací rampě jako monument - ne však takový, jak se Američané domnívali.

"Je to zatraceně těžká soustava přístrojů," poznamenal pozorovatel z NASA.

"Chceme ověřit, jak těžký náklad dokážeme vynést," byla prostá odpověď jednoho z konstruktérů.

"Dobrá, tak do toho..."

Po zapálení motoru rakety se televizní obrazovky krátce rozzářily, dokud je elektronika nepřizpůsobila zářivé síle bílého plamene. Startovací motor H-11 doslova vyskočil vzhůru na hřbetě sloupce plamene a chvostu kouře.

"Co jste udělali s palivem?" zeptal se potichu člověk z NASA.

"Lepší chemické složení," odpověděl jeho japonský partner a nesledoval přitom obrazovku, nýbrž přístrojový panel. "Lepší kontrola kvality, hlavně čistoty okysličovadla."

"Nikdy v tom nebyli dobří," souhlasil Američan.

On opravdu nevidí to, co vidí, řekli si oba inženýři. Jamata-san měl pravdu. Bylo to ohromující.

Radarem řízené kamery sledovaly raketu vzhůru do jasného nebe. H-11 stoupal prvních asi tři sta metrů vertikálně, pak se pomalu, graciézním obloukem stočil a jeho vizuální obraz se zmenšoval na žlutobílý kotouč. Dráha letu byla stále vodorovnější, až zrychlující se těleso rakety mířilo téměř přímo pryč od sledovacích kamer.

"Oddělení startovacího motoru," vydechl člověk z NASA v pravém okamžiku. Uvažoval v terminologii pro vesmírné rakety. "A odhození... a zapálení druhého stupně..." Tyhle termíny použil správně. Jedna kamera sledovala snášející se první stupeň, dosud planoucí dohořívajícím zbytkem paliva, když padal do moře.

"Vyzvednete ho?" zeptal se Američan.

"Ne."

Všechny obličeje se natočily k telemetrickým údajům na monitoru. Raketa dosud zrychlovala, přesně po své nominální předepsané křivce, a mířila na jihovýchod. Řada elektronických displejů ukazovala postup H-11 jak numericky, tak graficky.

"Trajektorie je trochu vysoká, ne?"

"Potřebujeme přechod z vysoké oběžné dráhy na nízkou," vysvětloval vedoucí projektu. "Jakmile se přesvědčíme, že na oběžnou dráhu vyneseme váhu nákladu, a budeme moci prokázat přesnost navedení, užitečný náklad sestoupí z oběžné dráhy za několik týdnů. Nechceme tam už přidávat ještě další odpad."

"To máte prima. To všechno tam nahoře dělá našim letům s lidskou posádkou starosti." Člověk z NASA se odmlčel, a pak se rozhodl položit citlivou otázku. "Jaký je váš maximální užitečný náklad?"

"Teď pět tun."

Hvízdl. "Myslíte, že z tohohle ptáčka dostanete takový výkon?" Magické číslo bylo tři sta kilogramů. Kdyby se toho dalo tolik vynést na nízkou oběžnou dráhu, mohly by se tam vynést geosynchronní komunikační družice. Tři tisíce kilogramů by připadlo na samotnou družici a na přídavný raketový motor, potřebný k dosažení větší výšky. "Ten váš mezistupeň se musí pěkně rozpálit."

Odpovědí byl nejprve úsměv. "To je obchodní tajemství."

"No dobrá, tak to za takových devadesát vteřin uvidíme." Američan se ve své židli otočil a sledoval digitální telemetrii. Je možné, že vědí něco, co on a jeho lidé nevědí? Tomu nevěřil, ale jen pro jistotu, aby se přesvědčili, měla NASA sledovací kameru, aby H-11 pozorovala. To Japonci samozřejmě nevěděli. NASA měla sledovací zařízení po celém světě, aby měla přehled o činnosti Spojených států ve vesmíru, a protože často neměla co na práci, sledovala všemožné věci. Zařízení na Johnstonově ostrově a na atolu Kwajalein byla původně určena k testování v rámci strategické obranné iniciativy, a ke sledování startů sovětských raket.

Sledovací stanice na Johnstonově ostrově se jmenovala Jantarová koule, a její šestičlenná posádka H-11 zachytila poté, co byla o odpálení uvědomena družicí sloužící programu obranné podpory, která byla také zkonstruována a navedena na oběžnou dráhu, aby oznamovala odpalování sovětských raket. Cosi z jiného věku, říkali si.

"Tohle přece vypadá jako devatenáctka," řekl starší technik za všeobecného souhlasu.

"A zrovna tak i trajektorie," řekl další, když zkontroloval vzdálenost a dráhu letu.

"Oddělení a odhození druhého stupně, mezistupeň a užitečný náklad jsou teď

volné... teď se mírně upravuje chod motoru - ouha!"
Obrazovka zbělela.

"Telemetrie, signál ztracen, signál ztracen!" zavolal hlas z centrály pro řízení odpalování.

Starší japonský inženýr zavrčel něco, co zástupci NASA, jehož oči sledovaly displej grafiky, znělo jako nadávka. Ztráta signálu několik vteřin po zapálení mezistupně. To mohlo znamenat jen jedinou věc.

"Nám se to stalo několikrát," řekl Američan s pochopením. Problém byl v tom, že raketová paliva, zvláště tekutá, která se vždycky pro poslední stupeň vesmírné rakety používala, byly v podstatě silné výbušniny. Co se mohlo stát? NASA a americká armáda strávily přes čtyřicet let tím, že odhalovaly každé možné selhání.

Zbrojní inženýr se nerozčílil tak, jako důstojník pro řízení letu, a Američan, sedící těsně vedle něho, to přisoudil jeho profesionalitě, a o tu zde také skutečně šlo. A Američan stejně nevěděl, že je to zbrojní inženýr. Pravda byla taková, že až dosud proběhlo všechno přesně podle plánu. Kontejnery s palivem pro mezistupeň byly naplněny trhavinou a explodovaly bezprostředně po oddělení bloku s užitečným nákladem.

Užitečný náklad byl kónický předmět, v základně sto osmdesát centimetrů široký, a dlouhý dvě stě šest. Byl vyroben z uranu 238, což by pro zástupce NASA bylo bývalo překvapivé a znepokojující. Hutný a velmi tvrdý kov měl i vynikající žáruvzdorné vlastnosti, což znamenalo, že velmi dobře snáší teplo. Stejný materiál se používal i na amerických družicích, ale ne těch, které vlastnila NASA. Předměty velmi podobného tvaru a velikosti spíše seděly na špicích několika zbývajících strategických zbraní s nukleárními hlavicemi, které Spojené státy demontovaly podle dohody uzavřené s Ruskem. Před více než třiceti lety jeden inženýr z AVCO zdůraznil, že U238 je vynikající materiál, odolávající teplu balistického návratu do atmosféry, a je z něj vyroben třetí stupeň termonukleární střely; proč by z něj tedy nebylo vyrobeno těleso bomby? Něco takového každého inženýra vždycky lákalo, a nápad byl vyzkoušen, ověřen, a od šedesátých let se stal standardní součástí amerického strategického arzenálu.

Užitečný náklad, ještě nedávno součást startovacího motoru H-11, byla přesná napodobenina nukleární hlavice, a zatímco Jantarová koule a ostatní sledovací zařízení pozorovaly zbytky mezistupně, tento kužel z uranu spadl zpátky na zem. To nebylo předmětem zájmu amerických kamer, protože se koneckonců jednalo o zkušební vynesení užitečného zatížení na oběžnou dráhu, při kterém se nepodařilo dosáhnout rychlosti, potřebné k tomu, aby obíhal kolem Země.

Američané také nevěděli, že válečná loď Takujo, usazená na půli cesty mezi Velikonočním ostrovem a pobřežím Peru, neprovádí rybářský průzkum, který měla provádět. Dva kilometry na východ od Takuja byl gumový vor, na němž byl umístěn lokátor družicového navigačního systému a rádio. Loď nebyla vybavena radarem, schopným sledovat přilétající balistický cíl, ale padající těleso nosiče se v předjitřní temnotě ohlásilo samo; bíle žhnulo v důsledku tření při návratu do atmosféry, padalo jako meteor a nechávalo přitom za sebou ohnivou čáru, a vyburcovalo pozorovatele na kapitánském můstku, jimž řekli, co mají očekávat; ale i tak to na ně zapůsobilo. Hlavy se rychle otáčely, jak sledovaly jeho pád, a voda vystříkla pouhých dvě stě metrů od voru. Výpočty později stanoví, že bod dopadu byl přesně dvě stě šedesát metrů od programovaného místa. Dopad nebyl dokonalý, a ke zklamání některých byl o celý řád horší než u nejnovějších amerických střel, avšak pro účely zkoušky to zcela postačovalo. A co bylo ještě lepší, zkouška proběhla před očima celého světa, a přece ji nikdo neviděl. Pár okamžiků nato bojová hlavice vypustila balon, který ji udržoval blízko hladiny. Člun, spuštěný z lodi Takujo, byl již na cestě, aby se zmocnil lana, kterým bude těleso nosiče vyzvednuto, a údaje v

jeho přístrojích pak budou analyzovány.

"Bude to hodně těžké, viďte?" zeptala se Barbara Lindersová.

"Ano, to bude." Murray jí nechtěl lhát. Za poslední dva týdny se hodně sblížili, vlastně víc, než se ona sblížila se svým terapeutem. Během té doby prodiskutovali všechna hlediska napadení víc než desetkrát, přitom bylo na pásku zaznamenáno každé slovo, záznamy se přepsaly a každá skutečnost se křížově prověřovala, dokonce do takové hloubky, že se kontrolovaly i fotografie kanceláře bývalého senátora, aby se ověřila barva nábytku a koberců. Všechno souhlasilo. Bylo tu pár menších nesrovnalostí, pochopitelně, ale jen pár, a všechny opravdu jen menší. Podstatu případu to neovlivnilo. Ale tohle všechno nic nezmění na skutečnosti, že to bude velmi, velmi těžké.

Murray měl případ na starosti a vystupoval jako osobní představitel ředitele Billa Shawa. Murray měl pod sebou dvacet osm agentů, dva z nich inspektory z ústředí, a skoro všichni ostatní byli zkušení muži kolem čtyřicítky, vybraní pro svou odbornou zdatnost (a bylo tu i půl tuctu mladých agentů, kteří všechno oběhají). Dalším krokem bude setkání se státním zástupcem. Už si vybrali jednoho, jakého potřebovali, Anne Cooperovou, devětadvacetiletou doktorku práv z univerzity v Indiane, která se specializovala na případy sexuálního násilí. Elegantní žena, vysoká, černoška a zuřivá feministka, se do podobných případů zakousla s takovým zaujetím, že jméno obviněného pro ni neznamenalo nic víc než to, kolik je hodin. To byla ta snadnější část.

Pak přišla část obtížnější. Dotyčný ‚obviněný' byl viceprezidentem Spojených států, a v ústavě se praví, že se s ním nemůže zacházet jako s obyčejným občanem. V jeho případě ‚velkou porotou' bude Výbor pro soudnictví Sněmovny reprezentantů Spojených států. Anne Cooperová bude působit technicky ve spolupráci s předsedou a s pracovníky výboru, ačkoliv, prakticky vzato, bude celý případ ve skutečnosti řídit ona, přičemž lidé z výboru jí budou ‚nápomocni' tím, že se budou předvádět a vyzrazovat tisku informace.

Požár se začne lavinovitě šířit, vysvětloval Murray pomalu a trpělivě, až bude předseda výboru informován o tom, k čemu se schyluje. Pak obvinění pronikne na veřejnost; tomu se vzhledem k jeho politickému rozměru nedalo vyhnout. Viceprezident Edward J. Kealty veškerá obvinění znechuceně odmítne, a jeho tým obhájců zahájí své vlastní vyšetřování Barbary Lindersové. Objeví věci, které Murray už slyšel z jejích vlastních úst, řada z nich bude na škodu, a veřejnosti se nejprve nesdělí, že oběti znásilnění, zvláště ty, které zločin neohlásily, utrpěly zdrcující ztrátu sebeúcty, často projevovanou abnormálním sexuálním chováním; když zjistily, že sexuální aktivita je to jediné, co po nich muži chtějí, často ji vyhledávaly víc, v marné snaze najít svou vlastní hodnotu, kterou jim první útočník vyrval. Barbara Lindersová tohle udělala, brala antidepresiva, vystřídala půl tuctu zaměstnání, a prodělala dva potraty. Že tohle bylo výsledkem skutečnosti, že se stala obětí, a nikoliv důkazem její nespolehlivosti, to se bude muset před výborem prokázat, protože jakmile se jednou celá věc dostane na veřejnost, nebude se moci hájit, nebude smět otevřeně hovořit, zatímco právníci a vyšetřovatelé druhé strany budou mít veškerou možnost napadat ji tak důkladně, avšak daleko víc veřejně, a s takovou zlomyslnou krutostí, jak to neudělal ani Ed Kealty.

"To není fér," řekla nakonec.

"Barbaro, to je fér. Je to nutné," řekl Murray jak jen mohl nejohleduplněji. "Víte proč? Protože když proti tomu hajzlovi vzneseme obvinění, nebudou žádné pochybnosti. Přelíčení v senátu Spojených států bude formalita. Pak ho můžeme postavit před opravdovou porotu federálního okresního soudu, a pak bude usvědčen jako zločinec, kterým také je. Bude to pro vás těžké, ale až půjde do vězení, bude to o moc těžší pro něj. Už je to tak, že tenhle systém pracuje takhle. Není dokonalý, ale je to to nejlepší, co máme. A až bude po všem, Barbaro, budete mít svou hrdost zpátky, a nikdo a nikdy už

vám ji nevezme."
"Už nebudu prchat, pane Murrayi." Za dva týdny se s ní toho stalo hodně. Nyní měla v páteři kov. Ocel asi ne, ale kov byl každým dnem pevnější. Uvažoval, jestli bude dost silná. Vyhlídky, jak se mu jevily, byly 6 ku 5, a hodně na vážkách.
"Prosím, říkejte mi Dan, jako moji přátelé."

"Co to bylo, co jste nechtěla říci před Brettem?"
"V Japonsku máme jednoho..." začala paní Foleyová, aniž Cheta Nomuriho jmenovala. Pokračovala několik minut.
Její zpráva vlastně nebyla překvapením. Ryan před několika lety návrh předložil sám, právě zde v Bílém domě, tehdejšímu prezidentovi Fowlerovi. Příliš mnoho amerických veřejných činitelů odešlo z vládních služeb a ihned se stalo lobbisty nebo poradci japonských podnikatelských uskupení, nebo dokonce samotné japonské vlády, bez výjimky vždy za mnohem vyšší plat než poskytovali američtí daňoví poplatníci. Ryana tato skutečnost znepokojovala. Ačkoliv per se nebyla protizákonná, byla přinejmenším nevhodná. Ale to nebylo všechno. Člověk prostě nemění kancelář za desetinásobné zvýšení příjmu. Musel tu existovat nějaký nábor, a ten musel mít nějakou podstatu. Jako při každé jiné formě špionáže, naverbovaný agent potřeboval předem podat důkaz, že bude moci něco cenného předat. Jediný způsob, jak k tomu mohlo dojít, bylo, že ti úředníci, kteří vzdychali po vyšším příjmu, předali citlivou informaci už v době, kdy byli ještě ve vládních službách. A to byla špionáž, zločin podle článku 18 Zákoníku Spojených států. CIA a FBI pracovaly v tichosti společně, aby zjistily, co se dá. Říkalo se tomu Operace SANTALOVÉ DŘEVO, a právě zde do hry vstoupil Nomuri.
"Takže co dosud máme?"
"Ještě nic, co se věci samotné týká," odpověděla Mary Pat. "Ale dověděli jsme se nějaké zajímavé věci o Hiroši Gotovi. Má pár ošklivých zvyků." Vylíčila je.
"Moc nás nemiluje, co?"
"Moc miluje americké ženské, jestli tomu tak chcete říkat."
"To nemůžeme nějak moc dobře použít." Ryan se v křesle opřel. Bylo to nechutné, zvlášť pro člověka, jehož starší dcera začne co nevidět chodit na schůzky, něco, co na otce tvrdě dopadalo, a to i za těch nejlepších okolností. "Je tam spousta ztracených duší, Mary Pat, a všechny je nemůžeme zachránit." Jack to řekl bez přílišného přesvědčení v hlase.
"Něco zde nehraje, Jacku."
"Proč to říkáte?"
"Nevím. Možná je to tím, jak je to neomalené. Ten chlap by mohl být za pár týdnů jejich předsedou vlády. Má velkou podporu od zaibacu. Současná vláda to má nahnuté. Měl by se chovat jako státník, ne jako nějaký obšourník, a takhle předvádět mladou holku..."
"Jiná kultura, jiná pravidla." Ryan se dopustil toho omylu, že na okamžik zavřel unavené oči, a představivost mu přitom vykouzlila obraz, který odpovídal slovům paní Foleyové. Je to americká občanka Jacku. Jsou to lidé, kteří platí tvoji mzdu. Oči se opět otevřely. "Co se od vašeho důstojníka dá očekávat?"
"Myslí mu to. Je tam usazen už šest měsíců."
"Už někoho získal?"
"Ne, má rozkazy postupovat pomalu. To se tam musí. Jejich společnost má jiná pravidla. Už narazil na pár nešťastníků, a dává si na čas."
"Jamata a Goto... to ale přece nedává smysl. Jamata se ujal jedné manažerské funkce na Wall Streetu, Columbus Group. Podnik George Winstona. George znám."
"Ten spolek pro vzájemné fondy?"
"Tak. Zrovna to pověsil na hřebík a Jamata nastoupil na jeho místo. Jde

tady o velké prachy, Mary Pat. Přinejmenším stovky milionů za převzetí. Takže říkáte, že politik, který prohlašuje, že nemá rád Spojené státy, se spřáhl s průmyslníkem, který se právě přiženil do našeho finančního systému. Sakra, možná, že se tomu chlápkovi Jamata pokouší vysvětlit, jak to v životě chodí."

"Co víte o panu Jamatovi?"

Otázka zastihla Jacka nepřipraveného. "Já? Moc ne, jen jméno. Řídí velký konglomerát. Patří mezi předměty vašeho zájmu?"

"Tak, správně."

Ryan se poněkud křivě usmál. "Mary Pat, a určitě to není už dost komplikované? Co takhle do toho ještě něco přimíchat?"

V Nevadě lidé čekali, až se slunce skryje za horami, než začali s tím, co bylo plánováno jako běžné cvičení, byť s určitými úpravami na poslední chvíli. Poddůstojníci pozemní armády byli všichni zkušení lidé, a byli zahlubáni do úvah o své první oficiální návštěvě ‚Země snů', jak lidé od letectva říkali tajnému zařízení na jezeře Groom Lake. Bylo to místo, kde se testovaly radarem neviditelné letouny, a oblast byla poseta radarovými i jinými systémy, aby se zjistilo, jak moc jsou tyhle věcičky skutečně nezachytitelné. Když bylo slunce konečně pryč a jasná obloha ztemněla, nasedli do svých letounů a vzlétli k nočnímu testování. Úkolem pro dnešní noc bylo přiblížit se k letové cestě na základnu v Nellis, dopravit nějakou cvičnou výzbroj a vrátit se na Groom Lake, to vše aniž by byli zachyceni. Bude to dost obtížné.

Jackson, ve svém klobouku J-3, sledoval nejnovějšího adepta utajeného přibližování. Comanche měl leccos zajímavého, co mohl v téhle aréně nabídnout, a ještě víc pak ve speciálních operacích, a rychle se stával nejmódnější součástí Pentagonu. Pozemní armáda prohlašovala, i že má připravenu opravdovou magickou podívanou, která stojí za shlédnutí, a tak tu tedy byl, aby se díval...

"Kanón, druhý, třetí!" řekl poddůstojník přes krytý vysílací kanál o devadesát minut později. Pak do palubního telefonu: "Panebože, to je nádherný pohled!"

Stojánka na vojenské letecké základně v Nellisu byla domovem největší stíhací letecké skupiny amerického vojenského letectva, dnes tu byly na návštěvě navíc ještě dvě eskadry pro chystanou operaci Rudá vlajka. Jeho Comanche tak měl pro své dvacetimilimetrové kanóny víc než sto cílů, a protáhl svou palbou vyrovnané řady letounů, než se i obrátil a vzdálil se odtud na jih. Když se stočil a udělal místo pro další dva Comanche, byla v dohledu kasina v Las Vegas, pak klesl zpátky na necelých dvacet metrů nad nerovným pískem a mířil na severovýchod.

"Zase to dostáváme. Nějaký šašek v Eaglu nás pořád ometá," hlásil jeho společník na zadním sedadle.

"Drží nás?"

"Nabeton se o to pokouší, a... Ježíši..."

Nad hlavami jim s jekotem prolétla F-15C tak těsně, že se Comanche od turbulence za ní mírně zakymácel. Pak se ozvalo:

"Být to Echo, bylo po vás."

"To jsem věděl, že vy hoši od letectva jste už takoví. Nashle ve stodole."

"Jasně. Konec." V dálce, přímo před ním, směrem ‚na dvanáctou', stíhačka zapojila forsáž a zasvítila svými motory na pozdrav.

"Jednou jsi dole, jednou nahoře, Sandy," poznamenal druhý pilot.

Neviditelný, ale ne zas dost neviditelný. Technologie, použitá pro Comanche, která měla snížit jejich viditelnost pro radary, stačila na vítězství nad zaměřovacími radary pro rakety, ale tyhle zatracené hlídkové radarové letouny, s těmi jejich velkými anténami a s čipy pro zpracování signálů, nás vždycky dostanou, pravděpodobně díky rotoru, uvažoval pilot. Je potřeba na tom ještě trochu zapracovat. Dobré bylo to, že F-15C, se skvělým

radarem pro sledování střel, nedokázaly zachytit cíl pro své rakety AIM-120 vzduch-vzduch, a použití tepelného čidla bylo pro všechny zúčastněné ztrátou času, i nad chladnou plochou pouště. Ale F-15C, se zařízením pro noční viděni, by ho bývaly mohly sundat svými dvacetimilimetrovými kanóny. Tohle si bude muset zapamatovat. Takže svět není ještě dokonalý, ale Comanche pořád je ten nej-nej ze všech vrtulníků.

Sandy Richter, CWO4, vzhlédl. V suchém, chladném pouštním vzduchu viděl blikající světla radarového hlídkového letounu E-3A AWACS. Ani není moc daleko, takových deset tisíc metrů, odhadoval. Pak ho napadla zajímavá myšlenka. Ten chlápek od námořnictva vypadal dost chytře, a možná, že kdyby svůj nápad podal správným způsobem, třeba by dostal možnost vyzkoušet ho...

"Už toho začínám mít dost," říkal prezident Durling ve své kanceláři, šikmo přes Západní křídlo od Ryanovy kanceláře. Už léta tu panovala pohoda, ale ta v posledních několika měsících opadla, jako když vozidlo zastaví se zaskřípěním brzd. "Tak co je to dneska?"

"Benzinové nádrže," odpověděl Marty Caplan. "Deerfieldský závod na výrobu automobilových dílů, v Massachusetts, zrovna přišel s nápadem jak je dělat skoro v jakémkoliv tvaru a objemu, ze standardních ocelových plechů. Je to robotizovaný postup, zatraceně účinný. Odmítli dát Japoncům licenci..."

"To je okres Ala Trenta?" vpadl do toho prezident.

"Ano."

"Pardon. Tak pokračujte." Durling sáhl po čaji. Odpolední káva mu teď neděla dobře. "Proč jim ji nedají?"

"Je to jedna z těch firem, které málem odrovnala zahraniční konkurence. Tahle se držela starého vedení. Zmátořili se, najali pár mladých chytrých konstruktérů, a teď frčí dál. Přišli s celou řadou důležitých inovací, a zrovna tahle je z hlediska nákladů nejúspornější. Prohlašují, že mohou nádrže vyrábět, balit, a dodávat do Japonska levněji, než je Japonci dokážou dělat doma, a že jsou také pevnější. Jenže my jsme ani nedokázali přivést druhou stranu k tomu, aby je používali v závodech, které mají tady. Pořád jsou to ty počítačové čipy," uzavřel Caplan.

"Jak to, že mohou dokonce ty věci přepravovat..."

"Lodě, pane prezidente." Teď bylo na Caplanovi, aby skočil do řeči. "Jejich přepravní lodě s automobily sem připlouvají naložené a vracejí se většinou úplně prázdné. Nakládání těch věcí by nestálo vůbec nic, a dopraví se rovnou do doků firmy. V Deerfieldu dokonce vymysleli systém překládky, kterým by se odstranilo penále za zdržení."

"Proč jste na to nezatlačil?"

"To mě překvapuje, že nezatlačil," poznamenal Christopher Cook.

Byli v soukromém výstavném domě, hned u Kalorama Road. Drahá oblast v District of Columbia, obývaná jen několika málo členy diplomatické komunity, spolu s řadovými členy washingtonské komunity, lobbisty, právníky, a všemi ostatními, kteří chtěli být poblíž, ale ne zase moc blízko míst, kde se děly věci, v centru města.

"Kdyby tak Deerfield povolil na ten patent licenci," vzdychl Seidži. "Nabídli jsme jim přece hodně slušnou cenu."

"Pravda," souhlasil Cook a naléval si další číši bílého vína. Byl by mohl říci Ale, Seidži, je to přece jejich vynález, a chtějí z něj něco mít, ale neudělal to. "Proč vaši lidé..."

Teď Seidži Nagumo vzdychl podruhé. "Vaši lidé byli chytří. Najali si v Japonsku jednoho zvlášť bystrého advokáta a jejich patent byl uznán v rekordním čase." Mohl dodat, že ho urazilo, že se občan jeho země mohl chovat tak žoldnéřsky, jenže to by bylo za daných okolností nepatřičné. "No, třeba se jim rozsvítí."

"Třeba by bylo dobré povolit, Seidži. Přinejmenším aspoň svou nabídku ve smlouvě na povolení licence trochu přisladte."

"A proč, Chrisi?"

"O tu věc se zajímá prezident." Cook se odmlčel, když viděl, že Nagumo si ještě plně neuvědomil, oč jde. Byl v tom ještě nováček. Vyznal se v průmyslové stránce věci, ale v politice ještě ne. "Deerfield je volební obvod Ala Trenta. Trent má na Kapitolu velký vliv. Je předsedou výboru pro výzvědnou činnost."

"No a?"

"A Trent by se měl nechat v klidu."

Nagumo o tom chvilku uvažoval, upíjel víno a hleděl z okna. Kdyby se byl o tomhle dnes dověděl dřív, mohl se pokusit získat svolení, aby v tomhle bodě ustoupil, ale nedověděl se to a neustoupil. Kdyby teď něco měnil, znamenalo by to přiznat chybu, a Nagumovi se do toho nechtělo o nic víc než komukoli jinému na světě. Rozhodl se, že místo toho navrhne upravenou nabídku za licenční práva - netušil, že tím, že nedopustí, aby on osobně ztratil tvář, přivodí něco takového, kvůli čemu by se pokusil udělat cokoliv, aby tomu zabránil.

## 5

## Teorie komplexnosti

Věci se málokdy dějí z jediného důvodu. I ti nejchytřejší a nejzručnější manipulátoři uznávají, že jejich skutečné umění spočívá v tom, že využijí to, co nedokážou předpovědět. Pro Raiza Jamatu znalost věcí obvykle znamenala, že se mu pracovalo lépe. Obyčejně věděl co dělat, když se stalo neočekávané - ne však vždy.

"Bylo to obtížné a složité, to je pravda, ale ne to nejhorší, co jsme zažili," prohlásil jeden z jeho hostů. "A nakonec to stejně zase jde podle našich představ, ne?"

"Donutili jsme je přece ustoupit ve věci těch počítačových čipů," upozornil další. Hlavy kolem nízkého stolku přikyvovaly na souhlas.

Nechápou to, říkal si Jamata. Potřeby jeho země se přesně ztotožňovaly s novou příležitostí. Byl tu nový svět, a navzdory opakovaným vyhlášením Američanů, že pro tenhle nový svět je tu i nový pořádek, tam, kde po tři generace panovalo období ne-li stability, tedy alespoň něčeho, co se dalo předpovídat, tam nastoupil jen nepořádek. Symetrie mezi východem a západem se teď v povědomí současníků octla kdesi až tak vzadu, že připomínala vzdálený a nepříjemný sen. Rusové se stále ještě vzpamatovávali ze svého pochybného experimentu, a stejně tak i Američané, ačkoliv většinu svého trápení si zavinili sami, a trápení se dostavilo, až když bylo po všem. Blázni. Američané, místo aby svou moc jen udržovali, ji odhodili v okamžiku, kdy byla na vzestupu, jako už tak často ve své historii, a v soumraku dvou bývalých mocností ležela příležitost pro zemi, která si zasloužila stát se velkou.

"To jsou maličkosti, přátelé," řekl Jamata a úslužně se naklonil přes stůl, aby do šálků nalil čaj. "Naše národní slabost je v samotné podstatě, a za celý náš život se vlastně nezměnila."

"Vysvětlete to, prosím, milý Raizo," požádal jeden z jeho bližších společníků.

"Dokud nám chybí přímý přístup ke zdrojům, dokud nemůžeme takový přístup sami ovládat, dokud tu pro jiné země budeme jen jako prodavači, jsme zranitelní."

"Ale!" za stolem jeden z mužů odmítavě zatřepal rukou. "Nesouhlasím. Ve věcech, na kterých záleží, jsme silní."

"A které jsou to věci?" zeptal se Jamata jemně.

"Za prvé, a to je nejdůležitější, přičinlivost našich dělníků, dovednost našich konstruktérů..." Výčet pokračoval dál, zatímco Jamata a jeho hosté zdvořile naslouchali.

"A jak dlouho budou tyhle věci mít význam, když už nebudeme mít zdroje,

které budeme moci využívat, naftu, kterou budeme moci spalovat?" zeptal se jeden z Jamatových spojenců a spustil svůj vlastní výčet.

"To aby se zase zopakoval rok 1941?"

"Ne, tak to nebude... doslova," zapojil se do hovoru Jamata. "Tehdy nám mohli zarazit přísun nafty, protože jsme ji skoro všechnu kupovali od nich. Dnes je to složitější. Tenkrát museli zmrazit naše peněžní zdroje, aby nám zabránili utratit je jinde, ne? Dnes devalvují dolar vzhledem k našemu jenu, a naše zdroje uvízly v pasti u nich. Dnes nás vmanévrují do investování našich peněz u nich, pak si stěžují, když to uděláme, šidí nás na každém rohu, nechávají si, co jim dáme za jejich majetek, a pak ukradnou zpátky to, co jsme my koupili!"

Na tenhle proslov se hlavy nejprve začaly otáčet, pak přikyvovat. Každý z mužů v místnosti tuhle zkušenost udělal. Tamhleten, jak Jamata věděl, koupil Rockefeller Center v New Yorku, zaplatil dvojnásobek jeho skutečné hodnoty, dokonce i na uměle nafouknutém trhu s nemovitostmi, a američtí majitelé ho podvedli a oklamali. Hodnota jenu pak vzhledem k dolaru stoupla, což znamenalo, že dolar vůči jenu ztratil hodnotu. Kdyby se snažil teď prodat, každý věděl, že by to byla katastrofa. Zaprvé, trh s nemovitostmi v New Yorku poklesl sám od sebe; zadruhé, a jako výsledek toho, měly budovy hodnotu pouze poloviny dolarů, které už byly zaplaceny; zatřetí, dolary měly hodnotu pouze poloviční oproti hodnotě jenu, kterou měl v době, kdy to vše začalo. Bude rád, když dostane zpátky čtvrtinu toho, co do obchodu vložil. Nájemné, které dostával, sotva stačilo na splácení úroků z úvěru.

A tamhleten zase, vybavoval si Jamata v paměti, koupil velký filmový ateliér, a protivník na opačné straně stolu udělal totéž. Raizo se těm bláznům musel jen smát. Co každý z nich koupil? To bylo jasné. V obou případech za miliardy dolarů koupili řekněme tři sta hektarů pozemků v Los Angeles, a kus papíru, na kterém stálo, že teď mohou dělat filmy. V obou případech si bývalí majitelé vzali peníze a otevřeně se smáli, v obou případech bývalí majitelé nedávno nabídli, že pozemky odkoupí zpátky za čtvrtinu ceny, nebo za ještě méně, než kolik japonští podnikatelé zaplatili - stačilo to na oddlužení, ale ani o jediný jen víc.

A tak to šlo stále dokola. Pokaždé, když nějaká japonská firma vzala své zisky z Ameriky a snažila se je v Americe investovat, Američané začali vřískat cosi o tom, jak jim Japonsko krade jejich zemi. Pak se jejich vláda postarala o to, aby Japonci tratili na všem, aby Američané pak mohli všechno koupit nazpět za snížené ceny, a přitom si neustále stěžovali, že ceny jsou příliš vysoké. Amerika se bude radovat z toho, že znovuzískala vládu nad svou kulturou, přičemž to, co se stalo ve skutečnosti, byla ta největší a nejlépe skrytá loupež v dějinách světa.

"Copak to nikdo nevidíte? Snaží se zmrzačit nás, a daří se jim to," řekl jim Jamata tichým, přesvědčivě rozumným hlasem.

Byl to klasický obchodnický paradox, který všichni znali, ale všichni na něj zapomínali. Dokonce pro to existuje i jednoduchý aforismus: půjč si jeden dolar, a patříš bance; půjč si milion dolarů, a banka patří tobě. Kupříkladu, Japonsko se zakoupilo v americkém automobilovém průmyslu v době, kdy automobilový průmysl Spojených států, ztučnělý ze své exkluzivní klientely, vyháněl ceny nahoru a dovoloval, aby stagnovala kvalita, zatímco si jeho dělníci organizovaní v odborech stěžovali na odlidšťování své práce - nejlépe placené práce pro modré límečky v Americe. Japonci na tomto trhu začali s ještě nižším statusem než Volkswagen, s malými, ošklivými autíčky, která nebyla zdaleka tak dobře udělaná, a která měla nepřesvědčivé bezpečnostní prvky, avšak byla konstrukčně lepší než americká: byla úsporná.

Japonsku přispěly na pomoc tři historické události; americký Kongres, znepokojený ‚hltavostí' naftařských společností, které pro své výrobky žádaly světové ceny, nasadil ceně domácí ropy uzdu. Tím se ceny benzínu v Americe zmrazily na nejnižší úroveň v celém průmyslovém světě, odradily od nového

naftového průzkumu a Detroitu dodaly odvahu k výrobě velkých, těžkých neúsporných automobilů. Potom, v roce 1973, válka mezi Izraelem a arabskými státy postavila poprvé za třicet let americké řidiče do front na benzín, a zemi, která se považovala za předurčenou k tomu, aby se cítila nad něčím takovým povznesena, takové trauma omráčilo. Pak si lidé uvědomili, že Detroit vyrábí jen automobily, které hltají benzín jako povodňové výpustě přehrady. ‚Kompaktní' automobily, které američtí výrobci začali vyrábět v minulém desetiletí, se téměř okamžitě přeměnily v automobily střední velikosti, ale nebyly o nic úspornější než jejich větší příbuzní, a v žádném případě nebyly nijak moc dobře provedeny. A nejhorší bylo, že američtí výrobci automobilů, do jednoho, nedlouho předtím investovali peníze do závodů na výrobu velkých automobilů, věc, která znamenala téměř konec pro Chryslera. Tento naftový šok netrval dlouho, avšak dost dlouho na to, aby si Amerika rozmyslela své nákupní zvyklosti, a domácí firmy neměly kapitál ani inženýrské a technické možnosti, aby se pružně a rychle se přizpůsobily tomu, co nezvykle znepokojení američtí občané požadovali.

Tito občané okamžitě zvýšili nákupy japonských automobilů, zvláště na klíčových trzích na západním pobřeží, které udávaly trendy, a to se odrazilo na fondech na výzkum a vývoj u japonských firem, které pak najímaly americké konstruktéry karosérií, aby jejich výrobky byly pro jejich rostoucí trh atraktivnější, a své vlastní inženýry využívaly k tomu, aby zlepšovali takové věci jako například bezpečnost. A tak, než v roce 1979 přišel druhý velký naftový šok, Toyota, Honda, Datsun (později Nissan) a Subaru už čekaly na správných místech se správným výrobkem. Byla to tučná léta. Nízký kurz jenu a vysoký kurz dolaru znamenaly, že i poměrně nízké ceny zaručovaly slušný zisk, že jejich místní dealeři si mohli přirazit tisíc dolarů nebo i víc za to, že dovolují lidem tyto nádherné automobily kupovat - a tohle jim otevřelo přístup k ovládnutí velké nákupní dychtivosti amerických občanů.

To, co žádného z mužů kolem stolu vůbec nenapadlo, jak Jamata věděl, bylo totéž, co také vůbec nenapadlo žádného z vedoucích pracovníků General Motors ani odborovou organizaci United Auto Workers. Obě instituce se domnívaly, že tenhle šťastný stav věcí vydrží až do blažené věčnosti. Obě zapomněly, že existuje Svaté právo podnikatelů, stejně jako existovalo Svaté právo králů. Japonsko se naučilo využívat slabost ameiického automobilového průmyslu, která tu do jisté míry existovala, ve svůj prospěch. Časem se Amerika z vlastních chyb poučila, a tak jak japonské firmy a společnosti těžily z americké povznesenosti, stejně tak téměř okamžitě stavěly - nebo kupovaly - pomníky své vlastní povznesenosti. Mezitím americké firmy nemilosrdně redukovaly a zmenšovalv všechno, od automobilů až po výplatní listiny, protože se znovu naučily respektovat ekonomická fakta života, zatímco Japonci dopustili, aby je zapomněli. Celý proces probíhal téměř nepozorovaně, zvláště pro hráče, kteří neměli na pomoc marketingové analytiky a kteří byli příliš zaneprázdněni tím, aby vůbec pro stromy viděli les.

Aby se věci dále normalizovaly, změnil se směnný kurs - jak se nakonec změnit musel, při tolika penězích, proudících jedním směrem - ale japonští průmyslníci si neuvědomili, že se něco bude dít, o nic jasněji než Detroit, který také přehlédl skutečnost, že i jemu nastanou potíže. Relativní hodnota jenu stoupla, a u dolaru klesla, a to i přes nejlepší snahy ústředních japonských bank udržet svou měnu slabou. S touto změnou odešlo i hodně ze zisků japonských firem - včetně hodnoty nemovitostí, koupených v Americe, a tato hodnota se zřítila tak hluboko, že se tyto koupě daly považovat za ztráty. A Rockefeller Center se v žádném případě do Tokia přestěhovat nedal.

Muselo to tak být Jamata to chápal, i když třeba tihle lidé to nechápali. Kapitálový trh je cyklus, jako jízda na surfové vlně, nahoru a dolů, a ještě mkdo nepřišel na to, jak tenhle cyklus uhladit. Japonsko jím bylo o to zranitelnější proto, že tím, že sloužilo Americe, se stalo vlastně součástí jejího hospodářství a podléhalo jeho bludným výkyvům. Američané nezůstanou

bláhovější než Japonci navěky, až se jim vrátí duševní zdraví, budou zase mít své výhody plynoucí ze síly a ze zdrojů, a moje šance bude jednou provždy pryč. Šance pro mou zemi také, říkal si Jamata. To bylo také důležité, ale ne zase tolik, aby ho to nějak pálilo.

Jeho země nebude nikdy velká, dokud její vůdci - ne ti ve vládě, ale ti zde kolem tohoto stolku - nepochopí, co velikost znamená. Výrobní kapacity nejsou nic. Docela obyčejné přerušení dopravních cest ke zdrojům surovin stačí, aby se všechny továrny v zemi zastavily, a pak dovednost, kvalifikace a přičinlivost japonského dělníka nebudou ve velké hře znamenat nic víc než Busonovo trojverší. Země a národ jsou velké svou mocí, a síla jeho země je umělá stejně, jako je umělá i báseň. A navíc, velikost národa není něco, co lze darovat, ale něco, co je třeba si vydobýt, musí být uznávána jiným velkým národem, který byl naučen jak být poslušný nebo víc než jedním národem. Velikost nepochází od jediné vlastnosti národa. Pochází od mnoha takových vlastností. Pochází od soběstačnosti ve všech směrech - vlastně v co nejvíce směrech. Jeho společníci kolem stolku tohle musí pochopit, než bude moci jednat v zastoupení jejich i v zastoupení země. Jeho posláním je povýšit svou zemi a ponížit ostatní. Jeho osudem a povinností je, aby se tak stalo, aby umocňoval energii ve všech ostatních.

Ale příhodná doba ještě nenastala. To věděl. Jeho spojenci byli četní, nebylo jich však dost, a ti, kteří stáli proti němu, byli příliš zahleděni do svého způsobu myšlení, než aby je bylo možno přesvědčit. Chápali, o co mu jde, ne však tak jasně jako on, a než způsob svého myšlení změní, nemůže dělat víc, než dělá teď, nabízet rady, připravovat scénu. Jamata-san, člověk se vše překonávající trpělivostí, se zdvořile usmál a zaskřípal zuby z pocitu frustrace z tohoto okamžiku.

"Víte, myslím, že už začínám trochu vnikat do toho, jak to v tomhle místě chodí," řekl Ryan, když usedal do koženého křesla po piezidentově levici.

"Tohle jsem jednou řekl," oznámil Durling "Stálo mě to tři desetiny bodu v úrovni nezaměstnanosti, šarvátku s rozpočtovým výborem Kongresu a deset bodů popularity." Ačkoliv jeho hlas zněl vážně, usmál se, když to říkal "Tak co tolik hoří, že mě vyrušujete od oběda."

Jack ho nenechal čekat, ačkoliv zpráva byla natolik důležitá, že by si zasloužila dramatickou odmlku. "Máme tu dohodu s Rusy a Ukrajinci o zbytku těch ptáčků."

"Kdy se s tím začne?" otázal se Durling, nakloněn přes stůl, a přestal věnovat pozornost svému salátu.

"Co byste takhle říkal příštímu pondělí?" zeptal se Ryan s úsměvem "Přistoupili na to, co říkal Scott. Těchhle akcí START bylo už tolik, že ty poslední chtějí akorát potichu zabít a oznámit, že jsou pryč, jednou provždy. Naši inspektoři už tam jsou, a jejich jsou tady, a tak prostě půjdou a udělají to."

"Tak se mi to líbí," odpověděl Durling

"Přesně čtyřicet let, šéfe," řekl Ryan poněkud procítěně, "skoro celý můj život, od té doby co rozmístili své SS-6 a my svoje Atlasy, ohyzdné věci s ohyzdným posláním - a pomáhat při tom, aby zmizely - tedy, pane prezidente, teď vám něco dlužím. Bude na tom vaše pečeť, pane, ale budu moci svým vnoučatům říkat, že jsem byl u toho, když se to stalo." To, že Adlerův návrh Rusům a Ukrajincům byla Ryanova iniciativa, by se mohlo dostat do poznámky pod čarou, spíš však ne.

"Našim vnoučatům to bude buď jedno, nebo se budou vyptávat, co to bylo vůbec za dílo," poznamenal Arnie van Damm, s kamennou tváří.

"Pravda," přiznal Ryan. Arnie vždycky uvede věci na pravou míru.

"Tak teď mi řekněte tu špatnou zprávu," přikázal Durling.

"Pět miliard," řekl Jack, nijak překvapen ublíženým výrazem, jehož se mu za to dostalo. "Stojí to za to, pane. Opravdu, stojí."

"Řekněte mi proč."

"Pane prezidente, od doby, kdy jsem chodil na střední školu, žila naše země pod hrozbou nukleárních zbraní na odpalovacích zařízeních pro balistické rakety namířené na Spojené státy. Do šesti týdnů mohou být všechny pryč."

"Už jsou namířené..."

"Ano, pane, naše máme namířené na Sargasové moře, a oni také - omyl, který můžete napravit tím, že otevřete inspekční dvířka a vyměníte destičku s tištěnými spoji v naváděcím systému. Na to stačí deset minut od otevření krytu raketového sila, a potřebujete akorát šroubovák a baterku." Skutečně, to byla pravda, pokud šlo o sovětské - ruské! opravil se Ryan snad po tisící - střely. Zbývající američtí ptáci potřebovali na změnu cílů delší dobu díky své větší složitosti. Nu, takhle všelijak už to v technických vědách chodí.

"Všechny pryč, pane, pryč navždy," řekl Ryan. "V tomhle jsem jako žula, víte? Tohle můžeme Kapitolu prodat. Za tu cenu to stojí, a ještě za víc."

"Děláte ten případ dobře, jako vždycky," oznámil van Damm ze svého křesla.

"Kde Úřad pro správu a rozpočet sežene peníze, Arnie?" zeptal se prezident Durling. Teď byla řada na Ryanovi, aby se kroutil.

"Obrana, kde jinde?"

"Než se tím necháme moc nadchnout, zašli jsme už moc daleko."

"Co ušetříme, když zrušíme naše poslední střely?" zeptal se van Damm.

"Bude nás to stát peníze," odpověděl Jack. "Už teď krvavě platíme za to, abychom demontovali ponorky s raketami, a ochránci životního prostředí..."

"Ti obdivuhodní lidé," poznamenal Durling.

"...ale je to jednorázový výdaj."

Oči se obrátily na náčelníka štábu. Jeho politickému úsudku se nedalo nic vytknout. Ošlehaný obličej zvážil faktory a otočil se k Ryanovi. "Za to dohadování to stojí. A na Kapitolu k dohadování dojde, šéfe," sdělil prezidentovi, "ale od nynějška za rok budete říkat americkému lidu, jak jste skoncoval s mečem toho..."

"Damoklovým mečem," řekl Ryan.

"Katolické školy," uchechtl se Arnie. "Ten meč visel nad Amerikou po celé generace. Novinám se to bude líbit, a víte, že CNN z toho udělá záležitost, jednu z těch jejich hodinových zvláštních zpráv, se spoustou pěkných záběrů a s nepřesným komentářem."

"To se vám nelíbí, Jacku?" zeptal se prezident a široce se usmíval.

"Pane prezidente, já přece nejsem politik. Nestačí pro tenhle okamžik, že demontujeme posledních dvě stě mezikontinentálních balistických raket na světě?" Nu, tohle ale není tak docela pravda, co? Nebuďme příliš poetičtí, Jacku. Jsou tu ještě Číňané, Britové a Francouzi. Ale ti poslední dva se postaví do řady s námi, ne? A Číňanům ukážeme, jak prohlédnout, pomocí obchodních jednání, a kromě toho, jací nepřátelé jim zůstali, kterých by se museli obávat?"

"Jen když lidé pochopí a porozumí, Jacku." Durling se obrátil k van Dammovi. Oba ignorovali Jackovy další, ne zcela vyslovené obavy. "Ať na tom zpravodajská kancelář pracuje. Uděláme o tom formální oznámení v Moskvě, Jacku?"

Ryan přikývl. "Tak to bylo dojednáno, pane." Bude toho víc, obezřetné pouštění informací, nejprve nepotvrzených. Zprávy v Kongresu, aby toho bylo víc. Nenápadné telefonáty různým televizním společnostem a důvěryhodným reportérům, kteří budou na těch přesně správných místech v přesně správnou dobu - těžké, vzhledem k desetihodinovému časovému rozdílu mezi Moskvou a posledními americkými základnami mezikontinentálních balistických raket -, aby pro dějiny zaznamenali konec noční můry. Samotná likvidace nadělá dost nepořádku, a proto s tím američtí zelení mají tolik problémů. V případě ruských ptáčků se bojové hlavice vyjmou k demontáži, z raket se vypustí tekuté palivo a vymontují se cenné nebo tajné elektronické komponenty, a pak se pomocí sta kilogramů brizantní výbušniny vyhodí do povětří horní část sila,

které se pak zasype hlínou a povrch se srovná. Postup Američanů byl odlišný, protože všechny americké rakety byly na tuhé palivo. V jejich případě se tělesa raket převezla do Utahu, kde se na obou koncích otevřela. Pak se zapálily motory raket a nechaly se vyhořet jako ty vůbec největší varovné pochodně rozmístěné při nehodě na dálnici; přitom vznikla spousta toxických zplodin, které by někteří volně žijící ptáci mohli vdechnout naposled v životě. I v Americe budou horní části sil rozraženy pomocí výbušniny - jeden Odvolací soud Spojených států vydal výnos, podle kterého opatření v zájmu národní bezpečnosti, uvedená v mezinárodní smlouvě o kontrole zbrojení, byla nadřazena čtyřem výnosům o ochraně prostředí, i přes řadu právnických přípisů a protestů, stavějících se proti tomu. Konečný výbuch bude mít velmi dramatický účinek, tím spíš, že jeho síla bude přibližně jedna desetimiliontina toho, co představovalo jedno takové silo. Některá čísla, uvažoval Jack, jsou prostě příliš ohromná, než aby si člověk vůbec dokázal představit jejich dosah - dokonce i taková lidé, jako je on.

Legenda o Damoklovi vypráví o velmožovi z družiny sicilského krále Dionýsia, který výmluvně hovořil o šťastném údělu svého krále. Aby ukázal, jak ‚velcí' mužové vládnou krutou a pádnou rukou, Dionýsios pozval svého velmože Damokla na přepychovou hostinu, a posadil ho na pohodlném místě, přímo pod mečem zavěšeným na stropě na niti. Účelem bylo ukázat, že králův šťastný úděl je stejně nejistý, jako bezpečnost jeho hosta.

S Amerikou to bylo stejné. Všechno, co má, je dosud pod nukleárním mečem - skutečnost, kterou Ryanovi názorně předvedli v Denveru, docela nedávno, a z tohoto důvodu bylo jeho osobním posláním od návratu do vládních služeb s touto historkou skoncovat, a to jednou provždy.

"Chcete si vzít na starost zprávy pro tisk?"

"Ano, pane prezidente," odpověděl Jack, překvapený, a vděčný za Durlingovu ohromující velkorysost.

",Severní oblast zdrojů'?" zeptal se čínský ministr obrany. A suše dodal: "Zajímavý způsob, jak tomu říkat."

"Tak co myslíte?" zeptal se Zang Chan-san ze své strany stolu. Právě se vrátil z další schůzky s Jamatou.

"V teoretické rovině je to strategicky možné. Ekonomické odhady nechávám jiným," odpověděl maršál, stále opatrný, navzdory množství mao-tai, které dnes večer požil.

"Rusové zaměstnávají tři japonské prospektorské firmy. Ohromující, co? Východní Sibiř je téměř neprozkoumaná. Ano, ložiska zlata na Kolymě, ale co samotné vnitrozemí?" Odmítavé gesto ruky. "Takoví blázni, a teď musí chtít od druhých, aby za ně udělali jejich práci..." Ministrův hlas se postupně ztišoval a jeho pohled se vrátil k Zang Chan-sanovi. "A co tedy našli?"

"Naši japonští přátelé? Další naftu, pro začátek; domnívají se, že je to stejně velký nález jako v Prudhoe Bay." Přisunul přes stůl list papíru. "Zde jsou nerosty, které za posledních devět měsíců nalezli."

"Tohle všechno?"

"Ta oblast je skoro tak velká jako západní Evropa, a jediné, co Sověty až dosud zajímalo, byly pásy podél těch jejich prokletých silnic. Blázni!" odfrkl Zang. "Všechny jejich hospodářské problémy, i jejich řešení, jim ležely pod nohama od okamžiku, kdy převzali po carovi moc. V podstatě je to spíš jako Jižní Afrika, pokladnice, jenže navíc s naftou, kterou Jižní Afrika nemá. Jak vidíte, téměř všechny strategické nerosty, a v takovém množství..."

"Vědí to Rusové ?"

"Něco," přikývl Zang Chan-san. "Takové tajemství je příliš velké, než aby se dalo zcela udržet, ale Moskva ví jen asi o polovině - o položkách, označených na seznamu hvězdičkou."

"Ale o těch ostatních ne?"

Zang se usmál. "Ne."

Ani v zemi, kde jsou muži i ženy vychováváni tak, aby uměli ovládat své pocity, nedokázal ministr skrýt své ohromení nad papírem ve svých rukou. Nechvěly se mu, ale položil list na leštěný stůl a uhladil ho, jako by to byl kus jemného hedvábí.

"To by mohlo zdvojnásobit bohatství naší země."

"To je ještě střízlivý odhad," poznamenal vyšší výkonný důstojník zpravodajské služby. Zang, s krytím diplomata, byl jako diplomat ve skutečnosti aktivnější než většina vyšších úředníků v zahraničních službách jeho země. Uvádělo to do rozpaků víc je než jeho. "Musíte mít na paměti, že tohle je odhad, který nám dali Japonci, soudruhu ministře. Napevno očekávají, že budou mít přístup k polovině toho, co objeví, a protože oni budou nutně vynakládat nejvíc peněz na rozvoj..."

Úsměv. "Ano, zatímco my budeme na sebe brát většinu strategických rizik. Útoční člověčkové," dodal ministr. Jako většina z těch, s nimiž Zang v Tokiu vyjednával, i ministr a maršál, který nadále zůstával stranou hovoru, byli veterány Armády Osmé trasy. I oni měli válečné vzpomínky - ne však na válku s Amerikou. Pokrčil rameny. "No, potřebujeme je, ne?"

"Jejich zbraně jsou hrozivé," poznamenal maršál. "Ale ne jejich počet."

"To oni vědí," řekl Zang Chan-san svým hostitelům. "Je to, jak mi říká můj hlavní kontakt, příhodný sňatek mezi potřebami a požadavky, doufá však, že se to, podle jeho slov, vyvine ve skutečný a srdečný vztah národů s opravdovým..."

"Kdo bude nahoře?" zeptal se maršál s chlípnvm úsměvem.

"Oni, samozřejmě. Aspoň je to jeho dojem," dodal Žang Chan-san.

"V tom případě, protože si nás namlouvají oni, musí to být také oni, kdo učiní první otevřeně kroky," řekl ministr, čímž definoval politiku své země způsobem, kterým neurazí svého vlastního nadřízeného, malého člověka s prohnanýma očima a s tím druhem odhodlání a rozhodnosti, které by dokázaly zarazit lva. Pohlédl na maršála, který střízlivě přikývl. Je pozoruhodné, kolik alkoholu se do něj vejde, mysleli si oba.

"Jak jsem čekal," oznámil Žang s úsměvem. "Vlastně, jak oni čekají, protože oni před sebou vidí největší zisk."

"Na své iluze mají právo."

"Obdivuji vaši sebedůvěru," poznamenal inženýr z NASA z ochozu pro diváky nad dílnou. Obdivoval také jejich finanční zázemí. Vláda pro tenhle průmyslový konglomerát dodala peníze, aby mohl získat sovětskou technologii a realizovat ji. Soukromý průmysl zde tedy měl hodně silnou pozici.

"Myslíme si, že jsme na tu záhadu s mezistupněm přišli. Vadný ventil," vysvětloval japonský inženýr. "Používali jsme sovětský."

"Jak to myslíte?"

"Myslím tím to, že jsme použili jejich konstrukci ventilu pro palivové nádrže mezistupně. Nebyl dobrý. Snažili se všechno udělat maximálně lehké, ale..."

Zástupce NASA zamrkal. "Chcete tím říci, že celá jejich výrobní série střel byla..."

Vědoucí pohled Američana zarazil. "Ano. Přinejmenším třetina z nich by selhala. Mí lidé mají zato, že zkušební střely byly speciálně konstruované, ale výrobní modely byly - no, typicky ruské."

"Hm." Američanova zavazadla již byla sbalena a čekalo ho auto, které ho odveze na mezinárodní letiště v Naritě, k nekonečně dlouhému a nudnému letu do Chicaga. Pohlédl na výrobní halu závodu. Tak nějak asi vypadala General Dynamics někdy kolem roku 1960, kdy vrcholila studená válka. Startovací motory byly seřazeny jako salámy, patnáct z nich v různém stupni dohotovení, jeden vedle druhého, jeden za druhým, zatímco technici v bílých pláštích vykonávali své komplikované úkony. "Těchhle deset vypadá, že jsou skoro hotové."

"Jsou hotové," ujistil ho ředitel továrny.

"Kdy bude další zkušební odpálení?"

"Příští měsíc. První tři náklady už máme připravené," odpověděl konstruktér.

"Když se vy hoši do něčeho pustíte, moc okolků nenaděláte, co?"

"Prostě je efektivnější udělat to takhle."

"Takže odtud vyjdou kompletně smontované?"

Přikývnutí. "Tak, správně. Natlakujeme nádrže inertním plynem, samozřejmě, ale jedna z pěkných věcí na téhle konstrukci je, že jsou konstruovány tak, že se mohou přemísťovat jako kompletní jednotky. Ušetří se tak čas při konečné montáži na místě odpálení."

"Přepravujete je na nákladních automobilech?"

"Ne," zavrtěl hlavou japonský inženýr. "Po železnici."

,A co náklad?"

"Ten se montuje jinde. To je důvěrné, lituji."

U druhé výrobní linky zahraniční návštěvníci nebyli. Vlastně tam vůbec bylo jen málo návštěvníků, přestože se nacházela na tokijském předměstí. Nápis na budově ji označoval jako výzkumné a vývojové středisko velké významné firmy a ti, kdo bydleli poblíž, se dohadovali, že se tam pracuje na počítačových čipech nebo něčem podobném. Elektrické vedení k budově bylo nenápadné, protože nejhladovějšími spotřebiči byla topná tělesa a klimatizační jednotky usazené v malém přístavku za budovou. Provoz v budově byl také nenápadný. Bylo tu skromné parkoviště pro přibližně osmdesát automobilů, a bylo téměř vždy zaplněno nejméně z poloviny. Bylo tu nenápadné bezpečnostní oplocení, velmi podobné oplocení, jaké by měl kterýkoliv jiný závod lehkého průmyslu kdekoliv jinde na světě, a u obou vchodů stály přístřešky pro strážné. Přijížděly sem a zase odjížděly osobní i nákladní automobily, a to bylo také vše, co mohly oči náhodného pozorovatele vidět.

Uvnitř tomu bylo jinak. Ačkoliv na obou venkovních místech pro ostrahu byli usměvaví muži, kteří motoristům, jež sem omylem zajeli, zdvořile radili, kudy mají jet, uvnitř budovy to bylo něco zcela jiného.

Stůl každého bezpečnostního stanoviště měl skryté úchytky pro německé pistole P-38, a strážní zde se moc neusmívali. Nevěděli, co střeží, samozřejmě. Některé věci byly prostě příliš neobvyklé, než aby se dalo poznat, co to je. Ještě nikdo nepořídil televizní dokument o výrobě jaderných zařízení.

Dílna byla dlouhá padesát metrů a široká patnáct, a ve dvou vyrovnaných řadách v ní stály obráběcí stroje, každý uzavřen krytem z plexiskla. Každý kryt měl samostatnou klimatizaci se speciálním systémem ventilace, stejně jako celá hala. Technici a vědci na sobě měli bílé overaly a rukavice, ne nepodobné těm, jaké musí nosit pracovníci v závodě na výrobu počítačových čipů, a skutečně, když si některý z nich odskočil ven zakouřit, kolemjdoucí je za takové považovali.

Na jednom konci klimatizované a izolované haly vstupovaly nahrubo tvarované polokoule z plutonia, a v sérii operací byly obrobeny na konečný tvar, na druhém konci vystupovaly vyleštěné tak, že vypadaly jako skleněné. Každá pak byla uložena do držáku z plastu a ručně odnesena z dílny do skladu, kde byla uložena na vlastní poličku z oceli s plastovým povlakem. Nesměly přijít do styku s kovem, protože plutonium, vedle toho, že je radioaktivní, a také teplé v důsledku rozpadu a záření alfa, je reaktivní kov, který při styku s jiným kovem snadno tvoří jiskry a je zápalný. Jako magnézium nebo titan, i tenhle kov hoří s velkou chutí, a jakmile se jednou zapálí, je po čertech těžké ho uhasit. Kvůli tomuhle všemu se manipulace s polokoulemi - bylo jich dvacet - stala pro inženýry jen další z rutinních činností. Tahle práce byla už dávno hotová.

Horší to bylo s tělesy nosičů. Byly to velké, duté, obrácené kužely vysoké 120 a v základně široké 50 centimetrů, byly zhotoveny z uranu 238, tmavě

načervenalého a velmi tvrdého kovu. Každý masivní kužel, vážící přes čtyři sta kilogramů, se musel přesně obrobit tak, aby byl absolutně dynamicky symetrický. Protože měly ‚letět' určitým způsobem, jak vzduchoprázdnem, tak i krátkou dobu vzduchem, musely být pečlivě vyváženy, aby při letu neztratily stabilitu. K překvapení všech se ukázalo, že docílit to je jedna z nejtěžších výrobních operací. Odlévání se dvakrát opakovalo, a tělesa nosičů ještě procházela periodickou rotací, podobně jako se vyvažují automobilové pneumatiky, avšak s daleko přísnější tolerancí. Vnější povrch každého z deseti kuželů nebyl opracován tak jemně jako součásti, které přijdou dovnitř, ačkoliv na dotek ruky bez rukavice vypadaly hladké. Vnitřek byl něco jiného. Mírné, avšak symetrické nepravidelnosti umožní, aby ‚fyzikální blok' - tohle byl americký termín - dovnitř hladce zapadl, a kdyby nastal onen okamžik - o kterém všichni doufali, že nenastane -, nesmírný proud rychlých neutronů s vysokými energiemi napadne tělesa nosičů a povede k rychlé štěpné reakci, a zdvojnásobí energii, uvolněnou deuteridy plutonia, tritia a lithia uvnitř.

Tohle je ta uhlazená část, uvažovali inženýři, zvláště pak ti, kteří se nevyznali v jaderné fyzice a kteří celý proces poznávali za pochodu. U-238, tak kompaktní a tvrdý a obtížně zpracovatelný, je vysoce žáruvzdorný kov. Američané ho dokonce používali na pancíře svých tanků - tak dobře odolával vnější energii. Při ječivém průletu atmosférou rychlostí dvaceti sedmi tisíc kilometrů za hodinu by tření vzduchu zničilo většinu materiálů, tento však ne, alespoň ne během těch několika vteřin, po které průlet trval, a na konci celého procesu materiál vytvoří součást samotné bomby. Elegantní, říkali si inženýři, toto slovo patřilo v jejich profesi k nejoblíbenějším, a už kvůli němu to stálo za ten čas a námahu. Když bylo těleso kompletní, bylo naloženo na vozík a odvezeno do skladu. Tahle součást projektu byla o dva týdny opožděna, k žalosti všech.

Začalo obrábění tělesa nosiče číslo 8. Kdyby bomba byla přivedena k výbuchu, z uranu 238, z něhož byla zhotovena, bude také většina radioaktivního spadu. To je fyzika.

Byla to jen další z náhod, možná zapříčiněná tím, že bylo tak časně. Ryan přijel do Bílého domu těsně po sedmé, asi o dvacet minut dříve než obvykle, protože provoz na padesátce byl náhodou až sem nezvykle plynulý. Proto neměl čas pročíst všechny své dokumenty, které měl připraveny pro ranní hlášení a které si u západního vchodu nacpal do podpaží. Poradce pro národní bezpečnost nebo ne, Jack i nadále musel procházet detektorem kovu, a právě tam narazil do něčích zad. Ten někdo podával svou služební pistoli uniformovanému agentovi tajné služby.

"Vy hoši pořád federálním agentům nedůvěřujete, co," řekl dozorčímu agentovi v civilu známý hlas.

"Hlavně těm z FBI!" přišla dobromyslná odpověď.

"A já jim to nemám ani trochu za zlé," dodal Ryan. "Zkontrolujte mu taky kotník, Miku."

Když Murray prošel portálem s magnety, otočil se. "Už tu záložní bouchačku nepotřebuju." Zástupce ředitele ukázal na papíry, které měl Jack pod paží. "Takhle se zachází s tajnými dokumenty?"

Murrayův humor byl navyklý. Byl to už takový jeho zvyk, starého přítele popichovat. Pak Ryan viděl, že právě prošel také ministr spravedlnosti, a že se ohlíží poněkud nevrle dozadu. Proč tu je tak brzy člen kabinetu? Kdyby se jednalo o záležitost národní bezpečnosti, Ryan by o tom věděl, a kriminální záležitosti byly málokdy tak důležité, aby prezident kvůli tomu musel být ve své pracovně před obvyklou osmou hodinou. A proč s ním je Murray? Helen d'Austinová čekala kousek odtud, aby je osobně doprovodila chodbami v horním poschodí. Celé tohle náhodné setkání vzbudilo Ryanovu zvědavost.

"Šéf čeká," řekl Murray zdrženlivě, když viděl výraz v Jackových očích.

"Mohl by ses stavit, až budeš odcházet? Chtěl jsem tě kvůli něčemu

zavolat."

"Jistě." A Murray odcházel, aniž se přátelsky poptal na Cathy a na děti.

Ryan prošel detektorem, zabočil doleva a zamířil po schodech do své rohové kanceláře ke svým ranním hlášením. Probíhala rychle, a Ryan se právě dostával do běžného denního tempa, když do jeho kanceláře sekretářka vpustila Murraye. Nemělo cenu okolkovat.

"Na ministra spravedlnosti je to trochu brzy, Dane. Jde o něco, co potřebuju vědět?"

Murray zavrtěl hlavou. "Teď ještě ne, lituji."

"No dobrá," řekl Ryan a hladce přehodil výhybku. "Je to něco, co bych měl vědět?"

"Asi ano, ale šéf o tom chce mít přehled, a nemá to co dělat s národní bezpečností. Cos mi chtěl?"

Ryan vteřinku počkal, než odpověděl, a jeho mysl přitom pracovala jako vždy navyklou rychlostí. Pak to nechal být. Věděl, že Murrayovu slovu může důvěřovat. Skoro vždycky.

"Jde o kódovací slova," začal Jack, a pak se rozhovořil o tom, co se den před tím dověděl od Mary Pat. Agent FBI přikyvoval a naslouchal s neutrálním výrazem.

"To není nic zrovna nového, Jacku. Poslední dva roky už pěkně potichu registrujeme náznaky, že mladé dámy byly - zlákány? Těžko se to správně formuluje. Smlouvy na práci jako modelky, něco takového. Ten, kdo je získává, si dává moc velký pozor. Mladé ženy tam odcházejí, aby dělaly modelky, reklamu a tak, to se děje pořád. Některé svou kariéru v Americe začaly tam. Žádná z kontrol, co jsme udělali, nic nepřinesla, ale leccos naznačuje, že některá děvčata zmizela. Zrovna jedna, mimochodem, hodí se na ni popis od toho tvého člověka. Kimberly nějak, na příjmení si nevzpomínám. Její otec je kapitánem na policejním oddělení v Seattlu, a jeho soused je zástupcem velitele v naší pobočce v Seattlu. Nenápadně jsme prošli své kontakty v japonských policejních agenturách. Nic."

"A co cítíš v kříži?" zeptal se Ryan.

"Podívej, Jacku, lidé se ztrácejí pořád. Spousta mladých holek se prosté sbalí a odejde z domova a protlouká se světem sama. Říkej tomu třeba feminismus, nebo třeba že se chtějí stát samostatnými lidskými bytostmi. To se děje pořád. Téhle Kimberly ‚nějak' je dvacet, ve škole jí to moc nešlo, a tak prostě zmizela. Důkazy svědčící o únosu nemáme, a ve dvaceti jsi svobodný občan, ne? Nemáme právo zahájit policejní vyšetřování. No dobrá, tak její táta je policajt, a jeho soused je u FBI, a tak jsme kolem toho trochu čmuchali. Jenže jsme nekápli vůbec na nic, a to je celé, kam až můžeme jít, když nemáme nic, co by ukazovalo, že byl porušen zákon. Žádné takové náznaky tu nejsou."

"Chceš tím říct, že zmizí holka, které je přes osmnáct, a ty nemůžeš...

"Bez důkazů o tom, že byl spáchán zločin - ne, nemohu. Nemáme tolik lidí, abychom mohli vypátrat každou osobu, která se rozhodne utvářet si svůj osud a neříct o tom matince nebo tatíčkovi."

"Neodpověděl jsi mi na tu první otázku, Dane," poznamenal Jack, k pramalé radosti svého hosta.

"Tam u nich jsou lidé, kteří chtějí ženské se světlými vlasy a s očima, které nejsou jako štěrbinky. Nezvěstných blondýnek je bezpočet. Nejdřív nám to nedošlo, až teprve jedna agentka se začala vyptávat jejich kamarádek, jestli náhodou v poslední době nezměnily barvu vlasů. Samozřejmě, řekly že ano, a ona se začala na tohle ptát soustavně. Odpověď ‚ano' dostávala tak často, že to prostě není normální. Tak tedy, ano, myslím, že něco se asi děje, jenže nemáme moc z čeho vycházet," uzavřel Murray. Po chvilce dodal: "Jestli je na tomhle případu něco, co se týká bezpečnosti, pak... no..."

"Co?" zeptal se Jack.

"Ať to začne prověřovat CIA!"

Tohle bylo poprvé, co Ryan od úředníka FBI slyšel, že CIA něco může

vyšetřovat. FBI střežila svůj píseček s takovou zuřivostí, jako samice grizzlyho brání svá medvíďata. "No, tak jen dál, Dane," poručil Ryan.

"Tam u nich se má čile k světu sexuální průmysl. Když se podíváš na to porno, na které tam tak rádi koukají, většinou je americké. Nahotiny, které vidíš v jejich časopisech, jsou hlavně bělošky. Nejbližší země, odkud se dají takové ženské sehnat, jsme náhodou my. Máme podezření, že některé z těch dívek nejsou jen modelky, ale zase, nedokázali jsme vydolovat nic zaručeného, abychom za tím šli." A další problém, nedodal Murray, má dvě stránky. Jestli se něco doopravdy děje, nebyl si jist tím, nakolik by s ním spolupracovaly místní úřady, což znamenalo, že by dívky mohly zmizet definitivně. Kdyby se nedělo nic, podstata vyšetřování by se dostala ven a celá záležitost by se objevila v tisku jako další případ rasistického otloukání Japonců. "Ať tak či onak, připadá mi, že CIA tam nějakou operaci provádí. Jediné, co mohu radit, je, aby se trochu rozšířila. Jestli chceš, mohu některé lidi informovat o tom, co víme. Není toho moc, ale máme přece nějaké fotografie."

"Jak to, že toho tolik víš?"

"Velitel strategického letectva v Seattlu je Chuck O'Keefe. Kdysi jsem pod ním pracoval. Chtěl, abych o tom promluvil s Billem Shawem, a Bill souhlasil, abychom se na to nenápadně podívali, jenže to k ničemu nevedlo, a Chuck má i tak pro své oddělení dost práce."

"Promluvím s Mary Pat. A ta druhá věc?"

"Lituji, kamaráde, ale o tom si budeš muset promluvit se šéfem."

Kruci! myslel si Ryan, když Murray odešel. To jsou všude samá tajemství?

## 6

## Pohled dovnitř, pohled ven

Operace v Japonsku byly z mnoha hledisek nesmírně obtížné. Byla tu otázka rasy, samozřejmě. Japonsko nebylo v pravém slova smyslu homogenní společnost; původní obyvatelé ostrovů byli Ainuové, ale ti žili dnes hlavně na ostrově Hokkaidó, nejsevernějším z pevninských ostrovů. Stále se nazývali domorodými obyvateli, a žili také izolovaně od hlavní japonské společnosti, vysloveně rasistickým způsobem. Dále pak mělo Japonsko etnickou korejskou menšinu, jejíž předkové tam byli na přelomu století dovezeni jako levná pracovní síla, podobně jako do Ameriky přišli přistěhovalci na pobřeží Atlantiku i Tichého oceánu. Ale na rozdíl od Ameriky odpíralo Japonsko přistěhovalcům právo na občanství, pokud se plně neztotožnili s japonskou identitou, a tohle bylo o to podivnější, že japonský národ sám byl pouhou odnoží Korejců, což byla skutečnost prokázaná výzkumem DNA, kterou však lepší vrstvy japonské společnosti účelově a poněkud znechuceně popíraly. Všichni cizinci byli gaidžin - slovo, které jako většina slov v místním jazyce mělo řadu odstínů. Obvykle se blahosklonně překládalo jako ‚cizinci', mělo však přitom další významy - třeba ‚barbar', uvažoval Ghet Nomuri, se vším nedílným urážlivým obsahem, který toto slovo neslo, když je poprvé vytvořili Řekové. Ironií bylo, že on sám, jakožto americký občan, byl gaidžin, přesto, že etnicky byl stoprocentní Japonec, a zatímco klidně vyrůstal v atmosféře nesouhlasu s rasistickou politikou americké vlády, která kdysi jeho rodině hodně ublížila, týden v zemi jeho předků stačil, aby se mu zastesklo po návratu do Jižní Kalifornie, kde život plynul hladce a snadno.

Žít a ‚pracovat' zde bylo pro Chestera Nomuriho zvláštním zážitkem. Než byl pověřen operací SANTALOVÉ DŘEVO, byl pečlivě prověřen a prošel řadou pohovorů. Do CIA vstoupil nedlouho po absolvování Kalifornské univerzity, a dost dobře si už nevzpomínal proč, kromě toho, že měl neurčitou touhu po dobrodružství, smíšenou s rodinnou tradicí ve vládních službách, ovšem nakonec s jistým překvapením zjistil, že se mu takový život líbí. Pozoruhodně se

podobal policejní práci, a Nomuri fandil televizním pořadům o policii a policejním románům. A víc než to, byl tak zatraceně zajímavý. Každý den se dovídal něco nového. Bylo to jako sedět v učebně živé historie. Avšak snad nejdůležitější poučení, kterého se mu dostalo, bylo, že jeho praděděček byl moudrý a prozíravý člověk. Nomuri nebyl slepý vůči chybám Ameriky, ale životu tam dával přednost před životem v kterékoliv jiné zemi, kterou navštívil, a s tímto vědomím přišla i hrdost na to, co dělá, i když ještě docela dobře nevěděl, co tu ksakru vlastně bude podnikat. Samozřejmě, nevěděla to ani jeho zpravodajská služba, ale Nomuri tohle nikdy docela nepochopil, ani když mu to na Farmě řekli. Jak je tohle možné? Musí to být nějaký podnikový vtip.

Přitom, s protismyslností, jejíž dosah pro své mládí a nezkušenost ještě nemohl plně dohlédnout, by Japonsko mohlo být místem, kde by se dalo pracovat snadno. Což platilo zvlášť o předměstském vlaku.

Z toho, jak byl přecpaný, mu naskakovala husí kůže. Nebyl připraven na zemi, kde hustota obyvatelstva člověku vnucuje těsný kontakt se všemi možnými cizími lidmi, a brzy si tak uvědomil, že mánie dodržovat úzkostlivou osobní čistotu a způsobné chování je prostě vedlejším produktem místní kultury. Lidé se tak často o sebe otírali, vráželi do sebe nebo se různě sráželi, že nebýt zdvořilosti, bylo by na ulicích tolik zabitých, že by takové násilí zahanbilo i tu nejhorší čtvrť v Americe. Kombinace usměvavých rozpaků při dotecích a ledová osobní izolace tohle vše dělaly snesitelným pro místní občany, Nomurimu to však stále ještě působilo nesnáze. ‚Poskytněte člověku trochu prostoru', bylo heslem na Kalifornské univerzitě. Bylo jasné, že tady ne, protože zde prostě prostor, který by se mohl poskytnout, nebyl.

Pak tu byl ještě způsob, jakým zacházeli se ženami. Zde, v přeplněných vlacích, stojící i sedící úředníci četli komiksy nazývané manga místní verzi románů, které byly skutečně znepokojující. Nedávno, v osmdesátých letech, přišel znovu ke cti Rin-Tin-Tin. Ne ten přátelský pes z padesátých let z americké televize, ale pes s milenkou, se kterou mluvil, a se kterou se... pohlavně stýkal. Nebylo to něco, co by se zamlouvalo jemu, ale tamhle, na sedadle, seděl úředník ve středních letech, oči upřené se zaníceným zájmem na stránky, zatímco hned vedle něj stála Japonka a zírala ven z okna, snad si vše uvědomovala, snad ne. Válka mezi pohlavími měla v téhle zemi určitě jiná pravidla než ta, ve kterých byl vychován on, uvažoval Nomuri. Myšlenku zapudil. Koneckonců, jeho úkolu se to netýkalo - brzy pozná, že tahle představa byla mylná.

Toho člověka si nepovšiml. Jak tak stál ve třetím voze vlaku, nedaleko zadních dveří, přidržoval se tyče nad hlavou a četl noviny, vůbec se nedalo poznat, jak mu kdosi do kapsy pláště zasunul obálku. Vždycky to bylo takhle - na obvyklém místě plášť prostě malinko ztěžkl. Otočil se, aby se podíval, a neviděl nic. Hrome, dostal se mezi správné lidi.

Za osmnáct minut vlak vjel do konečné stanice a lidé se z něj vyhrnuli jako vodorovná lavina, a jakoby vytlačeni výbuchem, rozlili se po prostorné stanici. Úředník tři metry od něho zastrčil svůj ‚ilustrovaný román' do aktovky a odešel za svou prací, na obličeji navyklý nezúčastněný výraz, bezpochyby zakrývající to, čím se v mysli zabýval. Nomuri šel svou cestou, zapínal si plášť a lámal si hlavu nad tím, jaké jsou jeho nové instrukce.

"Prezident to ví?"

Ryan zavrtěl hlavou. "Ještě ne."

"A myslíte, že by měl?" zeptala se Mary Pat Foleyová.

"Až přijde čas."

"Nerada důstojníky přivádím do rizikových situací aby..."

"Rizikových situací?" zeptal se Jack. "Chci, aby získával informace, ne aby realizoval kontakt a ne aby se vystavoval odhalení. Z těch poznámek k případu, které jsem dosud četl, vyvozuji, že nemá dělat nic víc než se nenápadně vyptat, a jestli jejich šatny nejsou jiné než naše, vůbec ničemu se

nevystavuje."

"Víte, jak to myslím," poznamenala zástupkyně ředitele operací a mnula si oči. Byl to dlouhý den, a ona si dělala starosti se svými lidmi v terénu. Ty si dělal každý dobrý zástupce ředitele operací, a ona byla tak dobrá, že se o ni kdysi zajímalo samotné druhé hlavní ředitelství KGB.

Operace SANTALOVÉ DŘEVO začala docela nevinně, pokud se zpravodajská operace na cizím území vůbec dá nazvat nevinnou. Předchozí operace byla společným dílem CIA a FBI, a dopadla moc špatně: japonská policie zadržela amerického občana s kasařským nářadím - spolu s diplomatickým pasem, což v tomto případě bylo spíš na škodu než ku prospěchu. Něco z toho se dostalo do novin. Média naštěstí tak docela nepochopila, o co vůbec v tom příběhu šlo. Lidé kupovali informace. Lidé informace prodávali. Často to byly informace s označením ‚tajné', nebo s ještě vyšším stupněm utajení, s označením, načmáraným přes složky, a čistým výsledkem bylo poškození současných amerických zájmů.

"Je dobrý?" zeptal se Jack.

Obličej Mary Pat se poněkud uvolnil. "Moc. Ten hoch je úplně vynikající. Učí se, jak mezi ně zapadnout, buduje si základnu lidí, na které se může obrátit, když bude potřebovat základní obecné informace. Zařídili jsme mu vlastní kancelář. Dokonce nám od něj plyne docela pěkný zisk. A má rozkazy být velmi opatrný," zdůraznila paní Foleyová ještě jednou.

"Ale jo, slyším vás, Mary Pat," řekl Jack unaveně. "Ale jestli tohle je opravdová..."

"Vím, Jacku. Mně se také nezamlouvalo to, co Murray poslal."

"Vy tomu věříte?" zeptal se Ryan a byl zvědav, jaká bude reakce.

"Ano, věřím, a Murray také." Odmlčela se. "A když k tomuhle získáme informace, co pak?"

"Pak půjdu za prezidentem, a pravděpodobně dostaneme ven každého, kdo se ven dostat potřebuje."

"Takhle Nomuriho ohrožovat nebudu!" trvala na svém zástupkyně ředitele operací, trochu moc nahlas.

"Ježíši, Mary Pat, ani mě nenapadlo, že byste to udělala. Podívejte, jsem také unavený, tak toho necháme, ne?"

"Takže vy chcete, abych vyslala další skupinu, a on aby to pro ně vyčenichal?" zeptala se.

"Tuhle operaci si řidte vy, jo? Řeknu vám co udělat, ale ne jak to udělat. No tak, trochu vesele, Mary Pat." Tohle prohlášení poradci pro národní bezpečnost vyneslo křivý úsměv a napůl omluvu.

"Promiňte, Jacku. Pořád zapomínám, že jste v téhle branži nový."

"Ty chemikálie mají různé průmyslové využití," vysvětloval ruský plukovník americkému plukovníkovi.

"Tak to máte dobré. My ty naše akorát můžeme spálit, a kouř vás zabije." Odpadní plyny z tekutých paliv nebyly samozřejmě zrovna Jarní dech, ale když se to vzalo kolem a kolem, byly to průmyslové chemikálie s řadou možností jak je využít jinak.

Sledovali, jak technici odmotávají ze stojanu vedle puskatěla pro rakety, jak Rusové říkali ‚silu', hadici k nákladnímu automobilu, který odveze poslední zbytek oxidu dusičitého do chemického závodu. Dole byla k další přípojce na tělese rakety upevněna jiná hadice, kterou se stlačený plyn čerpal do hrdla nádrže s okysličovadlem, aby se korozívní chemikálie lépe vypudila. Vršek rakety byl tupý. Američané viděli místo, kde bývala napojena svodnice pro bojovou hlavici, tu však již odmontovali a teď byla na jiném nákladním automobilu, před nímž jela dvojice pěchotních bojových vozidel BTR-70, za ním následovala v řadě další tři na cestě k místu, kde se hlavice zajistí, než budou rozebrány. Amerika koupí plutonium. Tritium z hlavic zůstane v Rusku, a pravděpodobně se nakonec prodá na některém otevřeném trhu, aby skončilo na

cifernících hodinek nebo číselnících přístrojů. Tritium mělo tržní hodnotu padesáti tisíc dolarů za gram, a jeho prodej přinese Rusku docela pěkný zisk. Možná, myslel si Američan, je to právě důvod, proč si jeho ruští kolegové tak pospíšili.

Tohle bylo první silo pro rakety SS-19, které mělo být u 53. strategického raketového pluku deaktivováno. Bylo podobné, ale i nepodobné americkým silům, která se deaktivovala za dohledu Rusů. Stejná hmota železobetonu u obou, ačkoliv tohle bylo umístěno v lesích, zatímco americká sila byla všechna v otevřeném terénu, čímž se projevovaly odlišné názory na bezpečnost. Podnebí se moc nelišilo. V Severní Dakotě bylo více větrno, díky volnému prostoru. Normální teplota byla v Rusku poněkud nižší, čímž se vyrovnával faktor chlazení větrem na prérii. Pak otočili kolem ventilu, odpojili hadici, a nákladní automobil se s trhnutím rozjel.

"Mohu se podívat?" zeptal se plukovník amerického letectva.

"Prosím." Ruský plukovník strategických raketových sil mávl rukou k odkryté díře. Dokonce mu podal velkou baterku. Pak byla řada na něm, aby se smál.

Ty mizero, chtělo se plukovníku Andrewu Malcolmovi zakřičet. Na dně puskatěla byla kalužledové vody. Zpravodajské odhady byly zase mylné. Kdo by tomu byl věřil?

"A co máme dělat?" zeptal se Ding.

"Mohli byste skončit třeba u prohlížení pamětihodností," řekla jim paní Foleyová, a skoro tomu věřila.

"Řeknete nám, co to bude za úkol?" zeptal se John Clark a vrátil se tak k jejich záležitosti. Koneckonců, mohl za to sám, protože on a Ding se stali jedním z nejlepších týmů CIA pro práci v terénu. Pohlédl na Chaveze. Ten kluk to za pět let dotáhl daleko. Měl vysokoškolský diplom, a neměl daleko k dosažení titulu magistra. To, co Ding dělal, by jeho vyučujícím pravděpodobně způsobilo srdeční zástavu, protože do jejich představy o mezinárodních stycích nepatřilo jebání druhých národů - to byl vtip, který Domingo Chavez sám vymyslel na prašných pláních Afriky, když četl knihu z oboru historie pro jeden ze svých seminářů. Ještě se potřeboval naučit něco o skrývání svých emocí. Chavez si dosud uchoval něco z ohnivé přirozenosti svého původu, ačkoliv Clark nevěděl docela jasně, kolik z ní bylo jen tak na odiv, na Farmě i jinde. V každé organizaci každý musel mít ‚služební reputaci'. John svou měl. Lidé o něm mluvili šeptem, a mysleli si, úplně pitomě, že přezdívky a různé zkazky se k němu nikdy nedostanou. A Ding nějakou potřeboval také. Nu, to je normální.

"Fotografie?" zeptal se Chavez klidně, pak si je od paní Foleyové vzal. Bylo jich šest. Ding si každou prohlédl a pak je po jedné podával svému nadřízenému. Nižší důstojník udržoval hlas v neutrální rovině, ale dovolil, aby mu na obličeji bylo vidět znechucení.

"Takže když Nomuri vyrukuje s nějakým obličejem a s nějakým místem, pak co?" zeptal se Ding.

"Vy dva ji budete kontaktovat a zeptáte se jí, jestli chce zadarmo letenku domů," odpověděla zástupkyně ředitele operací, aniž dodala, že z toho bude obsáhlá zpráva o průběhu akce. CIA opravdu nikomu nic nedarovala.

"A krytí?"

"O tom jsme ještě nerozhodli. Než se tam vydáte, musíme něco udělat s vašimi jazykovými dovednostmi."

"Monterey?" usmál se Chavez. Byl to skoro ten nejhezčí kus Ameriky, zvláště v tuhle roční dobu.

"Dva týdny, a maximálně intenzívně. Odletíte dnes večer. Vaším učitelem bude chlápek, který se jmenuje Ljalin, Oleg Jurjevič. Major KGB, který před nějakým časem přešel. Vlastně tam měl svou síť, nazvanou BODLÁK. Je to ten, co přišel s informací, že vy a Ding jste nasazovali štěnice do toho dopravního

letadla..."

"A hele!" poznamenal Chavez. "Bez něj..."

Paní Foleyová přikývla, potěšena tím, že to Dingovi tak rychle došlo. "Správně. Má moc pěkný dům nad řekou. Ukázalo se, že je to extra dobrý učitel jazyků, řekla bych že proto, že se ho musel sám naučit." Pro CIA se to ukázalo jako dobrý obchod. Po vyzískání informací dostal užitečnou práci na Jazykové škole ozbrojených sil, kde mu mzdu vyplácelo ministerstvo obrany. "No, a než se dokážete doptat na koupelnu a objednat si oběd, budeme pro vás mít připravené falešné doklady."

Clark se usmál a vstal, věda, že to bylo znamením, že je čas jít. "Tak zpátky do práce."

"Na obranu Ameriky," poznamenal Ding s úsměvem, a fotografie nechal paní Foleyové na stole, přesvědčen, že skutečná potřeba bránit svou zemi je věcí minulosti. Clark poznámku slyšel a také ji považoval za žert, dokud se mu nevybavily vzpomínky, které mu pobavený výraz z obličeje vymazaly.

Nebyla to jejich chyba. Pouze shoda objektivních podmínek. Čtyřikrát víc obyvatel než Spojené státy, a jen třetina životního prostoru; museli něco udělat. Lidé potřebovali práci, výrobky, možnost mít to, co chtěli mít všichni ostatní na světě. Viděli to v televizi, která byla snad i v místech, kde žádná práce nebyla, a když to viděli, domáhali se možnosti mít to také. Nebylo na tom nic divného. Devíti stům milionům lidí se nedalo říci ‚ne'.

A už vůbec ne, když člověk byl jedním z nich. Viceadmirál V. K. Chandraskatta seděl ve svém koženém křesle na kapitánském můstku letadlové lodi Viraat. Jeho povinností, tak jak se praví v přísaze pro jeho funkci, bylo plnit rozkazy vlády, ale víc než to - měl povinnosti vůči svým lidem. Nemusel se dívat dál než na svůj velitelský můstek, aby ten problém viděl: štábní důstojníci a platy, hlavně jejich platy, ty nejlepší, které mohla jeho země poskytnout. Byli to hlavně signalisté a mužstvo, kteří opustili vše, co na subkontinentě měli, aby začali tenhle nový život zde, a snažili se ze všech sil, aby v něm byli dobří, protože jakkoliv byly platy chabé, byly stále lepší než hospodářské možnosti, které měli v zemi, kde se nezaměstnanost udržovala mezi dvaceti a pětadvaceti procenty. Jen to, aby jeho země dosáhla soběstačnosti v potravinách, trvalo - jak dlouho? Dvacet pět let. A to vlastně byla jen jakási dobročinnost, výsledek západní zemědělské vědy, jejíž úspěch stále drásal vědomí mnohých, jako by jeho země, vzdělaná, a s dlouhou historií, nedokázala utvářet svůj vlastní osud. I úspěšná dobročinnost může být pro duši národa břemenem.

A co teď? Hospodářství jeho země se vzmáhá, konečně, ale má také své hranice. Indie potřebuje další zdroje, ale nejvíc ze všeho potřebuje prostor, a toho bylo k dispozici málo. Na severu jeho země bylo nejnepřístupnější horstvo světa. Na východě byl Bangladéš, který má ještě víc problémů než Indie. Na západ je Pákistán, také přelidněný, a dávný náboženský nepřítel, a válka s ním by mohla mít ten nechtěný účinek, že by byly přerušeny dodávky ropy do jeho země z muslimských států v Perském zálivu.

Taková smůla, uvažoval admirál, když zvedl dalekohled a přehlížel flotilu, protože v tuhle chvíli neměl co jiného na práci. Kdyby neudělali nic, to nejlepší, v co by jeho země mohla doufat, bylo něco jen o málo lepší než stagnace. Kdyby se obrátili ven a aktivně hledali prostor... Jenže v ‚novém světovém uspořádání' se praví, že tohle jeho země nemůže. Indii byla odepřena účast v závodě o velikost právě těmi národy, které závod běžely a pak ho zrušily, aby je ostatní nemohli dostihnout.

Důkaz byl přesně zde. Jeho loďstvo bylo jedno z nejmocnějších na světě, postavené, vybavené a vycvičované někdy nedokonalými posádkami; plavilo se po jednom ze sedmi světových moří, jediném, které se jmenuje podle země, ke které patří, a i zde je až na druhém místě, podřízeno zlomku válečného námořnictva Spojených států. To bylo ještě drásavější. Amerika jeho zemi říkala, co smí a

co ne. Amerika s dějinami, trvajícími - kolik? - sotva dvě stě let. Přivandrovalci. Bojovali snad s Alexandrem Makedonským nebo s velkým Chanem? Evropské ‚objevitelské' cesty měly za cíl dostat se do jeho země, a tamta masa země, objevená náhodou, teď upírá velikost a moc a spravedlnost admirálově zemi, jejíž původ sahal až do starověku. Tohle bylo příliš, než aby bylo možné skrýt to za fasádu profesionálního nadhledu, když se ostatní z jeho posádky hemžili kolem.

"Radarový kontakt, souřadnice jedna-tři-pět, vzdálenost dvě stě kilometrů," oznámil reproduktor. "Kurz na nás, rychlost pět set uzlů."

Admirál se obrátil ke svému operačnímu důstojníkovi flotily a pokývl. Kapitán Mehta zvedl telefon a hovořil. Jeho flotila byla mimo obvyklé trasy civilních plavidel a dopravních letadel, a denní doba mu napověděla, co k němu směřuje. Čtyři americké útočné stíhačky, F-18E Hornet, z jedné z amerických letadlových lodí na jihovýchod od něj.

Přilétaly každý den, ráno a odpoledne, a někdy i uprostřed noci, aby předvedly, že to dokážou, a aby mu daly najevo, že Američané znají jeho polohu, a aby mu připomněly, že on nezná, a nemůže znát, jejich.

Za okamžik slyšel hluk, jak startovaly dva z jeho Harrierů. Dobré letouny, drahé letouny, ale nic proti přibližujícím se Američanům. Dnes pošle do vzduchu čtyři, dva z Viraatu a dva z Vikrantu, aby se postavily čtyřem, pravděpodobně čtyřem, americkým Hornetům, a piloti budou na sebe mávat a navzájem si přívětivě kynout, ale bude to oboustranná lež.

"Mohli bychom zapnout naše systémy protiletadlových raket, ukázat jim, že téhle hry začínáme mít dost," navrhl tichým hlasem Mehta. Admirál zavrtěl hlavou.

"Ne. O našich systémech strategických protileteckých raket toho vědí málo, a my jim dobrovolně nebudeme nic prozrazovat." Přesné radarové frekvence, šířka impulzu a rychlosti záběrů nebyly otevřené informace, a americké výzvědné služby se ani neobtěžovaly, aby si je zjistily. To znamenalo, že by se Američanům nemuselo podařit jeho systémy rušit nebo zmást - pravděpodobně by mohli, ale nebyli by si jistí, a právě nedostatek jistoty by je znepokojil. Žádná vysoká karta to nebyla, ale lepší teď Chandraskatta v ruce neměl. Admirál upíjel svůj čaj a předváděl tak, že má povahu, která se nenechá jen tak vzrušit. "Ne, zaznamenáme jejich přílet, přátelsky je přijmeme a necháme je, ať si letí svou cestou."

Mehta přikývl a odešel beze slova, jímž by dal najevo svůj rostoucí vztek. To se dalo čekat. Je operačním důstojníkem flotily, a úkol přijít na nějaký plán jak porazit americkou flotilu, kdyby na takovou nutnost došlo, připadl jemu. Že to je úkol nemožný, to Mehtu neosvobozovalo od povinnosti provést ho, a sotva někoho mohlo překvapit, že na něm bylo znát vypětí, které v něm jeho postavení vyvolávalo. Chandraskatta položil šálek a sledoval, jak se Harriery zhouply ze skokanského můstku paluby do vzduchu.

"Jak si vedou piloti?" zeptal se admirál důstojníka letectva.

"Začínají být frustrovaní, ale výkony jsou stále vynikající." Odpověď přišla s hrdostí, a ta byla zasloužená. Jeho piloti byli skvělí. Admirál s nimi často jedl a čerpal odvahu z hrdých obličejů v místnostech pro přípravu pilotů před vzletem. Byli to pěkní mladí muži, jeden jako druhý rovnocenní kterémukoli stíhacímu pilotovi kdekoliv jinde na světě. A co víc, dychtili po tom, aby to mohli předvést.

Jenže celé indické námořnictvo mělo jen třiačtyřicet stíhaček Harrier FRS 51. Na moři, na Viraatu a Vikrantu, jich měl jen třicet, a to se nevyrovnalo ani počtu, ani možnostem na palubě jediné americké letadlové lodi. A to všechno proto, že se do závodu zapojili první, vyhráli ho a pak prohlásili, že hra končí, říkal si Chandraskatta, když na kanálu pro otevřenou řeč naslouchal neustávajícímu hovoru pilotů. To prostě není fér.

"Tak co mi povíš?" zeptal se Jack.

"Byl to švindl," odpověděl Robby. "Ti ptáčci potřebovali moc údržby. Hádej kolik? Údržbu už pár let nedělali. Andy Malcolm se dneska večer ohlásil přes družici. Na dně té díry, na kterou dneska dohlížel, byla voda."

"No a?"

"Pořád zapomínám, že je to chlapeček z města," usmál se Robby bezelstně jako beránek, spíš však jako vlk v beránčím rouše. "Uděláš do země jámu, a ta se dřív nebo později zaplní vodou, jo? Když máš v jámě něco cenného, tak uděláš nejlíp, když vodu čerpáš ven. Voda na dně sila znamená, že to nedělali pořád. To znamená vodní pára, vlhkost v jámě. A korozi."

Rozsvítilo se mu. "Tak ty říkáš, že ti ptáčci..."

"Pravděpodobně by jim nevzletěli, ani kdyby to po nich chtěli. Koroze už takové věci dělá. Pravděpodobně mrtví ptáci, protože starat se o ně, jak už jsou jednou na dně, je úkol s moc a moc otazníky. A nakonec" - Jackson pustil na Ryanův stolek tenkou složku - "tady je hodnocení od J-3."

"A co J-2?" zeptal se Jack a narážel tím na ředitelství zpravodajské služby sboru náčelníků štábů.

"Nikdy tomu nevěřili, ale myslím, že teď už uvěří, když otevřeme dost děr a uvidíme totéž. A já?" Admirál Jackson pokrčil rameny. "Já myslím, že když nám to Ivan ukázal u čísla jedna, najdeme něco hodně podobného všude jinde. Prostě už na to úplně serou."

Zpravodajské informace přicházejí z řady zdrojů, a takový ‚operátor' jako Jackson byl často nejlepším zdrojem ze všech. Na rozdíl od zpravodajských důstojníků, jejichž úkolem je zhodnotit možnosti druhé strany skoro vždycky v teoretickém smyslu, byl Jackson člověk, jehož zájem o zbraně je posílal do akce, a jejž tvrdá zkušenost poučila, že používat je vyžaduje mnohem víc než jen se na ně dívat.

"Pamatuješ, jak jsme si mysleli, že měří tři metry?"

"Já nikdy ne, ale i takový malý hajzlík s pistolí může člověku pokazit celý den," připomněl svému příteli Robby. "Tak kolikpak peněz z nás vyrazili?"

"Pět."

"Dobrý obchod, peníze z našich federálních daní v akci. Rusákům jsme zaplatili pět tisíc milionů dolarů aby ‚deaktivovali' rakety, které nemohly opustit sila, ledaže by nejdřív nechali bouchnout nukleární hlavice. Báječné vynesení, doktore Ryane."

"Oni ty peníze potřebují, Robby."

"To já taky, člověče. Hergot, já vyškrabuji dno, abych sehnal dost paliva k tomu, abych naše letadla udržel ve vzduchu." Ne všichni chápali, že každá loď ve flotile a každý tankový prapor pozemní armády musí žít z rozpočtu. Ačkoliv velící důstojníci neměli šekovou knížku jako takovou, každý z nich čerpal z pevně stanovených zásob spotřebních položek - pohonné hmoty, zbraně, náhradní díly a pro válečné lodi dokonce i potraviny - které musely vydržet celý rok. Nebylo nic neobvyklého, že válečná loď před koncem fiskálního roku seděla celé týdny u mola, protože už nezbylo nic, čím by se mohla udržet v provozu. Taková věc znamenala, že se někde nepracuje, a že posádka nemá výcvik. Pentagon byl jakožto federální agentura jedinečný v tom, že se od něj očekávalo, že bude žít z pevného, často klesajícího rozpočtu.

"O kolik myslíš, že se ještě ztenčíme?"

"Já mu to řeknu, Robe, jo? Předseda..."

"Jen tak mezi námi, předseda si myslí, že operace jsou něco, co dělají chirurgové v nemocnicích. A jestli řekneš, že jsem tohle povídal, tak už žádné lekce golfu."

"Jakou má cenu, když budou Rusové ze hry?" zeptal se Jack, a byl zvědav, jestli se Robby trochu uklidní.

"Ne takovou, kolik jsme ztratili redukováním. Jestli sis nevšiml, tak moje námořnictvo je pořád roztažené na obrovské ploše, a my pracujeme s počtem lodí nižším o čtyřicet procent. A oceán se nijak nezmenšil, jasné? Pozemní armáda je na tom líp, za to ručím, ale letectvo ne, a námořní pěchota je pořád ještě

u koryta; oni pořád ještě budou nasazováni na nejdůležitější akce, až hoši a děvčata na ministerstvu zahraničí něco zmrší."

"Nosíš dříví do lesa, Robe."

"Je toho ještě víc, Jacku. My také dost ztenčujeme náš lidský potenciál. Čím je méně lodí, tím déle musí zůstat venku. Čím déle zůstanou venku, tím horší budou účty za údržbu. Je to jako ve starých špatných časech v sedmdesátých letech. Začínáme přicházet o lidi. Je to těžké, chtít aby mužský zůstal pryč od ženy a dětí tak dlouho. U letectva tomu říkáme hromada rakví v koutě. Když ztratíme zkušené lidi, jdou nahoru účty za výcvik. Ztrácí se bojová efektivnost, ať člověk dělá co chce," pokračoval Robby, a teď mluvil jako admirál.

"Podívej, Robe, před chvilkou jsem měl stejnou přednášku na druhém konci budovy. Dělám pro tebe co mohu," odpověděl Jack a mluvil jako vyšší vládní úředník. Přitom si oba přátelé vyměnili pohledy.

"Jsme oba staří páprdové."

"Je to už dlouho, co jsme byli na námořní akademii," připustil Ryan. Hlas mu přešel téměř do šepotu. "Já jsem vyučoval historii, a tys každý večer padal na kolena před Bohem, aby ti vyléčil nohu."

"Měl jsem padat víc. Artritida v koleně," řekl Robby. "Za devět měsíců jdu na prohlídku. A hádej co?"

"Kontrolní prohlídka?"

"Velká," přikývl Jackson jakoby mimochodem.

Ryan věděl, co to ve skutečnosti znamená. Pro člověka, který dvacet let létal na stíhačkách na letadlových lodích, bylo těžké si přiznat, že se ozývá věk. Hrám s kluky odzvonilo. Šediny ve vlasech se daly vysvětlovat povídáním o nevhodných genech, ale taková kontrolní prohlídka mohla znamenat, že se svlékne letecká uniforma, přílba se pověsí na věšák a člověk uzná, že už není dost dobrý na to, aby dělal to jediné, po čem toužil, když mu bylo deset, a v čem v dospělém věku skoro celý další život vynikal. Nejvíc hořkosti přinesou vzpomínky na to, co říkal jako podporučík o starších pilotech v době svého mládí, skryté přezíravé úsměvy, zasvěcené pohledy vyměňované s ostatními mladíky, z nichž žádný nebral na vědomí, že totéž čeká i je.

"Robe, spousta dobrých maníků nikdy nedostane šanci, aby je vybrali do velení. Honí se dvacet let jako komandéři a skončí na nočních směnách v kanceláři."

"A přitom si vydělají pěkné peníze."

"Už sis vybral rakev?" To protrhlo chmury. Jackson zvedl oči a usmál se.

"Ale, hovno. Když nemůžu tancovat, můžu se aspoň ještě dívat. Povídám, kamaráde, jestli chceš, abychom vedli všechny ty príma operace, co plánujeme v té mé kobce, potřebujeme pomoc z téhle strany řeky. Mike Dubro se může třeba přetrhnout, a nikdo mu nepomůže, a on i jeho jednotky mají hranice, došlo ti to?"

"Tak teda, pane admirále, slibuju vám tohle: až přijde čas, abyste dostal svou bojovou skupinu, bude pro vás připravená." Nebyl to nijak moc závazný slib, ale oba věděli, že je to to nejlepší, co může nabídnout.

Byla pátá. Pozoruhodné na věci bylo - kruci, myslel si Murray ve své kanceláři šest bloků od Bílého domu, je to celé pozoruhodné. Nejvíc ho znepokojoval profil celého vyšetřování. On a jeho tým hovořili s mnoha ženami, které přiznaly, některé se zahanbením, jiné bez jakéhokoliv citového hnutí, a některé dokonce s pýchou nebo s humorem, že s Edem Kealtym spaly, ale pět bylo těch, pro které ten čin nebyl zcela dobrovolný. U téhle ženy, té poslední, v tom ještě byly drogy, a ona ve své osamělosti pociťovala osobní hanbu, pocit, že byla jediná, která padla do pasti.

"Takže?" zeptal se Bill Shaw, který měl za sebou také dlouhý den.

"Takže je to jasný případ. Známe teď pět obětí, z nichž čtyři žijí. Dva případy by prošly jako znásilnění u kteréhokoliv soudu, u kterého jsem byl. To

nepočítáme Lisu Beringerovou. U dalších dvou jde o užití drog na půdě federální instituce. U těch dvou je to v zásadě tvrzení proti tvrzení, identifikují nálepku na lahvi brandy, účinky, všechno."

"Jsou to dobré svědkyně?" zeptal se ředitel FBI.

"Tak dobré, jak se v takovémhle případě dá čekat. Je čas s tím pohnout," dodal Murray. Shaw s pochopením přikývl. Nebude to trvat dlouho, a věc se dostane ven. Skryté vyšetřování se prostě nedá provádět moc dlouho. Někteří z lidí, se kterými člověk mluvil, budou vůči objektu vyšetřování loajální, a ať jsou úvodní otázky formulovány jakkoliv pečlivě, dojde u nich k nijak velkému skoku představivosti, která je zapotřebí, aby se rozeznala podstata otázky, často proto, že vůči objektu sami chovají podezření. Pak si ti svědkové-nesvědkové dají práci, aby se dostali k předmětu vyšetřování, aby ho varovali, buď z přesvědčení o jeho nevině, nebo proto, aby dosáhli osobního prospěchu. Ať už byl viceprezident zločinec nebo ne, byl to člověk s velkou politickou mocí, stále schopný rozdávat velké a mocné pozornosti pro ty, kteří u něho došli obliby. V jiné době by se FBI možná ani takhle daleko nedostala. Prezident sám, nebo dokonce FBI, by vydali tiché varování, a vyšší úředníci by oběti sami vyhledali a nabídli jim určité odškodnění, a v mnoha případech by to bylo vyšlo. Jediným důvodem, proč se nakonec dostali tak daleko, bylo to, že FBI měla svolení prezidenta, spolupráci ministra spravedlnosti, a odlišné právní a morální klima pro svou práci.

"Hned jak budete mluvit s předsedou..."

Murray přikývl. "Jo, dala by se uspořádat tisková konference, a daly by se předložit naše důkazy, organizovaným způsobem." To ale nemohli udělat, samozřejmě. Jakmile by se podstata jejich důkazů předala politickým osobnostem - v tomto případě předsedovi a členu hlavní menšiny Výboru pro soudnictví ve sněmovně -, okamžitě by se dostala ven. Jediný skutečný vliv na celý případ, který Murray a jeho tým budou mít, bude volba denní doby. Když to bude dost pozdě, zpráva se nedostane do ranních novin, a vystaví se zlosti vydavatelů Washington Post a The New York Times. FBI musela hrát přísně podle pravidel. Nesmělo se od nich dostat ven nic, protože zde šlo o vyšetřování zločinu, a práva objektu vyšetřování se musela chránit stejně pečlivě jako práva oběti, ne-li ještě pečlivěji, aby na konečné přelíčení nepadl stín.

"Uděláme to zde, Dane," řekl Shaw, když k tomuto rozhodnutí dospěl. "Postarám se, aby ministr spravedlnosti zatelefonoval a sjednal schůzku. Možná, že se té informaci bude na nějakou dobu věnovat pozornost. Co přesně prezident říkal?"

"Je to rovný chlap," sdělil náměstek ředitele a použil přitom slova chvály oblíbená u FBI. "Řekl: ‚Zločin je zločin.' Prezident také řekl, že se tahle věc má udržet co nejvíc bokem, ale to se muselo čekat.

"Docela fér. Budu ho osobně informovat o tom, co děláme."

Nomuri se obyčejně pouštěl do práce rovnou. Byla to jeho pravidelná večerní návštěva v těchto lázních, večer se skupinou úředníků - pravděpodobné měl nejčistší práci z celé FBI. Byl to také jeden z nejmazanějších způsobů získávání informací, na který kdy narazil, a on ho udělal ještě mazanější tím, že zaplatil velkou láhev saké, která nyní spočívala, napůl prázdná, na hraně dřevěné kádě.

"Radši jste mi o té holce s těmi velkými kukadly ani neměli říkat," prohlásil Nomuri, a sám měl oči zavřené; seděl v rohu a nechával své tělo, aby přijímalo objímající teplo vody. Se svými dvaačtyřiceti stupni byla dost teplá, aby snížila krevní tlak a vyvolala euforii. K tomu přistupoval ještě účinek alkoholu. Mnozí Japonci mají genetickou abnormalitu, na západě nazývanou ‚orientální zardívání', nebo, při větší etnické citlivosti, ‚patologické opojení'. Jde ve skutečnosti o poruchu enzymů a znamená to, že poměrně nízké množství požitého alkoholu dává vyšší výsledek. Nomuriho rodina tento rys naštěstí nesdílela.

"A proč to?" zeptal se Kazuo Taoka z opačného kouta.

"Protože teď nemohu tu gaidžin odčarovat z mysli!" odpověděl Nomuri vesele. Jedním z dalších účinků lázní byla rozverná nevázanost. Muž vedle důstojníka CIA si usilovně mnul vlasy a kůži na hlavě a zasmál se, spolu s ostatními ve skupině.

"A teď chcete slyšet víc, co?" Nomuri se ani nemusel dívat. Muž, jehož tělo se otíralo o jeho, se naklonil dopředu. Ostatní to určitě udělají také. "Víte, měl jste pravdu. Mají opravdu moc velké nohy, a prsa také, ale jejich způsoby... no, to se mohou nakonec naučit."

"Necháváte nás čekat?" zeptal se další ze skupiny hraně výhružným a zlostným tónem.

"Vás netěší drama?" Všichni se sborem vesele zasmáli. "No, ano, to je pravda, že prsa má moc velká na to, aby to byla opravdová krasavice, ale jsou oběti, které v životě musíme přinášet všichni, a po pravdě řečeno, už jsem viděl horší deformity..."

Takový dobrý vypravěč, myslel si Nomuri. Měl pro to dar. Za okamžik slyšel zvuk vytahované korkové zátky, když druhý muž znovu naplňoval malé šálky. Pití bylo vlastně v lázních ze zdravotních důvodů zakázáno, avšak - a to bylo v této zemi vzácné - toto pravidlo se sotva kdy dodržovalo. Nomuri sáhl po svém šálku, s očima dosud zavřenýma, a dal si důkladně záležet na tom, aby si vykreslil v mysli obraz maskovaný blaženým úsměvem, když další podrobnosti klouzaly přes hladinu vody, z níž stoupala pára. Popis začal zacházet do detailů, začal se víc podobat fotografii i dalším podrobnostem, které mu byly předány v ranním vlaku. Ještě nebyl takový, aby se na něj dalo zcela spolehnout. Popisu mohla vyhovovat kterákoliv z tisíce dívek, a Nomuriho to nijak zvlášť nerozhořčovalo. Jednou se rozhodla nějakým způsobem zkusit své štěstí a možnosti, ale byla to americká občanka, a když bude možné jí pomoci, pak jí také pomůže. Vedle jeho hlavního úkolu to vypadalo jako triviální přívěšek, ale kdyby nic jiného, aspoň ho to donutilo vyptávat se tak, že o to víc bude vypadat jako člen společnosti těchto mužů. Pak byla větší pravděpodobnost, že z nich někdy později dostane důležité informace.

"Nemáme na vybranou," řekl člověk v jiných, podobných lázních, nijak daleko odtud. "Potřebujeme vaši pomoc."

Není to nic nečekaného, uvažovalo pět dalších mužů. Byla to jen otázka toho, kdo narazí první. Osud chtěl, aby to byl tenhle muž a jeho firma. To nijak neubíralo na jeho pocitu osobní hanby, že je nucen žádat o pomoc, a ostatní muži jeho bolest cítili s ním, ačkoliv navenek dávali najevo pouze dobré způsoby. Pravda, tihle muži, kteří naslouchali, měli navíc ještě jiné pocity: bázeň. Teď, když se to stalo jednou, bude daleko snadnější, aby se to stalo znovu. Kdo bude další?

Obecně vzato neexistovala jistější investice než do nemovitosti, trvalého majetku, něčeho, co mělo fyzickou realitu, čeho se člověk mohl dotknout a co mohl cítit, v čem mohl žít, co druzí mohli vidět a poměřovat. Ačkoliv v Japonsku pokračovaly snahy vytvářet nové možnosti rozvoje, například stavět nová letiště, obecné pravidlo tu platilo stejně jako jinde: kupovat pozemky mělo smysl, protože zdroje pozemků pro nemovitosti měly své hranice, a proto cena nebude klesat.

V Japonsku však byla tato pravda deformována jedinečnými zvláštnostmi místních podmínek. Politika využívání pozemků v zemi byla pokroucena neuspořádanou a bezbřehou mocí malých držitelů zemědělské půdy, a nebylo nic neobvyklého vidět uprostřed předměstí malý kousek půdy, kde se na čtvrtině hektaru pěstovala zelenina. Už i tak malá země - vcelku byla velká asi jako Kalifornie, a počet obyvatel tvořil zhruba polovinu počtu obyvatel Spojených států - byla ještě víc zahlcena proto, že jen malá část půdy se dala obdělávat; tam, kde byla orná půda, byl život snazší, a proto se většina obyvatelstva dále koncentrovala do hrstky velkých, hustě obydlených měst, kde

ceny pozemků byly ještě vyšší. Pozoruhodným výsledkem těchto zdánlivě běžných skutečností bylo, že provozní nemovitost jen v samotném Tokiu měla ‚účetní' hodnotu vyšší než veškerá půda čtyřiceti osmi pevninských amerických států. A ještě pozoruhodnější bylo, že tuhle absurdní fikci všichni přijímali jako smysluplnou, zatímco ve skutečnosti byla v každém ohledu tak nesmyslně umělá, jako byla mánie s holandskými tulipány v sedmnáctém století.

Ale stejně jako v Americe, co je národní hospodářství vůbec jiného než kolektivní víra? Nebo si to aspoň všichni po celé generace mysleli. Shánčliví japonští občané ukládali vysoký podíl svých výdělků. Tyto úspory přicházely do bank v obrovských množstvích, takže banky mohly nabízet podobně velký úvěrový kapitál na půjčky, a v důsledku toho byly úrokové míry na tyto půjčky odpovídajícím způsobem nízké, což umožňovalo firmám kupovat půdu a stavět na ní, navzdory cenám, které by kdekoliv jinde na světě byly někde mezi pohromou a nemožností. Jako každý umělý boom, i tenhle měl své přirozeně nutné nebezpečné důsledky. Nafouknutá hodnota pozemků a nemovitostí v majetku vlastníků se používala souběžně s dalšími půjčkami a také jako ručení za portfolia cenných papírů, nakupovaných při lhůtních spekulačních nákupech, a prozíraví podnikatelé, o kterých se věřilo, že jsou také inteligentní, při tom vlastně vystavěli komplikovaně pojatý domek z karet, jehož základy tvořila víra, že metropolitní Tokio má větší vlastní hodnotu než celá Amerika od Bangoru po San Diego. (Dalším důsledkem byla představa o hodnotě nemovitého majetku, která víc než cokoliv jiného přesvědčila japonské podnikatele, že americké pozemky a nemovitý majetek, které koneckonců vypadaly skoro stejně jako v jejich vlastní zemi, musí mít cenu větší, než kolik za ně ti bláznivi Američané požadují.) Začátkem devadesátých let se objevily znepokojivé myšlenky. Prudký pád japonského trhu s akciemi hrozil, že vyvolá opce na velká maržová konta, a některé podnikatele přivedl na myšlenku prodat své pozemky a parcely, aby kryli svá rizika. S tím přišlo i omračující, avšak nikoliv nečekané poznání, že nikdo nechce za kus pozemku zaplatit účetní hodnotu; že, ačkoliv každý účetní hodnotu teoreticky uznával, skutečné zaplacení předpokládané ceny nebylo, řekněme, tak hrozně moc skutečné. Výsledkem bylo, že jediná karta, podpírající celý dům, byla zespodu potichu vyňata, a teď se čekalo jen na závan větříku, při kterém se celá budova zhroutí - možnost, kterou při svých diskusích vyšší činitelé přičinlivé ignorovali.

Až do nynějška.

Muži, sedící v bazénku, byli přátelé a obchodní společníci už po mnoho let, a když je Kozo Macuda tiše a důstojně seznámil s nynějšími potížemi s tokem peněz ve své firmě, všichni viděli na obzoru kolektivní pohromu, která byla náhle blíž, než ještě před pouhými dvěma hodinami očekávali. Přítomní bankéři mohli nabídnout půjčky, ale úrokové míry byly teď vyšší. Průmyslníci mohli nabídnout laskavosti, ale ty by ovlivnily nejnižší možné zisky z jejich operací, s nepříznivými důsledky pro již tak stagnující ceny akcií. Ano, mohli svého přítele zachránit před zničením, s nímž v jejich společnosti přicházela i osobní hanba, která by ho navždy vyřadila z tohoto důvěrného kroužku. Kdyby to neudělali, musel by se uchýlit k ‚nejlepší' možnosti - dát některé ze svých kancelářských budov, nenápadně, na trh v naději, také tiché a nenápadné, že je někdo koupí za cenu aspoň trochu podobnou předpokládané hodnotě. To však bylo nanejvýš nepravděpodobné - to věděli; sami by se zdráhali to udělat -, a kdyby vešlo ve známost, že ‚účetní hodnota' je stejně fiktivní jako spisy Julese Vernea, pak by utrpěli škodu i oni. Bankéři by museli přiznat, že bezpečnost jejich půjček, a tím i bezpečnost peněz jejich vkladatelů, je také pustou fikcí. Množství ‚reálných' peněz, mohutné tak, že se dalo pochopit pouze jako číslo, by zmizelo jako nějakým zlým kouzlem. Ze všech těchto důvodů udělají, co se musí udělat, pomohou Macudovi a jeho firmě, a na oplátku samozřejmě získají ústupky, ale peníze, které on a jeho operace vyžadovaly, poskytnou.

Potíž byla v tom, že ačkoliv tohle mohli udělat jednou, pravděpodobně dvakrát, a snad i potřetí, věci se brzy změní ve vodopád, hledající si svou

vlastní hybnost pádu, a brzy přijde doba, kdy nebudou moci dělat to, co bude nutné, aby domek z karet podepřeli. Úvahy o důsledcích nebyly příjemné.

Všech šest mužů hledělo do vody, neschopno setkat se navzájem pohledy, protože jejich společnost jen nerada lidem dovolovala dávat najevo strach. Konečně, oni nesli odpovědnost. Jejich korporace byly v jejich rukou, řízené tak autokraticky jako majetek toho nejbohatšího magnáta. S jejich řízením se pojil přepychový život, a nakonec i osobní skládání účtů. Všechna rozhodnutí přece byla jejich vlastní, a jestli tato rozhodnutí byla špatná, pak odpovědnost ve společnosti, kde veřejně známý neúspěch byl stejně bolestný jako smrt, ležela na nich.

"Jamata-san má pravdu," řekl potichu jeden z bankéřů, aniž se pohnul. "Mýlil jsem se, když jsem s jeho názorem polemizoval."

V obdivu nad jeho odvahou, a jako jedním hlasem, ostatní přikývli a zašeptali "Hai."

Pak promluvil další. "Musíme se s ním o téhle věci poradit."

Továrna pracovala na dvě hektické směny, tolik bylo v oblibě to, co vyráběla. Jediná budova, usazená v horách státu Kentucky, zaujímala plochu sto akrů a byla obklopena parkovištěm pro dělníky, dalším pro výrobky, s místem pro nákladní automobily, a ještě dalším pro nakládání na vlaky, provozované CSX.

Nejvýznamnější automobil na americkém a japonském trhu, Cresta, byl pojmenován po sáňkařské dráze ve Svatém Mořici ve Švýcarsku, kde jeden výše postavený japonský vedoucí pracovník automobilového průmyslu, mírně opilý, pokoušel štěstí na jedněch z klamně jednoduchých saních. Jako raketa se hnal dolů po trati, ve zrádné zatáčce dráhy však ztratil nad saněmi vládu, udělal ze sebe balisticky se pohybující předmět a vyhodil si přitom kyčelní kloub. Aby uctil dráhu, jež mu dala lekci ve skromnosti, kterou potřeboval, rozhodl se v místní nemocnici převtělit svou zkušenost do nového automobilu, v té době pouze svazku výkresů a norem.

Jako téměř všechno, co stvořil japonský automobilový průmysl, byla Cresta mistrovský technický kousek. Při své lidové ceně, s předním náhonem ve sportovním a úsporném čtyřválci, s šestnáctiventilovým motorem, pojala dvě dospělé osoby vpředu, a pohodlně dvě nebo tři děti na zadních sedadlech, a přes noc se stala podle Motor Trend automobilem roku i zachráncem japonského výrobce, který tři roky za sebou prodělával pokles prodeje v důsledku obnovených snah Detroitu dostat se zpět na americký trh. Jediný nejpopulárnější automobil pro mladé dospělé lidi s rodinami se dodával ‚narvaný' doplňky a vyráběl se na obou stranách Tichého oceánu, aby pokryl poptávku ve světě.

Závod, pětačtyřicet kilometrů od Lexingtonu ve státě Kentucky, byl moderní ve všech aspektech. Zaměstnanci dostávali mzdy schválené odbory, aniž předtím museli vstoupit do Odborového svazu pracovníků automobilového průmyslu, a při dvou pokusech vytvořit odborovou pobočku, řízenou Státním úřadem pro pracovní vztahy, se této mocné organizaci nepodařilo získat ani čtyřicet procent hlasů, a odebrala se pryč za nespokojeného hubování na nezvyklou pitomost dělníků.

Jako při každé takové operaci, i zde byl prvek neskutečnosti. Automobilové díly vstupovaly do haly na jednom konci, a na druhém konci vycházely hotové automobily. Některé z dílů byly dokonce vyrobeny v Americe, ačkoliv jich nebylo tolik, kolik by si americká vláda přála. Pravda, ředitel závodu by byl také dával přednost větší domácí účasti, zvlášť v zimě, kdy nepříznivé počasí nad Tichým oceánem mohlo narušit dodávky dílů - i jednodenní zpoždění příjezdu jediné lodi mohlo nebezpečně snížit některé zásoby, protože závod pracoval s minimálními režijními náklady - a poptávka po Crestách byla větší než jeho schopnost vyrábět je. Díly se přivážely z přístavů na obou pobřežích Ameriky hlavně v kontejnerech přepravovaných po železnici, roztřídily se podle typu a uložily ve skladech přilehlých k té části montážní linky, ve které se do

automobilů montovaly. Značné množství úkonů prováděly roboty, ale kvalifikované ruce dělníka s očima a mozkem byly nenahraditelné, a popravdě řečeno, automatizované úkony byly hlavně ty, které lidé stejně dělali jen neradi. Efektivnost závodu umožňovala vyrábět Crestu při přijatelných nákladech, a nabitý výrobní program se spoustou přesčasů umožňoval zaměstnávat dělníky, kteří se zde, v oblasti, ve které se jim poprvé dostalo možnosti ochutnat skutečně dobře placené místo, věnovali práci se stejnou přičinlivostí jako jejich protějšky v Japonsku, a jak jejich japonští nadřízení mlčky přiznávali jak sobě, tak i ve vnitropodnikových hlášeních, s mnohem větší tvořivostí. Celá desítka inovací, jen letos navržených dělníky na téhle lince, byla ihned přijata v podobných závodech devět tisíc kilometrů odtud. Řídícímu personálu samotnému se líbilo žít ve střední části Spojených států. Cena jejich domků i rozsáhlých pozemků patřících k nim pro ně znamenala překvapivé prozření, a po počáteční tísni z toho, že jsou v cizí zemi, se začali podvolovat místní pohostinnosti, připojovali se k místním právníkům na golfových hřištích, zastavovali se u McDonalda na hamburgery, a sledovali, jak si jejich děti hrají s místními dětmi s míčem, často překvapeni takovým přijetím po tom, co očekávali. (Místní kabelová televize dokonce pro dvě stě rodin, které toužily po příchuti domova, zařadila vysílání NHK.) Při tom všem ještě vytvářeli pěkný zisk pro svou domácí korporaci, která bohužel zápolila s tím, aby se vyrovnala s výrobou Crest v Japonsku v důsledku nečekaně vysoké produktivity závodu v Kentucky a pokračujícího poklesu dolaru vůči jenu. Proto se tento týden kupovaly další pozemky, aby se kapacita závodu zvýšila o šedesát procent. Třetí směna byla sice možná, ale omezila by údržbu linky s tím nepříznivým důsledkem, že by se snížila možnost řízení kvality, což bylo riziko, které společnost nechtěla podstupovat vzhledem ke konkurenci Detroitu.

Na začátku linky dva dělníci upevňovali do koster automobilů benzínové nádrže. Jeden, vedle linky, vyjímal nádrže z přepravních kartónových obalů a ukládal je na vozík, který je převezl ke druhému dělníkovi, a ten pak lehký, avšak objemný kus ručně ukládal na místo. Nádrž přidržovaly závěsy z umělé hmoty, dokud ji dělník neupevnil natrvalo, a než podvozek přešel k dalšímu pracovišti, závěsy se odstranily.

Lepenkový obal byl změklý nasáklou vodou, všimla si žena ve skladišti. Přidržela si ruku u nosu a ucítila mořskou sůl. Kontejner, ve kterém tato zásilka nádrží přišla, nebyl řádně zavřený a bouřlivé moře proniklo dovnitř. Ještě štěstí, myslela si, že všechny nádrže jsou chráněny před vlivem počasí a pozinkovány. Snad patnáct nebo dvacet nádrží bylo vystaveno mořské vodě. Uvažovala, jestli o tom má říci vedoucímu linky ale když se rozhlédla kolem, neviděla ho. Ona sama měla právo linku zastavit - to, aby takovou pravomoc měl montážní dělník automobilky, se tradičně stávalo velmi zřídka -, dokud se záležitost palivových nádrží nevyjasní. Tuto teoretickou pravomoc měl každý dělník v závodě, ona však tu byla nová a opravdu k tomu potřebovala vedoucího. Rozhlížela se dál, a málem linku zastavila svou vlastí nečinností, což jí vyneslo ostré hvízdnutí od jednoho z dělníků na lince. Posunula nádrž na vozík, a když manipulovala s další krabicí, už na celou věc zapomněla. Nikdy se nedozví, že byla součástí řetězu událostí, při kterých jedna rodina přijde o život a dvě další utrpí zranění.

Za dvě minuty byla nádrž namontována do podvozku Cresty, a dosud nehotové auto se posouvalo dál po zdánlivě nekonečné lince k otevřené bráně, na kterou se z tohoto stanoviště nedalo ani dohlédnout. Pak bude montáž celého automobilu na ocelové kostře dokončena, a nakonec vyjde ze závodu jako červený automobil, již objednaný rodinou z Greeneville ve státě Tennessee. Barva byla vybrána na počest manželky, Candace Dentonové, která právě dala svému manželovi Pierceovi prvního syna po dvou dcerách, dvojčatech, narozených před třemi lety. Bude to první nový automobil, který si mladá dvojice pořídí, a pro něho to byl způsob, jak jí ukázat, že ho těší její láska. Vlastně si to ani nemohli dovolit, ale tady šlo o lásku, ne o peníze, a on věděl, že už nějak

najde způsob jak to zvládnout. Následujícího dne vyjede auto ze závodu na vícekolovém přívěsu, na kterém bude absolvovat krátkou jízdu k dealerovi do Knoxville. Telex od montážního závodu prodavači sdělí, že je na cestě, a ten dobrou zprávu bez odkladu zavolá panu Dentonovi.

Budou potřebovat den na to, aby dealer vůz připravil, ale automobil bude dodán o týden později, kvůli velké poptávce po Crestách, kompletně prohlédnutý, s přepravní poznávací značkou a pojištěním. A s plnou nádrží, čímž se zpečetí osud, o kterém již souběh faktorů rozhodl.

## 7

## Katalyzátor

Dělat to v noci bylo k ničemu. Ani záplava světel reflektorů - byly jich desítky - nestačila na to, co slunce dávalo zadarmo. Umělé osvětlení navíc vytvářelo stíny, které vždycky dopadaly na nevhodné místo, a jako by na tom nebylo dost, muži, pohybující se sem a tam, také vrhali své vlastní stíny, a to jim odváděl zrak od jejich důležité činnosti.

Každý ze ‚startovacích motorů' raket SS-19/H-11 byl uzavřen v pouzdře. Konstrukční plánky pouzdra, podobného kapsli - kterému zde říkali kokon -, doprovázely plánky samotných raket, více méně jako dodatečná vzpomínka; koneckonců, japonská korporace za všechny plánky zaplatila, a byly ve stejné zásuvce, a tak tedy odešly také. To je štěstí, uvažoval vedoucí inženýr, protože se nezdálo, že někoho napadlo, aby o ně požádal.

SS-19 byla zkonstruována jako mezikontinentální balistická raketa, válečná zbraň, a protože ji zkonstruovali Rusové, byla také vyrobena tak, aby vydržela, když s ní bídně vycvičení povolanci hrubě manipulovali. V tomhle, uznával inženýr, Rusové projevili určitého génia, který stál za to, aby se mu někdo snažil vyrovnat. Jeho krajané měli tendenci všechno přetechnizovat, což často vedlo k choulostivosti, která při takovém hrubiánském zacházení byla nepřípustná. Rusové, přinuceni zkonstruovat zbraň tak, aby přežila nepříznivé faktory, způsobené jak lidmi tak prostředím, postavili pro své ‚ptáčky' přepravní a nakládací kontejnery, které je chránily téměř před vším. Montážní dělníci tak mohli vmontovat všechny zásuvky a fitinky v závodě, zasunout těleso raketv do pouzdra a odeslat ji na polní stanoviště, kde pak vojákům zbývalo jen ji vyzvednout a spustit do sila. Když v něm byla, lépe vycvičená tříčlenná posádka připojila vnější elektrický zdroj a přípojky pro dálkové měření. Ačkoliv to nebylo tak jednoduché jako zasunout náboj do hlavně pušky, byl to zdaleka nejúčinnější způsob instalace mezikontinentálních balistických raket, jaký kdo kdy vyvinul - vlastně dost účinný, aby ho Američané okopírovali pro své střely MX ‚Peacekeeper', jež byly nyní všechny zničeny. Kokon umožňoval, že se se střelami dalo manipulovat bez obav, protože všechna namáhaná místa byla pevně uložena na vnitřní konstrukci. Bylo to spíše jako skelet hmyzu, a bylo to nutné, protože ať střela vypadala jakkoliv hrozivě, byla v podstatě stejně choulostivá jako ta nejjemnější tkanina. Přípojky v silu se napojovaly na základnu pouzdra, což umožňovalo, že se dalo otočit do vertikálního směru a pak spustit na místo. Celá operace, při špatném osvětlení a všem ostatním, si vyžádala devadesát minut - přesně tolik, kolik sovětská příručka od lidí vyžadovala, a to stálo za pozornost.

V tomto případě posádku sila tvořilo pět lidí. Připojili tři elektrické kabely spolu se čtyřmi hadicemi, které budou udržovat tlak plynu v palivových nádržích a v nádržích s okysličovadlem - raketa ještě neměla palivo, a vnitřní nádrže potřebovaly tlak, aby se neporušila celistvost konstrukce. V řídícím bunkru šest set metrů odtud, v severovýchodní stěně údolí, řídící tříčlenná posádka zaznamenala, že vnitřní systémy rakety ‚naběhly' přesně tak, jak měly. Nebylo to ani v nejmenším neočekávané, ale i tak to bylo potěšující a

zasloužilo si to uznání. S tímto vědomím zavolali na telefon vedle sila, a pracovní četa poslala mávnutím ruky vlak pryč. Dieselová lokomotiva zaveze plošinový nákladní vůz na vedlejší kolej a vezme další raketu. Dvě se uloží během této noci, a pak během každé ze čtyř následujících nocí, až bude obsazeno všech deset sil. Vyšší personál se podivoval, jak jde všechno hladce, ačkoliv každý z nich si říkal, proč by to vlastně mělo někoho překvapovat. Nakonec, měla to být dokonale bezproblémová práce. A přesně řečeno také byla, ale každý z nich rovněž věděl, že svět bude už brzy docela jiné místo po tom, co zde udělali, a tak jako by čekali, že v některém okamžiku během jejich činnosti nebe změní barvu, nebo se pohne země. Nestalo se ani jedno ani druhé, a nyní bylo otázkou, mají-li se z tohoto vývoje událostí radovat nebo pociťovat zklamání.

"Náš názor je, že byste měl vůči nim zaujmout tvrdší postoj," řekl Goto v soukromí kanceláře svého hostitele.

"Ale proč?" zeptal se ministerský předseda a znal také odpověď.

"Snaží se nás rozdrtit. Snaží se potrestat nás za to, že jsme výkonnější, že děláme lepší práci, že dosahujeme vyšších norem, než jsou ochotni dosahovat jejich líní dělníci." Vůdce opozice si nechával svůj naléhavě a přesvědčivě znějící hlas pro veřejná prohlášení. V soukromí s prvním mužem vlády své země byl v chování bezchybně zdvořilý, i když měl v plánu tohoto nerozhodného, slabého člověka vystřídat.

"Tak tomu nemusí nutně být, Goto-sane. Víte stejně dobře jako já, že jsme v poslední době upevnili naše pozice, pokud jde o rýži a automobily, a počítačové čipy. Jsme to my, kdo jsme od nich získali ústupky, a ne naopak." Předsedovi vlády vrtalo hlavou, co Goto chystá. Něco z toho věděl, samozřejmě. Goto manévroval se svou obvyklou hrubou dovedností, aby sjednotil různé frakce v parlamentu. Ministerský předseda tam měl pevnou většinu, a důvodem, proč jeho vláda zaujala tvrdou linii v obchodních záležitostech, bylo uchlácholit lidi na okraji jeho volebního bloku, většinou malé hráče a strany, kteří účelovou aliancí s vládou zvýšili svou moc až do té míry, že mohli být krkem, který otáčí hlavou, protože krk věděl, že udržuje rovnováhu moci. Zde předseda vlády hrál nebezpečnou hru na napjatém laně bez sítě. Na jedné straně si bude muset udržet přízeň svých různorodých politických spojenců, na druhé straně pak nesmí urazit nejdůležitějšího obchodního partnera své země. Nejhorší ze všeho bylo, že to byla únavná hra, zvláště když lidé jako Goto se na něj zdola dívali a štěkali v naději, že hluk, který dělají, způsobí jeho pád.

Jako bys to sám uměl líp, myslel si předseda vlády, zdvořile dolévaje Gotův šálek zeleným čajem a přijímaje za své gesto vznešené pokývnutí.

Problému, který byl zásadnější, rozuměl líp než vůdce parlamentní opozice. Japonsko nebylo demokracií v žádném skutečném smyslu, spíš bylo jako Amerika na konci devatenáctého století; vláda byla ve skutečnosti, když už ne podle zákona, jakýmsi oficiálním štítem pro podnikání v zemi. Zemi de facto řídila hrstka podnikatelů. Jejich počet byl necelých třicet, nebo dokonce méně než dvacet, podle toho, jak člověk počítal - a přesto, že se tito podnikatelé a jejich firmy mohli jevit jako konkurenti, kteří si navzájem chtějí podříznout hrdlo, ve skutečnosti to byli všichni společníci, propojení všemožnými způsoby - společným řízením firem, bankovním spojenectvím, všemožnými smlouvami o spolupráci mezi firmami. Jen málokterý člen parlamentu nenaslouchal s nejvyšší pečlivostí představiteli některé za zaibacu. Ještě řidčeji se vyskytl člen parlamentu který byl poctěn osobním slyšením u některého z těchto mužů, a v každém takovém případě volený vládní činitel odcházel povznesen svým štěstím, protože tito muži dokázali poskytnout to, co každý politik potřeboval: fondy. Proto také jejich slovo bylo zákonem. Výsledkem pak byl parlament tak skrznaskrz zkorumpovaný jako kterýkoliv jiný na světě. Možná, že ‚zkorumpovaný' není ten pravý výraz, říkal si předseda vlády. Snad podlézavý. Prosté občany země často rozzlobilo to, co viděli to, co pár odvážných

novinářů prohlašovalo - většinou slovy, která, přestože se lidem ze Západu jevila jako celkem slabá a dolézavá, byla v místním kontextu stejně usvědčující jako všechno, co o Paříži napsal Emil Zola. Jenže obyčejní občané neměli účinnou moc, jako ji měli zaibacu, a každý pokus reformovat politický systém ztroskotal. Tak se stalo, že vláda země s jednou z nejmocnějších ekonomik na světě nebyla o mnoho víc než oficiální ruka byznysmenů, nikým nezvolených, a zřídka vůbec spatřených svými vlastními akcionáři. Zařídili mu přístup k premiérské funkci - to teď věděl... snad jako kost, která se hází obyčejným lidem? říkal si. Čekalo se od něho, že zklame? Je tohle osud, který byl pro něj přichystán? Zklamat, aby návrat k normální situaci mohl pak být přijat občany, kteří vložili své naděje do jeho rukou?

Ten strach ho dovedl k tomu, že vůči Americe zaujal postoje, o kterých věděl, že jsou nebezpečné. A teď ani to ještě není dost?

"Tohle by řekli mnozí," připustil Goto způsobem, ve kterém se projevovalo dokonalé vychování. "A já vzdávám úctu vaší odvaze. Avšak běda, nepříznivé okolnosti naši zem poškodily. Například změna vzájemného poměru mezi dolarem a jenem měla zničující účinky na naše zahraniční investice, a ty mohou být jedině výsledkem promyšlené politiky ze strany našich vážených obchodních partnerů."

Něco na tom jeho projevu je, myslel si předseda vlády. Jeho slova zněla tak, jako by je někdo sepsal. Kdo? Nu, to bylo celkem zřejmé. Předseda vlády uvažoval, jestli Goto ví, že je v ještě horším postavení než ten, jehož chtěl nahradit. Pravděpodobně ne, ale to byla jen chabá útěcha. Kdyby se Goto dostal na jeho místo, dostal by se ještě víc do područí svých pánů, byl by dostrkán k tomu, aby prováděl politiku, která by mohla být dobře uvážená, anebo také ne. A na rozdíl od něho, Goto mohl být natolik blázen, aby věřil, že skutečně provádí politiku, která je moudrá a která je jeho vlastní. Jak dlouho by taková iluze vydržela?

Je nebezpečné dělat to tak často, to Christopher Cook věděl. Často? No, každý měsíc, nebo tak nějak. Je to často? Cook byl zástupcem náměstka ministra zahraničí, ne zpravodajský důstojník, a tu příručku nečetl, pokud vůbec nějaká byla.

Pohostinnost byla stejně působivá jako vždy, dobré jídlo a víno, i vynikající prostředí, pozvolný přechod od jednoho předmětu hovoru k dalšímu, počínaje zdvořilými a zcela formálními dotazy na to, jak se má rodina, jak mu jde golf, a na jeho názor na tu či onu aktuální společenskou záležitost. Ano, počasí je na tuto roční dobu neobvykle příjemné a vlídné - výrok, který Seidži používal věčně; byla to celkem pravda, protože podzim a jaro ve Washingtonu byly příjemné, avšak léta byla horká a nepříjemně vlhká, a zimy byly mokré a temné. Bylo to namáhavé, dokonce i pro profesionálního diplomata, který se dobře vyznal v bezvýznamném žvanění. Nagumo byl ve Washingtonu dost dlouho, aby mu došla zásoba originálních výroků, které mohl pronášet, a během několika posledních měsíců se začal opakovat. No jo, ale proč by měl být jiný než kterýkoliv jiný diplomat na světě? ptal se Cook sám sebe, a měl se dočkat překvapení.

"Prý jste dosáhli důležité dohody s Rusy," poznamenal Seidži Nagumo, když bylo po obědě sklizeno ze stolu.

"Jakou dohodu myslíte?" zeptal se Cook v domnění, že to bude jen pokračování nezávazného hovoru.

"Slyšeli jsme, že urychlujete ničení mezikontinentálních balistických raket," pokračoval a upíjel víno.

"Jste dobře informován," poznamenal Cook, na kterého to zapůsobilo, o to víc, že mu unikl signál, který nikdy předtím nedostal. "Tohle je moc citlivá záležitost."

"Nepochybně, ale věci také jdou krásně dopředu, viďte?" Zdvihl svou číši k přátelskému přípitku. Cook, potěšen, ho opětoval.

"Určitě," souhlasil úředník ministerstva zahraničí. "Jak víte, cílem americké zahraniční politiky už od konce čtyřicátých let - až k Bernardu Baruchovi, jestli si dobře vzpomínám - je zlikvidovat zbraně hromadného ničení i nebezpečí, které pro lidstvo představují. Dobře víte..."

Nagumo ho nečekaně přerušil. "Vím to líp, než si umíte představit, Christophere. Můj dědeček žil v Nagasaki. Pracoval jako obráběč na námořní základně, která tam tenkrát byla. Přežil výbuch bomby - jeho žena ne, musím vám s lítostí sdělit - ale utrpěl silné popáleniny při požáru, který následoval, a já si dobře pamatuji jeho jizvy. Ta událost uspíšila jeho smrt, bohužel." Byla to dobře zahraná karta, tím spíš, že to byla lež.

"To jsem nevěděl, Seidži. Je mi to líto," dodal Cook a myslel to vážně. Konečně, cílem diplomacie přece bylo zabránit válkám kde to jen šlo, nebo, pokud to nešlo, ukončit je s co nejmenším krveprolitím.

"Takže, jak si jistě dovedete představit, mám zájem na tom, aby tyhle hrozné věci byly konečně likvidovány." Nagumo naplnil Cookovu číši. Bylo to vynikající chardonnay, které se dobře hodilo k hlavnímu chodu.

"Nu, máte hodně přesně informace. Já o tomhle hlášení nedostávám, chápejte, ale pár věcí jsem zaslechl v jídelně," dodal Cook, aby svému příteli naznačil, že obědvá v sedmém poschodí budovy ministerstva zahraničí, ne v plebejštější samoobslužné restauraci.

"Můj zájem, to připouštím, je osobní. Ten den, kdy bude zničena poslední raketa, plánuji osobní oslavu, a budu se modlit k duchovi svého dědečka, abych ho ujistil, že nezemřel zbytečně. Máte nějakou představu o tom, kdy ten den nadejde, Christophere?"

"Přesně ne. Drží se to v tajnosti."

"A proč?" zeptal se Nagumo. "To nechápu."

"No, myslím, že prezident kolem toho chce udělat velké divadlo. Roger často rád takové divadlo médiím předhodí, hlavně když je na obzoru rok voleb."

Seidži přikývl. "Ach, ano, tohle je mi jasné. Takže to vlastně není záležitost národní bezpečnosti?" otázal se jakoby mimochodem.

Cook o tom okamžik přemýšlel, než odpověděl. "Nu, vlastně ne, řekl bych. Pravda, dává nám to pocit většího bezpečí, ale způsob, jakým se to děje, je... no, prospěšný, dejme tomu."

"V tom případě, mohl bych požádat o laskavost?"

"A co to bude?" zeptal se Cook, podnícen vínem a svým společníkem i skutečností, že Nagumovi už celé měsíce předává důvěrné informace.

"Jen jako osobní laskavost - mohl byste pro mne zjistit přesné datum, kdy bude zničena poslední raketa? Víte," vysvětloval, "oslava, kterou uspořádám, bude zcela zvláštní, a vyžaduje si přípravu."

Cook téměř řekl Lituji, Seidži, ale je to, technicky řečeno, záležitost národní bezpečnosti, a já jsem nikdy nepřistoupil na to, že někomu budu dávat informace tohoto druhu. Váhání na jeho obličeji, i překvapení, které ho způsobilo, přemohly jeho obvyklý diplomatický nehnutě kamenný výraz. Usilovně přemýšlel, nebo se aspoň v přítomnosti svého přítele o to snažil. Dobrá, jistě, s Nagumou mluví o důvěrných obchodních záležitostech už tři a půl roku, občas získal informace, které byly užitečné, věci, které využíval, a vysloužil si povýšení na zástupce náměstka ministra zahraničí, a občas informace předával, protože... protože proč? Protože části jeho osoby se už přejedla úmorná dřina a vládní mzdové limity na ministerstvu zahraničí, a kdysi mu bývalý kolega řekl, že s jeho kvalifikací, kterou získal za patnáct let ve vládních službách, by už mohl utéci do soukromého průmyslu, stát se konzultantem nebo lobbistou, a kruci, to přece nebylo, jako by prováděl špionáž proti vlastní zemi nebo něco takového, ne? Hergot, ne, tady jde jen o obchod, člověče.

Je to vyzvědačství? tázal se Cook sám sebe. Opravdu je? Rakety nebyly namířeny na Japonsko, nikdy nebyly. Vlastně, jestli měly noviny pravdu, nebyly namířeny nikam, jen doprostřed Atlantického oceánu, a čistý účinek zničení byl

vůči každému naprosto nulový. Nikomu se nic nestalo. Nikdo doopravdy nepomáhal, vyjma prostřednictvím rozpočtu, a to byla pro všechny zúčastněné jen okrajová záležitost. Takže, v tomhle přece nešlo o věc národní bezpečnosti. Ne. Takže, tu informaci mohl předat dál, ne?

"No tak dobrá, Seidži. Řekl bych, že tentokrát, ano, mohu se podívat, co se mi podaří zjistit."

"Děkuji, Christophere," usmál se Nagumo. "Moji předkové vám poděkují. Bude to pro celý svět velký den, příteli, a zaslouží si náležitou oslavu." V mnoha sportech se tomu říká jít za míčem. Ve špionáži pro to žádný název nebyl.

"Víte, také si myslím, že ano," řekl Cook, opět po okamžiku uvažování. Ani v nejmenším mu nepřišlo na mysl, že by měl být překvapen tím, že první krok přes neviditelnou čáru, kterou si sám určil, bude tak snadný.

"Jsem poctěn," řekl Jamata s výrazem nesmírné uctivosti. "Ten, kdo má takové moudré a uznalé přátele, je šťastný člověk."

"Naopak, vy jste nás poctil," trval zdvořile na svém jeden z bankéřů.

"Nejsme snad kolegové? Nesloužíme své zemi, svému národu, naší kultuře se stejnou oddaností? Vy, Iči-sane, ty chrámy, které jste obnovil. Ah!" Pokynem ruky obsáhl celý nízký leštěný stolek. "My všichni jsme to udělali, nic jsme nežádali na oplátku, jen možnost, abychom směli pomáhat své zemi, abychom ji opět učinili velkou, a pak jsme to také uskutečnili," dodal Jamata. "Takže, jak mohu být dnes večer k službám svým přátelům?" Obličej na sebe vzal klidný, nezúčastněný výraz, a čekal až mu řeknou to, co už věděl. Jeho nejbližší spojenci kolem stolu, jejichž totožnost zbývajícím devatenácti nebyla známá, byli napjati zvědavým očekáváním, jakkoliv dokázal věci dovedně zakrývat. Ale přes to všechno panovalo v místnosti napětí, atmosféra tak skutečná, že se dala cítit, jako zápach cizince.

Oči se téměř neznatelně stočily na Macudu-sana, a mnozí si skutečně mysleli, že jeho nesnáze budou pro Jamatu novinkou, ačkoliv žádost o tuto schůzku v něm musela vzbudit dost zvědavosti, aby pustil z uzdy své obávané schopnosti dopátrat se podstaty. Nejvyšší představitel jednoho z největších konglomerátů na světě hovořil s tichou, ne-li smutnou důstojností, nespěchal, když musel, a vysvětloval, že okolnosti, které způsobily problémy jeho peněžním transakcím, nebyly samozřejmě zaviněny jeho vedením. Byl to podnik, který začal stavbou lodí, rozvětvil se do stavebnictví, pak se pustil do spotřební elektroniky. Macuda se vyšvihl do vedení v polovině osmdesátých let a svým akcionářům přinesl výnosy, o kterých se mnohým mohlo jen zdát. Macuda-san o tom všem hovořil sám, a Jamata-san nedával najevo nejmenší netrpělivost. Nakonec, bylo mu ku prospěchu, když všichni uslyší, prostřednictvím jeho slov, výčet jejich vlastních společných úspěchů, protože tím, že uvidí jak jsou úspěchy podobné, budou se také hrozit podobnosti své osobní katastrofy. To, že se ten blbec rozhodl být hlavním hráčem v Hollywoodu a prošustroval nesmírné množství hotových peněz za osmdesát akrů na Melrose Avenue a za kus papíru, na kterém stálo, že může dělat filmy, byla jeho osobní smůla, ne?

"Zkorumpovanost a nedostatek cti u těch lidí je prostě do nebe volající," pokračoval Macuda hlasem, jaký by katolický kněz asi slyšel ve zpovědnici, a který by ho donutil k úvahám o tom, zda hříšník vypočítává své hříchy nebo jen žehrá na svou životní smůlu. V tomhle případě byly dvě miliardy dolarů pryč tak nenávratně, jako kdyby se jimi topilo při uzení salámů.

Jamata mohl říci: "Varoval jsem vás," až na to, že ho nevaroval, dokonce ani poté ne, co jeho vlastní investiční poradci, v tomto případě Američané, tuto transakci důkladně prostudovali a co nejdůrazněji ho před ní varovali. Místo toho zamyšleně pokývl.

"Je jasné, že jste to nemohl předvídat, zvláště ne po všech těch ujištěních, kterých se vám dostalo, a vzhledem k těm úžasně solidním podmínkám, které jste nabídl na oplátku. Vypadá to tak, milí přátelé, že naprosto postrádají patřičnou podnikatelskou etiku." Pohlédl po řadě na

všechny kolem stolu a dostalo se mu přikývnutí, které si jeho poznámka zasloužila. "Macudo-sane, který rozumný člověk by mohl říci, že vy na tom nesete nějakou vinu?"

"Mnozí by to udělali," odpověděl, dosti odvážně, mysleli si. "Já ne, příteli. Kdo z nás tady je úctyhodnější, moudřejší? Kdo z nás tady sloužil své firmě pilněji?" Raizo Jamata lítostivě zavrtěl hlavou.

"Znepokojivější věc, přátelé, je, že podobný osud by mohl čekat nás všechny," promluvil tiše jeden z bankéřů, a měl tím na mysli to, že jeho banka drží cenné papíry Macudových nemovitostí jak v Japonsku, tak v Americe, a že pád tohoto konglomerátu by jeho rezervy srazil na nebezpečně nízkou úroveň. Problém byl v tom, že i když mohl přežít neúspěch firmy jak v reálném, tak i teoretickém smyslu, stačila jen představa, že jeho rezervy jsou slabší, než byly ve skutečnosti, aby jeho ústav padl, a taková představa se mohla objevit v novinách třeba jen kvůli neporozumění jediného novináře. Důsledky takové zkreslené zprávy, případně dohadu, by mohly spustit nápor na banku, a udělat skutečnost z toho, co skutečností není. Jistě, peníze vybrané zde by byly uloženy jinde - nakonec, bylo to moc peněz, než aby se daly nastrkat do ponožek - a v tom případě by je půjčil zpět jiný bankéř z korporace, aby udržel postavení svého kolegy. Ale krize druhého řádu, která byla docela dobře možná, by mohla vést ke zhroucení všeho.

To, co nebylo řečeno, a na co tím pádem také nikdo nijak moc nemyslel, bylo, že muži v téhle místnosti si svou krizi přivodili sami špatně uváženými transakcemi. Byla to slepá skvrna, která byla společná všem - nebo téměř všem, říkal si Jamata.

"Základní problém je ten, že hospodářská základna naší země spočívá nikoli na skále, nýbrž na písku," začal Jamata a jeho řeč působila jako řeč filozofa. "Jakkoli jsou Američané bláhoví a slabí, štěstěna jim věnovala věci, které nám chybí. Potom, ať jsou naši lidé jakkoliv chytří, jsme stále v nevýhodě." Tohle všechno už říkal dříve, ale teď, poprvé, mu naslouchali, což vyžadovalo veškerou jeho sebekontrolu, aby se vítězně neposmíval. Raději se vrátil ke svému způsobu rétoriky, ještě důsledněji, než to kdy učinil v předchozích rozhovorech. Pohlédl na jednoho z nich, na toho, který s ním nikdy nesouhlasil.

"Pamatujete, co jste říkal, že naší skutečnou silou je přičinlivost našich dělníků a dovednost našich konstruktérů? To byla pravda, příteli. Je to síla, a víc než to, je to síla, které se Američanům nedostává v takové hojnosti jako nám, ale protože se štěstěna, z důvodů, které zná jen ona, usmála na gaidžiny, mohou dát našim výhodám mat, protože svou štěstěnu proměnili ve skutečnou moc, a moc je to, co nám schází." Jamata se odmlčel, opět studoval své posluchače, sledoval jejich oči a poměřoval jejich neproniknutelnost. I člověk jako on, zrozený v tomto prostředí a vzdělaný v jeho pravidlech, se musel pustit do hazardní hry. Teď nastal pravý okamžik. Tím si byl jist. "Avšak o tohle tu ani tak moc nejde. Oni se rozhodli tou cestou jít, zatímco my jsme se rozhodli tou cestou nejít. A tak nyní musíme za to pochybení zaplatit. Až na jedno."

"A co to je?" zeptal se jeden za všechny ostatní.

"Nyní, přátelé, se štěstěna usmívá na nás, a cesta ke skutečné národní velikosti je nám otevřena. V naší nelehké a spletité situaci můžeme, když si budeme přát, najít příležitosti."

Jamata si říkal, že na tento okamžik čekal patnáct let. Pak nad svou myšlenkou uvažoval, čekal na odezvu, a uvědomoval si, že ve skutečnosti čekal celý život, od doby, kdy mu bylo deset let, když v únoru 1944 on sám jediný z celé rodiny nasedl na loď, která ho dopraví ze Saipanu na japonskou pevninu. Dosud si vzpomínal, jak stál u zábradlí, viděl, jak matka s otcem a mladšími sourozenci stojí na prostranství přístaviště; Raizo se choval statečně a dařilo se mu zadržovat slzy; při tom věděl - tak jak to děti vědí -, že je zase spatří, ale současně nevěděl, že se mýlí.

Všechny je zabili, Američané, vymazali jeho rodinu z tváře země, dohnali

je k tomu, aby odvrhli své životy z útesu do hltavého moře, protože japonští občané, ať již v uniformě nebo ne, nebyli pro Američany ničím víc než zvířaty. Jamata si vzpomínal, jak poslouchal v rádiu zprávy z bitvy, jak ‚Divocí Orli' z Kidó Butai rozdrtili americkou flotilu, jak císařovi neporazitelní vojáci zahnali nenáviděnou námořní pěchotu zpátky do moře, jak je později ve velkém pobíjeli v horách na ostrově, vydobytém po první světové válce zpět od Němců, a už tehdy poznal i marnost toho, že musel předstírat, že věří lžím, protože to určitě musely být lži, navzdory uklidňujícím slovům jeho strýce. A zprávy z rádia začaly brzy hovořit o jiných věcech, vítězné bitvy s Američany, které se plíživě přibližovaly k jeho domovu, neuvědomělý vztek, který pocítil, když jeho rozlehlá a mocná země náhle nebyla schopna zastavit barbarství, prožitá hrůza z bombardování, nejprve ve dne a pak i v noci, které jeho zem spalovalo do základů, jedno město za druhým. Oranžové žhnutí na noční obloze, někdy blízko, jindy daleko, a lži jeho strýce, když se snažil tohle vysvětlit, a na konci všeho úleva, kterou viděl na jeho tváři, když bylo po všem. Až na to, že pro Raiza Jamatu to nikdy úlevou nebylo, ne, když jeho rodina byla pryč, pryč z tváře země, a ani pak ne, když spatřil svého prvního Američana, mohutnou, vysokou postavu se zrzavými vlasy a s pihami na mléčně bledé kůži, který ho přátelským gestem klepl po hlavě, jako člověk poklepe po hlavě psa; už tehdy věděl, jak vypadá nepřítel.

V odpověď nepromluvil Macuda. Nemohl. Musel to být někdo jiný, někdo, jehož korporace byla dosud nesmírně silná, nebo alespoň navenek silná. Také to musel být někdo, kdo s ním nikdy nesouhlasil. To pravidlo bylo stejně tak důležité, jak bylo nevyslovené, a ačkoliv se nestočily oči, myšlenky ano. Ten člověk se zahleděl dolů do svého poloprázdného šálku - dnešek nebyl večerem, kdy by se pil alkohol -a zvažoval svůj vlastní osud. Promluvil, aniž vzhlédl, protože se bál, že uvidí stejný pohled v očích, seřazených kolem černého lakovaného stolku.

"Jak, Jamato-sane, bychom dosáhli toho, co navrhujete?"

"Není to kec?" zeptal se Chavez. Mluvil rusky, protože zde v Monterey se anglicky nemluvilo, a on se ještě tenhle hovorový obrat japonsky nenaučil.

"Čtrnáct agentů," odpověděl major Oleg Jurjevič Ljalin, KGB (ve výslužbě) tak lhostejně, jak jen mu to jeho ego dovolovalo.

"A oni nikdy tvoji síť neaktivovali?" zeptal se Clark, a chtělo se mu obrátit oči v sloup.

"Nemohli," usmál se Ljalin a poklepal si ze strany na hlavu. "BODLÁK byl můj vynález. Nakonec z toho byla moje životní pojistka."

Není to kec, řekl málem Clark. To, že ho Ryan dostal ven živého, bylo jen o vlásek daleko od zázraku. Ljalina odsoudili za zradu - za všudypřítomné nepostradatelné pozornosti ze strany KGB, kterou věnovala tomu, aby soud byl rychlý, byl v cele smrti, a ví, jak to obvykle chodí, stejně přesně jako kdokoliv jiný. Když mu sdělili, že datum popravy bude za týden, odvedli ho do kanceláře velitele věznice, informovali ho o jeho právu, jakožto sovětského občana, obrátit se přímo na prezidenta s žádostí o zmírnění rozsudku, vyzvali ho, aby vlastní rukou napsal dopis s touto žádostí. Prostší mysl by možná takovéto gesto považovala za upřímné. Ljalin věděl své. Aby byla poprava jednodušší, až bude dopis zalepen, odvedou ho zpátky do cely a popravčí vyskočí z otevřených dveří k jeho pravému boku, přiloží mu k hlavě pistoli a vystřelí. Nebylo proto vůbec divu, že se mu ruka s perem třásla a že mu podklesávaly nohy, když ho odváděli. Celý rituál byl vykonán, a Oleg Jurjevič si vzpomínal na své ohromení, když se skutečně vrátil do své podzemní cely, a tam mu řekli, aby si sbalil svůj majetek a následoval stráž - ke svému ještě většímu ohromení - zpátky do velitelovy kanceláře, kde se setkal s někým, kdo mohl být jedině americkým občanem, usmívajícím se, v obleku šitém na míru, a aniž něco věděl o kyselém rozloučení KGB s jejím zrádným důstojníkem.

"Já bych se snad strachem pochcal," poznamenal Ding, když příběh skončil,

a zachvěl se.

"Tak s tím jsem měl štěstí," připustil Ljalin s úsměvem. "Vyčural jsem se jen chvilku před tím, než si pro mě přišli. Rodina na mě čekala v Šeremetěvu. Byl to jeden z posledních letů PanAm."

"Doufám, že ses na cestě sem pořádně ožral," poznamenal Clark s úsměvem.

"Jo, jistě," ujistil ho Oleg, ale nedodal, jak se třásl a jak potom zvracel po celý dlouhý let do New Yorku na mezinárodní letiště Johna Fitzgeralda Kennedyho, a jak trval na tom, aby ho taxík vozil po New Yorku, aby se ujistil, že ta nemožná vize svobody je skutečná.

Chavez svému instruktorovi znovu naplnil sklenici. Ljalin se snažil odpoutat se od tvrdého alkoholu, a spokojil se pivem Coors Light. "Já jsem byl už párkrát pěkně v úzkých, tavarišč, ale tohle muselo být doopravdy moc nepříjemné."

"Jsem teď ve výslužbě, jak vidíš. Domingo Estebanoviči, kde ses naučil tak pěkně rusky?"

"Ten hoch má už takový dar, že jo?" poznamenal Clark. "Zvlášť pro slang."

"Heleď, rád čtu, ne? A jak jen můžu, chytám doma v kanceláři ruskou televizi a tak. Co je to za kravinu?" Poslední věta mu uklouzla v angličtině. Ruština tenhle eufemismus neměla.

"Ta kravina znamená, že máš doopravdy talent, můj milý mladý příteli," řekl major Ljalin a zvedl svou sklenici k přípitku.

Chavez tu poklonu ocenil. Ještě za sebou neměl ani střední školu, když se vloudil do americké armády, hlavně díky tomu, že slíbil, že bude pěšákem v přední linii a ne technik u raket, ale potěšilo ho, že se univerzitou George Masona propracoval k titulu bakaláře, a nyní pracoval na dizertaci na titul magistra. Udivovalo ho jeho štěstí a uvažoval o tom, kolik dalších z jeho barrio by si vedlo také tak dobře, kdyby se na ně Příležitost usmála také tak jako na něj.

"Takže paní Foleyová ví, že po tobě zůstala síť?"

"Ano, ale všichni její lidé, kteří mluví japonsky, musí být někde jinde. Pochybuju, že by se pokusili o aktivaci a neřekli mi o tom. A kromě toho, zaktivuje se, jen když se jim řekne ta správná věc."

"Krucifix," zašeptal Clark, také anglicky, protože se kleje jen v rodném jazyce. To byl jen přirozený důsledek toho, že CIA přestala klást důraz na práci agentů a dala důvěru těm elektronickým blbinkám, které byly užitečné, ale ne všemocné a všeobjímající, jak si to mysleli ti od zeleného stolu. Z více než patnácti tisíc zaměstnanců CIA jen takových čtyři sta padesát pracovalo v terénu, skutečně v ulicích nebo kdovíkde po venkově, mluvilo se skutečnými lidmi a snažilo se dovědět, co si myslí, místo aby se hrabalo v číslech a počítalo režijní náklady a předčítalo ostatním novinové články.

"Víš, někdy mi nejde do hlavy, jak jsme tu posranou válku mohli vyhrát."

"Amerika se moc a moc snažila nevyhrát ji, ale Sovětský svaz se snažil víc." Ljalin se odmlčel. "BODLÁK se zabýval hlavně shromažďováním obchodních informací. Ukradli jsme Japonsku hodně technologických plánů a postupů, a politika vaší země je nepoužívat zpravodajské služby k tomuto účelu." Další odmlka. "Kromě jediného."

"Co to je, Olegu?" zeptal se Chavez a otevřel další plechovku Coors.

"Nejde tu vlastně o skutečný rozdíl, Domingo. Vaši lidé - celé měsíce jsem se snažil vysvětlit jim to. Byznys tam je vláda. Jejich parlament a ministři, to je ‚legenda', maskirovka pro obchodnická impéria."

"V tom případě na světě existuje jedna vláda, která ví, jak udělat slušné auto." Chavez se pousmál. Vzdal se myšlenky koupit si auto svých snů, Corvettu - ty zatracené věci prostě stály moc peněz - a skončil u menšího automobilu, který byl skoro stejně sportovní, ale za poloviční cenu. A teď se ho budu muset zbavit, říkal si Ding. Musí být trochu ctihodnější a usadit se, když se chce oženit, ne?

"Nět. Musíte pochopit tohle: opozice není tím, co si ve vaší zemi myslíte,

že je. Proč asi máte při jednání s nimi takové problémy? Já jsem na to přišel brzy, a KGB na to přišla hned."

Taky že jim nic jiného nezbývalo, řekl si Clark a přikývl. Komunistická teorie právě ten ‚fakt' přece předpovídala, ne? Není to sranda? "Jak šlo získávání agentů a informací?" zeptal se.

"Bylo to vynikající," ujistil ho Ljalin. "Jejich kultura - pro ně je tak lehké urazit se, ale tak těžké na to reagovat. Zlobu v sobě dovedou dobře skrývat. Pak stačí jen dávat najevo, že s nimi cítíte."

Clark opět přikývl, a tentokrát si říkal, Tenhle chlap je opravdu profík. Čtrnáct dobře umístěných agentů, jména a adresy i telefonní čísla dosud nosil v hlavě, a v Langley za tím kupodivu nikdo nešel, kvůli těm připitomělým zákonům etiky, které zpravodajské službě cpali právníci - odrůda státních zaměstnanců, která rostla jako houby po dešti všude, kam se člověk podíval, jakoby vůbec něco, co CIA dělala, bylo, přesně řečeno, etické. Hergot, on a Ding Corpa unesli, ne? V zájmu spravedlnosti, jistě, ale kdyby ho dopravili k soudu do Ameriky, místo aby ho přenechali jeho vlastním krajanům, některý drahý a navýsost etický obhájce, možná dokonce takový, který pracuje pro bono, - zadarmo hájí, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti, řekl si Clark - by pořvával a halasil, nejdřív před kamerami, a později před dvanácti bezúhonnými muži (a ženami) něco o tom, jak tento vlastenec kladl odpor invazi do své země, atd., atd.

"Zajímavá slabost," pronesl Chavez uvážlivě. "Lidé jsou opravdu všude na světě stejní."

"Rozdílné masky, ale pod nimi stejné obličeje," prohlásil Ljalin a připadal si při tom víc než kdy jindy jako učitel. Tahle zběžná poznámka byla jeho nejlepší lekcí tohoto dne.

Lidé si nepochybně ze všeho nejčastěji stěžují slovy Kdybych byl býval věděl. Ale vědět nemůžeme, a proto dny smrti a požáru tak často nezačínají nijak odlišně od dnů lásky a vřelosti. Pierce Denton naložil automobil na výlet do Nashvillu. Nebylo to ani trochu něco, co se přiházívá každý den. Pro obě dvojčata byly vzadu v Crestě bezpečnostní pásy, a uprostřed bylo menší sedadlo pro jejich čerstvého bratříčka Matthewa. Dvojčatům, Jessice a Jeanine, bylo tři a půl roku a přežila dobu, kdy jim byly ‚příšerné dva roky' - nebo to spíše přežili jejich rodiče -, i společně prožívaná dobrodružství, kdy se učila mluvit a chodit. Teď, oblečena do krátkých, rudě fialových šatů a bílých punčocháčů, dovolila taťkovi a mamce, aby je usadili do jejich sedadel. Za nimi následoval Matthew, nepokojný a kňourající, ale děvčata věděla, že při chvění auta stejně brzy zase usne, což stejně většinou dělal, kromě doby, kdy ho měla matka u prsu. Byl to velký den, odjezd na víkend u babičky.

Sedmadvacetiletý Pierce Denton byl policista a sloužil v malém městském oddělení v Greeneville ve státě Tennessee, ještě navštěvoval večerní školu, aby ukončil samostatnou vysokou školu, ale bez dalších ambicí kromě té, že se chtěl starat o rodinu a pohodlně bydlet v lesnatých horách, kde člověk mohl chodit s přáteli na hon a lovit ryby, navštěvovat sympatický místní kostelík a vůbec žít tak dobrým životem, jaký by si kdokoliv mohl přát. Jeho profese nebyla zdaleka tak vyčerpávající jako práce kolegů jinde, a on ničeho nelitoval. Greeneville mělo svou porci potíží, jako každé americké město, ale daleko menší, než jak to viděl v televizi nebo četl v odborných časopisech, rozložených po stolech na stanici. Ve čtvrt na devět ráno zacouval do klidné ulice a vyjel, nejprve směrem na silnici 11E. Byl odpočatý a svěží, a už v něm pracovaly dvě ranní kávy, které rozháněly pavučiny klidné noci, nebo spíš tak klidné noci, jakou může člověk mít s kojencem spícím v téže ložnici s ním a jeho ženou Candace. Za patnáct minut vjel na mezistátní dálnici 81 a mířil na jih, s ranním sluncem v zádech.

Tuto sobotu ráno byl provoz mírný, a na rozdíl od většiny policistů Denton nepřekračoval rychlost, alespoň ne když s ním byla v autě rodina. Místo toho

jel rovnoměrně, nepatrně pod sto deset kilometrů v hodině, a jen trochu nad povolenou hranicí sto pěti, právě tolik, aby si dopřál mírné vzrušení z toho, že tak trošičku porušuje zákon. Mezistátní dálnice 81 byla typická americká dálnice, široká a hladká i tam, kde se kroutila na jihozápad pohořím, do kterého směřovala první vlna evropských osadníků putujících na západ. V New Marketu splynula 81 s I-40, a Denton zase splynul s vozy jedoucími na západ ze Severní Karolíny. Brzy bude v Knoxville. Pohlédl do zpětného zrcátka a viděl, že obě dcery už jsou ukolébány do stavu polovědomí, a uši mu prozradily, že s Matthewem je to stejné. Po jeho pravé ruce Candy Dentonová dřímala také. Jejich synek ještě nezvládl umění spát celou noc, a to si od jeho ženy vybíralo svou daň, nespala vcelku víc než šest hodin od... no, říkal si, od doby co se Matt narodil. Jeho žena byla drobná, a její postava od vyššího stupně těhotenství utrpěla. Candyina hlava se opírala o pravé okno, a teď mohla urvat pro sebe trochu spánku, než se Matthew probudí a ohlásí svůj nový hlad, ačkoliv při troše štěstí by mohl vydržet, než se dostanou do Nashvillu.

Jediný obtížný úsek jízdy, pokud se mu tak dalo říkat, byl v Knoxville, středně velkém městě, z větší části rozloženém na severní straně řeky Tennessee. Bylo dost velké na to, aby mělo vnitřní dálniční objezd, I-640, kterému se Denton vyhnul, a raději jel přímou cestou na západ.

Počasí bylo pro změnu zase teplé. Předchozích šest týdnů přicházela jedna zatracená sněhová bouře za druhou, s náledím, a Greeneville už vyčerpalo rozpočet na posypovou sůl a na přesčasy pro osádky sypacích vozů. Musel se dostavit nejméně k padesáti menším dopravním nehodám a ke dvěma větším, ale nejvíc litoval toho, že se minulý večer se svou novou Crestou nedostal na mycí linku. Jasná barva na sobě měla šmouhy od soli, a on byl rád, že auto má antikorozní úpravu jako ‚standardní výbavu', protože jeho ctihodný starý pickup ji neměl, a korodoval na šrot, i když dosud stál u nich na příjezdové cestě. Kromě toho vypadala jako docela slušné a výkonné malé auto. Neškodilo by o pár centimetrů víc místa pro nohy, ale bylo to její auto, ne jeho, a ona tolik místa nepotřebovala. Automobil byl lehčí než policejní auto s rádiem, a měl jen poloviční výkon. Z toho vznikaly poněkud větší vibrace, většinou tlumené uložením motoru na pryžových blocích, ale přece jen tu byly. No, říkal si, aspoň to děti ukolébá a usnou.

Tady museli mít ještě víc sněhu, jak viděl. Na prostředku pruhu se nahromadila posypová sůl se štěrkem jako cestička vysypaná pískem nebo něco podobného. Je to k zlosti, že se toho musí tolik používat. Auta to přímo rve. Jeho ale ne, tím si byl Denton jist, protože pročetl všechny údaje, než se rozhodl Candy překvapit její červenou Crestou.

Hory, které protínají napříč tuto část Ameriky, se jmenují Great Smokies - ‚Dýmající hory', název, který jim podle místního podání dal samotný Dan'l Boone. Jsou vlastně součástí jediného pohoří, táhnoucího se od státu Georgia až po Maine a dál, a jeho místní názvy se mění skoro tak často, jak se mění jeho vzezření; v této oblasti vlhkost z četných jezer a vodních toků, spolu s atmosférickými podmínkami, vytváří míliu, která tu vládne po celý rok.

Will Snyder od Pilot Lines pracoval přesčas, a to je pro řidiče organizovaného v odborech výhodné. Náves Fruehauf, připojený k jeho dieselovému tahači Kenworth, byl plný rolí koberců z továrny v Severní Karolíně, a byl na cestě do distribučního skladu k velkému výprodeji v Memphisu. Snyder, zkušený řidič, byl dokonale spokojen s tím, že je v sobotu venku v práci, protože plat byl lepší, a kromě toho bylo po fotbalové sezóně a tráva ještě nerostla. V každém případě bude na večeři doma. A co bylo nejlepší - silnice byly o tomhle zimním víkendu volné a on má dobrý čas, říkal si řidič, když vybíral ostrou zatáčku doprava a dolů do údolí.

"Pch," zamumlal si pro sebe. Nebylo nic neobvyklého narazit na mlhu tady, nedaleko severního výjezdu ze státovky 95, která vedla k tem lidem s bombami v Oak Ridge. Na I-40 bylo několik obtížných úseků, a tohle byl jeden z nich.

"Zatracená mlha."

Daly se s tím dělat dvě věci. Někteří s brzděním vyčkávali, aby ušetřili palivo, nebo prostě jen proto, že se jim jednoduše nelíbilo jet pomalu. Snyder ne. On, řidič z povolání, který každý týden viděl na kraji dálnice těžce havarovaná auta, zpomaloval ihned, ještě než se viditelnost snížila na méně než sto metrů. Jeho velké soupravě nějakou dobu trvalo, než zpomalila, a on znal šoféra, který z jedněch těch malých japonských kolečkových bruslí i z jejich postaršího řidiče udělal placku. Ušetřený čas mu prostě nestál za takové riziko. Hladce přeřazoval na nižší stupeň a udělal to, co považoval za nejmoudřejší - a také proto, aby se pojistil -, zapnul potkávací světla.

Pierce Denton znechuceně otočil hlavu. Byla to další Cresta, sportovní C99, kterou dosud vyráběli jen v Japonsku, tahle byla černá, s červeným pruhem na boku, a přesvištěla kolem skoro stotřicítkou, jak jeho cvičené oko odhadovalo. V Greeneville by to byla pokuta sto dolarů a přísné poučení od soudce Torna Anderse. Odkud se ty dvě děti vzaly? Ani je v zrcátku neviděl, jak se k němu blíží. Pojedu za nimi. Dvě mladá děvčata, jedna pravděpodobně právě dostala řidičský průkaz, a od tatíčka nové auto, aby se projela, a vzala s sebou kamarádku, aby jí předvedla, co v Americe znamená skutečná svoboda, myslel si policista Denton, svoboda být zatraceným bláznem a dostat pokutu hned pivní den na silnici. Ale on zákony nedělal, a tohle je záležitost pro hochy od Státní. No jasně, říkal si a kroutil při tom hlavou. Klábosí a na silnici se sotva podívá, ale bylo líp mít je před sebou než za sebou.

"Panebože," vydechl Snyder. Místní lidé, slyšel kdysi na odpočívadle pro nákladní automobily, z toho vinili ‚ty blázny' z Oak Ridge. Ať už byl důvod jakýkoliv, viditelnost klesla téměř okamžitě na pouhých deset metrů. Špatné. Přepnul světla na nouzové blikače a ještě víc zpomalil. Nikdy to nepropočítával, ale váha jeho tahače s návěsem vyžadovala na zastavení v pětačtyřicítce přes dvacet metrů, a to ještě na suché silnici, a to tahle nebyla. Na druhé straně zas... ne, rozhodl se, nebude pokoušet štěstí. Snížil rychlost na pětatřicet. Tak to ho bude stát půl hodiny. Řidiči tenhle úsek I-40 znali a říkali, že je vždycky lepší zaplatit za čas než platit spoluúčast na pojištění. Když měl řidič všechno v ruce, zapnul vysílačku, aby svým kolegům v nákladních autech vyslal varování.

Je to jako uvnitř pingpongového míčku, říkal jim přes kanál 19, a jeho smysly byly v plné pohotovosti, hleděl upřeně před sebe do bílé masy vodní páry, a nebezpečí se k němu blížilo zezadu.

Mlha je překvapila naprosto znenadání. Dentonův odhad byl správný. Noře Dunnové bylo přesně osm dní po šestnáctých narozeninách, před třemi dny dostala dočasný řidičský průkaz, a na své nové sportovní C99 měla najeto osmdesát kilometrů. Nejdřív si vybrala rovný, pěkný kus silnice, aby viděla, jak rychle pojede, protože byla mladá, a její kamarádka Amy Riceová si o to řekla. S přehrávačem kompaktních disků puštěným naplno a při výměně klevet o celé řadě spolužáků mužského rodu se Nora skoro vůbec nedívala na silnici, protože koneckonců udržet auto mezi plnou čarou napravo a přerušovanou nalevo nebylo nic těžkého, že ne, a kromě toho v zrcátku nebylo vidět nikoho, kým by bylo třeba se znepokojovat, a mít auto bylo o moc lepší než rande s novým klukem, protože ti stejně museli z toho či onoho důvodu vždycky řídit, jakoby dospělá žena nedokázala zacházet s autem sama.

Výraz v obličeji měla trochu vylekaný, když se viditelnost snížila na nic moc - Nora nedokázala vzdálenost přesně odhadnout - a sundala nohu z plynového pedálu a nechala auto zpomalovat z původní cestovní rychlosti stopětatřiceti kilometrů. Silnice vzadu byla volná, a vpředu bude určitě volná také. Její učitelé jízdy jí řekli všechno, co potřebovala vědět, ale pokud šlo o lekce ostatních učitelů, na některých byla, na jiných ne. Ty důležité se dostaví se

zkušeností. Zkušenost však byl učitel, se kterým se ještě zcela neseznámila, a jehož učební postup byl v daném okamžiku příliš prudký.

Potkávací světla Fruehaufu před sebou viděla, ale byla na silnici nováček, a jantarové body mohly být také pouliční světla, až na to, že ta na dálnicích nejsou - skutečnost, kterou neznala, protože nejezdila ještě tak dlouho, aby to věděla. Na varování stejně měla už jen vteřinu. Když už viděla šedý, hranatý stín, bylo prostě příliš pozdě, a rychlost měla ještě skoro sto pět kilometrů. Při třicetikilometrové rychlosti traileru to bylo, jako kdyby do stojícího předmětu vrazila rychlostí sedmdesáti kilometrů v hodině.

Vždycky to byl zvuk, z něhož se člověku dělá nevolno. Will Snyder ho už slyšel, a připomínal mu zvuk, jako když se náklad hliníkových plechovek od piva chroupavě drtí v lisu, zvuk ani trochu melodický - křupání automobilové karosérie, drcené rychlostí a hmotou a podle fyzikálních zákonů, které se nenaučil na střední škole, nýbrž ze zkušenosti.

Prudký náraz do levého zadního rohu návěsu stočil předek třináctimetrového tělesa doprava, ale naštěstí mu jeho nízká rychlost umožnila udržet vládu nad vozidlem, aby mohl soupravu rychle zastavit. Podíval se dozadu a nalevo a viděl zbytky toho primovního japonského auta, které chtěl jeho bratr, a Snyderovou první myšlenkou byl odsudek - jsou zatraceně malá, než aby mohla být bezpečná, jako by to za těchto okolností mohlo být něco platné. Střed a pravá strana byly na kousky a kostra byla prohnutá. Mrknutí a další pohled odhalily červeno tam, kde mělo být čisté sklo...

"Oh, Bože."

Amy Riceová už byla mrtvá, i přes bezvadnou funkci airbagu u jejího sedadla vedle řidiče. Prudkostí srážky byla ta strana auta, kde seděla, vtlačena pod návěs, kde masivní zadní nárazník, zkonstruovaný na to, aby zabraňoval poškození nakládacích ramp, prořízl automobil jako řetězová pila. Nora Dunnová ještě žila, byla však v bezvědomí. Její nová Cresta C99 byla pryč, její hliníkový blok motoru rozštípnutý, kostra vyhnutá o čtyřicet centimetrů, a co bylo nejhorší, palivová nádrž, již poškozená korozí, byla vtlačena do kostry a unikalo z ní palivo.

Snyder unikající benzín viděl. Motor jeho automobilu ještě běžel a on ho rychle vymanévroval na krajnici a vyskočil ven, v ruce lehký hasicí přístroj na CO2. To, že se nedostal včas až na místo, mu zachránilo život.

"Co je, Jeanine?"

"Jessica!" proneslo důrazně děvčátko, a nechápalo, proč je lidi nedokážou rozeznat, dokonce ani otec ne.

"Tak co je, Jessico," řekl otec s trpělivým úsměvem.

"On smrdí!" Zahihňala se.

"Nojo," vzdychl Pierce Denton. Podíval se na manželku a zatřásl jí ramenem. Pak viděl mlhu a sundal nohu z pedálu.

"Co je, miláčku?"

"Matt se potento."

"Ale no..." Candace si rozepnula bezpečnostní pás a otočila se dozadu.

"Tohle bys neměla, Candy." Otočil se také, přesně v nesprávném okamžiku. Automobil přitom trochu uhnul doprava a on se očima snažil sledovat dálnici i to, co se děje v manželčině novém autě.

"Doprdele!" Jeho instinkt mu radil, aby se vrátil doleva, ale byl už moc daleko na druhé straně, než aby to mohl udělat, skutečnost, kterou si uvědomil, ještě než druhou rukou otočil naplno volantem. Ani dupnutí na brzdy ničemu neprospělo. Zadní kola se na kluzké vozovce zablokovala a auto se smýklo do strany a do - jak viděl - jiné Cresty. Poslední jeho souvislá myšlenka byla Je to ta samá, co...?

Přesto, že měla červenou barvu, Snyder ji uviděl, až když byla srážka nevyhnutelná. Řidič nákladního auta byl ještě asi šest metrů daleko, přibíhal a v rukou držel hasicí přístroj jako fotbalový míč.

Ježíši! Denton to nestačil vyslovit. První myšlenkou bylo, že srážka není tak hrozná. Viděl už horší. Jeho ženu setrvačnost vrazila do hroutícího se a zmačkávaného plechu na pravé straně, a to nebylo dobré, ale děti vzadu seděly v bezpečnostních sedadlech, díky bohu za to, a...

Posledním rozhodujícím faktorem, který ukončil pět životů, byla chemická koroze. Nádrž, podobně jako nádrž C99, která nebyla řádně pozinkována, byla vystavena působení soli během své cesty přes Tichý oceán a pak ještě na příkrých silnicích východní části státu Tennessee. Zvlášť choulostivé byly svary nádrže, a ty při nárazu povolily. Protože se zkroutila kostra, byla nádrž vlečena po drsné betonové vozovce; spodní ochranný plech, který nebyl úplně připevněn, se ihned odloupl, a na kovové nádrži prasklo další slabé místo a ocelové těleso nádrže vydalo jiskru, která vmžiku zapálila benzín, rozlévající se před automobil.

Spalující horko ohnivé koule mlhu trochu projasnilo, a vytvořilo záblesky tak jasné, že ostatní automobily na silnici v hrůze zastavovaly po obou stranách dálnice. To způsobilo srážku tří automobilů sto metrů odtud na pruzích vedoucích na východ, ta však nebyla vážná, a lidé vyskakovali z vozidel, aby se dostali blíž. Chytlo také palivo, unikající z auta Nory Dutinové, a obalilo ji do plamenů a zabilo - dívku, která milosrdně nenabyla vědomí, navzdory žhoucí smrti, která si ji přitiskla k hrudi.

Will Snyder byl tak blízko, že v přibližující se Crestě viděl všech pět obličejů. Matku a malé dítě si bude pamatovat celý život, jak se nakláněla dozadu mezi předními sedadly a držela malého, obličej, který se náhle obrátil a viděl přicházející smrt, obličej, zírající přímo na řidiče nákladního automobilu. Požár, vzniklý v jediném okamžiku, byl hrozným překvapením, ale Snyder, ačkoliv zarazil svůj běh, se blížil dál. Levé zadní dveře červené Cresty se prudce otevřely, a to mu poskytlo šanci, protože plameny byly, i když jen zatím, na pravé straně havarovaného automobilu. Přihnal se se svým hasicím přístrojem, který držel jako zbraň, když se plameny blížily k palivové nádrži pod červenou Crestou. Chvíle prokletí mu poskytla jen nepatrný okamžik, kdy mohl jednat, vytáhnout jedno dítě ze tří, které jediné mohlo být živé v pekle, jež i na něm už začalo zapalovat oděv a pálit do obličeje, zatímco ruce, chráněné řidičskými rukavicemi, chrlily plyn dusící oheň do oblasti zadních sedadel. Chladící plyn zachrání život jeho a ještě jeden další. Mezi žlutými přikrývkami a v expandující bílé páře hledal dítě, to však nebylo k nalezení, a děvčátko na levém sedadle křičelo strachem a bolestí, přímo před ním. Jeho ruce v rukavicích našly a uvolnily chromovanou přezku, a on děvčátko vytrhl z dětského bezpečnostního sedadla, zlomil mu přitom ruku, a pak se prudkým pohybem nohou odtrhl pryč od ohně, který byl všude kolem. Hned za svodidlem byl mírný zasněžený svah, a on se do něj vrhl, uhasil svůj hořící oděv a pak na dítě naházel solí nasáklou břečku, aby totéž udělal s jejím oděvem, obličej palčivě bolel, což bylo tím nejzřetelnějším varováním před tím, co zanedlouho přijde. Přemohl nutkání otočit se. Slyšel křik za svými zády, ale vrátit se k hořícímu autu by byla sebevražda, a kdyby se díval, jen by ho to nutilo udělat to. Místo toho se díval dolů na Jessicu Dentonovou, se začernalým obličejem, dýchala přerývaně, a on se modlil, aby se rychle objevil policista a s ním ambulance. Než se to stalo, za patnáct minut, on i dítě byli v hlubokém šoku.

## Rychlý posuv vpřed

Den hubený na novinky a blízkost města médiím zaručovaly, že budou mít o čem mluvit a psát, a počet i věk obětí toho zaručovaly ještě víc. Jedna z místních televizních stanic v Knoxville měla dohodu s CNN, a před polednem byla zpráva na předním místě v hodinovém zpravodajství CNN. Přenosový vůz pro spojení přes družici poskytl jednomu mladému reportérovi možnost získat pro své portfolio zpráv něco, co se rozletělo do celého světa - nechtěl přece v Knoxville zůstat navěky -, a rozptylující se mlha poskytla kamerám úplný pohled na místo nehody.

"Kruci," vydechl doma v kuchyni Ryan. Jack měl jednu ze svých řídkých volných sobot, obědval s rodinou a těšil se, jak je vezme na večerní mši v St. Mary, aby si také ještě užil nedělní ráno doma. Očima přehlédl scénu, a ruce položily sendvič na talíř.

Přijely tři hasičské vozy a čtyři sanitky, z nichž dvě tam ještě výmluvně stály, zatímco jejich posádky jen tak procházely okolo. Nákladní automobil v pozadí vypadal z větší části nedotčený, ačkoliv jeho nárazník byl zcela jasně pokroucen. O události vypovídalo to, co bylo v popředí. Dvě hromady kovu, zčernalé a pokroucené ohněm. Dveře otevřené do temného, prázdného vnitřku. Asi desítka příslušníků státní policie stála kolem, prkenně, rty sevřené, bez řeči, a bez vtipů, které obyčejně při pohledu na automobilové nehody dělali. Pak Jack viděl, jak si jeden z nich vyměnil nějakou poznámku s druhým. Oba zavrtěli hlavami a podívali se dolů na zem, deset metrů za reportérem, který mlel tak, jak melou vždycky, stále stejné věci, už posté během své krátké kariéry. Mlha. Vysoká rychlost. Obě palivové nádrže. Šest mrtvých, čtyři z nich děti. Bob Wright z mezistátní 40, Oak Ridge, Tennessee. Reklama.

Jack se věnoval opět svému obědu a zdržel se další poznámky o tom, jak je život nespravedlivý. Zatím nebyl důvod, proč by měl vědět nebo dělat něco víc.

Z aut nyní kapala voda, pět set šedesát kilometrů od zátoky Chesapeake, protože dobrovolní hasiči považovali za nutné polít všechno, i když věděli, že lidem uvnitř to není k ničemu. Soudní fotograf naexponoval tři svitky citlivého barevného filmu, zachytil otevřená ústa obětí, aby dokázal, že zemřely s křikem. Starší policejní důstojník, který měl místo nehody na starosti, byl seržant Thad Nicholson. Zkušený příslušník dálniční policie, s dvaceti lety praxe při vyšetřování automobilových nehod, přijel včas, aby viděl jak byly mrtvoly odklízeny. Služební revolver Pierce Dentona spadl na zem, a to ho víc než co jiného identifikovalo jako kolegu policistu ještě dřív, než byla tato skutečnost úředně ověřena rutinní kontrolou údajů pomocí počítače. Čtyři děti, dvě malé a dvě dorůstající, a dva dospělí. Na tohle si člověk prostě nedokázal zvyknout. Pro seržanta Nicholsona to byla osobně prociťovaná hrůza. Smrt byla i tak hrozná, ale takováhle smrt - jak mohl Bůh tohle dopustit? Dvě malé děti... no, dopustil, a to je všechno. Pak byl čas pustit se do práce.

Na rozdíl od Hollywoodu byla tohle velmi neobvyklá nehoda. Automobily se obyčejně za žádných okolností neproměňují v ohnivé koule, a nehoda, jak jeho cvičený zrak okamžitě zaznamenal, by bývala neměla být takhle vážná. No dobrá, byla tu nevyhnutelná osudovost samotné srážky, dívka na sedadle smrti té první Cresty, která téměř přišla o hlavu. Ale ne ti ostatní, pro to nebyl žádný zjevný důvod. První Cresta najela do tahače zezadu v diferenciální rychlosti dejme tomu... pětašedesáti nebo osmdesáti kilometrů. Oba airbagy fungovaly, a jak viděl, jeden z nich by byl měl řidiče prvního auta zachránit. Druhý automobil narazil do prvního pod úhlem asi třiceti stupňů. Zatracený blázen, policista, a udělá takovouhle chybu, myslel si Nicholson. Ale manželka neměla zapnutý bezpečnostní pás... možná, že vzadu něco dělala s dětmi a nějak

odvedla manželovu pozornost. Takové věci se stávaly, a nikdo je teď nemohl vrátit zpátky.

Ze šesti obětí jednu zabila srážka, ostatních pět oheň. K tomu už dojít nemuselo. Auta neměla hořet, a tak Nicholson přikázal svým lidem, ať zahradí dálnici asi půl kilometru odtud, aby tři havarovaná auta mohla zůstat ještě nějakou dobu na místě. Rádiem z auta přivolal další vyšetřovatele dopravních nehod z Nashvillu, a doporučil uvědomit místní úřadovnu Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. Jeden z místních zaměstnanců této federální instituce náhodou bydlel v Oak Ridge. Technička, Rebecca Uptonová, byla na místě za třicet minut od okamžiku, kdy ji zavolali. Strojní inženýrka a absolventka blízké University of Tennessee, která se dnes dopoledne připravovala na zkoušku z tělesné výchovy, obětovala svůj zbrusu nový úřední overal a lezla po zemi kolem vraků, zatímco posádky odtahových vozidel netrpělivě čekaly, ještě než přijela další policejní skupina z Nashvillu. Čtyřiadvacetiletá, drobná a zrzavá, vylezla zpod kdysi červené Cresty, se šmouhami špíny na pihovaté pleti, zelené oči uslzené od benzínových výparů, dosud se vznášejících ve vzduchu. Seržant Nicholson jí podal kávu v kelímku z křičeného polystyrénu, kterou dostal od jednoho z hasičů.

"Tak co tomu říkáte?" zeptal se Nicholson a vrtalo mu hlavou, jestli na něco přišla. Vypadala tak, jak vypadala, a nebála se ušpinit, slibný příznak.

"Obě nádrže." Ukázala na ně. "Tamhleta byla úplné odříznutá. Ta druhá se nárazem zmačkala a povolila. Jak rychle to bylo?"

"Myslíte srážka?" Nicholson zavrtěl hlavou. "Ne zas tak moc rychle. Tak od oka bych řekl mezi pětašedesátkou a osmdesátkou."

"Asi máte pravdu. Konstrukční pevnost palivových nádrží má své normy, a tahle srážka by je neměla překročit." Vzala si nabídnutý kapesník a otřela si obličej. "Díky, seržante." Srkala kávu a zamyšleně se znovu podívala na vraky za sebou.

"Něco vás napadá?"

Rebecca Uptonová se otočila. "Napadá mě, že šest lidí..."

"Pět," opravil ji Nicholson. "Řidič trajleru jedno dítě vytáhl."

"Ah - to jsem nevěděla. Tohle se stát nemělo. Není pro to žádný přijatelný důvod. K nárazu došlo v méně než osmdesáti kilometrech, žádné zvláštní fyzikální faktory zde nejsou. Vsadila bych se, že to je něco v konstrukci auta. Kam je vezmete?" zeptala se a cítila se přitom velmi profesionálně.

"Ta auta? Do Nashvillu. Můžu je pozdržet na velitelství, jestli chcete."

Přikývla. "Fajn. Zavolám šéfovi. Asi to budeme vyšetřovat na federální úrovni. Nebudou s tím vaši lidé mít nějaké problémy?" Ještě nikdy nic takového neděla, ale ze své příručky věděla, že má oprávnění zahájit vyšetřování v plném rozsahu na úrovni Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. O té bylo známo, že většinou analyzuje havárie letadel, ale zabývala se i neobvyklými nehodami vlaků a vozidel, a měla oprávnění vyžádat si při shromažďování údajů spolupráci kterékoli federální instituce.

Nicholson se už takového vyšetřování zúčastnil. Zavrtěl hlavou. "Kapitán vám poskytne pro spolupráci vše, co budete potřebovat."

"Děkuji." Rebecca Uptonová se téměř usmála, ale tady nebylo místo na úsměvy. "Kde jsou ti, co to přežili? Budeme s nimi muset promluvit."

"Sanitka je vzala do Knoxvillu. Je to jen dohad, ale asi je dopravili letecky do Shriners'." Tahle nemocnice, jak věděl, měla vynikající jednotku pro léčení spálenin.

"Potřebujete ještě něco jiného? Musíme dálnici uvolnit."

"Prosím vás, opatrně s těmi auty, my..."

"Budeme s nimi zacházet jako s doličnými předměty," ujistil s otcovským úsměvem seržant Nicholson bystrou dívku.

Když se to vezme kolem a kolem, uvažovala slečna Uptonová, nebyl to marný den. Smůla pro cestující v autech - to bezesporu, a realita a hrůza jejich smrti ji nenechaly lhostejnou - ale tohle je její práce, a její první pořádný

případ od doby, kdy na dopravní oddělení nastoupila. Vrátila se ke svému autu, pětidveřovému Nissanu, svlékla kombinézu a místo ní si vzala svou větrovku s označením Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. Nebylo nijak teplo, ale poprvé za svou kariéru ve vládní službě se cítila jako skutečná členka důležitého týmu, která dělá důležitou práci, a přála si, aby celý svět věděl, kdo je a co dělá.

"Ahoj." Uptonová se otočila a viděla usmívající se obličej televizního reportéra.

"Co chcete?" zeptala se rázně a rozhodla se, že se bude chovat věcně a úředně.

"Můžete nám něco říci?" Podržel mikrofon dole, a jeho kameraman, ačkoliv byl poblíž, ještě nenatáčel.

"Jen mimo záznam," řekla po krátké úvaze.

"Stačí i tak."

"Závada na obou palivových nádržích. To ty lidi zabilo."

"Je to neobvyklé?"

"Hodně neobvyklé." Odmlčela se. "Bude to vyšetřovat Státní rada pro bezpečnost silničního provozu. Neexistuje žádný rozumný důvod, aby se zrovna tohle stalo. OK?"

"To si pište." Wright se podíval na hodinky. Za deset minut bude opět živě na satelitu, a tentokrát bude mít něco nového, a to bylo vždycky dobré. Reportér odcházel, se skloněnou hlavou, a pořádal si své poznámky pro světovou diváckou obec. Tohle je teda věc: Státní rada pro bezpečnost silničního provozu povede vyšetřování týkající se automobilu roku podle Motor Trend kvůli závadě, která může ohrozit život. Žádný rozumný důvod, aby tihle lidé museli zemřít. Uvažoval, jestli se jeho kameraman teď dokáže dostat dost blízko, aby viděl zuhelnatělé, prázdné dětské sedačky vzadu v tom druhém autě. Pěkné záběry.

Ed a Mary Patricia Foleyovi byli ve své kanceláři v horním poschodí budovy CIA. Jejich neobvyklý status v CIA vedl k některým architektonickým a organizačním potížím. Mary Pat měla titul zástupkyně ředitele operací, a byla první ženou, která takové hodnosti v přední americké špionážní agentuře dosáhla. Zkušená pracovnice v terénu, která řídila a nejdéle udržela nejlepšího nasazeného agenta své země, tvořila kovbojskou polovinu nejlepšího manželského týmu, který kdy CIA nasadila. Její manžel Ed byl méně razantní, ale uvážlivější, a byl plánovač operací. Jejich talenty pro taktiku a strategii se vhodně doplňovaly, a ačkoliv Mary Pat dosáhla vrcholného postavení, ihned se zbavila potřeby mít výkonného asistenta a vzala na toto místo Eda, a udělala z něj sobě rovného podle reálných, když už ne podle byrokratických měřítek. Ve stěně byly proraženy nové dveře, aby mohl vstupovat, aniž by musel procházet kolem sekretářky v předpokoji, a spolu řídili redukovanou společnost důstojníků, pracujících v terénu na speciálních případech. Jejich pracovní vztahy byly stejně úzké jako vztahy manželské, se všemi kompromisy, které patří k manželskému vztahu, a výsledkem bylo to nejhladší vedení, jaké ředitelství už několik let nepamatovalo.

"Potřebujeme najít nějaký název, miláčku."

"Co třeba POŽÁRNÍK?"

"Ne HASIČ?"

Úsměv. "Jsou to oba mužští."

"No, Ljalin říká, že si lingvisticky vedou dobře."

"Dost dobře, aby si uměli objednat oběd a doptat se na koupelnu." Zvládnutí japonštiny nebyl žádný triviální intelektuální úkol. "O kolik se chceš vsadit, že mluví japonsky s ruským přízvukem?"

Oběma se náhle rozsvítilo. "Krycí totožnost?"

"Jo..." Mary Pat se málem rozesmála. "Myslíš, že někomu to bude vadit?"

Pracovníkům CIA nebylo dovoleno používat krytí jako novináři, to jest jako

američtí novináři. Toto pravidlo bylo nedávno upraveno, na Edovo naléhání, aby se zdůraznilo, že jen málokteří z agentů, které jeho pracovníci naverbovali, byli novináři v třetím světě. Protože oba pracovníci, určení pro operaci, mluvili velmi dobře rusky, mohli mít docela snadno krytí jako ruští novináři, ne? Bylo to porušení ducha pravidla, ale ne jeho litery. I Ed Foley měl svoje kovbojské momenty.

"Ale jo," řekla Mary Pat. "Clark chce vědět, jestli bychom nechtěli, aby se pustil do aktivování BODLÁKU."

"O tom musíme promluvit s Ryanem nebo s prezidentem," upozornil důrazně Ed, opět z něj byl konzervativec.

Z jeho ženy však ne. "Ne, nemusíme. Potřebujeme schválení k použití sítě, ne, abychom zjistili, jestli ještě existuje." Její ledově modré oči svítily, jako vždycky, když dostávala chytré nápady.

"Holka, to ženeme trochu daleko," varoval Ed. Ale tohle byl jeden z důvodů, proč ji miloval. "Ale zamlouvá se mi to. Tak dobrá, pokud tedy zůstaneme u toho, že budeme zjišťovat, zda síť ještě existuje."

"Už jsem se bála, že na tebe budu muset vytáhnout svou hodnost." Za taková provinění její manžel vyžadoval nádhernou odměnu.

"Tak ať máš včas oběd, Mary. Rozkazy půjdou v pondělí."

"Zastav se v Giantu, až půjdeš domů. Došel nám chleba."

Kongresman Alan Trent z Massachusettsu byl v Hartfordu ve státě Connecticut, vzal si na sobotu volno, aby se mohl podívat na basketbalový zápas mezi univerzitními mužstvy U-Mass a U-Conn, protože to vypadalo, že obě mužstva budou letos bojovat o titul oblastního mistra. To ho nijak neosvobozovalo od nutnosti pracovat, a proto s ním byli dva pracovníci jeho štábu, a třetí také pracoval. V hotelu Sheraton, hned vedle Hartford Civic Arena, to bylo pohodlnější než v jeho kanceláři, a on ležel na posteli s papíry rozloženými kolem - skoro jako Winston Churchill, napadlo ho, jen bez šampaňského po ruce. Telefon vedle postele zazvonil. Nesáhl po něm. Na to měl lidi, a Trent se naučil zvuk zvonícího telefonu ignorovat.

"Alane, to je George Wylie, z Deerfield Auto." Wylie byl hlavním přispěvatelem v Trentově politické kampani a majitel velkého podniku v jeho okrese. Tyto dva důvody ho opravňovaly k tomu, aby se mu Trent věnoval, kdykoliv si to přál.

"Jak mě ksakru vyčenichal až sem?" zeptal se Trent stropu, zatímco sahal po telefonu. "Hej, Georgi, jak se vede?"

Oba Trentovi pobočníci se dívali, jak jejich šéf odložil svou sodovku a sáhl po poznámkovém bloku. Kongresman měl stále pero v ruce a blok na poznámky nedaleko. Vidět, jak si něco čmárá do notesu, nebylo nic neobvyklého, ale zlostný výraz na jeho obličeji neobvyklý byl. Šéf ukázal na televizi a řekl: "CNN!"

Ukázalo se, že načasování je téměř dokonalé. Po reklamě na konci hodinového zpravodajství a krátkém úvodu byl Trent třetím, kdo viděl obličej Boba Wrighta. Tentokrát byl na záznamu, který byl redigován. Ukazoval Rebeccu Uptonovou v její větrovce s označením Státní rady pro bezpečnost silničního provozu, a dvě pomačkané Cresty nakládali na odtahová vozidla.

"Do prdele," uklouzlo vyššímu pracovníkovi Trentova štábu.

"Palivová nádrž, jo?" zeptal se Trent do telefonu, a pak chvíli naslouchal. "Ty svině zasraný," zavrčel pak zlostně. "Dík, žes mě podržel, Georgi." Položil sluchátko do vidlice a na své posteli se napřímil. Pravou rukou ukázal na svého vyššího pobočníka.

"Spojte se s hlídkou Rady pro bezpečnost provozu ve Washingtonu. Chci s tou holkou mluvit, hned teď. Jméno, telefon, kde je, a rychle ji najděte! Pak sežeňte k telefonu ministryni dopravy." Hlavu sklonil ke své pracovní korespondenci, zatímco oba jeho pobočníci začali s telefonováním. Jako většina členů Kongresu se Trent naučil rozdělovat činnost svého mozku, a už dávno

dovedl oddělovat svůj čas od svých vášní. Už zanedlouho potichu nadával nad novelizací oprávnění, které od ministerstva vnitra dostala Státní ochrana lesů, a perem se zelenou náplní si udělal pár poznámek. Takhle vyjadřoval hned druhý nejvyšší stupeň zlosti, ačkoliv jeho lidé viděli, jak se nad čerstvou stránkou notesu pro právnické záležitosti vznáší pero s červenou náplní. Kombinace formátu A4 a červeného pera znamenala, že Trent je kvůli čemusi opravdu naštvaný.

Rebecca Uptonová následovala ve svém Nissanu odtahová vozidla do Nashvillu, kde nejprve dohlédne na uložení ohořelých Crest, a pak se sejde s náčelníkem místní úřadovny, aby začala procedury spojené s formálním vyšetřováním - spoustu papírování, tím si byla jista, a inženýrovi bylo divné, že se nerozčiluje nad pokaženým víkendem. K její práci patřil i mobilní telefon, který umíněně používala jen služebně, a jen když to bylo absolutně nutné - ve vládních službách byla teprve deset měsíců -, což v jejím případě znamenalo, že nikdy nedosáhla výše ani základního měsíčního poplatku, který firma účtovala vládě. V jejím autě se telefon dosud ještě nikdy neozval, a při jeho zvuku, když vedle ní začal melodicky vyzvánět, sebou trhla.

"Ano?" ohlásila se, když ho zvedla, a říkala si, jestli to třeba není omyl.

"Rebecca Uptonová?"

"Ano. Kdo volá?"

"Prosím, vyčkejte, volá kongresman Trent," sdělil jí mužský hlas.

"Co? Kdo?"

"Haló?" ozval se nový hlas.

"Kdo volá?"

"Jste Rebecca Uptonová?"

"Ano, a kdo jste vy?"

"Alan Trent, člen Kongresu, ze Společenství, za stát Massachusetts." Massachusetts, jak by každý volený úředník z tohoto státu bez prodlení prohlásil, nebyl pouhým ‚státem'. "Našel jsem vás přes dozorčí středisko Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. Váš nadřízený je Michael Zimmer, a jeho nashvillské číslo je..."

"Dobrá, dobrá, věřím vám, pane. Čím vám mohu posloužit?"

"Vy vyšetřujete tu nehodu na I-40, je to tak?"

"Správně, pane."

"Řekněte mi, co jste o tom zjistila."

"Pane," řekla Uptonová a zpomalila, aby mohla přemýšlet, "ještě jsme s tím ani nezačali, a já vlastně ani nemohu..."

"Milá slečno, nechci po vás závěry, jen důvod, proč začínáte vyšetřování. Mohu při tom pomoci. Když budete spolupracovat, slibuji vám, že se ministryně dopravy dozví, jaká jste prima inženýrka. Jsme přátelé, víte. Pracovali jsme spolu v Kongresu deset nebo dvanáct let."

Oh, uvažovala Rebecca Uptonová. To se nehodí, není to etické, pravděpodobně protiprávní, a možná dokonce se to vůbec nesmí dělat - prozrazovat informace o probíhajícím šetření dopravní nehody, prováděném Státní radou. Na druhé straně - šetření přece ještě nezačalo, ne? A Uptonová chtěla, aby si jí všimli a povýšili ji, jako každý jiný. Nevěděla, že její krátké odmlčení bylo pro člověka u druhého telefonu něco jako čtení jejích myšlenek, v žádném případě nemohla vidět úsměv v pokoji hartfordského hotelu.

"Pane, já a policisté, kteří k nehodě přijeli, se domníváme, že v obou automobilech byly vadné nádrže, a ty způsobily smrtící požár. Po prvním ohledání to vypadá tak, že na nádržích nebylo nic, co by se dalo brát jako příčina mechanického porušení. Proto mám v úmyslu svému nadřízenému doporučit, abychom zahájili šetření, kterým bychom určili příčinu nehody."

"Obě nádrže netěsnily?" zeptal se hlas.

"Ano, pane, ale bylo to víc než jen netěsnost. Obě nádrže byly silně

porušeny."

"Můžete mi k tomu ještě něco říci?"

"Teď zatím vlastně ani ne." Uptonová se odmlčela. Opravdu se ten chlap o ní před ministryní zmíní? Kdyby ano... "Na celé věci je něco divného, pane Trente. Podívejte, mám inženýrský diplom, a jako vedlejší předmět jsem studovala nauku o materiálech. Rychlost nárazu nebyla taková, aby mohla být příčinou dvou konstrukčních porušení. Máme federální normy pro konstrukční bezpečnost automobilů i jejich dílů, a normované parametry jsou daleko vyšší, než odpovídá situaci, kterou jsem viděla na místě nehody. Policisté, se kterými jsem mluvila, jsou také toho názoru. Musíme udělat nějaké zkoušky, abychom to věděli najisto, ale zatím jsou to všechno jen moje dohady. Lituji, zatím vám nic víc nemohu sdělit."

Tahle holka to dotáhne daleko, říkal si Trent ve svém pokoji v hartfordském Sheratonu. "Díky, slečno Uptonová. Svoje číslo jsem nechal u vás v kanceláři v Nashvillu. Zavolejte mi, prosím, až se tam dostanete." Trent zavěsil a chvilku uvažoval. Pak řekl svému podřízenému: "Zavolejte ministryni dopravy a řekněte jí, že ta Uptonová je moc dobrá - ne, spojte mě s ní, řeknu jí to sám. Paule, jak moc je laboratoř Státní rady pro bezpečnost silničního provozu dobrá na vědecké testování?" zeptal se a vypadal a cítil se stále víc jako Churchill, když plánoval invazi do Evropy. No, řekl si Trent, tak úplně zase ne.

"Docela dobrá, ale univerzita..."

"Správně." Trent na svém telefonu vybral předvolbu a zatelefonoval na další číslo z jeho paměti.

"Dobré odpoledne, pane kongresmane," řekl Bill Shaw do svého hlasitého telefonu a vzhlédl na Dana Murraye. "Mimochodem, potřebujeme se s vámi příští týden sejít a..."

"Potřebuji pomoc, Bille."

"Jakou pomoc, pane?" Volení úředníci byli při úředních jednáních vždycky ‚pan' nebo ‚paní', dokonce i pro ředitele FBI. To zvlášť platilo tehdy, když dotyčný kongresman předsedal Zpravodajskému výboru, vedle toho, že měl křeslo ve Výboru pro soudnictví, a další v Rozpočtovém výboru Kongresu. Kromě toho, přes všechny osobní... výstřednosti... byl Trent vždycky spravedlivým kritikem FBI. Ale konečná skutečnost byla jednodušší: všechna místa ve třech výborech měla na FBI vliv. Shaw poslouchal a dělal si poznámky. "Nashvilleský velitel stanice je Bruce Cleary, ale my požadujeme formální žádost o pomoc od ministerstva dopravy, než budeme moci... ale ovšem, počkám až zavolá. Ale to nic nebylo, rád jsem pomohl. Ano, pane. Nashle." Shaw vzhlédl od svého stolu. "Nač se k čertu Al Trent vzrušuje kvůli nějaké automobilové nehodě v Tennessee?"

"A proč se o to zajímáme my?" zeptal se Murray, více k věci.

"Chce, aby oddělení laboratoří pomohlo Státní radě pro bezpečnost silničního provozu při soudním ohledání. Zavolejte Bruce a řekněte mu, ať sežene toho nejlepšího technika, co tam mají. K té pitomé nehodě došlo dneska dopoledne, a Trent chce výsledky už včera."

"Už nás někdy Trent kvůli něčemu takhle zbláznil?"

Shaw zavrtěl hlavou. "Nikdy. Myslím, že bychom s ním měli být zadobře. Bude muset být přítomen na schůzce s předsedou. Budeme projednávat Kealtyho bezpečnostní prověření, nezapomněls?"

Zabzučel telefon. "Ministryně dopravy na trojce, pane řediteli."

"Ten hoch," poznamenal Murray, "opravdu na sobotní odpoledne chystá nějaký pořádný rozruch." Vstal z křesla a zamířil k telefonu na druhé straně místnosti, zatímco ředitel Shaw převzal hovor s kabinetní ministryní. "Dejte mi nashvilleskou úřadovnu."

Dvůr policejní stanice, kam se odstavovala havarovaná nebo ukradená vozidla, byl součástí stejného zařízení, které obstarávalo servis pro automobily státní policie. Rebecca Uptonová tu ještě nikdy nebyla, byli tu však řidiči odtahových vozidel, a jet za nimi bylo snadné. Policista v bráně na prvního řidiče zakřičel instrukce, a druhý jel za ním, následován inženýrkou ze Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. Nakonec zamířili na prázdné prostranství - nebo téměř prázdné. Bylo tam šest aut - dvě označená a čtyři neoznačená policejní auta s rádiem, spolu s asi deseti lidmi, podle vzhledu měli všichni vyšší funkce. Jeden z nich byl šéf Uptonové, a ona si poprvé doopravdy uvědomila, jak se z celé věci stává důležitá záležitost.

V dílně byly tři hydraulické zvedáky. Obě Cresty vyložili před dílnou, dotlačili je dovnitř a pak na ocelová ramena zdviháku. Obě současně zvedli, a rostoucí hlouček lidí mohl postoupit pod ně. Uptonová byla zdaleka nejmenší ze všech, a dovnitř se musela prodrat. Byl to přece její případ, nebo si aspoň myslela, že je. Fotograf začal s fotografováním, a ona si všimla, že na brašně na aparáty má žlutými písmeny napsáno FBI. Co k čertu...

"Jasná konstrukční vada," prohlásil kapitán od státní policie, náčelník oddělení pro vyšetřování nehod. Ostatní hlavy moudře přikývly.

"Kdo tady má v okolí nejlepší technickou laboratoř?" zeptal se kdosi v nenápadném oděvu.

"Dobrý začátek by byla Vanderbiltova univerzita," řekla Rebecca. "A ještě lepší by byla Státní laboratoř v Oak Ridge."

"Vy jste slečna Uptonová?" zeptal se ten člověk. "Já jsem Bruce Cleary, z FBI."

"Proč jste..."

"Slečno, já jdu akorát tam, kam mě pošlou." Usmál se a pokračoval. "Ministerstvo dopravy nás požádalo o pomoc při vyšetřování. Starší technik z našeho laboratorního oddělení přilétá z Washingtonu." Letadlem ministerstva dopravy, ničím menším, což neřekl. Ani on ani nikdo jiný z jeho úřadovny ještě automobilovou nehodu nevyšetřoval, ale rozkazy přišly od samotného ředitele, a víc opravdu nepotřeboval vědět.

Rebecca Uptonová se náhle cítila jako semenáček v lese obrů, ale i ona zde měla svou práci, a byla tu vlastně jediným odborníkem. Z kapsy vytáhla baterku a začala podrobně prohlížet nádrž. Překvapilo ji, když jí udělali místo. Bylo už jisté, že její jméno bude na deskách se zprávou. Účast FBI bude zatlačena až na druhé místo - úplně rutinní případ při spolupráci agentur, podporující vyšetřování na podnět mladé, zanícené inženýrky ze Státní rady pro bezpečnost silničního provozu. Ujme se vedení případu. Rebecce Uptonové se dostane veškerého uznání za práci ostatních, protože se nemohlo ukázat, že tohle je spojené úsilí k dosažení daného cíle, i když to přesně něco takového bylo. Ona také celou věc začala, a z takového velkého politického sousta muselo pár drobtů kápnout také pro malé lidičky. Všichni, kdo stáli kolem, to buď věděli, nebo začali mít takové podezření, ačkoliv ne všichni začali chápat, o co ve skutečnosti jde. Věděli pouze, že jakýsi kongresman bez prodlení jednal s nějakým kabinetním ministrem a ředitelem nejmocnější vládní nezávislé agentury, a že vyžaduje rychlé jednání. Vypadalo to tak, že se mu ho také dostalo. Když se podívali nahoru na spodek toho, co ještě před několika hodinami bylo rodinným automobilem na cestě k babičce, příčina katastrofy se zdála jasná jako facka. Jediné, co je třeba, myslel si vysoký představitel FBI, je technická analýza pomačkané benzinové nádrže. Kvůli tomu půjdou do Oak Ridge, jejichž laboratoř často pro FBI pracovala. Bude si to vyžadovat spolupráci ministerstva energetiky, ale jestli Al Trent dokázal zatřást dvěma velkými stromy během necelé hodiny, jak těžké pro něj bude zatřást ještě dalším?

Gota není těžké sledovat, ačkoliv by to mohlo být únavné, myslel si Nomuri. Ve svých šedesáti letech to byl člověk se závidění hodnou životní silou

a s touhou vypadat mladistvě. A vždycky chodil sem, nejméně třikrát týdně. Tohle byla čajovna, kterou označil Kazuo - ne podle jména, ale dost podrobně, aby ji Nomuri mohl identifikovat, a pak si tuto skutečnost potvrdit. Viděl do ní vstupovat Gota i Jamatu, ale jen několik minut po sobě, protože se nehodilo, aby ten druhý nechal toho prvního čekat moc dlouho. Jamata vždycky vyšel první, a druhý tam setrvával vždy nejméně hodinu, ale nikdy ne déle než dvě hodiny. Legenda, říkal si, je: obchodní setkání, a po něm posezení, a jindy večer už jen posezení. Jako v nějaké filmové frašce, vždycky, když Goto vyšel, pletly se mu blaženě nohy a motal se k čekajícímu autu. Jeho řidič určitě věděl své - otevřená dvířka, úklona, pak zlomyslný úšklebek na tváři, když obcházel auto ke svým dvířkám. Nomuri pokaždé Gotův automobil sledoval, diskrétně a velice opatrně, dvakrát ho mezi ostatními automobily ztratil, ale při posledních dvou příležitostech a při třech jiných ho sledoval až domů, a byl si jist, že jeho cíl po těch jeho tajných schůzkách je vždy tentýž. No, dobrá. Teď podumá o další součásti svého úkolu, zatímco bude seděť v autě a upíjet čaj. Trvalo to čtyřicet minut.

Byla to Kimberly Nortonová. Nomuri měl dobré oči, a pouliční osvětlení bylo dost jasné, aby stačil udělat několik spěšných snímků, než opustil auto. Sledoval ji po druhé straně ulice a dával si pozor, aby se nedíval přímo na ni, a místo toho ji udržoval v dohledu periferním viděním. Sledování a kontrasledování bylo na Farmě součástí učebního programu. Nebylo to moc těžké, a předmět jeho zájmu mu to ulehčoval. Ačkoliv podle amerických měřítek nebyla příliš vysoká, zde vynikala, stejně jako její světlé vlasy. V Los Angeles by nebyla k rozeznání, myslel si Nomuri, hezká dívka v moři hezkých dívek. Na její chůzi nebylo nic zvláštního - dívka se přizpůsobovala místním zvyklostem, trochu zdrženlivá, ustupovala mužům z cesty, zatímco v Americe tomu bylo naopak, a každý s tím také počítal. A ačkoliv její oděv v západním stylu byl poněkud výrazný a nápadný, mnoho jiných na ulici bylo oblečeno stejně - tradiční oděv tu je vlastně v menšině, uvědomil si s mírným překvapením. Zabočila doprava, do další ulice, a Nomuri ji následoval ve vzdálenosti šedesáti nebo sedmdesáti metrů, jako nějaký pitomý soukromý detektiv. K čemu, hergot, je tohle všechno? honilo se člověku od CIA hlavou.

"Rusové?" zeptal se Ding.

"Novináři na volné noze, to je celé. Jak jsi na tom s těsnopisem?" zeptal se Clark, když pročítal telex. Mary Pat zase začala dostávat nápady, ale muselo se uznat, byla v tom moc dobrá. Už dlouho měl podezření, že CIA v Interfax News Agency v Moskvě někoho má. CIA možná hrála nějakou úlohu při tom, když ji dávali dohromady, protože to byl často první a nejlepší zdroj politických informací z Moskvy. Ale tohle bylo poprvé, alespoň pokud věděl, že CIA tento zdroj použila jako krycí legendu. Druhá stránka operačního rozkazu byla ještě zajímavější. Clark ji podal Ljalinovi bez komentáře.

"Už bylo sakra načase," uchechtl se bývalý Rus. "Budete potřebovat jména, adresy a telefonní čísla, ano?"

"To by pomohlo, Olegu Jurjeviči."

"To jako budeme provozovat opravdové vyzvědačství?" zeptal se Chavez. Pro něj to bude vůbec poprvé. On a Clark pracovali většinou jako polovojenští agenti, a dělali na úkolech buď příliš nebezpečných nebo příliš neobvyklých pro řadové agenty v terénu.

"Pro mě už je to také dost dávno, Dingu. Olegu, ještě jsem se nezeptal, jaký jazyk jsi používal, když jsi pracoval se svými lidmi."

"Vždycky angličtinu," odpověděl Ljalin. "Nikdy jsem nevyzradil, že umím japonsky. Často jsem tak získával informace. Mysleli si, že můžou přede mnou klidně žvanit."

Chytré, myslel si Clark, jen jsi tam tak stál jako pejsek s otevřenou hubou, a lidi vůbec nic nenapadlo. Až na to, že v jeho případě, i v Dingově případě, to tak bude doopravdy. No, skutečným úkolem nebude hrát si na mistra

špiona, že ne, a oni jsou dostatečně připraveni na to, co se od nich čekalo, říkal si John. V úterý odletí do Koreje.

Při ještě jiné operaci za spolupráce agentur vrtulník UH-1H, patřící Národní gardě státu Tennessee, dopravil Rebeccu Uptonovou, další tři muže a palivové nádrže do státní laboratoře v Oak Ridge. Nádrže byly zabaleny do plastové fólie a zapnuty to pásů, jako by samy byly cestujícími.

Historie laboratoře v Oak Ridge sahala do počátků čtyřicátých let, kdy byla součástí původního projektu Manhattan Engineering, což byl krycí název pro první pokusy s atomovou bombou. V masivních budovách byly dosud fungující stroje pro oddělování uranu, ačkoliv jinak se toho změnilo mnoho včetně přistavěné plošiny pro přistávání vrtulníků.

Huey zakroužil, aby zjistil směr větru, a pak dosedl. Ozbrojená stráž doprovodila skupinu dovnitř, kde čekal starší vědecký pracovník a dva laboratorní technici - dnes, v sobotu večer, je zavolal sám ministr energetiky.

Technická stránka věci se vyjasnila ani ne za hodinu. Víc času bude třeba na další zkoušky. Celá zpráva pro Státní radu pro bezpečnost silničního provozu se bude týkat takových věcí jako bezpečnostní pásy, účinnost dětských bezpečnostních sedaček v Dentonově autě, toho, jak pracovaly airbagy, a tak dál, ale každý věděl, že důležitá část, příčina smrti pěti lidí, byla ta, že palivové nádrže Cresty byly vyrobeny z oceli, která nebyla náležitě zpracována a která zkorodovala až na třetinu předpokládané konstrukční pevnosti. První verze tohoto zjištění byla napsána - narychlo - textovým procesorem v laboratoři, vytištěna a faxována do ústředí ministerstva dopravy, hned vedle Smithsonova muzea letectví a kosmonautiky ve Washingtonu. Ačkoliv nadpis dvoustránkové zprávy zněl PŘEDBĚŽNÁ ZJIŠTĚNÍ, s informací se bude zacházet jako s Písmem svatým. Nejpozoruhodnější na tom je, říkala si Uptonová, že se vše stihlo za necelých šestnáct hodin. Ještě nikdy nezažila, aby vláda na něčem pracovala tak rychle. Že to nedokáže takhle dělat vždycky, pomyslela si před tím, než na zpáteční letu do Nashvillu vzadu ve vrtulníku usnula.

Později toho večera prohrála Massachusettská univerzita s Connecticutskou univerzitou 103:108 v prodloužení. Ačkoliv Trent byl zuřivým basketbalovým fanouškem, a také absolventem Massachusettské univerzity, když vcházel do nákupního střediska u hartfordské Civic Arena, blaženě se usmíval. Dnes zabodoval v daleko větším zápase, uvažoval - ačkoliv ve hře nebylo to, co si myslel.

Arnie van Damm byl nerad, když ho někdo v neděli brzy ráno budil, zvlášť ne v takovou neděli, kterou si určil jako den odpočinku - den, kdy bude spát aspoň do osmi, bude číst v kuchyni u stolu noviny jako normální občan, odpoledne bude dřímat u televize a vůbec bude dělat, jako že je v Columbusu v Ohiu, kde byl rytmus života mnohem klidnější. Jeho první myšlenkou bylo, že muselo dojít k nějakému velkému ohrožení země. Prezident Durling nebyl člověk, který by vedoucího svého pracovního štábu zneužíval, a jeho soukromé telefonní číslo znalo jen málo lidí. Hlas na druhém konci drátu způsobil, že široce rozevřel oči a zuřivě zíral před sebe na stěnu ložnice.

"Tohle musí stát za to, Ale," zavrčel, ve čtvrt na sedm. Pak několik minut naslouchal. "No jo, tak počkej moment, jo?" Po chvilce už zapínal svůj počítač - i on ho musel v téhle moderní době používat - napojený na Bílý dům. Hned vedle stál telefon.

"Dobrá, Ale, můžu tě vmáčknout na zítra ráno v osm patnáct. Jseš si tím vším jistý?" Naslouchal dalších pár minut, naštvaný, že Trent do toho zatáhl tři agentury exekutivy, ale byl to člen Kongresu, navíc mocný, a používání moci bylo pro něj tak přirozené jako plavání pro kachnu.

"Ptám se, podpoří mě prezident?"

"Pokud je tvoje informace podložená, ano, myslím, že podpoří, Ale."

"Tohle je ono, Arnie. Mluvil jsem a mluvil a mluvil, ale tentokrát ti hajzlové zabili lidi."

"Můžeš mi tu zprávu poslat faxem?"

"Teď pádím na letadlo. Budeš ji ode mě mít hned, jak se dostanu do kanceláře."

Tak proč jsi mě musel volat teď? Tohle van Damm vztekle nezavrčel. "Počkám na ni," řekl jen. Další, co udělal, bylo, že si došel na zápraží pro noviny. Zajímavé, říkal si, když zběžně přehlížel přední stránky. Největší příběh dne, možná roku, a nikdo se ho ještě nechopil.

Typické.

Kupodivu zbytek dne, kromě běžné práce s faxem, proběhl celkem podle plánu, což vedoucímu prezidentova pracovního štábu umožnilo chovat se jako normální občan a nestarat se o to, co přinese příští den. To vydrží, říkal si, když v obývacím pokoji dřímal na pohovce a zmeškal zápas Lakers s Celtic v Boston Garden.

9

## Přesilovky

To pondělí bylo třeba ještě vypořádat pár věcí, ale Trent jich nijak moc neměl. Sněmovna reprezentantů Spojených států začne pracovat jako obvykle v poledne. Kaplan zanotoval svou modlitbu a byl překvapen, že sám předseda sněmovny je na svém sedadle, místo aby tam byl někdo jiný, že ho poslouchá víc než stovka členů místo obvyklých šesti nebo osmi, v řadě, aby pronesli krátká prohlášení pro kamery přenášející průběh jednání, a že ochoz pro novináře je téměř z poloviny plný, místo aby byl úplně prázdný. Celkem normálně to vypadalo na galerii pro veřejnost, s obvyklým počtem turistů a školních dětí. Kaplan, nečekaně vystrašený, se s námahou prokousal svou denní modlitbou a odcházel - nebo se odejít chystal. Rozhodl se, že se bude ochomýtat u dveří, aby zjistil, co se děje.

"Předseda sněmovny!" oznámil hlas a nikoho z přítomných v komoře to nepřekvapilo.

Předseda sněmovny už tím směrem hleděl, připraven na věc telefonátem z Bílého domu. "Předseda dává slovo zástupci z Massachusetts."

Al Trent rázně vykročil k řečnickému pultu. Tam si pak dal na čas, uspořádával své poznámky na sklopné dřevěné desce, zatímco tři pobočníci nastavovali čtecí pultík a posluchači museli čekat, a podložil dramatický tón svého projevu výmluvným mlčením. Pohlédl dolů a zahájil požadovanou úvodní formulí:

"Pane předsedo, žádám o dovolení přednést souhrnnou zprávu a přednést návrh."

"Bez námitek," odpověděl předseda sněmovny, ne však tak automaticky jako obvykle. Atmosféra prostě byla jiná, skutečnost jasná všem kromě turistů, a jejich průvodci seděli, což nikdy nedělali. Plných osmdesát členů Trentovy strany, spolu s dalšími asi dvaceti na druhé straně uličky, včetně každého člena vedení menšiny, kteří náhodou toho dne byli ve Washingtonu. A ačkoliv někteří z nich dávali ostentativně najevo nezájem, to, že zde vůbec byli, stálo reportérům za pozornost, také oni vycítili, že se zde děje něco velikého.

"Pane předsedo, v sobotu ráno na mezistátní dálnici číslo 40 mezi Knoxvillem a Nashvillem ve státě Tennessee našlo pět amerických občanů smrt v plamenech vinou japonského automobilového průmyslu." Trent přečetl jména a věk obětí nehody, a jeho pobočník ukázal první obrazový dokument, černobílou fotografii místa nehody. Vyčkával, aby lidem umožnil nasát ten obraz do sebe, představit si, jaké to pro posádky obou vozidel muselo být. Na ochozu pro

novináře se nyní rozdávaly kopie připomínek, které si připravil, a fotografie, a on nechtěl moc spěchat.

"Pane předsedo, nyní se musíme ptát, zaprvé proč tito lidé zemřeli, a zadruhé proč jejich smrt je předmětem jednání zde ve sněmovně.

Bystrá mladá inženýrka, pracující ve vládních službách, slečna Rebecca Uptonová, byla místní policií povolána na místo nehody a bezprostředně nato zjistila, že příčinou neštěstí byl velký nedostatek v bezpečnosti konstrukce obou těchto automobilů, že smrtelný požár byl způsoben špatnou konstrukcí palivových nádrží obou vozidel.

Pane předsedo, není to tak dávno, co palivové nádrže byly předmětem jednání mezi Spojenými státy a Japonskem o tom, zda budou vyráběny u nás. Vynikající výrobek, shodou okolností vyráběný v mém okrese, byl nabídnut japonskému obchodnímu zástupci. Americký díl je vynikající svou konstrukcí a je výrobně levnější díky pilnosti a inteligenci našich dělníků, ale tento díl japonská obchodní mise odmítla protože nevyhovoval údajně vysokým a náročným normám jejich automobilového průmyslu!

Pane předsedo, ony vysoké a náročné normy způsobily pěti americkým občanům smrt v plamenech při nehodě, při které, podle policie státu Tennessee a Státní rady pro bezpečnost silničního provozu, nebyly v žádném případě porušeny bezpečnostní parametry, podle amerických zákonů platné již déle než patnáct let. Tato nehoda nemusela nutně mít smrtelné následky, ale jedna rodina zahynula téměř celá, a nebýt odvahy řidiče nákladního automobilu, byla by zahynula celá, a dvě další rodiny dnes pláčou nad těly svých mladých dcer, protože američtí dělníci nesmějí dodávat vynikající díly ani pro verze tohoto automobilu, které se vyrábějí přímo zde v Americe! Jedna z těchto vadných nádrží byla převezena devět tisíc kilometrů, aby se pak nacházela v jednom z těch shořelých automobilů - aby mohla zahubit manžele a tříleté dítě, a novorozence, jedoucí v automobilu!

Co je moc, to je příliš, pane předsedo! Předběžné výsledky šetření Státní rady pro bezpečnost silničního provozu, potvrzené odbornými pracovníky státní laboratoře v Oak Ridge, jsou takové, že palivové nádrže v obou automobilech, jednom vyrobeném v Japonsku, druhém smontovaném přímo zde v Kentucky, nevyhověly dávno zavedeným a osvědčeným normám pro bezpečný provoz automobilů. To vedlo k tomu, že, zaprvé, ministerstvo dopravy Spojených států okamžitě zaslalo majitelům soukromých osobních automobilů typu Cresta upozornění. .." Trent udělal pauzu a rozhlížel se po posluchačích. Hráči v místnosti věděli, že ještě něco přijde, a věděli, že to bude něco velkého.

"Zadruhé, o této tragické nehodě a jejím širokém dosahu jsem uvědomil prezidenta. Ministerstvo dopravy také potvrdilo, že tato palivová nádrž pro tento určitý typ automobilu se používá v téměř všech japonských soukromých osobních vozech, dovážených do Spojených států. Proto dnes přicházím s návrhem zákona HR-12313, kterým bude prezident zmocněn nařídit ministerstvům obchodu, spravedlnosti a financí, aby..."

"Vládním příkazem," říkala tisková mluvčí Bílého domu v místnosti pro tiskové konference Bílého domu, "a v zájmu obecné bezpečnosti, prezident nařídil celnímu úřadu ministerstva financí kontrolovat všechny dovážené japonské automobily na příslušných vstupech se zřetelem na technickou závadu, která před dvěma dny způsobila smrt pěti amerických občanů. Příslušné legislativní opatření, kterým bude prezidentova statutární pravomoc formálně stvrzena, nyní uvádí pan Alan Trent, člen Kongresu za stát Massachusetts. Návrh zákona bude mít prezidentovu plnou podporu, a doufáme, že neprodleně dojde k opatřením, opět v zájmu bezpečnosti občanů.

Technické označení pro toto opatření je ‚sektorální reciprocita'," pokračovala. "To znamená, že naše legislativa do detailu zrcadlově odrazí japonské obchodní zvyklosti." Vzhlédla a čekala na dotazy.

Kupodivu v tomto okamžiku žádné nebyly.

"Dále, prezidentova cesta do Moskvy byla dojednána na..."
"Moment," pronesl jeden z reportérů a vzhlédl, potřeboval několik vteřin k tomu, aby strávil úvodní prohlášení. "Co jste to říkala?''

"Co se děje, šéfe?" zeptal se Ryan, když pročítal hlášení.
"Druhá stránka, Jacku."
"Dobrá." Jack nalistoval stránku a přeběhl ji očima. "Hergot, tohleto jsem viděl v televizi." Vzhlédl. "Z toho velkou radost mít nebudou."
"Raubíři," odpověděl prezident Durling chladně. "Měli jsme dobrý rok nebo dva na to, abychom vyplnili tu mezeru v trhu, ale tenhle nový chlap tam je tak zavázaný těm velkým zvířatům, že se s jeho lidmi prostě nedá obchodovat. Co je moc, to je moc. Naše auta končí hned v přístavu, a tam je málem rozebírají na kousky, aby se ujistili, že jsou ‚bezpečná', a pak svým zákazníkům dávají ‚doklad o kontrole'."
"To vím, pane, ale..."
"Ale co je moc, to je moc." A kromě toho, blížil se rok voleb, a prezident potřeboval pomoci se svými odborářskými voliči, a tímhle jediným úderem si jejich pomoc neotřesitelně pojistil. Ale Jackovou výhradní záležitostí to nebylo, a poradce pro národní bezpečnost byl natolik chytrý, aby z toho neděla událost. "Povězte mi o Rusech a raketách," řekl Roger Durling pak.
Opravdovou bombu si nechával na konec. Zítra odpoledne bude mít FBI schůzku s lidmi z Výboru pro soudnictví. Ne, řekl si Durling po krátkém rozmýšlení, bude muset zavolat Billa Shawa a říci mu, aby počkal. Nemohl potřebovat, aby na předních stránkách novin soupeřily o prvenství dvě velké události. Kealty bude muset chvilku počkat. Ryanovi to dá vědět, ale případ sexuálního obtěžování ještě tak týden nebo dva zůstane stranou.

Načasování zaručovalo, že bude zmatek. Z časového pásma čtrnáct hodin před standardním východním časem ve Spojených státech telefony zvonily v době, kdy ve Washingtonu byla tma časného rána příštího dne.
Neobvyklý způsob americké akce, při které se obešly běžné kanály v americké vládě, a proto také byli vynecháni lidé, kteří pro svou zemi shromažďovali informace, všechny dokonale zaskočil. Japonský velvyslanec ve Washingtonu byl v přepychové restauraci na obědě s blízkým přítelem, a denní doba zaručovala, že tak tomu bude i s vyššími úředníky velvyslanectví na Massachusetts Avenue. V samoobslužné restauraci velvyslanectví, a všude ve městě, se rozezněly operátory a přikazovaly, aby se všichni okamžitě vrátili do svých kanceláří, ale už bylo pozdě. Věc už byla venku přes řadu družicových televizních kanálů, a lidé v Japonsku, kteří podobné věci sledovali, volali svým nadřízeným a dál, až na vrchol informačního řetězce, až zaibacu byli probuzeni v době, která určitě vyvolá ostré komentáře. Tito lidé pak zase volali vyšší pracovníky svých firem, kteří už i tak byli vzhůru, a vyzvali je, aby ihned volali své lobbisty v Americe. Mnozí z lobbistů už pracovali. Většina z nich zachytila přímý přenos Trentova projevu a pustila se do práce z vlastní iniciativy ve snaze zabránit škodám ještě dřív, než od svých zaměstnavatelů dostali za pochodu příkazy. Přijetí ve všech kancelářích bylo chladné, dokonce od členů, do jejichž fondů na kampaň pravidelně přispívali. Ne však vždycky.
"Podívejte," řekl jeden ze senátorů, který uvažoval o tom, že zahájí svou vlastní předvolební činnost a potřeboval fondy, jak jeho návštěvník věděl. "Nepůjdu před své voliče a nebudu jim říkat, že tahle akce není fér, když zrovna uhořelo osm lidí. Musíte tomu dát čas a nechat to, aby se to nějak vyvrbilo. A trochu přitom myslete, ano?"
Uhořelo jen pět lidí, říkal si lobbista, ale rada jeho nynějšího pomocníka byla moudrá, nebo by aspoň za normálních okolností byla. Lobbista za svou odbornost dostával přes tři sta tisíc dolarů za rok - byl deset let vyšším pracovníkem Senátu, než se mu rozsvítilo - a také za to, že bude poctivým

makléřem informací. Byl také placen, aby na jedné straně fondy na kampaň dával dohromady ne zcela poctivým způsobem, a na straně druhé aby svým zaměstnavatelům radil ohledně toho, co je možné.

"Dobrá, pane senátore," řekl tónem plným porozumění. "Pamatujte si ale, prosím, že tenhle zákon by mohl vést k obchodní válce, a to by bylo špatné pro každého."

"Takovéhle události mají svůj přirozený život, a netrvají věčně," odpověděl senátor. To byl obecný názor, který byl předán zpět do jednotlivých úřadoven do páté hodiny odpolední, což v Japonsku znamenalo sedmou hodinu ranní příštího dne. Chyba byla v tom, že se přehlédla skutečnost, že k ‚takovéhle' události ještě nikdy nedošlo.

Telefony už vyzváněly v kancelářích skoro všech členů obou komor Kongresu. Nejdůrazněji vyjádřené pohoršení nad událostí na I-40, což se dalo očekávat. V Americe bylo několik set tisíc lidí, ve všech státech, a ve všech čtyř stech třiceti pěti volebních okrscích, kteří nikdy neopomněli zavolat svým zástupcům ve Washingtonu a vyslovit svůj názor na všechno. Hovory brali mladší pracovníci a zaznamenávali čas a datum, jméno a adresu každého volajícího - často bylo třeba se na to ptát, protože někteří z volajících předvedli jen svůj hlas. Hovory se budou katalogizovat podle záležitosti a vysloveného názoru, stanou se součástí ranního hlášení pro každého člena, a ve většině případů budou stejně rychle zapomenuty.

Další telefonáty přicházely i vyšším pracovníkům exekutivy, a v řadě případů i ostatním členům pracovního štábu. Ty byly od místních podnikatelů, většinou výrobců, jejichž výrobky buď přímo konkurovaly na trhu výrobkům dováženým, nebo, v menším počtu případů, těch, kdo se pokoušeli podnikat v Japonsku a zjistili, že to nejde snadno. Na tyto telefonáty se ne vždy bral zřetel, ale zřídka byly přehlédnuty.

Nyní měly všechny zpravodajské agentury svou hlavní událost. V dnešních zprávách se ukazovaly rodinné fotografie policisty a jeho manželky, a jejich tří dětí, a také Nory Dunnové a Amy Riceové, po nichž následoval krátký rozhovor ze záznamu s hrdinným řidičem nákladního auta, a zdálky i záběr na Jessicu Démonovou, sirotka, která se svíjela na lůžku bolestí od svých popálenin, když ji ošetřovaly zdravotní sestry, které plakaly, když jí odebíraly spálenou tkáň z obličeje a z paží. Se všemi rodinami, jichž se věc týkala, nyní seděli právníci a radili jim, co mají říci na kameru, a připravovali svá vlastní nebezpečně skromná prohlášení, zatímco jim v hlavách tančila čísla palmáre. Zpravodajské týmy se vyptávaly na reakci rodinných příslušníků, přátel a sousedů, a ve zlobném žalu lidí, kteří utrpěli náhlou a hořkou ztrátu, viděli ostatní buď obecnou zlobu anebo možnost jak využít situace.

Nejvýmluvnější však byla záležitost samotné palivové nádrže. Předběžné zjištění Státní rady pro bezpečnost silničního provozu bylo venku hned poté, co byla jeho existence oznámena na půdě sněmovny. Bylo prostě moc dobré, než aby se nechalo jen tak plavat. Americké automobilové společnosti dodaly své vlastní inženýry, aby objasnili technickou stránku věci, a každý z nich s nijak neskrývaným potěšením vzal na vědomí, že to je jednoduchý příklad mizerné kontroly kvality velmi jednoduchého automobilového dílu a že Japonci nakonec nejsou takoví chlapíci, jak si každý myslí.

"Podívej, Tome, ocel se pozinkovává už déle než jedno století," vysvětloval inženýr středních let pro ‚Noční zprávy' NBC. "Dělají se z toho popelnice."

"Popelnice?" zeptal se moderátor s prázdným pohledem, protože on měl popelnice z umělé hmoty.

"Celé roky do nás bušili kvůli kontrole kvality, říkali nám, že nejsme dost dobří, dost pečliví, dost bezpeční, abychom vstoupili na jejich automobilový trh - a teď vidíme, že nakonec sami nejsou moc chytří. To je

hotovka, Tome," pokračoval inženýr, který cítil svou příležitost. "Palivové nádrže v těch dvou Crestách měly horší konstrukční pevnost než popelnice udělané podle technologie někdy z roku 1890. A proto těch pět lidí uhořelo."

Náhodná poznámka se stala nálepkou pro celý případ. Příštího rána bylo u vchodu do závodu v Kentucky naskládáno pět ocelových popelnic s nápisem PROČ NEZKUSIT TYHLE? Skupina reportérů CNN se toho chytila, dostali tip předem, a do poledne z toho měli hlavní story. Všechno bylo otázkou způsobu, jak kdo věc vnímal. Bude trvat týdny, než se vyjasní, kde skutečně došlo k chybě, ale do té doby vnímání a reakce na ně už dávno předstihnou skutečnost.

Kapitán lodi Nissan Courier vůbec žádné upozornění nedostal. Velel nevídaně ošklivé lodi, která musela každému připadat, jako kdyby začala svůj život jako hranatý kus oceli, a pak jí příď někdo vybral velkou lžící, aby z ní udělal něco, co by se mohlo pohybovat po moři. S příliš těžkým vrškem, a obtěžkána obrovskou plachtou, která z ní často udělala hříčku i toho nejslabšího vánku, potřebovala čtyři vlečné čluny na to, aby ji dostaly do přístaviště Dundalk Marine Terminal v baltimorském přístavu. Velké ploché prostranství, kdysi první městské letiště, bylo přirozeným místem, kde se automobily přejímaly. Lodní kapitán řídil složité přiražení k molu, plné záludností, a teprve pak si všiml, že ohromné parkoviště je nezvykle plné. To mu připadalo divné. Poslední loď Nissan dorazila minulý čtvrtek, a normálně by teď parkoviště mělo být už napůl prázdné, aby bylo místo pro jeho náklad. Když se díval déle, viděl jen tři tahače, čekající na svůj náklad, aby ho dopravily k nejbližšímu distributorovi; obyčejně tu byly seřazeny jako taxíky před nádražím.

"Řekl bych, že si nedělali srandu," poznamenal lodivod ze zátoky Chesapeake. Nastoupil na Couriera na Virginia Capes a chytil televizní zprávy na lodivodském plavidle, které tam kotvilo. Zavrtěl hlavou a zamířil k nástupnímu žebříku. Nechá vedoucího překladiště, aby s kapitánem promluvil sám.

Vedoucí překladiště také přesně tohle udělal, vylezl po žebříku, a pak na kapitánský můstek. Na překladišti bylo místo ještě asi pro dvě stě automobilů, určitě ne pro víc, a on ještě neměl od vedení žádné instrukce o tom, co má kapitánovi říci. Normálně by se loď v přístavu nezdržela déle než dvacet čtyři hodin, dobu potřebnou k vyložení automobilů, nabrání paliva a zásobení lodi před zpáteční cestou, skoro na druhý konec světa, kde se bude stejný postup opakovat v opačném pořadí - do prázdné lodi se naloží automobily, a ta se pak vypraví na další cestu do Ameriky. Lodi tohoto loďstva měly nudné, ale nemilosrdné a nesmlouvavé jízdní řády, jejichž data byla neměnná jako hvězdy na nočním nebi.

"Jak to myslíte?" zeptal se kapitán.

"Každý automobil se musí zkontrolovat kvůli bezpečnosti." Úředník mávl rukou směrem k ploše překladiště. "Podívejte se sám."

Kapitán to udělal, zvedl svůj dalekohled Nikon k očím a viděl pracovníky celního úřadu, bylo jich šest, jak pomocí hydraulického zvedáku nový automobil zvedají, aby jeden z nich mohl z jakéhosi důvodu pod něj vlézt, zatímco ostatní si dělali poznámky do úředních formulářů, připevněných svorkami k podložkám. Docela určitě nevypadali na to, že by měli nějak naspěch. V dalekohledu viděl, jak se kolébají dopředu a dozadu při něčem, co musela být nějaká dobrá zábava, místo aby pilně pracovali, jak se sluší na vládní zaměstnance. To byl důvod, proč si tohle nespojoval s tím, co viděl jindy - když japonští celní inspektoři dělali podobnou, ale přísnější kontrolu amerických, německých nebo švédských automobilů v přístavu jeho rodné Jokohamy.

"Ale to bychom tady mohli být celé dny!" vyrazil ze sebe kapitán.

"Možná týden," řekl úředník optimisticky.

"Ale tady je místo jen pro jednu loď! Za sedmdesát hodin zde má být Nissan

Voyager."

"S tím nemohu nic dělat."

"Ale můj jízdní řád..." V kapitánově hlase zněla nelíčená hrůza.

"S tím také nemohu nic dělat," poznamenal úředník trpělivě ke člověku, jehož svět, kam až mohl dohlédnout, se právě zhroutil.

"Jak můžeme pomoci?" otázal se Seidži Nagumo.

"Jak to myslíte - pomoci?" odpověděl úředník z ministerstva obchodu.

"Ta hrozná nehoda." A Nagumo pociťoval upřímnou hrůzu. Historická tradice japonských staveb ze dřeva a papíru už byla dávno nahrazena solidnějšími stavbami, ale kulturním dědictvím této tradice byl hluboce vžitý strach z ohně. Občan, který dopustil, aby na jeho majetku vznikl požár a pak se rozšířil na majetek někoho jiného, byl vystaven stíhání jako zločinec, ne pouze jako člověk, který se dopustil přestupku vůči ostatním občanům. Velmi živě pociťoval hanbu nad tím, že výrobek z jeho země někomu způsobil takový hrozný konec. "Ještě jsem od své vlády nedostal oficiální komuniké, ale za sebe říkám, že tahle hrůza se nedá slovy vyjádřit. Ujišťuji vás, že zahájíme i vlastní vyšetřování."

"Na to už je pozdě, Seidži. Jak si jistě vzpomínáte, už jsme o tomhle hovořili..."

"Ano, to je pravda, připouštím, ale musíte chápat, že i kdybychom dosáhli dohody, ten materiál by se i tak už byl zpracovával - a pro ty lidi by to stejně už nemělo žádný význam."

Pro amerického obchodního vyjednavače to byla docela příjemná chvilka. Úmrtí v Tennessee, no, to bylo špatné, ale aroganci tohohle parchanta už snášel tři roky, a nynější situace, i přes svou tragičnost, byla nádherná.

"Seidži-sane, jak jsem řekl, na to je trochu pozdě. Myslím, že od vašich lidí rádi přijmeme určitou spolupráci, ale tohle je naše záležitost. Nakonec, určitě pochopíte, že povinnost chránit životy a bezpečnost amerických občanů je v prvé řadě záležitostí americké vlády. Je jasné, že jsme tuto svou povinnost zanedbali, a musíme naše vlastní selhání napravit."

"Roberte, můžeme tu práci dotovat. Řekli mi, že naši výrobci aut sami najmou kontrolory, aby ve vašem přístavu vozidla prohlédli a..."

"Seidži, víte, že tohle je nepřijatelné. Vládní činnost nemohou vykonávat zástupci průmyslu." Nebyla to pravda, a úředník to věděl. Stávalo se to pořád.

"V zájmu udržení našich přátelských obchodních vztahů nabízíme krytí všech mimořádných výdajů, které by vaší vládě vznikly. My..." Naguma zarazila vztyčená ruka.

"Seidži, musím vám říci, abyste s tím přestal. Prosím - musíte pochopit, že to, co navrhujete, by se podle zákonů naší vládní etiky mohlo jevit jako navádění ke korupci." Zde byl rozhovor na několik vteřin chladně přerušen.

"Podívejte, Seidži, až bude nové ustanovení schváleno, tohle se rychle vyřídí." A nebude to trvat dlouho. Záplava dopisů a telegramů od narychlo zorganizovaných odborářských skupin - třeba Odborový svaz pracovníků automobilového průmyslu cítil krev ve vodě stejně neomylně jako žralok - zařídila, že každý člen zavolal Western Union přesně za tímto účelem. Projednávání návrhu Trentova zákona už bylo na Kapitolu první v pořadí, a zasvěcenci novému zákonu dávali dva týdny, než se dostane na prezidentův stůl k podpisu.

"Ale Trentův návrh zákona..."

Úředník ministerstva obchodu se naklonil nad stůl. "Seidži, o co jde? Návrh Trentova zákona prezidentovi umožní, aby po poradě s právníky zde na ministerstvu reprodukoval vaše vlastní obchodní zákony. Jinými slovy, nebudeme dělat nic jiného, než že použijeme vaše vlastní zákony zde u nás. A jak může od Ameriky vůbec být nefér, když bude aplikovat vaše vlastní, férové obchodní zákony na vaše výrobky stejným způsobem, jako to děláte vy s našimi výrobky?"

Nagumovi to došlo teprve teď. "Ale vy to nechápete. Naše zákony jsou

tvořeny tak, aby odpovídaly naší kultuře. Ta vaše je jiná, a..."

"Ano, Seidži, vím. Vaše zákony mají chránit váš průmysl proti nečisté konkurenci. My budeme brzy dělat totéž. No, tohle je ta špatná zpráva. Dobrá zpráva je, že kdykoliv nám vy otevřete svůj trh, my automaticky uděláme totéž pro vás. Špatná zpráva je, Seidži, že my použijeme vaše vlastní zákony na vaše výrobky, a pak, příteli, uvidíme, jak férové vaše zákony jsou, podle vašich vlastních standardů. Proč se tak znepokojujete? Už celé roky nám říkáte, že vaše zákony vlastně vůbec nepředstavují žádnou zábranu, že za to může Amerika sama, jestli nedokáže s Japonskem obchodovat tak efektivně, jako vy obchodujete s námi." Opřel se v křesle a usmál se. "No, a teď uvidíme, jak byly vaše výroky přesné. Nechcete říci, že jste... mě informoval zkresleně, co?"

Kdyby byl Nagumo býval křesťan, určitě by si byl pomyslel Můj Bože, ale jeho náboženství bylo animistické a jeho vnitřní reakce byly jiné, ačkoliv měly přesně stejný význam. Právě ho nazvali lhářem, a nejhorší na celé věci bylo, že to byla... pravda.

Návrh Trentova zákona, nyní oficiálně nazývaného Zákon o reformě obchodu, byl celé Americe vysvětlen ještě týž večer, když teď analytici využili času k tomu, aby ho rozebrali. Jeho filozofická prostota byla elegantní. Mluvčí vlády, i Trent sám, v pořadu televize PBS vysvětlili, že podle nového zákona bude z pracovníků ministerstva obchodu ustaven užší výbor právníků a komerčních odborníků, který bude za pomoci odborníků na mezinárodní právo z ministerstva spravedlnosti, zplnomocněných analyzovat zákonodárství zahraničního trhu, navrhovat pravidla pro americký obchod tak, aby co nejpřesněji odrážela obsah tohoto zákonodárství, a pak je doporučí ministrovi obchodu, který je prohovoří s prezidentem. Prezident pak bude mít právo uvést tato pravidla v život vládním výnosem. Výnos by mohl být zrušen prostou většinou v obou komorách Kongresu, jehož pravomoci v takovýchto záležitostech byly zakotveny v ústavě - opatření zákona se vyhne napadení z důvodů rozdělení pravomocí. Zákon o reformě obchodu obsahoval i položku o takzvané platnosti ‚do západu slunce'. Po čtyřech letech od okamžiku, kdy vstoupil v platnost, může automaticky přestat existovat, pokud nebude Kongresem znovu odhlasován a znovu schválen prezidentem - díky této doložce se Zákon o reformě obchodu mohl jevit jako dočasný, jehož jediným účelem bylo nastolit svobodný mezinárodní obchod jednou provždy. Byla to zjevná, avšak důvěryhodná lež, dokonce i pro ty, kteří to věděli.

"Co může být čestnější než tohle?" položil Trent řečnickou otázku v pořadu PBS. "Neděláme nic jiného, než že používáme stejné zákony jako jiné země. Jestli jsou jejich zákony férové vůči americkému podnikání, pak tytéž zákony musí být férové i pro průmysl jiných zemí. Naši japonští přátelé" - usmál se - "nám už celá léta říkají, že jejich zákony nejsou diskriminační. Dobrá. My jejich zákony využijeme stejné čestně jako oni."

Pro Trenta bylo zábavné sledovat, jak se člověk na druhé straně stolu kroutí. Bývalý náměstek ministra zahraničí, který nyní vydělával víc než milion dolarů jako vyšší lobbista pro Sony a Mitsubishi, tam seděl a v mysli usilovně pátral po něčem, co by řekl, aby to mělo nějaký smysl, a Trent mu to viděl na obličeji. Pátral marně.

"Tohle by mohlo vést ke skutečné obchodní válce..." začal, ale byl zaražen v zárodku.

"Podívejte, Same, Ženevská konvence přece nezpůsobila žádné války. Pouze pro všechny strany konfliktu aplikovala stejná pravidla chování. Jestli říkáte, že použití japonských předpisů v amerických přístavech povede k válce, tak to už tu válka je, a vy jste pracoval pro druhou stranu, ne?" Jeho razantní odpověď byla přijata pětivteřinovým, velmi trapným a rozpačitým mlčením. Na tuhle otázku odpověď prostě neexistovala.

"A hele!" poznamenal Ryan v obývacím pokoji svého domu, pro jednou zase ve slušnou hodinu.

"Má přímo zabijácký instinkt," poznamenala Cathy a vzhlédla od jakýchsi lékařských záznamů.

"To má," souhlasil její manžel. "Jde to rychle. Zrovna tuhle jsem o tom dostal hlášení."

"Myslím, že mají pravdu, co říkáš?"

"Myslím, že to jde trochu moc rychle." Jack se odmlčel. "Jací jsou jejich doktoři?"

"Japonští lékaři? Moc dobří nejsou, podle našich standardů."

"Opravdu?" Systém zdravotní péče v Japonsku byl prezentován jako něco, co by se mělo napodobit. Všechno u nich bylo nakonec ‚zdarma'. "Jakto?"

"Moc uctivě zdraví," odpověděla Cathy s hlavou už zase skloněnou nad svými poznámkami. "Profesor má vždycky pravdu, tak nějak. Mladí se neučí dělat něco samostatně, a než jsou dost staří, aby se sami mohli stát profesory, většinou už zapomenou, jak to udělat."

"Jak často se spletete, ó Zástupkyně profesora oční chirurgie?" uchechtl se Jack.

"Skoro nikdy," odpověděla Cathy a vzhlédla, "ale také nikdy neříkám svým stážistům, aby se přestali ptát proč. Ve Wilmeru teď máme tři Japonce. Jsou to dobří kliničtí lékaři, technicky zdatní, ale nijak moc pružní. Myslím, že to má co dělat s jejich kulturou. Snažíme se vyvést je z toho. Není to lehké."

"Šéf má vždycky pravdu..."

"Ne vždycky, to nemá." Cathy připsala poznámku o změně podávaných léků. Ryan otočil hlavu a uvažoval, jestli se právě nedověděl něco důležitého. "Jak jsou dobří při vývoji nových léčebných postupů?"

"Jacku, proč myslíš, že sem chodí na stáže? Proč myslíš, že jich tam na univerzitě v Charles Street tolik máme? Proč myslíš, že jich tady tolik zůstává?"

V Tokiu bylo devět hodin ráno, a družice přinesla americké večerní zprávy do kanceláří vedoucích pracovníků v celém městě. Kvalifikovaní tlumočníci převáděli rozhovor do rodného jazyka. Videorekordéry vše zaznamenávaly pro pozdější podrobnější rozbor, ale to, co vedoucí slyšeli, bylo naprosto jasné.

Kozo Macuda se za svým stolem třásl. Ruce měl v klíně a skrýval je tak, aby ostatní v jeho kanceláři neviděli, jak se mu chvějí. To, co slyšel ve dvou jazycích - jeho angličtina byla dokonalá -, bylo moc špatné. To, co se mu jevilo před očima, bylo horší. Jeho korporace už teď ztrácela peníze kvůli... výkyvům na světovém trhu. Plná třetina výrobků jeho společnosti šla do Spojených států, a kdyby tahle část jeho podnikání byla nějak narušena...

Po interview následovalo ‚hlavní téma', které ukazovalo Nissan Courier, ještě uvázaný v Baltimore, a sesterskou loď Nissan Voyqger, pohupující se na kotvě v zátoce Chesapeake. Další loď s nákladem aut právě minula Virginia Capes, a první z trojice nebyla ještě ani z poloviny vyložena. Jediný důvod, proč ukázali právě tyhle lodi, bylo, že Baltimore se nacházelo v příhodné blízkosti Washingtonu. Totéž se dělo v Los Angeles, Seattlu a Jacksonvillu. Jako by se v těch autech převážely drogy, myslel si Macuda. Část jeho mysli zachvátila zlost, ale paniky v ní bylo víc. Jestli to Američané myslí vážně, tak...

Ne, to nemohou.

"Ale co možnost obchodní války?" zeptal se Jim Lehrer toho Trenta.

"Jime, celé roky říkám, že s Japonskem vedeme obchodní válku už celou jednu generaci. To, co jsme teď udělali, má vyrovnat šance na hřišti pro všechny."

"Ale když tahle situace bude pokračovat, nebudou poškozeny americké zájmy?"

"Jime, jaké to jsou zájmy? Stojí americké obchodní zájmy za to, aby kvůli

nim uhořely malé děti?" odrazil ho okamžitě Trent.

V Macudovi se všechno hnulo, když to slyšel. Tahle představa byla skutečně příliš silná pro člověka, jehož první vzpomínkou z dětství bylo ráno 10. března 1945. Nebyly mu ještě ani tři roky, matka ho vynášela z domku, a za nimi vysoko šlehaly plameny, které mělo na svědomí 21. Velitelství bombardovacího letectva Curtise LeMaye. Celé roky se v noci probouzel s křikem, a po celý život byl přesvědčeným pacifistou. Studoval dějiny, dověděl se, jak a proč válka začala, jak Amerika zatlačila jeho předky do kouta, odkud existoval jen jediný možný únik - a to únik nesprávný. Možná, že má Jamata pravdu, uvažoval, možná, že za celou věc může Amerika. Nejdřív zatáhnout Japonsko do války, pak ho zdrtit ve snaze zastavit přirozený vzestup země, jíž osud předurčil, aby se postavila americké síle. Proto nikdy nedokázal pochopit, proč tehdejší zaibacu, členové Společnosti černého draka, nedokázali najít moudré východisko, protože - nebyla válka příliš hroznou volbou? Nebyl mír, jakkoliv ponižující, lepší než hrozná zkáza, kterou válka přinesla?

Teď to bylo jiné. Teď byl jedním z nich, a teď viděl, co leží na dně propasti tam, kde se nejde do války. Mýlili se tenkrát tolik, tázal se sám sebe, a už neslyšel ani televizi ani tlumočníka. Hledali pro svou zemi skutečnou hospodářskou stabilitu: Sféru společné prosperity Velké Jižní Asie.

V učebnicích dějepisu z jeho mládí to nazývali lží. Ale je to lež?

Aby hospodářství jeho země mohlo fungovat, potřebovalo zdroje, suroviny, a Japonsko nemělo žádné, kromě uhlí, a uhlí znečišťovalo ovzduší. Japonsko potřebovalo železo, bauxit, naftu, potřebovalo do země dopravovat téměř všechno, aby se to proměnilo v hotové výrobky, které se zase mohly vozit ven. Potřebovali hotové peníze, aby mohli za suroviny platit, a ty přicházely od těch, kdo jejich hotové výrobky kupovali. Kdyby Amerika, největší a nejdůležitější obchodní partner jeho země, obchod přerušila, tento tok peněz by se zastavil. Skoro šedesát miliard dolarů.

Samozřejmě, dojde k různým změnám. Dnes na mezinárodním peněžním trhu japonský jen vůči dolaru poklesne, i vůči každé další světové tvrdé měně. Tak budou japonské výrobky všude levnější...

Ale Evropa bude následovat. Tím si byl jist. Pravidla obchodu, už teď zkostnatělejší než americká, se stanou ještě tužšími, a obchodní přebytek klesne také, a spolu s ním hodnota jenu klesne o to víc. Bude potřeba víc peněz na koupi zdrojů, bez nichž v jeho zemi dojde k úplnému zhroucení. Jako při pádu do propasti, pád bude stále rychlejší a rychlejší, a jedinou útěchou v tuto chvíli bylo, že ten konec nezažije, protože dlouho před tím, než k tomu dojde, už tahle kancelář nebude jeho. Upadne do hanby, spolu s ostatními svými společníky. Někteří možná zvolí smrt, nebude jich však zase tak mnoho. To bylo teď něco pro televizi, staré tradice, vyrostlé z kultury bohaté na pýchu, ale chudé na všechno ostatní. Život je příliš pohodlný, než aby se ho někdo tak snadno zřekl - ne? Jaká bude budoucnost jeho země za deset let? Návrat do chudoby... nebo... něco jiného?

Rozhodnutí bude zčásti záležet na něm, říkal si Macuda, protože vláda jeho země je jen prodloužením společné vůle jeho a jeho společníků. Pohlédl na své chvějící se ruce v klíně. Poděkoval svým dvěma zaměstnancům a poslal je pryč se zdvořilým a blahosklonným pokynem hlavy, než dokázal zvednout ruce na desku stolu a sáhnout po telefonu.

Clarkovi let připadal jako ‚let na věčnost', a i když jim aerolinky KAL poskytly první třídu, nebylo to moc platné; ani okouzlující korejské letušky v pěkných tradičních krojích z něj nemohly udělat nic lepšího, než co byl. Dva ze tří filmů už viděl - při jiných letech - a třetí nebyl ani trochu zajímavý. Satelitní rádiový kanál udržel jeho zájem čtyřicet minut, které potřeboval, aby se dověděl poslední události ve světě, ale pak se začaly opakovat a jeho paměť byla příliš dobře cvičená, než aby to potřebovala. Časopis v letadle KAL mu vystačil na třicet minut - a i to bylo dost dlouho - a americké časopisy

znal. Zbývala jen zdrcující nuda. Ding aspoň měl na rozptýlení své materiály z kurzu. Právě četl Masseyovo klasické pojednání Dreadnought o tom, jak se mezinárodní vztahy už před stoletím zhroutily, protože jednotlivé evropské země - spíše však jejich vůdci - nedokázali udělat onen skok v myšlení, který byl třeba, aby byl udržen mír. Clark si pamatoval, jak to četl krátce poté, co to vyšlo.

"Prostě to nedokážou," pronesl ke svému partnerovi, když mu hodinu četl přes rameno. Ding četl pomalu, ukládal do paměti slovo za slovem. Vždyť to je přece studijní materiál?

"Dost blbé, Johne." Chavez vzhlédl od stránek plných poznámek a protáhl se, což bylo pro jeho menší postavu jednodušší než pro Clarka. "Profesorka Alpherová po mně chce, abych pro svou dizertaci identifikoval tři nebo čtyři klíčové chybné body, špatná rozhodnutí, něco takového. Ale bylo toho víc, víš? To, co měli udělat - no, něco jako vylézt sami z řady a podívat se zpátky, aby viděli, o co vůbec jde, ale ti blbouni nevěděli, jak to udělat. Nemohli být objektivní. A taky přitom moc nemysleli. Měli ty svoje velkolepé taktické nápady, ale nikdy se pořádně nepodívali, kam je to vede. Víš, můžu pro doktorku ty voloviny identifikovat a pěkně jí je zabalit a naservírovat, jak to chce, ale bude to kravina, Johne. Problém nebyl v rozhodnutích. Problém byl v lidech, kteří je dělali. Na to, co dělali, nebyli dost velcí. Nedívali se prostě dost daleko dopředu, a za to je přece ti chudáci dole platili, víš?" Chavez si promnul oči, vděčen za vyrušení. Četl a studoval už jedenáct hodin, jen s krátkými přestávkami na jídlo a návštěvu toalety. "Potřebuju se pár mil proběhnout," postěžoval si, také utahaný z letu.

John se podíval na hodinky. "Ještě čtyřicet minut. Už jsme začali sestupovat."

"Myslíš, že hlavouni jsou dneska jiní?" zeptal se Ding unaveně.

Clark se zasmál. "Chlapče, copak to asi je, co se jediné v životě nikdy nezmění?"

Mladý důstojník se usmál. "Jo, a další taková věc je, že lidi jako my to vždycky chytne venku, když to spustí." Vstal a šel si na toaletu umýt obličej. Když se díval do zrcadla, byl rád, že stráví den v budově CIA. Bude se potřebovat oholit a umýt, než na sebe vezme totožnost pro svůj úkol. A možná také napsat pár úvodních poznámek pro svou dizertaci.

Clark vyhlédl z okna a viděl korejskou krajinu, osvětlenou světlem začínajícího svítání, jakoby v růžovém peří. Hoch to na něj zkouší s intelektuálštinou. Na obličeji, otočeném k okénku, mu to stačilo vyloudit unavený úsměv, se zavřenýma očima. Ten kluk je chytrý, ale co se stane, až Ding do dizertace napíše ti blbouni nevěděli, jak to udělat? Nakonec, mluvil o Gladstoneovi a Bismarckovi. To ho rozesmálo tak, až se ze suchého vzduchu v letadle rozkašlal. Když otevřel oči, jeho partner zrovna vycházel z toalety pro první třídu. Ding téměř vrazil do jedné z letušek, a ačkoliv se na ni zdvořile usmál a ustoupil stranou, aby mohla projít, zrakem ji nesledoval, jak si Clark všiml, neudělal to, co muži obvykle dělají, když je někdo tak mladý a přitažlivý. Jeho mysl byla nepochybně soustředěna na jinou ženskou postavu.

Hergot, tohle začíná být vážné.

Murray téměř vybuchl. "Teď to nemůžeme udělat! Hergot, Bille, všechno máme v kupě, stejně se to nabeton dostane ven, a to není fér ani vůči Kealtymu, a tím míň vůči našim svědkům."

"Pracujeme pro prezidenta, Dane," upozornil ho Shaw. "A příkaz přišel rovnou od něj, dokonce ani ne přes státního návladního. A vůbec, odkdy ti záleží na Kealtym?" Byl to v podstatě stejný postup, jaký měl pro prezidenta Durlinga. Ať tamten byl hajzl nebo ne, ať někoho znásilnil nebo ne, měl právo na řádný soudní proces a příležitost obhajovat se. FBI byla v téhle věci poněkud maniakální, ale pravým důvodem jejich úcty k řádnému průchodu práva a spravedlnosti bylo, že když jste chlapa usvědčili při dodržení všech pravidel,

věděli jste, že skřípli toho pravého prevíta. Odvolací řízení se tak dalo lépe spolknout.

"Je to ta nehoda, co?"

"Jo. Nechce, aby se mu na přední straně spolu tloukly dvě velké události najednou. Tahle obchodní aféra je pěkně velká věc, a říká, že Kealty může tak týden dva počkat. Dane, naše slečna Lindersová čekala několik let, copak pár týdnů nemůže..."

"Ano, a ty to víš," odsekl Murray. Pak se odmlčel. "Promiň, Bille. Víš, jak to myslím." To, jak to myslel, bylo prosté: měl případ hotový, aby ho spustil, a byl čas to spustit. Na druhé straně - prezidentovi se neříkalo ‚ne'.

"Už mluvil s lidmi na Kapitolu. Ani o tom nemuknou."

"Ale jejich lidi ano."

## 10

## Svádění

"Souhlasím, není to dobré," řekl Chris Cook.

Nagumo hleděl na kobereček v obývacím pokoji. Byl příliš ohromen událostmi předchozích několika dnů, takže ani nepociťoval zlost. Bylo to jako zjišťovat, že se blíží konec světa, a že není nic, co proti tomu může dělat. Pro ostatní byl ministerským úředníkem střední úrovně, který ‚nehrál' ve vyjednáváních na vysoké úrovni. Bylo to však jen klamné zdání. Jeho úkolem bylo budovat nosnou konstrukci pro pozice jeho země při vyjednávání, a vedle toho shromažďovat zpravodajské poznatky o skutečných úmyslech Ameriky, aby jeho titulární nadřízení přesně věděli, jaké mají zaujmout výchozí pozice a jak daleko mohou tlačit. Nagumo byl zpravodajský důstojník de facto, když už ne podle jména. V té roli byl jeho zájem o věc osobní a překvapivě citový. Seidži se na sebe díval jako na obránce a ochránce své vlasti a jejích obyvatel, a také jako na poctivý most mezi svou zemí a Amerikou. Chtěl, aby Američané uznávali jeho národ a zemi i její kulturu. Chtěl, aby se podíleli na jejích výrobcích. Chtěl, aby se Amerika na Japonsko dívala jako na sobě rovného, dobrého a moudrého přítele, od kterého se může poučit. Američané byli vášniví lidé, a tak často sami nevěděli, co vlastně doopravdy potřebují - jak už zhýčkaní a příliš pyšní lidé bývají. Nynější americký postoj vůči obchodu, jestli je skutečně takový, jak vypadá, mu připadal jako když člověka uhodí jeho vlastní dítě. Cožpak nevědí, že potřebují Japonsko a jeho výrobky? Cožpak on sám osobně celá léta neučil americké obchodníky?

Cook se v křesle neklidně zavrtěl. I on byl zkušený úředník zahraniční služby, a v obličeji dokázal číst stejně dobře. Nakonec, byli přátelé, a víc než to. Seidži byl jeho osobním pasem pro cestu do dobře placeného života po práci pro vládu.

"Jestli vám to udělá dobře, tak tedy je to třináctého."

"Hm?" Nagumo vzhlédl.

"To je den, kdy vyhodí do vzduchu poslední rakety. To jak jste se ptal, pamatujete?"

Nagumo zamrkal, nedokázal si hned vybavit otázku, kterou před časem položil. "Proč ten den?"

"Prezident bude v Moskvě. Teď už jim zbývá jen pár posledních raket. Přesný počet neznám, ale je to méně než dvacet na obou stranách. Poslední si schovávají na příští pátek. Je to divná náhoda, ale tak to časově vyšlo. Hoši od televize dostali hlášku, ale drží to v tichosti. Na obou místech budou kamery, a budou vysílat současně - myslím to, jak je vyhodí do vzduchu." Cook se odmlčel. "Takže ten obřad, co jste o něm mluvil, ten pro vašeho dědečka, to bude ten den."

"Díky, Chrisi." Nagumo vstal a přešel k baru, aby si nalil další drink. Nevěděl, nač ministerstvo tuhle informaci potřebuje, ale byl to rozkaz, a on ji předá. "A teď, příteli, co s tím můžeme udělat?"

"Moc ne, Seidži, aspoň ne hned teď. Říkal jsem vám o těch zatracených nádržích, pamatujete? Říkal jsem vám, že s Trentem nejsou žádné žerty. Na takovouhle příležitost čekal celé roky. Podívejte, dneska odpoledne jsem byl na Kapitolu a mluvil tam s lidmi. Takové dopisy a telegramy jste ještě neviděl, a ta mizerná CNN si takovou událost nenechá ujít."

"Já vím," přikývl Nagumo. Bylo to jako filmový horor. Dnešní úvodníky o Jessice Dentonové. Celá země - a s ní i velká část ostatního světa - sledovala její zotavování. Právě se dostala ze ‚seznamu adeptů na hrob', a její stav se dostal o stupeň výše, na ‚kritický'. Před jejím nemocničním pokojem bylo tolik květin, že to působilo dojmem přepychové soukromé zahrady. Další událostí dne byl pohřeb jejích rodičů a sourozenců, zpožděný kvůli lékařským a právním záležitostem. Zúčastnily se ho stovky lidí, včetně všech členů Kongresu ze státu Tennessee. Prezident automobilové společnosti se chtěl zúčastnit také, aby osobně vyjádřil soustrast a osobně se rodině omluvil, ale z bezpečnostních důvodů mu to rozmluvili. Místo toho nabídl upřímnou omluvu jménem své společnosti v televizi, a slíbil uhradit veškeré výdaje na léčení, a pro Jessicu zajistit trvalé vzdělávání; při tom zdůraznil, že má také dcery. Jaksi to nevyšlo. Upřímná omluva v Japonsku platila hodně - skutečnost, ze které společnost Boeing těžila, když se v jednom z jejích 747 zabilo několik set japonských občanů, ale v Americe to bylo něco jiného - skutečnost, kterou Nagumo své vládě marně vysvětloval. Právní zástupce Dentonovy rodiny, známý a zdatný vyjednavač, prezidentovi za omluvu poděkoval a suše poznamenal, že odpovědnost za úmrtí je nyní ve vědomí veřejnosti, čímž se příprava k projednávání případu zjednodušuje. Teď šlo jen o otázku výše sumy; šeptalo se už, že bude žádat miliardu dolarů.

Továrna na automobilové díly v Deerfieldu byla v jednání se všemi japonskými montážními závody, a Nagumo věděl, že podmínky, které budou massachusettské firmě nabídnuty, budou velkorysé až do kraj-nosti, ale také pověděl ministerstvu zahraničí o americkém přísloví o zavřených dveřích stodoly, když kůň utekl. Nebylo by to odškodnění, nýbrž pouhé další přiznání chyby, což v podmínkách amerického zákonodárného prostředí bylo něco, co se nedoporučovalo.

Chvíli trvalo, než zpráva pronikla do myslí lidí tam doma. Jakkoliv byla automobilová nehoda hrozná, nebrala se jako něco velkého, a televizní komentátoři NHK použili havárii Boeingu k tomu, aby doložili, že neštěstí nechodí po horách, a Amerika kdysi udělala občanům jejich země něco podobného, daleko hroznějšího rozsahem. Ale očím Američanů se to, co říkali Japonci, jevilo spíše jako ospravedlňování než jako porovnávání, a o amerických občanech, kteří to podporovali, se vědělo, že jsou to lidé na japonských výplatních listinách. Všechno šlo s kopce. Noviny otiskly seznamy bývalých vládních úředníků, kteří takové zaměstnání přijali, uváděli jejich profesní zařazení a dřívější platy, a srovnávali je s tím, co dělají nyní, a ještě mnoho dalšího. ‚Žoldnéři' bylo pro ně to nejmírnější označení, a běžnějším epitetem bylo ‚zrádce', zvláště od dělnických organizací a od členů Kongresu, na které čekaly volby.

S těmi lidmi se nedalo rozumně mluvit.

"Co bude, Chrisi?"

Cook postavil drink na stůl a hodnotil svoje postavení a žehral na to, jak mu to časově naprosto špatně vychází. Už se začal chystat, že vycouvá. Bude čekat dalších pár let na plnou výplatu penze - už si to před několika měsíci propočítal. Seidži mu minulé léto sdělil, že jeho nynější čistý roční příjem dosáhne pro začátek čtyřnásobku, a že jeho zaměstnavatelé jsou pevně přesvědčeni o plánovaném penzijním zaopatření, a že své investice do federální penze neztratí, že? A tak s tím Cook začal. Ostře hovořil se svým nejbližším

nadřízeným, dával ostatním najevo, že si myslí, že obchodní politiku země dělají pitomci, u vědomí, že se jeho názory dostanou k vyšším místům. A také řada interních zpráv a hlášení, která pravila totéž v odměřené úřední řeči. Musel věci vést tak, aby jeho odchod nebyl překvapením, spíš aby vypadal na to, že vychází ze zásady a ne ze špinavých pohnutek, plynoucích z touhy po penězích. Problém byl v tom, že když tohle udělá, beze zbytku ukončí svou kariéru. Už nikdy nebude povýšen, a kdyby zůstal ve státních službách, mohl by přinejlepším skončit na nějakém velvyslanectví... třeba v Sierra Leone, pokud by nenašli ještě trudnější místo. Rovníková Guinea, možná. Víc hmyzu.

Jsi zavázán, říkal si Cook, a tak se tedy zhluboka nadechl, zauvažoval a upil svůj nápoj.

"Seidži, budeme muset v téhle věci počítat s výhledovým řešením. ZRO" - zde to nedokázal nazvat Zákon o reformě obchodu - "půjde ke schválení za necelé dva týdny, a prezident ho podepíše. Na ministerstvu obchodu a spravedlnosti už vznikají pracovní skupiny. Bude se na tom samozřejmě podílet i ministerstvo zahraničí. Na řadu velvyslanectví po celém světě chodí telegramy, aby poslala kopie různých obchodních zákonů druhých zemí..."

"Ne jenom našich?" Nagumo byl překvapen.

"Ty vaše budou porovnávat s ostatními, ze zemí, se kterými jsou naše obchodní vztahy v současnosti méně... kontroverzní." Cook si musel koneckonců dávat pozor na jazyk. Tohoto člověka potřeboval. "Účelem je dát jim něco, s čím mohou - no, porovnat zákony vaší země s jejich. V každém případě, než se tohle všechno udělá, bude to nějakou dobu trvat, Seidži." Což není vůbec špatné, uvažoval Cook. Nakonec, prospívalo to jistotě v zaměstnání - až přejde od jednoho zaměstnavatele ke druhému, pokud přejde.

"Budete členem pracovní skupiny?"

"Pravděpodobně ano."

"Vaše pomoc bude nedocenitelná, Chrisi," řekl Nagumo tiše, a nyní přemýšlel rychleji. "Mohu vám pomoci při interpretaci našich zákonů - nenápadně, samozřejmě," dodal, chytaje se právě tohoto stébla.

"Vlastně jsem ani neměl v úmyslu zůstávat na ministerstvu zahraničí už moc dlouho, Seidži," poznamenal Cook. "Pomýšlíme na nový dům, a..."

"Chrisi, potřebujeme vás tam, kde jste. Potřebujeme - já potřebuji vaši pomoc, abychom tuhle shodu nešťastných okolností nějak zmírnili. Jsme v povážlivé situaci, v situaci, která má vážné důsledky pro obě naše země."

"To chápu, ale..."

Peníze, říkal si Nagumo, u těchhle lidí jsou to vždycky peníze!

"Mohu udělat příslušná opatření," řekl, hnán spíš okamžitým rozladěním než nějakou úvahou. Teprve když to vyslovil, uvědomil si, co udělal - ale pak byl zvědav, jak na to bude Cook reagovat.

Zástupce náměstka ministra zahraničí okamžik jen tak seděl. I jeho pohltily události natolik, že skutečný dosah nabídky mu téměř unikal. Cook jednoduše přikývl, aniž se aspoň jen podíval Nagumovi do očí.

Když o tom zpětně uvažoval, první krok - poskytnutí informace, týkající se národní bezpečnosti - byl těžší, a druhý byl tak snadný, že Cook vůbec neuvažoval o skutečnosti, že nyní jasně porušuje federální zákon. Právě souhlasil s tím, že bude poskytovat informace cizí vládě za peníze. Udělat to se zdálo tak logické, za daných okolností. Po tom domě na Potomacu opravdu toužili, a nebude trvat dlouho, než se budou muset začít starat o peníze na školy.

Na to, co se stalo s indexem Nikkei toho rána, budou ještě dlouho vzpomínat. Lidem chvíli trvalo, než pochopili to, co Seidži Nagumo už věděl - že tentokrát nežertují. Nebyla to pořád ta věčná rýže, nebyly to ty věčné počítačové čipy, nebyly to automobily a jejich díly, ani telekomunikační zařízení nebo stavební kontrakty nebo mobilní telefony. Fakticky to bylo také všechno to, co se nyní projevilo - dvacet let utlumovaného pohrdání a zloby,

někdy oprávněných, jindy ne, ale vždy skutečných a v jediném okamžiku vytrysklých na povrch. Zpravodajové v Tokiu nejprve vůbec nechtěli věřit tomu, co se od svých lidí ve Washingtonu a New Yorku dovídali, a události upravovali tak, aby vyhovovaly jejich vlastním závěrům, až sami začali informace promýšlet a došli k vlastnímu ohromujícímu poznání. Zákon o reformě obchodu, jak noviny ještě přede dvěma dny halasně a sebevědomě vyhlašovaly, je jen další zaváhání, vtip, projev několika pomýlených lidí s dlouho chovanými antipatiemi vůči naší zemi, kteří budou brzy usměrněni. Teď to bylo něco jiného. Dnes to byl nanejvýš nešťastný záměr, a to, že může být odhlasován jakožto federální zákon, nelze považovat za zcela vyloučené.

Japonština dokáže sdělit informaci stejně dobře jako kterýkoliv jiný jazyk, jakmile člověk pronikne do jejího kódu. A pro Ameriku jsou titulky daleko výmluvnější, ale to je pouze necitelná přímost vyjadřování, typická pro gaidžiny. V Japonsku se mluvilo mnohem více elipticky, v náznacích, ale význam v tom byl i tak stejně jasný a stejně jednoznačný. Miliony japonských občanů, kteří vlastnili akcie, četli tytéž noviny, viděli tytéž ranní zprávy, a došli k témuž závěru. Když dorazili na svá pracoviště, zvedali telefony a volali.

Index Nikkei se kdysi dostal na víc než třicet tisíc jenů jako vrcholnou hodnotu. Do začátku devadesátých let spadl na polovinu, a agregovaný pokles tržní ceny představoval číslo vyšší než celý vládní dluh USA v té době, skutečnost, kterou ve Spojených státech sotva zaznamenali - zaznamenali ji však ti, kdo si vybrali své peníze z bank a investovali je do akcií ve snaze dostat něco víc než dvě procenta složeného ročního výnosu. Tito lidé přišli o značnou část svých životních úspor, a nevěděli, komu to klást za vinu.

Tentokrát ne, mysleli si všichni. Byl čas vybrat hotové peníze a uložit je zpátky do bank - velkých, bezpečných finančních ústavů, které věděly, jak chránit peníze svých vkladatelů. I kdyby snad úroky vyplácely liknavě, člověk o nic nepřicházel, ne?

K popisu toho, k čemu došlo, když začaly pracovat burzovní počítače, by západní zpravodajové použili označení ‚lavina' a ‚tání". Proces začal docela spořádaně. Velké obchodní banky, jakkoliv byly propojeny s velkými korporacemi, posílaly peníze těchto vkladatelů, které přišly předními dveřmi, rovnou ven zadními dveřmi, aby chránily hodnotu základního akciového kapitálu společností. Jiná volba nebyla, skutečně. Musely skupovat obrovská portfolia v situaci, která se ukázala být marným vzdorováním ženoucímu se přílivu. Index Nikkei ztratil plnou šestinu z čisté hodnoty v jediném obchodvacím dni, a ačkoliv analytici s přesvědčením prohlašovali, že trh je nyní silně podhodnocen a že je nevyhnutelný značný pohyb nahoru, lidé doma uvažovali, že kdyby se americký návrh zákona stal skutečně zákonem, trh pro výrobky, které jejich země vyrábí, se rozplyne jako ranní mlha. Proces se nezastaví, a ačkoliv to nikdo nevyslovil, všichni to věděli. Zvlášť jasné to bylo bankéřům.

Na Wall Streetu to bylo jiné. Odborníci si trpce stěžovali na zasahování vlády do obchodů, ale pak, když o tom trochu pouvažovali, dívali se na věc jinak. Bylo nabíledni, že když se japonské automobily s obtížemi dostávají přes celnice, že jestli populární Cresta je nyní v nemilosti, proklínaná kvůli pohledu, na který jen málokdo hned tak zapomene, pak se bude prodávat víc amerických automobilů, a to bylo dobré. Bylo to dobré pro Detroit, kde se automobily montovaly, i pro Pittsburgh, kde se v kovárnách dosud zpracovávala většina oceli; bylo to dobré pro všechna města v Americe (i v Kanadě a v Mexiku), kde se vyráběly tisíce dílů. Také to bylo dobré pro všechny dělníky, kteří díly vyráběli a automobily montovali, a kteří budou doma mít víc peněz na útratu za další věci. Jak dobré? Nu, většina obchodní nerovnováhy s Japonskem připadala na vrub automobilů. Ta sladší strana třiceti miliard dolarů se dala dobře vložit během příštích dvanácti měsíců do americké ekonomiky, a tohle, uvažovalo pár tržních expertů po snad pětivteřinovém přemýšlení, je zatraceně dobré, ne? Střízlivě vzato, třicet miliard dolarů pro

pokladnice různých společností, a všechno to ostatní, tak či onak, se nakonec ukáže jako zisk pro americké korporace. I daně navíc pomohou při snižování federálního deficitu, a tím se sníží nároky na objem peněz a sníží se cena vládních obligací. Americké hospodářství bude požehnáno dvakrát. Do toho ještě trochu Schadenfreude vůči japonským kolegům, a ještě než se na Streetu otevřely brány byznysu, byli lidé připraveni vystartovat do velkého obchodovacího dne.

Nebudou zklamáni. Společnost Columbus Group se ukázala jako velmi dobře připravená, když před několika dny koupila opce na obrovské množství akcií automobilového průmyslu, a tak mohla využít výhod prudkého stodvanáctibodového nárůstu Dow Jonesova indexu.

Ve Washingtonu, na Federálním rezervním úřadu, panovaly obavy. Měli blíž k sídlu vládní moci, a měli důvěrnější informace od ministerstva financí o tom, jak bude Zákon o reformě obchodu fungovat, a bylo jasné, že vznikne dočasný nedostatek automobilů, dokud se linky v Detroitu trochu nepřizpůsobí. Do té doby, než americké společnosti pokles vyrovnají, nastane klasická situace, kdy se příliš mnoho peněz honí za příliš málo auty. To znamenalo krátké inflační období, a tak během dne Federální rezervy oznámí čtvrtbodové zvýšení diskontní sazby - pouze dočasné, říkali lidem, neoficiální. Rada guvernérů Federálních rezerv se však na celý vývoj dívala jako na výhledově dobrý. Bude to z jejich strany krátkozraké, ale v daném okamžiku panovala taková situace v celém světě.

Ještě než k tomuto rozhodnutí došlo, hovořili o dalekém výhledu i další lidé. Vyžádalo si to ten největší bazének s horkou vodou v lázních, které pak byly pro ostatní movité zákazníky ten večer uzavřeny. Obsluhující lázeňský personál pustili domů. Zákazníky budou obsluhovat jejich osobní asistenti, kteří, jak se ukázalo, se drželi zpátky také. Vlastně bylo vynecháno i omývání. Po tentokrát jen velmi zběžných pozdravech svlékli muži saka a sundali vázanky, a rozsadili se na podlaze, protože se jim nechtělo ztrácet čas obvyklými úvodními ceremoniemi.

"Zítra to bude ještě horší," poznamenal jeden bankéř. Víc neměl co říci.

Jamata se rozhlédl kolem. Stěží se ubránil tomu, aby se jim nevysmál. Příznaky se jasně ukazovaly už pět let, když první větší automobilová společnost potichu přestala se svou politikou doživotního zaměstnání. Tehdy pro japonský obchod skončila jízda zadarmo, pro ty, kteří byli dost chytří, aby si dávali pozor. Ostatní se domnívali, že všechny zvraty jsou pouze dočasnými ‚výkyvy' - takhle je s oblibou nazývali -, ale jejich krátkozrakost pracovala v Jamatův prospěch. Šok z toho, co se teď dělo, byl jeho nejlepším a nejcennějším přítelem. Bylo zklamáním, ale nikoliv překvapením, že jen hrstka z těch, kdo v místnosti byli, chápala skutečnou podstatu událostí. Z větší části to byli blízcí spojenci Jamaty-sana. Nedá se říci, že by on nebo oni byli imunní vůči nepříznivým důsledkům, které pro zemi znamenala téměř pětiprocentní nezaměstnanost, pouze rozsah škody zmenšili pečlivě promyšlenými opatřeními. Ta však byla taková, že ze svých tvůrců udělala ukázku pronikavé předvídavosti.

"Je takové úsloví z dob americké revoluce," suše poznamenal jeden z nich. Měl tak trochu pověst intelektuála. "Od toho jejich Benjamina Franklina, myslím. Buď můžeme viset společně, nebo budeme muset viset každý zvlášť. Když teď nebudeme držet pospolu, přátelé, budeme všichni zničeni. Jeden po druhém, nebo všichni najednou, to už bude jedno."

"A naše země s námi," dodal bankéř, a tím si získal Jamatovu vděčnost.

"Pamatujete se, jak nás potřebovali?" zeptal se Jamata. "Potřebovali nás, abychom drželi v šachu Rusy, podporovali Korejce, zásobovali jejich lodi. Nu, přátelé, k čemu nás potřebují teď"

"Ano, a my potřebujeme je," poznamenal Macuda.

"Velmi dobře, Kozo," odpověděl Jamata sžíravě. "Potřebujeme je tolik, že zruinujeme národní hospodářství, zničíme svůj lid a svou kulturu, a ze své země uděláme jejich vazala - zase!"

"Jamato-sane, na to není čas," jemně do toho zasáhl jiný prezident firmy. "To, co jste navrhoval na naší poslední schůzce, bylo velmi smělé a velmi nebezpečné."

"O tuhle schůzku jsem požádal já," upozornil Macuda důstojně.

"Prosím za prominutí, Kozo." Jamata sklonil hlavu v omluvě.

"Doba je zlá, Raizo," odpověděl Macuda, přijímaje velkomyslně jeho omluvu. Pak dodal: "Osobně se přikláním k vašim doporučením."

Jamata se zhluboka nadechl, měl na sebe zlost, že si úmysl toho člověka špatně vyložil. Kozo má pravdu. Doba je zlá. "Prosím, příteli, podělte se s námi o své myšlenky."

"Potřebujeme Američany... nebo potřebujeme něco jiného." Všechny hlavy, až na jednu, se sklonily. Jamata četl v jejich obličejích, a když za okamžik ovládl své vzrušení, uvědomil si, že vidí to, co si přál vidět. Nebylo to přání ani iluze. Bylo to skutečné. "To, čím se zde musíme zabývat, je vážná záležitost, velká hra. A přece je to hra, kterou, jak se obávám, budeme muset hrát."

"A dokážeme to?" zeptal se jeden velmi zoufalý bankéř.

"Ano," řekl Jamata. "Dokážeme. Je v tom prvek rizika, samozřejmě. To neopomíjím, ale hodně věcí stojí na naší straně." Krátce shrnul fakta. Tentokrát kupodivu proti jeho názorům nikdo námitky nevznášel. Byly tu otázky, hodně otázek, nekonečných otázek, z nichž všechny byl připraven zodpovědět, ale tentokrát nikdo doopravdy vážně neodporoval. Někteří měli určitě obavy, dokonce byli vystrašení, ale prostá skutečnost, uvědomil si, potvrzovala, že byli více vystrašeni tím, co věděli, že se stane tohle ráno, a pak příští a ještě další. Viděli konec svého způsobu života, svých výhod, osobní prestiže, a to jim naháněla strach víc než cokoliv jiného. Jejich země jim dlužila za všechno, co vykonali, za jejich dlouhou cestu vzhůru po stupních jejich postavení v korporaci, za jejich práci a píli, za všechna dobrá rozhodnutí, která učinili. A tak bylo rozhodnutí učiněno - ne s nadšením -, ale bylo.

První, co Mancuso ráno udělal, bylo, že pročetl operační rozkazy. Asheville a Charlotte budou muset přerušit svou náramně užitečnou činnost, sledování velryb v Aljašském zálivu, a připojit se ke cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ, spolu s loďmi John Stennis, Enterprise a obvyklým obsazením, čítajícím několik tisíc lidí. Cvičení bylo naplánováno už měsíce předem, pochopitelně. Byla to šťastná náhoda, že rozpis této akce nebyl tak úplně vzdálen tomu, na co se tahle polovina Tichomořského loďstva už tvrdě připravovala. Dvacátého sedmého, dva týdny po skončení cvičení, se Stennis a Big-E přemístí na jihozápad do Indického oceánu, a jen se staví v Singapuru, aby vystřídaly lodi Ike a Abe.

"Víte, už nás převýšili počtem," poznamenal komandér Wally Chambers. Před několika měsíci se vzdal velení na Key West, a Mancuso o něho požádal, aby se stal jeho operačním důstojníkem. Chambersovo převelení z Grotonu, kde očekával další štábní zařazení, na Honolulu nebylo pro důstojníkovo ego nijak zdrcujícím úderem. Před deseti lety by se bylo s Wallym počítalo pro velení na raketové ponorce, možná i obslužného plavidla, možná eskadry. Jenže ponorky s raketami byly pryč, operovaly jen tři obslužné lodi a tabulková místa pro eskadry byla obsazena. Tak se Chambers stal čekatelem na to, až mu proštípnou lístek na ‚vyšší velitelské místo', a do té doby ho Mancuso potřeboval u sebe. Nebylo nic neobvyklého, když se námořní důstojníci vrátili zpátky do svých původních důstojnických kajut.

Admirál Mancuso vzhlédl, ani ne tak s překvapením jako s vědomím toho, co slyšel. Wally má pravdu. Japonské válečné námořnictvo mělo dvacet osm ponorek, plavidel s konvenčním pohonem, označených SKK, a on měl jen devatenáct.

"Kolik z nich operuje?" zeptal se Bart a uvažoval, jaký asi je jejich

cyklus oprav.

"Dvaadvacet, podle toho, co jsem včera viděl. Sakra, admirále, na to cvičení jich dávají deset, včetně všech Harušiů. Z toho, co jsem vyrozuměl ze zpravodajských pramenů flotily, se na nás pořádně chystají." Chambers se zaklonil a hladil si knír. Byl čerstvý, protože Chambersův obličej si uchovával dětský výraz a on si myslel, že velící důstojník musí vypadat na víc než na dvanáct. Potíž byla v tom, že knírek svědil.

"Všichni říkají, že jsou moc dobří," poznamenal velitel Tichomořské ponorkové flotily.

"Vy jste se ještě nesvezl?" zeptal se operační důstojník. Admirál zavrtěl hlavou.

"Plánuje se to na příští léto."

No, měli by si radši dát záležet, myslel si Chambers. Na cvičení bylo přiděleno pět z Mancusových ponorek. Tři budou poblíž bojové skupiny letadlové lodi, Asheville a Charlotte budou operovat nezávisle, ve skutečnosti však nezávislé nebudou. Zahrají si hru se čtyřmi japonskými ponorkami osm set kilometrů severozápadně od atolu Kure, a budou nacvičovat simulovaný hon na hlídku u protiponorkové bariéry.

Cvičení se podobalo tomu, které čekali v Indickém oceánu. Japonské námořnictvo, v podstatě obranné uskupení torpédoborců, fregat a ponorek s dieselovým pohonem, se bude snažit čelit postupu bojového uskupení dvou letadlových lodí. Jejich úkolem bude slavně zemřít - něco, v čem se Japonci už historicky osvědčili, říkal si Mancuso s nepatrným náznakem úsměvu -, ale také se pokusit trochu se při tom ukázat. Budou se snažit seč budou moci, budou se pokoušet připlížit se se svými plavidly co nejblíž, aby mohli odpálit své rakety země-země Harpoon, a jejich novější torpédoborce měly docela určitě slušnou šanci přežít. Zvláště třída Kongo byla docela dobrá, byly to japonské protějšky americké třídy Arleigh Burke, s radarovým systémem Aegis pro navádění raket. Drahé lodi, a všechny nesly jména válečných lodí z druhé světové války. Původní Kongo padlo za oběť americké ponorce, Sealion II, pokud si Mancuso správně vzpomínal. Tohle také bylo jméno jedné z mála nových amerických ponorek, přidělených k Atlantické flotile. Mancuso pod svým velením ještě neměl třídu Seawolf. V každém případě budou muset letci přijít na něco, jak si poradit s lodí s Aegisem, a to se jim asi bude už předem zajídat.

Celkem vzato, bude to pro Sedmou flotilu docela dobrá zabíračka. Potřebují to. Indové opravdu začínali být trochu moc živí. Teď sedm z jeho plavidel operovalo s Mikem Dubrem, a mezi nimi a tím, co přidělil pro DATOVÉ ROZHRANÍ, bylo celé aktivní uskupení. Jak hluboko mocní klesli, říkal si velitel Tichomořské ponorkové flotily. No, mocní tohle obvykle dělali.

Procedura při setkání nebyla tak docela nepodobná rituálu namlouvání u labutí. Člověk se dostavil na přesně určené místo v přesně stanovenou dobu, v tomto případě s novinami - složenými, ne stočenými - v levé ruce, a díval se do výkladních skříní na ohromné množství fotoaparátů a spotřební elektroniky, přesně tak, jak by to Rus na své první cestě do Japonska udělal, v údivu by zíral na překypující množství výrobků, dostupných těm, kdo měli dost peněz na útratu. Kdyby ho někdo sledoval - to se stát mohlo, ale bylo to nanejvýš nepravděpodobné -, vypadalo by tohle všechno normálně. Když přišel čas, přesně v určenou dobu, někdo do něj vrazil.

"Promiňte," pronesl hlas anglicky, což bylo také normální, protože osoba, do které nevyhnutelně musel vrazit, byl zcela nepochybně gaidžin.

"To je v pořádku," odpověděl Clark hlasem s cizím přízvukem, a ani se na toho člověka nepodíval.

"Jste v Japonsku poprvé?"

"Ne, ale poprvé v Tokiu."

"Tak to je jasné." Člověk do něj vrazil ještě jednou, když vykročil dál ulicí. Clark čekal potřebné čtyři nebo pět minut, než šel za ním. Bylo to

vždycky tak namáhavé, ale nutné. Japonsko nebylo nepřátelské území. Nebylo to jako práce, kterou dělal v Leningradě (v Clarkově mysli tohle město nikdy nezmění své jméno, a kromě toho jeho ruský přízvuk náležel do té oblasti) nebo v Moskvě, ale nejjistější bylo chovat se tak, jako by nepřátelským územím bylo. V tomhle městě bylo tolik cizinců, že by se japonská bezpečnostní služba zbláznila, kdyby je měla všechny sledovat.

Po pravdě řečeno to byla Clarková první návštěva zde, kromě přesedání a mezipřistání, to se ale nepočítalo. Davy zaplňující ulice bylo něco, co ještě nikdy neviděl, dokonce ani v New Yorku nebylo takhle narváno. Také byl nesvůj z toho, že moc vyčnívá. Pro zpravodajského důstojníka není nic horšího, než když nemůže splynout s okolím, ale jeho skoro sto osmdesát pět centimetrů ho označovalo jako někoho, kdo sem nepatří. Každý, komu by za to stál, ho mohl vidět na vzdálenost celého bloku. A dívalo se na něj tolik lidí, jak si Clark všiml. A ještě víc překvapující bylo, že mu lidé ustupovali z cesty, zvláště ženy a děti se jeho přítomnosti doslova vyhýbaly, jako by se vrátila Godzila, aby jejich město rozdrtila. Tak je to tedy pravda. Ty příběhy slyšel, ale nikdy jim tak docela nevěřil. Zarostlý barbar. Zajímavé, takhle jsem o sobě nikdy neuvažoval, říkal si John, když vcházel k McDonaldovi. V době oběda tu bylo plno, a když se rozhlédl kolem, musel se posadit s dalším člověkem. Mary Pat měla pravdu, myslel si, Nomuri je moc dobrý.

"Tak jak to vypadá?" zeptal se Clark, do ohlušujícího rámusu v místnosti pro rychlé občerstvení.

"No, zjistil jsem její totožnost a dům, kde bydlí."

"To šlo rychle."

"Nic moc těžkého. Bezpečnostní složky našich přátel vědí o kontrarozvědce úplné hovno."

A kromě toho, říkal si Clark, ty vypadáš jako člověk, který sem patří, i s tím uchvátaným a napjatým výrazem úředníku, co do sebe hází oběd, aby mohl pádit zpátky ke svému psacímu stolu. No, špionovi v terénu to nikdy nepřišlo zatěžko, ne? Při úkolu v terénu není nic těžkého být nastražený. Těžké bylo, jak jim říkali na Farmě, vypadat bezstarostně.

"Dobrá, tak mně jen zbývá získat povolení, abych ji mohl vytáhnout." Kromě jiného. Nomuri neměl oprávnění vědět o jeho práci při operaci BODLÁK. John by byl rád věděl, jestli se to změní.

"Sajonara." A Nomuri vyšel, a Clark se pustil do své rýžové koule. Docela dobré. Ten mládenec je samá práce, myslel si. Jeho další myšlenkou bylo Rýžová koule u Mc'Donalda?

Dokumenty s hlášeními na jeho stole neměly vůbec co dělat s tím, že je prezidentem, ale všechno to mělo co dělat s tím, že setrvává ve své funkci, a proto také byly vždycky nahoře. Vzestup preferencí je... velmi poučný, říkal si Durling. Z možných voličů - a o ty šlo hlavně - o celých deset procent víc souhlasilo s jeho politikou, oproti minulému týdnu; zlepšení v číslicích, které se týkalo činnosti jak na zahraniční, tak i domácí půdě. Vcelku to byl takový pocit, jaký asi má žák čtvrté třídy, když rodičům, kteří v něj neskládají žádné velké naděje, přinese domů zvlášť dobré vysvědčení. A těch deset procent je teprve začátek, tvrdil jeho hlavní pracovník pro výzkum veřejného mínění, protože změny v jeho politice ještě lidem nepronikly dost hluboko do povědomí. Už teď Velká trojka veřejně uvažovala o tom, že vezme zpátky do práce některé ze sedmi set tisíc dělníků, propuštěných během minulých desetiletí, a to šlo pouze o dělníky u montážních linek. Pak se ještě museli připočíst lidé z nezávislých firem vyrábějících automobilové díly, firmy vyrábějící pneumatiky, autoskla, akumulátory... to mohlo odstartovat znovuoživení ve střední části USA, kde se vyrábějí automobily, a na tenhle pás země připadalo velké množství volebních hlasů.

Bylo jasné, nebo by aspoň už mělo být jasné, že to u automobilů neskončí. Ani nemohlo. Odborový svaz pracovníků automobilového průmyslu (automobily a

příslušenství) se těšil na zvnovuzískání tisíců platících členů. Mezinárodní sdružení elektrikářů (televize, a snad i videorekordéry?) nemohlo zůstat pozadu, a byly tu ještě další odborové organizace, které už začaly uvažovat o tom, jak velký kus koláče by mohly dostat. Ačkoliv byl Zákon o reformě obchodu teprve ve stadiu návrhu, představoval, jako už mnoho jednoduchých koncepcí, rozsáhlou změnu v tom, jak Spojené státy americké dělají byznys. Prezident Durling si myslel, že tuto koncepci pochopil, ale brzy nato zazvonil telefon na jeho stole. Pohlédl na něj a už předem věděl, jaké hlasy v něm uslyší, a nebylo třeba velké představivosti, aby věděl, jaká slova padnou, jaké argumenty předloží, a jaké sliby učiní. A on bude zavázán tyto sliby přijmout.

Nikdy vlastně neměl v úmyslu stát se prezidentem Spojených států, ne tak, jako Bob Fowler, který celý svůj život zaměřil k tomuto cíli, a kterého ani úmrtí jeho první ženy od toho úmyslu neodvrátilo. Durlingovým konečným cílem bylo stát se guvernérem Kalifornie, a když mu byla nabídnuta možnost být na společné kandidátce s Fowlerem, přijal ji spíš z pocitu vlastenectví než čehokoliv jiného. Tohle by neřekl ani svým nejbližším poradcům, protože vlastenectví bylo v moderním světě politiky pasé, ale Roger Durling to přesto tak cítil, pamatoval na to, že průměrný občan má tvář a jméno, pamatoval na to, že někteří z nich pod jeho velením zemřeli ve Vietnamu, a tím, že na tohle pamatoval, získal dojem, že pro ně musí udělat vše, co je v jeho silách.

Ale co je v jeho silách? tázal se sám sebe znovu, jako to už udělal při mnoha jiných příležitostech. Oválná pracovna byla osamělé místo. Často ji zaplňovali všemožní návštěvníci, od nejvyššího představitele cizího státu až po školáka, který vyhrál soutěž o nejlepší esej, ale pak všichni odešli a prezident byl znovu sám se svými povinnostmi. Přísaha, kterou složil, byla tak jednoduchá, že ztrácela význam. ‚Věrně vykonávat úřad... dle svých nejlepších schopností, dodržovat, zachovávat a bránit...' Pěkná slova, ale co znamenají? Možná, že si Madison i ti druzí představovali, že to bude vědět. Možná, že v roce 1789 to všichni chápali - což se rozumělo samo sebou -, ale to už byla minulost stará více než dvě stě let, a jaksi opomněli sepsat ji tak, aby mohla vést i příští generace.

Co bylo horšího, spousta lidí byla stále připravena člověku říkat, co si pod těmi slovy představují, a když si člověk všechny ty rady dal dohromady, 2 plus 2 dalo vždycky dohromady 7. Pracující a vedení, spotřebitel a výrobce, daňový poplatník a příjemce odvodů. Ti všichni měli své potřeby. Ti všichni měli svůj pořad jednání. Ti všichni měli argumenty, i dobré lobbisty k jejich prosazování, a nejhroznější na tom bylo, že každý argument sám o sobě měl smysl, dost smyslu na to, aby si kdekdo myslel, že 2 + 2 je doopravdy 7. Dokud člověk neoznámil součet, všichni říkali, že to je moc, že si země nemůže dovolit specifické zájmy těch druhých uskupení.

A navrch toho všeho, když člověk chtěl vůbec něco udělat, musel se sem dostat, a když už tu jednou byl, musel tu i zůstat, a to znamenalo dávat sliby, které pak bylo třeba dodržet. Aspoň některé z nich. A někde během toho všeho země prostě zabloudila, a její ústava s ní, a když končil den, člověk dodržoval, zachovával a bránil - co?

Není divu, že jsem nikdy doopravdy o tuhle práci nestál, říkal si Durling, když seděl, sám, a hleděl na další výsledek průzkumu popularity. Všechno to byla jen náhoda. Bob potřeboval získat pozici v Kalifornii, a Durling byl klíčem, mladý oblíbený guvernér se správnou stranickou příslušností. Teď ale je prezidentem Spojených států, a rostly obavy, že ta práce je prostě nad jeho síly. Bylo smutnou pravdou, že nikdo neměl tolik rozumových schopností, aby vůbec vnikl do všech záležitostí, které měl prezident podle očekávání řídit. Například ekonomika, snad nejdůležitější současný úkol, teď, když přestal existovat Sovětský svaz, byla oblastí, kde se ani samotní praktici nedokázali shodnout na soustavě pravidel, kterým by průměrně inteligentní člověk dokázal porozumět.

No, aspoň otázku pracovních míst chápal. Pro lidi bylo lepší, když je

měli, než když je neměli. Obecně řečeno, bylo lepší, když si země většinu výrobků vyrábí sama, než aby pouštěla své peníze do zahraničí, aby jimi v jiné zemi platila dělníky za to, že jí je vyrobí. To byla poučka, které rozuměl, a co bylo ještě lepší, byla to poučka, kterou by dokázal vysvětlit ostatním, a protože lidé, s nimiž hovoří, budou sami Američané, budou pravděpodobně souhlasit. To se bude líbit organizovaným dělníkům. Bude se to líbit i vedení - a není politika, která se líbí jim oběma., nutně dobrá politika? Musí být, ne? Nebude se to snad líbit i ekonomům? Navíc byl přesvědčen, že americký dělník je stejné dobrý jako dělník kdekoliv jinde na světě, více než připravený vstoupit do spravedlivé soutěže s kýmkoliv jiným, a jeho politika k tomu všemu přece směřovala.

Durling se ve své drahé otáčecí židli natočil a vyhlížel tlustými okenními tabulemi k Washingtonovu památníku. George to musel mít o moc lehčí. Oukej, no dobrá, byl první a musel si poradit s whiskovou rebelií, která podle učebnic dějepisu nebyla nic tak hrozného, a musel se stát vzorem pro další prezidenty. Jediné daně, které se tehdy vybíraly, byly poplatky a spotřební daň - ošklivé a regesivní podle nynějších standardů, ale s cílem odradit dovoz a potrestat lidi za to, že moc pijí. Durling neměl v úmyslu zarazit zahraniční obchod, jen ho učinit spravedlivějším. Až do Nixonových časů americká vláda těmto lidem ustupovala, nejdřív proto, že jsme potřebovali jejich základny (jako by Japonsko skutečně chtělo navázat spojenectví se svým dávným nepřítelem!), později proto, že... Proč? Protože jsme z toho mohli vyzískat výhody? Kdo tohle doopravdy věděl? Nu, to se teď změní, a každý bude vědět proč.

Nebo spíš, opravil se Durling, bude si myslet, že to ví. Možná, že ti cyničtější pravý důvod uhodnou, a každý bude mít zčásti pravdu.

Z kanceláře japonského předsedy vlády v budově parlamentu - obzvlášť ošklivé stavbě ve městě známém svými architektonickými krásami - bylo vidět zelené prostranství, ale muž, sedící v drahé otáčecí židli, o pohled ven v tuto chvíli nestál. Už brzy bude tam venku a bude hledět dovnitř.

Třicet let, uvažoval. Mohlo tomu docela snadno být jinak. Když se mu blížila třicítka, bylo mu nejednou nabídnuto pohodlné místo v tehdejší vládnoucí Liberálně demokratické straně, se zaručeným postupem, protože už tehdy byla jeho inteligence zřejmá, zvlášť jeho politickým odpůrcům. A tak k němu přistupovali jak jen mohli nejpřátelštěji, dovolávajíce se jeho vlastenectví a jeho vize budoucnosti země, využívajíce této vize, a nastavujíce mu ji před jeho mladé a idealistické oči. Bude to nějakou dobu trvat, říkali mu, ale jednoho dne svou šanci na tohle místo v téhle místnosti dostane. Zaručeně. Stačí jen držet krok, stát se součástí týmu, zapojit se...

Svou odpověď si ještě pamatoval, pokaždé stejnou, dávanou stále stejným tónem a týmiž slovy, až konečně pochopili, že celou věc neprotahuje, proto, aby mu nabídli něco víc, a odešli, už naposledy, vrtíce hlavami a přemítajíce, jak je tohle možné.

Jediné, co doopravdy chtěl, bylo, aby se Japonsko stalo demokracií v pravém slova smyslu, ne místem řízeným jedinou stranou, zavázanou zase malému počtu mocných lidí. Už před třiceti lety byly příznaky korupce jasné každému, kdo měl otevřené oči, ale voliči, prostí lidé, přizpůsobení více než dvěma tisíci let k tomu, aby věci přijímali takové, jaké byly, se s ní smiřovali, protože kořeny skutečné demokracie tu nedržely o nic pevněji než kořínky rýžové sazenice v půdě na rýžovém poli pod vodou. Demokracie v Japonsku, to byla ta největší lež, tak velká, že jí věřili oni sami, i lidé v ostatních zemích. Kultura jeho země se skutečně nezměnila. Oh, ano, kosmetické změny tu byly. Ženy mohly nyní volit, ale jako ženy v každé jiné zemi volily své měšce, přesně jako to dělali jejich mužové, a stejně jako jejich mužové byly také součástí kultury, která ode všech tím či oním způsobem vyžadovala poslušnost. To, co přicházelo shůry, bylo nutno přijmout, a proto se jeho krajany dalo snadno manipulovat.

Tím nejtrpčím poznáním pro premiéra bylo, že se skutečně domníval, že to dokáže změnit. Jeho opravdovou vizí, kterou nezjevil nikomu kromě sebe, bylo, že svou zemi změní skutečně a od základů. Vlastně to ani nevypadalo jako něco grandiózního, tenkrát. Tím, že odhalí a rozdrtí úřední korupci, chtěl dosáhnout, aby jeho lid poznal, že ti nahoře nestojí za to, co požadují, že prostý občan má čest, slušnost i rozum k tomu, aby si sám volil svou cestu životem, i takovou vládu, která bude víc vycházet vstříc jeho potřebám.

Opravdu jsi tomu věřil, ty blázne, říkal si, když upřeně hleděl na telefon. Sny a mladické ideály se přece jen tak lehce nevzdávají? Všechno viděl jasně a prostě, a nezměnilo se to. Až na to, že nyní věděl, že na to nestačí jeden člověk a jedna generace. Teprve teď věděl, že k tomu, aby změna skutečně nastala, potřebuje hospodářskou stabilitu doma, a že stabilita závisí na starém pořádku, a starý systém je na dně. Skutečnou ironií bylo, že do svého úřadu nastoupil kvůli chybám starého systému, ale současně ho potřeboval upevnit tak, aby ho pak mohl smést. Tohle zcela nepochopil. Starý systém na Američany příliš tvrdě tlačil, a sklízel pro jeho zemi hospodářské požitky takové, o jakých se Černým drakům ani nesnilo, a když Američané zareagovali, v některých věcech spravedlivě a správně, v jiných nespravedlivě a se zlým úmyslem, vznikly podmínky pro jeho vzestup. Jenže voliči, kteří mu umožnili dát dohromady jeho koalici, od něj očekávali, že jim ulehčí, rychle, a aby to mohl udělat, nemohl dost dobře poskytovat Americe další ústupky, které by zhoršily hospodářské postavení jeho země. A tak se pokoušel na jedné straně klást překážky a na druhé vyjednávat, a nyní věděl, že není možné dělat obojí najednou. K tomu bylo třeba umění, které nikdo neměl.

A jeho nepřátelé to věděli. Věděli to už před třemi roky, když dal dohromady svou koalici, a trpělivě čekali, až udělá chybu, a jeho ideály padnou s ním. Akce Američanů jen změnily dobu, kdy se to stane, nikoli však konečný výsledek.

Mohl by to ještě teď napravit? Kdyby zvedl telefon, mohl by se spojit s Rogerem Durlingem a osobně poprosit o odvolání nového amerického zákona, a zahájit rychlé vyjednávání. Ale to by přece k ničemu nebylo. Kdyby tohle udělal Durling, přišel by o hodně osobní prestiže, a ačkoliv Amerika to považovala za něco vyloženě japonského, platilo to pro ně stejně jako pro něho. A navíc, Durling by nevěřil, že to myslí upřímně. Studna byla tak otrávená generací předchozích nedůvěřivých jednání, že Američané neměli důvod domnívat se, že se nyní věci mají jinak a - po pravdě řečeno, nemohl s tím v žádném případě prorazit. Jeho parlamentní koalice by nepřežila ústupky, které by musel udělat. V sázce byla pracovní místa, a při míře nezaměstnanosti v zemi neustále nad úrovní pěti procent neměl politickou sílu riskovat její další zvýšení. A tak, protože by nepřežil politické důsledky takové nabídky, stalo by se něco ještě horšího, a to by nepřežil také. Byla to skutečně jen otázka toho, zda zničí svou vlastní politickou kariéru sám, nebo to nechá někoho jiného udělat za sebe. Co je větší hanba? Nevěděl.

Věděl však, že se k telefonnímu hovoru se svým americkým protějškem nedokáže odhodlat. Byl by to jen marný čin, uvědomoval si, stejně jako celá jeho kariéra. Kniha už je napsána. Poslední kapitolu ať dokončí někdo jiný.

## 11

## Změna moře

Zákon o reformě obchodu teď už měl podporu dvou set lidí z obou politických stran. Jednotlivými výbory procházel neobvykle rychle, většinou proto, že jen málokdo měl odvahu proti němu vznášet námitky. Pozoruhodné bylo, že velká washingtonská firma pro styk s veřejností ukončila svou smlouvu s japonským konglomerátem, a protože to byla firma pro styk s veřejností, vydala

v tomto smyslu tiskové prohlášení a oznámila konec čtrnáctiletého vztahu. Kombinace události v Oak Ridge a často citovaného Trentova ostrého výpadu proti staršímu lobbistovi hodně ztížila život lidem pracujícím pro cizí firmy, kteří s různými návrhy obcházeli sály Kongresu. Lobbisté zákonu nijak nebránili. Jako jeden muž svým zaměstnavatelům hlásili, že návrh zákona prostě nemůže neprojít, že jakékoliv zmrzačující změny jsou nemožné, a že jedinou možnou reakcí na něj bude uvažovat výhledově a nějak to přečkat. Až přijde čas, jejich přátelé v Kongresu je budou moci opět podporovat, ne však teď.

Ne však teď? Podle cynické definice je dobrý politik v Japonsku stejný jako v Americe: služebník veřejnosti, který, jakmile je jednou koupen, zůstává koupen. Zaměstnavatelé mysleli na všechny ty peníze, které věnovali do tolika fondů pro kampaně, tisícidolarová menu průměrného jídla, koupená americkými zaměstnanci (spíše však pro ně samotné) jejich mnohonárodních korporací, výlety na golfová hřiště, veškerou péči při seznamovacích cestách do Japonska i jinam, osobní kontakt - a uvědomili si, že na tomhle všem nezáleží ani o kousek víc, než kolik si to zaslouží. Amerika prostě není totéž co Japonsko. Její zákonodárství necítilo povinnost splácet dluhy, a lobbisté, také koupení a zaplacení, jim říkali, že to tak musí být. Zač tedy pak všechny ty peníze utratili?

Uvažovat výhledově? Výhledové uvažování, prosím, ale jen pokud jsou radostné a pěkně přehledné bezprostřední vyhlídky. Okolnosti umožňovaly Japonsku výhledově uvažovat skoro čtyřicet let. Ale nyní je s tím konec. Ve středu, čtvrtého, v den, kdy Zákon o reformě obchodu prošel výborem, index Nikkei klesl na 12 841 jenu, zhruba třetinu toho, kolik měl ještě v nedávné minulosti, a v zemi zavládla opravdová panika.

"Švestkové květy kvetou v dáli, a ženy rozkoše si kupují v nevěstinci nové šály."

Slova možná zněla poeticky v japonštině - bylo to známé trojverší haiku - ale v angličtině to nemá ani za mák smysl, říkal si Clark. Aspoň ne pro něj, ale účinek na člověka před ním stál za povšimnutí. "Oleg Jurjevič posílá pozdravy."

"Už je to dlouho," zakoktal muž, když několik vteřin zdařile skrýval paniku.

"Věci doma se změnily," vysvětloval Clark se slabým cizím přízvukem.

Isamu Kimura byl vyšší úředník ministerstva průmyslu a zahraničního obchodu, MPZO, které tvořilo jádro podniku kdysi nazývaného Japan, Inc.' Jako takový se často setkával s cizinci, zvláště cizími reportéry, a proto přijal pozvání Ivana Sergejeviče Klerka, který teď dorazil do Japonska z Moskvy, i s fotografem, který teď někde dělal snímky.

"Zdá se, že vaší zemi také nastaly těžké časy," dodal Clark a uvažoval, jaká bude reakce na tohle. Musí na toho chlapíka trochu zostra. Bylo možné, že se bude bránit myšlence, že bude reaktivován po víc než dvou letech bez kontaktu. Kdyby ano, politikou KGB bylo dát jasně najevo, že jakmile člověka mají jednou na háčku, ty háčky se už nevysmeknou. Byla to i politika CIA, samozřejmě.

"Je to noční můra," řekl Kimura po několika okamžicích přemýšlení a hlubokém doušku saké.

"Jestli si myslíte, že s Američany je to těžké, měl byste být Rus. Země, ve které já vyrostl, která mě živila a vycvičila - už není. Uvědomujete si, že se musím živit prací pro Interfax? Nedokážu plnit svoje povinnosti ani na poloviční úvazek." Clark potřásl zasmušile hlavou a vyprázdnil svůj šálek.

"Máte vynikající angličtinu."

‚Rus' zdvořile pokývl a poznámku bral jako skutečnost, že se člověk na druhé straně stolu vzdává. "Díky. Pracoval jsem celá léta v New Yorku, zpravodajství OSN pro Pravdu. Kromě jiného," dodal.

"Opravdu?" zeptal se Kimura. "Co víte o americkém obchodu a politice?"

"Specializoval jsem se na oblast obchodu. Nová situace ve světě mi umožňuje sledovat ji s ještě větším úsilím, a vašich služeb si v mé zemi velmi cení. V budoucnu vás budeme moci ocenit ještě víc, příteli."

Kimura zavrtěl hlavou. "Teď na to nemám čas. Můj úřad je ve velmi spletité situaci, ze zjevných příčin."

"Chápu. Toto setkání je svým způsobem seznamovací. Žádné okamžité požadavky nemáme."

"A jak se má Oleg?" zeptal se člověk z MPZO.

"Teď si žije dobře, má moc pěkné postavení, díky dobré práci, kterou jste pro něj udělal." Což nebyla vůbec lež. Ljalin byl naživu, a to bylo sakra něco jiného než kulka do hlavy v podzemí budovy ústředí KGB. Tenhle člověk byl agentem, který dal Ljalinovi informaci, jež jim pomohla usadit se v Mexiku. Clarkovi připadalo ostudné, že nemůže tomu člověku osobně poděkovat za jeho účast při odvrácení jaderné války. "Tak mi řekněte, jakožto reportérovi: jak špatné je to teď se vztahy s Amerikou? Musím napsat reportáž, víte?" Odpověď ho měla překvapit stejně jako její důraznost a prudkost.

Isamu Kimura se podíval do země. "Mohlo by nás to zničit."

"To je to opravdu tak zlé?" zeptal se ‚Klerk' překvapeně a vyjímal svůj notes, aby si udělal poznámky jako dobrý zpravodaj.

"Bude to znamenat obchodní válku." Jediné, co ten člověk mohl říci, byla tahle věta.

"No, ale taková válka poškodí obě země, ano?" Clark tohle slyšel tak často, že tomu skutečně věřil.

"Říkali jsme to už celá léta, ale je to lež. Je to vlastně velmi prosté," pokračoval Kimura v domnění, že tenhle Rus potřebuje poučit o kapitalistických skutečnostech, nevěda, že je to Američan, který to sám zná. "Potřebujeme jejich trh, abychom mohli prodávat výrobky našeho zpracovatelského průmyslu. Víte, co znamená obchodní válka? Znamená to, že tyhle výrobky přestanou kupovat a že si své peníze nechají. Ty půjdou do jejich vlastního průmyslu, který jsme je my naučili účinně provozovat. Ta průmyslová odvětví porostou a budou prosperovat tím, že budou následovat našeho příkladu, a při tom znovu získají podíl na trhu v oblastech, které jsme dvacet let ovládali. Jestli ztratíme naše pozice na trhu, možná, že už je nikdy nedostaneme všechny zpátky."

"A jak to?" zeptal se Clark, zuřivě čmáral a cítil, že ho to začíná docela zajímat.

"Když jsme vstoupili na americký trh, měl náš trh pouze třetinu hodnoty, kterou má teď. To nám umožnilo, abychom byli cenově velice konkurenceschopní. Pak, když jsme na americkém trhu získali postavení, když jsme dosáhli uznání našich značek a tak dále, mohli jsme svoje ceny zvyšovat a udržovat si přitom svůj podíl na trhu, a dokonce v některých oblastech expandovat, i přes to, že se hodnota jenu zvyšovala. Udělat něco takového dnes by bylo mnohem obtížnější."

Vynikající zprávy, říkal si Clark a vlastní myšlenky skrýval pod záměrně nezúčastněným výrazem obličeje. "Ale dokážou nahradit všechno to, co pro ně vyrábíte?"

"Se svými vlastními dělníky? Se všemi? Pravděpodobně ne, ale to ani nemusí. Vloni na automobily a příslušenství připadalo šedesát jedna procent našeho obchodu s Amerikou. Američané auta dělat umějí - co neuměli, to jsme je naučili," řekl Kimura a naklonil se dopředu. "Pokud jde o jiné obory, například fotoaparáty, tak ty se dělají jinde, v Singapuru, Koreji, Malajsii. Totéž platí i o spotřební elektronice. Klerku-sane, nikdo ještě pořádně nerozumí tomu, co se děje."

"Američané vás skutečně mohou takhle moc poškodit? Je to možné?" Sakra říkal si Clark, asi ano.

"Je to dost dobře možné. Moje země se s ničím takovým nesetkala od roku 1941." Prohlášení padlo jen tak náhodou, ale to, jak je přesné, si Kimura

uvědomil už v okamžiku, kdy mu přešlo přes rty.

"Tohle do své reportáže dát nemůžu. Vyvolalo by to moc velký poplach."

Kimura vzhlédl. "To nebylo myšleno pro reportáž. Vím, že vaše agentura má styky s Američany. Musí mít. Teď nám nenaslouchají. Možná budou naslouchat vám. Ženou nás příliš daleko. Zaibacu jsou opravdu zoufalí. Stalo se to moc rychle, a zašlo to příliš daleko. Jak by vaše země reagovala na takový útok na vaše hospodářství?"

Clark se opřel dozadu, zaklonil hlavu a přivřel oči, jak by to udělal Rus. První schůzka s Kimurou neměla být shromažďováním zpravodajských poznatků, ale náhle se v takovou schůzku změnila. Ačkoliv na tuto eventualitu nebyl připraven, rozhodl se pokračovat dál. Člověk před ním vypadal na vynikající zdroj, a jeho zoufalství z něho dělalo zdroj ještě lepší. A navíc vypadal jako dobrý a oddaný státní úředník, a i když to bylo trochu smutné, i tohle byl způsob, jak se zpravodajská činnost dělá.

"Něco takového nám udělali někdy v osmdesátých letech. Jejich zbrojení, jejich šílené plány s umístěním obranného systému do kosmu, to bezohledné balancování na pokraji války, co prováděl jejich prezident Reagan - věděl jste, že když jsem pracoval v New Yorku, podílel jsem se na projektu RYAN? Mysleli jsme, že má v plánu na nás udeřit, a já jsem strávil celý rok hledáním plánů." Plukovník I. S. Klerk od ruské zahraniční zpravodajské služby teď byl zcela tím člověkem, jehož krycí totožnost nosil, mluvil tak, jak by mluvil Rus, klidně, potichu a téměř jako učitel. "Ale hledali jsme na nepravém místě - ne, tak to nebylo. Měli jsme to celou tu dobu přímo před sebou, a neviděli jsme to. Nutili nás víc utrácet, a zlomili přitom naše hospodářství. Maršál Ogarkov měl projev a žádal víc, aby mohl s Američany držet krok, ale už nebylo co dávat. Abych na vaši otázku krátce odpověděl, Isamu, měli jsme na výběr - buď se vzdát, nebo válčit. Uvažovat o válce bylo příliš hrozné... a tak jsem zde v Japonsku, a reprezentuji svou novou zemi."

Kimurovo následující prohlášení bylo stejně znepokojivé jako přesné. "Ale vy jste měli méně co ztratit. Zdá se, že Američané tohle nechápou." Vstal a na stole nechal dost peněz na to, aby stačily na zaplacení účtu. Věděl, že Rus si sotva může dovolit zaplatit v Tokiu jídlo.

Doprdele, říkal si Clark, když hleděl za odcházejícím mužem. Schůzka byla otevřená, a proto nevyžadovala žádné konspirační opatření. Znamenalo to, že se může hned zvednout a odejít. Ale neudělal to. Isamu Kimura je moc vysoký pán, říkal si důstojník CIA, když pomalu upíjel poslední zbytek saké. Měl nad sebou jen jednu vrstvu úředníků, a nadto byl dosazený politicky, a tím byl vlastně hlásnou troubou profesionálních byrokratů. Jako náměstek ministra měl Kimura přístup ke všemu. Už to jednou prokázal, když jim pomohl do Mexika, kde se John a Ding zmocnili Ismaela Qatiho a Ibrahima Ghosna. Už jen z tohoto důvodu měl tenhle člověk u Ameriky čestný dluh. Přesněji řečeno, dělalo to z něj prvotřídní zdroj zpravodajských informací vysoké hodnoty. CIA mohla věřit skoro všemu, co říkal. Pro tuto schůzku nemohl být žádný psaný plánovaný scénář. Jeho myšlenky a obavy musely být opravdové, a Clark si okamžitě uvědomil, že je musí dostat rychle do Langley.

Nikoho, kdo Gota skutečně znal, nepřekvapilo, že je to slaboch. I když to pro politické vedení jeho země znamenalo pohromu, nyní to bylo Jamatovi ku prospěchu.

"Nestanu se předsedou vlády své země," oznámil Hiroši Goto způsobem, hodným herce na jevišti, "abych se stal vykonavatelem jejího hospodářského zhroucení." Jeho jazyk byl jazykem divadla kabuki, stylizovaný a poetický. Byl sečtělý, to průmyslník věděl. Dlouhou dobu se zabýval studiem dějin a umění, a jako mnozí politikové přikládal velkou váhu vnějškovým jevům a mnohem menší váhu podstatě věci. Jako mnozí slabí muži i on rád okázale předváděl svou moc a sílu. Proto má také tak často u sebe v pokoji tu holku, Kimberly Nortonovou. Učila se jak plnit povinnosti milenky významného muže. Seděla potichu,

nalévala do šálků saké a čaj, a trpělivě čekala, až Jamata-san odejde, a potom, to bylo jasné, s ní Goto vleze do postele. Nepochybně se domníval, že tím na svého hosta víc zapůsobí. Byl to takový blázen, myslel víc varlaty než mozkem. Nu, to je v pořádku. Jeho mozkem se stane Jamata.

"To je přesně to, před čím stojíme," řekl na to Jamata přímo. Očima přejížděl dívku, zčásti ze zvědavosti, zčásti proto, aby si Goto myslel, že mu jeho mladou milenku závidí. Výraz jejích očí byl naprosto prázdný. Je tak hloupá, jak ji učili být? Určitě se sem dala nalákat hodně snadno. Byla to pro jakuzu, japonskou mafii, výnosná činnost, a navíc se na ní podíleli i někteří z jeho kolegů. To, že ji nastrčil Gotovi - oklikou; Jamata se na sebe nedíval jako na pasáka, jen se postaral, aby tomuhle vyššímu politickému činiteli správná osoba přednesla ten správný návrh -, to byl chytrý tah, ačkoliv Gotovy osobní slabosti mnozí znali a snadno je pochopili. Jak se tomu v Americe zaobaleně říká? ‚Vodit za nos'? Musí to znamenat totéž, co udělal Jamata, a je to nezvykle jemný způsob vyjadřování tam, kde jde o gaidžiny...

"Co se s tím dá dělat?" otázal se vůdce opozice - v tomto okamžiku - Jamaty.

"Máme dvě volby." Jamata se odmlčel, znovu se podíval na dívku a přál si, aby ji Goto poslal pryč. Tohle přece byla nanejvýš citlivá záležitost. Místo toho ji Goto pohladil po světlých vlasech, a ona se usmála. No, aspoň že Goto dívku nesvlékl, než jsem přišel, myslel si Jamata, jako to udělal před několika týdny. Jamata už ňadra viděl dřív, dokonce velká ňadra bělošek, a zaibacu se určitě nemusel moc domýšlet, co s ní Goto dělá.

"Nerozumí ani slovo," řekl politik se smíchem.

Kimba se pousmála, a Jamata zachytil její výraz. Následovala znepokojivá myšlenka: reaguje jen zdvořile na smích svého pána, nebo je to něco jiného? Jak stará je ta dívka? Kolem dvaceti, pravděpodobně, ale věk u cizinců nedovedl dobře odhadovat. Pak si vzpomněl na něco jiného: jeho země občas cizím významným osobám poskytovala společnice, jako to Jamata dělal pro obchodníky. Byla to praxe sahající až daleko do historie, jednak, aby se možných dohod dosáhlo snadněji - muž, uspokojený zdatnou kurtizánou, se bude vůči svým společníkům chovat mile - a také proto, že se mužům obvykle s opaskem rozvazoval i jazyk. O čem Goto s tou dívkou mluví? Komu to ona může říkat? Jamatovi jeho nápad nastrčit Gotovi tu dívku náhle přestal připadat tak chytrý.

"Prosím, Hiroši, vyhovte mi, tentokrát," řekl Jamata, a měl pro to dobrý důvod.

"Oh, jistě." Pak pokračoval anglicky: "Kimbo, můj přítel a já si potřebujeme pár minut pohovořit soukromě."

Má natolik dobré vychování, že neodmlouvá, všiml si Jamata, ale zklamání v obličeji neskryla. Znamenalo to, že je naučena nereagovat, nebo reagovat tak, jak by reagovala tupě lhostejná dívka? A bylo vůbec k něčemu, že ji Goto pošle pryč? Řekne jí pak Goto všechno? Byl tolik očarován jejím kouzlem? Jamata nevěděl, a to, že nevěděl, mu v tomto okamžiku připadlo nebezpečné.

"Ty pojebané Američanky mám rád," řekl Goto chraptivě, když se za ní tiše zasunuly dveře. Tohle bylo zvláštní. Přes veškerý svůj pěstěný jazyk o těchhle věcech mluvil jako někdo z ulice. Byla to velká slabost, to bylo jasné, a také znepokojující.

"To rád slyším, příteli, protože brzy budete mít možnost užít si toho víc," odpověděl Jamata a do paměti si ukládal několik postřehů.

O hodinu později Ghet Nomuri vzhlédl od svého hracího stroje, pachinko, a viděl, jak Jamata vychází. Jako obyčejně měl s sebou šoféra a ještě někoho, a to vypadalo mnohem víc na pováženou, pravděpodobně tělesná stráž nebo někdo od bezpečnostní agentury. Nomuri nevěděl, jak se jmenuje, ale bylo docela jasné, jaký je to typ. Zaibacu k němu prohodil pár slov, ale nedalo se tušit, co to bylo. Pak všichni tři vsedli do auta a odjeli. Goto se objevil o devadesát

minut později, osvěžený, jako vždycky. V tom okamžiku Nomuri přestal hrát a přemístil se na místo o kus dál. Po třiceti minutách vyšla Nortonová. Tentokrát byl Nomuri před ní, pokračoval dál, zahnul za roh, pak počkal, aby se zase přiblížila. Oukej, řekl si po pěti minutách. Teď určitě věděl, v které budově bydlí. Koupila si něco k jídlu a vzala si to s sebou dovnitř. Prima.

"Dobré jitro, Mary Pat." Ryan se právě vrátil od prezidenta po svém denním hlášení. Každé ráno proseděl třicet nebo čtyřicet minut nad zprávami od různých vládních bezpečnostních agentur a pak referoval v Oválné pracovně. Dnes ráno svému šéfovi oznámil, znovu, že se na obzoru nerýsuje nic příliš znepokojivého.

"SANTALOVÉ DŘEVO," řekla na úvod.

"Jak to vypadá?" zeptal se Jack a opřel se ve svém křesle.

"Dostala jsem nápad a zapracovala na něm."

"Co to je?" zeptal se poradce pro národní bezpečnost.

"Řekla jsem Clarkovi a Chavezovi, aby znovu aktivovali BODLÁK, Ljalinovu starou síť v Japonsku."

Ryan zamrkal. "Nechcete říct, že nikdo ještě..."

"Dělal hlavně na obchodních záležitostech, a máme ten vládní příkaz, vzpomínáte si?"

Jack potlačil nespokojené zabručení. BODLÁK už Americe posloužil, a nebylo to ve věci obchodní špionáže. "No dobrá, tak co se děje?"

"Tohle." Paní Foleyová mu podala strojem psanou stránku, všeho všudy pět set hustě psaných slov, když se člověk dostal přes titulní stranu.

Ryan od prvního odstavce vzhlédl. "Takže na ministerstvu průmyslu a zahraničního obchodu je pěkná panika?"

"To ten člověk hlásí. Čtěte dál." Jack vzal pero a začal ho okusovat.

"No dobrá, a co dál?"

"Jejich vláda padne, to je hotovka. Když Clark s tímhle chlapíkem mluvil, Chavez mluvil s dalším. Ministerstvo zahraničí by to mělo dostat tak za den, dva, ale tohle vypadá tak, že jsme to pro změnu tentokrát dostali první my."

Při tomhle se Jack napřímil. Nebylo na tom nic překvapivého. Brett Hanson před takovouhle možností varoval. Ministerstvo zahraničí bylo vlastně jedinou vládní agenturou, které na zákonu o reformě obchodu něco smrdělo, ačkoliv jeho obavy zůstaly v rodině.

"Ještě něco?"

"Jo, ještě něco. Vyhrabali jsme tu ztracenou holku. Vypadá to, že je to Kimberly Nortonová, a nabeton je to ta, co je zapletená s Gotem, a ten bude příštím ministerským předsedou," dořekla s úsměvem.

Nebylo na tom nic veselého, samozřejmě, ačkoliv to záleželo na tom, jak se na věc člověk díval, ne? Amerika teď na Gota něco měla, a Goto má být příštím předsedou vlády. Tohle nebylo tak úplně špatné...

"Povídejte dál," vyzval ji Ryan.

"Můžeme jí nabídnout cestu domů zadara, nebo bychom mohli..."

"Mary Pat, na tohle říkám ‚ne'." Ryan zavřel oči. O tomhle už uvažoval. Kdysi by se na celou tu věc díval s nadhledem, ale viděl fotografii té dívky, a ačkoliv se na nějakou dobu pokoušel svůj nadhled si udržet, trvalo to jen tak dlouho, než se vrátil domů a pohlédl na své vlastní děti. Možná to byla slabost, neschopnost počítat s životy lidí při prosazování zájmů a cílů své vlasti. Jestli ano, byla to slabost, kterou by mu jeho svědomí odpustilo. A kromě toho: "Copak si někdo myslí, že může pracovat jako vycvičená špionka? Prokrista, je to přece holka ve srabu, která foukla z domova, protože dostávala blbé známky ve škole."

"Jacku, moje práce přece je předkládat možnosti, ne?" Každá vláda na světě to dělala, samozřejmě, i Amerika, dokonce i v těchto dobách rozvinutého feminismu. Byly to hezké dívky, to říkali všichni, obvykle bystré, mnohé z nich vládní sekretářky, které řídila tajná služba tam, kde byly, a vyděl

pěkně peníze ve službě své vládě. Ryan o tom oficiálně nevěděl vůbec nic, a chtěl, aby při tom zůstalo. Kdyby se něco oficiálně dověděl, a neprotestoval proti tomu, co by pak byl za člověka? Tolik lidí si myslelo, že vysocí vládní úředníci mají morálku jako pouzí roboti, kteří dělají věci, jež musejí dělat pro svou zemi, bez pochybností o sobě samých, bez výčitek svědomí. Snad to kdysi bylo pravda - možná, že pro mnohé to ještě platilo - ale teď byl jiný svět, a Jack Ryan byl synem policejního důstojníka.

"Vy jste to vyslovila první, pamatujete? Ta dívka je americká občanka, která pravděpodobně potřebuje trochu pomoci. Nebudeme ze sebe dělat něco, co nejsme, ano? Dělají na tom Clark s Chavezem?"

"Tak, správně."

"Myslím, že bychom měli být opatrní, ale té holce nabídneme letenku domů. Když řekne ne, pak bychom snad mohli uvažovat o něčem jiném, ale v tomhle případě žádné zdržování s blbinkami. Dostane poctivou nabídku, že se může vrátit domů." Ryan pohlédl na Clarkovo hlášení a přečetl si ho pozorněji. Kdyby přišlo od někoho jiného, nebral by ho tak vážně, ale Johna Clarka znal, dal si práci, aby se o něm všechno dověděl. Jednou by z toho mohlo být docela pěkné popovídání.

"Tohle si nechám. Možná, že si to prezident bude muset přečíst také."

"Souhlas," odpověděla zástupkyně ředitele operací.

"Kdyby přišlo ještě něco podobného..."

"Budete o tom vědět," slíbila Mary Pat.

"To s tím BODLÁKEM je dobrý nápad."

"Potřebuji, aby Clark - no, třeba aby trochu víc zatlačil, a uvidí se, jestli dojdeme ke stejnému názoru."

"Schváleno," řekl Ryan okamžitě. "Pusťte se do toho tak tvrdě, jak potřebujete."

Jamatovo soukromé tryskové letadlo byl starý Gulfstream G-IV. Ačkoliv bylo vybaveno přídavnými nádržemi, obvykle nedokázalo překonat skoro jedenáct tisíc kilometrů mezi Tokiem a New Yorkem bez mezipřistání. Dnes to je jiné, říkal pilot. Vzdušné proudy nad Tichým oceánem měly rychlost celých sto devadesát uzlů, a budou je provázet několik hodin. To jejich traťovou rychlost zvýšilo na 1260 kilometrů za hodinu. Z normálního letového času to ukrojí plné dvě hodiny.

Jamata byl rád. Čas byl důležitý. Nic z toho, čím se v myšlenkách zabýval, nebylo na papíře, takže nebylo třeba probírat se žádnými plány. Ačkoliv byl unaven dlouhými dny, které se v poslední době protahovaly na ještě delší týdny, zjistil, že se jeho tělo nedokáže zastavit. Byl dychtivý čtenář, ale nedokázal se soustředit na žádný z materiálů, které v letadle měl. Byl sám; nebyl s ním nikdo, s kým by mohl hovořit. Nebylo co dělat, a to Jamatovi připadalo divné. Jeho G-IV letěl ve výšce přes třináct tisíc metrů, a pod ním bylo jasné ráno. Zřetelně viděl hladinu Tichého oceánu, nekonečně řady vln, některé z nich s hřebeny ozdobenými bělí, hnané rychlým větrem při hladině. Nesmrtelné moře. Téměř celý čas, co byl na světě, to byla americká ‚louže', ovládaná jejich námořnictvem. Věděl to moře? Věděl moře, že se to změní?

Změní. Jamata pro sebe cosi zamručel. Začne to za několik hodin po jeho příletu do New Yorku.

"Tady je Bud na sestupu. Mám tu s sebou čtyři tisíce kilogramů paliva," ohlásil kapitán Sanchez přes svůj rádiový okruh. Jako velitel svazku perutí na americké lodi John Stennis (CVN-74) bude se svými F/A-18F na palubě první. Ačkoliv byl téměř nejstarší pilot na palubě, s Hornetem letěl poprvé, protože celou svou kariéru strávil na F-14 Tomcatech. Byl lehčí a pohyblivější, a nakonec měl i dostatečné množství paliva, které stačilo na víc než jen na start, oblet paluby a návrat, (jak to často vypadalo); zjistil, že se mu líbí létat pro změnu sám, když celou kariéru strávil v dvoumístných letounech.

Možná, že ti troubové od letectva přece jen měli dobrý nápad...

Před ním, na rozlehlé letové palubě jeho nové letadlové lodi, povolanci upravovali napětí brzdicích lan, uvážili prázdnou váhu jeho útočné stíhačky a přidali množství paliva, které hlásil. To se muselo dělat pokaždé. Rozlehlá letová paluba říkal si, osm set metrů. Těm, kdo stáli na palubě, snad mohla připadat dost rozlehlá, ale Sanchezovi stále víc připadala jako krabička zápalek. Myšlenku zapudil a soustředil se na svůj úkol. Jeho Hornet sebou trochu trhl, když procházel rozvířeným vzduchem nad mohutnou nástavbou lodi, ale pilotovy oči se upíraly na ‚masový knedlíček', jak se říkalo červenému světlu, odráženému zrcadlem, které ho pěkně soustřeďovalo. Někteří říkali Sanchezovi ‚Mistr Stroj', protože při více než šestnácti stech přistáních na letadlové lodi - všechna se zapisovala - minul lano číslo tři, které bylo pro přistání optimální, ani ne padesátkrát.

Jemně, jemně, říkal si a pravou rukou přitahoval páku, zatímco levá ovládala škrticí klapky, sledoval jak klesá, a... ano. Cítil, jak sebou stíhačka trhla, když zachytila lano - číslo tři, tím si byl jist - a zpomaluje, i když rychlost, kterou se hnal ke hraně paluby, vypadala na to, že ho srazí přes bok. Letoun se zastavil, zdánlivě pár centimetrů od čáry, kde černá ocel padala do modré vody. Vypadalo to na takových třicet metrů. Sanchez uvolnil hák a lano se jako had svinulo zpátky. Vyrazil k němu člen palubní posádky, mával na něj a ukazoval mu, jak se dostane tam, kam má, a z drahé proudové stíhačky se stalo nemotorné pozemní vozidlo na nejdražším parkovišti světa. Za pět minut motory utichly, a když byly na místě upoutávací řetězy, Sanchez zaklapl kryt kabiny a slezl po ocelovém žebříku, který přistavil kapitán druhého letounu v hnědém jerseyovém obleku.

"Vítejte na palubě, kapitáne. Nějaké problémy?"

"Ani zdání." usmál se Sanchez, podal mu svou leteckou přílbu a odkráčel k nástavbě. Za tři minuty nato už sledoval, jak přistávají ostatní.

Měla už téměř poloficiální přezdívku Johnnie Reb, protože byla pojmenována po americkém senátorovi z Mississippi, také věrném příteli námořnictva. Loď dokonce voní jako nová, říkal si Sanchez, není to tak dlouho, co vyšla z newportských loděnic. Zkušební plavbu prodělala při východním pobřeží a obeplula Hornův mys do Pearl Harboru. Její nejmladší sestra, United States, bude připravena ke zkušební plavbě za rok, a další se začínala stavět. Bylo dobré vidět, že aspoň jedna součást námořnictva ještě funguje - více méně.

Letouny jeho perutí přilétaly asi devadesát vteřin po sobě. Dvě perutě, každá s dvanácti Tomcaty F-14, dvě další se stejným počtem Hornetů F/A-18. Jedna peruť pro podporu útoku, deset Intruderů A-6E, pak speciální stroje, tři E-3C Hawkeye, letouny výstražné služby, dva transportní letouny C-2, čtyři Prowlery EA-6B... a to je všechno, říkal si Sanchez, ne s takovým potěšením, jaké by měl pociťovat.

Johnnie Reb by klidně unesla ještě dalších dvacet letounů, ale perutě na letadlové lodi nejsou to, co bývaly, říkal si Sanchez, a vzpomínal, jak plné kdysi letadlové lodě bývaly. Dobré bylo to, že se teď dalo s letouny na palubě snadněji manévrovat. Spatné bylo, že nynější úderná síla jeho perutí představovala sotva dvě třetiny toho, jaká byla dřív. A co horšího, na námořní letectvo přišly zlé časy jako na instituci. Konstrukce Tomcatu spadala do doby někdy kolem roku 1960 - tehdy Sanchez pomýšlel na střední školu a říkal si, kdy už bude moci řídit auto. Hornet poprvé vzlétl jako YF-17 na počátku sedmdesátých let. Intruder se zrodil v padesátých letech, někdy v době, kdy Bud dostal svůj první letoun s dvoukolovým podvozkem. Ve výrobě nebyl jediný nový letoun pro námořní letectvo. Námořnictvo dvakrát prošvihlo příležitost podílet se na technologii Stealth, která letouny dělala neviditelnými pro radary, nejprve proto, že se nepřipojilo k projektu F-117, na kterém pracovalo letectvo, a pak proto, že se začal používat A-12 Avenger, který se ukázal jako dostatečně neviditelný, ale zato létal pod psa. Dvacet let prožil stíhací

pilot Sanchez na strojích z letadlové lodi a rychle se propracovával k vysoké velitelské funkci - a teď měl poslední a nejlepší velitelské pověření za celou svou kariéru, a přitom menší bojovou sílu než kdokoli před ním. Totéž platilo o Enterprise osmdesát kilometrů na východ.

Ale letadlová loď byla stále královnou moří. I se svou menší kapacitou měl Johnnie Reb větší údernou sílu než obě indické letadlové lodi dohromady, a Sanchez usuzoval, že zabránit tomu, aby útočnost Indie vzrostla, by nemělo být nijak těžké. A je zatraceně dobré, že je to jediný problém na obzoru.

"Hotovo," poznamenal velitel letecké sekce, když poslední EA-6B zachytil lano číslo dvě. "Naloďování skončeno. Tví lidi vypadají fajn, Bude."

"No, zapracovali jsme na tom, Todde." Sanchez se zvedl ze sedadla a zamířil dolů do své kajuty, kde se trochu dá dohromady, než se sejde nejprve se svými veliteli perutí, a pak se svým operačním štábem, aby naplánovali operace pro cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ. Mělo by to být dobré poučení, říkal si Sanchez. Většinu své kariéry trávil u atlantické flotily, a tohle bude jeho první příležitost podívat se na japonské námořnictvo, a říkal si, co by si asi o tomhle myslel jeho dědeček. Henry Gabriel ‚Mike' Sanchez byl v roce 1942 velitelem na americké lodi Wasp a bojoval s Japonci na Guadalcanalu. Vrtalo mu hlavou, co by asi Velký Mike říkal tomuhle cvičení.

"Ale no tak, něco mi musíš dát," řekl lobbista. Bylo to znamení dost špatné situace, když mu jeho zaměstnavatelé řekli, že není vyloučeno, že budou muset své washingtonské výdaje omezit. To byla nevítaná zpráva. Nejsem to jenom já, říkal si bývalý člen Kongresu z Ohia. Pracovalo pro něj dvacet lidí, které měl na starosti, a všichni to byli Američané, ne? A tak svůj cíl volil velmi obezřetně. Tenhle senátor měl problémy, vážného soupeře v primárkách, a dalšího, stejně vážného protivníka ve všeobecných volbách. Potřeboval víc peněz na svou kampaň. O to snad bude přístupnější rozumným důvodům.

"Royi, vím, že spolu pracujeme deset let, ale jestli budu hlasovat proti zákonu o reformě obchodu, jsem mrtvý člověk, oukej? Mrtvý. V zemi, a s kulem v srdci, zpátky v Chicagu, a povedu semináře o nějakých kravských vládních operacích a budu prodávat svůj vliv tomu, kdo dá nejvíc." A možná skončím jako ty, ale to senátor neřekl. Ani nemusel. Věc byla docela jasná. Nijak příjemná myšlenka. Skoro dvanáct let na Kapitolu, a líbilo se mu tam. Líbilo se mu mít štáb pracovníků, líbil se mu způsob života, i privilegia při parkování, a lety zdarma do Illinois, i to, že se s ním zacházejí jako s někým všude, kam přijde. Už byl členem klubu ‚Úterý-Čtvrtek' a létal domů každý čtvrtek večer na velmi dlouhý víkend, plný projevů v místních charitativních klubech a v klubech rotariánů, bylo ho vidět na schůzích rodičovských sdružení, přestřihoval pásku před každou novou budovou pošty, na kterou dokázal schrastit peníze, a už rozjížděl kampaň, tak tvrdě, jako to už dělal, v prvé řadě proto, aby dostal tuhle zatracenou práci. Nebylo nic příjemného muset tím vším projít znova. A ještě méně příjemné by bylo dělat to s vědomím, že to všechno je ztráta času. Musí pro zákon o reformě obchodu hlasovat. Copak tohle Roy neví?

"To vím, Ernie. Ale potřebuju aspoň něco," naléhal lobbista. Tohle nebyla práce jako na Kapitolu. Měl stejně velký štáb pracovníků, ale ti nebyli placeni z daní. Musel na to vydělat prací. "Hele, vždycky jsem byl tvým přítelem, jo?"

Vlastně to otázka nebyla. Bylo to konstatování, a skrývaly se v něm výhrůžka i příslib. Kdyby senátor Greening s něčím nevyrukoval, pak se možná Roy, nejprve skrytě, sejde s jedním z jeho protivníků. Pravděpodobněji s oběma. Roy, to senátor věděl, dokázal na kterémkoli hřišti hrát zcela bez rozpaků na obě branky. Mohl docela klidně senátora Ernesta Greeninga odepsat jako ztracený případ a začít se vtírat do přízně jednoho nebo obou možných nástupců. Takříkajíc finanční setba, něco, co se vyplatí výhledově, protože Japončíci jsou dobří v perspektivním myšlení. To všichni věděli. Na druhé

straně, kdyby teď přece jen něco vyklopil...

"Podívej, nemůžu dost dobře hlasovat jinak," opakoval senátor Greening.

"A co nějaký dodatek? Mám nápad, který by mohl..."

"Zbytečné, Royi. Viděl jsi, jak na tom výbory pracují. Hergot, předsedové zrovna teď zasedají a dodělávají poslední podrobnosti. Musíš svým přátelům vysvětlit, že v tomhle nás jednoduše a prostě převálcovali."

"A něco jiného?" zeptal se Roy Newton, nedávaje na sobě znát svou mizernou náladu. Proboha, muset zpátky do Cincinnati a zase provozovat právnickou praxi?

"No,v téhle věci nic," řekl Greening, "ale pár zajímavých věcí se děje, na druhé straně."

"A co je to?" zeptal se Newton. Přesně to, co potřebuju, myslel si. Pár zatracených obvyklých drbů. Když působil svých šest období, tak to bylo dobré, ale ne...

"Pravděpodobně předběžné vyšetřování proti Edu Kealtymu, zneužití pravomoci."

"Ty si děláš srandu," vydechl lobbista, a myšlenky ustrnuly na místě. "Neříkej, že ho zase chytli s rozepnutým poklopcem."

"Znásilnění," odpověděl Greening. "Nekecám, znásilnění. FBI na tom už nějakou dobu pracuje. Znáš Dana Murraye?"

"Toho Shawova mazlíčka?"

Senátor přikývl. "Jo, toho. Dal hlášku kongresovému výboru pro soudnictví, ale pak mu jeho bublina splaskla, prezident to dal na čas k ledu. Kealty zatím nic neví, aspoň ještě minulý pátek nevěděl - tak moc se to drží v tichosti -, ale jeden můj vyšší pobočník z legislativy je zasnoubený se šéfkou lidí Sama Fellowse, a to opravdu stojí za to, aby se to rozvířilo, ne?"

Stará washingtonská vesta, pomyslel si Newton s pohrdáním. Když něco vědí dva, je po tajemství.

"Jak moc je to vážné?"

"Podle toho, co jsem slyšel, je Ed Kealty v pěkným průseru. Murray se vyjádřil jasně. Chce strčit Edíka za mříže. Je v tom úmrtí."

"Lisa Beringerová?" Jestli je politik v něčem dobrý, pak je to paměť na jména.

Greening přikývl. "Vidím, že ti paměť slouží."

Newton skoro hvízdl, ale jako od bývalého kongresmana se od něho očekávalo, že bude takové věci brát bez vzrušení. "To se nedivím, že to chce udržet pod pokličkou. První stránka není dost velká, co?"

"To je ten problém. Odhlasování zákona by to neovlivnilo - no, aspoň pravděpodobně ne -, ale kdo by potřeboval takové komplikace? Zákon o reformě obchodu, a taky cesta do Moskvy. Takže - vsadím se, že to půjde ven, teprve až se vrátí z Ruska."

"Nechává Kealtyho v průvanu."

"Roger ho nikdy neměl rád. Vzal Eda do party kvůli tomu, jak se vyzná v právničině, pamatuješ? Prezident potřeboval někoho, kdo se vyzná v systému. No, a k čemu bude teď dobrý, i kdyby ho očistili? A taky je hodně velkým rizikem pro kampaň. Politicky je rozumné," zdůraznil Greening, "hodit ho přes palubu rovnou teď, ne? Nebo aspoň hned jak se vyřídí to ostatní."

Zajímavé, uvažoval Newton a několik okamžiků nic neříkal. Zákon o reformě obchodu nezastavíme. Na druhé straně, co když budeme moci zneuctít Durlinga jako prezidenta? To by nám mohlo dát šanci dočkat se pěkně rychle nové vlády, a při správném vedení by nová vláda...

"No, Ernie, tohle už teda něco je."

Projevy musely být. Co bylo horšího - muselo být hodně projevů. Pro něco takhle velkého musel každý nebo každá ze 435 členů z každého ze 435 okresů dostat svůj čas před kamerou.

Zástupkyně ze Severní Karolíny přivedla Willa Snydera, stále ještě s rukama v obvazech, a postarala se, aby na galerii dostal místo v první řadě. Tak mohla na svého voliče ukazovat, do nebe vychvalovat jeho odvahu, pochválit odborovou organizaci za ušlechtilost odborově organizovaných členů, a přednést rozhodnutí vyslovit Snyderovi oficiální uznání Kongresu za jeho hrdinský čin.

Pak člen z východní části státu Tennessee pronesl podobný obsáhlý oslavný projev, plný uznání dálniční policii stáni a vědeckému potenciálu Státní laboratoře v Oak Ridge - plodem tohoto zákona bude řada laskavostí, a SLOR dostane pár milionů navíc. Kongresový úřad pro rozpočet už vypracovává odhady příjmů z daní, které poplynou ze zvýšené výroby automobilů v Americe, a členům z toho už tekly sliny jako Pavlovovým psům při zaznění zvonku.

Člen z Kentucky se snažil seč byl, aby ostatní přesvědčil o tom, že Cresta je z větší části vlastně americký automobil, a bude americký ještě víc, až v něm budou další díly, vyrobené v Americe - to už bylo dohodnuto při zoufalé, ale nutně neúspěšné snaze podnikového vedení o nějakou dohodu -, a že doufá, že nikdo nebude klást vinu dělníkům jeho okresu za tragédii, způsobenou, koneckonců, autodíly, které nepocházely z Ameriky. Závod v Kentucky, kde se Cresty vyrábějí, připomínal, je nejvýkonnější automobilka na světě, a ukázka toho, hřímal, jak by Amerika a Japonsko mohly a měly spolupracovat! A on tento návrh zákona bude podporovat jen a jen proto, aby tato spolupráce měla blíž k realizaci. Tím to obdivuhodně pěkně zahrál na obě strany, říkali si členové.

A tak to šlo dál. Lidé, kteří vydávali Roll Call, místní časopis, který se zabýval událostmi na Kapitolu, si říkali, jestli se vůbec někdo opováží hlasovat proti ZRO.

"Podívejte," řekl Roy Newton svému hlavnímu klientovi. "Projedete to, je vám to jasné? Nikdo to nedokáže změnit. Berte to jako smůlu, jestli chcete, ale stane se hovno."

Toho druhého překvapil tón jeho řeči. Newton se choval skoro nestydatě. Vůbec se neomlouval za svůj naprostý neúspěch, že nedokázal věci změnit, za což byl placen, a co slíbil udělat, když ho poprvé najímali, aby pracoval jako lobbista pro Japan, Inc. Bylo nevídané, aby najatý člověk takhle mluvil se svým dobrodincem, ale v Američanech se nikdo nevyzná, dáte jim peníze aby udělali svou práci, a oni...

"Ale dějí se jiné věci, a jestli budete mít dost trpělivosti, abyste uvažovali v dlouhodobější perspektivě -" dlouhodobou perspektivu už vyzkoušeli, a Newton byl vděčný za to, že jeho klient je dostatečně jazykově vybaven, aby rozeznal rozdíl - "jsou tu další možnosti, o kterých se dá uvažovat."

"A které by to měly být?" zeptal se Biniči Murakami sžíravým tónem. Byl už rozčilen natolik, že si mohl pro jednou dovolit dát najevo svou zlost. Tohle prostě bylo příliš. Přišel do Washingtonu v naději, že se bude moci osobně vyslovit proti tomuhle zdrcujícímu zákonu, ale místo toho ho obléhají reportéři, jejichž otázky jen ukazují marnost jeho cesty. A kvůli tomu byl celé týdny z domova, navzdory všemožným naléhavým žádostem, aby se vrátil do Japonska kvůli nějakým naléhavým schůzkám se svým přítelem Kozo Macudou.

"Vlády se mění," odpověděl Newton, a po nějakou dobu pokračoval ve vysvětlování.

"Taková trivialita?"

"Víte, jednou se to stane ve vaší zemi. Jestli si myslíte něco jiného, tak klamete jen sám sebe." Newton nechápal, jak někomu nemůže dojít něco tak jasného. Jejich marketingoví pracovníci jim jistě řekli, kolik aut v Americe kupují ženy. Nemluvě o nejlepším holicím strojku pro ženy na světě. Hergot,

jedna z Murakamiho firem ho dělala. Tolik jejich práce v marketingu se zaměřovalo na získávání zákaznic, a oni přesto dělali, jako by něco podobného do jejich země nemělo nikdy dorazit. Je to, říkal si Newton, prazvláštní slepá skvrna.

"Opravdu by to mohlo Durlinga zničit?" Prezident jasně získával ze zákona o reformě obchodu všemožný politický kapitál.

"Jistě, když se to vezme správně do ruky. Přece oddaluje důležité trestní řízení, ne?"

"Ne, podle toho, co jste říkal, požádal, aby bylo odloženo z..."

"Z politických důvodů, Biniči." Newton svým klientům jen málokdy říkal křestním jménem. Tenhle to neměl rád. Náfuka. Ale platí moc dobře.

"Biniči, člověk přece nechce, aby ho chytli, když si pohrává s trestní záležitostí, zvláště z politických důvodů. Zvláště tam, kde v tom je zneužívání žen. To je taková výstřednost v americkém politickém systému," vysvětloval trpělivě.

"Ale do toho přece nemůžeme vrtat?" Otázka nevyjadřovala pravý význam správně. Ještě na téhle úrovni do ničeho nevrtal, to bylo to celé.

"A za co myslíte, že mě platíte?"

Murakami se opřel a zapálil si cigaretu. Byl jediný, kdo v téhle místnosti směl kouřit. "Jak bychom to provedli?"

"Dáte mi pár dní, abych na tom zapracoval? Zatím leťte nejbližším letadlem domů. Když jste zde, stejně si jen děláte škodu." Newton se odmlčel. "Musíte si také uvědomit, že tohle je nejtěžší a nejsložitější věc, kterou jsem kdy pro vás dělal. A také nebezpečná," dodal lobbista.

Žoldnéř! zuřil Murakami za oponou svých očí, které byly opět bezvýrazné a zamyšlené. No, aspoň že to dělá pořádně.

"Jeden z mých kolegů je v New Yorku. Mám v úmyslu se s ním sejít a pak letět domů z New Yorku."

"Fajn. Jen se držte při zemi, ano?"

Murakami vstal a přešel do vedlejší kanceláře, kde čekali pobočník a tělesná stráž. Fyzicky působil impozantně, se svými sto osmdesáti centimetry byl na Japonce vysoký, se smolně černými vlasy a mladistvým obličejem, který popíral jeho padesát sedm let. Měl za sebou také nadprůměrně dobré úspěchy v obchodní činnosti v Americe, a proto mu nynější situace připadala o to víc neúnosná. Za minulých deset let nikdy neuzavřel obchod za méně než sto milionů dolarů, a občas se nenápadně vyslovil pro to, aby se v jeho zemi povolil Americe větší přístup na trh s potravinami. Jako syna a vnuka zemědělců ho naplňovalo hrůzou, že tolik jeho krajanů bylo ještě ochotno takovou práci dělat. Byla přece tak zatraceně neefektivní, a Američané, při vší své lenosti, byli skuteční umělci v pěstitelství. Jaká škoda, že neumějí udělat pořádnou a slušnou zahradu, což byla Murakamiho další životní vášeň.

Budova úřadu byla na Šestnácté ulici, jen několik bloků od Bílého domu, a když vyšel na chodník, mohl ulicí impozantní budovu vidět. Není to Osacký hrad, ale vyzařovala z ní moc.

"Ty japonskej prevíte zkurvenej!"

Murakami se ohlédl a viděl obličej, vzteklý, bílý, podle vzhledu obličej dělníka, a lekl se tolik, že ani neměl čas se urazit. Jeho tělesny strážce se rychlým pohybem dostal mezi svého šéfa a Američana.

"Pěkně si to vyžerete, ty sráči!" křikl Američan. Obrátil se k odchodu.

"Počkejte! Co jsem vám udělal?" zeptal se Murakami, stále ještě tak překvapený, že se nestačil rozzlobit.

Kdyby byl průmyslník znal Ameriku lépe, možná by poznal, že to je americký bezdomovec, a jako většina z nich to byl člověk, který byl v nesnázích. V tomhle případě to byl alkoholik, který pitím přišel o práci i o rodinu, a jeho jediný kontakt s realitou pocházel od útržkovitých hovorů s podobně postiženými lidmi. Právě proto byly všechny jeho pocity ublíženosti uměle zveličeny. Jeho kelímek z umělé hmoty byl plný laciného piva, a protože si

pamatoval, jak kdysi pracoval v montážním závodě automobilky Chrysler v Newarku ve státě Delaware, došel k názoru, že pivo nepotřebuje tolik jako vztek na to, že ztratil práci, ať to bylo jakkoliv dávno... A protože zapomněl, že ho do jeho bídného stavu dostaly jeho vlastní potíže, otočil se a vychrstl své pivo na všechny tři muže před sebou a pak se beze slova vzdaloval a byl tak spokojen s tím, co udělal, že mu ani nevadilo, že přišel o své pití.

Tělesný strážce vyrazil za ním. V Japonsku by toho bakajara srazil ranami pěstí k zemi. Přivolal by se policista a toho blázna by zadrželi, ale strážce věděl, že je na neznámé půdě, a zarazil se a obrátil, aby zjistil, zda to není jen něco, co má odlákat jeho pozornost od vážnějšího útoku. Viděl, jak jeho zaměstnavatel stojí vzpřímeně, obličej nejprve ztuhlý šokem, a pak zlostí nad tím, jak po jeho drahém anglickém plášti stéká půllitr levného, mizerně chutnajícího amerického piva. Murakami beze slova nasedl do čekajícího automobilu, který zamířil na washingtonské mezinárodní letiště. Jeho tělesný strážce, podobně ponížený, se posadil na své místo vpředu.

Murakami, člověk, který všeho v životě dosáhl svými zásluhami, který si pamatoval život na zeleninové farmě velikosti poštovní známky, který se víc než kdokoli jiný vynasnažil, aby se dostal vpřed, aby se dostal na Tokijskou univerzitu, který začal úplně dole a vypracoval se na samý vrchol, měl často vůči Americe své pochybnosti a výhrady, ale považoval se za někoho, kdo je v obchodních záležitostech poctivý a rozumný. Jak už se však často v životě stává, jeho názory se změní kvůli něčemu, co je úplně od věci.

Jsou to barbaři, říkal si, když nastupoval do svého objednaného letadla, kterým poletí do New Yorku.

"Premiér padne," říkal zhruba ve stejnou dobu Ryan prezidentovi, několik bloků odtud.

"Jak moc je to jisté?"

"Jak jen to jde," odpověděl Jack a sedl si. "Máme tam venku pár našich, kteří na něčem pracují, a tohle slyší od lidí."

"Ministerstvo zahraničí tohle ještě neřeklo," namítl poněkud nevinně prezident.

"Ale no tak, pane prezidente," prohodil Ryan a držel v klíně složku. "Víte, že tohle se rozroste do vážných důsledků. Víte, že Koga má pod sebou koalici, sestavenou ze šesti různých seskupení, a nebude trvat dlouho, než se mu celá sesype na hlavu." A nám také, dodal v duchu Jack.

"No dobrá. A co?" poznamenal Durling, který si toho dne opět aktualizoval své volební preference.

"To, že ho s největší pravděpodobností vystřídá Hiroši Goto. Moc nás nemá v lásce. A nikdy neměl."

"Mluví velikášsky a suverénně," řekl prezident, "ale při našem jediném setkání se mi jevil jako typický nabubřelý žvanil. Slabý, marnivý, nic solidního."

"A ještě něco." Ryan prezidenta informoval o věci, která náhodou vyšla najevo v souvislosti s operací SANTALOVÉ DŘEVO.

Za jiných okolností by se Roger Durling možná pousmál, ale Ed Kealty seděl ani ne třicet metrů od něj.

"Jacku, jak těžké chlapovi připadne nezapíchat si ženě za zády?"

"V mém případě to není tak těžké," odpověděl Jack. "Víte přece, že jsem se oženil s chirurgem." Prezident se zasmál, pak však zvážněl.

"Tohle můžeme proti tomu mizerovi použít, co?"

"Ano, pane." Ryan nemusel dodávat, že jen s největší opatrností, že dohromady s tou nehodou u Oak Ridge by to mohlo docela dobře rozpoutat požár veřejného pohoršení. Proti něčemu takovému varoval už sám Niccoló Machiavelli.

"Co uděláme s tou Nortonovou?" zeptal se Durling.

"Clark a Chavez..."

"To jsou ti hoši, co lapli Corpa, že?"

"Ano, pane. Zrovna nyní tam jsou. Chci, aby se s tou holkou sešli a nabídli jí volnou letenku domů."

"A hned jak se dostane zpátky, tak ji vyzpovídat?"

Ryan přikývl. "Ano, pane."

Durling se usmál. "No, to se mi zamlouvá. Dobrá práce."

"Pane prezidente, dostáváme co chceme, možná dokonce ještě něco víc, než jsme doopravdy chtěli," upozornil ho Jack. "Čínský generál Sun-c' kdysi napsal, že se nepříteli vždycky má nechat cesta k ústupu - na poraženého nepřítele se nemá moc tlačit."

"V Jedna-nula-jedničce nám říkali, že se mají nechat, aby se pobili navzájem, a pak spočítat mrtvoly." Prezident se ušklíbl. Těšilo ho, že se nyní Ryan ve svém postavení cítí natolik pevně, aby si mohl dopřát nabízet zdarma rady. "Tohle není záležitost pro vás, Jacku. Není to záležitost národní bezpečnosti."

"Ano, pane. To vím. Podívejte, před několika měsíci jsem pracoval v peněžnictví. O mezinárodním obchodě něco vím."

Tohle Durling pokývnutím připustil. "No dobrá, tak pokračujte. Ne že bych dostával nějaké rady v opačném smyslu, a tak si říkám, že bych si měl nějaké poslechnout."

"Nemůžeme potřebovat, aby Koga šel ke dnu, pane. Je s ním zatraceně lepší pořízení, než bude s Gotem. Dejme tomu - nenápadné prohlášení velvyslance, něco v tom smyslu, jak zákon o reformě obchodu vám dává oprávnění jednat, ale..."

Prezident ho přerušil. "Ale neudělám to doopravdy?" Zavrtěl hlavou. "Víte, to udělat nemohu. To by Alu Trentovi podrazilo nohy, a to nejde. Vypadalo by to, jako bych zrazoval odbory, a to taky nemůžu udělat."

"Opravdu máte v úmyslu nechat ten zákon působit v plném rozsahu?"

"Ano, to mám. Jen na pár měsíců. Musím těm parchantům ukázat, Jacku. Uděláme dohodu o poctivém obchodu, po tom, co jsme kolem toho dvacet let jen tak bezúčelně blbnuli, ale oni musí pochopit, že to tentokrát myslíme vážně. Bude to pro ně tvrdé, ale za pár měsíců změní víru a pak mohou své zákony trochu poopravit, my uděláme totéž, a věci se usadí a budeme mít systém obchodu naprosto spravedlivý pro všechny zúčastněné."

"Chcete znát moje mínění?"

Durling znovu přikývl. "Za to berete peníze. Myslíte si, že na to jdeme moc tvrdě."

"Ano, pane. Nechceme, aby Koga padl, a musíme mu nabídnout nějaký bonbónek, jestli ho chceme zachránit. Jestli myslíte v téhle věci do budoucna, musíte uvážit, s kým chcete obchodovat."

Durling zvedl ze stolu zprávu. "Brett Hanson mi říkal totéž, ale není kvůli Kogovi tak znepokojený jako vy."

"Zítra v tuhle dobu," slíbil Ryan, "už bude."

"Tady se ani nedá chodit po ulicích," pronesl vztekle Murakami.

Jamata měl pro sebe a pro své vyšší úředníky rezervováno celé poschodí Plaza Atheneé. Průmyslníci seděli sami v obývacím pokoji, bez kabátů a kravat, na stole láhev whisky.

"To člověk nikdy nemohl, Biniči," odpověděl Jamata. "Tady jsme zase my gaidžinové. Vy si to snad nikdy nezapamatujete."

"Víte, kolik obchodů tady uzavřu, kolik toho tu nakoupím?" zeptal se mladší z mužů. Ještě pořád cítil to pivo. Dostalo se mu na košili, ale byl příliš navztekaný, než aby se převlékl. Potřeboval připomínku té lekce, které se mu před několika hodinami dostalo.

"A co já?" zeptal se Jamata. "Za posledních pár let jsem do jedné zdejší obchodní společnosti vložil šest miliard jenů. Skončil jsem s tím teprve nedávno, jak si určitě vzpomínáte. Teď ani nevím, jestli to vůbec někdy dostanu zpátky."

"To by neudělali."

"Vaše víra v tyhle lidi je dojemná, a je vám ke cti," poznamenal hostitel. "Jestli se hospodářství naší země rozpadne, myslíte, že mě nechají přestěhovat se sem a pečovat o své zájmy? V roce 1941 zde naše prostředky zmrazili."

"Teď není rok 1941."

"Ne, to není, Murakami-sane. Dnes je to daleko horší. Tehdy nebylo kam tak hluboko spadnout."

"Prosím," řekl Chavez a dopíjel své poslední pivo. "V roce 1941 můj dědeček bojoval s fašisty u Sankt-Petěrburgu..."

"Leningrad, ty štěně!" pronesl zlostně Clark, sedící vedle něho. "Tihle mladí, úplně ztrácejí úctu před minulostí," vysvětloval oběma hostitelům.

Jeden z nich byl vysoký úředník oddělení pro styk s veřejností z Mitsubishi Heavy Industries, druhý byl ředitelem její divize, vyrábějící letadla.

"Ano," souhlasil Seigo Išii. "Víte, členové mé rodiny pomáhali při konstrukci stíhacích letounů, které používalo naše válečné námořnictvo. Jednou jsem se setkal se Saburo Sakaiem a Minoru Gendou."

Ding otevřel další sérii lahví a naléval, jako správný podřízený, jímž také byl, který poslušně a pozorně obsluhuje svého pána, Ivana Sergejeviče Klerka. Pivo zde bylo doopravdy dobré, zvláště proto, že jejich hostitelé to zatáhnou, myslel si Chavez, a choval se úslužně a pozoroval mistra při práci.

"Na tahle jména si vzpomínám," řekl Clark. "Velcí válečníci, ale" - zvedl prst - "bojovali proti mým krajanům. Na to si vzpomínám také."

"Padesát let," pronesl důrazně člověk pro styk s veřejností. "A vaše země byla tenkrát také jiná."

"To je pravda, přátelé, to je pravda," připustil Clark a hlava mu poklesla na stranu. Chavez si říkal, že to s tím alkoholem trochu přehrává.

"Jste tu poprvé, ano?"

"Tak, správně."

"A vaše dojmy?" zeptal se Išii.

"Miluju vaši poezii. Hodně se liší od naší. O Puškinovi bych mohl napsat knihu. Možná to někdy udělám, ale před pár lety jsem začal studovat vaši. Víte, naše poezie chce v sobě nést celou řadu myšlenek - často vyprávět složitý příběh -, ale vaše je o moc jemnější a subtilnější, jako... jak bych to řekl? jako bleskový obraz, ano? Možná byste mi mohl jednu báseň vysvětlit. Ten obraz vidím před sebou, ale nechápu jeho význam. Jak to jenom je?" zeptal se Clark opile sám sebe. "Aha, jo. ‚Švestkové květy kvetou v dáli, a ženy rozkoše si kupují v nevěstinci nové šály'. No tak," zeptal se člověka pro styk s veřejností, "co to znamená?"

Ding nespouštěl zrak z Išiiho očí. Bylo to svým způsobem zábavné. Nejdřív zmatek, pak člověk mohl přímo slyšet, jak v bulvách cvaklo, když se kódová věta prořízla jeho vědomím jako smrtelný zásah rapírem. Sasakiho oči se zaostřily na Clarka, pak si všiml, že se ho drží očima Ding.

Je to tak. Jsi zpátky na výplatní listině, chlapče.

"Nu, víte, je to kontrast," vysvětloval člověk pro styk s veřejností. "Máte příjemný obraz přitažlivých žen, které dělají něco - hm, ženského, je to to správné slovo? Pak konec - vidíte, že jsou to prostitutky, lapené v..."

"Ve vězení," řekl Išii, náhle vystřízlivělý. "Jsou lapené v síti nějakého skutku. A najednou scéna ani obraz už nejsou vůbec tak příjemné, jak se zdálo."

"Ah, ano," pokývl Clark s úsměvem. "To dává úplně smysl. Děkuji vám." Pak přátelské pokývnutí za poskytnuté důležité poučení.

Hergot, že se ale pan C. vyzná, říkal si Chavez. Tohle špionážní řemeslo má svoje půvaby. Dingovi bylo Išiiho skoro líto, ale když ten pitomec svou zemi zradil už jednou, no, pak není třeba nad ním ronit slzy. Zásada CIA byla prostá, i když poněkud krutá: zradíš jednou, zradíš vždycky. Obdobný aforismus

u FBI byl ještě krutější, což bylo divné. Hoši od FBI byli vždycky takoví rovní a přímočaří. Jednou buzík, vždycky buzík.

"Je to možné?" zeptal se Murakami.

"Možné? Je to hračka."

"Ale účinek..." Jamatův záměr byl docela určitě elegantně odvážný, ale...

"Účinek je prostý. Narušení jejich hospodářství jim zabrání budovat průmyslová odvětví, která potřebují k tomu, aby nahradili naše výrobky. Jejich spotřebitelé se vzpamatují z prvního šoku, a když budou potřebovat výrobky, které jejich vlastní firmy nedokáží vyrobit, budou je zase kupovat od nás." Pokud Biniči doufal, že mu vyklopí všechno, pak zůstal se svou nadějí sám.

"Tomu nevěřím. Podceňujete hněv Američanů nad tou nešťastnou nehodou. Musíte také uvážit politický rozměr..."

"S Kogou je konec. To je rozhodnuto," přerušil ho Jamata chladně.

"Goto?" zeptal se Murakami. Vlastně to ani otázka nebyla. Politické dění své země sledoval.

"Samozřejmě."

Rozzlobené gesto. "Goto je hlupák. Kam vkročí, tam první vejde jeho penis. Nesvěřil bych mu ani farmu mého táty."

"To byste mohl říci o každém z nich. Kdo doopravdy řídí hospodářství naší země? Co víc bychom mohli na premiérovi chtít, Biniči?" zeptal se Raizo s náramným smíchem.

"Oni mají ve vládě také jednoho takového," poznamenal temně Murakami a nalil si další štědrou dávku Chivas a uvažoval, o čem vlastně Jamata mluví. "Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal, ale asi je to pěkný prasák."

"Kdo to je?"

"Kealty, jejich viceprezident. A ten jejich pašák prezident ho kryje."

Jamata se ve svém křesle opřel. "Nerozumím."

Murakami mu to pověděl. Whisky nekladla jeho paměti ani v nejmenším nějaké překážky, jak si jeho hostitel všiml. No, dobrá, i když je to opatrný člověk, a při svých jednáních s cizinci často až moc velkomyslný, je jedním z Jamatových věrných, a ačkoliv se často jejich názory na některé věci rozcházely, panovala mezi nimi skutečná vzájemná úcta.

"To je zajímavé. Co s tím vaši lidé budou dělat?"

"Promýšlejí to," odpověděl Biniči a výmluvně při tom zvedl obočí.

"Vy v takovýchhle věcech Američanům důvěřujete? Ti nejlepší z nich jsou rónin, a víte také, co jsou ti nejhorší..." Pak se Jamata-san odmlčel a několik vteřin tuhle informaci zvažoval. "Příteli, jestli Američané dokážou Kogu nechat padnout..."

Murakami na okamžik sklopil hlavu. Zápach piva, kterým byl polit, byl teď silnější než kdy předtím. Taková nehoráznost od toho pouličního tvora! A co prezidentova nehoráznost? Svou malichernou domýšlivostí a zjevně nahranou zlobou může zmrzačit celou zemi. A zlobou nad čím? Nad automobilovou nehodou, ničím víc. Cožpak na sebe společnost nevzala čestně odpovědnost? Cožpak neslíbila, že se postará o ty, co přežili?

"Navrhujete velkou a nebezpečnou věc, příteli."

"Ještě nebezpečnější je nedělat nic."

Murakami o tom chvíli uvažoval.

"Co byste chtěl ode mě?"

"Užitečné by byly podrobnosti o Kealtym a o prezidentovi."

Bylo na to třeba jen několik minut. Murakami zatelefonoval, a informace byla odeslána do kódovaného faxu v Jamatově apartmá. Možná, že to Raizo použije k dobrému účelu, myslel si. O hodinu později ho auto dovezlo na Kennedyho mezinárodní letiště, kde nasedl do letadla JAL do Tokia.

Jamatovo druhé firemní letadlo byl ještě další G-IV. Bude mít napilno. První let byl do Dillí. Na zemi se zdrželo jen dvě hodiny a pak odstartovalo k dalšímu letu na východ.

"Vypadá to na změnu kurzu," řekl operační důstojník flotily. "Nejdřív jsme si mysleli, že provádějí jen rozšířené letecké operace, ale už zvedli všechny své stroje a..."

Admirál Dubro v bojovém informačním středisku letadlové lodi přikývl na souhlas a hleděl na displej L-ll. Obraz sem byl přenášen z hlídkového letounu E-2C Hawkeye. Kruhový útvar mířil na jih rychlostí osmnácti uzlů. Letadlové lodi byly obklopeny svým doprovodem torpédoborců a křižníků nesoucích rakety, a byla tu i ochranná skupina hlídkových torpédoborců daleko před nimi. Všechny jejich radary pracovaly, což bylo něco nového. Indické lodi jednak o sobě dávaly vědět, jednak vytvářely ‚bublinu', skrz kterou nikdo bez jejich vědomí neprojde.

"Myslíte, že nás hledají?" zeptal se admirál.

"Když nic jiného, mohou nás donutit operovat v jedné oblasti nebo v jiné. Můžeme od nich být jihozápadně nebo jihovýchodně, ale jestli budou pokračovat tímhle směrem, tak ten rozdíl pěkné zmenší, pane."

Možná, že už mají prostě dost toho, že jsou sledováni, myslel si Dubro. Pochopitelně. Mají úctyhodné loďstvo, s posádkami lidí, kteří musí být za posledních několik měsíců ve svých úkolech dobře vycvičeni. Zase nabrali palivo a budou mít veškeré pohonné hmoty, které potřebují, aby... co?

"Zpravodajství?"

"Nic o jejich úmyslech," odpověděl komandér Harrison. "Jejich obojživelná plavidla jsou pořád v přístavu. O té brigádě, co dělala starosti J-2, nemáme nic. Posledních pár dní bylo na snímkování z družic pořád špatné počasí."

"Ať jdou ti zpravodajci do háje," zavrčel Dubro. CIA na družicová pozorování spoléhala a závisela na nich tolik, že všichni dělali, jako by kamery viděly skrz mraky. Stačilo jen dát pár věcí na zem... cožpak je jediný, kdo si tohle uvědomuje?

Počítačový displej byla skleněná deska, nový model, který na loď instalovali loni. Byl vybaven mnohem větším počtem různých detailů než předchozí systémy a zobrazoval vynikající mapu a tabulkové údaje, do kterých se elektronicky zanášela data o polohách plavidel i letadel.

Na tom systému bylo krásné, že s vynikajícími podrobnostmi ukazoval to, co člověk věděl. Problém spočíval v tom, že neukazoval nic jiného, a Dubro pro svá rozhodnutí potřeboval lepší údaje.

"Posledních osm hodin mají ve vzduchu přinejmenším čtyři letouny, operující jižně. Podle jejich operačního rádiusu bych soudil, že nesou rakety vzduch-vzduch a přídavné palivové nádrže, aby měli maximální výdrž. Tak tomu říkejme třeba usilovný předsunutý průzkum. Jejich Harriery mají ten nový radar, Černou lišku, který sleduje prostor pod nimi, a Hummery k němu trochu přičichly. Sledují prostor před sebou na co největší vzdálenost, pane. Žádám o dovolení stáhnout Hummera ještě o takových sto šedesát kilometrů na jih, hned teď, a ať se trochu kryjí." Myslel tím to, že jeho radar bude zapnut jen občas, a místo toho bude sledovat postup indického loďstva pasivně, podle radarového vysílání samotných Indů.

"Ne," zavrtěl hlavou admirál Dubro. "Budeme si chvilku hrát na blbečky, a jako že nám na nich tolik moc nezáleží." Podíval se, jak to vypadá s jeho letouny. Na to, aby se s hrozbou vypořádal, měl dostatečnou bojovou sílu, ale o to zde nešlo. Jeho úkolem nebylo zvítězit nad indickým loďstvem v bitvě. Měl ho zastrašit a odradit, aby neudělalo něco, co by Američany rozladilo. A proto úkolem jeho protivníka přece nemohlo být pustit se do námořnictva Spojených států, ne? Ne, to bylo šílené. Sotva se dalo uvažovat o možnosti, že by moc dobrý indický velitel flotily při hodně velké dávce štěstí nabyl vrchu nad moc hloupým americkým protějškem s hodně malou dávkou štěstí, ale Dubro neměl ten nejmenší úmysl dopustit, aby k tomu došlo. Spíš - protože jeho operace byla hlavně klamná - byla klamná i ta jejich. Kdyby mohli zatlačit americkou flotilu na jih, pak... přece nejsou takhle padlí na hlavu? Otázka byla jak

hrát s kartami, které měl.

"Nutí nás dělat, co chtějí oni, Ede. Aspoň se snaží." Dubro se naklonil dopředu, jednou rukou se opřel o displej s mapou a druhou po něm přejížděl. "Pravděpodobně si myslí, že jsme na jihovýchodě. Jestli ano, když budou postupovat na jih, mohou nás líp blokovat, a vědí, že si pravděpodobně budeme udržovat vzdálenost, abychom byli z dosahu jejich úderu. Na druhé straně, jestli mají podezření, že jsme tam, kde teď právě jsme, mohou dosáhnout téhož, nebo nám vnutí, abychom udělali oblouk na severozápad a kryli Manárský záliv. To ale znamená, že se dostaneme na dosah jejich leteckých sil na pozemních základnách, jejich flotila bude na jih od nás, a my budeme mít jedinou volnou cestu na západ. Jako koncepce pro operaci to není špatné," uznale řekl velitel bojového uskupení. "Velitelem skupiny je pořád Chandraskatta?"

Operační důstojník přikývl. "Ano, pane. Je zase zpátky, po nějaké době na břehu. Britové o něm mají celou knihu. Říkají, že to není žádný hlupák."

"Pro tuhle chvíli bych se choval, jako by byl. Co myslíte, že o nás mají od zpravodajců?"

Harrison pokrčil rameny. "Vědí, jak dlouho tu jsme. Musí vědět, jak jsme utahaní." Operační důstojník tím měl na mysli jak lodi, tak lidi. Každá z lodí ve skupině měla teď problémy s materiálem. Všechny měly s sebou náhradní součásti, ale lodi mohly zůstat na moři jen tak dlouho, než bylo třeba je dát do pořádku. Koroze slaným mořským vzduchem, neustálý pohyb a nárazy větru a vln i používání těžké výstroje znamenaly, že lodní systémy nemohou vydržet věčně. Pak tu byly ještě lidské faktory. Muži i ženy byli teď unavení, a příliš dlouho na moři. Větší nároky na údržbu je unavovaly o to víc. Teď se tomu v ozbrojených silách říkalo ‚zvýšené nároky na vedení', zdvořilý opis skutečnosti, že důstojníci velící jak lodím tak posádkám někdy nevěděli, co ksakru mají vůbec dělat.

"Víte, Ede, o Rusech se aspoň dalo říct, co udělají." Dubro stál zpříma, hleděl dolů a přál si, aby ještě pořád kouřil dýmku. "No, tak tohle vyšleme. Řekněte Washingtonu, že to vypadá na to, že se asi hnuli."'

"Takže se poprvé setkáváme."

"Je mi potěšením, pane." Chuck Searls, počítačový inženýr, věděl, že jeho trojdílný oblek a úhledný sestřih vlasů toho člověka překvapil. Podal mu ruku a hlavou udělal pohyb, o kterém se domníval, že je to pro jeho dobrodince ten správný pozdrav.

"Moji lidé říkají, že toho hodně umíte."

"Jste velmi laskav. Pracoval jsem na tom několik let, a myslím, že pár drobností dovedu." Searls si toho o Japonsku hodně přečetl.

A hodně chamtivý, myslel si Jamata, ale s dobrým vychováním. Ale s tím se vyrovná. Byla to celkem vzato šťastná náhoda. Před čtyřmi lety jeho podnik koupil, tehdejší vedení nechal, jak bylo jeho zvykem, a pak zjistil, že skutečným mozkem celého osazenstva je tenhle člověk. Searls měl ze všech, s kým se jeho vedoucí pracovník kdy setkal, nejblíž ke kouzelníkovi, jak Jamata-sanovi hlásil, a ačkoliv Američanův titul zůstal stejný, změnil se jeho plat. A pak, před několika lety, Searls naznačil, že ho jeho práce přestává bavit...

"Je všechno připraveno?"

"Ano, pane. Výchozí software se aktualizoval už před měsíci. Přímo ho milují."

"A..."

"Velikonoční vajíčko, pane Jamato. Tak tomu říkáme."

Raizo se s takovým výrazem ještě nesetkal. Požádal o vysvětlení, a dostalo se mu ho - ale nic mu to neříkalo.

"Jak těžké je to uskutečnit?"

"To je na tom to chytré," řekl Searls. "Vychází to ze dvojích akcií. Jestli General Motors a Merck projdou systémem při hodnotách, které jsem vložil, dvakrát a v tutéž minutu, vejce se proklube, ale jen v pátek, jak jste

říkal, a jen když těch pět minut zapadne do správného časového období."

"Tím myslíte, že se ta věc může přihodit náhodou?" zeptal se Jamata poněkud překvapen.

"Teoreticky ano, ale aktivační hodnoty akcií jsou hodně mimo nynější obchodní rozpětí, a možnost, že by se to všechno stalo náhodou, je tak třicet milionů ku jedné. Proto jsem pro vysezení vejce zvolil tuhle metodu. Provedl jsem počítačovou rešerši vzorců obchodování a..."

Dalším problémem s lidmi najatými za peníze je, že nikdy nedokážou přestat člověku vykládat, jak jsou chytří. I když v tomhle případě to zřejmě byla pravda, Jamatovi připadlo nesmírně těžké vyslechnout celé jeho pojednání. Ale udělal to. Dobré vychování si to žádalo.

"A vaše osobní dispozice?"

Searls jen pokývl. Let do Miami. Spojení do Antiguy přes Dominiku a Grenadu, pokaždé pod jiným jménem na letence, placeno pokaždé jinou kreditní kartou. Měl nový pas, novou totožnost. Na Karibském ostrově měl jistý majetek. Bude to trvat celý den, ale pak tam bude, a vůbec neměl v plánu někdy ho tam nechat.

Pokud šlo o Jamatu, nevěděl, a ani nestál o to, aby věděl, co Searls bude dělat. Kdyby tu šlo o filmové drama, byl by se postaral, aby život toho člověka skončil, ale to by bylo příliš nebezpečné. Vždycky tu přece byla možnost, že v hnízdě bude víc než jedno vejce. Ano, musí být. A kromě toho zde šlo o čest. V celém tom podniku šlo o čest.

"Druhá třetina fondů bude převedena ráno. Až se to stane, navrhoval bych, abyste uskutečnil svoje plány." Rónin, říkal si Jamata, ale přece jen někteří z nich jsou věrní.

"Vážení členové," pronesl předseda sněmovny, když Al Trent skončil svou závěrečnou řeč, "budou hlasovat pomocí elektronického zařízení."

Ve vysílání přímého přenosu z jednání bylo bzučení opakovaných slov vystřídáno klasickou hudbou, Bachovým Italským koncertem. Každý z členů měl plastikovou kartu - bylo to jako automatický sčítač. Hlasy se sčítaly pomocí jednoduchého počítače, zobrazeného na televizních obrazovkách na celém světě. Aby zákon prošel, bylo třeba dvou set osmnácti hlasů. Tento počet byl dosažen ani ne za deset minut. Pak přišla konečná záplava dalších hlasů ‚ano', když se členové přihrnuli z jednání výborů a ustavovacích schůzí, vstupovali do místnosti, odevzdávali své hlasy a vraceli se zpátky k tomu, co předtím právě dělali.

Po celou tu dobu stál Al Trent u řečnického pultu a přívětivě rozmlouval s jedním z členů vedení menšiny, svým přítelem Samem Fellowsem. Je pozoruhodné, na čem všem se shodují, říkali si oba. Sotva mohl jeden z nich být víc jiný než ten druhý - rozverný liberál z Nové Anglie a mormonský konzervativec z Arizony.

"To ty hajzlíky naučí," poznamenal Al.

"Tys teda s tím zákonem prorazil jako s beranidlem," souhlasil Sam. Oběma se honilo hlavou, jaké dlouhodobé účinky bude zákon mít na zaměstnanost v jejich volebních okresech.

Menší radost už měli pracovníci japonského velvyslanectví, kteří výsledky volali na své ministerstvo zahraničí v okamžiku, kdy ztichla hudba a kdy předseda ohlásil, že "HR-12313, zákon o reformě obchodu, je schválen."

Návrh pak půjde do Senátu, což, jak se proslýchalo, bude formalita. Jediní, o kom se dalo předpokládat, že budou hlasovat proti, byli ti, kdo měli nejdál k opětnému zvolení. Ministr zahraničí dostal zprávu od svých pracovníků kolem deváté místního času v Tokiu, a informoval předsedu vlády Kogu. Ten už měl připravený koncept dopisu císaři, v němž oznamoval své odstoupení z funkce. Jiný by možná nad zhroucením svých snů plakal. Předseda vlády neplakal. Když vše uvážil, měl větší vliv jako člen opozice než v téhle

funkci. Když hleděl na ranní slunce na dobře udržovaném pozemku před svým oknem, uvědomil si, že nakonec to bude i příjemnější život.
Ať si s tím poradí Goto.

"Japonci dělají pár moc pěkných věcí, víš, používáme je ve Wilmeru," poznamenala Cathy Ryanová při večeři. Byl čas, aby zákon komentovala, teď, když už napůl prošel.
"Hm?" pronesl tázavě Jack.
"Diodový laserový systém, používáme ho na katarakt, například. Koupili americkou firmu, která ho vymyslela. A jejich inženýři opravdu vědí, jak své věci vylepšovat. Prakticky každý měsíc přijdou se zdokonaleným softwarem."
"Kde ta firma je?"
"Někde v Kalifornii."
"Tak je to americký výrobek, Cathy."
"Ale všechny jeho součásti ne."
"Podívej, zákon povoluje pro jedinečně cenné věci speciální výjimky, a..."
"Pravidla stanoví vláda, ne?"
"Pravda," připustil Jack. "Moment. Neříkalas, že jejich doktoři..."
"Nikdy jsem neříkala, že jsou hloupí, jenom, že potřebují trochu tvořivěji myslet. Víš," dodala, "stejně jako to potřebuje naše vláda."
"Říkal jsem prezidentovi, že to není zrovna nejlepší nápad. Tvrdí, že zákon bude platit v plném rozsahu jen několik měsíců."
"Tomu budu věřit, až to uvidím."

## 13

## Vítr a příliv

"Něco takového jsem ještě neviděl."
"Ale ve vaší zemi jich udělali tisíce," namítal ředitel oddělení pro styk s veřejností.
"To je pravda," souhlasil Klerk, "ale továrny nebyly veřejnosti přístupné, dokonce ani sovětským novinářům ne."
Chavez dělal svou práci fotografa, a byla na něj docela podívaná, všiml si John Clark bez úsměvu, tancoval okolo dělníků v jejich bílých kombinézách a přílbách, točil se, kroutil sebou a přisedával na bobek, Nikon přitisknutý k obličeji, každých několik minut vyměňoval film, a přitom získal několik set políček s výrobní linkou na rakety. Byla to tělesa raket SS-19, nabeton. Clark jejich parametry znal, a v Langley viděl dost fotografií, aby věděl, jak vypadají - a dost na to, aby mu neušlo několik místních modifikací. Ruské modely obvykle měly povrch zelený. Všechno, co Sovětský svaz vyrobil pro použití v armádě, se muselo maskovat, dokonce i rakety v přepravních kontejnerech, usazených v betonových silech, měly tutéž hráškově zelenou barvu, kterou rádi natírali tanky. Tyhle ne. Barva něco vážila a nemělo smysl spotřebovávat palivo na to, aby se suborbitální rychlostí dopravovalo několik kilogramů barvy, a proto tělesa těchto raket byla ze světlé, lesklé oceli. Přípojky a kontakty vypadaly mnohem lépe vypracované, než by se dalo očekávat na ruské výrobní lince.
"Vy jste náš původní design upravili, že?"
"Tak," usmál se člověk z oddělení pro styk s veřejností. "Základní design byl vynikající. Na naše inženýry velmi zapůsobil, ale máme odlišné standardy a lepší materiály. Máte dobré oko, pane Klerku. Není to tak dlouho, co si toho jeden americký inženýr z NASA všiml také." Člověk se odmlčel. "Co je to za ruské jméno - Klerk?"
"Nejsem Rus," řekl Clark a pokračoval v čmárání poznámek. "Můj dědeček byl Angličan, komunista. Kolem roku 1920 přišel do Ruska, byl součástí nového

pokusu." Rozpačitý úsměv. "Myslím, že je zklamaný, ať už je kdekoliv."
"A váš kolega?"
"Čekov? Ten je z Krymu. Tatarská krev se nedá zapřít, že? Tak kolik jich vyrobíte?"
Chavez byl nahoře na raketě na konci linky. Několik dělníků u montážní linky jeho směrem vrhalo nevrle pohledy, a on to bral tak, jako že svou práci - imitování vlezlého a otravného novináře - dělá správně. A kromě toho to byla práce lehoučká. Montážní hala závodu byla jasně osvětlena, aby se dělníkům jejich práce usnadnila, a ačkoli pro své divadýlko používal expozimetr, monitorovací čip jeho aparátu mu ukazoval, že má veškeré světlo, které potřebuje. Tenhle Nikon B-20 byl sakra dobrý aparát. Ding vyměnil kazety. Používal barevný diapozitivní film - Fuji, samozřejmě - s citlivostí 64 ASA, protože dával sytější barvy, ať už tohle znamenalo co chtělo.
Pak si Clark potřásl rukou s představitelem závodu a všichni zamířili ke dveřím. Chavez - Čekov - sňal z aparátu objektiv a všechno uložil do brašny. Cestou je vyprovázely přátelské úsměvy a úklony. Ding zasunul do přehrávače kompaktní disk a pustil ho hodně nahlas. Mluvit se dalo špatně, ale John vždycky lpěl na pravidlech. A měl pravdu. Nikdo nemohl vědět, jestli jim do najatého auta někdo nenasadil štěnici. Chavez naklonil hlavu doprava, aby svou otázku nemusel křičet.
"Johne, to je to vždycky takhle lehké?"
Clark se chtěl usmát, ale neudělal to. Před několika hodinami obnovil kontakt na ještě jednoho člena akce BODLÁK, který trval na tom, aby se on a Ding podívali do montážní haly.
"Víš, já jsem býval v Rusku, ještě když ty jsi potřeboval víc než pas a American Express."
"A cos tu dělal?"
"Hlavně dostával lidi ven. Někdy jsem přebíral soubory údajů. Párkrát jsem ukládal pěkné malé mašinky. Člověk je sám a má strach." Clark potřásl hlavou. Jen jeho žena věděla, že si barví vlasy, jen trochu, jen proto, že v nich neměl rád šediny. "Umíš si vůbec představit, kolik bychom byli zaplatili, abychom se dostali do... Pleseck se to jmenuje, myslím, co tam ty věci dělali, Konstrukční ústav, Čelomej."
"Oni opravdu chtěli, abychom to viděli."
"Nojo, jasně."
"Co mám dělat s těmi fotografiemi?"
John málem řekl, aby je vyhodil, ale byly to údaje, a oni pracovali za čas firmy. Musel sepsat a poslat reportáž do Interfaxu, aby udržel svou krycí legendu - a říkal si, jestli to někdo otiskne. Že to ale budou plky, myslel si a kroutil přitom hlavou. Všechno, co dělali, bylo vlastně kroužení na místě a čekání na zprávu a na možnost setkat se s Kimberly Nortonovou. Film i reportáž, rozhodl se, půjdou do diplomatické pošty. Když nic jiného, byla to pro Dinga dobrá praxe - i pro mě, přiznal si Clark.
"Ztlum ten kravál," řekl, a přešli na ruštinu. Dobré jazykové cvičení.
"Chybí mi ty zimy doma," poznamenal Čekov.
"Mně ne," odpověděl Klerk. "Kde se v tobě vzala ta chuť na tu hroznou americkou muziku?" zeptal se zlověstně.

"Hlas Ameriky," přišla odpověď. Pak se hlas rozesmál.
"Jevgeniji Pavloviči, nemáte uznání. Moje uši ten pitomý rámus nesnášejí. To nemůžete pustit něco jiného?"
"Všechno jiné by bylo jen lepší," poznamenal technik sám k sobě, když si upravoval sluchátka a zatřásl hlavou, aby je zbavil toho zatraceného gaidžinského rámusu. Co bylo horší - jeho vlastní syn poslouchal právě takovéhle svinstvo.

Přes veškerá popírání, která v posledních týdnech putovala sem a tam,

všichni konečně viděli skutečnost jasně. Ohromné, ošklivé lodi na přepravu automobilů, houpající se na kotvách v různých přístavech, byly tichými svědky ve všech televizních zprávách vysílaných NHK. Japonské automobilové společnosti jich vlastnily celkem sto devatenáct, nepočítaje v to plavidla pod cizími vlajkami, pracující smluvně, která nyní mířila do svých domovských přístavů. Plavidla, která nikdy nestála déle, než bylo třeba k naložení dalšího nákladu aut, nyní trčela jako ledovce a ucpávala kotviště. Nemělo smysl nakládat je a vysílat na cestu.

Těm, která v amerických přístavech čekala na místo u mola, bude trvat týdny, než budou vyložena. Posádky toho využívaly k provádění plánované údržby, ale věděly, že až skončí tyhle práce, které se vykonávaly jen proto, aby se vůbec něco dělalo, bude s nimi už doopravdy konec.

Důsledky se na sebe nabalovaly jako sněhová koule. Nemělo nejmenší význam vyrábět automobily, které se nemohly odvážet. Do slova a do písmene už nebylo kam je dávat. Jakmile byly zaplněny ohromné parkovací plochy v přístavech i odstavné koleje s železničními vagóny na přepravu automobilů, a také haly v montážních závodech, žádná další možnost už prostě neexistovala. Když dozorce linky v automobilce Nissan natáhl ruku a stiskl tlačítko, bylo na místě půltuctů televizních štábů. Tlačítko rozeznělo zvonky podél celé linky. Normálně se používaly, jen když se při montáži vyskytl nějaký problém, ovšem tentokrát to znamenalo, že se linka zastavuje. Po celé délce linky, od předního konce, tam, kde se na řetězový dopravník ukládaly kostry, až po zadní konec, kde seděl automobil v barvě námořní modři, s otevřenými dvířky a čekající na řidiče, který ho vyveze ven z haly, stáli nehnutě dělníci a hleděli jeden na druhého. Říkávali si, že k tomuhle nikdy nedojde. Pro ně realita znamenala přijít do práce, provádět své úkony, upevňovat součásti a díly, zkoušet, kontrolovat - závadu nacházeli jen málokdy - a všechno opakovat po celé nekonečné, otupující, ale dobře odměňované hodiny, a v téhle chvíli svět jako by se přestal otáčet. Věděli, o co jde. Noviny a televizní vysílání, pověsti, které pádily sem a tam podél linky o hodně rychleji, než se kdy po ní pohybovala auta, buletiny od vedení. Přes to všechno teď stáli kolem jako omráčeni tvrdým úderem do obličeje.

Na parketu jejich národní burzy drželi obchodníci v rukou malé přenosné televizory, nový typ od firmy Sony, který se složil a vešel se do zadní kapsy kalhot. Viděli, jak dozorce spustil zvonek, viděli, jak dělníci ustali v práci. A nejhorší ze všeho - viděli výraz jejich tváří. A tohle je teprve začátek, to obchodníci věděli. Přestanou pracovat dodavatelé dílů, protože montážní závody přestanou kupovat jejich výrobky. Prvovýrobci oceli drasticky omezí produkci, protože jejich hlavní zákazníci zastavili výrobu. Zpomalí se i práce v provozech výrobců elektroniky, když ztratí domácí i zahraniční trhy. Jejich země byla bezezbytku odkázána na zahraniční obchod, a Amerika byla jejich hlavním obchodním partnerem, vývoz za sto sedmdesát miliard dolarů do jediné země, víc, než prodali do celé Asie, víc, než prodali do celé Evropy. Z Ameriky dováželi asi za devadesát miliard, a přebytek, strana zisku, byl pouze něco přes sedmdesát miliard amerických dolarů, ale to byly peníze, které jejich hospodářství muselo mít, aby mohlo fungovat; peníze, které jejich národní hospodářství díky svému charakteru potřebovalo, protože na to byla jeho výrobní kapacita uzpůsobena.

Pro modré límečky v televizi se pouze zastavil svět, pro obchodníky svět možná skončil, a na jejich tvářích se zrcadlilo ne ohromení, nýbrž černá beznaděj. Ticho netrvalo déle než třicet vteřin. Celá země sledovala v televizi tentýž obraz, s tímtéž umrtvujícím ohromením, ještě zesíleným neústupnou nevěřícností. Pak se opět rozezněl telefon. Některé z rukou, které po něm sáhly, se třásly. Index Nikkei dnes opět klesne, dolů na závěrečnou hodnotu 6 540 jenů, asi pětinu toho, jaká byla před několika lety.

Stejný záznam se vysílal jako úvodníková součást všech zpráv vysílaných v

USA, a v Detroitu dělníci, organizovaní v Odborovém svazu pracovníků automobilového průmyslu, kteří sami zažili, jak se závody zavírají, viděli výraz v obličejích, slyšeli ten hluk a vzpomínali na své vlastní pocity. Ačkoliv jejich soucit byl zkalen příslibem opětného návratu do práce, nebylo pro ně nijak těžké vžít se teď do pocitů svých japonských protějšků. Bylo mnohem lehčí nemít je rád, dokud pracovali a brali Američanům práci. Teď byli oni oběťmi sil, kterým skutečně rozumělo jen málo z nich.

Reakce na Wall Streetu byla pro prostě uvažující lidi překvapivá. Přes všechno teoretické dobrodiní pro americké hospodářství byl teď zákon o reformě obchodu problémem blízké budoucnosti. Velké americké korporace, příliš početně, než aby se vůbec daly sepsat, byly do větší či menší míry závislé na japonských výrobcích, a i když američtí dělníci i firmy mohly vstoupit na scénu a chopit se lana, všichni uvažovali o tom, jak vážná tato opatření zákona o reformě obchodu jsou. Kdyby měla platit trvale, byla to jedna věc, a pro investory by skutečně mělo smysl vkládat peníze do těch firem, jež měly takové postavení, které jim umožňovalo doplnit nedostatek potřebných výrobků. Ale co když ho vláda použila jen jako nástroj k otevření japonských trhů, a Japonci si pospíší a v některých bodech udělají ústupky, aby zmírnili celkovou škodu? V tom případě byly pro investice lepší firmy, připravené k tomu, aby na japonské regály dodaly své výrobky. Vtip byl v tom jak rozpoznat, které velké firmy mají možnost udělat obojí, protože jak ten tak i onen by mohli silně tratit, zvláště při počátečním prudkém stoupnutí cen, jaké zažil trh na burze. Jistě, dolar se vůči jenu posílí, ale odborníci na trhu s obligacemi si všimli, že zahraniční banky do toho jdou opravdu rychle a skupují americké vládní obligace a platí za ně svými jenovými účty, a nepochybně sázejí na větší posun hodnot, z nichž určitě poplyne krátkodobý zisk.

Hodnoty amerických akcií skutečně v důsledku nejistoty poklesly, což překvapilo mnohé z těch, kdo měli své peníze ‚na Streetu'. Tyto peníze byly většinou na účtech vzájemných fondů, protože bylo obtížné, ne-li nemožné, věci sledovat, když byl člověk malý akcionář. Bylo daleko bezpečnější nechat své peníze spravovat ‚profesionály'. Výsledek byl ten, že nyní bylo víc vzájemných fondů než emisí akcií, obchodovaných na newyorské burze, a všechny byly řízeny odborníky, jejichž prací bylo rozumět tomu, co se na nejhlučnějším a z celého světa nejvrtkavějším ekonomickém tržišti děje.

Počáteční skluz byl těsně pod padesáti body, než se ustálil, zastavil se na této hodnotě díky veřejným vyhlášením Velké trojky automobilových společností, že jsou dostatečně soběstačné, pěkně děkujeme, ve většině oblastí, aby udržely a dokonce zvýšily domácí výrobu automobilů. Přesto si však techničtí odborníci na velkých burzách mnuli nos a v kavárnách vše probírali. Máte představu, co s tímhle dělat? Jediným důvodem, proč se takhle ptala polovina lidí, bylo, že úkolem druhé poloviny bylo poslouchat, společně pokyvovat hlavami a odpovídat Hergot, ne.

Ve washingtonském ústředí Federálního rezervního úřadu si kladli jiné otázky, ale jasných odpovědí bylo málo. Hrozivý přízrak inflace dosud nezmizel, a současná situace nevypadala na to, že ho zazené dál. Nejbližší a nejzřejmější problém byl, že kupní síla bude - hrome, poznamenal jeden z rady, už je! - vyšší, než kolik je na trhu výrobků na prodej. To znamenalo ještě jedno vzedmutí inflační vlny, a ačkoliv dolar určitě vůči jenu posílí, ve skutečnosti to znamenalo, že jen bude nějaký čas volně padat, a stejně tak bude padat i dolar vzhledem k ostatním světovým měnám. A to nesměli dopustit. Ještě čtvrt bodu v diskontní sazbě, rozhodli se, a to hned po uzavření burzy. To v obchodování způsobí poněkud zmatek, ale to bylo v pořádku, protože ve Federálnách rezervách věděli, co dělají.

Snad jediná dobrá věc byl náhlý vzrůst nákupu střednědobých státních dluhopisů. Pravděpodobně japonské banky, což věděli i bez ptaní, se ze všech sil pojišťovaly proti ztrátám, aby se chránily. Chytrý tah, řekli si všichni.

Jejich respekt vůči japonským kolegům byl opravdový a nebyl ovlivněn nynějšími nesrovnalostmi, o kterých doufali, že brzy pominou.

"Jsme dohodnuti?" zeptal se Jamata.

"Teď nemůžeme přestat," řekl jeden z bankéřů. Mohl pokračovat v tom smyslu, že oni i celá země stojí na pokraji propasti tak hluboké, že se na její dno nedá ani dohlédnout. Ani na něj dohlédnout nepotřeboval. Na témže pokraji stáli všichni, a při pohledu dolů viděli nikoliv lakovaný stůl, kolem kterého seděli, ale jen nekonečno s ekonomickou smrtí na dně.

Hlavy kolem stolu přikyvovaly. Nastala dlouhá chvíle mlčení, a pak promluvil Macuda.

"Jak jen k tomuhle mohlo dojít?"

"Bylo to vždycky nevyhnutelné, přátelé," řekl Jamata-san, v hlase jemný náznak smutku. "Naše země je jako... jako město bez krajiny kolem. Jako silná paže bez srdce, které by do ní vhánělo krev. Celá léta si říkáme, že tohle je normální stav věcí - ale není, a my musíme situaci napravit, nebo zahynout."

"Je to velká hra, co podnikáme."

"Hai." Dalo mu práci, aby se neusmál.

Ještě se nerozednívalo, a oni vyplují s přílivem. Vše se odvíjelo bez přílišného rozruchu. Do přístavu přijelo pár rodin, hlavně proto, aby vysadily členy posádky u jejich lodí po posledním večeru, stráveném na břehu.

Jména byla tradiční, jak už tomu je u všech loďstev na světě - alespoň u těch, která tu byla dost dlouho, aby tradici mohla mít. Nové torpédoborce třídy Aegis, Kongo a její sestry, nesly tradiční jména dávaná bitevním lodím, především staré názvy oblastí země, které je postavily. Pro lidi ze Západu by to byl překvapující, zvláštní způsob jak bitevní lodi pojmenovávat, ale v souladu s básnickou tradicí země většina jmen jejich válečných lodí měla lyrický význam, a z velké části byla uspořádána podle tříd. Torpédoborce měly obvykle názvy končící na -kadze, označující jeden druh větru; například Hatukadze znamenalo ‚Ranní vánek'. Ponorky měly jména poněkud logičtější. Všechna končila na -ušio, což znamenalo ‚příliv'.

Většinou to byly hezké lodě, bez poskvrnky, aby to neubíralo na jejich pověsti. Jedna za druhou spouštěly své proudové motory a odpoutávaly se od přístavních hrází a volně vplouvaly do plavebních drah. Kapitáni a navigátoři hleděli na lodě, hromadící se v Tokijském zálivu, ale ať si mysleli cokoliv, v této chvíli obchodní lodě znamenaly jen ohrožení plavby, jak se tak pohupovaly na kotvách. Dole pak námořníci, kteří neměli službu na palubě, většinou ukládali výstroj a byli na svých přidělených služebních stanovištích. Byly zapnuty radary, aby pomohly při odplouvání - to bylo sotva zapotřebí, protože viditelnost byla toho rána vynikající, ale pro posádky jednotlivých bojových informačních center to byla dobrá praxe. Pod vedením důstojníků pro bojové systémy se zkoušelo spojení pro přenos informací mezi jednotlivými plavidly. Ve velínech strojoven ‚bahňáci' - to bylo staré neuctivé označení tradičně umouněných strojníků - seděli v pohodlných otáčecích židlích a sledovali výstupy na monitorech a upíjeli přitom čaj.

Vlajková loď byl nový torpédoborec Mucu. Na dohled byl rybářský přístav Tatejame, poslední město, které budou míjet, než se ostře stočí na levobok a zamíří na východ.

Ponorky už tam venku byly, to kontradmirál Jusuo Sató věděl, a velitelé byli instruováni. Jeho rodina měla dlouhou vojenskou tradici - přesněji řečeno tradici ve službě na moři. Jeho otec velel torpédoborci pod Raizo Tanakou, jedním z největších mužů, kteří se kdy na torpédoborcích plavili, a jeho strýc byl jedním z Jamamotových ‚divokých orlů', pilot letounu z letadlové lodi, který zahynul v bitvě o Santa Cruz. Následující generace šla v jeho stopách. Jusuův bratr, Toradžiro Sató, létal se stíhačkami F-86 protivzdušné domobrany, ale pak, znechucen poklesem statusu letectva, odešel ze služby a nyní létal

jako starší kapitán u Japonských aerolinií. Jeho syn Siro šel v otcových šlépějích a nyní z něj byl mladý hrdý major, létající většinou na stíhačkách. Dobré, myslel si admirál Sató, na rodinu, která neměla žádné samurajské kořeny. Jusuův druhý bratr byl bankéř. Sató byl plně informován o tom, co mělo přijít.

Admirál vstal, otevřel vodotěsné dveře na můstku Mucu a vyšel na ochoz na pravoboku. Námořníci pracující na palubě vzali jeho přítomnost na vědomí uctivým krátkým pokývnutím hlavy, a pak pokračovali v pozorování pobřeží, aby upřesnili polohu lodi. Sató pohlédl k zádi a viděl, jak šestnáct lodí v koloně již tvoří téměř dokonalou linii, každá vzdálena pět set metrů od druhé, už viditelné prostým okem v růžově oranžové záři vycházejícího slunce, k němuž směřovaly. Tohle je zajisté dobré znamení, říkal si admirál. Na stožáru každé lodi vlála stejná vlajka jako ta, pod kterou sloužil jeho otec; tolik let jí bylo odpíráno vlát na válečných lodích jeho země, ale nyní tu byla zpátky, hrdé vycházející rudé slunce v bílém poli.

"Dokončit přípravné práce," oznámil kapitánův hlas do reproduktorů. Jejich domovský přístav už byl pod viditelným horizontem, a brzy tomu tak bude i s pevninou, nyní na levoboku.

Šestnáct lodí, uvažoval Sató. Největší síla jeho země vyplula na moře jako jednolitá jednotka před - padesáti lety? Musel o tom přemýšlet. Určitě nejmocnější, ani jedna z lodí starší než deset let, drahá plavidla s hrdými jmény s tradicí. Ale jedno jméno, které chtěl dnešního rána mít u sebe, Kurušio, ‚Černý příliv', jméno otcova torpédoborce, který potopil americký křižník v bitvě u Tassafarongy, patřilo bohužel nové ponorce, která už byla venku na moři. Admirál sklonil dalekohled a poněkud rozladěně cosi zabručel. Černý příliv. A pro torpédoborec to bylo básnicky dokonalé jméno. Škoda, že jím tak zbůhdarma pojmenovali ponorku.

Kurušio a její sestry vypluly šestatřicet hodin předtím. Byla to loď nové třídy, plula rychlostí patnácti uzlů před rychlým přesunem do cvičné oblasti, poháněna velkými, účinnými dieselovými motory, které nyní nasávaly vzduch snorkelem. Její posádka deseti důstojníků s šedesáti odvedenci držela pravidelné služby. Palubní důstojník a jeho podřízený drželi službu v řídící místnosti ponorky. Velitel strojovny byl na svém místě se čtyřiadvaceti lidmi. Ve střední části ponorky, v torpédovém úseku, byli v plné práci, zkoušeli elektronické systémy čtrnácti torpéd typu 89-Mod C a šesti raket Harpoon. Jinak byl rozpis služeb normální a nikdo se o té jedné změně nezmínil. Kapitán, komandér Tamaki Ugaki, byl znám tím, že lpěl na stavu pohotovosti, a ačkoliv své lidi cvičil náročně, jeho loď byla šťastná loď, protože vždycky byla obratná. Byl zamčen ve své kajutě a posádka ani pořádně nevěděla, že je na palubě; jediným příznakem jeho přítomnosti byl tenoučký proužek světla pode dveřmi a cigaretový dým, vycházející větracím otvorem. Důkladný člověk, ten náš kapitán, říkala si posádka, určitě vypracovává plány a nácvik činností pro nadcházející cvičení proti americkým ponorkám. Minule si vedli dobře, dosáhli tří zničení na první pokus z deseti cvičných střetnutí. Něco lepšího mohl sotva kdo očekávat. Všichni, až na Ugakiho, u svých stolů při obědě žertovali. On uvažoval jako pravý samuraj a nechtěl nic slyšet o tom, že by byl až druhý nejlepší.

Během svého prvního měsíce po návratu si Ryan umínil, že bude pravidelně pobývat jeden den v týdnu v Pentagonu. Novinářům vysvětlil, že jeho kancelář přece není cela, a člověk tak nakonec jen efektivněji využívá svůj čas. Nebyla z toho ani reportáž, jak by tomu bývalo bylo před několika lety. I samotný titul poradce pro národní bezpečnost, jak věděli, už patřil minulosti. Ačkoliv reportéři Ryana považovali za důstojného následníka pro rohovou kancelář v Bílém domě, byl to takový bezbarvý chlap. Vědělo se o něm, že se washingtonské ‚scéně' vyhýbá, jako by se bál, že se tam nakazí malomocenstvím, objevoval se

v práci každý den, ve stejnou dobu, a věnoval jí jen tolik hodin, kolik mu okolnosti dovolovaly - naštěstí pro něj to zřídka bylo víc než deset hodin denně -, a vracel se k rodině, jako by byl docela obyčejný člověk nebo něco takového. Jeho činnost v CIA byla dosud jen velmi útržkovitá, a ačkoliv jeho veřejné činy jakožto soukromého občana a vládního úředníka byly dobře známy, nebylo na tom už nic nového. Tak se stalo, že Ryan mohl jezdit na zadním sedadle svého služebního auta a jen málokdo si toho nějak moc všímal. Nic kolem toho člověka nevybočovalo z běžných mezí, a Ryan se ze všech sil snažil, aby to tak zůstalo. Reportéři jen málokdy věnovali pozornost psu, který neštěká. Možná, že málo četli, jinak by byli moudřejší.

"Něco chystají," řekl Robby, hned jak se Ryan usadil v konferenční místnosti Národního střediska armádního velení. Displej s mapou to ukazoval jasně.

"Míří sem od jihu?"

"Asi tak tři sta dvacet kilometrů. Velitel flotily je V. K. Chandraskatta, absolvent Královské námořní školy v Dartmouthu, třetí ve třídě, a vypracoval se. Před několika lety byl v kurzu vyšších důstojníků v Newportu. Tam byl první," pokračoval admirál Jackson. "Moc dobré politické styky. V poslední době trávil překvapivě hodně času mimo svou flotilu, cestoval sem a tam..."

"Kam?" podivil se Ryan.

"Předpokládáme, že do Dillí a zpátky, ale fakt je, že vlastně pořádně nevíme. Je to starý příběh, Jacku."

Ryanovi se podařilo potlačit zaúpění. Byl to zčásti starý příběh, a zčásti úplně nový. Žádný armádní důstojník se nikdy nedomníval, že má dost informací, a nikdy plně nedůvěřoval kvalitě těch, které měl. V tomhle případě byla nespokojenost zcela na místě: CIA stále v Indii žádné zdroje neměla. Ryan si v duchu připomínal, že musí promluvit s Brettem Hansonem o velvyslanci. Zase. Psychiatři téhle formě činnosti říkali ‚pasivně aktivní', což znamenalo, že neklade odpor, ale ani nespolupracuje. Ryana neustále naplňovalo údivem, že významní dospělí lidé se chovají, jako by jim bylo pět.

"A vztah mezi jeho cestami a jeho pohybem?"

"Nic zajímavého," odpověděl Robby se zavrtěním hlavy.

"A co signály a vysílání?" zeptal se Jack a vrtalo mu hlavou, jestli se Národní bezpečnostní služba, jen další stín svého bývalého já, pokusila odposlouchávat rádiový provoz indické flotily.

"Něco dostáváme přes Alice Springs a Diego Garcíu, ale to jsou jen běžné věci. Většinou rozkazy k přesunům lodí, nic, co by mělo opravdu operační význam."

Jack se chystal postěžovat si, že zpravodajské služby jeho země nikdy neměly to, co v daném okamžiku potřebovaly, ale skutečný důvod pro to byl jednoduchý: zpravodajské informace, které měl, obvykle Americe pomohly připravit se, vyhnout se problémům dřív, než se z nich problémy staly. Pravé krize vznikaly z věcí, které se přehlížely, a přehlížely se proto, že jiné věci byly důležitější - dokud ty malé věci nevybouchly.

"Takže jediné, co máme, je to, co můžeme vyvodit z jejich operačních schémat."

"A tady to je," řekl Robby a přikročil k mapě.

"Zatlačují nás..."

"Admirál Dubro se jim musí přizpůsobovat. Je to moc chytré, opravdu. Oceán je hodně velký, ale může se pořádně zmenšit, když se po něm prohánějí dvě flotily. Ještě nepožádal o upřesnění své úlohy při střetu, ale my o tom už musíme začít přemýšlet."

"A když naloží tu brigádu na obojživelníky, co pak?"

Plukovník pozemní armády, jeden z Robbyho pracovníků, odpověděl: "Pane, kdybych měl tohle na starosti, bylo by to jednoduché. Na zemi už vojsko mají, hraje si s Tamily. Tak je pobřeží pěkně zajištěno a vyloďní je formální záležitost. Dostat se na břeh jako ucelená jednotka je obtížná součást každé

invaze, ale mně se zdá, že už je to hotovo. Jejich třetí posílená brigáda je hodně pevná formace. Zkrátka, Srí Lanka nemá šanci, ani co by se za nehet vešlo, aby to zpomalila, natožpak zastavila. Dál, zaberete pár letišť a prostě tam letecky dopravíte svou pěchotu. Mají spoustu lidí ve zbrani. Vyčlenit na tu operaci padesát tisíc pěšáků by pro ně neměl být problém.

Řekl bych, že země by se mohla dostat do stavu dlouhodobého povstání," pokračoval plukovník, "ale prvních několik měsíců Indové dostanou málem zadarmo, a při jejich možnosti izolovat ostrov pomocí svého loďstva - no, žádný povstalec, který by měl chuť něco vybojovat, by neměl zdroje pro doplňování zásob. Vsadím se, že Indie vyhraje."

"Horší je tady politická stránka," uvažoval Ryan. "OSN se pěkně napruží..."

"Jenže posílat do té oblasti nějaké vojsko - to by byl dost průšvih," upozornil Robby. "Srí Lanka nemá žádné tradiční spojence, ledaže by to byla Indie. Nemají do hry žádnou náboženskou nebo etnickou kartu. Žádné zdroje, kvůli kterým bychom se museli vzrušovat."

Ryan ve své myšlence pokračoval: "Pár dní z toho budou zprávy na prvních stránkách novin, ale když budou Indové chytří, udělají z Cejlonu svůj padesátý první stát..."

"Spíš dvacátý šestý, pane," upozornil plukovník, "nebo ho připojí k Tamil Nadu, z etnických důvodů. Indům by to mohlo dokonce pomoci odstranit jejich vlastní potíže s Tamily. Řekl bych, že k nějakým kontaktům už došlo."

"Děkuji," pokývl Ryan plukovníkovi, který odříkal svůj domácí úkol. "Nápad je ale v tom, že oni to místo politicky začlení do své země, veškerá občanská práva a všechno to ostatní, a najednou je po zprávě. Chytré," poznamenal Ryan. "Jenomže potřebují politické ospravedlnění, než se do něčeho pustí. A tím ospravedlněním musí být povstání tamilských rebelů - které samozřejmě mohou podnítit."

"To pro nás bude ukazatelem," souhlasil Jackson. "Než se to stane, musíme povědět Miku Dubrovi, co bude schopen v té věci udělat."

A to nebude legrace, myslel si Ryan, když se díval na mapu. Zvláštní jednotka 77.I mířila na jihozápad a udržovala mezi sebou a indickým loďstvem odstup, ale ačkoliv tu byl na manévrování celý oceán, nedaleko na západ od Dubra se táhla dlouhá řada atolů. Na jejím konci byla americká základna na ostrově Diego García: trochu to uklidňovalo, ale ne moc.

Problém s klamnou činností byl ten, že se ten druhý mohl dovtípit, o co jde, a tahle hra byla o moc méně závislá na náhodě než poker. Bojová síla mluvila ve prospěch Američanů, ale jen tehdy, když budou mít snahu využít ji. Zeměpisně byla ve výhodě Indie. Amerika skutečně neměla v této oblasti žádné životní zájmy. Americká flotila v Indickém oceánu ostatně sloužila v podstatě jen k tomu, aby měli pod dohledem Perský záliv, ale nestabilita v kterékoli oblasti byla nakažlivá, a když lidé kvůli takovým věcem začnou být neklidní, dochází k destruktivní synergii. Přísloveční ‚kdo zakročí včas, ušetří' je užitečné v téhle aréně jako kdekoliv jinde. To znamenalo rozhodnout, jak daleko se s tou fintou až dá jít.

"Komplikuje se to, co, Robe?" zeptal se Jack s úsměvem, ve kterém bylo víc pobavení, než kolik ho skutečně cítil.

"Pomohlo by, kdybychom věděli, jak uvažují."

"Zaznamenáno, pane admirále. Pověřím lidi, aby se do toho opřeli."

"A role při střetu?"

"Role při střetu zůstávají stejné, Robby, dokud prezident neřekne něco jiného. Jestli si Dubro bude myslet, že je proti němu veden útok, může se s tím vypořádat. Myslím, že má na palubě vyzbrojené letouny."

"Na palubě, hergot! Ve vzduchu, pane doktore."

"Podívám se na to, třeba ho přiměju, aby šňůru ještě o kousek povolil," slíbil Jack.

Pak zazvonil telefon. Mladý důstojník z jeho štábu - příslušník námořní

pěchoty, nedávno povýšený na majora - se ho chopil a přivolal Jacka.
"Jo, o co jde?"
"Z Bílého domu, pane," odpověděla služba. "Předseda vlády Koga právě podal demisi. Velvyslanec očekává, že o sestavení nové vlády bude požádán Goto."
"To šlo rychle. Ať mi z ministerstva zahraničí z oddělení pro Japonsko pošlou, co potřebuji. Budu tam do dvou hodin." Ryan položil telefon.
"Je po Kogovi?"
"Tobě dneska ráno dali vtipnou kaši, co, Robe?"
"Ne, ale dovedu odposlouchávat telefonní hovory. A prý tam přestáváme být oblíbení."
"Šlo to trochu moc rychle."

Fotografie došly s diplomatickým kurýrem. Za starých časů by se byl vak otevřel v celním prostoru, ale v těchto laskavějších a jemnějších dobách nasedl zasloužilý vládní zaměstnanec do služebního auta na Dullesově letišti a jel až na ministerstvo zahraničí. Tam se vak v trezorové místnosti otevřel, a věci z plátěného vaku se roztřídily podle kategorií a priority a donesly se na příslušná místa. Měkce vyložená obálka se sedmi kazetami s filmy byla předána do rukou pracovníka CIA, který jednoduše nasedl do auta a jel směrem na Fourteenth Street Bridge. Za čtyřicet minut byly kazety otevřeny ve fotografické laboratoři, vybavené pro zpracovávání mikrofilmů i dalších složitých systémů, která se však dala pohotově upravit i pro takové prachobyčejné věci, jako byla tahle.
Technik měl docela rád ‚opravdické' filmy - protože byly civilní, dalo se s nimi daleko snadněji pracovat - a už se dávno přestal dívat na to, co na nich je, jen když se chtěl přesvědčit, zda odvedl dobrou práci. V tomhle případě mu sytost barvy prozradila vše. Fuji film, říkal si. Kdo že to říkal, že je lepší než Kodak? Diapozitivní film byl rozřezán na políčka a ta byla vložena do kartónových rámečků; jediné, čím se lišily od těch, které mají rodiče pro snímky na památku toho, jak se jejich batole poprvé setkalo s Myšákem Mickeyem, byl nápis Přísné tajné. Tyhle byly očíslovány, svázány do balíčku a uloženy do krabičky. Krabička se vložila do obálky a ta šla mezi materiály, které se odešlou dál. Za třicet minut si pro ně přišla sekretářka.
Šla k výtahu a vyjela do pátého patra staré budovy ústředí, které teď bylo skoro čtyřicet let, a bylo to na ní znát. Chodby byly ošumělé a barva na sádrokartonových stěnách vybledla do neutrální nepříjemné žluti. I zde padali mocní, a to platilo zvlášť o Úřadu pro výzkum strategických zbraní. Kdysi jedno z nejdůležitějších oddělení CIA se nyní jen s námahou udržovalo při životě.
Jeho osazenstvo tvořili raketoví inženýři, jejichž popis práce byl skutečně jednoznačný. Jejich prací bylo sledovat specifikace cizích raket a dojít k závěru, jaké jsou jejich skutečné možnosti. Znamenalo to hodně teoretické práce, a také cesty k různým vládním kontrahentům, aby porovnali to, co měli, s tím, co vlastní lidé věděli. Bohužel, dalo-li se to tak říci, mezikontinentální balistické rakety a balistické rakety odpalované z moře, chléb a voda Úřadu pro výzkum strategických zbraní, téměř vymizely, a fotografie na stěnách každé kanceláře oddělení byly ve své bezvýznamnosti téměř nostalgické. Nyní se lidé, vzdělaní ve všemožných oborech fyziky, museli učit o chemikáliích a biologických látkách, zbraních hromadného ničení chudších národů. Dnes však ne.
Čtyřiatřicetiletý Chris Scott začal v Úřadu v době, kdy ještě něco skutečně znamenal. Byl absolventem Rensselaerské Techniky a vyznamenal se tím, že odvodil účinnost sovětských raket SS-24 dva týdny před tím, než agent, pracující na vysokých místech, vyfoukl kopii manuálu pro tuto raketu na pevné palivo, což mu vysloužilo uznalé poklepání po rameni od ředitele, Williama Webstera. Ale čtyřiadvacítky teď byly všechny pryč, a jak mu sděloval materiál v jeho dnešním ranním hlášení, měli teď jednu SS-19, a proti ní jednu raketu

Minuteman-III u Minotu v Severní Dakotě, a obě čekaly, až budou zničeny, a on chemii studoval nerad. Proto diapozitivy z Japonska byly téměř požehnáním.

Scott si dával na čas. Měl ho spousty. Otevřel krabičku, rozložil diapozitivy na desku svého prohlížecího zařízení a všechny je prošel a u každého si dělal poznámky. To trvalo dvě hodiny a vydrželo mu to až do oběda. Diapozitivy se opět zabalily a uložily pod zámek, po dobu, kdy odešel do samoobslužné jídelny v prvním poschodí. Tam byl předmětem hovoru poslední odchod Washington Redskins ze slávy, a vyhlídky nového majitele na to, že věci změní. Lidé se teď s obědem loudají, všiml si Scott, a žádný z řídícího personálu kolem toho nenadělal nijak moc rámusu. V hlavní průchozí chodbě, která končila na dvoře budovy, bylo teď v kteroukoli dobu víc lidí než za starých časů, a vždycky se našel někdo, kdo si prohlížel velký kus berlínské zdi, který tu byl už léta vystaven. Zvláště lidé, kteří zde pracují dlouho, připadalo Scottovi, který se cítil být jedním z nich. No, aspoň on má dnes co dělat, a to byla vítaná změna.

Když byl Chris Scott zpátky ve své kanceláři, zatáhl závěsy a založil diapozitivy do projektoru. Mohl klidně vybrat jen ty, ke kterým si udělal zvláštní poznámky, ale tohle byla jeho práce na celý dnešní den - možná na celý týden, když si to správně rozloží - a on si povede s obvyklou důkladností, bude porovnávat to, co vidí, se zprávou od toho chlapíka z NASA.

"Můžu k tobě?" Betsy Flemingová strčila hlavu do dveří. Byla to jedna z těch, co tu pracovali dlouho, brzy bude babičkou. Začínala jako sekretářka u obranného zpravodajství. Byla samoukem v oboru analýzy fotografických snímků a raketového inženýrství, a její zkušenosti sahaly až do doby kubánské krize. Neměla formální akademický titul, ale její znalosti v oboru byly ohromující.

"Ale jo." Scottovi vyrušení nevadilo. Betsy také byla pro kancelář něco jako mamina.

"Naše stará přítelkyně SS-19," poznamenala, když si sedala. "Je, to se mi líbí, co s nimi udělali."

"No to je teda fakt," poznamenal Scott a protahoval se, aby setřásl ospalost, která se ho po obědě zmocňovala.

To, co kdysi vypadalo ohyzdně, bylo teď hezké. Tělesa raket byla z leštěné nerezavějící oceli, která poskytovala lepší pohled na konstrukci rakety. V té staré ruské zelené vypadaly brutálně. Teď vypadaly víc jako kosmické rakety, což také měly být, poněkud hladší a lesklejší, dokonce působivější ve své účelové mohutnosti.

"NASA říká, že na tělese ušetřili spoustu váhy, lepší materiály a podobně," poznamenal Scott. "Teď tomu věřím."

"Škoda, že to neudělali s tamtěmi zatracenými palivovými nádržemi," poznamenala paní Flemingová. Scott zabručel na souhlas. Měl Crestu, a teď s ní jeho žena odmítala jezdit, dokud se nádrž nevymění. A to bude až za několik týdnů, jak ho informoval jeho prodavač. Společnost pro něj nyní najala auto v marné snaze zavděčit se veřejnému mínění. To znamenalo koupit novou parkovací nálepku, kterou pak bude muset zase seškrabat, než Avis pronajaté auto vrátí.

"Víme, kdo ty snímky dělal?" zeptala se Betsy.

"Jeden z našich, víc nevím." Scott pustil další diapozitiv. "Spousta změn. Vypadají skoro jako kosmetika," poznamenal.

"Kolik váhy měli ušetřit?" Má pravdu, myslela si paní Flemingová. Na ocelové slupce byly vidět kruhové stopy po leštění, skoro jako zdobení na zámku pušky...

"Podle NASA na tělese víc než šest set kilogramů..." Další cvaknutí dálkového ovladače.

"Hm, ale ne tamhle," poznamenala Betsy.

"To je divné."

Na horní konec rakety se dávaly bojové hlavice. SS-19 byly zkonstruované tak, aby jich mohly nést celý svazek. Poměrně malých a těžkých, byly to hutné předměty, a při konstrukci rakety se s tím muselo počítat. Každá

mezikontinentální raketa zrychlovala od okamžiku, kdy začal let, až do okamžiku, kdy se motory zastavily, ale období největšího zrychlení přišlo těsně před tím, než vyhořelo palivo. V okamžiku, kdy většina paliva již vyhořela, dosahovalo zrychlení maxima, v daném případě kolem deseti g. Současně s tím konstrukční pevnost, kterou tělesu rakety dodávalo palivo v nádržích, byla minimální, a proto část, nesoucí hlavice, musela být konstrukčně tuhá a masivní, aby se hmotnost nákladu, nesmírně zvýšená účinkem setrvačnosti, mohla rovnoměrně rozložit.

"Ne, tohle nezměnili, že?" Scott pohlédl na kolegyni.

"To by mě zajímalo proč? Tohle teď má vynášet na oběžnou dráhu družice..."

"Těžké družice, říkají, komunikační..."

Základna pro uložení hlavic musela být pevná po celé ploše. Odpovídající základna pro komunikační družici byla v podstatě tenký ocelový prstenec, plochý, masivní koláč, který vždy vypadal příliš lehký na to, k čemu měl sloužit. Tenhle byl spíš jako neobvykle těžké vozové kolo. Scott odemkl zásuvku kartotéky a vyňal nedávnou fotografii SS-19, pořízenou v Rusku americkým důstojníkem z inspekčního týmu. Beze slova ji podal paní Flemingové.

"Podívejte se semhle. Tohle je standardní konstrukce, přesně to, co zkonstruovali Rusové, možná s lepší povrchovou úpravou a z lepší oceli. Skoro všechno ostatní změnili, že?" zeptala se Flemingová. "Proč ne tedy tohle?"

"Tak mi to připadalo. Nechat to tak je muselo stát - kolik? Padesát kilo, snad víc?"

"Ale to nedává smysl, Chrisi. Tohle je přece první, kde chceš ušetřit na váze. Každé kilo, které ušetříš zde, se rovná čtyřem nebo pěti u prvního stupně." Oba vstali a přikročili k promítacímu plátnu. "Moment..."

"Jo, tohle se na sběrnici hodí. To nezměnili. Žádný přípojný prstenec na družici. Vůbec to nezměnili." Scott zavrtěl hlavou.

"Myslíš, že tu konstrukci sběrnice nechávají pro mezistupeň?"

"I kdyby to udělali, nepotřebují přece na horním konci takovou váhu?"

"Skoro to vypadá, jako by to chtěli nechat tak, jak to bylo."

"Jo. Zajímalo by mě proč."

## 14

## Reflexe

"Třicet vteřin," řekl pomocný režisér, když zmizela poslední reklama pro nedělní ranní diváky. Celé vysílání se zabývalo Ruskem a Evropou, a to Ryanovi vyhovovalo.

"Jednu otázku nemohu položit," řekl s potlačeným smíchem Bob Holtzman, než se páska začala znovu odvíjet. "Jaké to je, být poradcem pro národní bezpečnost v zemi, jejíž národní bezpečnost nic neohrožuje?"

"Člověk si odpočine," odpověděl Ryan s ostražitým pohledem na tři kamery. Žádné výmluvné červené světélko na žádné z nich.

"Tak nač ty přesčasy?" zeptala se Kris Hunterová hlasem méně ostrým, než byl její pohled.

"Když se neobjevím v práci," lhal Jack, "lidi by si mohli všimnout, jak jsem bezvýznamný." Špatné. O Indii ještě nic nevědí., ale vědí, že se něco mele. Krucifix. Chtěl, aby to zůstalo v klidu. Byla to jedna z věcí, kde by tlak veřejného mínění byl na škodu, ne ku pomoci.

"Čtyři! Tři! Dvě! Jedna!" Asistent režiséra píchl prstem směrem k moderátorovi, televiznímu zpravodaji jménem Edward Johnson.

"Doktore Ryane, jak se vláda dívá na změny v japonském kabinetě?"

"Tak - samozřejmě je to výsledek nynějších potíží v obchodě, to ale není můj obor. V zásadě to vidíme tak, že tam jde o vnitřní politickou záležitost, se kterou se japonský národ dokáže docela dobře vypořádat bez našich rad,"

oznámil Jack svým státnickým hlasem, hlasem, který si na několika lekcích rétoriky nacvičil. Hlavně se musel učit mluvit pomaleji.

Kris Hunterová se naklonila blíž. "Ale hlavní kandidát na předsednictví vlády je dávný nepřítel Spojených států..."

"To je poněkud silné," přerušil ji Ryan s dobromyslným úsměvem.

"Jeho projevy, jeho knihy a spisy nejsou zrovna přátelské."

"Také bych řekl," prohlásil Ryan a mávnutím ruky a křivým úsměvem tenhle názor připustil. "Rozdíl v jednání mezi spřátelenými a nespřátelenými národy je kupodivu v tom, že ti první mohou být zahořklejší než ti druzí." To není špatné, Jacku...

"Vy nemáte obavy?"

"Ne," řekl Ryan s mírným zavrtěním hlavy. Krátké odpovědi při takovémhle pořadu mají tendenci novináře odrazovat, říkal si.

"Děkuji, že jste mezi nás dnes ráno přišel, doktore Ryane."

"Bylo mi potěšením."

Ryan se usmíval dál, dokud světélka na kamerách nezhasla. Pak pomalu počítal do deseti. Pak počkal, až ostatní reportéři dají pryč své mikrofony. Potom sňal svůj mikrofon a vstal a vyšel z pracovní části studia. A pak už bylo bezpečné mluvit. Bob Holtzman následoval Jacka do maskérny. Kosmetičky byly pryč, někde na kávě, a Ryan si vzal plnou hrst odličovacích papírových ubrousků a podal krabici Holtzmanovi. Nad zrcadlem byla velká dřevěná deska s vyřezaným nápisem ZDE JE VŠECHNO MIMO KAMERU.

"Víte, jaký pravý důvod vězí za požadavkem na stejná práva pro ženy?" zeptal se Holtzman. "Nebyl to stejný plat, nebo podprsenky, ani nic z těch ostatních blbin."

"Tak, správně," souhlasil Jack. "Šlo o to donutit je, aby měly na obličeji mejkap. Zasloužíme si všechno, co jsme dostali. Panebože, jak mě tahleta sračka štve!" dodal, když si z čela stíral placku líčidla. "Připadám si jako prachsprostá děvka."

"To u politika není nic tak moc neobvyklého, co?" zeptala se Kristyn Hunterová a vzala si ubrousek, aby se otřela také.

Jack se zasmál. "Ne, ale je to od vás trochu nezdvořilé, tohleto říkat, paní." Jsem já teď politik? ptal se sám sebe Ryan. Asi ano. Jak se ksakru mohlo tohle stát?

"Proč jste tu mou poslední otázku tak pěkně obešel, Jacku?" zeptal se Holtzman.

"Bobe, když víte, že jsem ji pěkně obešel, tak také víte proč." Ryan pokynul k nápisu nad zrcadlem, pak se rozhodl poklepat na něj, aby to každému došlo.

"Já vím, že když padla minulá vláda, byli jsme to my, kdo přišel s informací o té úplatkářské aféře," řekl Holtzman. Jack se na něho jen podíval, ale nic víc. Za těchto okolností bylo i bez komentáře zásadním komentářem.

"To zabilo Gotovu první příležitost stát se premiérem. Byl první v řadě, pamatujete?"

"No, a teď tedy má další. Jeho trpělivost se dočkala odměny," poznamenal Ryan. "Jestli se mu podaří dát dohromady koalici."

"Ale, jděte mi s tím." Hunterová se naklonila k zrcadlu, aby si očistila nos. "Četl jste ty věci, co říkal jejich novinám, zrovna jako já. Kabinet sestaví, a jaké argumenty používá, to víte také."

"Řeči nic nestojí, zvlášť někoho v tomhle oboru," nadhodil Jack. Ještě docela neudělal ten myšlenkový skok, kterým sám sebe zahrnul do ‚oboru'. "Pravděpodobné je to jen takový štěk, další politik, který má v sobě pár skleniček navíc, kterému špatně vyšel den v úřadě nebo na cestě..."

"Nebo u gejši," poznamenala Kris Hunterová. Dokončila odličování, sedla si na hranu pultu a zapálila si cigaretu. Kristyn Hunterová byla reportérka starého ražení. Ačkoliv byla stále ještě na té lepší polovině cesty k padesátce, absolvovala novinářskou fakultu na Kolumbijské univerzitě a nedávno

byla jmenována hlavní zahraniční dopisovatelkou Chicago Tribune. Hlas měla suchý, jako písek. "Přede dvěma lety to na mě ten hajzl zkoušel. To jeho vyjadřování by zahanbilo i mariňáka, a ty jeho narážky byly... řekněme výstřední. Předpokládám, že máte informace o jeho osobních zvycích, doktore Ryane?"

"Kris, nikdy, ani jedinkrát, nebudu mluvit o tom, jaké soukromé věci máme, máme-li nějaké, na cizí úřední činitele." Jack se odmlčel. "Počkejte. Neumí anglicky, že?" Jack zavřel oči a snažil se vzpomenout si, co se o tomhle říkalo v jeho hlášeních.

"To jste nevěděl? Umí, když se mu zachce, ale neumí, když se mu nezachce. Tenkrát se mu nezachtělo. A ten den měl tlumočnici, asi sedmadvacet let. Ani se nezačervenala." Hunterová se temně zasmála. "Já teda jo. Co vám to říká, doktore Ryane?"

Ryan měl jen málo pochybností o informacích, které vzešly z operace ŠANTALOVÉ DŘEVO. Přesto to bylo pěkné, slyšet to od úplně nezávislého zdroje. "Prý se mu líbí blondýnky," pronesl lehce.

"To se říká. Také se říká, že teď má nějakou novou."

"To začíná být vážné," poznamenal Holtzman. "Spousta lidí ráda blbne, Kris."

"Goto rád lidem předvádí, jaký je ostrý chlapík. Některé pověsti o Gotovi jsou přímo ohyzdné." Kris Hunterová se odmlčela. "A já jim věřím."

"Opravdu?" zeptal se Ryan, jak jen mohl nejnevinněji. "Ženská intuice?"

"Nezabíhejte do sexu," varovala Hunterová, příliš důrazně na to, jaká v té chvíli panovala nálada.

Ryanův hlas zvážněl. "Nezabíhám. Moje žena má na posuzování lidí lepší instinkt než já. Možná jí pomáhá to, že je doktorka. Stačí?"

"Doktore Ryane, já vím, že vy víte. Vím, že FBI hodně diskrétně pracuje na pár věcech kolem Seattlu."

"Opravdu?"

Kris Hunterová na hru nepřistoupila. "Takováhle věc se neutají, zvlášť když máte u nich přátele, jako mám já, a když jedna z nezvěstných děvčat je dcera policejního kapitána, jehož soused je velitelem operačního oddělení FBI v Seattlu. Mám pokračovat?"

"Tak proč na té informaci sedíte?"

Zelené oči Kris Hunterové poradce pro národní bezpečnost přímo propalovaly. "Tak já vám povím proč, doktore Ryane. V koleji mě znásilnili. Myslela jsem, že mě ten parchant zabije. Dívala jsem se na smrt. Na to se nezapomíná. Jestli tahle věc vyjde na světlo nevhodným způsobem, pro to děvče, a možná i pro další jako je ona, to může skončit smrtí. Ze znásilnění se člověk vzpamatuje: jako já. Ze smrti ne."

"Díky," řekl Ryan tiše. Jeho oči a pokývnutí hlavou řekly ještě víc. Ano, rozumím. A vy víte, že rozumím.

"A on je budoucí hlavou ve vládě té země." Oči Kris Hunterové teď měly ještě důraznější výraz. "Nenávidí nás, doktore Ryane. Měla jsem s ním interview. Nechtěl mě proto, že bych byla přitažlivá. Chtěl mě proto, že mě viděl jako světlovlasý a modrooký symbol. Je to násilník. Líbí se mu lidi zraňovat. Tenhle výraz očí nezapomenete, když ho jednou spatříte. On ten výraz má. Musíme si na toho chlapa dávat pozor. Tohle řeknete prezidentovi."

"Řeknu," odpověděl Ryan, když kráčel ke dveřím.

Automobil z Bílého domu čekal hned před budovou. Během jízdy na kruhový objezd Beltway měl Jack o čem přemýšlet.

"Hračka," poznamenal agent tajné služby. "Až na to, co přijde pak."

"Jak dlouho tohle děláte, Paule?"

"Čtrnáct okouzlujících let," řekl Paul Robberton a sledoval věci z předního sedadla. Řidič byl člověk ze správy služeb, ale Jack teď měl nárok na tělesného strážce.

"Co terén?"

"Padělatelé. Zbraň jsem nevytáhl ani jednou," dodal Robberton. "Měl jsem pár pěkně velkých případů."

"Vyznáte se v lidech?"

Robberton se rozesmál. "Při téhle práci by člověk měl doufat, že to dovede, doktore Ryane."

"Povězte mi o Kris Hunterové."

"Chytrá, a ostrá jako břitva. Má pravdu: v koleji byla sexuálně napadena, ten chlap měl za sebou řadu znásilnění. Proti tomu mizerovi svědčila. To bylo tehdy, když právníci byli trochu... nijak moc si nedávali záležet na tom, jak zacházejí s oběťmi znásilnění. Znáte ty řeči - třeba jste tu krysu vyprovokovala, a tohle všechno. Začalo to být ošklivé, ale ona vydržela a toho zmetka usvědčili. Ve vězení ho odkráglovali, nejspíš řekl něco nesprávného pachateli ozbrojené loupeže. Škoda," uzavřel Robberton suše.

"Říkáte, abych si dal pozor na to, co si myslí."

"Ano, pane. Byla by z ní dobrá policistka. Vím, že je docela fajn reportérka."

"Dala dohromady spoustu informací," zamumlal Ryan. Ne všechny dobré, ještě ne náležitě propojené, a zabarvené jejími vlastními životními zážitky, ale určitě měla dobré zdroje. Jack se díval ven a snažil se dát dohromady nedokončenou skládanku.

"Kam teď?" zeptal se řidič.

"Do domu," řekl Ryan a od Robbertona se mu dostalo překvapeného pohledu. V tomto případě ‚dům' neznamenal ‚domov'. "Ne, moment." Ryan zvedl telefon. Naštěstí znal číslo zpaměti.

"Haló?"

"Ed? Jack Ryan. Máte tam napilno?"

"V neděli máme volno, Jacku. Dneska odpoledne hrají Caps s Bruins."

"Deset minut."

"Tak to jo." Ed Foley zavěsil sluchátko do vidlice na stěně. "Jde sem Ryan," oznámil ženě. Krucinál.

Neděle byla dnem, kdy si dovolili prospat se. Mary Pat byla ještě v domácím volném obleku a vypadala nezvykle nedbale. Beze slova odložila ranní noviny a vykročila ke koupelně, aby si upravila vlasy. Za patnáct minut se ozvalo zaklepání na dveře.

"Přesčas?" zeptal se Ed ve dveřích. S jeho hostem vešel i Robberton.

"Musel jsem jít na jednu tu ranní debatu." Jack pohlédl na hodinky. "Tak za dvacet minut to budou vysílat."

"Co se děje?" Mary Pat vešla do pokoje, a vypadala tak, jak americká žena obvykle v neděli ráno asi vypadá.

"Práce, miláčku," odpověděl Ed. Vedl je všechny do společenské místnosti v přízemí.

"SANTALOVÉ DŘEVO," řekl Jack, když tam vešli. Tady mohl mluvit volně. Dům se každý týden kontroloval, jestli v něm není odposlouchávací zařízení. "Už mají Clark s Chavezem rozkaz to děvče dostat ven?"

"Nikdo nám ještě úřední příkaz nedal," připomněl mu Ed Foley. "Akorát se to připravuje, ale..."

"Rozkaz je vydán. Dostaňte tu holku ven hned."

"Něco potřebujeme vědět?" zeptala se Mary Pat.

"Nezdálo se mi to hned od začátku. Asi tomu jejímu kořenoví pošleme zprávičku - a uděláme to dost brzy, aby se mu to doneslo."

"No jo," řekl pan Foley. "Taky jsem četl ráno noviny. Moc přátelsky nemluví, ale my jim to podáváme taky pěkně tvrdě."

"Posaďte se, Jacku," vybídla jej Mary Pat. "Můžu vám donést kávu nebo něco?"

"Ne, dík, Mary Pat." Když se usadil na ošoupaném gauči, vzhlédl. "Právě něco vylezlo na povrch. Náš přítel Goto je asi divný pták."

"Má svoje mouchy," souhlasil Ed. "Nijak moc chytrý, ale se spoustou bombastických řečí, když se člověk prokouše tou jejich místní rétorikou, ale myšlenek už je méně. Překvapuje mě, že tu možnost dostává."

"Proč?" zeptal se Jack. Materiál ministerstva zahraničí o Gotovi byl vůči tomuto cizímu státníkovi typicky ohleduplný.

"Jak jsem řekl, nehrozí mu, že by získal Nobelovu cenu za fyziku. Je to aparatčik. Dostal se nahoru tak, jak to v politikaření chodí. Určitě při tom vlezl do patřičného počtu zadků..."

"A aby toho bylo víc, má jisté nepěkné zvyky, pokud jde o ženy," dodala Mary Pat. "Tam u nich je kolem toho plno řečí. Náš chlapec Nomuri poslal dlouhé povídání o tom, co viděl." Je to mládím a nedostatkem zkušeností, jak zástupkyně ředitele operací věděla. Tolik pracovníků v terénu při svém prvním větším pověření hlásilo všechno, jako by snad sepisovali knihu. Bylo to hlavně výplodem nudy.

"Tady u nás by ho nezvolili ani pohodným," poznamenal Ed s uchechtnutím.

Opravdu? říkal si Ryan a vzpomněl si na Edwarda Kealtyho. Na druhé straně se z toho mohlo vyklubat něco, co by Amerika mohla na správném fóru a za správných okolností využít. Možná, až se poprvé sejdou, kdyby věci šly špatně, mohl by se prezident Durling nenápadně zmínit o jeho bývalé přítelkyni i o tom, jak se jeho zlozvyky odrážejí v americko-japonských vztazích...

"Jak jde BODLÁK?"

Mary Pat se usmála, když u televize v přízemí uspořádávala hry Sega. Tohle bylo místo, kde děti říkaly Mariovi i všem ostatním co dělat. "Dva ze starých členů jsou pryč, jeden v penzi, a jeden s úkolem v zahraničí, v Malajsii, jak si vzpomínám. Ostatní byli kontaktováni. Jestli někdy budeme chtít..."

"No dobrá, pouvažujme o tom, co od nich chceme."

"Proč?" zeptala se Mary Pat. "Mně to nevadí, ale proč?"

"Jdeme na ně moc zhurta. Prezidentovi jsem to řekl, ale ten má politické důvody, aby na to tlačil, a nepřestane s tím. To, co děláme, jejich hospodářství silně poškodí, a teď se ukazuje, že jejich nový předseda vlády vůči nám pociťuje opravdové antipatie. Jestli se rozhodnou tlačit oni na nás, chci o tom vědět dřív, než to udělají."

"A co mohou dělat?" Ed Foley seděl na židli, na které jeho syn s oblibou sedával u svých počítačových her Nintendo.

"To také nevím, ale chci to zjistit. Dejte mi pár dní, abych si mohl dát dohromady, jaké mají priority. Sakra, ale já nemám pár dní," řekl pak Jack. "Musím se chystat na cestu do Moskvy."

"Stejně je na to potřeba nějaký čas. Můžeme našim hochům dát spojovací techniku a tak."

"To udělejte," přikázal Jack. "Řekněte jim, že dělají opravdickou špionážní práci."

"Na to potřebujeme mít oprávnění od prezidenta," varoval Ed. Oživit špionážní síť ve spřátelené zemi není jen tak.

"To vám můžu dodat." Ryan si byl jist, že Durling nebude mít námitky. "A dostaňte tu holku ven, při nejbližší příležitosti."

"A kde ji vyzpovídáme?" zeptala se Mary Pat. "A když jsme u toho, co když řekne ne? Nechcete přece říct, že ji máme unést?"

Au, říkal si Jack. "Ne, to by asi nebyl dobrý nápad. Oni umějí na sebe dávat pozor, ne?"

"Clark ano." Mary Pat to věděla z toho, co ji a jejího manžela učil na Farmě, před všemi těmi roky: Ať jste kde chcete, vždycky je to nepřátelské území. Pro špiony v terénu to byla dobrá poučka, ale vždycky jí vrtalo hlavou, kde k ní přišel.

Většina těchhle lidí by měla být v práci, uvažoval Clark - ale zrovna tak uvažovali i oni, a to byl ten problém. Už viděl svou dávku demonstrací, a většina z nich vyjadřovala nespokojenost s jeho zemí. Zvlášť nepříjemné byly

demonstrace v Iránu, když věděl, že tam jsou Američané v rukou lidí, kteří si mysleli, že heslo ‚Smrt Americe!' je dokonale rozumné vyjádření jejich vztahu k zahraniční politice jeho země. Pracoval v terénu, jako součást záchranné mise, která nevyšla - nejnižší bodový zisk za celou dlouhou kariéru, říkal si Clark. Nebyly to hezké vzpomínky - být u toho všeho, když se to nepodařilo, muset se vyškrábat ven ze země... Tahle scéna něco z těch vzpomínek přivolala zpátky.

Americké velvyslanectví to nebralo nijak vážně. Vše šlo jako obvykle, velvyslanec měl všechny své lidi uvnitř budovy velvyslanectví, dalšího příkladu směsice stavebních slohů od Wrighta až po Lineho, který stál naproti hotelu Okura. Nakonec, je to tu přece civilizovaná země, ne? Místní policie měla za plotem dostatečné hlídky, a jakkoliv se demonstranti chovali hlučně, nezdálo se, že by to byl ten druh, který by napadl přísně se tvářící policisty, rozestavené kolem budovy. Ale lidé na ulici nebyli děti, studenti, kteří si udělali volno ze školy - kupodivu média nikdy nehlásila, že se tolik z těch studentských demonstrací koná v době, kdy mají závěrečné zkoušky na konci semestru, jak už to tak chodí na celém světě. Lidé zde byli převážně ve věku mezi třiceti a čtyřiceti lety, a proto skandovaná hesla nebyla úplně ta pravá. Výrazy byly pozoruhodně umírněné. Jsou rozpačití z toho, že tu jsou, poněkud zmatení touto událostí, spíš ublížení než rozzlobení, říkal si, zatímco Chavez pořizoval snímky. Ale bylo jich hodně. A hodně bylo těch ublížených. Potřebovali někoho obvinit - ty nevyhnutelné JE, ony NĚJAKÉ DRUHÉ, kteří vždycky mohou za to, že se dějí špatnosti. Ale tohle nahlížení na věc už nebylo jen výlučně japonské.

Jako všechno v Japonsku, i tahle akce byla vysoce organizovaná. Většina lidí, již uspořádaných do skupin, každá s vedoucím, sem dorazila nacpanými předměstskými vlaky, nastoupila na stanicích do autobusů a ty je vysadily jen několik bloků odtud. Kdo obstaral autobusy? uvažoval Clark. Kdo zhotovil transparenty? Jejich texty byly kultivované, a to bylo divné, jak si opožděně uvědomil. Ačkoliv japonští občané často prošli dobrou výukou angličtiny, cizí jazyk komolili tak, jak se dá za takových okolností čekat, zvláště jazyk hesel. Toho dne dopoledne před demonstrací viděl mladíka v tričku s nápisem ‚Vdechuj se v ráji'- pravděpodobně přesný převod čehosi z japonštiny, důkaz, že žádný jazyk se nedá přesně převádět do jiného. Ale tyto transparenty ne. Syntaxe byla dokonalá ve všech případech, které viděl, dokonce lepší, než by mohl spatřit na demonstracích v Americe. Nebylo to zvláštní?

Ale, co, myslel si. Jsem přece novinář, ne?

"Promiňte," řekl John a dotkl se paže člověka středního věku.

"Ano?" otočil se muž překvapeně. Byl dobře oblečený, měl na sobě tmavý oblek, a uzel vázanky v límci bílé košile byl úhledný. Na obličeji se mu ani nezračil přílišný hněv, ani emoce, které by mohly vzniknout z atmosféry téhle situace. "Kdo jste?"

"Jsem ruský novinář, pracuji pro zpravodajskou agenturu Interfax," řekl Clark a ukázal průkaz s textem v azbuce.

"Ah," usmál se muž a zdvořile se uklonil. Clark úklonu správně opětoval a vysloužil si uznalý pohled za své dobré způsoby.

"Mohu vám, prosím, položit několik otázek?"

"Zajisté." Zdálo se, že se mužovi dokonce ulevilo, že může přestat křičet. Pár dotazů ukázalo, že je mu třicet sedm let, ženatý, s jedním dítětem, úředník automobilové firmy, nyní bez práce, a zrovna teď je velmi rozladila Amerika - ale s Ruskem to je docela dobré, dodal rychle.

Tohle všechno mu moc nesedí, myslel si John a děkoval muži za jeho sdílnost.

"Co to všechno povídal?" zeptal se Chavez potichu za svým fotoaparátem.

"Russkij" odpověděl ‚Klerk' ostře.

"Da tovariš̌c."

"Pojďte za mnou," řekl pak ‚Ivan Sergejevič' a vmísil se do davu. Ještě

něco je tu divného, říkal si, něco, do čeho jaksi nedokázal proniknout. Deset metrů dovnitř do davu, a bylo to jasné. Lidé po obvodu davu byli nadřízení. Uvnitř byli dělníci, oblečení jen prostě a nenápadně, lidé, kteří měli méně důstojnosti, o kterou mohli přijít. Pohledy, kterými ho častovali, byly zlostnější, a ačkoliv se stali zdvořilejší, když se prokázal jako neameričan, podezření bylo skutečné, a odpovědi na jeho otázky, když už se mu odpovědí vůbec dostalo, nebyly tak opatrně formulované jako ty, které dostal předtím.

Pak se lidé hnuli dál, vedeni svými nadřízenými a usměrňováni policisty, na jiné místo, kde bylo připraveno pódium. A tam věci začaly vypadat jinak.

Hiroši Goto si dával na čas a nechával je čekat dlouho, dokonce i v prostředí, kde trpělivost byla úzkostlivě pěstovanou ctností. Kráčel k pódiu důstojně, zaznamenal přítomnost svých oficiálních přívrženců, rozsazených vzadu na pódiu. Televizní kamery již byly na místě, a teď zbývalo jen počkat, až se dav semkne. Ale vyčkával ještě déle, stál tam a hleděl na ně, a jeho nehybnost je nutila semknout se ještě víc, a tahle doba navíc napětí jen zvýšila.

Teď to Clark cítil. Neobvyklost této události byla asi nevyhnutelná. Tihle tady byli vysoce civilizovaní lidé, příslušníci společnosti tak uspořádané, až se zdála nepatřičná, jejíž jemné způsoby a velkomyslná pohostinnost ostře kontrastovaly s podezřívavostí vůči cizincům. Clarkovy obavy začaly při vzdáleném šepotu, varování, že se něco začíná měnit, ačkoliv jeho vytrénované pozorovací schopnosti nezachytily nic víc než obvyklé oblbování, které používali politici na celém světě. Člověk, který se zúčastnil bojů ve Vietnamu, a který i jinde ve světě stál před ještě větším nebezpečím, byl opět cizincem v cizí zemi, ale jeho věk a zkušenosti pracovaly proti němu. Ani ti rozzlobení uprostřed davu nebyli zas tak hroziví - a copak člověk mohl sakra čekat, že někdo bude šťastný, když ho propustili z práce? Tak to zas snad nebylo nic tak velkého.

Ale šepot zesílil, když Goto upil vody a dosud je nechával čekat, a mával rukama, aby své posluchače dostal ještě blíže, ačkoliv tato část parku už byla lidmi přeplněna. Kolika, uvažoval Clark. Deset tisíc? Patnáct? Dav se teď sám od sebe utišoval, a nebylo slyšet téměř žádný zvuk. Pár pohledů vše vysvětlilo. Ti na krajích měli pásky na rukávech obleků - krucifix, zaklel v duchu John, dneska to je jejich uniforma. Obyčejní dělníci se automaticky podřídí těm, kdo se oblékali a chovali jako nadřízení, a pásky na rukávech je sháněly těsněji dohromady. Možná, že tu bylo ještě další znamení, které je zklidnilo, ale pokud ano, Clarkovi ušlo.

Goto začal hovořit potichu, což dav utišilo úplně. Hlavy se automaticky nakláněly pár centimetrů dopředu v instinktivní snaze zachytit jeho slova.

Zatracené, kdybych tak byl měl víc času se ten jazyk naučit, říkali si oba důstojníci CIA. Ding se začal chystat, jak jeho nadřízený viděl, vyměňoval objektivy a zachycoval jednotlivé obličeje.

"Začínají se napružovat," řekl Chavez potichu rusky, když četl v jejich výrazech.

Clark to mohl vidět podle toho, jak stáli, zatímco Goto mluvil dál. Dokázal zachytit jen pár slov, snad tu a tam nějakou větu, hlavně bezvýznamné věci, které jsou ve všech jazycích, řečnické prostředky, které politik používá, aby svým posluchačům vyjádřil poníženost a úctu. První řev souhlasu davu přišel znenadání, a lidé byli na sebe tak natlačeni, že jeden do druhého strkal, aby mohl tleskat. Jeho pohled se přenesl na Gota. Bylo to příliš daleko. Clark sáhl do Dingovy brašny s řemenem přes rameno a vyňal fotoaparát, na který nasadil teleobjektiv, aby mohl lépe číst v řečníkově obličeji, když přijímal souhlas lidí a čekal, až potlesk utichne, než pokračoval.

Že s tím davem máváme, co?

Snažil se to skrýt, jak Clark viděl, ale byl to politik, a když ti mají herecké nadání, rozdávají ho svým posluchačům ještě hladověji než ti, kteří se prací před kamerou živí. Gesta Gotových rukou byla stále rozmáchlejší, a s

nimi i jeho hlas.

Jen deset nebo patnáct tisíc. Je to zkouška, ne? Zkouší, co to udělá. Clark se ještě nikdy necítil tolik cizincem jako teď. V tolika částech světa byly jeho rysy tak obyčejné, nic zvláštního, lidé je viděli a zapomněli. V Íránu, v Sovětském svazu, v Berlíně, všude zapadl. Zde ne. Teď ne. A co bylo horší, nechápal to, nic, a to ho znepokojovalo.

Gotův hlas se zesiloval. Jeho pěst poprvé uhodila do řečnického pultu, a dav odpověděl řevem. Jeho mluva se zrychlila. Dav se začal tlačit k sobě, a Clark viděl, jak to oči mluvčího zaznamenávají, vítají. Teď se neusmíval, ale jeho oči přejížděly moře obličejů, doprava a doleva, občas se zachytily na jediném místě, pravděpodobně na obličeji některého jednotlivce, a četly jeho reakce, pak přešly na jiného, aby viděl, jestli působí stejně i na všechny ostatní. V hlase byla nyní sebedůvěra. Měl je, měl je všechny. Když změnil tempo mluvy, mohl vidět, jak se mění jejich dech, viděl, jak se jim rozšiřují oči. Clark zamířil fotoaparátem dolů a viděl společný hromadný pohyb, odpověď na řečníkova slova.

Hrál si s nimi.

John opět zvedl kameru k očím a použil ji jako mířidla. Zaostřil na šéfy v oblecích na krajích davu. Jejich obličeje byly nyní jiné, ne tak zaujaté jejich úkolem jako spíše Gotovým projevem. Opět proklínal své nedostatečné jazykové znalosti, aniž si uvědomil, že to, co vidí, je důležitější než to, čemu by snad rozuměl. Následující odezva davu byla víc než hlasitá. Byla zlobná. Obličeje byly... ozářené. Goto je teď vlastnil, vedl je dál a dál po cestě, kterou zvolil.

John se dotkl Dingovy paže. "Vycouváme."

"Proč?"

"Protože to tady začíná být nebezpečné," odpověděl Clark. Vypadal záhadně.

"Nan dža?" odpověděl Chavez japonsky, usmívaje se za svým aparátem.

"Otoč se a podívej se na policajty," přikázal ‚Klerk'.

Ding to udělal a okamžitě mu to došlo. Vzhled místních policistů byl zpravidla působivý. Možná, že podobnou sebedůvěru mívali samurajští bojovníci. Ačkoliv byli zdvořilí a chovali se profesionálně, v jejich pohybech se vždy skrývala jistá povýšenost. Zde byli zákonem oni, a věděli to. Jejich uniformy byly úzkostlivě čisté a vyžehlené, jako uniforma kteréhokoliv příslušníka námořní pěchoty na velvyslanectví, a pistole, které jim visely u opasků, byly jen symbolem jejich postavení, a nikdy nebylo třeba je použít. Nyní však tihle sebevědomě suverénní policajti vypadali nervózně. Přešlapovali z nohy na nohu a vyměňovali si mezi sebou pohledy. Ruce se otíraly o modré kalhoty, aby otřely pot. Také to vyciťovali, tak jasně, že nebylo třeba nic říkat. Někteří dokonce Gotovi soustředěně naslouchali, ale také vypadali znepokojeně. Ať se dělo co chtělo, když to znepokojovalo lidi, zvyklé na těchto ulicích udržovat klid, pak to bylo hodně vážné.

"Pojď za mnou." Clark přehlédl okolí a vybral si průčelí jednoho obchodu. Ukázalo se, že je to malé krejčovství. Agenti CIA se postavili nedaleko vchodu. Jinak byl chodník opuštěný. Náhodní chodci se připojili k davu, a policisté se tam stahovali také a rozestupovali se v pravidelných odstupech do modré linie. Oba důstojníci byli v podstatě sami na otevřeném prostranství, což bylo nanejvýš neobvyklé.

"Jeví se ti to stejně jako mně?" zeptal se John. To, že to řekl anglicky, Chaveze překvapilo.

"Zpracovává je pěkně, co?" Přemýšlivá přestávka. "Máte pravdu, pane C. Začíná to tu být trochu husté."

Gotův hlas se jasně nesl z amplionů. Teď byl vysoký, téměř ječivý, a dav odpovídal způsobem, jakým to davy dělají.

"Už jsi něco takového někdy viděl?" Nebylo to jako práce, kterou dělali v Rumunsku.

Krátké přikývnutí. "Teherán, 1979."

"To bylo v páté třídě."

"Byl jsem posraný strachem," řekl při té vzpomínce Clark. Gotovy ruce teď poletovaly vzduchem. Clark opět namířil aparát a v objektivu ten člověk vypadal změněný. Nebyl to tentýž člověk, který projev začal. Ještě před třiceti minutami byl vyčkávavý. Teď ne. Jestli tohle začalo jako experiment, pak to byl experiment úspěšný. Závěrečná gesta vypadala stylizovaně, ale to se dalo čekat. Ruce mu šly obě nahoru, jako když hráč fotbalu ohlašuje bod, ale pěsti, jak Clark viděl, byly pevně zaťaté. Dvacet metrů odtud se jeden policista otočil a pohlédl na oba gaidžiny. Na obličeji měl starostlivý výraz.

"Půjdeme si na chvilku prohlédnout nějaké kabáty."

"Mám šestatřicítku, normální délka," odpověděl Chavez lehce, když ukládal své fotografické náčiní.

Ukázalo se, že je to pěkný obchod, a kabáty na Dinga měli. Poskytlo jim to dobrou záminku, aby je důkladně prohlíželi. Prodavač byl zdvořilý a pozorný, a na Johnovo naléhání si Chavez nakonec koupil oblek, který mu padl tak dobře, jako by byl ušit jen pro něj, tmavošedý a obyčejný, za přehnanou cenu a stejný, jaký nosilo tolik úředníků. Vyšli a viděli, že je parčík prázdný. Četa dělníků rozebírala pódium. Televizní štáby sklízely reflektory. Všechno bylo normální, až na malý hlouček policistů, obklopující tři lidi sedící na obrubníku. Byl to americký televizní štáb, a jeden z nich si držel na obličeji kapesník. Clark se rozhodl nepřibližovat se k nim. Místo toho si všiml, že ulice nebyly nijak hrozně zaneřáděné - pak uviděl proč. Pracovala parta počišťovačů. Všechno bylo vynikajícím způsobem vypočítané. Demonstrace byla asi tak spontánní jako Superpohár - ale hra probíhala ještě lépe, než se počítalo.

"Pověz, co si myslíš," přikázal Clark, když šli ulicemi, které už zase začínaly vypadat normálně.

"Ty znáš tyhle věci líp než já..."

"Podívej, ty kandidáte na magistra, když se, kurva, na něco zeptám, tak chci taky, kurva, odpověď."

Chavez se při téhle výtce málem zastavil, ne snad proto, že by byl uražen, ale překvapením. Ještě nikdy svého partnera neviděl takhle vyvedeného z míry. A proto byla jeho odpověď dobře uvážená a důkladná.

"Myslím, že jsme viděli něco důležitého. Myslím, že si s nimi pohrával. Loni jsme v jednom kurzu viděli film o nacismu, klasickou ukázku toho, jak jdou na věc demagogové. Režírovala to ženská, a to mi připomnělo..."

"Triumf vůle, Leni Riefenstahlová," řekl Clark. "Jo, to je klasika, to teda jo. A mimochodem, potřebuješ ostříhat."

"Cože?"

Výcvik se opravdu vyplácí, to bylo majoru Satóovi jasné. Na povel všechny čtyři F-15 Eagle uvolnily brzdy a vyhrnuly se po ranveji v Misawě. Za posledních dvanáct měsíců nalétaly přes tři sta hodin, třetinu z toho jen za poslední dva, a teď si piloti mohli dovolit vzlet ve formaci, jakým by se mohli pyšnit i při leteckém dnu. Až na to, že jeho čtyřčlenná letka nebyla místní verzí Modrých andělů. Patřila ke Třetí letecké skupině. Sató se samozřejmě musel soustředit na sledování rychloměru na svém displeji, než letoun zvedl z betonu. Na jeho povel se zasunul podvozek, a on věděl, že pilot vedle něj není od konce jeho křídla vzdálen víc než čtyři metry. Takhle to bylo nebezpečné, ale bylo to dobré pro morálku. Ohromovalo to pozemní posádku stejně tak, jako to dělalo dojem na zvědavce, projíždějící po nedaleké dálnici. Tři sta metrů nad zemí, kola a klapky nahoru, při zrychlení do čtyř set uzlů si dovolil podívat se do obou stran. No, samozřejmě. Den byl jasný, studený vzduch bez vlhkosti, dosud osvětlený sluncem pozdního odpoledne. Na severu Sató viděl nejjižnější výběžky Kurilských ostrovů, kdysi součást jeho země, ukradenou Rusy na konci druhé světové války, s rozeklanými horami, jaké měl i Hokkaidó, nejsevernějšího z hlavních ostrovů. Ale všechno pěkně

popořádku, říkal si major.

"Doprava," zavelel rádiovým okruhem a navedl tak letoun na nový kurs nula-pět-pět. Dosud stoupali, mírně, aby ušetřili palivo na samotné cvičení.

Jen stěží se dalo uvěřit, že konstrukce tohoto letounu je stará třicet let. Ale to jen tvar a koncepce. Od té doby, co to všechno američtí inženýři u McDonnell-Douglas vysnili, dosáhla zlepšení takového stupně, že bylo změněno všechno kromě siluety letounu. Skoro všechno na Satóově letounu bylo vyrobeno v Japonsku, dokonce i motory. A hlavně elektronika.

V obou směrech byly nepřetržité proudy letounů, většinou civilních, se širokými trupy, dopravující obchodníky do Japonska nebo z Japonská, do Severní Ameriky a nazpět; letěly vymezeným koridorem pro civilní provoz, vedoucím podél řetězu Kurilských ostrovů, Kamčatky, a pak dál k Aleutským ostrovům. Jestli někdo chce vědět, jak je jeho země významná, uvažoval Sató v soukromí svého kokpitu, tak tady je to vidět. Nízké slunce se odráželo na hliníku ocasních kormidel řady letounů, a nyní je ze své výšky dvanácti tisíc metrů viděl, jak se řadí - jako automobily na dálnici, žluté body před pruhy bílé páry táhnoucí se do nekonečna. Pak nastal čas na práci.

Čtyřčlenná letka se rozdělila do dvojic vpravo a vlevo podél trasy pro dopravní letouny. Náplň výcviku na dnešní večer nebyla složitá, ale důležitá. Za nimi, více než stopadesát kilometrů na jihozápad, zaujal své postavení hlídkový letoun přímo nad severovýchodním cípem ostrova Honšú. Byl to E-767, upravený z dopravního dvoumotorového Boeingu (podobně jako byl americký E-3A upraven z mnohem starší 707), na upraveném širokém trupu seděla rotující anténa. Tak jako jeho F-15J byla zlepšená verze americké stíhačky, E-767 byla silně vylepšená japonská verze jiného amerického vynálezu. Nikdy se to nenaučí, říkal si Sató a jeho oči každých několik vteřin přejížděly obzor, než se vrátily na čelní displej. Vynalezli toho tolik, pak předali neúplná práva jeho krajanům, aby to dále zdokonalili. Stejnou hru vlastně Američané hráli i s Rusy, zdokonalovali každou vojenskou zbraň, kterou Rusové vyrobili, ale ve své aroganci ignorovali možnost, že by někdo mohl s jejich kouzelnými systémy udělat totéž. Radaru na E-767 se nevyrovnalo nic, co vůbec bylo ve vzduchu. Proto byl radar na přídi jeho Eaglu vypnut.

Systém, koncepčně jednoduchý, byl přímo vražedně složitý při činnosti. Stíhačky musely znát přesnou polohu ve třech rozměrech, a právě tak i hlídkový letoun radioelektronického boje. Kromě toho radarové impulzy od E-767 byly přesně časované. Výsledek byl věcí pouhé matematiky. Když Eagly znaly polohu vysílače a svou vlastní, mohly přijímat odrazy a graficky zobrazovat impulzy z obrazovky, jako by údaje sestavovaly jejich vlastní palubní radarové systémy. Spojením bistatických radarů, vyvinutých Sověty, a americké palubní radarové techniky, se tento nápad dostal o krok vpřed. Hlídkový letoun měl pružný systém kmitočtů, dokázal okamžitě přejít z dlouhovlnného režimu vyhledávání na krátkovlnný režim řízení palby, a mohl navádět rakety vzduch-vzduch, odpalované stíhačkami. Radar na letounu REB byl také dostatečně velký a výkonný, aby si mohl, jak si všichni mysleli, poradit se systémy pro nepozorované přiblížení.

Už za několik minut bylo zřejmé, že systém funguje. Čtyři střely vzduch-vzduch na jeho křídlech byly makety, bez raketových motorů. Čidla však byla pravá, a palubní přístroje ukazovaly, že střely sledují dopravní letouny, směřující k letišti i ven z něj, dokonce ještě jasněji, než by to dokázal vlastní radar Eaglu. Byla to první, skutečně nová ukázka vojenské techniky. Ještě před několika lety by ji Japonsko pravděpodobně nabídlo na prodej, skoro určitě Američanům, protože něco takového bylo nad zlato. Ale svět se změnil, a Američané by pravděpodobně neviděli žádný důvod, proč by za ni měli vydávat peníze. A kromě toho Japonci neměli v úmyslu tohle někomu prodávat. Teď už ne, říkal si Sató. Teď už vůbec ne.

Jejich hotel nebyl nijak zvlášť dobrý. Ačkoliv poskytoval služby cizincům,

vedení si uvědomovalo, že ne všichni gaidžinové jsou zámožní. Pokoje byly malé, chodby úzké, stropy nízké a snídaně, sestávající ze sklenice džusu, šálku kávy a rohlíku, stála jen padesát dolarů místo takových sto, které si účtovali jinde. Jak se říkalo v americké vládě, Clark a Chavez ‚ujídali z národního hospodářství', jenže skromně, jak se očekávalo od Rusů. Nebyla to zase taková újma. Na to, jak bylo Japonsko plné lidí a jak intenzivně žilo, bylo to tu pořád ještě mnohem pohodlnější než v Africe, a jídlo, ač zvláštní, bylo exotické a zajímavé, a jeho novost se ještě docela neokoukala. Ding mohl bručlavě toužit po hamburgeru, ale říci něco takového, třeba rusky, by rozbilo jejich krytí. Když se po rušném dni vrátili, vsunul Clark do drážky ve dveřích kartu a otočil knoflíkem. Ani se nezastavil, když nahmatal a odstranil malý kousek lepicí pásky na vnitřní straně knoflíku. Uvnitř ji jen zvedl do výšky a ukázal Dingovi, a pak zamířil do koupelny, aby ji spláchl.

Chavez se rozhlédl po pokoji a uvažoval, jestli je v něm odposlouchávací zařízení, a o tom, jestli celé tohle špionství stojí vůbec za všechny ty dráty kolem. Určitě to bylo tolik tajuplné - páska na knoflíku na dveřích. Někdo žádal o schůzku. Nomuri. Musel to být on. Práce v terénu je chytrá, říkal si Chavez. Ať už znamení nechal kdokoliv, prošel jen chodbou a rukou zřejmě pouze ťukl do knoflíku - pohyb, kterého by si nemusel všimnout ani ten, kdo by se pozorně díval. No, o to šlo.

"Vyrazím se někam napít," oznámil ‚Klerk' rusky. Podívám se, co se děje.

"Váňo, chodíš moc často." Prima V každém případě to byl jeho běžný zvyk.

"Ty jsi pěkný Rus," řekl Clark pro mikrofony, kdyby tu nějaké byly, když vycházel ze dveří.

Krucifix., říkal si Chavez, jak tady mám něco studovat? Své knihy musel nechat v Koreji - všechny byly v angličtině, pochopitelně. Nemohl si dělat poznámky, ani si nic projít. Když už musím přijít o čas ke studiu na svůj titul, uvažoval Chavez, požádám FBI, aby mi ty prošvihnuté kurzy proplatila.

Bar, půl bloku odtud, byl příjemný. Místnost byla temná. Boxy malé a oddělené pevnými příčkami, a v zrcadle za řadami lahví s alkoholem se dalo snadno sledovat, co se děje kolem. A co bylo ještě lepší - barové stoličky byly skoro všechny obsazené, a proto se musel rozhlížet, poté co dal najevo zklamání. Clark zvolna prošel až dozadu. Nomuri čekal.

"Zahráváme si, co?" pronesl Clark do zvuku hudby. Přišla k nim servírka. Objednal si vodku, čistou, a řekl si o domácí, aby ušetřil peníze.

"Rozkazy z domova," řekl mu Nomuri. Bez dalšího slova vstal, zjevně uražen tím, že se vedle něj usadil gaidžin, aniž se dovolil, a odešel, dokonce bez zdvořilé úklony.

Než mu přinesli pití, sáhl Clark pod stůl a našel balíček, připevněný lepicí páskou. Za okamžik ho měl v klíně, a brzy se octne za zády za opaskem. Clark si vždycky kupoval oděv pro práci volný - převlek za Rusa k tomu ještě víc přispíval - a v ramenou mu visel tak, že poskytoval dost místa, kam se dalo leccos schovat, další důvod, říkal si, aby moc nepřibral. Donesli mu pití, a on si dal na čas, než ho do sebe hodil, a hleděl do zrcadla a v jeho odrazu pátral po obličejích, které mu mohly z dřívějška utkvět v paměti. Bylo to nikdy nekončící cvičení, ale jakkoli bylo únavné, bylo to něco, co se naučil za takovou cenu, že by se mu nedbalost nevyplatila. Dvakrát se podíval na hodinky, pokaždé nijak nápadně, a pak potřetí, těsně před tím, než vstal a nechal na stole tolik, kolik přesně stačilo na zaplacení útraty. O Rusech nebylo známo, že by plýtvali spropitným.

Na ulici bylo rušno, dokonce i v tomhle pozdním večeru. Clark si během minulého týdne zavedl obvyklého jednoho panáka před spaním, a každý druhý večer se toulal po obchodech. Tenhle večer si nejprve vybral knihkupectví, s dlouhými, nerovnými řadami polic. Japonci jsou sečtělý národ. V obchodě byli stále nějací lidé. Procházel kolem, vybral si výtisk The Economist, pak se loudal dál bezcílně dozadu, kde viděl několik mužů, jak si prohlížejí japonské

komiksy, vyložené na stojanu.

Byl vyšší než oni, a stál přímo za několika z nich, blízko, ale ne zase moc, s rukama před tělem, a krytýma vlastními zády. Asi po pěti minutách vykročil do přední části obchodu a zaplatil za časopis, který mu prodavač zdvořile uložil do tašky. Potom se stavil v obchodě s elektronikou, kde si prohlížel přehrávače kompaktních disků. Tentokrát vrazil do dvou lidí, a každému se zdvořile omluvil větou, kterou se v Monterey naučil nejdřív ze všeho. Potom zamířil zpět na ulici a zpátky do hotelu, a uvažoval přitom, kolik z posledních patnácti minut asi tak byla naprostá ztráta času. Ani jedna říkal si. Ani jediná vteřina

V pokoji hodil časopis Dingovi. Mladší z mužů se významně podíval, než promluvil. "To nemají nic rusky?"

"Je v tom spousta věcí o rozporech mezi touhle zemí a Amerikou. Čti a uč se. Zlepšuj si svoje jazykové znalosti."

Prima do prdele, moc prima říkal si Chavez, když si převáděl slova do jejich skutečného významu. Tak jsme teda aktivovaní doopravdy. Toho titulu teď už nedosáhnu, nadával v duchu Ding. Třeba se jim jen nechce zvednout mi plat, jak to stanovily předpisy CIA, když člověk dosáhl akademického titulu.

Clark měl na práci něco jiného. Balíček, který předal Nomuri, obsahoval počítačovou disketu a zařízení, které se hodilo k laptopu. Zapojil ho, pak vložil disketu do mechaniky. Soubor, který otevřel, obsahoval jen tři věty, a za několik vteřin po přečtení Clark disketu smazal. Pak začal sestavovat to, co podle úmyslu a účelu mělo být novým vzkazem.

Počítač byla verze oblíbeného japonského modelu v ruském jazyce, s písmeny v azbuce, a pro Clarka bylo oříškem to, že ačkoliv četl a mluvil rusky jako rodilý Rus, byl zvyklý psát, a to ještě špatně, v angličtině. Ruská klávesnice ho přiváděla k šílenství, a někdy si říkal, jestli někdo na tuhle skulinu jeho brnění ruského ‚novináře' přijde. Trvalo přes hodinu, než svůj článek naklepal, a dalších třicet minut, než udělal tu důležitější část. Obě věci uložil na pevný disk, pak počítač vypnul. Zaklapl ho a odpojil modem od modulového portu a nahradil ho novým, který přinesl Nomuri.

"Kolik je teď v Moskvě hodin?" zeptal se unaveně.

"Stejně jako vždycky, o šest hodin méně, to nevíš?"

"Budu to taky posílat do Washingtonu."

"Prima," zabručel ‚Čekov'. "Určitě z toho budou celí vedle, Ivane Sergejeviči."

Clark připojil do zadní stěny svého počítače telefon a počítačem navolil telefonní linku z optického vlákna do Moskvy. Přenos zprávy netrval ani deset minut. Celé to udělal ještě jednou pro kancelář Interfaxu v americkém hlavním městě. Je to fikané, říkal si John. Okamžik předtím, než se modem na jednom konci napojil na modem na druhém konci, vypadal jako statický výboj - což také byl. Spojovací signál bylo pouhé chrčivé zasyčení, pokud člověk neměl speciální čip, a on nikdy nevolal nikam jinam než do kanceláří ruské tiskové agentury. To, že kancelář ve Washingtonu mohla být odposlouchávána FBI, bylo už něco jiného. Když byl hotov, nechal si jeden soubor a vymazal druhý. Zase jeden den služby vlasti za námi. Clark si vyčistil zuby a pak zapadl do postele.

"Byl to pěkný projev, Goto-sane." Jamata nalil do filigránského porcelánového šálku štědrou dávku saké. "Vysvětlil jste to tak jasně."

"Viděl jste, jakou jsem měl odezvu!" Človíček teď přímo vřel a nadouval se, a ve svém nadšení před očima svého hostitele přímo vyrůstal.

"A zítra budete mít svůj kabinet, a pozítří budete mít novou funkci, Hiroši."

"Je to jisté?"

Přikývnutí a úsměv, který vyjadřoval opravdovou úctu. "Ovšemže je. Moji kolegové a já jsme promluvili s našimi přáteli, a ti se s námi shodli na tom,

že vy jste jediný člověk, který dokáže naši zemi zachránit."
"Kdy to začne?" zeptal se Goto, po těchto slovech náhle střízlivý, když si přesně uvědomil, co jeho vzestup bude znamenat.
"Až budou lidé s námi."
"Jste si jist, že můžeme..."
"Ano, jsem." Jamata se odmlčel. "Je tu ale jeden problém."
"Jaký?"
"Vaše přítelkyně, Hiroši. Jestli se veřejnost dozví, že máte americkou milenku, bude vás to kompromitovat. To si nemůžeme dovolit," vysvětloval Jamata trpělivě. "Doufám, že to pochopíte."
"Kimba je pro mě tím nejradostnějším rozptýlením," namítl Goto zdvořile.
"O tom nepochybuji, ale předseda vlády může mít celou řadu rozptýlení, a v každém případě budeme mít příští měsíc mnoho práce." Legrační na tom bylo, že toho člověka mohl jednou rukou vyzvednout a druhou položit, stejně lehce jako by si hrál s dítětem. A přesto na tom všem byla jedna věc znepokojivá. Víc než jedna. Kolik toho té dívce řekl? A co teď s ní?
"Chudinka, když ji teď pošleme zpátky domů, už nikdy nepozná štěstí."
"To je bezpochyby pravda, ale udělat se to musí, příteli. Já to zařídím za vás, ano? Líp, když se to udělá potichu, diskrétně. Teď jste každý den v televizi. Není možné, abyste se v těch místech ukazoval, jako kdybyste byl soukromý občan. Je v tom příliš velké nebezpečí."
Člověk, který se měl stát předsedou vlády, sklonil hlavu a upíjel svůj nápoj, a zjevně poměřoval své osobní rozkoše s povinnostmi vůči své zemi, a znovu Jamatu překvapil - ale ne, ne zas tak úplně. Goto je Goto, a byl vybrán k povýšení jak pro své slabosti - to možná spíš - tak pro své silné stránky.
"Hai!" řekl, když si věc promyslel. "Prosím, ujměte se toho."
"Vím, co mám dělat," ujistil ho Jamata.

## 15

## Zatracená hloupost

Za Ryanovým stolem stálo zařízení, kterému se říkalo STU-6. Akronym nepochybně znamenal kódové označení ‚šifrovacího telefonního přístroje', ale on se nikdy neobtěžoval tím, aby to zjistil. Měřil asi šedesát centimetrů na šedesát, a sestával z pěkně vypracované skříňky z dubového dřeva, zhotovené nájemníky federální věznice. Uvnitř bylo půl tuctu zelených desek s obvody s různými čipy, jejichž funkcí bylo šifrovat a dešifrovat telefonní signály. Mít takový v kanceláři bylo symbolem vyššího vládního statusu.
"Jo," řekl Jack a sáhl dozadu po sluchátku.
"Tady Mary Pat. Objevilo se něco zajímavého. SANTALOVÉ DŘEVO," řekla paní Foleyová, a její hlas zněl po digitální lince jasně. "Zapnete si fax?"
"Tak to pošlete." STU-6 udělal i tohle, protože fungoval i jako obyčejný telefonní přístroj, napojený na Ryanovu faksimilní tiskárnu. "Dala jste jim vědět..."
"Ano, dala."
"Tak dobrá, okamžik..." Jack vzal první stránku a začal číst. "Je to Clark?" zeptal se.
"Správně. Proto s tím jdu urychleně za vámi. Znáte toho chlapíka stejně dobře jako já."
"Viděl jsem televizní přenos. CNN hlásila, že s jejich štábem trochu hrubě zacházeli..." Ryan se propracovával první stránkou.
"Někdo vzal producenta po hlavě plechovkou se sodovou vodou. Nic vážnějšího než bolení hlavy, ale něco takového se tam stalo poprvé - aspoň pokud si s Edem pamatujeme."
"Sakra!" řekl hned nato Jack.

"Hned jsem si myslela, že se vám to bude líbit."
"Díky za povzbuzení, Mary Pat."
"Bylo mi potěšením." Linka ztichla.

Ryan si dával na čas. Prchlivost, to věděl, byla vždycky jeho největším nepřítelem. Rozhodl se dopřát si chvilku, aby vstal a zamířil ze své kanceláře ven k nejbližšímu kohoutku se studenou vodou, který byl v kanceláři jeho sekretářky. Místo, kde stojí ministerstvo zahraničí, jak slyšel, bývalo kdysi pěkná slatina, samá mlha, než se nějaký blázen rozhodl odvodnit ji. Škoda, že tenkrát nebyl poblíž Sierra Club, aby protlačil nějaké vyhlášení o vlivu na životní prostředí. Byli tak dobří v tom jak klást do cesty překážky, a moc se nestarali o to, jestli věci, které zarazí, jsou užitečné nebo ne, a občas tedy udělali něco pro veřejné dobro. Ale tentokrát ne, říkal si Ryan, když si zase sedal. Pak zvedl sluchátko STU-6 a stiskl rychlovolbu k ministrovi zahraničí.

"Dobrý den, pane ministře," řekl mile poradce pro národní bezpečnost. "Co to je s tou včerejší demonstrací před velvyslanectvím v Tokiu?"

"Určitě jste viděl CNN stejně jako já," odpověděl Hansou, jako by věcí amerického velvyslanectví nebylo dodat informace lepší, než jaké mohl kterýkoliv občan dostat ke svým ovesným vločkám.

"Ano, to jsem tedy náhodou viděl, ale opravdu bych rád měl názor osazenstva velvyslanectví, třebas od politického pracovníka, nebo třeba dokonce od zástupce vedoucího mise," řekl Ryan a dovolil si dát najevo něco ze svého rozladění. Velvyslanec Chuck Whiting byl nedávno jmenován na základě politického rozhodnutí; bývalý senátor, který se později stal právníkem ve Washingtonu a představoval některé obchodní zájmy Japonska. Zástupce vedoucího mise byl však zkušený člověk a specialista na Japonsko, který se vyznal v jejich kultuře.

"Walt se rozhodl nechat své lidi uvnitř. Nechtěl žádné provokace. Tohle mu vytýkat nebudu."

"To třeba ne, ale já mám v rukou zprávu očitého svědka, zkušeného pracovníka v terénu, který..."

"Tu mám také, Ryane. Zní mi to trochu jako zbytečný poplach. Co je to za člověka?"

"Jak jsem řekl, zkušený pracovník v terénu."

"Hmm. Vidím, že zná Írán." Ryan do telefonu slyšel praskání papíru. "To znamená, že je to špion. Řekl bych, že proto to trochu přibarvuje. Jak dlouho je v Japonsku?"

"Moc dlouho ne, ale..."

"No tak vidíte. Jak jsem říkal, zbytečný poplach. Ale chcete asi, abych v tom pokračoval?"

"Ano, pane ministře."

"Dobrá. Zavolám Waltovi. Ještě něco? Chystám se také do Moskvy."

"Prosím, a šlo by to popohnat?"

"Dobrá, Ryane. Postarám se, aby to tam šlo. Ale pamatujte, už tam mají noc."

"Fajn." Ryan položil sluchátko do vidlice a zaklel. Nesmíme velvyslance budit. Měl několik možností. Obvykle volil tu nejpřímější. Zvedl telefon na svém stole a vyťukal číslo prezidentovy osobní sekretářky.

"Potřebuji chvilku promluvit se šéfem."

"Třicet minut?"

"Vynikající. Děkuji vám."

Zpoždění se vysvětlovalo slavností, která se konala ve Východním sále, a kterou Ryan měl také na svém denním programu, ale na niž zapomněl. Byla příliš významná na to, aby se konala v Oválné pracovně, která se hodila pro pracovníky sekretariátu. Deset televizních kamer a dobrých sto novinářů sledovalo, když prezident Roger Durling dával svůj podpis na zákon o reformě obchodu. Povaha zákona si vyžadovala hodně per, tolik, kolik mělo jeho znění

paragrafů, což dělalo celý úkon zdlouhavý a neuspořádaný. První přišel pochopitelně na řadu Al Trent, který byl navrhovatelem zákona. Zbytek připadl na předsedy výborů ve sněmovně a v senátu, a také na vybrané členy menšiny, bez nichž by návrh zákona neproplaval kongresem tak rychle, jak proplaval. Přišel i obvyklý potlesk, obvyklé potřásání rukama, a do zákoníku Spojených států, komentovaného, vstoupila další položka. Zákon o reformě obchodu se stal federálním zákonem.

Jeden z televizních štábů byl z NHK. Jejich obličeje měly ponurý výraz. Potom odjedou na ministerstvo obchodu, aby natočili rozhovor se zákonodárným týmem, který analyzoval japonské zákony a postupy pro rychlou duplikaci. Pro zahraniční novináře to bude nezvykle poučná zkušenost.

Jako většina vyšších vládních úředníků měl Chris Cook ve své kanceláři televizi. Sledoval akt podpisování, přenášený z Kongresu, a přitom také viděl, jak se jeho vstup do ‚soukromého' sektoru odkládá na neurčilo. Uváděl ho do rozpaků, že přijímá platby zvenčí v době, kdy je ještě federálním zaměstnancem. Šly na utajený bankovní účet, ale to přece je nezákonné. Nechtěl zákon porušovat doopravdy. Přátelství mezi Japonskem a Amerikou bylo pro něj důležité. Teď se hroutilo, a jestli se rychle neobnoví, jeho kariéra se zastaví, a vlastně skončí, i přes to, jak slibně se po všechny ty minulé roky vyvíjela. A on ty peníze potřeboval. Na dnešek večer měl se Seidžim sjednanou večeři. Musí si promluvit o způsobu jak věci zase napravit, říkal si zástupce náměstka ministra zahraničí, když se vracel ke své práci.

Na Massachusetts Avenue se Seidži Nagumo díval na tentýž televizní kanál a byl stejně tak nešťastný. Nic už nebude jako bývalo, uvažoval. Snad nová vláda... ne, Goto je demagogický blázen. Jeho naparování a žvanění věci jen zhorší. To, co je třeba dělat, je... co?

Poprvé za celou svou životní dráhu Nagumo neměl nejmenší ponětí, co by to mohlo být. Diplomacie selhala. Lobby selhala. Dokonce i špionáž, jestli se tomu tak dalo říkat, selhala. Špionáž? Byl to správný název? Nu, technicky vzato, ano, připouštěl. Teď za informace dával peníze. Cookovi i jiným. Aspoň byli na dobrých místech, aspoň mohl svou vládu varovat. Alespoň ministerstvo zahraničních věcí vědělo, že udělal co mohl, tolik, kolik jen člověk mohl udělat - vlastně víc. A bude se snažit dál, Cookovým prostřednictvím se bude pokoušet ovlivnit způsob, jakým budou Američané interpretovat japonské zákony. Ale Američané pro to měli název: přestavování palubních lehátek na Titaniku.

Přemýšlení vše jen zhoršovalo, a brzy jediné slovo pro to, co cítil, bylo úzkost. Budou trpět jeho krajané, Amerika, svět. A to všechno kvůli jedné automobilové nehodě, která zabila šest bezvýznamných lidí. Bylo to šílenství.

Šílenství nebo ne, tak to na světě chodí. Do kanceláře vešel posel a předal mu zapečetěnou obálku, jejíž převzetí Nagumo musel podepsat. Než ji otevřel, počkal, až se dveře kanceláře opět zavřou.

Titulní stránka mu napověděla hodně. Zpráva byla tajná. O tom, co teď četl, se nedozví ani velvyslanec. Z instrukcí na následujících dvou stránkách se mu roztřásly ruce.

Nagumo si připomněl své vzdělání v oboru historie. František Ferdinand, 28. červen 1914, v prokletém Sarajevě, pan Nikdo se šlechtickým titulem, člověk tak málo významný, že se nikdo významný neobtěžoval jít mu na pohřeb, ale jeho vražda byla ‚zatracená hloupost' a spustila válku, která zasálala celý svět. V tomhle případě bezvýznamnými lidmi byli policista a pár ženských.

A kvůli takovým trivialitám se stane tohle? Nagumo silně zbledl, ale zde nemohl nic dělat, protože jeho život poháněly stejné síly jako ty, které otáčejí světem kolem jeho osy.

Cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ začalo ve stanovenou dobu. Jako většina takovýchto válečných her i ono bylo kombinací volně hry a přísných pravidel. Velikost

Tichého oceánu poskytovala dostatek prostoru, a hra se bude hrát mezi Marcusovým ostrovem, majetkem Japonců, a ostrovem Midway. Účelem bylo simulovat střetnutí mezi americkým válečným námořnictvem a menší, avšak moderní skupinou fregat, se kterou bude hrát japonské válečné námořnictvo. Šance převažovaly silně v jeho neprospěch, ale ne zcela. Marcusův ostrov, nazývaný na jejich mapách Minami Torišima, byl pro účely cvičení odsouzen k tomu, aby sloužil jako kontinent. Ve skutečnosti atol měřil pouhých 740 akrů, sotva dost velký na to, aby se tam vešla meteorologická stanice, malá rybářská kolonie a jediná ranvej, z níž mohla startovat trojice hlídkových P-3C. Ty mohly americké stíhačky jakoby ,sestřelit', ale příštího dne opět obživnou. Rybáři, kteří také na ostrově přebývali, aby tam pro domácí trh sklízeli krakatice, chaluhy a tu a tam mečouny, zvýšený ruch uvítali. Piloti sem dopravili náklad piva, které vymění za čerstvý úlovek při něčem, co se stalo přátelskou tradicí.

Dva ze tří Orionů se zvedly před rozedněním, a stočily se na sever a na jih, aby pátraly po americké flotile letadlových lodí. Jejich posádky, vědomy si problémů v obchodě mezi oběma zeměmi, se na svůj úkol soustředily. Pro japonské námořnictvo to ani nebyl neznámý úkol. Jejich předkové totéž dělali přede dvěma generacemi, na hydroplánech Kawasaki H8K2 - stejný výrobce, který dělal tyhle Oriony -, aby pátrali po rabujících letadlových lodích, kterým střídavě veleli Halsey a Spruance. Hodně z taktiky, kterou uplatní dnes, vycházelo z poučení, kterého se jim dostalo v onom dřívějším střetnutí. Samotné P-3C byly japonské modely americké konstrukce, které začaly jako turbovrtulové dopravní letouny, pak vyspěly v robustní, silné, i když poněkud pomalé námořní hlídkové letouny. Jako u většiny japonských vojenských letounů tu americkým modelům zůstal základní profil. Pohony od té doby prošly vývojem a zlepšeními, a dávaly Orionům cestovní rychlost zvýšenou až na 350 uzlů. Palubní elektronika byla zvlášť dobrá, hlavně čidla, určená ke zjišťování signálů od lodí a letounů. To teď také bylo jejich úkolem - letět ve velkých vějířovitých formacích a zachycovat radarové a rádiové signály, které ohlásí přítomnost amerických lodí a letadel. Průzkum: najít nepřítele. Tak zněl úkol, a podle tisku i hovorů s rodinnými příslušníky, kteří pracovali v hospodářství jejich země, myslet na Američany jako na nepřátele jim nepřišlo nijak zatěžko.

Na palubě Jahna Stennise kapitán Sanchez sledoval, jak hlídky časného rána - termín, který všichni stíhači milovali - vystřelují z katapultů, aby vytvořily vnější vzdušné bojové hlídky. Když byly Tomcaty pryč, přišly na řadu S-3 Vikingy, protiponorkové letouny - dlouhonozí ptáci, kteří vyčistí oblast, jíž toho dne flotila propluje. Poslední šly Prowlery, elektroničtí psi, kteří zjistí a budou rušit nepřátelské radarové signály. Bylo to vždycky vzrušující, dívat se ze svého vyvýšeného místa. Skoro tak pěkné, jako kdyby vyrážel sám, ale on byl velitelem, a teď měl svým lidem spíš velet než je jen vést. Jeho úderná síla alfa, Hornety, byly rozsety po palubě, naloženy modrými cvičnými raketami, a čekaly, až bude objevena nepřátelská bojová síla; piloti seděli v přípravných místnostech, většinou četli časopisy a častovali se žerty, protože úkoly už měli přiděleny.

Admirál Sató sledoval, jak se jeho vlajková loď odpoutala od tankeru Homana jednoho ze čtyř, které zásobovaly jeho flotilu. Kapitán podpůrného plavidla sňal čepici a povzbudivě mával. Sató zamával v odpověď, když tanker stočil kormidlo, aby se vzdálil od bojového uskupení. Teď měl dostatek paliva na to, aby své lodi mohl hnát naplno. Souboj byl zajímavý, v podstatě chytrost proti hrubé síle, nic neobvyklého pro loďstvo jeho země, a na tenhle úkol využije tradiční japonskou taktiku. Jeho šestnáct válečných hladinových plavidel bylo rozděleno do tří skupin, jedna s osmi a druhé dvě se čtyřmi plavidly, daleko od sebe. Jeho pojetí operace, podobné Jamamotovu plán pro bitvu o Midway, bylo teď mnohem praktičtější, protože s pomocí družicového

navigačního systému neustále znali svou polohu, a při použití družicového spojení si mohli vyměňovat zprávy poměrně bezpečně. Američané pravděpodobně očekávali, že se bude se svými plavidly držet poblíž ‚domoviny', ale to on neudělá. Předvede se Američanům, jak nejlépe dovede, protože pasivní obrana není jeho lidem vlastní, skutečnost, kterou přece Američané poznali, a pak zapomněli. Docela se tou myšlenkou bavil.

"Ano, Jacku?" Prezident měl opět období dobré nálady, rozjařen z podpisu nového zákona, který, jak doufal, vyřeší velký problém jeho země, a jen tak mimochodem, jeho vyhlídky na opětné zvolení byly skutečně růžové. Je to hanba, zkazit mu takový pěkný den, myslel si Ryan, ale jeho prací nebyla politika, alespoň ne tahle politika.

"Možná, že byste se chtěl podívat na tohle." Podal mu list se zprávou z faxu, a ani se neposadil.

"Zase náš přítel Clark?" zeptal se Durling, zaklonil se v křesle a sáhl po svých brýlích na čtení. Pro běžnou korespondenci je musel používat; jeho projevy a televizní čtecí zařízení měly velké písmo, aby chránily jeho prezidentskou marnivost.

"Předpokládám, že to na ministerstvu zahraničí viděli. Co tam tomu říkají?" zeptal se prezident, když dočetl.

"Hanson tomu říká zbytečný poplach," odpověděl Jack. "Ale velvyslanec své lidi nechal po tu dobu uvnitř, protože nechtěl způsobit ‚incident'. Tohle je jediná zpráva očitého svědka, kterou máme, kromě zprávy lidí od televize."

"Ještě jsem text jeho projevu nečetl. Někde to tu mám." Durling ukázal na stůl.

"Mohlo by být dobré přečíst si ho. Já jsem to právě udělal."

Prezident přikývl. "A co dalšího? Vím, že je toho víc."

"A řekl jsem Mary Pat, aby aktivovala BODLÁK." Krátce vysvětlil, co to je.

"Měl jste mě ale nejdřív požádat o souhlas."

"Proto jsem tady, pane. O Clarkovi něco víte. Jen tak lehce se nepoleká. BODLÁK se týká pár lidí z jejich ministerstva zahraničí a ministerstva průmyslu a zahraničního obchodu. Myslím, že bychom měli vědět, jak věci berou."

"Nejsou to nepřátelé," poznamenal Durling.

"Pravděpodobně ne," připustil Jack, a poprvé vzal na vědomí skutečnost, že náležitá odpověď nezní určitě ne, skutečnost, kterou prezident přijal zvednutím obočí. "Pořád ještě potřebujeme mít přehled, pane. To je moje doporučení."

"Dobrá. Schváleno. Co dál?"

"Také jsem jí řekl, aby dostala Kimberly Nortonovou ven, co nejdřív. Mělo by se to stát během příštích dvaceti čtyř hodin."

"Pošleme Gotovi zprávu, ne?"

"To je možné. Jednodušší verze je, že víme, že tam je, a je americká občanka a..."

"A já mám taky děti. Také schváleno. Schovejte si zbožnost do kostela, Jacku," přikázal prezident s úsměvem. "Jak to proběhne?"

"Když bude souhlasit s odchodem, dovezou ji na letiště, a odtud letadlem do Soulu. Budou pro ni mít šaty, nový pas a letenku první třídy pro ni a její doprovod, který pro ni přijde na letiště. Pak přesedne na KAL do New Yorku. Ubytujeme ji v hotelu a vyzpovídáme. Letadlem tam ze Seattlu dopravíme rodiče a vysvětlíme jim, že se má věc udržet v tichosti. Holka bude asi potřebovat poradu s psychologem - myslím tím, že ji bude opravdu potřebovat. Také to se udělá v tichosti. FBI u toho bude. Její otec je policista. Měl by hrát s námi." A to bylo vcelku fér, ne?

Prezident přikývl. "Tak co tedy Gotovi o tom řekneme?"

"O tom rozhodnete vy, pane prezidente. Teď bych žádné doporučení neměl. Nejdřív si s děvčetem popovídáme. Řekněme tak týden, a pak se velvyslanec

ohlásí na obvyklou zdvořilostní návštěvu, aby jejich novému přednostovi vlády předal vaše pozdravy..."

"A zeptal se ho zdvořile, jak jeho krajané budou reagovat, kdyby vyšlo najevo, že pan Nacionalista píchá s běloškou. Pak nabídneme olivovou ratolest, ano?" Durling to chápe dost rychle, říkal si Jack.

"To je moje doporučení, pane."

"Jen malou snítku," poznamenal prezident suše.

"Pro tuto chvíli jen s jednou olivou," připustil Ryan.

"Schváleno," řekl Durling znovu, a ostřeji dodal: "Příště už navrhnete jakou olivovou ratolest nabídnout?"

"Ne, pane. Přehnal jsem to snad?" zeptal se Jack a uvědomil si, jak daleko zašel.

Durling se téměř omluvil za to, jak příkře se svým poradcem pro národní bezpečnost mluvil. "Víte, Bob o vás říkal pravdu."

"Prosím?"

"Bob Fowler," pokračoval Durling a pokynul Jackovi, aby se posadil do křesla. "Když jsem vás tu měl poprvé, pěkně jste mě nadzvednul."

"Pane, tenkrát jsem byl přepracovaný, vzpomínáte?" Jack si vzpomínal. Noční můry ještě nepřestaly. Viděl sám sebe, jak sedí v Národním středisku armádního velení a říká lidem, co mají dělat, ale v té noční můře ho nemohli vidět ani slyšet, když horkou linkou přicházela zpráva za zprávou a jeho země byla blíž a blíž k válce, kterou on v podstatě zastavil. Do otevřených médií se ta událost nikdy celá nedostala. Všichni, kdo tam byli, ale věděli.

"Tehdy jsem to nechápal. A stejně" - Durling zvedl paže, aby se protáhl - "když jsme loni v létě spadli do jámy, Bob a já jsme si v Camp Davidu pohovořili. Na tu práci vás doporučil. Překvapen?" zeptal se prezident s pokřiveným úsměvem.

"Moc," připustil Jack klidně. Arnie van Damm mu o tomhle nikdy nevyprávěl. Ryanovi vrtalo hlavou proč.

"Říkal, že jste klidný a vyrovnaný chlap, když je nějaký průšvih. Také říkal, že jinak jste předpojatý šťoura. Bob Fowler charaktery posoudit umí, to tedy ano." Durling mu poskytl chvilku, aby si to srovnal. "Jste dobrý do nepohody, Jacku. Udělejte nám oběma tu laskavost a pamatujte si, že bez mého souhlasu můžete jít jen až takhle daleko. Vy jste měl zase nějaké dohadovačky s Brettem, co?"

"Ano, pane." Jack sklonil hlavu jako školák. "Jen takové malé."

"Nejděte do toho moc ostře. Je to můj ministr zahraničí."

"Rozumím, pane."

"Na Moskvu jste připravený?"

"Cathy se na to moc těší," odpověděl Ryan, rád, že se předmět hovoru změnil, a uvědomil si, že Durling s ním zachází opravdu moc dobře.

"Rád ji zase uvidím. Anne ji má ráda. Ještě něco?"

"Teď zrovna ne."

"Jacku, díky za povzbuzení," řekl Durling, aby setkání skončilo ve smírném tónu.

Ryan vyšel z pracovny dveřmi po levé straně, prošel kolem salonku (Teddyho) Roosevelta a mířil ke své kanceláři. Ed Kealty zde zase je, jak viděl, pracoval ve své kanceláři. Uvažoval, kdy se to provalí, a uvědomoval si, že nad prezidentem, jakkoliv byl potěšen událostmi dne, stále ještě visí tenhle skandál. Zase ten meč, říkal si Jack. Tentokrát dohnal věci trochu daleko, a jeho úkolem bylo prezidentovi práci ulehčovat ne ztěžovat. Šlo o víc než o mezinárodní zápletky - a politika, něco, co se už léta snažil udržet si od těla co nejdál, byla stejně skutečná jako cokoliv jiného.

Fowler? No, sakra.

V tu dobu to bude bezpečné, to věděli. Goto měl projev v televizi, svůj první vysílaný projev jakožto předseda vlády, a ať bude říkat cokoliv, dávalo

to jistotu, že ten večer se svou mladou milenkou nebude. Možná, že ta noční práce bude zajímavým a užitečným kontrapunktem k tomu, co politik chtěl sdělit, něco jako odpověď, od Ameriky. Oběma se tahle představa líbila.

John Clark a Ding Chavez šli podél bloku ve správnou dobu a hleděli přes ulici, plnou lidí, na nenápadnou budovu. Takhle vypadají všechny, říkal si John. Třeba někomu dojde, že rýhovaná fasáda nebo výšková budova je vlastně lepší kamufláž, ale třeba také ne. Spíš zde zase přišla ke slovu nuda. Z budovy vyšel člověk a levou rukou si sundal sluneční brýle. Dvakrát si levačkou přejel vzadu po hlavě, aby si uhladil vlasy, a odcházel. Nomuri nezjišťoval přesně, kde je pokoj Kim Nortonové. Přijít tak blízko bylo riskantní, ale přišel rozkaz tohle riziko podstoupit, a teď, když dal znamení, odcházel k místu, kde nechal auto. Za deset vteřin se Nomuri ztratil v davu na chodníku. Ding také. Při své výšce, se svými lesklými černými vlasy a se svou pletí mohl Chavez při pohledu zdálky téměř splývat s davem. Vlasy ostříhané tak, jak ho k tomu jeho partner donutil, pomohly ještě víc. Zezadu to byl jen jeden z lidí na chodníku. To se hodí, říkal si Clark a připadal si ještě nápadnější, zvlášť v této chvíli.

"Tak, představení začíná," vydechl Ding. Oba přešli ulici, jak jen mohli nejnenápadněji.

Clark byl oblečen jako úředník, ale ještě nikdy si nepřipadal tak nahý. Ani on ani Ding neměli nic, ani kapesní zavírací nůž. Ačkoliv byli oba vycvičení v bojovém umění, měli toho za sebou dost na to, aby dali přednost zbrani - tak se dá nepřítel udržet dál od těla.

Štěstí se na ně usmálo. V malé vstupní hale budovy nebyl nikdo, kdo by si jejich přítomnosti všiml. Oba muži vykročili nahoru po schodišti. Druhé poschodí, úplně vzadu, nalevo.

Nomuri svůj úkol splnil dobře. Chodba byla prázdná. Clark šel první a rychle kráčel tlumeně osvětlenou chodbou. Zámek byl jednoduchý. Ding hlídal, a on vytáhl lupičské nářadí a poradil si s ním, pak dveře rychle otevřel. Teprve uvnitř si uvědomili, že je všechno v háji.

Kimberly Nortonová byla mrtvá. Ležela na tenké matraci, měla na sobě nepříliš drahé hedvábné kimono, shrnuté pod koleny, takže odhalovalo nohy. Vespod se na těle už začínalo objevovat posmrtné zmodrání, jak se tam v důsledku zemské přitažlivosti hromadila krev. Brzy bude mít tělo nahoře popelavou barvu a vespod bude hnědočervené. Smrt je tak krutá, říkal si Clark. Nestačilo, že jen ukradla život. Ukradla i všechnu krásu, kterou kdysi měla. Byla hezká - no, v tom to přece bylo, ne? John porovnal podobu mrtvé s fotografií, na okamžik viděl prchavou podobnost se svou mladší dcerou Patsy. Podal snímek Dingovi. Byl zvědav, jestli mladík dojde ke stejnému závěru. "Je to ona."

"Souhlasí, Johne," řekl Chavez chraptivě. "Je to ona." Pomlka. "Doprdele," uzavřel tiše, a dlouhou chvíli zkoumal její tvář, až se jeho obličej zkřivil vztekem. Tak, říkal si Clark, došlo mu to taky. "Máš aparát?"

"Jo." Ding vytáhl z kapsy kalhot kompaktní aparát na kinofilm. "Zahrajem si na policajty?"

"Tak."

Clark se sehnul, aby si mrtvou prohlédl. Bylo to k zbláznění. Nebyl patolog, a ačkoliv o smrti toho věděl hodně, na to, aby tohle provedl dobře, toho bylo potřeba vědět víc. Tady... v žíle nahoře na nártu jediný vpich. Nic víc než to. Takže brala drogy? Jestli ano, dávala si pozor, říkal si John. Vždycky jehlu očistila a... Rozhlédl se po pokoji. Tamhle. Lahvička s lihem a plastikový sáček s chomáčky vaty, a sáček s jehlami. "Žádné jiné vpichy nevidím."

"Ty nejsou vždycky vidět, člověče," poznamenal Chavez. Clark vzdechl, rozvázal kimono a rozhrnul ho. Pod ním neměla nic. "Kurva!" Chavezovi se zadrhl hlas. Mezi stehny byla tekutina. "Tohle říkat se vůbec nehodí," poznamenal na to Clark šeptem. Za celé roky se nedostal takhle blízko k tomu,

aby se přestal ovládat. "Udělej snímky."

Ding neodpověděl. Aparát bleskl a s jemným vrčením přetočil film. Fotografoval místo tak, jak by to asi udělal soudní fotograf. Clark začal upravovat kimono a zbytečně vracel dívce důstojnost, o kterou ji smrt a lidé nedokázali oloupit.

"Moment, počkej... levá ruka."

Clark ji prohlížel. Jeden nehet byl zlomený. Ostatní byly středně dlouhé, rovnoměrně pokryté bezbarvým lakem. Prohlédl ostatní. Něco pod nimi bylo.

"Někoho poškrábala?" zeptal se Clark.

"Vidíte na ní někde, že by poškrábala sebe, pane C.?"

"Ne."

"Takže nebyla sama, když se to stalo, člověče. Podívej se jí znova na kotníky," naléhal Chavez.

Na levé noze, na té se vpichem, byly na spodní straně kotníku modřiny, téměř ztracené v modrající kůži. Chavez udělal poslední snímek.

"To jsem si mohl myslet."

"Proč, to mi řekneš pak. Teď padáme," řekl John a vstal.

Ani ne za minutu byli venku zadními dveřmi, v kroutící se uličce, a zpátky na hlavní třídě, a čekali na své auto.

"Bylo to jen tak tak," poznamenal Chavez, když před číslem 18 zastavilo policejní auto. Patnáct vteřin po něm dorazil televizní štáb.

"Není to krása? Pěkně si všechno dají dohromady... Tak co je to, Dingu?"

"Je to jinak, pane C. Vypadá to jako předávkování, jo?"

"Jo, proč?"

"Když se předávkuješ herákem, člověče, je konec hned. Bum, a sbohem. Kdysi jsem viděl jednoho chlápka takhle skončit, vůbec si tu jehlu nevytáhnul z paže, víš? Srdce se zastaví, plíce přestanou pracovat, konec. Nevstaneš a neodložíš jehlu a zase si nelehneš. Modřiny na noze. Někdo jí to píchnul. Byla zavražděná, Johne. A pravděpodobně taky znásilněná."

"Viděl jsem to její vybavení. Všechno Made in USA. Pěkně narafičené. Případ uzavřou, obviní holku i její rodinu, a svým lidem dají názorné poučení." Clark se ohlédl, když za rohem vyjelo auto. "Máš dobré oči, Dingu."

"Díky, šéfe." Chavez opět ztichl, a teď, když už mohl o celé věci jen přemýšlet, se v něm vzmáhal hněv. "Víš, rád bych toho chlapa potkal."

"Toho nepotkáme."

Čas na trochu zvrhlou představu. "To vím, ale býval jsem Ninja, pamatuješ? Mohla by to být legrace, zvlášť s holýma rukama."

"To akorát láme kosti, a hodně často tvoje vlastní."

"Chtěl bych vidět jeho oči, až by se to stalo."

"Tak si vezmi pořádný puškohled," poradil mu Clark.

"Pravda," připustil Chavez. "Co je to za druh lidí, kteří se na tohle dají, pane C. ?"

"Zkurvení hajzli, Domingo. Pár jsem jich potkal, kdysi."

U auta se Dingovy černé oči upřely na Clarka.

"Možná, že tohohle potkám osobně, Johne. El fado zná kouzla. Prima kouzla."

"Kde je?" zeptal se Nomuri od volantu. "Jedle," řekl mu Clark.

"Měli jste slyšet ten projev," řekl Ghet, když ujížděl ulicí a usilovně přemýšlel, co se asi pokazilo.

"To děvče je mrtvé," řekl Ryan prezidentovi sotva o dvě hodiny později, ve 13.00 washingtonského času.

"Přirozené příčiny?" zeptal se Durling.

"Předávkování drogou, pravděpodobně ne vlastním zaviněním. Mají fotografie. My bychom je měli mít do šestatřiceti hodin. Naši hoši zmizeli právě včas. Japonská policie se objevila pěkně rychle."

"Moment. Zabrzděte. Říkáte vražda?"

"To si naši lidé myslí, ano, pane prezidente."
"A vědí toho dost, aby to takhle vyhodnotili?"
Ryan se posadil a došel k názoru, že musí trochu vysvětlovat. "Pane, náš starší pracovník o tom něco ví, ano."
"To bylo pěkně řečeno," řekl prezident suše. "Víc o tom teď nemusím vědět, co?"
"Zrovna teď pro to není důvod, pane, ne."
"Goto?"
"Možná někdo z jeho lidí. Teď bude nejlepším ukazatelem to, jakým způsobem to bude hlásit jejich policie. Když něco z toho, co nám řeknou, bude v rozporu s tím, co jsme se dověděli od našich vlastních lidí, pak budeme vědět, že si někdo pohrál s údaji, a ne moc lidí má schopnost nařídit změny v policejních hlášeních." Jack se na okamžik odmlčel. "Pane, získal jsem ještě další nezávislé hodnocení charakteru toho člověka." Pak opakoval příběh Kris Hunterové.
"Říkáte, že se domníváte, že dal to děvče zabít, a svou policii použije k tomu, aby to zakryl? A vy jste věděl, že má takové věci rád?" Durling zrudl. "Chtěl jste, abych tomuhle parchantovi nabídl olivovou ratolest? Co je to s vámi, ksakru?"
Jack se zhluboka nadechl. "Dobrá, ano, pane prezidente. Koledoval jsem si o to. Otázkou teď je - co uděláme?"
Výraz Durlingova obličeje se změnil. "To jste si nezasloužil, promiňte."
"Zasloužím si to, pane prezidente. Mohl jsem říct Mary Pat, aby ji dostala ven už dávno - ale neudělal jsem to," doznal Ryan zarmouceně. "Netušil jsem, že k něčemu takovému dojde."
"To netušíme nikdy, Jacku. A teď co?"
"Nemůžeme to říci právnímu přidělenci jejich velvyslanectví, protože o tom ještě ‚nevíme', ale připravíme FBI na to, aby se na to podívala, až budeme oficiálně vyrozuměni. Mohu zavolat Danu Murrayovi."
"Shawovu vykonavateli?"
Ryan přikývl. "Dan a já se známe už dlouho. Pokud jde o politickou stránku, nejsem si jist. Právě přišel přepis jeho televizního projevu. Než ho budete číst, nu, potřebujete vědět, s kým máme co do činění."
"Povězte mi, kolik takovýchhle ordinérních parchantů řídí státy?"
"To víte vy líp než já, pane." Jack o tom chvilku uvažoval. "Není to úplně špatné. Takoví lidé jsou slabí, pane prezidente. Zbabělci, v podstatě. Když už má člověk mít nepřátele, je líp, když mají slabosti."
Mohl by vykonat státnickou návštěvu, uvažoval Durling. Možná, že ho budeme muset usadit v sídle viceprezidenta hned přes ulici. Uspořádat slavnostni občd: všichni vkročíme do Východního sálu a proneseme pěkné projevv, všichni si připijeme, a budeme si potřásat rukama jako bychom byli ti nejlepší kamarádíčkové. Ksakru s tím! Zvedl složku s Gotovým projevem a zběžně ho prolistoval.
"Ten zatracený hajzl! ‚Amerika to bude muset pochopit' prd!"
"Zlost, pane prezidente, není dobrý způsob jak řešit problémy."
"Máte pravdu," uznal Durling. Okamžik nic neříkal, pak se křivě usmál. "Vy prchlivý jste, jak si vzpomínám."
Ryan přikývl. "Z tohohle mě už obviňovali, ano, pane."
"No, tak to nás čekají dvě pěkně velké věci, až se vrátíme z Moskvy."
"Tři, pane prezidente. Budeme muset rozhodnout, co uděláme s Indií a Srí Lankou." Z výrazu Durlingova obličeje Jack viděl, že na tohle prezident zapomněl.

Durling si dovolil pozapomenout na ještě další problém.
"Jak dlouho ještě budu muset čekat?" zeptala se slečna Lindersová.
Murray její bolest viděl ještě jasněji, než jak ji slyšel. Jak tohle lidem vysvětlit? Už nyní byla obětí hanebného zločinu, a vyšla s tím na veřejnost,

obnažila svou duši před všemožnými cizími lidmi. Proces nebyl žádná maličkost pro nikoho, ale nejméně pro ni. Murray byl dobrý a zkušený vyšetřovatel. Uměl utěšit, dodat odvahy, vyrazit z lidí informace. Byl to první agent FBI, který vyslechl její příběh, a během procesu se stal součástí skupiny, která pečovala o její duševní zdraví stejně, jako doktorka Goldenová. Potom přišla další dvojice agentů, muž a žena, kteří se na takovéto případy specializovali víc. Po nich přišli dva specialisté psychiatři, kteří ji vyslýchali poněkud ostřeji, jednak aby se definitivně prokázalo, že její příběh je do všech detailů pravdivý, jednak aby jí dali ochutnat nepřátelství, se kterým se setká.

Během toho všeho, uvědomoval si Murray, se z Barbary Lindersové stávala ještě větší oběť, než byla dříve. Nejprve se odhodlala svěřit se Clarice, pak totéž s Murrayem, pak zase, a ještě jednou. A teď měla před sebou tu nejtěžší zkoušku, protože někteří členové výboru pro soudnictví byli přívrženci Eda Kealtyho, a někteří si vezmou za svou věc bušit do svědka, buď aby se zavděčili kamerám, nebo aby prokázali svou nestrannost a právnickou profesionalitu. Tohle Barbara věděla. Murray sám ji očekávanou zkouškou provedl a zasahoval ji těmi nejhroznějšími otázkami - vždy je uvedl co nejohleduplnějším úvodem jako "Jedna z věcí, na které můžete čekat, že se budou ptát, je..."

Vybralo si to svou daň, a těžkou daň. Barbara - teď si byli příliš blízcí na to, aby na ni myslel jako na slečnu Lindersovou - prokázala veškerou odvahu, jaká se dala očekávat od oběti zločinu, a ještě něco víc. Jenže odvaha není něco, co se bere ze vzduchu. Bylo to jako bankovní účet. Člověk mohl vybrat jenom tolik a tolik, než bylo třeba zastavit, dopřát si času na složení nových vkladů. Už jen to čekání, nejistota, kdy bude nucena usednout ve výborové místnosti a pronést úvodní prohlášení před rozzářenými televizními reflektory, jistota, že bude muset obnažit duši před celým světem... bylo to, jako by noc za nocí přicházel bankovní lupič a ukrádal z jejího těžce nabytého vnitřního odhodlání.

Pro Murraye to bylo těžké. On svůj případ zpracoval, připravil půdu u státního zástupce, ale byl také tím, kdo k ní měl blízko. Je to moje poslání, říkal si, ukázat této ženě, že muži nejsou jako Ed Kealty, že takové činy odpuzují muže stejně, jako odpuzují i ženy. Byl jejím potulným rytířem. Hanba a nakonec uvěznění toho zločince teď bylo životním posláním víc jeho než jejím.

"Barbaro, musíte to tam všechno vydržet a překonat, dítě. Toho parchanta dostaneme, ale nedokážeme to jaksepatří, jestli..." Mluvil a mluvil, a vkládal do svých slov přesvědčení, které necítil. Odkdy se do kriminálního případu plete politika? Byl porušen zákon. Měli své svědky, hmatatelné důkazy, ale teď uvázli na mrtvém bodě, a to bylo pro oběť stejně škodlivé, jako mohl být škodlivý kterýkoliv obhájce.

"Trvá to příliš dlouho!"

"Ještě dva týdny, možná tři, a pak to půjde před soud, Barbaro."

"Podívejte, já vím, že se něco děje, jasné? Myslíte, že jsem pitomá? Teď přece nikde nepronáší projevy, ani neotvírá nové mosty nebo co. Někdo mu o tom řekl, a on se teď sichruje!"

"Já myslím, že tu jde hlavně o to, že ho prezident úmyslně drží u sebe, aby, až to praskne, nemohl příliš spoléhat na veřejnost a její podporu. Prezident je na naší straně, Barbaro. O případu jsem ho informoval sám, a on řekl ‚Zločinec je zločinec', a to je přesně to, co se slušelo, aby řekl."

Její oči se setkaly s jeho. Byly vlhké a zoufalé. "Už jsem na dně, Dane."

"Ne, Barbaro, nejste," lhal Murray. "Jste pevná, chytrá a statečná žena. Zvládnete to. Na dně bude on." Daniel E. Murray, zástupce ředitele Federálního úřadu pro vyšetřování, natáhl přes stůl ruku. Barbara Lindersová ji uchopila, tiskla ji jako dítě tiskne ruku otci, a snažila se věřit a důvěřovat, a jemu bylo hanba, že musí platit takovou cenu proto, že prezident Spojených států

musí podřídit kriminální případ politice. Možná to mělo smysl ve velké hře, ale pro policistu zbude z velké hry obvykle jeden zločinec a jedna oběť.

16

## Užitečná zatížení

S posledním krokem při přípravě raket SS-19/H-11 k použití se muselo počkat na oficiální schválení premiéra. V některých ohledech byl konečný vývoj zklamáním. Původně doufali, že budou na špici každé z nich moci připevnit celý komplex bojových hlavic, přinejmenším šest, ale to by znamenalo vyzkoušet sběrnici mezistupně při letu, a to bylo přece jen trochu nebezpečné. Utajení celého projektu bylo daleko důležitější než počet hlavic, jak rozhodli ti, kdo k tomu měli pravomoc. A později to vždycky mohou napravit. Přesně z tohoto důvodu úmyslně nechali horní část ruské konstrukce tak, jak byla, a v této chvíli budou úplně stačit desetimegatunové hlavice.

Pomocné posádky otvíraly jednotlivá sila, jedno po druhém, a velká tělesa nosičů byla jedno po druhém vyzvedávána z plošinových vozů, usazována na místo a pak zakryta aerodynamickými kokony. A opět ruská konstnikce danému účelu dobře posloužila. Každá taková operace si vyžádala něco přes hodinu, a proto na celou operaci stačila jediná noc a dvacetičlenná posádka. Sila byla opět uzavřena, a vše bylo hotovo. Jejich země se teď stala jadernou mocností.

"Ohromující," poznamenal Goto.

"V podstatě velmi jednoduché," odpověděl Jamata. "Vláda poskytla fondy na výrobu a zkoušku ‚startovacích motorů' jako součást našeho kosmického programu. Plutonium přišlo z komplexu reaktoru Mondžu. Konstrukce a stavba hlavic byla hračka. Jestli jakous takous hlavici dokážou vyrobit nějací Arabové někde v jeskyni v Libanonu, jak těžké to potom může být pro naše techniky?" De facto vláda tak či onak poskytla fondy na všechno kromě hlavic, a Jamata si byl jist, že neformální konsorcium, které provedlo to druhé, později také dostane svoje. Neudělali to pro svou zem? "Hned začneme s výcvikem personálu jednotek domobrany, aby mohly nahradit naše lidi - hned jak nám je k tomu účelu poskytnete, Goto-sane."

"Ale Američané a Rusové..."

Jamata odfrkl. "Ti teď mají každý po jedné raketě, a ty budou úředně zničeny tento týden, jak všichni uvidíme v televizi. A jak víte, jejich ponorky s raketami byly odstaveny. Jejich střely Trident už jsou všechny pryč, a ponorky čekají na demontáž. A pouhých deset použitelných mezikontinentálních balistických raket nám dává strategickou výhodu."

"Ale co když se pokusí stavět další?"

"To nemohou - aspoň ne nějak snadno," opravil se Jamata. "Výrobní linky byly zavřeny, a podle smlouvy byly pod mezinárodním dohledem zničeny všechny stroje na jejich výrobu. Znovu začít by si vyžádalo celé měsíce, a my bychom na to brzy přišli. Dalším naším důležitým krokem bude zahájit rozsáhlý program stavby lodí," - k čemuž byly Jamatovy loděnice připraveny - "aby nás nikdo nemohl připravit o převahu v západním Pacifiku. V tuto chvíli, za pomoci štěstí a našich přátel, budeme mít dost, abychom vydrželi. Než se budou moci proti nám postavit, naše strategické postavení bude natolik dobré, že se s ním budou muset smířit a jednat s námi jako rovný s rovným."

"Takže já teď mám vydat příkaz?"

"Ano, pane premiére," odpověděl Jamata a ještě jednou mu vysvětlil, co patří k jeho práci.

Goto si zamnul ruce a pohlédl na ozdobný stůl, pro něj tak nový. Stále slaboch, pokračoval jen váhavě. "Takže je to pravda, že moje Kimba užívala drogy?"

Jamata zdrženlivě přikývl, uvnitř touto otázkou rozezlen. "Velmi smutné, vidle? Můj šéf bezpečnosti, Kamata, ji našel mrtvou a zavolal policii. Zdá se, že si dávala dobrý pozor, ale ne dost."

Goto potichu vzdechl. "Hloupá holka. Její otec je policista, víte? Velmi přísný člověk, říkala. Nerozuměl jí. Já ano," řekl Goto. "Byla to laskavá a jemná duše. Byla by z ní dobrá gejša."

Je to podivuhodné, jak se lidé ve smrti mění, uvažoval Jamata chladně. Ta bláznivá, nestydatá holka se postavila rodičům na odpor a pokoušela se jít světem svou vlastní cestou, ale zjistila, že svět nepřipravené nešetří. Ale protože dokázala dát Gotovi iluzi toho, že je muž, je z ní teď laskavá a jemná duše.

"Goto-sane, můžeme si dovolit, aby o osudu naší země rozhodovali takovíhle lidé?"

"Ne." Premiér zvedl telefon. Musel se podívat do spisu na svém stole, aby měl správné číslo. "Vyšplhejte na horu Niitaka," řekl, když dostal spojení, a opakoval tak rozkaz, který byl vydán před více než padesáti lety.

Letoun byl v mnoha ohledech jedinečný, ale v jiných zase naprosto obyčejný. VC-25B byl vlastně armádní verzí ctihodného dopravního letadla Boeing 747. Letoun, jehož konstrukce byla stará celých třicet let, a dosud se sériově vyráběl v závodě u Seattlu, byl natřen barvami, zvolenými politicky vybraným výtvarníkem, aby v cizích zemích působil náležitým dojmem, ať se jednalo o kteroukoli zemi. Usazen sám na betonové ploše, byl obklopen bezpečnostním personálem v uniformách, ‚s oprávněním', v suchém jazyce Pentagonu, použít své pušky M16 s mnohem menšími průtahy než ozbrojené stráže ve většině ostatních federálních institucí. Byl to zdvořilejší způsob jak říci ‚nejdřív střílej, pak se vyptávej'.

Nástupní tunel u letounu chyběl. Lidé do něj museli vyšplhat jako v padesátých letech, ale přesto měl detektor kovu a zavazadla se stále ještě musela kontrolovat - tentokrát to dělal letecký a bezpečnostní personál, který rentgenem kontroloval všechno, a většinu toho otvírali, aby provedli vizuální kontrolu.

"Doufám, žes nechala spodní prádlo doma," poznamenal Jack s úsměvem, když na pult zvedal poslední zavazadlo.

"Uvidíš, až budeme v Moskvě," odpověděla profesorka Ryanová s šibalským mrknutím. Byla to její první cesta na státní návštěvu, a všechno na vojenské letecké základně v Andrewsu pro ni bylo nové.

"Buďte zdráva, doktorko Ryanová! Konečně se setkáváme." Helen d'Agustinová k nim přikročila a podávala jim ruku.

"Cathy, tohle je nejhezčí tělesná stráž na světě," řekl Jack, když své ženě agentku představoval.

"Na ten minulý slavnostní oběd jsem se nedostala," vysvětlovala Cathy. "Měli jsme na Harvardu seminář."

"No, tahle cesta by měla být vzrušující," řekla agentka a nenápadně se vzdálila, aby pokračovala ve svých povinnostech.

Ne tak vzrušující jako ta minulá, říkal si Jack při vzpomínce na jiný příběh, který nemohl nikomu vyprávět.

"Kde má zbraň?" zeptala se Cathy.

"Ještě jsem ji nikdy neprohledával, miláčku," řekl Jack a tentokrát mrkl on.

"Jdeme teď na palubu?"

"Já na palubu mohu, kdy chci," odpověděl jí manžel. "Jsem natřený na důležito." Bude líp nastoupit dřív a ukázat jí to uvnitř, rozhodl se a zamířil ke dvířkům. Prezidentova 747, která v době, kdy její tělesná schránka ještě sloužila civilním účelům, dokázala vynést do výšky tři sta cestujících, byla vybavena na to, aby nesla třetinu tohoto počtu v přepychovém pohodlí (pochopitelně tu však bylo ještě jedno doprovodné letadlo). Jack nejprve

ukázal ženě, kde budou sedět, a vysvětloval, že rozsazení na hradě je naprosto jasné. Čím sedí člověk blíž k předku letadla, tím je důležitější. Prostory pro prezidenta jsou v přídi letadla, kde se daly dvě pohovky přeměnit na lůžka. Pak hned budou Ryanovi a van Dammovi, asi šest metrů dozadu, kde mohlo sedět osm lidí, ale tentokrát jich bude jen pět. S nimi bude ředitelka prezidentova tiskového štábu, starostlivě uspěchaná a obvykle splašená bývalá vedoucí pracovnice televize, jménem Tish Brownová, nedávno rozvedená. Méně významní členové pracovního štábu byli roztříděni směrem dozadu podle stále menší významnosti, až se člověk dostal k zástupcům médií, považovaným za ještě méně významné.

"Tohle je kuchyňka?" zeptala se Cathy.

"Palubní kuchyně," opravil ji Jack. Byla působivá, stejně jako jídla, která se tam připravovala; doopravdy se tam vařila z čerstvých surovin, ne ohřívala, jak tomu bylo na dopravních letadlech.

"Je větší než naše!" poznamenala, k pobavenému potěšení hlavního kuchaře, seržanta letectva.

"No, tak úplně ne, ale šéfkuchař je lepší, ne, seržante?"

"Já se teď otočím. Můžete ho něčím praštit, paní, nikomu to neřeknu."

Cathy se tomu šťouchnutí jen zasmála. "Proč není nahoře v salonku?"

"Tam je to skoro všechno samé spojařské zařízení. Prezident si tam rád zajde a popovídá si s posádkou, ale ti hoši, co tam nahoře sídlí, jsou většinou šifráci."

"Šifráci?"

"Spojaři," vysvětlil Jack a vedl ženu zpátky k jejich sedadlům. Sedadla byla kožená, béžové barvy, zvlášť široká a zvlášť měkká, s nedávno instalovanými sklopnými televizními obrazovkami, osobními telefony a dalšími věcičkami, které Cathy začala zaznamenávat, až po prezidentskou pečeť na přezkách pásů.

"Tak teď vím, co doopravdy znamená první třída."

"Pořád to bude jedenáctihodinový let, děvče," poznamenal Jack a usazoval se, zatímco nastupovali ostatní. Když bude mít štěstí, bude moci celou cestu spát.

Prezidentovo prohlášení při odletu přenášela televize, a přenos proběhl obvyklým způsobem. Mikrofon už byl připraven tak, aby se v pozadí tyčil prezidentský letoun Air Force One, aby prezident každému připomněl, kdo je, a aby to prokázal svým osobním letadlem. Roy Newton nejpečlivěji ze všeho sledoval časový rozvrh. Prohlášení, jako bylo tohle, nikdy neměla žádný zvláštní význam, a přenášela se pouze při přímém přenosu z jednání Kongresu, ačkoliv tu vždycky byli lidé od novin s kamerami pro případ, že by letadlo při vzletu explodovalo. Na závěr Durling vzal svou ženu Anne za paži a kráčel ke schůdkům, kde mu zasalutoval seržant. U dvířek letadla se prezident a první dáma otočili, aby naposled zamávali, jako by už byli na turné při volební kampani - přesně vzato, tato cesta vlastně byla součástí tohoto téměř nepřetržitého procesu -, a vešli dovnitř. Přenos se vrátil do sněmovny, kde různí méně významní členové pronášeli své krátké projevy na zvláštní objednávky. Jak Newton věděl, prezident bude ve vzduchu jedenáct hodin, delší dobu, než potřeboval.

Byl čas pustit se do práce.

Staré úsloví má pravdu, říkal si, když uspořádával své poznámky. Když to ví víc než jeden, přestává to být tajemstvím. O to víc tehdy, když oba vědí část, a vědí také, kdo zná zbytek, protože pak si můžete sednout k obědu a pustit to, co víte, a ten druhý si myslí, že víte všechno, a pak vám řekne i to, co ještě úplně nevíte. Správné úsměvy, pokyvování, mručení a pár pečlivě volených slov udrží zdroj v chodu tak dlouho, až člověk do všeho pěkně vidí. Newton si říkal, že se špiony to nemůže být nijak moc jiné. Možná, že by byl dobrým vyzvědačem, ale nevynášelo by to víc než jeho pěkně narýsovaná práce v

Kongresu - vlastně ani ne tolik - a on se už dávno rozhodl, že svůj talent uplatní při něčem, co mu poskytne opravdu slušné živobytí.

Zbytek hry už byl o hodně snazší. Člověk si musel vybrat tu správnou osobu, které se informace dá, a pro tuto volbu stačilo jen pozorně číst místní noviny. Reportéři i reportérky měli každý něco, po čem zvlášť šli, něco, o co se opravdu vášnivě zajímali, a z tohoto důvodu se reportéři nijak nelišili od kohokoliv jiného. Když člověk věděl, který knoflík stisknout, mohl manipulovat s každým. Jaká škoda, že jsem pořádně nepracoval s lidmi ve svém okrese, říkal si Newton, když zvedl telefon a tiskl tlačítka.

"Libby Holtzmanová."

"Ahoj, Libby, tady Roy. Jak to jde?"

"Trochu pomalu," připustila a říkala si, jestli její manžel, Bob, něco ze své cesty s prezidentskou partou vytěží.

"Co bys říkala večeři?" Věděl, že její manžel je pryč.

"O čem to bude?" zeptala se. Věděla, že to není žádná tajná schůzka nebo něco podobně pitomého. Newton je hráč, a obyčejně měl něco zajímavého.

"Bude ti to stát za to," slíbil. "Jockey Club, sedm třicet?"

"Přijdu."

Newton se usmál. Je to fair play, ne? Přišel o místo v Kongresu kvůli obvinění z ovlivňování. Nebylo natolik závažné, aby stálo za obžalobu (to ovlivnil zase někdo jiný), ale dost na to, aby při tom volebním mezidobí přesvědčilo 50,7 procent voličů, že by měli hlasovat pro, aby šanci reprezentovat je dostal někdo jiný. V roce, kdy by se volil prezident, říkal si Newton, by byl téměř docela určitě vyvázl s vítězstvím, ale místo v Kongresu, jednou ztracené, se téměř nikdy nepodařilo získat zpět.

Mohlo to dopadnout o moc hůř. Tenhle život není přece špatný. Zůstal mu dům, děti zůstaly ve stejné škole, pak je dostal na univerzitu, zůstalo mu členství ve stejném exkluzivním venkovském klubu. Měl teď jen jiný volební obvod, žádné etické zákony, se kterými by si dělal těžkou hlavu - ne, že by to byl někdy dělal - a, hergot, docela určitě to vynášelo o moc víc.

Cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ šlo počítačem přes družici - vlastně pomocí tří spojení. Japonské námořnictvo přenášelo všechny své údaje do svého operačního střediska flotily v Jokohamě. Americké námořnictvo dělalo totéž, do operačního střediska v Pearl Harboru. Obě střediska vrchního velení používala pro přenos svých vlastních obrazů třetí spojení. Rozhodčí, kteří v obou místech sčítali body, tak měli přehled o všem, ale jednotliví velitelé flotil ne. Účelem hry bylo poskytnout oběma stranám výcvik ve skutečné bitevní situaci, a proto se nedoporučovalo podvádět - ‚podvádění' byla při vyhrávání válek samozřejmě koncepce střídavě uplatňovaná nepřítelem i vlastními silami.

Velitelé tichomořského typu flotil - admirálové, pověření velením hladinovým, leteckým, ponorkovým a podpůrným silám - sledovali ze svých židlí, jak se hra odvíjí, a každý z nich uvažoval o tom, jak si jeho podřízení budou vést.

"Sató není žádný trouba, co?" poznamenal komandér Chambers.

"Ten hoch udělal pár krásných tahů," vyslovil svůj názor doktor Jones. Jako vyššímu pracovníkovi s prověřením pro ‚speciální přístup' mu byl povolen vstup do střediska, když se za něj Mancuso zaručil. "Ale k tomu, aby se dostal na sever, mu to nepomůže."

"Ano?" otočil se s úsměvem velitel Tichomořské ponorkové flotily. "Ty víš něco, co nevím já?"

"Sonarová oddělení na Charlotte a Asheville jsou sakra dobrá, veliteli. Moji lidé s nimi pracovali na novém sledovacím softwaru, pamatujete?"

"Velící důstojníci také nejsou špatní," zdůraznil Mancuso.

Jones přikývl na souhlas. "To si pište, pane. Vědí jak naslouchat, přesně jako jste to uměl vy."

"Panebože," vydechl Chambers a pohlédl na své čtyři proužky na

náramenících, a měl dojem, že přidanou váhu cítí. "Admirále, jestlipak vás někdy napadne, jak bychom to tadyhle bez Jonsyho dokázali?"

"Měli jsme s sebou Lavala, vzpomínáte?" řekl Mancuso.

"Frantíkův syn je přední akustik na Asheville, pane Chambersi." Pro Jonese bude Mancuso vždycky velitel, ‚skipper', a Chambers vždycky bude poručík. Ani jeden z obou důstojníků proti tomu nic nenamítal. Bylo to jedno z pravidel služby na moři, které platilo pro vztah mezi důstojníky a - v tomto případě bývalými - povolanci.

"To jsem nevěděl," přiznal velitel Tichomořské ponorkové flotily.

"Zrovna na ni nastoupil. Předtím byl na Tennessee. Moc chytrý kluk, za tři roky po škole to dotáhl na první třídu."

"To je dřív než vy," poznamenal Chambers. "To je tak dobrý?"

"Jo, to je. Snažím se získat ho ke své práci. Vloni se oženil, čekají dítě. Nemělo by být tak těžké nalákat ho na civilní život."

"Tak to ti moc děkuju, Jonesi," zavrčel Mancuso. "Měl bych tě odtud vyrazit."

"Ale jděte, veliteli. Jak je to už dlouho, co jsme se naposledy takhle sešli při nějaké pořádné legraci?" Kromě toho byl Jonesův nový velrybářský software začleněn do toho, co zůstalo z tichomořského akustického hlásného systému SOSUS pro sledování ponorek. "Je skoro čas znovu se podívat, jak se nám to vyvíjí."

To, že obě strany měly na hlavních velitelstvích těch druhých pozorovatele, trochu věci komplikovalo, hlavně proto, že na obou stranách měli zařízení a další věci, o které se, přesně řečeno, tak docela nedělili. V tomto případě byly stopy, zachycené systémem SOSUS, které mohly, ale také nemusely, pocházet od japonských ponorek severozápadně od Kure, lepší než to, co se objevovalo na hlavním grafu. Skutečné stopy se předávaly Chambersovi a Mancusovi. Každá strana měla dvě ponorky. Stopy ani jednoho z obou amerických plavidel nebyly zobrazeny, ale japonská plavidla měla obyčejné motory a musela pravidelně vystoupit na hloubku snorkelu, aby jejich dieselové motory mohly pracovat, a dobít akumulátory. Ačkoliv japonské ponorky měly své vlastní verze amerických systémů Prairie-Masker, Jonesův nový software toto protiopatření daleko překonal. Mancuso se s ostatními odebral k displeji v místnosti velitele Tichomořské ponorkové flotily, aby se podívali na nové údaje.

"No tak, Jonesi, řekni mi, co vidíš," přikázal Mancuso a pohlédl na tištěné výstupy od podvodních telefonů, které byly rozesety po dně Tichého oceánu.

Data se zobrazovala elektronicky jak na monitoru, podobném televizní obrazovce, tak na skládaném papíru, jaký se kdysi používal pro počítačové tištěné výstupy pro podrobnější rozbory. Pro takovouhle práci se dávala přednost papíru, a byly tu dva svazky. Jeden z nich už měli v rukou oceánografové místního oddělení SOSUS. Aby analýza byla skutečně nezávislá, a aby Mancuso viděl, jestli to Jones ještě umí, nechal si zvlášť pro sebe svazek, který analyzovali jeho vlastní lidé.

Ačkoliv Jonesovi ještě nebylo čtyřicet, měl už ve svých hustých tmavých vlasech šediny, a místo kouření žvýkal teď žvýkačku. Ta usilovnost ale zůstala, všiml si Mancuso. Doktor Ron Jones rychle procházel stránky, jako účetní, který je na stopě zpronevěry, jeho prst klouzal dolů po sloupcích, na nichž byly zaznamenány kmitočty.

"Předpokládáme, že budou funět tak každých osm hodin?" zeptal se.

"Je to chytré, udržovat baterie plně nabité," přikývl souhlasně Chambers.

"Podle jakého času operují?" zeptal se Jones. Americké ponorky obvykle seřizovaly své hodiny podle Greenwichského času - nedávno přejmenovaného na ‚univerzální čas' - to když se zmenšilo Královské námořnictvo, jehož moc kdysi umožnila, aby základní poledník stanovili Britové.

"Řekl bych, že podle tokijského," odpověděl Mancuso. "To je náš minus pět."

"Tak se začneme dívat po tom, jaká mají schémata operací, o půlnoci a v sudé hodiny, podle jejich času." Měli pět rozložených listů. Jones jeden kompletní svazek rozkládal a na okrajích poznamenával časové vztahy. To mu trvalo deset minut.

"Tady je jeden, a tady druhý. Tyhle dva jsou možné. Tenhle je také možný, ale ten se mi nezdá. Vsadil bych na tenhle... a na tenhle, jako začátek." Jeho prsty Cukaly na zdánlivě náhodné řady bodů. "Wally?"

Chambers se otočil ke druhému stolu a porovnával označené soubory se svými časy. "No teda, Jonesi, vy čaroději zatracená!" vydechl. Týmu zkušených techniků - všichni to byli odborníci - trvalo dvě hodiny to, co Jones před jejich opět nevěřícnýma očima dokázal za pár minut.

Kontrahent v civilu vytáhl plechovku coly z nedaleko stojící lednice a otevřel ji. "Pánové," zeptal se. "Kdo je přeborník všech dob?"

Tohle byla jen část, samozřejmě. Výstupy udávaly pouze kurz předpokládaných zdrojů zvuku, ale byla tu řada zařízení SOSUS na dně, a triangulace už byla hotová; vycházely z ní vztažné body do poloměrů deseti nebo patnácti námořních mil. I s Jonesovým upřesněním systému tu stále bylo moc a moc oceánu, který se musel prohledávat.

Zazvonil telefon. Byl to vrchní velitel Tichomořského loďstva. Mancuso hovor vzal a předal svá doporučení k sestavení vektorů pro Charlotte a Asheville k vyhledávání předpokládaných kontaktů. Jones úpravu sledoval a souhlasně pokývl.

"Skippere, víte co? Vy jste vždycky věděl, jak poslouchat."

Murray s náměstkem ředitele washingtonské pobočky prodiskutovával pár věcí týkajících se rozpočtu, a proto telefonní hovor zmeškal. Přísně tajné sdělení z Bílého domu bylo uloženo do trezorové kartotéky, a pak jeho sekretářku odvolali, aby si vyzvedla ze školy nemocné dítě. Proto se k němu rukou psané sdělení od Ryana dostalo pozdě, i když to nebyla ničí vina.

"Ta Nortonová," řekl, když vcházel do kanceláře ředitele Shawa.

"Špatné?"

"Mrtvá," řekl Murray a podal mu papír. Shaw ho rychle přejel očima.

"Doprdele," zašeptal ředitel FBI. "Měli jsme o ní něco, že by brala drogy?"

"Nic, nevzpomínám si."

"Něco z Tokia?"

"Ještě jsem to u advokáta neověřoval. Není na to vhodná doba, Bille."

Shaw přikývl a to, co si myslel, bylo jasné. Zeptejte se kteréhokoliv agenta FBI na případ, kterým se pyšní, vždycky je to únos. Takhle si FBI skutečně udělala v třicátých letech jméno. Lindberghův zákon dal FBI pravomoc pomáhat místní policii, jakmile existovala možnost, že se oběť dostala přes hranice státu. Už při pouhé možnosti - oběti byly jen zřídka dopravovány tak daleko - se celá váha a moc amerického předního úřadu pro prosazování zákona vrhla na případ jako smečka zvlášť hladových vlků. Skutečný úkol byl vždycky stejný: dostat oběť zpátky živou, a tady byly výsledky vynikající. Druhotným cílem bylo zajistit, obžalovat a soudit příslušné osoby, a tam byly výsledky, řečeno statisticky, ještě lepší. Ještě nevěděli, jestli Kimbeiry Nortonová byla obětí únosu. Věděli však, že se vrátí domů mrtvá. Už tuto pouhou skutečnost bral každý agent FBI jako profesní selhání.

"Její otec je policista."

"Pamatuji se, Dane."

"Zajedu tam a promluvím o tom s O'Keefem." Šlo tady přitom o to, že kapitán Norton si zasloužil, aby mu to sdělil jiný policista, ne média. A šlo také o to, že policisté, pracující na tom případu, to museli udělat, museli mu svou chybu přiznat. A půjde také o to, že se Murray podívá do spisů k případu sám, aby se ujistil, že všechno, co se dalo udělat, se udělalo.

"Tak den nebo dva tě teď pravděpodobně nebudu potřebovat," odpověděl Shaw.

"Ten případ s Lindersovou stejně musí počkat, až se prezident vrátí. Oukej, jdi balit."

"Tohle je lepší než Concorde!" rozplývala se Cathy nadšením před desátnicí letectva, která podávala večeři. Její manžel se málem rozesmál. Nestávalo se často, aby Caroline Ryanová takhle zírala, ale on byl na takovýto druh obsluhy zvyklý, a jídlo bylo skutečně lepší, než obyčejně jedla v lékařské jídelně v Hopkinsově nemocnici. A talíře tam neměly zlaté obroučky, jeden z důvodů, proč na Air Force One docházelo k tolika drobným krádežím.

"Víno pro dámu?" Ryan zvedl láhev ruského River chardonnay a naléval, když se snesl na stůl jeho talíř.

"V Buranově nepijeme víno, chápete," řekla desátnici malinko rozpačitě.

"Takhle je to poprvé s každým, doktorko Ryanová. Když budete něco potřebovat, stačí zazvonit." Zamířila zpátky do kuchyňky.

"Říkal jsem ti, Cathy, drž se mě."

"Koukala jsem, jak sis zvykl na létání," poznamenala a ochutnávala brokolici. "Čerstvá."

"Posádka je taky dobrá." Ukázal na číše. Ani vlnka.

"Mzda už tak dobrá není," řekl z drahé strany boxu van Damm, "ale zaměstnanecké výhody nejsou k zahození."

"Ten losos na černo není špatný."

"Náš šéfkuchař sebral recept v Jockey Clubu. Nejlepší losos s cajunskou úpravou ve městě," vysvětloval van Damm. "Myslím, že za něj musel dát svou bramborovou polévku. Fajn obchod," usuzoval Arnie.

"Tu kůrku dělá dobře, co?"

Jedna z washingtonských skutečně vynikajících restaurací, Jockey Club, byla v přízemí hotelu Ritz Carlton na Massachusetts Avenue. Tichý, tlumeně osvětlený podnik byl po mnoho let místem pro ‚mocenské' oběd y všemožného druhu.

A jídlo je tady dobré, říkala si Libby Holtzmanová, zvlášť když za něj platí někdo jiný. Celá předcházející hodina byla naplněna bezvýznamnými řečmi, obvyklou výměnou informací a drbů, které jsou ve Washingtonu důležitější než ve většině ostatních amerických měst. To teď skončilo. Víno bylo na stole, talíře od salátu sklizeny, a hlavní chod naservírován.

"Tak, Royi, co je to za velkou věc?"

"Ed Kealty." Newton vzhlédl a sledoval její oči.

"Neříkej, jeho žena konečně od té krysy odejde?"

"Odcházet bude spíš asi on."

"A kdo je ta nešťastnice?" zeptala se paní Holtzmanová s útrpným úsměvem.

"Není to to, co si myslíš, Libby. Ed mizí." Člověk vždycky rád druhé napíná.

"Royi, je osm třicet, jo?" poznamenala Libby, aby bylo jasné, jak to s ní je.

"FBI má na Kealtyho pěknou věc. Znásilnění. Vlastně víc než jedno. Jedna z obětí spáchala sebevraždu."

"Lisa Beringerová?" Důvod její sebevraždy nebyl nikdy dostatečně vysvětlen.

"Nechala dopis. Teď ho má FBI. Mají také několik dalších žen, ochotných svědčit."

"Páni," nechala se Libby Holtzmanová slyšet. Položila vidličku. "Jak je tohle spolehlivé?"

"Případem se zabývá Dan Murray, Shawův osobní sekerník."

"Dana znám. A také vím, že o tomhle nebude mluvit." Člověk od FBI se jen zřídka nechal zatáhnout do probírání svědeckých materiálů k trestní věci, a určitě ne dřív, než případ začal být projednáván. Takový únik informací se dal spíš čekat od prokurátora nebo soudního úředníka. "Nejedná vždycky přesně

podle regulí - on regule sepsal." Byla to doslovná pravda. Murray pomáhal při sestavování návrhů mnoha úředních postupů FBI.

"Třeba by mohl, tentokrát."

"Proč, Royi?"

"Protože Durling věci zdržuje. Myslí si, že Kealtyho potřebuje kvůli jeho dlouhým prstům na Kapitolu. Všimla sis, že Edík byl v poslední době pořád v Bílém domě? Durling mu to všechno vyklopil, aby si mohl nachystat obhajobu. Aspoň," řekl Newton, aby se kryl, "mi tohle lidé říkají. Je to trochu prapodivné, ne?"

"Bránění průchodu spravedlnosti?"

"To je právnický termín, Libby. Technicky řečeno, no - nejsem přesvědčen, že by to právnicky obstálo." Teď už byl háček ve vodě, a žížala se krásně kroutila.

"A co když to zdržoval jen proto, aby to nekolidovalo se zákonem o obchodu?" Ryba návnadu zkoumala, a vrtalo jí hlavou, co je to za lesknoucí se ostnatou věc za tou žížalou...

"Tohle sahá víc do minulosti, Libby. Už na tom sedí delší dobu, jak jsem slyšel. Ale je to pěkná výmluva, co?" Byla to moc lákavá žížala. "Pokud si myslíš, že politika má přednost před sexuálním napadením. Jak se ten případ jeví?"

"Jestli to půjde před porotu, Ed Kealty stráví nějakou dobu ve federální věznici."

"Takhle daleko to půjde?" Páni, to tedy je šťavnatá, tlustá žížala.

"Jak jsi říkala, Murray je dobrý policista."

"Kdo bude žalobcem?"

"Anne Cooperová. Už na tom pracuje naplno celé týdny." Moc pěkná návnada. Ta ostnatá, lesknoucí se věc není přece tak nebezpečná...

Newton vytáhl z kapsy obálku a položil ji na ubrus. "Jména, čísla, podrobnosti, ale nemáš je ode mě, jasné?" Žížala jako by ve vodě tancovala, a už vůbec nebylo vidět, že to, co se ve skutečnosti hýbe, je háček.

"Co když nic z toho nedokážu ověřit?"

"Pak není žádný článek, a moje zdroje se mýlí, a já doufám, že ti večeře chutnala." Samozřejmě, že návnada mohla prostě zmizet.

"Proč, Royi? Proč ty, a proč tenhle příběh?" Krouží, krouží kolem. Jak se sem ale ta žížala vůbec dostala?

"Nikdy jsem toho chlapa neměl rád. To přece víš. Narazili jsme na sebe při dvou velkých případech, a zabil jeden můj případ obhajoby v mém státě. Ale chceš doopravdy vědět proč? Mám dcery, Libby. Jedna je v posledním ročníku Pennsylvánské univerzity, druhá právě začíná na právnické fakultě v Chicagu. Obě chtějí jít v tatínkových šlépějích, a já nechci, aby moje holčičky pracovaly na Kapitolu vedle takových parchantů jako je Ed Kealty." Kdo by se také staral o to, jak se žížala dostala do vody?

Libby Holtzmanová si s chápavým pokývnutím obálku vzala. Do kabelky putovala, aniž ji otevřela. Je podivuhodné, jak si lidé nevšimnou háčku, až když je pozdě. A někdy ani tehdy ne. Číšník byl zklamán, když oba hosté přešli ke stolku s dezerty, a než zaplatili účet, dali si jen espresso.

"Ano?"

"Barbara Lindersová?" otázal se ženský hlas. "Ano. Kdo volá?"

"Libby Holtzmanová z Postu. Bydlím pár bloků od vás. Mohla bych k vám zajít a promluvit si s vámi o pár věcech?"

"Jakých věcech?"

"Ed Kealty, a proč se rozhodli nezahájit trestní řízení."

"Proč co?"

"Aspoň se to říká," sdělil jí hlas.

"Moment. Na tohle mě upozornili," řekla Lindersová opatrně, a část zápasu už odevzdala soupeři.

"Vždycky na něco upozorňují, a obvykle na něco nepravého. Vzpomínáte si, loni jsem dělala ty články o kongresmanu Grantovi a o té ošklivé věci, co se děla u něj v kanceláři na okrese. A také jsem dostala toho hajzla, náměstka ministra na vnitru. Soustředím se na takovéhle případy, Barbaro," řekl hlas tónem rodné sestry. To byla pravda. Za své reportážní články o politických případech sexuálního zneužívání Libby Holtzmanová málem dostala Pulitzerovu cenu.

"Jak mám vědět, že jste to doopravdy vy?"

"Viděla jste mě přece v televizi? Pozvěte mě a uvidíte. Mohu u vás být do pěti minut."

"Zavolám pana Murraye."

"Fajn. Zavolejte ho, ale slíbíte mi něco?"

"Co?"

"Když vám bude říkat zase totéž o tom, proč nic nedělají, pak si promluvíme." Hlas se odmlčel. "A co kdybych i tak přišla rovnou? Jestli vám Dan řekne něco rozumného, tak si prostě dáme kávu a prohovoříme něco, co bude třeba na pozdější dobu. Je to takhle v pořádku?"

"No dobrá... řekla bych, že je to takhle oukej. Teď musím zavolat pana Murraye." Barbara Lindersová zavěsila a zpaměti vytočila číslo.

"Ahoj, tady Dan -"

"Pane Murrayi!" řekla Barbara naléhavě, její víra ve svět už byla silně otřesena.

"- a tady je Liz," řekl další hlas, tentokrát zjevně z pásku. "Nejsme momentálně přítomni..." pronesly oba hlasy současně...

"Kde jste, když vás potřebuju?" zeptala se slečna Lindersová záznamníku a zavěsila v beznadějném vzteku, ještě než žertující záznamník stačil pípnout. Je to možné? Je to pravda?

Tohle je Washington, řekla jí její zkušenost. Všechno může být pravda.

Barbara Lindersová se rozhlédla po pokoji. Ve Washingtonu žila jedenáct let. Co u ní k tomu poukazovalo? Byt s jednou ložnicí s reprodukcemi na stěně. Pěkný nábytek, který používala jen sama. Vzpomínky, které ohrožovaly její duševní zdraví. Byla tak sama, tak zatraceně s nimi sama, a musí je nechat jít pryč, dostat je pryč, vrátit ránu člověku, který její život tak dokonale zničil. A teď i to jí má být odepřeno? Je to možné? Nejhroznější na tom bylo, že Lisa to tak cítila. Věděla to z dopisu, který měla, jehož fotokopie dosud byla ve skříňce se šperky na jejím prádelníku. Nechala si ho jako dárek v upomínku na svou nejlepší přítelkyni, a také aby jí připomínal, že ve svém zoufalství nesmí jít tak nebezpečně daleko jako Lisa. Když ten dopis před několika měsíci četla, přesvědčil ji, aby se svěřila gynekologovi, který ji zase odkázal na Clarice Goldenovou, a tak začalo všechno to, co ji dovedlo - kam? Pak zazvonil zvonek a Barbara šla otevřít.

"Ahoj! Poznáváte mě?" Otázku doprovodil teplý a soucitný úsměv. Libby Holtzmanová byla vysoká žena s hustými, ebenově černými vlasy, rámujícími bledý obličej, a s teplýma hnědýma očima.

"Pojďte prosím dál," řekla Barbara a ustoupila ode dveří. "Volala jste Danovi?"

"Nebyl doma... nebo možná jen nechal zapnutý záznamník," uvažovala Barbara. "Vy ho znáte?"

"Ale ano. Dan je známý," řekla Libby a mířila k pohovce.

"Mohu mu důvěřovat? Myslím doopravdy důvěřovat."

"Doopravdy?" Holtzmanová se odmlčela. "Ano. Kdyby ten případ vedl on sám, ano, mohla byste. Dan je hodný člověk. Vážně."

"Ale on ten případ nevede jen sám?"

Libby zavrtěla hlavou. "Je to moc velký případ, moc politický. A další věc na Murrayovi je to, že je velmi loajální. Dělá, co se mu řekne. Můžu se posadit, Barbaro?"

"Prosím." Obě si sedly na pohovku.

"Víte, co dělá tisk? Naší prací je sledovat, co se děje. Dana mám ráda. Obdivuju ho. Je to doopravdy dobrý policista, poctivý policista, a vsadím se, že všechno, co pro vás udělal - no, jednal, jako by byl váš velký silný bratr, že?"

"Každičký krok," souhlasila Barbara. "Ze všech lidí na světě je to můj nejlepší přítel."

"To je pravda. Je to jeden z těch slušných. Jeho ženu, Liz, znám také. Problém je v tom, že ne všichni jsou jako Dan, a od toho jsme tu pak my," řekla Libby.

"Jak tomu mám rozumět?"

"Když někdo člověku, jako je Dan, řekne, co má dělat, on to většinou udělá. Udělá to proto, protože musí, protože taková jsou pravidla - a víte co? Vzteká ho to, stejně jako vás. Moje práce, Barbaro, je lidem, jako je Dan, pomáhat, protože já mohu ty hajzly shodit i z jejich zad."

"Ale já nemůžu... myslím, prostě nemůžu..."

Libby ji zarazila jemným dotekem ruky.

"Nechci po vás, abyste mi říkala něco, co by šlo ven, Barbaro. To by mohlo takovýhle kriminální případ zamotat, a já chci, aby se náležitě projednával, stejně, jako to chcete i vy. Ale můžeme mluvit mimo záznam?"

"Ano!... Můžeme."

"Máte něco proti tomu, abych si tohle zaznamenala?" Reportérka vytáhla z kabelky malý nahrávač.

"Kdo to uslyší?"

"Jediný další člověk bude zástupce mého šéfredaktora. Děláme to, abychom měli jistotu, že máme dobré zdroje. A kromě toho, je to, jako byste mluvila se svým právníkem, lékařem nebo s duchovním. Taková jsou pravidla, a my je nikdy neporušujeme."

Teoreticky řečeno tohle Barbara věděla, ale zde a nyní v jejím bytě jí novinářské etické zásady připadaly jako řídká tkanina. Libby Holtzmanová jí to viděla na očích.

"Jestli chcete, můžu odejít, nebo můžeme mluvit bez záznamu, ale" - odzbrojující úsměv - "strašně nerada píšu těsnopisem. Dochází přitom k chybám. Jestli si to chcete chvilku rozmyslet, prosím, to je v pořádku. Užila jste si dost. To znám. Vím, jaké to asi je."

"Tohle Dan také říká, ale neví! Neví, jaké je to doopravdy."

Libby Holtzmanová jí pohlédla přímo do očí. Přemýšlela, jestli Dan Murray viděl stejnou bolest a prociťoval ji tak hluboce jako ona teď. Pravděpodobně ano, říkala si, ačkoliv, poctivě řečeno, asi trochu jiným způsobem, protože je muž, ale je dobrý policista, a pravděpodobně ho také vzteká způsob, jakým se případ ubírá, stejně jako ji.

"Barbaro, jestli si chcete jen tak pohovořit o... těch věcech, je to také v pořádku. Někdy potřebujeme jen tak si popovídat s přítelem. Nemusím být pořád reportérkou."

"Víte o Lise?"

"Její smrt vlastně nebyla nikdy vysvětlena, že?"

"Byly jsme nejlepší přítelkyně, o všechno jsme se dělily... a pak, když on..."

"Určitě byl Kealty do toho všeho zapletený?"

"Ten dopis jsem našla já, Libby."

"Co mi o tom můžete říct?" zeptala se Holtzmanová, nyní neschopná udržet na uzdě svou novinářskou zaujatost pro věc.

"Můžu něco lepšího, než něco říct." Lindersová vstala a na okamžik odešla. Vrátila se s fotokopiemi a podala jí je.

Přečíst dopis jednou, a pak ještě znovu, trvalo dvě minuty. Datum, místo, způsob. Poselství ze záhrobí, říkala si Libby. Co je nebezpečnější než papír a inkoust?

"Za to, co tady je, a za to, co vy víte, by mohl jít do vězení, Barbaro."

"Tohle Dan říká. Když to říká, usmívá se. Chce, aby to tak dopadlo."
,A vy?" zeptala se Holtzmanová.
"Taky!"
"Pak mi tedy dovolte, abych pomohla."

17

Úder Jedna

Zázrak moderní spojovací techniky se tomu říká proto, že nic moderního nemá být prokletím. Jenže ti na příjmu se často zhrozili z toho, co dostali.

Byl to hladký let, dokonce i na poměry Air Force One, kde mnoho cestujících, hlavně mladší a bláhovější pracovníci Bílého domu, často odmítali zapnout si bezpečnostní pásy, jako ukázku toho, že... prostě něčeho, říkal si Ryan. Posádka prezidentského letadla byla stejně dobrá jako každá jiná, to věděl, ale to nezabránilo kdysi jedné nehodě při příletu do Andrewsu, kde blesk urazil nos letounu, ve kterém byl ministr obrany a jeho žena, což způsobilo dost všeobecných rozpaků. A proto si vždycky pás nechával, byť jen volně zapnutý, stejně jako posádka.

"Doktore Ryane?" šepot doprovodilo zatřesení ramenem.

"Co je, četařko?" Nemělo význam vrčet na nevinnou poddůstojnici. "Pan van Damm vás potřebuje nahoře, pane."

Jack kývl a narovnal opěradlo do vzpřímené polohy. Když šel nahoru, četařka mu podala hrneček s kávou. Na hodinách viděl devět ráno, ale neukazovaly, kde je devět hodin ráno, a Ryan si okamžitě nemohl vzpomenout, na jaké časové pásmo byly hodiny nastaveny. Stejně to všechno byla teorie. Kolik časových pásem se mohlo motat v dopravním letounu?

Horní paluba VC-25B ostře kontrastovala s dolní palubovi. Místo plyšem bylo oddělení obloženo elektronickými přístroji ve vojenském stylu, jejichž jednotlivá pouzdra byla opatřena chromovanými držadly, aby se dala snadno vyjmout a vyměnit. Početný tým spojovacích techniků byl neustále v práci, napojený na každý informační zdroj, který si kdo dovede představit: digitální rádio, televizi, fax, každý kanál kódovaný. Arnie van Damm stál uprostřed a cosi mu podával. Ukázalo se, že je to kopie posledního vydání Washington Post, které se mělo dostat do ulic přes šest tisíc kilometrů a šest hodin daleko odtud.

VICEPREZIDENT ZAPLETEN DO SEBEVRAŽDY, oznamoval titulek přes čtyři sloupce. PĚT ŽEN ŽALUJE EDA KEALTYHO ZA SEXUÁLNÍ ZNEUŽITÍ.

"Kvůli tomuhle jsi mě vzbudil?" zeptal se Ryan. To přece nemělo nic co dělat s jeho oborem činnosti.

"Je tam tvoje jméno," sdělil mu Arnie.

"Cože?" Jack papír rychle pročítal. ",Poradce pro národní bezpečnost Ryan je jedním z těch, kteří jsou o této záležitosti informováni.' No dobrá, to je přece pravda, ne?"

"Čti dál."

",Bílý dům před čtyřmi týdny přikázal FBI, aby případ Výboru pro soudnictví nepředkládala.' To není pravda."

"Tohle je krásná kombinace toho, co pravda je a co není." Vedoucí prezidentova pracovního štábu byl ještě víc naštvaný než Ryan.

"Kdo to pustil?"

"Nevím, ale tohle dělala Libby Holtzmanová, a její manžel spí vzadu. Má tě rád. Jdi tam a promluv s ním."

"Moment, na tohle stačí trochu času a pravdy, Arnie. Prezident neudělal nic špatného, pokud vím."

"Jeho političtí nepřátelé by tomuhle zdržování mohli říkat maření průchodu spravedlnosti."

"Ale no tak." Jack nevěřícně zavrtěl hlavou. "Takové tvrzení se přece nedá nijak obhájit."

"To taky vůbec není třeba, ksakru. Bavíme se o politice, uvědom si to, ne o faktech, a blíží se volby. Promluv si s Bobem Holtzmanem. Hned teď," přikázal van Damm. Nedělal to Ryanovi často, ale pravomoc na to měl.

"Řekneš to šéfovi?"

"Necháme ho ještě chvilku spát. A až tam půjdeš, pošli sem Tish, ano?"

"Oukej." Ryan zamířil zpátky a zatřesením probudil Tish Brownovou, ukázal nahoru, a pak zamířil dozadu k letušce - člence posádky, opravil se. "Zavolejte sem nahoru Boba Holtzmana, ano?" Okénkem viděl, že venku je světlo. Možná je devět hodin tam, kam letí? Jo, do Moskvy měli dorazit ve dvě odpoledne, místního času. Hlavní kuchař seděl v kuchyňce a četl Time. Ryan vešel a dostal kávu.

"Nemůžete spát, doktore Ryane?"

"Už ne. Povinnost volá."

"Peču rohlíky, jestli chcete."

"Prima nápad."

"Co je?" zeptal se Bob Holtzman a strčil dovnitř hlavu. Jako každý na palubě i on v tuhle chvíli potřeboval oholit. Jack mu jen podal článek.

"Co se děje?"

Holtzman uměl číst rychle. "Ježíši, je to pravda?"

"Jak dlouho na tom Libby dělá?"

"Pro mě je to novina - doprdele, pardon, Jacku."

Ryan kývl s úsměvem, který zdaleka neprožíval v duchu. "Jo, já jsem se taky právě probudil."

"Je to pravda?"

"Je to jen mezi námi?"

"Souhlas."

"FBI se tím případem už nějakou dobu zabývá. Údaje v tom článku jsou blízko, a já se musím podívat v kanceláři na zápisy, abych je měl úplně přesně. Hlášení jsem dostal někdy v době, kdy vypukla ta věc s obchodem, kvůli Kealtyho prověření - co mu mohu říci a co ne, víte, jak to chodí, ne?"

"Ano, rozumím. Tak jak je to s tím případem?"

"Hlášení dostali předseda a člen Výboru pro soudnictví. Také Al Trent a Sam Fellows ze zpravodajského. Nikdo na to žádnou pokličku nedává, Bobe. Pokud vím, prezident celou tu dobu hrál rovně. Kealty půjde, a až bude vzneseno obvinění, jestli to dojde tak daleko..."

"Musí to dojít tak daleko," zdůraznil Holtzman.

"O tom pochybuju." Ryan zavrtěl hlavou. "Když si obstará dobrého právníka, nějak to srovnají. Musí, jako to bylo s Agnewem. Jestli bude vzneseno obvinění a potom to bude vyšetřovat senát, pak mu pomoz bůh před porotou."

"To zní rozumně," připustil Holtzman. "Takže říkáte, že jádro toho článku není pravda."

"Správně. Jestli tu jde o nějaké maření, já o tom nevím, a o tomhle jsem hlášení dostal."

"Mluvil jste s Kealtym?"

"Ne, nic závažného. O ‚byznysu' informuji jeho člověka pro národní bezpečnost, a ten dál podává hlášení svému šéfovi. Já bych to asi neuměl. Mám dvě dcery."

"Takže fakta případu znáte?"

"Ne do podrobností. Nepotřebuji to. Murraye znám docela dobře. Když Dan říká, že ten případ má solidní základy, tak bych tedy řekl, že je má." Ryan dopil zbytek kávy a sáhl po čerstvém rohlíku. "Prezident zde nic nemaří. Zpozdilo se to proto, aby to nekolidovalo s jinými věcmi. To je všechno."

"Ale stejně, takhle se to nedělá," pronesl důrazně Holtzman, aby nevyšel jen tak naprázdno.

"Hergot, Bobe! Žalobci taky stanoví na jednotlivé případy termíny, ne?

Tohle všechno je akorát stanovení termínů." Holtzman pohlédl zkoumavě do Jackova obličeje a přikývl.
"Předám to takhle dál."

Na nějakou náležitou zábranu škodám už bylo pozdě. Většina hráčů na politickém poli ve Washingtonu vstává brzy. Dají si kávu, do posledního detailu si přečtou své noviny, podívají se, co přišlo faxem, a často volají hned ráno telefonem nebo, v poslední době, se napojí na počítačové služby, aby dostali svou elektronickou poštu, to vše z toho důvodu, aby ze svých domovů odešli s dobrým citem pro to, jak se bude nový den vyvíjet. Mnoho členů mělo kopie článku Libby Holtzmanové z posledního vydání ve složkách, což naznačovalo, že by tu mohlo jít o záležitost značného osobního významu. Používala se různá kódová označení, podle toho, od které firmy pro styk s veřejností zpráva přišla, ale všechny byly tytéž. Příslušní členové byli donuceni ztlumit svou opozici vůči zákonu o reformě obchodu. Na druhé straně byla tato příležitost něco jako splátka z předešlého prohřešku. Jen v málo případech zůstane příležitost nevyužita.
Komentáře byly obvykle mimo protokol. "Tohle vypadá velmi vážně," byla věta, která se ozývala nejčastěji. "Je to smůla, že prezident považoval za vhodné zasahovat do kriminálního případu," byla další oblíbená věta. Ranní telefonáty řediteli FBI Williamu Shawovi byly přijímány s komentářem ‚bez komentáře', obvykle s přídavkem, vysvětlujícím, že politikou FBI je odmítnout komentovat veškeré kriminální případy, aby nebylo ovlivněno následující soudní šetření a aby nebyla poškozována práva obviněných. Vysvětlení se veřejnosti dostávalo jen zřídka, pokud vůbec; v tom případě ‚bez komentáře' dostalo svůj vlastní, velmi specifický nádech.

Obviněný v tomto případě se probudil ve svém domě na pozemcích Námořní observatoře na Massachusetts Avenue, a našel svého hlavního pobočníka pod schody, jak na něho čeká.
"Ale doprdele," pronesl Kealty. To bylo vše, co řekl. Popírat článek nemělo smysl. Na to ho jeho lidé znali příliš dobře. Je to člověk smyslného založení, říkali si, a to byl rys, který v občanském životě nebyl neobvyklý, ačkoliv on byl v tomto ohledu diskrétní.
"Lisa Beringerová," vydechl viceprezident při čtení článku. "To nemůžou tu chudinku nechat v klidu odpočívat?" Vzpomínal na ohromení z její smrti, ze způsobu, jakým zemřela, jak sesmekla svůj bezpečnostní pás a v rychlosti sto třiceti kilometrů najela do pilíře mostu, jak lékař hovořil o nevhodnosti takového způsobu. Umírala několik minut, dosud žila a tiše vzlykala, když dorazila záchranka. Taková hodná, hezká holka. Nepochopila, jak se věci mají. Chtěla toho od něj moc. Možná si myslela, že s ní to bude jinak. No jo, myslel si Kealty, všechny si myslí, že je to s nimi jinak.
"Za tohle vás pověsí do průvanu," poznamenal jeho pobočník. Hlavní na tom všem byla politická zranitelnost jejich šéfa.
"To teda jo." Ten prevít, říkal si viceprezident. Po tom všem, co jsem udělal. "No tak - nějaké návrhy?"
"No, samozřejmě všechno popřeme, a navíc rozhořčeně," začal vedoucí jeho štábu a podával mu list papíru. "Mám pro začátek prohlášení pro tisk, pak budeme mít před polednem tiskovou konferenci." Už obtelefonoval půltuctů bývalých i nynějších členek osazenstva, které budou stát při svém šéfovi. Ve všech případech to byly ženy, jejichž postel poctil svou přítomností, a které na tu dobu vzpomínaly s úsměvem. I velcí muži mají své chyby. V případě Edwarda Kealtyho byly chyby víc než vyváženy jeho účastí na věcech, které byly důležité.
Kealty rychle stránku pročítal. Jedinou ochranou proti naprosto falešnému obvinění je pravda... jejich obvinění není ničím fakticky podloženo... moje pověst na veřejnosti je dobře známa, stejně jako moje podpora práv žen a

menšin... žádám - požaduji bylo podle jeho osobního poradce nevhodné slovo - okamžité zveřejnění údajných provinění a možnost se ze všech sil hájit... jasně žádná souvislost s nadcházejícími volbami v příštím roce... lituji, že se takováto nepodložená obvinění dotknou našeho velkého prezidenta Rogera Durlinga...

"Zavolejte toho prevíta, hned teď!"

"Na střetnutí není vhodná doba, pane viceprezidente. Vy přece ‚očekáváte jeho plnou podporu'."

"Ach, ano, to očekávám, ne?" Ona část prohlášení nebude ani tak varovný výstřel před příď jako spíš výstřel mířený přímo na můstek, říkal si Kealty. Buď bude Durling stát za ním, nebo bude riskovat, že se v primárkách politicky rozpustí.

Co dalšího se letos ještě stane? Ačkoliv se článek o Kealtym objevil příliš pozdě, než aby se stačil dostat do ranních vydání novin ve větší části Ameriky - bylo pozdě dokonce i pro USA Today -, vysílací média ho stihla zachytit v rámci svých vlastních průzkumů událostí před vysíláním. Pro mnoho členů komunity investorů to pak byl pořad ‚Ranní vydání zpráv' stanice National Public Radio, dobrý program pro poslech během jízdy z New Jersey a Connecticutu, protože trval dvě hodiny. "Autorsky chráněná zpráva v dnešním ranním vydání Washington Post..." Pořad k ní začal jako první v obou hodinových dílech, s předmluvou jako poplašný zvon, kterým se zaujme pozornost posluchačů, a ačkoliv příběhy z washingtonského politického života byly skoro tak běžné jako předpovědi počasí, ‚znásilnění' a ‚sebevražda' byla slova s jednoznačným významem.

"Do prdele!" vydechlo současně tisíc hlasů ve stejném počtu drahých automobilů. Co ještě se stane? Nevypočitatelná proměnlivost trhu ještě neskončila, a něco takového určitě vyvine onen druh tlaku směrem dolů, který neměl reálný ekonomický smysl, ale byl tak skutečný, že všichni věděli, že k němu dojde, a kvůli tomu s ním ve svých plánech počítali. A díky tomu z něj udělali ještě větší realitu způsobem, kterému počítačoví inženýři říkali zpětná vazba. Obchody dnes zase poklesnou. Trh měl klesající tendenci už jedenáct dnů z posledních čtrnácti, a ačkoliv Jonesův index byl plný výhodných obchodů podle všech měřítek, malí makléři budou dávat své nervózní příkazy k prodeji, a vzájemné fondy, hnané výzvami dalších malých makléřů, udělají totéž a naprosto uměle vytvořené situaci udělí institucionální zrychlení. Celému systému se říkalo pravá demokracie, ale pokud jí byl, pak bylo demokracií i stádo neklidného dobytka.

"No dobrá, Arnie." Prezident Durling se ani neobtěžoval otázkou, kdo to pustil. Byl dostatečně protřelým hráčem téhle hry, aby věděl, že na tom nezáleží. "Co uděláme?"

"Mluvil jsem s Bobem Holtzmanem," řekl Ryan šéfovi, pobídnut pohledem od vedoucího pracovního štábu.

"A?"

"No, a myslím, že mi věřil. Sakra, přece jsem říkal pravdu, ne?" Byla to otázka, spíš než řečnický obrat.

"Ano, říkal, Jacku. Ed si s tímhle bude muset poradit sám." Úleva na Jackově obličeji byla tak zjevná, že se to prezidenta dotklo. "Vy jste si skutečně myslel, že to opravdu udělám?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl Jack okamžitě.

"Kdo o tom ví?"

"V letadle?" zeptal se van Damm. "Bob to určitě trochu rozhlásil."

"Dobrá, tak do toho praštíme hned teď. Tish," řekl prezident ředitelce tiskového štábu, "sestavíme prohlášení. Výbor pro soudnictví byl informován, a na ně jsem nevyvíjel žádný nátlak."

"Co uděláme s tím zpožděním?" zeptala se Tish Brownová.

"Společně s vedením jsme došli k názoru, že si ta věc zaslouží - co?" Prezident se zadíval do stropu. "Zaslouží si čisté pole..."

"Natolik vážná - ne, je natolik důležitá, aby si zasloužila Kongres nerozptylovaný jinými záležitostmi?" navrhl Ryan. Dobré, pomyslel si.

"Jednou z vás ještě udělám politika," řekl Durling s dotčeným úsměvem.

"O případu neřeknete nic přímo," pokračoval van Damm, a jeho rada prezidentovi měla formu příkazu.

"Vím, vím. Nemohu v téhle věci říci nic k faktům, protože si nemohu dovolit zasahovat do procesu nebo Kealtyho obhajoby, kromě toho, že každý občan je nevinen, dokud fakta neprokáží opak. Amerika spočívá na základech... a tak dál. Tish, sepište to. Odešlu to z letadla, než přistaneme, a pak snad budeme moci dělat to, kvůli čemu tu jsme. Ještě něco?" zeptal se Durling.

"Ministr Hansou hlásí, že všechno je nachystané. Žádná překvapení," řekl Ryan a konečně se dostal ke svému hlášení. "Také ministr Fiedler má dohodu o finanční pomoci připravenou k projednání. Nakonec, pane, myslím si, že ta návštěva bude pěkná a proběhne hladce."

"Jak přesvědčivé a uklidňující," poznamenal prezident suše. "Tak dobrá, teď mě nechtě dát se do pořádku." Prezidentské letadlo nebo ne, cestování v takové těsné blízkosti druhých je jen málokdy pohodlné.

Prezidentovo soukromí bylo jemné a choulostivé zboží i za těch nejpříhodnějších okolností, ale v Bílém domě člověk měl mezi sebou a ostatními aspoň opravdové stěny. Tady ne. Četař letectva už nedočkavostí napínal vodítko, aby mohl rozložit Durlingův oděv a holicí potřeby. Už dvě hodiny trávil tím, že proměňoval prezidentovy boty z černé kůže na chrom, a byl by to nevděk odstrkovat ho. Lidé byli tak zatraceně dychtiví předvést svou oddanost. Kromě těch, od kterých to člověk potřebuje, uvažoval Durling, když vstupoval do malé koupelny.

"Máme jich víc."

Sanchez se vynořil z klozetu hned vedle velitelské informační centrály a viděl, že se lidé shromáždili kolem stolu s ústředním grafickým displejem. Teď na něm byly tři skupiny kosočtverců, označující hladinová plavidla protivníka. Kromě toho Charlotte měla polohu ‚véčka', což označovalo nepřátelskou ponorku, a Asheville by měla také mít dobrou stopu. A nejlepší ze všeho - spojená hlídková linie S-3 Vikingů, protiponorkových letounů, přes tři sta kilometrů před bojovou skupinou, identifikovala něco, co vypadalo na hlídkovou linii dalších ponorek. Dvě byly zastiženy, když pluly se snorkelem, jedna systémem SOSUS a jedna akustickými bójemi, a využitím linie, dané těmito dvěma polohami, byly nalezeny další dvě. Teď mohli dokonce předem stanovit úsek mezi plavidly, na který se letouny mohly soustředit.

"Zítra při západu slunce?" zeptal se velitel.

"Oni mají rádi vycházející slunce, ne? Tak je chytíme u oběda."

"Dobrá, souhlasím." Sanchez zvedl telefon u svého místa, aby upozornil operačního důstojníka skupiny perutí.

"Trvá to dost dlouho," zabručel Jones.

"Já si, myslím, vzpomínám, že jste dokázal držet služby doopravdy dlouho," řekl Chambers civilistovi.

"Tenkrát jsem byl mladý a hloupý." A taky jsem kouřil, vzpomínal. Takové dobré věci pro soustředění a pohotovost. Ale na většině ponorek teď nedovolovali kouřit vůbec. Bylo s podivem, že se některé posádky nevzbouřily. Co se to s námořnictvem stalo. "Vidíte, co jsem vám povídal o tom svém softwaru?"

"To chcete říct, že i vás může nahradit počítač?"

Kontrahent otočil hlavu. "Víte, pane Chambersi, jak člověk stárne, musí sledovat, kolik vypije kávy."

"Zase už jste v sobě, vy dva?" Admirál Mancuso se k nim připojil, když se

na nedaleké toaletě oholil.
"Myslím, že se Jonesy chystal, že dneska odpoledne vyrazí na Pláž sebevrahů." Kapitán Chambers se zachechtal, když upíjel svou kávu bez kofeinu. "Cvičení ho už začíná nudit."
"Trochu dlouho jim to trvá," souhlasil velitel Tichomořské ponorkové flotily.
"Hele, hoši, vyhodnocujeme moje dílo, ne?"
"Jestli chcete nějakou informaci, jen tak, mezi námi, tak jo, doporučím, abyste kontrakt dostal." Nikoliv nejmenším důvodem bylo také to, že Jonesova nabídka byla o dobrých dvacet procent výhodnější než nabídka IBM.
"Dál jsem pak najal dva hochy z Woods Hole. To ty lidi od IBM jaktěživo nenapadlo."
"Jakto?"
"Chystáme se dekódovat dorozumívání velryb, když je teď slyšíme o tolik líp. Greenpeace nám za to padne do náruče. Úkol ponorek pro příští desetiletí: udělat z moří pro naše spolusavce bezpečné místo. Vždycky můžeme sledovat ty japonské parchanty, co je loví."
"Jak to myslíte?" zeptal se Chambers.
"Potřebujete získat fondy? Mám nápad, který vám k nim dopomůže."
"Jaký nápad, Jonesi?" zeptal se Mancuso.
"Hoši z Woods Hole si myslí, že identifikovali poplašné zvuky pro tři druhy velryb: kytovce, plejtváky a plejtváky severní. Získali je tak, že poslouchali s podvodními telefony, když se potloukali s velrybářskými loděmi. Já to mohu naprogramovat pro aktivní použití - je to rozsah kmitočtů, na kterých vysíláme my. A tak můžeme udělat to, že ponorky poplavou za velrybáři a budou vysílat to volání, a hádejte co? Velrybáři nenajdou ani hovno. Žádná velryba, která to má v hlavě v pořádku, se nepřiblíží ani na třicet kilometrů k velrybě, která ječí, že ji přepadli. Ve společnosti kytovců se normálně solidarita moc nepěstuje."
"Hrajete si tu před námi na objímače stromů?" napadlo Chamberse. Pak to uvážil a zvolna přikývl.
"Stačí, když ti lidé řeknou svým kamarádům v Kongresu, že děláme prospěšnou vědeckou práci. Oukej? Ne, že nás milují, ne, že souhlasí s našimi elektrárnami, jen to, že děláme prospěšnou práci. To, co vám dávám, hoši, je úkol na příštích deset let." Jones své firmě dával práci také na nejméně tak dlouhou dobu, ale to sem nepatřilo. Mancuso a ponorky práci potřebovali. "A kromě toho, já jsem je rád poslouchal, když jsme byli na Dallasu."
"Signál od Asheville" hlásil spojař ode dveří. "Dostali svůj cíl."
"No, jsou dobří," řekl Jones a hleděl na mapu. "Ale pořád ještě jsme nejlepší my."

Prezidentské letadlo Air Force One se sneslo k měkkému přistání, jako vždycky, na letišti Šeremetěvo o minutu dříve. Ozval se společný výdech, když byl zapnut zpětný chod, který zakrátko těžký letoun zpomalil. Zanedlouho bylo slyšet cvakání rozepínaných přezek bezpečnostních pásů.
"Co tě to tak brzy probudilo?" zeptala se Cathy manžela.
"Nějaká politika doma. Myslím, že už ti to můžu říct." Ryan pokračoval ve vysvětlování a pak si vzpomněl, že složený fax má ještě v kapse. Podal jí ho s upozorněním, že něco z toho není pravda.
"Vždycky jsem si říkala, že je to slizoun." Dala mu fax zpátky.
"No tak, nepamatuješ, jak byl Svědomím Kongresu?" zeptal se Jack potichu.
"To možná byl, ale nikdy jsem nevěřila, že má svoje vlastní."
"Jen pamatuj..."
"Když se někdo bude vyptávat, jsem chirurg, který se má setkat se svými ruskými kolegy a trochu si prohlédnout město." Což bylo docela pravda. Státní návštěva klade na Ryanův čas, v jeho funkci hlavního prezidentova poradce, velké nároky. Ale nijak moc se to nelišilo od běžné rodinné dovolené. Jejich

zájem o prohlídky nových míst byl společný, i když ty zájmy nebyly zcela totožné, a Cathy věděla, že její manžel nesnáší nakupování v jakékoliv formě. Tohle bylo trochu divné u mužů obecně, a u Ryana zvlášť.

Letoun se stočil na pojezdovou dráhu a začalo být živo. Prezident s paní Durlingovou vyšli ze svého oddělení, plně připraveni představit se jako ztělesnění své země. Ostatní zůstali sedět a nechali je projít, v zastrašující přítomnosti dvou bezpečnostních agentů tajné služby a letectva.

"Tohle je sakramentská práce," vydechl Ryan, když sledoval, jak prezident nasadil svůj šťastný výraz, a věděl, že je to přinejmenším zčásti lež. Musel dělat tolik věcí, a každá aby vypadala, jako by to bylo to jediné, co musí dělat. Všechno musel rozdělovat; když plnil jeden úkol, dělat, jako by ostatní neexistovaly. Možná jako Cathy a její pacienti. Nebyla tohle zajímavá myšlenka? Když se otevřela dvířka, slyšeli kapelu hrát místní verzi americké uvítací skladby pro prezidenta.

"Teď už snad můžeme vstát."

Protokol už byl zavedený. Lidé se hrbili u okének a sledovali, jak prezident došel na konec schůdků, potřásl si rukou s novým ruským prezidentem a s velvyslancem Spojených států v Ruské republice. Pak sešel ze schodů zbytek oficiální delegace, zatímco novináři se ve vějíři vyhrnuli z druhých dvířek.

Bylo to úplně jiné než při Ryanově poslední cestě do Moskvy. Letiště bylo stejné, ale denní doba, počasí a celková atmosféra už nemohly být víc odlišné. Na vysvětlení stačil jediný obličej, obličej Sergeje Nikolajeviče Golovka, předsedy Ruské zahraniční výzvědné služby, který stál za první řadou vzácných osobností. Za starých časů by svůj obličej neukázal vůbec, ale nyní byly jeho modré oči upřeny přímo na Ryana, a blýskala v nich veselost, když Ryan vedl svou ženu dolů po schodech a na jejich místo dole.

První příznaky byly poněkud opatrné, což nebylo neobvyklé v situaci, kdy politické síly zasahují do sil hospodářských. Odborově organizovaní pracovníci předváděli svaly, a poprvé po letech to dělali chytře. Už jen v samotné výrobě aut a automobilových dílů se bylo možno nadít toho, že se vrátí statisíce pracovních míst. Matematika to byla prostá: vloni ze zahraničí přišly výrobky za téměř devadesát miliard dolarů, a teď se budou muset vyrobit doma. Při sezeních se svými partnery z managementu došli odboráři ke společnému závěru, že jediné, co chybí, je prohlášení vlády, že zákon o reformě obchodu nebude papírovým tygrem, kterého vláda ve jménu mezinárodního přátelství brzy zahodí. Aby se jim takového ujištění dostalo, museli zpracovat Kongres. A tak už byly v plném proudu lobbistické tlaky, podporované vědomím, že se blíží volební období. Kongres nebude dělat jednu věc jednou rukou, a něco jiného rukou druhou. Slibovalo se, probíhaly akce, a pro jednou se překročily stranické hranice. Média si pochvalovala, jak to pěkně jde.

Nešlo jen o najímání zaměstnanců. Bude se muset ohromně zvýšit výrobní kapacita. Staré závody, a ty, které nepracovaly na plné vytížení, se budou muset zmodernizovat, a tak se sjednávaly předběžné dohody o strojích a materiálech. Okamžitý prudký vzestup objednávek trochu překvapil, navzdory všem upozorněním, protože i přes své odborné zkušenosti si ani ti nejbystřejší pozorovatelé neuvědomili, jaký účet za tenhle obrat věcí bude třeba platit.

Ale náznak ve statistických zprávách byl naprosto jednoznačný. Ve Federálních rezervách měli všemožná kritéria hodnocení amerického hospodářství, a jedním z nich byly objednávky takových věcí jako ocel a obráběcí stroje. Za dobu, po kterou zákon o reformě obchodu procházel Kongresem až do Bílého domu, došlo k tak velkému skoku; že záznamová křivka vyběhla ven z papírového pásu. Pak guvernéři bank zaregistrovali velký skok v krátkodobých půjčkách, hlavně od průmyslových odvětví navazujících na výrobu automobilů, která musela financovat nákupy různých speciálních zařízení. Vzestup objednávek měl inflační charakter, a inflace už dlouho působila starosti. Růst výpůjček ochudí přísun peněz, které si bylo možné vypůjčit. To

se muselo rychle zarazit. Guvernéři rozhodli, že místo růstu diskontní sazby o čtvrt bodu, který už schválili, a o němž už proskočily zvěsti, bude skok o plného půl bodu, který se ohlásí při ukončení obchodování příští den.

Komandér Ugaki byl v řídící centrále své ponorky a jako obvykle kouřil jednu cigaretu za druhou a pil velké množství čaje, které ho každou hodinu donutilo zajít do své kajuty a na soukromý záchod, pomineme-li záchvaty suchého kašle, ještě zhoršované odvlhčeným vzduchem, který se udržoval nezvykle suchý, aby se chránily elektronické systémy. Věděl, že někde tu musí být nejméně jedna, snad dvě, americké ponorky - Charlotte a Asheville, jak se dověděl ze zpravodajských hlášení -, ale samotných plavidel se neobával. Obával se posádek. Velikost amerického ponorkového loďstva byla drasticky snížena, ale ne jeho kvalita. Čekal, že svého protivníka ve cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ zjistí už před několika hodinami. Možná, říkal si Ugaki, ho ještě ani nezachytili, ale tím si nebyl jist, a během posledních třiceti šesti hodin si plně uvědomil, že už nejde o hru, a to proto ne, že došla kódovaná věta ‚Vystupte na horu Niitaka'. Jak si ještě před týdnem věřil, ale teď byl na moři a pod vodou. Přechod od teorie ke skutečnosti byl omračující.

"Nic?" zeptal se akustika a odpovědí bylo zavrtění hlavou.

Obvykle byla americká ponorka při cvičení ‚zvětšena', což znamenalo, že byl zapojen zdroj zvuku, jenž zvyšoval množství hluku, který vysílala do vody. To, že se to dělalo proto, aby se simulovalo zjištění ruské ponorky, bylo od Američanů jednak arogantní, jednak chytré. Tak zřídka hráli proti spojencům nebo dokonce proti svým vlastním silám na úrovni svých pravých schopností, že se naučili pracovat s handicapem - jako běžec se závažím na botách. Když pak hráli bez handicapu, skutečně naháněli strach.

No, ale to já také! říkal si Ugaki. Cožpak nevyrostl při sledování ruských ponorek, jako Američané? Nepřiblížil se k ruské Akule? Trpělivost. Pravý samuraj je trpělivý. Nakonec, tohle nebyl úkol pro obchodníka.

"Tohle je jako sledovat velryby, co?" poznamenal komandér Steve Kennedy.

"Dost podobné," odpověděl tiše akustik první třídy Jacques Yves Laval mladší, zatímco sledoval svůj displej a mnul si uši, zpocené od sluchátek.

"Připadáte si podvedený?"

"Můj táta to měl doopravdy. Jediné, co jsem kdy slyšel, když jsem vyrůstal, pane, bylo to, co mi vyprávěl o těch dobách, kdy plul na sever a prohánělo ty velké hochy na jejich vlastní dráze." Frantík Laval bylo mezi lidmi z ponorek dobře známé jméno, velký akustik, který vycvičil další velké akustiky. Odešel ze služby jako starší seržant, a jeho syn pokračoval v tradici.

Nejlepší na tom bylo, že sledování velryb se nakonec ukázalo jako dobré cvičení. Byli to nenápadně se pohybující tvorové, ne ale proto, že se snažili, aby nebyli nalezeni, ale proto, že se pohybovali velmi účelně, a na ponorkách přišli na to, že přiblížit se k nim dostatečně blízko tak, aby se dali spočítat a identifikovat jednotliví členové hejna nebo rodin, bylo přinejmenším zábavné, ne-li přímo vzrušující. Určitě pro akustiky, říkal si Kennedy. Pro obsluhu zbraní už tak ne...

Lavalový oči se soustředily na vodopádový displej. Usadil se na svém sedadle vzpřímeněji, sáhl po propisce a poklepáním k sobě pozval akustika třetí třídy.

"Dva-sedm-nula," řekl potichu.

"Jo."

"Co máte, synku?" zeptal se velící důstojník.

"Jen Aik, pane, na šedesáti hertzech."

Kennedy stál za oběma muži. Teď tu měli dvě tečkované čáry, jednu na úseku displeje na kmitočtu šedesáti hertzů, další na vyšším kmitočtovém rozsahu. Elektrické pohony na japonské ponorce třídy Harušio používaly střídavý proud

60 Hz. Nepravidelný sled bodů, žlutých na tmavém displeji, se začal kaskádovitě pohybovat dolů ve sloupci pod kmitočtem 60, jako kapičky, pomalu odkapávající z netěsnícího kohoutku; odtud pocházel název ‚vodopádový displej'. Mladší Laval ho nechal ještě několik vteřin narůstat, aby viděl, zda se nejedná o náhodný pohyb, a pak došel k názoru, že pravděpodobně ne.

"Pane, myslím, že bychom měli začít se sledováním. Označte tenhle kontakt jako Sierra-jedna, pravděpodobně ponořený kontakt, kurs se ustavuje na dva-sedm-čtyři, slabý."

Kennedy předal informaci do centrály pro řízení palby pět metrů odtud. Jiný technik spustil analyzátor dráhy paprsků, minipočítač Hewlett-Packard, programovaný na zkoumání možných drah ve vodě, po kterých se identifikovaný akustický signál mohl pohybovat. Ačkoliv se dobře vědělo, že existuje, rychlý software pro tenhle přístroj byl stále jedním z nejstřeženějších tajemství námořnictva, produkt Sonosystems, jak Kennedy věděl, společnosti sídlící v Grotonu a řízené jedním z nejvýše postavených svěřenců Frantíka Lavala. Počítač přežvýkal vstupní údaje snad během tisíce mikrosekund, a zobrazil odpověď.

"Pane, je to přímá dráha. Můj počáteční odhad vzdálenosti je mezi osmi a dvanácti tisíci metry."

"Nastavte to," řekl důstojník pro navádění poddůstojníkovi obsluhujícímu systém řízení palby.

"Tohle není žádná velryba," hlásil Laval po třech minutách. "Teď na něj mám tři čáry, klasifikace Sierra-jedna jako zaručený kontakt na ponorku, pracující s elektrickým pohonem." Mladík si říkal, že Laval pere si vydobyl pověst sledováním ruských ponorek třídy HEN, které se daly vysledovat skoro tak těžko jako zemětřesení. Upravil si sluchátka. "Kurz stálý dva-sedm-čtyři, začíná se mi rýsovat rychlost otáčení jeho vrtule."

"Palebné souřadnice nastaveny," hlásil vedoucí řízení palby. "Mám platné nastavení pro torpédo tři na cíl Sierra-jedna."

"Kormidlo doleva deset stupňů, přejděte na nový kurs jedna-osm-nula," přikázal pak Kennedy, aby se dostal na příčný kurz, z něhož bude mít lepší možnost určit vzdálenost cíle, a také získat údaje o kurzu a rychlosti ponorky. "Zpomalíme, přejděte na pět uzlů."

Plížit se ke kořisti byla vždycky legrace.

"Jestli to uděláš, budeš si podřezávat hrdlo tupým nožem," řekla Anne Quinlanová se svou obvyklou přímostí.

Kealty seděl ve své kanceláři. V každé organizaci by normálně byl v práci muž číslo dvě, když muž číslo jedna byl pryč, ale zázrak moderní spojovací techniky znamenal, že Roger mohl udělat všechno, co udělat potřeboval, a to třeba o půlnoci nad Antarktidou, kdyby musel. Včetně vyslání tiskového prohlášení ze svého letadla v Moskvě o tom, že svého viceprezidenta věší do průvanu.

Kealtyho prvním instinktivním nápadem bylo před celým světem vyhlásit, že ví, že má důvěru svého prezidenta. To by v širším náznaku znamenalo, že novinové články jsou pravdivé, a zakalilo by to vodu natolik, že by měl prostor k manévrování - věc, kterou potřeboval ze všeho nejvíc.

"Co potřebujeme vědět, Ede," zdůraznila vedoucí jeho pracovního štábu, "je, kdo ksakru tohle všechno začal." Právě tohle bylo v článku vynecháno, natolik zase reportéři chytří byli. Nemohla se ho vyptávat na to, kolik žen tady oblažil svým kouzlem. Jednak si to asi nepamatoval, a jednak by se dalo těžko přijít na ty, které neoblažil.

"Ať to byl kdo chtěl, byl to někdo blízký Lise," poznamenala další členka týmu. Tohle vnuknutí zažehlo v každé hlavě zde v kanceláři švédo poznání.

"Barbara."

"Dobrý odhad," říkala si ‚šéfka' - Quinlanová se ráda nechala takhle označovat. "Potřebujeme to potvrdit, a potřebujeme ji trochu usměrnit."

"Zhanobená žena," zamumlal Kealty.
"Ede, tohle už nechci slyšet, jo?" varovala šéfka. "Kdy už se ksakru naučíš, že ‚ne' neznamená ‚snad'? No dobrá, zajdu za Barbarou sama a možná jí to rozmluvím, ale, krucifix, je to naposledy, jasné?"

## 18

## Velikonoční vajíčko

"Tak tady stál ten šatník?" zeptal se Ryan.
"Pořád zapomínám, jak dobře jste informován," poznamenal Golovko, jen tak, aby hostu zalichotil, protože příběh byl dobře znám.
Jack se zašklebil, stále ještě si připadal jako Alenka za zrcadlem. Nyní byly ve zdi úplně obyčejné dveře, ale až do časů Jurije Andropova je zakrýval velký dřevěný šatník, protože v dobách Beriji a dalších musel být vchod do kanceláře ředitele KGB skryt. Na hlavní chodbu nevedly dveře žádné, a ani v přední kanceláři žádné nebyly vidět. Melodramatičnost téhle věci musela připadat absurdní i Lavrentiji Berijovi, říkal si Ryan, jehož morbidní strach z atentátu - ačkoliv sotva nerozumný - mohl tohle připitomělé bezpečnostní opatření zrodit. Neochránilo ho před smrtí z rukou lidí, kteří ho nenáviděli víc, než nakolik se ho báli. A nebylo to bizarní, že prezidentův poradce pro národní bezpečnost vchází do kanceláře ředitele ruské zahraniční rozvědky? Berijův popel se někde musí obracet, říkal si Ryan, někde v kanále, kam urnu s ním hodili. Otočil se a pohlédl na svého hostitele, a v duchu si stále představoval dubový stůl, a napůl si přál, aby si byli nechali starý název KGB, Výbor pro státní bezpečnost, už jen kvůli tradici.
"Sergeji Nikolajiči, opravdu se svět tolik změnil za těch posledních - bože, jen deset let?"
"Ani ne tolik, příteli." Golovko Jackovi pokynul k pohodlnému koženému křeslu, které pocházelo ještě z dob, kdy tato budova byla ústředím Ruské pojišťovací společnosti. "A přesto máme před sebou ještě tak dlouhou cestu."
Byznys, říkal si Jack. No tak, Sergej nikdy kolem toho neděl okolky. Ryan vzpomínal, jak hleděl do toho horšího konce pistole v ruce tohoto člověka. Ale to všechno se stalo před takzvaným koncem historie.
"Dělám co mohu, Sergeji. Dali jsme vám těch pět miliard na rakety. Prima jste nás oblafli, mimochodem." Ryan se podíval na hodinky. Slavnostní setkání se mělo konat večer. Zbývají jedna raketa Minuteman-III, jedna SS-19 - nepočítaly se SS-19 v Japonsku, které byly předělány na vynášení družic na oběžnou dráhu.
"Máme hodně problémů, Jacku."
"Méně než před rokem," poznamenal Ryan a uvažoval, jaký další požadavek přijde na řadu teď. "Vím, že radíte prezidentovi Grušavému i v jiných věcech než jen ve zpravodajství. No tak, Sergeji, věci se lepší. To přece víte."
"Nikdo nám nikdy neřekl, že demokracie bude tak těžká."
"Pro nás je těžká také, kamaráde. Každý den na to znova a znova přicházíme."
"Nejvíc nás frustruje to, že víme, že máme všechno, aby naše země byla bohatá. Problém je v tom, jak dokázat, aby všechno fungovalo. Ano, radím prezidentovi v mnoha věcech..."
"Sergeji, jestli vy nejste jedním z nejlépe informovaných lidí v zemi, tak to mě tedy moc překvapíte."
"Hmm, ano. No, prozkoumáváme východní Sibiř; tolik věcí, tolik zdrojů. Musíme si na to najímat Japonce, ale co nacházejí..." Nedopověděl.
"Vy máte něco na jazyku, Sergeji. Co to je?"
"Myslíme si, že nám neříkají všechno. Vyhrabali jsme nějaké průzkumy z třicátých let. Byly uloženy v archivu ministerstva vnitra. Ložisko gadolinia

na úplně nečekaném místě. Spolu s tím tam bylo i něco o několika způsobech využití toho kovu, a všechno to bylo zapomenuto, až mí lidé podrobně prozkoumali stará data. Nyní je pro gadolinium řada použití, a jeden z jejich prospektorských týmů tábořil jen pár kilometrů od ložiska. Víme, že tam je. Ta skupina tenkrát ve třicátých letech donesla vzorky na rozbor. Ale v poslední zprávě o tom nic nebylo."

"A?" zeptal se Jack.

"A mně připadá divné, že nám to zapřeli," poznamenal Golovko a dával si na čas. Do takovéhle hry se člověk nepouští jen tak.

"Jak je za tu práci platíte?"

"Smlouva je taková, že nám budou pomáhat při využití řady věcí, které pro nás najdou. Podmínky jsou velkorysé."

"Proč by lhali?" zeptal se Jack.

Golovko zavrtěl hlavou. "Nevím. Mohlo by být důležité zjistit to. Vy jste studoval historii, viďte?"

Tohle bylo něco, čeho si jeden na druhém vážili. Ryan by býval mohl odbýt Golovkovy obavy jako další ukázku ruských paranoidních představ - někdy si myslel, že paranoiu vynalezli v téhle zemi -, ale to by nebylo spravedlivé. Rusko bojovalo s Japonskem za cara v letech 1904-1905 a prohrálo - přitom podlehlo japonskému námořnictvu ve významné bitvě o Cušimskou úžinu. Ta válka se protahovala, až zničila Romanovce a Japonsko pozvedla na úroveň světové velmoci, což vedlo k tomu, že se zapletli do dvou světových válek. Zanechala také krvácející ránu na ruské duši, Stalin ji měl v dobré paměti, a znovu získal ztracená území. Po první světové válce se Japonci také zapojili do snah svrhnout bolševiky. Poslali na Sibiř velkou armádu, a nijak moc se nehrnuli do toho, aby ji stáhli. Totéž se stalo ještě jednou, v roce 1938 a 1939, tentokrát s mnohem vážnějšími důsledky pro Japonce, kteří utrpěli porážku nejprve z rukou maršála Bljuchera, pak z rukou chlapíka jménem Žukov. Ano, mezi Ruskem a Japonskem leželo mnoho historie.

"V těchto dnech a v těchto letech, Sergeji?" zeptal se Ryan nevěřícně.

"Víte, Jacku, jste bystrý člověk, ale pořád jste Američan, a vaše zkušenosti s invazí nejsou zdaleka tak těžké jako naše. A panikaříme kvůli tomu? Samozřejmě že ne. Je to něco, co stojí za pozornost? Ano, Ivane Emmetoviči, je."

Určitě se k něčemu chystá, a podle toho, jak mu to dlouho trvá, to musí být něco velkého, říkal si Jack. Bylo načase zjistit, co to je. "Dobrá, Sergeji Nikolajiči, myslím, že vaše starosti chápu, ale není toho moc, co mohu..." Golovko mu skočil do řeči jediným slovem.

"BODLÁK."

"Ljalinova stará síť. A co?"

"Nedávno jste ji aktivovali." Předseda RZR viděl, že Ryan má tolik slušnosti, že překvapeně zamrkal. Bystrý, seriózní člověk, to Ryan byl, ale pořád ještě ne někdo, z koho by byl dobrý pracovník v terénu. Jeho duševní hnutí na něm byla pořád moc vidět. Možná, říkal si Sergej, by si měl přečíst knihu o Irsku, aby líp porozuměl hráči ve starém koženém křesle. Ryan měl silné stránky i slabiny, jenže se dobře nevyznal ani v těch, ani v oněch.

"Co vás k takovému závěru vede?" zeptal se Američan, jak mohl nejnevinněji, věda, že opět dal najevo hnutí, zase reagoval na návnadu tohohle chytrého starého profesionála. Viděl, jak se Golovko jeho rozpakům usmál, a uvažoval, jestli liberalizace v téhle zemi dovolila lidem dopracovat se k lepšímu smyslu pro humor. Dřív by Golovko jen bez hnutí zíral.

"Jacku, jsme profesionálové, ne? Vím to. Jak jsem se to dověděl, je moje věc."

"Nevím, jaké karty máte v ruce, příteli, ale než budete pokračovat, musíme si ujasnit, jestli je to přátelské utkání nebo ne."

"Jak víte, skutečná japonská kontrarozvědka je Vyšetřovací oddělení veřejné bezpečnosti při jejich ministerstvu spravedlnosti." Úvodní prohlášení

bylo natolik jasné, jak jen potřebovalo být, a bylo téměř nepochybně pravdivé. Také vymezilo podmínky rozhovoru. Bylo to přátelské utkání. Golovko právě sdělil své tajemství, ačkoliv nebylo překvapivé.

Rusy člověk musel obdivovat. Jejich odborné dovednosti v záležitostech špionáže byly světové. Ne, opravil se Ryan, jsou světová třída. Je nějaký lepší způsob, jak nasadit agenty do cizí země, než nejprve vybudovat síť v jejich kontrarozvědce? Pořád ještě visí ve vzduchu neurčité podezření, že po několik let fakticky ovlivňovali MI-5, britskou Security Service, a jejich proniknutí hluboko do agentury CIA pro vnitřní bezpečnost ještě pořád Ameriku trápí.

"Tak vyložte," řekl Ryan. S čím asi vyrukuje...

"Máte v Japonsku dva pracovníky v terénu s krytím jako ruští novináři. Ti znovu aktivují síť. Jsou moc dobří a hodně opatrní, ale jeden z jejich kontaktů je kompromitovaný kontrarozvědkou. To se může přihodit každému," poznamenal Golovko nestranně. Jeho výraz nebyl ani zlomyslně vítězoslavný, to Ryan viděl. No, na to byl moc dobrý profesionál, a utkání bylo přátelské, podle všech pravidel. Druhá strana prohlášení byla tak jasná, jak jen to šlo: prostým pokynem ruky mohl Sergej shodit Clarka i Chaveze a vyvolat další mezinárodní incident mezi dvěma zeměmi, které měly už i tak dost svých vlastních problémů. Proto se Golovko netvářil vítězně a vysmívavě. Nemusel.

Ryan přikývl. "Dobrá, kamaráde. Zblbnul jsem to. Povězte, co chcete."

"Chtěli bychom vědět, proč nám Japonci lžou, a všechno ostatní, co podle názoru paní Foleyové by mohlo pro nás mít význam. Za to my můžeme vaši síť chránit." Prozatím, nedodal.

"Kolik toho vědí?" zeptal se Jack a rozvažoval nad ústní nabídkou. Golovko naznačoval, že Rusko bude krýt americkou zpravodajskou operaci. To bylo něco nového, něco, co tu ještě nikdy nebylo. Informaci, která se mohla získat, cenili velmi vysoko. Sakra vysoko, říkal si Jack. Proč?

"Dost na to, aby je vyhnali ze země, nic víc." Golovko otevřel zásuvku a podal mu list papíru. "Tady je všechno, co Folejeva potřebuje vědět."

Jack dočetl a zasunul list do kapsy. "Moje země si nepřeje žádný konflikt mezi Ruskem a Japonskem."

"Takže jsme dohodnuti?"

"Ano, Sergeji. Doporučím, aby váš návrh schválili."

"Jako vždy, Ivane Emmetoviči, bylo mi potěšením s vámi jednat."

"Proč jste ji neaktivoval sám?" zeptal se Ryan a říkal si, jak byl dneska převálcovaný.

"Ljalin si to nechal pro sebe. To bylo od něj chytré. Neměli jsme dost času na to, abychom ho - přesvědčili? Ano, přesvědčili, aby ji předal - než jsme ho předali do péče vám."

Takový krásný řečnický obrat, říkal si Jack. Přesvědčit. No, Golovko vyrostl za starého systému. Čekat, že se od něj úplně odpoutal, by bylo příliš. Jackovi se podařil úsměv.

"Víte, byli jste velicí nepřátelé." A s Golovkovým jediným návrhem, uvažoval Jack za klinicky nezúčastněným výrazem, tu možná přichází začátek něčeho jiného. Hergot, může ten svět být ještě bláznivější?

V Tokiu bylo o šest hodin víc a v New Yorku o osm méně. Čtrnáctihodinový rozdíl a mezinárodní datová čára poskytovaly spoustu prostoru pro zmatek. Někde byla sobota čtrnáctého, jinde pátek.

Ve tři hodiny ráno vyšel Chuck Searls z domova naposledy. Den předtím si najal auto - jako mnoho Newyorčanů si žádné nekoupil - pro jízdu na La Guardiu. První let toho dne s Deltou do Atlanty byl překvapivě plný. Zamluvil si letenku v jedné z mnoha cestovních kanceláří ve městě a zaplatil hotově na falešné jméno, které bude od té chvíle občas používat, a které bylo stejné jako to, jež měl v pasu, který si obstaral už před několika měsíci. Seděl na 2-A, v první třídě na sedadle, které bylo tak široké, že se mohl mírně natočit

a opřít si hlavu, a prospal většinu cesty do Atlanty, kde jeho zavazadla převezli k letadlu do Miami. Ani jich moc neměl. Dva lehké obleky, několik košil a další věci pro okamžitou potřebu, a svůj laptop. V Miami nasedne na další let pod jiným jménem, a zamíří na jihovýchod do ráje.

George Winston, bývalý ředitel společnosti Columbus Group, nebyl šťastný člověk, navzdory přepychovému prostředí svého domu v Aspenu. Postaralo se o to pochroumané koleno. Ačkoliv nyní měl čas na to, aby vychutnával nově objevenou vášeň pro lyžování, byl poněkud nezkušený, a možná byl i trochu starý na jízdu po svazích pro zdatné lyžaře. Bolelo to jako čert. Vstal ve tři hodiny ráno a odkulhal do koupelny pro další dávku prášků proti bolesti, které mu lékař předepsal. Když tam byl, zjistil, že kombinace bdění a pobolívajícího kolena mu sotva dovolí zase usnout. V New Yorku je teď pět hodin, říkal si, asi tak doba, kdy obvykle vstával, pokaždé brzy, aby předstihl ty, kteří vstávali pozdě, kontroloval svůj počítač a Journal a další zdroje informací, aby byl plně přichystán pro své zahajovací tahy na burze.

Nevyšlo to, připustil pro sebe Winston. To tedy bylo něco, tohle říci obličeji v zrcadle. No dobře, tak pracoval příliš usilovně, odcizil se rodině a dohnal se do stavu, který se moc nelišil od propadnutí drogám, ale nechat toho byla... chyba?

Nu, chyba zrovna ne, říkal si, když kulhal zpátky do své komory, jak jen dokázal nejtišeji. Člověk prostě nemohl něco vyprázdnit a pak se pokoušet naplnit to ničím, ne? Nemohl se pořád jenom plavit na svém Cristóbalu, nikoliv, když měl děti na škole. Vlastně v jeho životě byla jenom jedna věc, kterou mohl dělat pořád, a ta ho skoro zabila.

Ale i tak...

Sakra, člověk tady ani nemůže ve slušnou hodinu dostat Journal. To že je civilizace? Naštěstí měli telefonní linky. Jen tak, jako vzpomínku na staré časy, zapnul počítač. Winston byl napojen na skoro všechny tiskové a finanční služby, které existovaly, a vybral si svého osobního oblíbence. Udělat to brzy ráno nebylo špatné. Jeho žena by zase vřískala, kdyby ho přistihla při jeho starých tricích, díky kterým mohl být v obraze o dění na Streetu, jak to měl rád, ať už hrál nebo ne. Fajn, má několik hodin, a nebude to přece totéž, jako by za svítání letěl vrtulníkem na vrchol hory, ne? Žádné lyžování, řekl mu lékař pevně. Přinejmenším týden, a pak se omezit na svahy pro začátečníky. To přece nebude vypadat ani tak moc hloupě. Bude dělat, jako že učí děti... sakra!

Nechal toho moc brzy. Nemohl to samozřejmě vědět, ale během posledních několika týdnů trh přímo žadonil o někoho, kdo měl jako on talent vrhnout se do toho a provádět jeho transakce. Před třemi týdny by šel na ocel, zaťal drápy, a pak přešel na... Silicon Alchemy. Jo, tuhle by popadl pěkně fofrem. Vynalezli jakési nové stínítko displeje pro laptopy, a teď, když je nad japonskými výrobky zataženo, celá věc vylétla jako výbuchem. Kdo to jen byl, ten co hrál spojku při počáteční veřejné nabídce? Ano, byl to ten Ryan, dobrý instinkt pro burzu, a teď proflakuje čas ve státní službě. Takové plýtvání talentem, říkal si Winston, noha ho bolela a snažil se ubránit myšlence, že on sám také proflakuje čas uprostřed noci v lyžařském středisku, které nebude moci využívat přinejlepším po zbytek týdne.

Všechno na Streetu vypadá tak zbytečně rozviklané a vratké, říkal si, když sledoval křivky trendů na burze, které považoval za dobré, třebaže plíživé a kradmé signály. To byl jeden z jeho triků - nacházet trendy a ukazatele dřív než druzí. Jeden z triků? Sakra, jediný trik. To, jak to dělal, bylo překvapivě těžké někoho naučit. Říkal si, že to je stejné jako v kterékoliv jiné oblasti. V některých lidech to prostě bylo, a on byl jedním z nich. Ostatní se pokoušeli dělat totéž podváděním, shromažďováním informací pod rukou nebo vytvářením falešných trendů, které pak mohli využít. Ale to bylo... podvádění, ne? A k čemu vydělávat peníze takovým způsobem? Porazit ostatní

podle pravidel a při jejich vlastní hře, to bylo pravé obchodní umění, a když skončil den, těšilo ho, když ostatní k němu přicházeli a říkali "Ty prevíte!" Celý ten rozdíl byl v tónu výroku.

Není důvod, aby trh byl tak nestabilní, uvažoval. Lidé si prostě věci nepromýšleli důkladně, to bylo všechno.

Hornety vzlétly za první vlnou Tomcatů. Sanchez roloval se svou stíhačkou ke katapultu na přídi na pravoboku a cítil, jak tažná tyč, která byla součástí příďového podvozku, zapadla do otvoru katapultovacího zařízení. Jeho těžce naložená stíhačka se při plném výkonu motorů chvěla, zatímco člen palubní posádky letoun naposled očima zkontroloval. S výsledkem byl spokojen, a obsluha katapultu dala znamení a Sanchez bleskově zasalutoval a zapřel hlavu do opěradla svého vystřelovacího sedadla. Za okamžik ho síla páry vymrštila z přídě a do vzduchu. Hornet poněkud poklesl, pocit, který se nikdy nestane něčím, co si člověk přestane uvědomovat, a stoupal k obloze, zatáhl podvozek a zamířil k místu setkání, s křídly ztěžklými palivovými nádržemi a modrými cvičnými raketami.

Chtěli dělat chytré, a skoro se jim to podařilo, ale ‚skoro' se v této hře nepočítalo. Družicové snímky odhalily přítomnost tří skupin hladinových plavidel, směřujících k nim. Sanchez povede Úder Alfa proti té velké - osm lodí, všechny zásobovací. Dvě samostatné dvojice Tomcatů si poradí s P-3, které tam měli. Poprvé budou aktivně pátrat svými vyhledávacími radary, místo aby operovali v podmínkách zákazu vysílání. Bude to jediný zásah rapírem - ne, spíš úder velkým a těžkým kladivem. Periodické prohledávání radarem na E-2C Hawkeye ukázalo, že Japonci nerozmístili na Marcusu stíhačky, což by bylo bývalo chytré, ale obtížné, a v žádném případě by nebyli dokázali zvednout jich tolik, aby to vadilo, určitě ne proti dvěma úplným uskupením několika perutí z letadlové lodi. Marcus nebyl dost velký ostrov, jako byly Saipan nebo Guam. To byla pro tuto chvíli poslední myšlenka, která se netýkala jeho úkolu. Na Budův povel nízkovýkonným rádiovým okruhem se formace začala rozptylovat podle pečlivě propočítaného plánu.

"Hai." Sató zvedl telefon na můstku Mucu.

"Právě jsme zjistili provoz nízkovýkonného rádiového okruhu. Dva signály, kursy jedna-pět-sedm a jedna-devět-pět."

"Už bylo načase," řekl Sató svému důstojníkovi skupinových operací. Myslel jsem, že se ke svému útoku nedostanou. Ve skutečné válečné situaci by udělal jednu věc. V tomto případě udělá něco jiného. Nebylo k ničemu nechat Američany, aby poznali citlivost jeho systému elektronického zpravodajství. "Pokračujte."

"Ano. Máme tu ještě ty dva radarové letouny. Vypadá to tak, že létají po okruhu, žádná změna."

"Děkuji." Sató položil telefon a sáhl po svém čaji. S elektronickým zpravodajským zařízením pracovali jeho nejlepší technici, a měli pásky, na kterých se sbíraly informace, zachycené každým čidlem, pro následné vyhodnocení. To bylo skutečně důležitou součástí této fáze cvičení - co nejlépe poznat, jak americké námořnictvo provádí své promyšlené útoky.

"Stanoviště pro akci?" zeptal se kapitán Mucu.

"Není třeba," odpověděl admirál a zamyšleně hleděl k obzoru, tak, jak si představoval, že hledí bojující námořník.

Na palubě Snoopy One, letounu EA-6B Prowler, sledovala letová posádka všechny radarové a rádiové frekvence. Zjistili a identifikovali šest vyhledávacích radarů civilního typu, žádný z nich v blízkosti známé polohy japonské formace. Nedělají z toho moc velkou soutěž, říkali si všichni. Obyčejně se při těchhle hrách dost užilo.

Velitel přístavu na Tanapagu vyhlédl ze své kanceláře a viděl velkou loď pro přepravu automobilů, jak se propracovává kolem jižního výběžku ostrova Managaha. To ho překvapilo. Prolistoval papíry na stole, aby se podíval, kde je telex, upozorňující na její příjezd. Ach, ano, tady. Musel přijít v noci. MV Orchid Ace, z Jokohamy. Náklad - terénní toyoty, předisponované k prodeji místním japonským majitelům pozemků. Pravděpodobně loď, která měla plout do Ameriky. Tak teď ty automobily půjdou sem a ještě víc ucpou místní silnice. Zamručel a zvedl triedr, aby se na loď podíval, a ke svému překvapení viděl na obzoru další masu, velkou a krabicovitou. Další přepravní lod? To bylo divné.

Snoopy One si udržoval polohu i výšku, těsně pod viditelným horizontem od ‚nepřátelské' formace, vzdálené asi sto šedesát kilometrů. Elektronici na dvou zadních sedadlech měli ruce připravené k zapnutí palubních rašicích systémů, ale Japonci neměli zapnutý žádný ze svých radarů, a nebylo co rušit. Pilot si dopřál pohled na jihovýchod a viděl několik záblesků, žluté pablesky od zlatavých krytů kabin blížící se skupiny pro Úder Alfa, která se nyní stáčela dolů k palubě, aby co nejdéle zůstala mimo dosah radarů, než vyrazí vzhůru a vypustí svou první ‚salvu' teoretických střel.

"Tango, tango, tango," řekl komandér Steve Kennedy do podvodního telefonu, tímto kódovým označením dával povel k odpálení teoretického, čili ‚administrativního' torpéda. S ponorkou třídy Harušio udržoval kontakt devět hodin, a nechával si dost času, aby se s kontaktem seznámil a aby si jeho posádka navykla na něco náročnějšího než oťukávání březí velryby. Když ho nakonec tahle hra přestala bavit, nastal čas spustit podvodní telefon a, jak si byl jist, pořádně Sierru-jedna vyplašit, když už jí dal dost času, aby zjistila ona jeho. Nechtěl, aby někdo později řekl, že nedal tomu druhému hochovi spravedlivou šanci. Ne, že by tohle mělo být férové, ale Japonsko a Amerika byli přátelé, i přes všechny ty zprávy, které během posledních týdnů slyšeli z rádia.

"Dal si na čas," řekl komandér Ugaki. Sledovali americkou 688 téměř čtyřicet minut. Takže byli dobří, ale ne zas tak dobří. Nalézt Kurušio bylo pro ně tak těžké, že zaútočili hned, jak dostali stopu, a Ugaki si říkal, že je nechá vystřelit si první. Tak. Velící důstojník pohlédl na svůj graf pro navádění střel a na čtyři červená světla, označující připravenost k palbě.

Zvedl svůj podvodní telefon a odpověděl hlasem plným dobromyslného překvapení: "Kde jste se tu vzali?"

Ty členy posádky, kteří byli v doslechu - všichni na palubě mluvili dobře anglicky -, kapitánovo oznámení překvapilo. Ugaki viděl jejich pohledy. Později jim to vysvětlí.

"Ani nám ‚tango' nevrátil. Myslím, že nebyl na stanovišti." Kennedy zapojil znovu telefon. "Podle instrukcí ke cvičení se teď stáhneme a zapneme svůj zesilovač." Na jeho povel se americká Asheville stočila doprava a zvýšila rychlost na dvacet uzlů. Vzdálí se dvacet tisíc metrů, aby cvičení opakoval a dal ‚nepříteli' lepší šanci k užitečnému výcviku.

"Veliteli, sonar."

"Velitel, ano?"

"Nový kontakt, označit Sierra-pět, kurs dva-osm-nula, hladinové plavidlo se dvěma vrtulemi, dieselový pohon, typ neznámý. Podle rychlosti otáčení vrtulí rychlost osmnáct uzlů," ohlásil specialista první třídy Laval mladší.

"Žádná klasifikace?"

"Je slyšet jen trochu, tedy - málo, kapitáne, není to ten silný dunivý zvuk velké obchodní lodi."

"Dobrá, tak si ji okoukneme. Podávejte hlášení."

"Sonar, rozkaz."

Bylo to až moc snadné, říkal si Sanchez. Skupina Enterprise to pravděpodobně měla s letouny třídy Kongo na severu o dost těžší. Neměl naspěch, udržoval svou rozšířenou letku čtyř letounů ve výšce tisíc metrů nad klidnou hladinou, rychlost měli čtyři sta uzlů. Každá ze čtyř úderných stíhaček letky Sluggerů nesla čtyři cvičné střely Harpoon, stejně tak jako skupina Mauler. Pohlédl na svůj čelní displej, aby zjistil polohu. Data, uložená do jeho počítače teprve před hodinou, mu ukázala pravděpodobnou polohu formace, a jeho družicový navigační systém ho dovedl přímo na naprogramované místo.

Bylo na čase, aby se podíval, jak přesné je jejich operační zpravodajství.

"Mauler, tady velitel, jdeme nahoru - teď!" Sanchez lehce potáhl za řídící páku. "Akce - teď!" Při druhém povelu zapnul svůj vyhledávací radar.

Tamhle jsou, na displeji jsou velké jako hora. Sanchez vybral vedoucí plavidlo formace a aktivoval naváděcí hlavice na jinak pasivních střelách, zavěšených pod křídly. Teď měl čtyři světla, oznamující připravenost k palbě. "Tady velitel Sluggerů. Odpálit, odpálit, odpálit! Pusťte čtyři vampíry."

"Dvojka, odpaluji čtyři."

"Trojka, odpaluji čtyři."

"Čtyřka, odpaluji tři, jedna selhala na závěsníku." Skoro podle normy, říkal si Sanchez a formuloval si připomínku pro svého důstojníka údržby.

Při skutečném útoku by se letouny po odpálení raket stočily dolů k hladině, aby se nepříteli nevystavovaly. V rámci cvičení sestoupily do šedesáti metrů a pohybovaly se na cíl, aby simulovaly své vlastní rakety. Záznamové zařízení na palubě zaznamená údaje radaru a sledovací údaje od japonských lodí, aby byl vyhodnocen jejich výkon, který zatím nebyl příliš přesvědčivý.

Tváří v tvář nutnosti dovolit ženám, aby létaly v opravdových bojových letkách z opravdových letadlových lodí, bylo prvním kompromisem to, že je zařazovali na letouny pro radioelektronický boj; proto první velitelkou ženské letky válečného námořnictva byla Roberta Peachová z VAQ-137, ‚Vrány'. Jako nejstarší pilotka na letadlové lodi považovala za své největší štěstí, že další pilotka už měla volací znak ‚Peaches', ‚Broskvičky', což jí dalo možnost dát si znak ‚Robber', jméno, na kterém trvala, když byla ve vzduchu.

"Dostáváme signály, Robbere," hlásil velitel radioelektronického boje vzadu v jejím Prowlera. "Zapíná se jich spousta."

"Tak je zase zhasněte," nařídila stručně.

"Je jich opravdu spousta... zaměřuji jednu Harm na radar SPG -51. Sleduji, připraveni."

"Odpálit teď," řekla Robber. Palba byla jejím výsadním právem, jakožto velitelky letounu. Protože radar SPG-51 pro sledování střel byl aktivní a vysílal signál, byla záruka, že protiradarová střela Harm zasáhne.

Sanchez teď lodě viděl, šedé útvary na viditelném horizontu. Nepříjemné zaskřípění v jeho sluchátkách mu prozradilo, že ho ozařují jak vyhledávací radary, tak radary pro řízení palby, což nikdy nebyla šťastná zpráva, dokonce ani při cvičení ne, o to méně, že v tomto případě ‚nepřítel' měl standardní americké strategické střely SM-2 země-vzduch, jejichž schopnosti dobře znal. Vypadalo to na třídu Hatakadze. Dva radary SPG-51C pro naváděni střel. Jen jedno odpalovací zařízení s jedním závěsníkem. Mohlo navádět jen dvě současně. Jeho letoun představoval dvě rakety. Hornet byl větší cíl než Harpoon, a neletěl tak nízko a tak rychle jako střela. Na druhé straně, měl na palubě obranné rušící zařízení, což rovnici poněkud vyrovnávalo. Bud pohnul pákou doleva. Za daných okolností letět přímo nad lodí bylo proti bezpečnostním pravidlům, a o několik vteřin později prošel tři sta metrů nad přídí torpédoborce. Přinejmenším jedna z jeho střel by byla zasáhla, říkal si, a

tohle bylo jen zásobovací plavidlo s výtlakem pěti tisíc tun. Jedna hlavice Harpoonu by loď úplně odstavila, a jeho následný útok kontejnerovou municí by byl ještě smrtelnější.

"Slugger, tady velitel. Zařaďte se za mnou."

"Dvojka."

"Trojka."

"Čtyřka," potvrdila jeho letka.

Další den života letce válečného námořnictva, říkal si velitel. Teď se může těšit na přistání, pak půjde do velitelské informační centrály a stráví zbytek čtyřiadvaceti hodin tím, že bude procházet záznamy dosažených bodů. Už to nebylo nijak moc vzrušující. Už spláchnul skutečné letouny, a všechno ostatní už nebylo ono. Ale létání pořád bylo létání.

Řev letounů nad hlavou člověka obvykle naplňoval nadšením. Satō sledoval poslední z šedých amerických stíhaček, jak se stoupavč vzdalují a zvedl triedr, aby viděl, kterým směrem letí. Pak vstal a sešel do velitelské informační centrály.

"Nu?" zeptal se.

"Kurz odletu jak jsme očekávali." Velitel operací flotily poklepal na družicové snímky amerických bojových skupin, které dosud směřovaly na západ, do převládajících větrů, aby prováděly letové operace. Radarový záznam ukazoval americké letouny, směřující k předpokládanému bodu.

"Vynikající. Moje uznání kapitánovi, dejte kurs jedna-pět-pět, maximální rychlost." Ani ne za minutu se Mucu zachvěla od zvýšeného výkonu motorů a s větší silou vyrazila do mírně se dmoucího Tichého oceánu k setkání s americkými bitevními silami. Časový rozvrh byl důležitý.

Na parketu newyorské burzy mladý makléřův úředník udělal chybu v záznamu u Merck přesně v 11:43:02 východního standardního času. Dostala se do systému a objevila se na tabuli při 23 1/8, hodně nad současnou hodnotou. Po třiceti vteřinách ji zapsal znovu a vložil totéž množství. Tentokrát na něj začali ječet. Vysvětlil, že se ta zatracená klávesnice lepí, odpojil ji a přepnul na novou. To se stávalo dost často. Lidé na tomhle neuklizeném místě rozlévali kávu a kdeco jiného. Ihned byla vložena oprava a svět se vrátil k normálu. V tutéž minutu se něco podobného stalo s akciemi General Motors, a kdosi pronesl stejnou omluvu. Bylo to bezpečné. Lidé ve stánku GM nijak moc nespolupracovali s lidmi, kteří dělali Merck. Ani jedni ani druzí neměli ani ponětí, co dělají, věděli jen to, že dostanou 50 000 dolarů za to, že udělají chybu, která nebude mít na systém vůbec žádný vliv. Kdyby ji neudělali oni - a to nevěděli -, další dva lidé dostali stejnou částku, aby udělali totéž za deset minut.

V hlavním počítači Stratus v Depozitní bankovní společnosti - spíš v softwaru, který v něm byl - byly položky zaneseny a Velikonoční vajíčko se začalo proklubávat.

Kamery a reflektory ve Vladimirském sále ve Velkém kremelském paláci byly všechny připraveny, v tradičním místě, kde probíhaly konečné formality uzavírání smluv, v místě, které Jack navštívil v jinou dobu a za velmi odlišných okolností. Ve dvou místnostech prezidentovi Spojených států a prezidentovi Ruské republiky líčili obličeje, něco, co určitě bylo víc proti srsti Rusovi, tím si byl Ryan jist. Pro postavy místního politického života vypadat dobře před kamerami nebylo tradičním požadavkem. Většina hostů už seděla, ale vyšší činitelé obou oficiálních delegací nemuseli tolik spěchat. Konečné přípravy byly téměř u konce. Křišťálové sklenky stály na podnosech a ze zátek lahví šampaňského byl odstraněn staniol, a čekalo se jen na znamení, aby se otevřely.

"To mi připomíná - nikdy jste mi neposlal žádné to gruzínské šampaňské," řekl Jack Sergejovi.

"No, to se dá udělat dnes, a mohu vám udělat dobrou cenu."

"Víte, dřív bych ho musel odmítnout kvůli etickým zákonům."

"Ano, já vím, každý americký činitel je přece potenciální kriminálník," poznamenal Golovko a rozhlížel se kolem, aby viděl, zda je všechno náležitě připraveno.

"Měl byste být právníkem." Jack viděl hlavního agenta tajné služby vcházet dveřmi a zamířil ke svému místu. "Tohle je místečko, co miláčku?" zeptal se ženy.

"Carové věděli, jak užívat," zašeptala v odpověď, když se rozsvítily všechny televizní reflektory. V Americe všechny sítě přerušily své normální programy. Časový rozvrh, vzhledem k jedenáctihodinovému časovému rozdílu mezi Moskvou a americkým západním pobřežím, byl poněkud nešikovný. Pak tu ještě bylo Rusko se svými deseti časovými pásmy - výsledek jeho obrovské rozlohy, a v případě Sibiře i blízkost severního polárního kruhu. Ale tohle bylo něco, co bude každý chtít vidět.

Oba prezidenti vyšli, za potlesku tří set přítomných lidí. Roger Durling a Eduard Grušavoj se setkali u mahagonového stolku a vřele si potřásli rukama, jak jen to mohli udělat dva bývalí nepřátelé. Durling, bývalý voják a výsadkář z Vietnamu; Grušavoj, také bývalý voják, ženista, který byl mezi prvními, kteří vstoupili do Afghánistánu. Od mládí vedeni k vzájemné nenávisti, teď s ní definitivně skončí. Tento den odloží všechny domácí problémy, se kterými žili každý den v týdnu. Protože dnes svýma rukama změní svět.

Grušavoj, hostitel, pokynul Durlingovi k jeho místu, a pak přešel k mikrofonu.

"Pane prezidente," promluvil prostřednictvím tlumočníka, kterého ani nijak zvlášť nepotřeboval, "jsem potěšen, že vás mohu poprvé přivítat v Moskvě..."

Ryan projev neposlouchal. Do poslední věty se dalo předem říci, co v něm bude. Upíral oči na černou skříňku z umělé hmoty, stojící přesně uprostřed mezi židlemi obou šéfů států. Byla na ní dvě červená tlačítka a vedl od ní dolů kabel. Při nejbližší stěně stála dvojice televizních monitorů a vzadu pak velkoplošná obrazovka, na kterou mohli všichni vidět. Ukazovaly podobná místa.

"Tohle je teda trasa pro železnici," poznamenal major pozemní armády pětadvacet kilometrů od Minotu v Severní Dakoté. Právě šroubkem připevnil poslední drát. "Tak, okruhy jsou živé. Dráty jsou pod proudem." Od odpálení náloží ho dělil jediný bezpečnostní spínač, a na něm měl položenou ruku. Už všechno osobně zkontroloval, a v oblasti hlídkovala celá rota vojenské policie, protože Přátelé Země hrozili, že budou proti této akci protestovat; tam, kde byly výbušniny, rozmístí lidi, a jakkoliv by nemuselo být od věci ty parchanty vyhodit do vzduchu, důstojník by musel odpalovací okruh vyřadit, kdyby k tomu došlo. Krucifix, říkal si, proč někdo proti tomuhle musí protestovat? Už hodinu promrhal tím, že se to svému sovětskému protějšku pokoušel vysvětlit.

"Tolik se to tu podobá stepím," řekl Rus a chvěl se ve studeném větru. Oba sledovali malou televizní obrazovku a čekali na znamení.

"Že tu nemáme politiky, aby nám trochu rozpálili vzduch." Odtáhl ruku z bezpečnostního spínače. Proč to zdržují?

Ruský důstojník uměl natolik dobře anglicky, aby se jeho poznámce zasmál, a pod svou huňatou větrovkou nadměrné velikosti ohmatával překvapení, které měl pro Američana připravené.

"Pane prezidente, pohostinnost, které se nám v tomto slavném městě dostalo, je důkazem, že mezi našimi dvěma národy by mělo být, může být a bude nastoleno přátelství - tak silné, jako byly naše staré vzájemné pocity, avšak mnohem prospěšnější a produktivnější. Dnes končíme válku," uzavřel Durling za vřelého potlesku, a ještě jednou potřásl Grušavému rukou. Oba se posadili. Teď, kupodivu, čekali na příkazy od amerického televizního režiséra, který si

u obličeje přidržel sluchátka s mikrofonem a hovořil velmi rychle.
"Nyní," ozvalo se ve dvou jazycích, "prosíme přítomné, aby se otočili k televizím..."
"Když jsem byl poručíkem u ženistů," zašeptal ruský prezident, "moc rád jsem vyhazoval něco do povětří."
Durling se usmál a naklonil se blíž. Některé věci nebyly určeny pro mikrofony. "Víte, čím jsem jako kluk chtěl být - máte to u vás?"
"Co to je, Rogere?"
"Ten chlap, co je na takovém tom jeřábu s velkou železnou koulí, co se s ní bourají budovy. To musí být ta nejlepší práce na světě."
"Zvlášť, když člověk do té budovy může nejdřív strčit parlamentní opozici!" Tohle byl názor, který sdíleli oba.
"Je čas," viděl prezident znamení od režiséra.
Oba muži položili palce na tlačítka.
"Na tři, Ede?" zeptal se Durling.
"Ano, Rogere!"
"Jedna," řekl Durling.
"Dvě," pokračoval Grušavoj.
"Tři!" řekli oba a stiskli je.
Obě tlačítka propojila jednoduchý elektrický okruh, vedoucí k družicovému vysílači venku. Trvalo zhruba třetinu vteřiny, než signál dorazil ke družici a vrátil se zpátky, pak další třetinu, než výsledek proběhl tutéž trasu, a na dlouhý okamžik si lidé mysleli, že se něco pokazilo. Nepokazilo.

"Holá!" poznamenal major, když padesát kilogramů Composition Four explodovalo. Hluk byl působivý, dokonce i na téměř kilometrovou vzdálenost, a pak pozoroval sloup plamenů od zapáleného raketového motoru na tuhé palivo. Tahle část obřadu byla ošemetná. Museli se postarat o to, aby ta věc hořela jen odshora, jinak by se raketa mohla pokusit vyletět ze sila, a zrovna tohle by se nejméně hodilo. Celá věc byla vlastně zbytečně komplikovaná a nebezpečná. Studený vítr hnal jedovatý dým a spaliny na východ, a než se dostane k něčemu důležitému, bude to jen smrad, což se přece dalo velmi dobře říci i o politických okolnostech, které vedly k existenci hořícího raketového motoru. Ale přece jen, budilo to trochu hrůzu. Největší ohňostroj světa, hořící směrem dozadu tři minuty, a pak už zbyl jen kouř. Seržant zapojil hasicí systém, který skutečně fungoval, dá se říci, že k majorovu překvapení.
"Víte, tahali jsme los, kdo tohle udělá. Vyhrál jsem já," řekl důstojník a vstal.
"Mně to prostě přikázali. Jsem rád, že jsem to byl já. Teď je to už bezpečné?"
"Řekl bych že jo. Tak pojďte, Valentine. Ještě nás čeká nějaká práce."
Oba nastoupili do HMMWV, který byl nyní převtělením armádního džípu, major ho nastartoval a mířil k silu ve směru proti větní. Teď to byla jen jáma v zemi, ze které stoupala pára. Za nimi následoval štáb CNN a stále snímal živé záběry vozidla, kodrcajícího po nerovné pláni. Jejich vozidlo se zastavilo ve vzdálenosti dvou set metrů, trochu k jejich nelibosti, a oba důstojníci z něj vystoupili a nesli si protiplynové masky pro případ, že tu zbylo ještě tolik kouře, že by mohl být zdraví nebezpečný. Nezbylo. Americký důstojník mávnutím přivolal televizní štáb a čekal, až se připraví. To trvalo dvě minuty.
"Připraveni!" řekl režisér.
"Oba prohlašujeme, že raketa i silo jsou zničeny, ano?"
"Ano," odpověděl Rus a zasalutoval. Pak sáhl dozadu a z kapes vytáhl dvě křišťálové sklenky. "Podržel byste to, soudruhu majore?"
Pak přišla láhev gruzínského šampaňského. Rus se širokým úsměvem láhev otevřel a nalil do obou sklenek.
"Teď vás naučím jednu ruskou tradici. Nejprve se napijte," řekl. Televizní štáb byl nadšen.

"Myslím, že tohle znám." Američan šampaňské vypil. "A teď ?"
"Sklenky už nikdy nesmějí být použity k nějakému menšímu účelu. Teď musíte udělat to, co já." Při těch slovech se Rus otočil a napřáhl ruku, aby vrhl sklenku do prázdné jámy. Američan se zasmál a udělal totéž.
"Teď!" Nato obě sklenky zmizely v posledním americkém sile pro rakety Minuteman. Zmizely v páře, ale oba slyšeli, jak se roztříštily o opálené betonové stěny.
"Naštěstí mám ještě dvě," řekl Valentin a vytáhl je.

"Sakra," vydechl Ryan. Ukázalo se, že Američan u ruského sila měl stejný nápad, a teď vysvětloval, co znamená ‚zaskočit si na jednoho Millera'. Bohužel, hliníkové plechovky se při odhození nerozbíjejí.
"Přehnaně teatrální," mínila jeho žena.
"Není to zrovna Shakespeare, ale ‚kdyby to bylo, až to bude, dobře by bylo odbýt si to', drahoušku." Pak slyšeli zátky, bouchající do zvuků potlesku.
"To s těmi pěti miliardami dolarů je pravda?"
"Jo."
"Takže, Ivane Emmetoviči, teď můžeme být pravými přáteli?" zeptal se Golovko se sklenkami v ruce. "Konečně se tedy setkáváme, Caroline," řekl galantně Cathy.
"Se Sergejem to táhneme už dlouho," vysvětloval Jack, vzal si svou sklenku a připil svému hostiteli.
"Už od té doby, co jste měl u hlavy mou pistoli," poznamenal Rus. Ryan uvažoval, jestli se zapíjí konec té historie... nebo je to přípitek té události samé?
"Co?" Cathy se svým vínem málem udusila.
"Vy jste jí tohle neřekl?"
"Ježíši, Sergeji!"
"O čem to vy dva vůbec mluvíte?"
"Doktorko Ryanová, váš manžel a já jsme kdysi měli takové... profesionální nedorozumění, které skončilo tím, že jsem mu podržel před obličejem pistoli. Jo, a to jsem vám neřekl, Jacku, ta pistole nebyla nabitá."
"No, já jsem ale stejně nikam neodcházel, ne?"
"O čem to vy oba mluvíte? To je nějaký váš soukromý vtípek?"
"Jo, drahoušku, tak nějak to je. Jak se Andreji Iljičovi vede?"
"Dobře. Vlastně, kdybyste ho chtěl vidět, dá se to zařídit."
Jack přikývl. "To bych rád."
"Promiňte, ale kdo přesně vy jste?"
"Miláčku," řekl Jack, "tohle je Sergej Nikolajevič Golovko, předseda ruské zahraniční výzvědné služby."
"KGB? Vy se znáte?"
"Ne KGB, paní. Teď jsme mnohem menší. Váš manžel a já jsme... soupeři, už léta."
"No dobrá, a kdo vyhrál?" zeptala se.
Oba muže napadlo totéž, ale Golovko to řekl první: "Oba, samozřejmě. A teď, když dovolíte, představím vás své ženě, Jelene. Je dětská lékařka." To bylo něco, co se CIA nikdy neobtěžovala zjistit, uvědomil si Jack.
Otočil se a viděl oba prezidenty, kteří si užívali téhle chvíle, i přesto, že byli obklopeni novináři. Bylo to vlastně poprvé, co něco takového viděl, ale určitě nebyli vždycky takovíhle kamarádi. Snad to bylo konečné uvolnění všeho toho napětí, vědomí, že je to opravdu za námi. Viděl lidi přinášet další šampaňské. Byla to dobrota, a on byl plně odhodlán dostat svůj díl. CNN se toho mejdanu brzy nasytí, ale tihle lidé ne. Všechny uniformy, a politikové, a špioni a diplomaté. Kruci, možná, že doopravdy budou všichni přáteli.

## Úder Dvě, nápor na linku l-800

I když celkové časové rozvržení spoléhalo na náhodu, plán na využití šance byl vynikající, výsledek roků studia a modelování a simulace činností. Operace vlastně začala, když šesti velkým komerčním bankám v Hongkongu začaly docházet americké státní dluhopisy. Ty byly nakoupeny před několika týdny, jako součást složité výměny za jeny, provedené jako klasická ochrana proti nestabilitě měny. Samotné banky čekalo trauma - změna vlastnictví samotného základu, na němž stály - a oba faktory způsobily, že se jejich hromadné nákupy jevily jako zcela běžný akt, zaměřený na maximalizaci likvidity a flexibility současně. Likvidací dluhopisů jenom inkasovaly z poměrné změny hodnoty dolaru a jenu. Opatření jim přinese sedmnáctiprocentní zisk, pak se nakoupí japonský jen, který, jak teď finanční experti na celém světě prohlašovali, dosáhl dna a brzy se od něj odrazí. Přesto, dvě stě miliard dolarů v amerických obligacích bylo na trhu krátce, a navíc byly oceněny nízkou hodnotou. Evropské banky se jich brzy chopily. Bankéři v Hongkongu provedli patřičné elektronické úkony a transakce byla ukončena. Pak tuto skutečnost telegrafovali do Pekingu a s neochotným potěšením ukázali, že uposlechli příkazů a předvedli poslušnost těm, kteří vbrzku budou jejich politickými pány. Tím líp, říkali si všichni, že na tom vydělali.

V Japonsku byla transakce zaznamenána. Čtrnáct hodin oproti místnímu času v New Yorku, dosud největším světovém středisku obchodování, nebylo pro tokijské obchodníky nezvyklé, že pracovali v hodinách obvykle patřících nočním hlídačům, a v každém případě spoje, předávající informace z oblasti financí, nikdy nepřestaly přenášet údaje. Některé lidi by překvapilo, kdyby se dověděli, že pracovníci v obchodních kancelářích mají hodně vysoké postavení, a že v nejvyšším poschodí významné kancelářské budovy byla minulý týden zřízena zvláštní místnost. Její nynější obyvatelé jí říkali ‚válečná místnost', a byly v ní telefonní linky do všech měst na světě, v nichž probíhala významná obchodní aktivita, i počítačové displeje, ukazující, co se v nich ve všech děje. Pak následovaly další asijské banky a opakovaly hongkongskou transakci, a lidé ve štábní místnosti sledovali své počítače. Těsně po poledni newyorského času v pátek, což bylo 2:03 dopoledne v sobotu v Tokiu, viděli, jak byly vrženy na trh americké obligace za dalších tři sta miliard dolarů, tentokrát za cenu ještě lákavější než ty, které byly právě nabízeny v Hongkongu, a i tyhle ihned nakoupili další evropští bankéři, pro které pracovní den a týden právě končily. Až dosud se nestalo nic závratně neobvyklého. Teprve potom japonské banky provedly svou operaci, dobře krytou operacemi ostatních. Tokijské banky také začaly odprodávat své americké státní dluhopisy, a jak to vypadalo, zjevně tak dělaly opatření k upevnění jenu. Při tom však byly světové pohotové přebytky dolaru spotřebovány během několika minut. To se dalo pominout jako pouhá shoda okolností, ale obchodníci s oběživem - alespoň ti, kteří v New Yorku nebyli na obědě - si nyní uvědomili, že každé další obchodování s těmito střednědobými státními dluhopisy povede k nestabilitě, jakkoliv se to mohlo zdát nepravděpodobné, a to tím spíš při známé pevnosti dolaru.

Slavnostní večeře byla odrazem tradiční ruské pohostinnosti, o to vřelejší, že se oslavoval konec dvou generací nukleární hrůzy. Metropolita ruské pravoslavné církve pronesl dlouhou a zpěvavou litanii. Sám dvakrát oběť politické represe, dosáhl toho, že jeho výzva k jásání byla dojemná, a několik lidí pohnula k slzám, které byly brzy zapuzeny začátkem hostiny. Podávala se polévka, kaviár a pernatá zvěř, a jemné hovězí; a také obrovské množství alkoholu, který se, protentokrát, nikdo nezdráhal konzumovat. Pracovní část cesty byla splněna. Nyní skutečně nezbývala žádná tajemství, která bylo třeba skrývat. Zítra je sobota, a každý bude mít možnost dlouho spát.

"Ty taky, Cathy?" optal se Jack. Jeho žena obvykle moc nepila, ale dnes večer si dopřávala.

"Tohle šampaňské je vynikající." Byla to její první slavnostní oficiální večeře v cizině. Měla za sebou příjemný den s místními očními chirurgy, a dva nejlepší z nich, oba profesory, pozvala do Wilmerova ústavu, aby se seznámili s její specializací. S Cathy se počítalo pro Laskerovu cenu za její práci v oboru laserové chirurgie, výsledek jedenácti let klinického výzkumu, a také důvod, proč nepřijala dvakrát nabízené místo přednosty katedry na Virginské univerzitě. Její obsáhlé pojednání, ohlašující zlom v oboru, bude brzy uveřejněno v NEJM, a i pro ni touhle cestou mnohé vyvrcholilo.

"Počkej zítra," varoval ji manžel. Jack popíjel střídměji, i když i on již překročil svůj obvyklý limit před spaním, což byla jedna sklenička. Ty přípitky odrovnají každého, to věděl, protože na ruských banketech už byl. Byla to otázka tradice. Když se sešli při pití Rusové a Irové, Irové byli obvykle pod stolem první, jak už kdysi zjistil sám na vlastní kůži, ale většina Američanů buď takovouhle lekci nezažila, nebo jim to dnes večer bylo prostě jedno. Poradce pro národní bezpečnost potřásl hlavou. Nabeton to poznají zítra ráno. Hned nato se podával hlavní chod, a sklenice naplnilo temně červené víno.

"Oh bože, na mně prasknou šaty."

"To by aspoň pozvedlo oficiální zábavu," poznamenal její manžel a vysloužil si nevlídný pohled, vystřelený přes stůl.

"Vy jste moc štíhlá," poznamenal Golovko, sedící vedle ní, a tím nahlas vyslovil další ruský předsudek.

"Tak jak máte staré děti?" zeptala se Jelena Golovková. Také ona byla podle ruských představ hubená; byla profesorkou dětského lékařství, a velmi příjemná společnice u večeře.

"Americký zvyk," odpověděl Jack, vytáhl náprsní tašku a ukázal fotografie. "Olivia - říkám jí Sally. Tohle je malý Jack, a tohle je naše nejnovější."

"Váš syn je po vás, ale děvčata jsou celá máma."

Jack se usmál. "To také není na škodu."

Velké a významné burzovní firmy nejsou nic jiného než právě jen velké firmy, ale běžnému akcionáři je záhadou, jak obchodují. Wall Street byla sbírka zavádějících názvů, počínaje samotným názvem ulice, která je široká zhruba jako postranní ulička ve většině amerických obytných čtvrtí, a také chodníky vypadají příliš úzké na to, kolika lidem musí sloužit. Když do burzovního domu, jako třeba do největšího z nich, Merrill Lynch, došly příkazy k nákupu, obchodníci nehledali, fyzicky ani elektronicky, nikoho, kdo byl ochoten příslušnou emisi prodat. Spíš společnost sama nakupovala každý den emise, od kterých se očekávalo, že budou obchodovány, a ty pak čekaly na zájem zákazníků o ně. Nákup ve velkých balících vedl k určitému objemovému diskontu, a prodej obvykle proběhl za poněkud vyšší cenu. Tak firmy vydělávaly peníze na tom, čemu účetní říkali ‚střední' poloha, obvykle osmina bodu. Bod byl dolar, a tak osmina bodu představovala dvanáct a půl centu. Zdánlivě malá zisková marže na akcii, jejíž odběrná hodnota mohla být až několik set dolarů v případě některých výtečných akcií, byla to však marže, opakující se v mnoha emisích denně, a s časem se skládala do ohromného možného zisku, když vše šlo dobře. Tomu tak ale nebylo vždy, a bylo také možné, že firmy ztratily nesmírné sumy na trhu, který padal rychleji, než jak odhadovaly. Před něčím takovým varovalo mnoho aforismů. Na hongkongském trhu, velkém a živém, se říkalo, že trh ‚jde nahoru jako pohyblivé schodiště, a dolů jako výtah', ale ten nejzákladnější výrok, který vtloukali do hlavy každému novému ‚raketovému vědci' na parketu ústředí v sídle společnosti Merrill Lynch na Lower West Side, zněl: ‚Nikdy nečekejte, že existuje kupec na to, co chcete prodat.' Ale každý čekal, samozřejmě, protože ten se vždycky našel, alespoň kam až sahala kolektivní paměť firmy, a ta sahala hodně daleko.

Většina obchodů však nebyla pro jednotlivé investory. Od šedesátých let začaly trh zvolna ovládat vzájemné fondy. Nazývaly se ‚instituce', a pod tímto názvem se spojovaly s bankami, pojišťovacími společnostmi a řediteli penzijních fondů, a takových ‚institucí' existovalo daleko víc, než bylo na newyorské burze emisí akcií, asi jako když lovci početně převyšují zvěř, a instituce kontrolovaly objemy peněz tak velké, že to bylo nad lidské chápání. Byly tak mocné, že jejich politika skutečně mohla mít do značné míry velký vliv na jednotlivé emise, a dokonce, v krátké době, i na celý trh, a v mnoha případech byly ‚instituce' řízeny malým počtem lidí - v mnoha případech, kromě jednoho.

Třetí a největší vlna prodeje střednědobých vládních dluhopisů byla překvapením pro všechny, nejvíce však pro ústředí Federálního rezervního úřadu ve Washingtonu, jehož pracovníci si všimli obchodů v Hongkongu a Tokiu, první vlny se zájmem, druhé pak s určitým znepokojením. Trh s eurodolary věci napravil, ale ten trh byl nyní z větší míry uzavřen. Tohle byly spíše asijské banky, hlavně japonské, instituce, které určovaly referenční hodnotu nikoli v Americe, nýbrž v Japonsku, a jejichž technici si také všimli ztrátového prodeje a uskutečnili ohledně toho několik telefonických hovorů. Tyto hovory končily v jediné místnosti v nejvyšším poschodí výškové kancelářské budovy, kde velmi vysocí bankovní úředníci říkali, že byli vyburcováni z nočního spánku, aby byli přítomni situaci, která jim připadá velmi vážná, vede ke druhé vlně prodejů, a že doporučují opatrný, ukázněný, ale rychlý ústup od dolaru.

Dlužními nástroji americké vlády, a také hlavní hrází pro udržení hodnoty americké měny, byly americké střednědobé státní dluhopisy. Padesát let se na ně hledělo jako na nejjistější investici na planetě; poskytovaly jak americkým občanům, tak každému jinému možnost uložit svůj kapitál do zboží, které reprezentovalo nejmocnější ekonomiku světa, chráněnou nejsilnějším vojenským establishmentem na světě, a řízenou politickým zřízením, které chránilo a zaručovalo práva a možnosti ústavou, kterou všichni obdivovali, i když ji ne vždy plně chápali. Ať měla Amerika své chyby a ať zažila neúspěchy - pro složitě uvažující mezinárodní investory nebyly žádné z nich tajemstvím -, od roku 1945 byly Spojené státy jediným místem na světě, kde byly peníze poměrně v bezpečí. Amerika měla v sobě vnitřní vitalitu, z níž vyrůstaly silné věci. Jakkoliv nedokonalí, Američané byli také nejoptimističtějším národem na světě, podle standardů ostatního světa dosud mladá země, se všemi atributy mládí. A tak, když lidé měli bohatství, které chtěli chránit, a trápily je starosti s tím, jak ho chránit, nejčastěji nakoupili americké střednědobé státní dluhopisy. Výnos nebyl vždycky lákavý, jistota však ano.

Ale ne dnes. Bankéři na celém světě viděli, že Hongkong a Tokio rychle a usilovně couvají, a omluvy po všech linkách za to, že přecházejí od dolaru na jen, to všechno nevysvětlovaly, zvláště po několika telefonických hovorech, které se dotazovaly, proč k opatření došlo. Pak přišla zpráva, že další japonské banky opatrně, ukázněně a rychle přesouvají své obligace. Nato bankéři v celé Asii začali dělat totéž. Třetí vlna prodejů se přiblížila šesti stům miliard dolarů, všechno téměř výhradně krátkodobé směnky, jimiž se současná americká vláda rozhodla financovat svůj výdajový deficit.

Americký dolar již klesal, a se začátkem třetí vlny prodejů, všech během necelých devadesáti minut, se pokles stal ještě prudší. V Evropě obchodníci na cestě domů slyšeli, jak se začínají ozývat jejich mobilní telefony a volají je zpět. Dělo se něco neočekávaného. Analytici rozvažovali nad tím, zda to má co dělat se vzmáhajícím se sexuálním skandálem v americké vládě. Evropané se vždycky podivovali americké fixaci na sexuální výstřelky politiků. Bylo to bláhové, puritánské a iracionální, ale byla to také realita na americké politické scéně, a to z toho činilo relevantní faktor v tom, jak zacházet s americkými cennými papíry. Hodnota tříměsíčních amerických státních dluhopisů už byla dole na 19/32 bodu - hodnoty dluhopisů se vyjadřovaly formou

takovýchto zlomků - a výsledkem bylo, že dolar spadl o čtyři centy oproti britské libře, dokonce ještě víc oproti německé marce, a ještě víc oproti jenu.

"Co se ksakru děje?" ptal se jeden z členů představenstva Federálních rezerv. Celá rada, známá pod označením Výbor pro volný trh, se shromáždila kolem jediného počítačového monitoru a sledovala trend se společně sdílenou nevěřícností. Pro tento chaos nebyl jediný důvod, který by někdo z nich dokázal určit. No dobře, bylo tu to pozdvižení kvůli viceprezidentovi Kealtymu, ale to byl viceprezident. Obchody na burze už nějakou dobu kolísaly kvůli tomu neustávajícímu zmatku, vyvolanému dopadem zákona a reformě obchodu. Ale co je tohle za hrozivý souběh událostí? Problém, to věděli i bez diskuse, byl v tom, že se vůbec nemusí dovědět, co se doopravdy děje. Někdy se ani pořádné vysvětlení nenašlo. Někdy se věci prostě jen staly, jako se třeba splaší stádo dobytka, z žádného důvodu, který by honáci kdy pochopili. Když dolar spadl dolů o celých sto bodů - to znamenalo jedno procento hodnoty -, odebrali se všichni do svatyně své zasedací místnosti a usedli. Diskuse byla rychlá a rozhodná. Došlo k útoku na dolar. To musí zastavit. Místo zvýšení diskontní sazby o půl bodu, které měli v úmyslu ohlásit na konci pracovního dne, půjdou na celý bod. Silná menšina navrhovala víc než to, ale souhlasila s kompromisem. Oznámí se to ihned. Ve Federálních rezervách vedoucí oddělení pro styk s veřejností sestavil návrh prohlášení, které předseda přečte před kteroukoliv kamerou, která odpoví na pozvání, a prohlášení se odešle současně přes všechny telegrafy.

Když se makléři vrátili od oběda ke svým stolům, to, co mělo být klidným pátkem, bylo něco úplně jiného. Každá kancelář měla tiskovou radu, která vydávala těsnopisem psané zprávy o domácích a zahraničních událostech, protože takové věci ovlivňovaly burzovní trh. Oznámení, že Federální rezervy zvedly sazby referenčních hodnot o celý bod, ohromilo většinu burz tak, že na téměř půl minuty zavládlo úplné ticho, podtržené nijak nečetnými výroky typu Do hajzlu. Technici u počítačů, modelující situaci na svých terminálech, viděli, že trh již reaguje. Vzestup diskontní sazby byl předzvěstí hlubokého poklesu Dow Jonesova indexu, tak jako temná mračna věští déšť. Tahle bouře bude nepříjemná. Velké firmy - Merrill Lynch, Lehman Brothers, Prudential-Bache i všechny ostatní - byly značně automatizované, a všechny byly organizovány podle stejného principu. Téměř ve všech případech měly jediný velký sál s řadami počítačových terminálů. Velikost sálu byla téměř vždy dána uspořádáním budovy, a dobře placení technici tam byli namačkáni skoro stejně jako v japonské firemní kanceláři, až na to, že v amerických obchodovacích střediscích se nesmělo kouřit. Jen málo z lidí mělo na sobě saka, a většina žen měla sportovní obuv.

Všichni to byli bystří lidé, ale jejich předchozí vzdělání by náhodného návštěvníka překvapilo. Kdysi tu pracovali absolventi Harvardovy nebo Whartonovy školy pro manažery, nové osazenstvo však tvořili ‚raketoví odborníci' - většinou s vědeckými tituly v oboru exaktních věd, hlavně matematiky a fyziky. Nyní byl v kurzu Massachusettský technologický institut a hrstka dalších. Důvod byl ten, že všechny burzy používaly počítače, a počítače používaly velmi složité matematické modely pro analýzu i pro předpovědi dění na trhu. Modely vycházely z náročného výzkumu minulých trendů, který zahrnoval newyorskou burzu až do doby, kdy tu ještě rostly stromy. Týmy historiků a matematiků graficky zobrazily každý pohyb trhu. Tyto záznamy se analyzovaly, porovnávaly se se všemi identifikovatelnými vnějšími faktory, a jejich reálnost byla matematicky vyhodnocena, a výsledkem byla řada velmi přesných a nelidsky složitých modelů toho, jak trh fungoval, funguje a bude fungovat. Všechny tyto údaje však vyústily v představu, že hrací kostky mají paměť - představu, která se sice zamlouvala majitelům kasin, která však byla falešná.

Člověk musel být matematický génius, jak říkali všichni (hlavně matematičtí géniové), aby pochopil, jak tohle funguje. Starší pracovníci se

většinou drželi stranou. Lidé, kteří se naučili podnikání ve školách pro podnikatele, nebo dokonce lidé, kteří začali jako zřízenci a vypracovali se výhradně úsilím a duševními schopnostmi, uvolnili cestu nové generaci - a vlastně toho ani nelitovali. Poločas rozpadu člověka u počítače byl takových osm let. Pracovní tempo na parketu burzy bylo vražedné, a člověk musel být mladý a pitomý, a k tomu mladý a s pronikavými duševními schopnostmi, aby tam přežil. Starší pracovníci, kteří se tvrdě vypracovali, nechali mladé, aby si hráli s počítači, protože sami se v tomto zařízení vyznali jen zběžně, a ujali se role vedoucích, zaznamenávali trendy, určovali firemní politiku a vůbec se ujali role laskavých strýčků těch mladíků, kteří se na vedoucí personál dívali jako na staré páprdy, ke kterým člověk utíkal, když se ocitl v úzkých.

Výsledkem bylo, že nikdo vlastně nezodpovídal za nic, kromě snad počítačových modelů, a všichni používali tentýž model. Modely měly nepatrně odlišné příchutě, protože konzultanti, kteří je vytvářeli, byli každou z burzovních firem pověřeni přicházet s něčím zvláštním, a výsledkem byla prosperita pro konzultanty, kteří dělali pro každého klienta v podstatě stejnou práci, ale každému účtovali něco, o čem prohlašovali, že je to jedinečný produkt.

Výsledek byla, řečeno vojenskou terminologií, operační doktrína stejná a nepružná v rámci celého oboru. Navíc to byla operační filozofie, kterou každý znal a rozuměl jí jen zčásti.

Firma Columbus Group, jeden z největších vzájemných fondů, měla své vlastní počítačové modely. Kontrolovala miliardy dolarů, své tři hlavní fondy, Nina, Pinta a Santa Maria, mohla kupovat velké balíky akcií za nejnižší přijatelné ceny, a těmito transakcemi ovlivňovat ceny jednotlivých emisí. Touto ohromnou mocí nad obchodováním vládli tři lidé, a tato trojice podléhala čtvrtému, který dělal všechna skutečně důležitá rozhodnutí. Zbytek raketových odborníků firmy byl placen, tříděn a povyšován podle svých schopností dávat doporučení svým nadřízeným. Skutečnou moc per se neměli. Slovo šéfa bylo zákonem, a všichni to přijímali jako samozřejmost. Šéfem byl vždy člověk, který měl ve firmě svůj majetek. Každý z jeho dolarů měl hodnotu stejnou jako dolar toho nejmenšího investora, jichž byly tisíce. Byl vystaven stejným rizikům, sklízel stejné požitky a tu a tam utrpěl stejné ztráty jako dolar kohokoliv jiného. To byla v zásadě jediná záruka, zabudovaná do celého obchodovacího systému. Největším hříchem v oboru makléřství bylo klást vlastní zájmy nad zájmy svých investorů. To, že člověk položil vlastní zájmy vedle zájmů jejich, dávalo záruku, že všichni v tom jedou společně, a lidičky, kteří neměli ani to nejmenší ponětí o tom, jak trh funguje, žili v klidu s myšlenkou, že velcí hoši, kteří se vyznají, na věci dohlédnou. Nebylo to nepodobné americkému Západu na konci devatenáctého století, kdy drobní rančeři svěřovali svá stádečka stádům velkých rančerů, když je hnali k železnici.

Bylo 1:50 odpoledne, když Columbus udělal první tah. Nejbližší spolupracovník Raizo Jamaty svolal nejvyšší činitele a krátce pohovořil o náhlém útoku na dolar. Hlavy přikyvovaly. Bylo to vážné. Pinta, fond se středním rizikem, měl dobrou zásobu střednědobých vládních dluhopisů, vždy dobré parkoviště, kam se daly uložit hotové peníze na později v případě, že bylo možné se nadít lepší příležitosti. Hodnota těchto dluhopisů klesala. Oznámil, že dává příkaz k jejich okamžitému převodu na německé marky, opět nejpevnější měnu v Evropě. Manažer Pinty přikývl, zvedl telefon a příkaz vydal, a byla provedena další obrovská transakce, první, kterou provedl americký obchodník.

"Nelíbí se mi, jak to dnes odpoledne probíhá," řekl pak viceprezident. "Ať jsou všichni po ruce." Hlavy opět pokývly. Bouřkové mraky se stahovaly blíž, a při prvních záblescích blesků stádo začínalo být neklidné. "Které bankovní akcie jsou zranitelné slabým dolarem?" zeptal se. Odpověď už znal, ale bylo dobrým mravem zeptat se.

"Citibank," odpověděl manažer fondu Nina. Měl na starosti řízení fondu skvělých akcií. "Jejich akcií máme tunu."

"Začněte vycouvávat," přikázal viceprezident, použil při tom americký výraz. "Nelíbí se mi, jak jsou banky ohroženy."

"Všechno?" Manažer byl překvapen. Citibank právě předala čtvrtletní zprávu, která uváděla docela dobré výsledky.

Vážné přikývnutí. "Všechno."

"Ale -"

"Všechno," řekl viceprezident tiše. "Hned."

V Depozitní bankovní společnosti si zrychleného obchodování všimli pracovníci, jejichž úkolem bylo zaznamenat každou transakci. Účelem bylo na konci každého dne vše dát do souvislostí, zaznamenat, kdo od koho co koupil, a převést peníze na příslušné účty a z nich, vlastně tedy pracovat jako automatizovaní účetní pro veškerý trh cenných papírů. Jejich monitory ukazovaly zrychlující se tempo činností, ale všechny počítače měly software Chucka Searlse Electra-Clerk 2.4.0, a střediskové počítače Stratus. Z každého vycházely tři výstupy. Jeden vedl k monitoru, drahý k zálohování na pásku, třetí k tiskárně výstupů, poslednímu, ale nejméně příhodnému zařízení pro záznam. Charakter interface si vyžadoval, aby každý výstup vycházel z jiné vnitřní desky počítačů, výstupy to však byly všechny stejné, a proto si nikdo nedal práci s tím, aby pořizoval trvalé záznamy. Nakonec, bylo tu šest počítačů, na dvou navzájem oddělených místech. Takový systém byl tak bezpečný, jak ho lidé bezpečným dokázali udělat.

Bylo by se to bývalo dalo udělat jinak. Každý příkaz k prodeji nebo nákupu se mohl vyslat ihned, ale to bylo nešikovné - jen samotný objem administrativy by těžce dolehl na možnosti celého systému. Místo toho měla Depozitní bankovní společnost účel vnést pořádek do chaosu. Na konci každého dne se transakce uspořádaly podle jednotlivých burz, emise akcií a podle klienta, hierarchickým způsobem tak, že každá burza vypsala omezený počet šeků - převody fondů se prováděly většinou elektronicky, ale princip zůstával. Tak burzovní firmy ušetřily výdaje na administrativu a vytvořily početné prostředky, pomocí nichž každý hráč mohl sledovat a měřit svou vlastní činnost pro potřeby vnitřního auditu a dalšího matematického modelování trhu jako celku. Ačkoliv to zdánlivě byla operace nepochopitelné složitá, počítače z ní udělaly rutinní a daleko účinnější činnost, než byly psané záznamy ve spořitelních účtech s vkladní knížkou.

"Ale, někdo hází na trh Citibank," podivil se administrátor počítačového systému.

Parket newyorské burzy byl rozdělen do tří částí, z nichž největší kdysi bývala garáží. Stavěla se čtvrtá obchodovací místnost, a místní sýčkové už prohlašovali, že pokaždé, když se na Burze rozšiřovaly prostory, došlo k něčemu zlému. Tato komunita profesionálů jednoho z nejracionálnějších a nejstřízlivějších typů byznysu na celém světě, měla své vnitřní pověry. Parket tvořila vlastně sbírka jednotlivých firem, z nichž každá měla svou speciální oblast zájmu a zodpovídala za určitý daný počet emisí, uspořádaných podle typu. Jedna firma mohla například mít osm až patnáct emisí farmaceutických firem. Další spravovala podobný počet akcií bank. Skutečnou funkcí newyorské burzy bylo poskytnout likviditu a počáteční referenční hodnoty. Lidé mohli akcie kupovat a prodávat kdekoliv, počínaje advokátní kanceláří až po jídelnu exkluzivního venkovského klubu. Většina obchodování s významnými akciemi probíhala v New Yorku, protože... stalo se to v New Yorku, a tím bylo řečeno vše. Newyorská burza byla nejstarší. Byla tu také Americká burza, Amex, a novější Národní asociace makléřů automaticky kótovaných cenných papírů, jejíž těžkopádný název napravil svižný akronym NASDAQ. Newyorská burza měla nejdelší tradici v organizaci, a někteří říkali, že se zuby nehty brání, aby ji vtáhli

do světa automatizace. Poněkud povýšená a pro někoho těžko stravitelná - ostatní burzovní trhy pro ni byly nižší liga, a sebe sama považovala za vyšší ligu -, řízená profesionály, kteří většinu dne stáli u svých stánků a sledovali různé displeje, nakupovali a prodávali, a jako samotné burzy i oni žili ze ‚střední' nebo ‚diferenční' pozice, kterou předvídali. Jestliže trh s akciemi a jeho investoři byli stádo, oni byli honáci, a jejich prací bylo sledovat chod věcí, stanovit počáteční referenční hodnoty, na které se všichni odvolávali, a udržovat stádo pohromadě a v pořádku, z čehož ti nejlepší z nich měli velmi dobré živobytí, jež vynahrazovalo pracovní prostředí, které bylo v nejlepším případě chaotické a nepříjemné, a v nejhorším případě nápadně připomínalo situaci, kdy člověk stojí v cestě splašenému stádu.

První dunivý dupot stáda už bylo slyšet. Na parket dorazilo hlášení o výprodeji středněd obých státních obligací, a lidé zde si vyměňovali zneklidněné pohledy a potřásali hlavami nad prapodivným vývojem. Pak se dověděli, že Federální rezervy ostře reagovaly. Silácké prohlášení předsedy samozřejmě nezakrylo - a ani nemohlo - jeho znepokojení a nejistotu, a v každém případě by nebylo bývalo k ničemu. Jen málo jich prohlášení poslouchalo déle než k oznámení změny diskontní sazby. To bylo nové. Zbytek byly řeči a investoři nechali vše další být a spoléhali na svou vlastní analýzu.

Začaly přicházet příkazy k prodeji. Makléř na parketu, který se specializoval na akcie bank, byl ohromen telefonátem od společnosti Columbus, což ovšem nebylo to hlavní. Ohlásil, že má ‚pět set Citi za tři', čímž myslel, že má pět set tisíc akcií newyorské První národní městské banky po osmdesáti třech dolarech, plné dva body pod vyvolávací cenou, zcela jasně výzva k tomu, aby se jich rychle zbavil. Byla to dobrá, atraktivní cena, ale trh krátce váhal, než je vyhnal nahoru, a pak na ‚dva a půl'.

Obchody se sledovaly také počítačem, protože obchodníci si tak docela nevěřili, že si udrží o všem přehled. Člověk nakonec mohl jít třeba k telefonu a něco zmeškat, a proto byly větší instituce řízeny počítači, lépe řečeno jejich softwarem, který byl zase napsán lidmi, kteří stanovili určité soubory monitorovacích kritérií. Počítače samozřejmě trhu s akciemi nerozuměly o nic víc než ti, kdo je programovali, ale měly instrukce. Jestliže se stane ‚A', udělej ‚B'. Programy nové generace, pro svůj vysoký stupeň složitosti genericky nazývané ‚expertní systémy' (což byl jen přitažlivější termín než ‚umělá inteligence'), se denně aktualizovaly statusem referenčních emisí; odtud elektronicky extrapolovaly zdravotní stav celých oblastí trhu. Čtvrtletní zprávy, trendy v průmyslu, změny managementu - to vše se opatřovalo číselnými hodnotami a zařazovalo se do dynamických databází, které expertní systémy sledovaly a na jejichž základě operovaly, zcela bez zásahu lidského úsudku.

V tomto případě rozsáhlý a náhlý pád hodnoty akcií Citibank počítačům oznámil, že by měly iniciovat příkazy k prodeji ostatních bankovních akcií. Chemical Bank, které se v poslední době nevedlo dobře, jak si počítače pamatovaly, také minulý týden spadla o několik bodů, a ve třech institucích, používajících tentýž program, elektronicky vydaly příkazy k prodeji a tím okamžitě jejich emise spadly o bod a půl. Tento pohyb akcií Chemical Bank, spojený s pádem Citibank, okamžitě přilákal pozornost ostatních expertních systémů se stejnými operačními protokoly, avšak odlišnými referenčními bankami, skutečnost, která zaručovala prudce se šířící účinek v celém spektru průmyslu. Manufacturers Hannover byly další větší bankovní akcie, které šly dolů, a programy nyní začaly prohledávat své operační protokoly, aby našly pokles hodnot bankovních akcií, indikovaný jako další obranné opatření v ostatních klíčových průmyslových odvětvích.

Za peníze, které společnost Columbus realizovala prodejem státních obligací, začala skupovat zlato, jak ve formě akcií, tak formou termínových obchodů, a tak zahájila trend od oběživa ke drahým kovům. Tento náhlý skok také šel ven po telegrafech a obchodníci ho zaznamenali, jak lidé, tak

elektronika. Ve všech případech byla analýza téměř stejná: výprodej vládních obligací, plus náhlý skok diskontní sazby, plus útok na dolar, plus tendence ke zhroucení bankovních akcií, plus skok v drahých kovech, a to vše dohromady tvořilo nebezpečnou předzvěst inflace. Pro trhy cenných papírů byla inflace vždy špatná. Člověk nepotřeboval umělou inteligenci na to, aby to pochopil. Ani počítačové programy ani lidé ještě nepanikařili, ale každý se nakláněl blíž a sledoval telegraf, aby viděl vyvíjející se trendy, a každý chtěl trend předstihnout, aby lépe chránil své vlastní investice i investice svých klientů.

V té době už byl trh obligací důkladně otřesen. Půl miliardy dolarů, vložených v pravý čas, ‚vydrolilo' dalších deset. Správci eurodolarů, kteří byli povoláni zpátky do svých kanceláří, nebyli s to učinit racionální rozhodnutí. V poslední době jejich celé dny a týdny patřily situaci v zahraničním obchodě, a tak když dorazili do svých kanceláří, každý z nich se vyptával ostatních, co se ksakru děje, a dověděl se jen to, že se spousta amerických státních dluhopisů prodala silně pod cenou, a že tento trend pokračuje, a nyní je ještě posílen velkou a velmi prozíravou americkou institucí. Ale proč? chtěli všichni vědět. To je vedlo k tomu, že sledovali další telegraficky docházející údaje, a snažili se udržet krok s informacemi, hrnoucími se z Ameriky. Oči šilhaly, hlavy se vrtěly, a tito obchodníci, kteří neměli čas se vším se zpětné seznámit, se uchýlili ke svým expertním systémům, aby jim provedly analýzu, protože důvody pro prudké výkyvy jednoduše nebyly tak nabíledni, aby mohly být reálné.

Ale bylo úplně jedno proč. Muselo to být reálné. Federální rezervy právě šly v diskontní sazbě o celý bod nahoru, a k tomu nedošlo náhodou. Pro tuto chvíli, řekli si, když neměli vodítko od svých vlád a centrálních bank, nákup amerických vládních obligací odloží. Začali také okamžitě zkoumat jmění svých vlastních akcionářů, protože akcie vypadaly na to, že klesnou, a že klesnou rychle.

"... mezi národy Ruska a Ameriky," dokončil svůj přípitek prezident Grušavoj, hostitel odpovídal na přípitek hosta, prezidenta Durlinga, jak to stanovil protokol pro takovéto příležitosti. Sklenky se pozvedly a obrátily se dnem vzhůru. Ryan dovolil, aby mu přes rty přešlo pár kapek vodky. I s těmihle sklenkami velikosti náprstku se člověk mohl pěkně udělat - číšníci stáli všude, připraveni znovu je nalít - a přípitky teprve začínaly. Ještě nikdy nebyl na takhle... uvolněné slavnostní události. Byla tu celá diplomatická společnost, nebo přinejmenším velvyslanci všech významných zemí. Japonský velvyslanec vypadal zvlášť žoviálně, kmital se od jednoho stolu ke druhému, aby s každým krátce pohovořil.

Pak vstal ministr zahraničí Brett Hanson, zvedl svou skleničku a proklopýtal se připraveným proslovem o předvídavém ruském ministerstvu zahraničí, velebil jeho spolupráci nejen se Spojenými státy, ale i s celou Evropou. Jack pohlédl na hodinky: 10:03 místního času. Už měl v sobě tři a půl přípitků, a považoval se za nejstřízlivějšího člověka v sále. Cathy se začínala trochu hihňat. To se už hodně dlouho nestalo, a on věděl, že si z ní kvůli tomu bude utahovat celá léta.

"Jacku, vám nechutná naše vodka?" zeptal se Golovko. Také on si dopřával, ale zdálo se, že Sergej je na to zvyklý.

"Nechci se moc zesměšnit," odpověděl Ryan.

"To by se vám těžko povedlo, příteli," poznamenal Rus.

"To proto, že za něj nejste provdaný," poznamenala Cathy se zábleskem v očích.

"Tak moment," řekl v New Yorku odborník na obligace svému počítači. Jeho firma spravovala mnoho velkých penzijních fondů pro víc než milion odborově organizovaných dělníků. Právě se vrátil z obvyklého oběda ve svém oblíbeném

obchodě s lahůdkami, a nabízel vládní obligace za výhodné ceny podle příkazů shora, a ty tu teď seděly a čekaly na kupce. Proč? Od jedné francouzské banky přišel opatrný příkaz, pravděpodobně jako obrana proti inflačnímu tlaku na frank. Šlo o pouhou miliardu, a zájemce nabízel o 7/32 míň, než byla východisková cena - mezinárodní ekvivalent ozbrojené loupeže. Ale Columbus, jak viděl, všechno popadl a vzal franky, a téměř okamžitě je převedl na německé marky jako svou vlastní ochranu proti ztrátě. Dosud trávil svůj sendvič s nakládaným hovězím, a cítil, jak se jeho oběd mění v kouli chladného olova.

"Někdo útočí na dolar?" zeptal se makléřky vedle sebe.

"Určitě to tak vypadá," odpověděla. Během hodiny dolarové opce spadly o maximální povolený denní limit poté, co celé dopoledne stoupaly.

"Kdo?"

"Ať je to kdo chce, Citibank právě dostala jednu zezadu. Chemical klouže dolů také."

"Nějaká úprava?" uvažoval.

"Úprava z čeho? A na co?"

"Tak co mám dělat? Kupovat? Prodávat? Čekat?" Musel se rozhodovat. Musel chránit životní úspory konkrétních lidí, ale trh se nechoval způsobem, kterému rozuměl. Všechno šlo do hajzlu, a on nevěděl proč. Aby svou práci mohl dělat pořádně, potřeboval to vědět.

"Stále míří na západ, aby se s námi setkal, šóhó" řekl velitel operací flotily admirálu Satóovi. "Brzy bychom je měli mít na radaru."

"Hai. Děkuji, isso" odpověděl Sató, v hlase mu teď zazněl stín nevole. Takhle to chtěl, chtěl, aby ho jeho lidé viděli takhle. Američané cvičení vyhráli, což nebylo ani žádné překvapení. Překvapením nebylo ani to, že členové posádky, jak viděl, z toho byli poněkud stísněni. Po všem tom tvrdém výcviku a přípravě byli teoreticky zničeni, a jejich hořké zklamání, ne zcela profesionální, bylo naprosto lidské. Zase, říkali si, Američané nám to zase nandali. To se veliteli flotily hodilo. Morálka byla jednou z nejvýznamnějších součástí jeho úvah pro operaci, která, což posádka nevěděla, nebyla skončena, nýbrž měla teprve začít.

Událost, která začala u státních obligací, nyní zasáhla všechny veřejně obchodované bankovní emise natolik, že prezident Citibank svolal tiskovou konferenci, aby protestoval proti tvrzení, že se jeho instituce hroutí, a poukázal přitom na poslední zprávu o stavu výnosů a na prokazatelně dobrý stav jedné z největších bank v zemi. Nikdo neposlouchal. Byl by udělal líp, kdyby zatelefonoval pár vybraným osobám, ale to by stejně asi nebylo moc platné.

Jediný bankéř, který mohl toho dne vše zastavit, právě pronášel v klubu v obchodní čtvrti projev, když se ozval jeho operátor. Byl to Walter Hildebrand, prezident newyorské pobočky Federálního rezervního úřadu, a druhý nejdůležitější muž hned po člověku, který řídil ústředí ve Washingtonu. Hildebrand zdědil velký majetek, avšak přesto začínal až dole, na samém dně finančního průmyslu (i když při tom bydlel v pohodlném dvanáctipokojovém bytě) a o svou cestu vzhůru se zasloužil, zasloužil si i nynější postavení a práci, které považoval za svou nejlepší příležitost jak opravdu sloužit veřejnosti. Byl to analytik s pronikavým smyslem pro finanční záležitosti, vydal knihu, zabývající se krachem 19. října 1987, a rolí, kterou hrál jeho předchůdce ve Federálních rezervách v New Yorku, Gerry Lornigan, při záchraně trhu. Právě dokončil proslov o dosahu zákona o reformě obchodu a pohlédl na svůj operátor, který ho, nijak překvapivě, vyzýval, aby zavolal do své kanceláře. Kancelář však byla jen pár bloků odtud, a místo telefonování se rozhodl, že tam půjde pěšky, protože z telefonu by se byl dověděl, že má jít na newyorskou burzu. Nebylo by to bývalo k ničemu.

Hildebrand vyšel z budovy sám. Den byl jasný, vzduch ostrý, vhodný na

procházku a vytrávení po obědě. Odmítl tělesnou stráž, jako už to udělali někteří z jeho předchůdců, měl však povolení nosit zbraň a někdy ho využil.

Ulice dolního Manhattanu jsou úzké a rušné, a patří hlavně dodávkovým vozům a žlutým taxíkům, míhajícím se od rohu k rohu jako při závodech dragsterů. Chodníky jsou také úzké a přecpané. I pouhý kousek cesty pěšky znamenal jít klikatě a často uhýbat ostatním. Nejvolnější část chodníku byla těsně při obrubníku, a tudy Hildebrand šel, tak rychle, jak jen mu to okolnosti dovolovaly, aby se do své kanceláře dostal co nejrychleji. Nevšiml si přítomnosti jiného člověka, těsně za sebou, vlastně jen metr - byl to dobře oblečený člověk s tmavými vlasy a tuctovým obličejem. Šlo jen o to počkat na správný okamžik, a charakter provozu zde zaručoval, že ten okamžik nastane. To byla pro tmavovlasého muže úleva, protože nechtěl použít pistoli. Neměl rád hluk. Hluk přiláká pohledy. Pohledy by si mohly pamatovat, a i když měl v plánu být za necelé dvě hodiny v letadle do Evropy, opatrnosti není nikdy nazbyt. Proto otáčel hlavu, sledoval dopravu vpředu i vzadu, a okamžik si zvolil pečlivě.

Blížili se k rohu ulic Rector a Trinity. Na semaforu vpředu se rozsvítila zelená a pustila šedesátimetrovou kolonu automobilů, aby se vyhrnuly na dalších šedesát metrů cesty. Pak se přepnulo také světlo vzadu a uvolnilo zadržovanou energii příslušného počtu automobilů. Některé z nich byly taxíky, které uháněly zvlášť rychle, protože taxíky rády přejíždějí z pruhu do pruhu. Jeden žlutý taxík vystřelil od semaforu a vyřítil se doprava. Dokonalá situace. Tmavovlasý muž zrychlil krok, až byl těsně za Hildebrandem, a stačilo jen strčit. Prezident newyorských Federálních rezerv na obrubníku zakopl a upadl do vozovky. Taxikář to viděl a stočil volant ještě předtím, než měl čas zaklít, ne však dost. Tady měl člověk v plášti z velbloudí srsti štěstí. Taxík zastavil tak rychle, jak jen mu to umožnily jeho nově seřízené brzdy, a rychlost nárazu byla méně než třicet kilometrů za hodinu, ale stačilo to, aby byl Hildebrand vymrštěn deset metrů na sloup pouličního osvětlení a zlomil si páteř. Policista na druhé straně ulice okamžitě reagoval a přenosným rádiem zavolal sanitní vůz.

Tmavovlasý muž se vmísil do davu a zamířil k nejbližší stanici podzemní dráhy. Nevěděl, jestli je ten člověk mrtev nebo ne. Vlastně ani nebylo třeba ho zabít, jak mu řekli, což v těchto dobách bylo divné. Hildebrand byl první bankéř, kterého neměl zabít.

Policista, sklánějící se nad upadnuvším byznysmenem, si všiml, že operátor se neustále ozývá. Číslo z displeje zavolá hned, jak přijede sanitka. Teď bylo jeho hlavní starostí poslouchat taxikářovu obhajobu, že za to nemůže.

Expertní systémy ‚věděly', že když akcie bank prudce klesají, je těžce otřesena důvěra v samotné banky, a že lidé budou uvažovat o tom, že své peníze vyzvednou z těch bank, které byly ohroženy. To zase přinutí banky k tomu, aby tlačily na své věřitele, aby splatili své půjčky. Ještě spíš to však platilo pro expertní systémy a jejich schopnost rozpoznat situaci na trhu o několik minut rychleji než kdokoliv jiný, protože z bank samotných se stávaly investiční instituce, aby zpětně získaly své vlastní finanční majetky, aby vyhověly požadavkům vkladatelů, kteří budou chtít své vklady zpátky. Na trhu cenných papírů byly banky obvykle opatrní investoři, držely se hlavně výtečných akcií a akcií jiných bank, a tak následující pokles, odvozovaly počítače, se bude týkat významnějších emisí, hlavně třiceti referenčních emisí, které tvořily průmyslový průměr Dow Jonesova indexu. Jako vždycky, příkazem doby bylo trend zjistit jako první, a jako první reagovat, a tak zachovat fondy, které velké instituce měly chránit. Samozřejmě, protože všechny instituce používaly v podstatě stejné expertní systémy, reagovaly všechny vlastně najednou. Stačil jediný blesk jen trochu blízko stáda, a celé stádo se začalo tlačit pryč, stejným směrem, nejprve sice pomalu, ale přece.

Lidé na parketu burzy věděli, že k tomu dojde. Byli to většinou lidé,

kteří dostávali programované příkazy k obchodování, a zkušenost je naučila předvídat, co počítače udělají. Už je to tady, bylo slyšet mumlání ve všech obchodovacích místnostech, a taková předvídatelnost už sama o sobě by měla být náznakem toho, co se skutečně dělo. Ale pro honáky bylo těžké zůstat mimo stádo a snažit se usměrňovat ho, otočit ho, uklidnit ho - a nenechat se jím pohltit. Kdyby k tomuhle došlo, stáli by před ztrátou, protože výrazný obrat dolů by mohl anulovat malou marži, na které jejich firmy závisely.

Prezident newyorské burzy byl nyní na ochozu, hleděl dolů a vrtalo mu hlavou, kde kčertu Hildebrand je. To bylo jediné, co potřebovali. Waltovi každý naslouchal. Zvedl svůj mobilní telefon a znovu zavolal do jeho kanceláře, ale od Waltovy sekretářky se dověděl, že ještě ze svého projevu do kanceláře nedorazil. Ano, volala ho. Skutečně ho volala.

Viděl, jak to začíná. Lidé na parketu se pohybovali rychleji. Teď tam byli všichni, a hluk vycházející odtamtud začínal být ohlušující. Také špatné znamení, když lidé začínali křičet. Elektronický systém automatického záznamu kurzů a obratů vyprávěl svůj vlastní příběh. Výtečné akcie, všechny trojpísmenné akronymy, které znal tak dobře jako jména vlastních dětí, představovaly víc než třetinu zápisů, a čísla vykazovala prudce klesající trend. Dvacet minut stačilo na to, aby Dow Jonesův index spadl o padesát bodů, a jakkoliv to bylo hrozné a náhlé, přineslo to úlevu. Počítače na newyorské burze automaticky přestaly od svých elektronických bratří přijímat počítačem generované příkazy k prodeji.

Padesátibodové značce se říkalo ‚nárazník'. Byl instalován po krachu v roce 1987 a jeho účelem bylo běh věcí zpomalit na lidské tempo. Prostý fakt, který všichni přehlédli, byl ten, že lidé mohli přebírat instrukce - už jim ani neříkali doporučení - od svých počítačů, a sami vydávat příkazy k prodeji telefonem nebo telexem, případně elektronickou poštou, a jediné, co nárazník dokázal, bylo, že pro transakce poskytl dalších třicet vteřin. A tak, po ani ne minutové přestávce, se tempo obchodování obnovilo a směr byl dolů.

V té době už zavládla v celé finančnické komunitě skutečná panika, a projevovala se napětím a tichým předením hovoru v každé obchodovací místnosti každé velké instituce. CNN nyní vysílala živě přenos ze svého místa nad parketem, který dříve býval jen podlahou garáže newyorské burzy. Záznamové zařízení v jejích ‚Hlavních zprávách' rovněž sdělovalo příběh investorům, kteří také rádi sledovali lidštější záležitosti. Pro jiné tu teď byla lidská bytost, která sdělovala, že Dow Jonesův index spadl mrknutím oka o padesát bodů, a byl nyní níže o dalších dvacet bodů, a klesající spirála nadále pokračovala. Pak přišly otázky od moderátora v Atlantě a následující spekulace o příčinách toho, co se děje, a reportérka, která neměla čas ověřit si své zdroje informací, s nimi zacházela po svém a řekla, že v celém světě dochází k útoku na dolar, který se Federálním rezervám nedaří zastavit. Nic horšího nemohla udělat. Teď všichni věděli, co se děje, a do splašeného stáda byla zatažena veřejnost.

Profesionální investoři hleděli na veřejnost neznalou způsobu, jakým investování probíhá, s pohrdáním, opomněli si však uvědomit klíčový prvek podobnosti, který s touto veřejností sdíleli. Veřejnost pouze přijímala skutečnost, že když Dow Jonesův index stoupá, je to dobré, a když jde dolů, je to špatné. Pro obchodníky, kteří si mysleli, že systému dokonale rozumějí, platilo přesně totéž. Profesionální investoři věděli o mechanismu trhu daleko víc, ušla jim však podstata jeho hodnoty. Pro ně, stejně jako pro veřejnost, se realitou staly trendy, a oni často vyjadřovali své odhady tak, že používali odvozené hodnoty, což byly pohyblivé číselné ukazatele, které se během let stále víc vzdalovaly od toho, co jednotlivá označení akcií skutečné představovala. Akcie znějící na jméno nakonec nebyly teoretické výrazy, nýbrž jednotlivé segmenty majetku velkých firem, které byly fyzicky reálné. ‚Raketoví odborníci' na parketu téhle místnosti na to časem zapomněli, a jakkoliv dobře se vyznali v matematických modelech a analýzách trendů,

základní a vychozí hodnota toho, s čím obchodovali, jim byla cizí - skutečnosti byly nyní teoretičtější než teorie, která se jim v tuto chvíli hroutila před očima. Bez takovýchto základů toho, co dělají, bez kotvy, které by se drželi v bouři ženoucí se kolem nich, prostě nevěděli co dělat, a těch několik vedoucích pracovníků, kteří to věděli, nemělo ani číselné podklady, ani čas, aby své mladé obchodníky mohli usměrnit.

Nic z toho nedávalo smysl. Dolar měl být silný a po několika menších otřesech měl posilovat. Citibank právě předložila zprávu o výnosech, které byly dobré, ne-li přímo ohromující, a Chemical Bank měla za sebou některé úpravy ve vedení a byla v podstatě zdravá, ale akcie obou emisí silně klesly. Počítačové programy hlásily, že nynější kombinace faktorů znamená něco špatného, a expertní systémy se přece nikdy nemýlily. Jejich základy byly v celém rozsahu přesné, a viděly do budoucnosti lépe, než to mohli dokázat lidé. Technici modelům věřili, i přes to, že jim unikaly důvody, které tyto modely vedly k doporučením, zobrazovaným na displejích jejich počítačů; přesně tak nyní prostý občan viděl zprávy a věděl, že se děje něco zlého, a uvažoval, co má ksakru dělat.

‚Profesionálové' na tom byli stejně špatně jako běžní občané, chytali útržky zpráv v rádiu nebo v televizi, nebo to alespoň tak vypadalo. Ve skutečnosti na tom byli mnohem hůř. To, že matematickým modelům rozuměli tak dobře, pro ně neznamenalo přínos, nýbrž závazek. Pro běžného občana to, co viděl, bylo nejprve nepochopitelné, a výsledkem bylo, že jen málokterý z nich vůbec něco udělal. Díval se a čekal, nebo v mnoha případech jen pokrčil rameny, protože žádné akcie neměl. Vlastně měl, ale nevěděl o tom. Banky, pojišťovny a penzijní fondy, spravující peníze občanů, měly ve všech možných veřejně obchodovaných akciích investovány velké částky. Tyto instituce byly všechny řízeny ‚profesionály' - jejichž vzdělání a zkušenosti jim říkaly, že mají panikařit. A také panikařili, a spustili něco, co člověk z ulice brzy pochopil v tom správném slova smyslu. A právě tehdy začaly přicházet telefonáty od jednotlivců, a svah se stal pro každého ještě příkřejší.

To, co vzbuzovalo strach, se ještě zhoršilo. První telefonáty přišly od starších lidí, lidí, kteří se dívali na televizi ve dne, a volali sem a tam a sdělovali si své obavy a ohromení z toho, co viděli. Mnozí z nich investovali své úspory do vzájemných fondů, protože jejich výtěžek byl vyšší než u bankovních účtů - což bylo to, proč banky také do obchodování vstoupily, aby chránily své vlastní zisky. Vzájemné fondy nyní dostávaly tvrdé rány, a přestože se nyní tyto rány omezovaly hlavně na výtečné akcie, když začali jednotliví klienti volat a žádat o vyplacení svých peněz a oznamovat vystoupení z fondů, musely tyto instituce prodávat dosud nedotčené emise, aby nahradily ztráty v emisích ostatních, které měly být bezpečné, ale nebyly. V podstatě odhazovaly cenné papíry, které si až dosud udržely svou hodnotu, a pro takovouto situaci se odjakživa používal aforismus ‚vyhazování dobrých peněz za špatnými'. Byl to téměř přesný popis toho, co musely dělat.

Nutným výsledkem byl všeobecný nápor na banky, pokles každé emise akcií při každé směně. Do tří hodin odpoledne byl Dow Jonesův index níže o stosedmdesát bodů. Index cen cenných papírů vykazoval ještě horší výsledky, ale index NASDAQ byl na tom nejhůř, když individuální investoři z celé Ameriky vytáčeli čísla 1-800 svých vzájemných fondů.

Vedoucí všech burz svolali konferenci se shromážděnými členy Komise pro burzy cenných papírů ve Washingtonu, a během prvních zmatených deseti minut všechny hlasy žádaly odpovědi na tytéž otázky, které současně kladli i ostatní. Nevedlo to k ničemu. Vládní úředníci žádali informace a upřesňující údaje, v zásadě se ptali, jak blízko je stádo od okraje kaňonu, a jak rychle se blíží k propasti, avšak ani za mák nepřispívali ke snaze obrátit stádo do bezpečí. Vedení newyorské burzy odolalo nutkání obchodování ukončit nebo nějak zpomalit. Za dobu, kdy hovořili - pouhých dvacet minut - klesl Dow Jonesův index o dalších devadesát bodů. Když členové Komise pro burzy cenných papírů

odešli na svou vlastní konferenci, vedení burzy porušilo federální směrnice a hovořilo o nápravném opatření, ale přes veškeré jejich společné odborné znalosti se teď nedalo nic dělat.

Individuální investoři po celé Americe nyní tiskli tlačítko ‚holď. Ti, jejichž fondy byly spravovány bankami, se dověděli něco zvlášť znepokojujícího. Ano, jejich fondy jsou v bankách. Ano, ty banky jsou pojištěny federální vládou. Ale, ne vzájemné fondy, které banky spravují, aby sloužily potřebám svých vkladatelů, ty nejsou chráněny Federální společností pro pojištění vkladů. Ohrožen nebyl jen příjem z úroků, ale také hlavní příjem. Reakcí na to obvykle bylo desetivteřinové ticho, a v mnoha případech lidé nasedli do aut a jeli do bank, aby si své vklady vyzvedli.

Automatický elektronický zapisovač na newyorské burze byl nyní o čtrnáct minut zpožděn, přes to, že používal rychlé počítače, které zaznamenávaly měnící se hodnoty emisí. U hrstky akcií skutečně došlo k růstu, ale jednalo se hlavně o drahé kovy. Všechno ostatní šlo dolů. Nyní všechny větší sítě přenášely živá data z Wall Streetu. Teď všichni věděli. Firmě Cummings, Cantor a Carter, která na burze byla už sto dvacet let, došly rezervy hotových peněz a prezident musel překotně volat Merrill Lynch. Tak se prezident největšího domu dostal do choulostivé situace. Nejstarší a nejzkušenější profesionál široko daleko si před půlhodinou málem zlomil ruku, jak tloukl do stolu a žádal odpovědi, které nikdo neznal. Tisíce lidí nakoupily akcie nejen prostřednictvím jeho korporace, ale i v ní, díky její odborné zdatnosti a bezpečnosti. Prezident mohl udělat strategický tah, aby ochránil hradby celého systému, které postrádaly základy, před panikou, nebo to mohl odmítnout a chránit peníze svých akcionářů. Na tohle neexistovala správná odpověď. Když se nepomůže CC&C, vzroste - mohla by vzrůst - panika a trh se poškodí tak, že peníze, které zachrání tím, že nepomůže konkurenční firmě, budou ztraceny tak jako tak. Rozšířit pomoc na CC&C by se mohlo stát pouhým gestem, aniž by to cokoliv zastavilo, a opět by to znamenalo ztrátu peněz, které patřily jiným.

"Do hajzlu," vydechl prezident a otočil se a podíval se ven oknem. Jedna z přezdívek domu byla ‚Hřmící stádo'. No, to stádo tedy teď určitě hřmělo... Poměřoval svou zodpovědnost vůči svým akcionářům se zodpovědností vůči celému systému, na němž on i všichni ostatní záviseli. Zodpovědnost vůči akcionářům musela být na prvním místě. Musela. Nebylo jiné volby. A tak jeden z nejdůležitějších hráčů vrhl celou finanční síť z útesu a do čekající propasti.

Obchodování na parketu skončilo ve 3:23 odpoledne, když Dow Jonesův index dosáhl povoleného maxima poklesu o pět set bodů. Tato hodnota odrážela pouze hodnotu třiceti emisí akcií, a pád ostatních hodně překročil ztrátu na referenční hodnotě největších z výtečných akcií. Elektronické záznamové zařízení dohnalo zpoždění za dalších třicet minut a nabídlo iluzi další činnosti, zatímco lidé na parketu hleděli jeden na druhého, většinou tiše, a stáli na dřevěné podlaze tak pokryté listy papíru, že vypadala jako zasypaná sněhem. Je pátek, říkali si všichni. Zítra bude sobota. Všichni budou doma. Každý bude mít možnost párkrát hluboce vydechnout a přemýšlet. To bylo jediné, co se muselo dělat - jen trochu zauvažovat. Nic z toho nemělo smysl. Spousta lidí byla hodně postižena, ale trh se zase odrazí ode dna a za nějakou dobu ti, kterým to myslí a kteří mají odvahu pevně stát a vydržet, dostanou všechno zpátky. Jestli, říkali si, jestli každý bude využívat čas inteligentně, a jestli se už nestane nic šíleného.

Měli téměř pravdu.

V Depozitní bankovní společnosti lidé posedávali s povolenými kravatami a často odcházeli na toalety po spoustách kávy a sodové vody, které během tohoto vůbec nejšílenějšího odpoledne vypili, ale mělo to v sobě cosi blahodárného. Burza se zavřela brzy, a tak budou moci také brzy začít s prací. Když počítače měly všechny vstupy od hlavních obchodovacích center, přešly z jednoho způsobu

operací na jiný. Procházely, porovnávaly a přenášely se záznamy transakcí z toho dne. Blížila se šestá večer, když se na jednom pracovišti ozval zvonek. "Ricku, mám tu problém!"

Rick Bernard, vedoucí administrátor systému, k němu přešel, pohlédl na obrazovku a viděl příčinu poplachu.

Poslední obchod, který mohli identifikovat, přesně v poledne tohoto dne, se týkal Atlas Milacron, společnosti vyrábějící obráběcí stroje, která dostávala velké množství objednávek od automobilových závodů - šest tisíc akcií po 48 1/2. Protože Atlas byla na seznamu newyorské burzy, její akcie byly označeny trojpísmenným akronymem AMN. Emise NASDAQ používaly skupiny čtyř písmen.

Další označení, hned za AMN 6000 48 1/2, bylo AAA 4000 po 67 1/8, a jedno AAA 9000 po 51 1/4. Když prošli všechny položky po 12:00:01, všude se ukázal stejný trojpísmenný, nesmyslný identifikátor. "Přepněte na Betu," řekl Bernard. Otevřela se páska se záznamem z paměti prvního záložního počítače. "Projeďte to dolů."

"Doprdele!"

Všechny systémy byly zkontrolovány během šesti minut. Ve všech případech byl každý jednotlivý obchod zaznamenán jako blábol. Neexistoval žádný operativně přístupný záznam žádného z obchodů, uzavřeného po poledni. Žádná burza, instituce nebo soukromý investor nemohli vědět, co se koupilo nebo prodalo, nebo komu a za kolik, a nikdo proto nemohl vědět, kolik peněz je k dispozici pro další obchody nebo na nákup zboží přes víkend.

20

## Úder Tři

Večírek skončil po půlnoci. Oficiální zábava byla něco jako chorovod. Bolšoj neztratil své kouzlo, a uspořádání místnosti umožňovalo hostům vidět tanečníky z mnohem větší blízkosti, než bylo jinak vůbec možné, ale nakonec byly všechny ruce červené od potlesku a bolavé od vymáhání přídavků, a byl čas, aby bezpečnostní personál pomohl svým svěřencům ke dveřím. Skoro každý i každá mírně vrávorali, a jak si Ryan uvědomil, byl on určitě nejstřízlivějším člověkem v místnosti, počítaje v to i svou ženu.

"Tak co tomu říkáte, Dago?" zeptal se Ryan zvláštní agentky Heleny d'Austinové. Jeho tělesný strážce šel pro kabáty.

"Myslím, že bych chtěla, aspoň jednou, být na mejdanu s veličinami." Pak potřásla hlavou jako rodič, kterému jeho děti nachystaly zklamání.

"Oh, Jacku, zítra mi bude hrozně," sdělovala Cathy. Vodka tady prostě moc dobře klouzala do hrdla.

"Říkal jsem ti to, miláčku. A kromě toho," dodal její manžel jedovatě, "už je zítra."

"Promiňte, musím pomoct se SKOKANEM." Což bylo kódové označení tajné služby pro prezidenta, památka ještě z dob, kdy byl výsadkářem.

Ryan si s překvapením všiml Američana v obyčejném obleku - oficiální večeře byla záležitostí pro černou kravatu a bílou košili, další z nedávných změn na ruské společenské scéně - čekajícího venku. Vedl svou manželku k němu.

"Co je?"

"Doktore Ryane, potřebuji hned mluvit s prezidentem."

"Cathy, mohla bys tady chvilku počkat?" A k úředníkovi velvyslanectví: "Pojďte se mnou."

"Ale, Jacku..." škemrala jeho žena.

"Máte to na papíře?" zeptal se Ryan a natáhl ruku.

"Tady, pane." Ryan si vzal fax a četl ho, zatímco kráčel přes místnost.

"Do hajzlu. Pojďte." Prezident Durling si dosud povídal s prezidentem

Grušavým, když se objevil Ryan s úředníkem v patách.
"Moc prima večírek, Jacku," poznamenal potěšené Roger Durling. Pak se jeho výraz změnil. "Nějaké potíže?"
Ryan přikývl a zatvářil se jako poradce. "Potřebujeme Bretta a Buzze, pane prezidente. Hned teď."

"Tak jsou tady." Radar SPY-ID na Mucu vykreslil na rastru obrazovky přední okraj americké formace. Kontradmirál - šóhó - Sató pohlédl na svého operačního důstojníka s nehnutým výrazem, který neznamenal nic pro ostatní členy posádky na můstku, ale hodně pro kapitána - issa -, který věděl, o co ve cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ skutečně jde. Teď byl čas prohovořit věc s velícím důstojníkem torpédoborce. Obě formace byly od sebe sto čtyřicet námořních mil, a setkají se pozdě odpoledne, jak oba důstojníci předpokládali, a uvažovali, jak bude velící důstojník na Mucu na zprávu reagovat. Ne že by měl moc na vybranou.
Za deset minut sóčó, poddůstojník flotily, vyšel na palubu, aby zkontroloval torpédomet pro Mark 68 na levoboku. Nejprve otevřel kontrolní příklop v podstavci a spustil elektronický diagnostický test pro všechny tři ‚ryby' v šachtě torpédometu. Když se přesvědčil, že je vše v pořádku, poklop upevnil a otevřel zadní dvířka každé šachty a odstranil zámky vrtulí z každého torpéda Mark 50. Sóčó byl veterán, na moři sloužil dvacet let, a svůj úkol splnil ani ne za deset minut. Pak vzal své nářadí a přešel na pravobok, aby totéž zopakoval na stejném torpédometu na druhé straně torpédoborce. Neměl ani ponětí, proč dostal rozkazy tyto úkony provést, a neptal se.
Ještě deset minut, a Mucu přešel na režim leteckého provozu. Jeho původní konstrukce byla upravena a torpédoborec měl nyní teleskopický hangár, do kterého se dal umístit jeden protiponorkový vrtulník SH-60J, který se také hodil pro hlídkování. Posádku museli vyburcovat ze spánku, a její letouny musely projít předletovou přípravou, což zabralo téměř čtyřicet minut, ale pak se vrtulník zvedl. Nejprve formaci obkroužil a pak letěl vpřed; jeho hladinový radar prozkoumával americkou formaci, dosud mířící na západ rychlostí osmnácti uzlů. Obraz ze stínítka radaru se předával na vlajkovou loď Mucu.
"Tohle tady budou ty dvě letadlové lodi, tři tisíce metrů od sebe," řekl velící důstojník a poklepal na obrazovku.
"Máte své rozkazy, kapitáne," řekl Sató.
"Hai," odpověděl velitel Mucu a nechal si své pocity pro sebe.

"Co se ksakru stalo?" zeptal se Durling. Shromáždili se v rohu, zatímco ruský a americký bezpečnostní personál udržoval ostatní opodál.
"Vypadá to na to, že na Streetu došlo k nějakému zmatku," odpověděl Ryan, který měl nejvíc času si záležitost promyslet. Nebyla to nijak pronikavá analýza.
"A příčina?" zeptal se Fiedler.
"Žádná, o které bych věděl," řekl Jack a rozhlížel se po kávě, kterou si objednal. Už ji potřeboval, a ostatní tři ji potřebovali ještě víc.
"Jacku, vy máte nejčerstvější zkušenosti s obchodem s cennými papíry," poznamenal ministr financí Fiedler.
"Jen krátce, s počáteční veřejnou nabídkou, ne s opravdovou prací na Streetu, Buzzi." Poradce pro národní bezpečnost se odmlčel a ukázal na papíry z faxu. "Nevypadá to na to, že bychom měli moc z čeho vycházet. Někdo ztratil nervy kvůli státním dluhopisům, teď bych řekl, že nejspíš někdo inkasoval díky změně kurzu mezi dolarem a jenem, a věci se trochu vymkly z rukou."
"Trochu?" skočil jim do řeči Brett Hanson, jen aby dal ostatním o sobě vědět.
"Podívejte, Dow Jonesův index hodně klesl, tvrdě dopadl, a lidé mají dva dny na to, aby se dali zase dohromady. To už tu bylo. Vracíme se zítra večer, ano?"
"Musíme něco udělat teď," řekl Fiedler. "Nějaké prohlášení."

"Něco neutrálního a uklidňujícího," navrhl Ryan. "Trh je jako letadlo. Většinou poletí samo, když ho necháte být. To jsme tu už měli, vzpomínáte?"

Ministr Bosley Fiedler - ‚Buzz' pocházelo z doby, kdy hrál baseball v Little League - byl teoreticky založený člověk. Napsal knihy o americkém finančním systému, aniž v něm kdy doopravdy hrál. Dobré bylo to, že dovedl uvažovat o ekonomice v širokém, historickém záběru. Měl pověst odborníka v monetární politice. Špatné bylo to, jak si Ryan nyní uvědomil, že Fiedler nikdy nebyl obchodník, dokonce na to nikdy ani nepomyslil, a proto mu chyběla sebedůvěra, kterou by v této situaci měl skutečný hráč, a to vysvětlovalo, proč se okamžitě tázal Ryana na jeho názor. Nu, to bylo přece dobré znamení. Věděl, co on neměl. Nebylo divu, že všichni říkali, že je chytrý.

"Postarali jsme se o všemožné jištění. Tohle celým tím jištěním proletělo jako nic. Ani ne za tři hodiny," dodal stísněně ministr financí a uvažoval, jako pravý teoretik, proč teoretická opatření nepůsobí tak, jak se od nich očekává.

"Pravda. Bude zajímavé zjistit proč. Pamatujete, Buzzi, to už se stalo."

"Prohlášení," dal prezident jednoslovný příkaz.

Fiedler přikývl, a než promluvil, okamžik uvažoval. "Dobrá, řekneme, že systém je v podstatě zdravý. Máme všemožné automatizované zajišťovací mechanismy. Na trhu ani v americké ekonomice nejsou žádné skryté problémy. Hrome, přece jsme na vzestupu, ne? A zákon o reformě obchodu vytvoří v příštím roce nejméně půl milionu pracovních míst ve výrobě. To je ověřené číslo, pane prezidente. To je pro tuto chvíli všechno."

"Všechno ostatní odložíme, až se vrátíme?" zeptal se Durling.

"To doporučuji," potvrdil Fiedler.

"Dobrá, tak sežeňte Tish, a ať to hned vyšle."

Počet smluvních letů byl neobvykle vysoký, ale mezinárodní letiště na Saipanu nebylo nijak moc rušné, navzdory svým dlouhým ranvejím, a zvýšená aktivita umožnila zvýšit poplatky. A kromě toho byl víkend. Asi nějaký spolek, říkal si velitel věže, když první z Boeingů 747 z Tokia začal s přibližováním na přistání. V poslední době se Saipan stal pro japonské podnikatele oblíbeným místem. Nedávným rozhodnutím soudu byl zrušen ústavou stanovený zákaz, který cizincům nedovoloval vlastnit pozemky, a nyní jim umožňoval parcely nakupovat. Už víc než polovina ostrova byla nyní v majetku cizinců, z čehož pramenila nespokojenost původních obyvatel, Chamorrů, ale ne zase tak velká nespokojenost, aby mnohým z nich bránila vzít peníze a z pozemku se odstěhovat. Už teď to bylo dost špatné. O každém víkendu počet Japonců na Saipanu převýšil počet místních obyvatel, a s majiteli ostrova zpravidla zacházeli jako s... domorodci.

"Musí to být nějaká parta, co míří taky na Guam," poznamenal operátor u radaru a sledoval provoz, směřující dál na jih.

"Víkend. Golf a rybaření," poznamenal velitel věže a těšil se na konec směny. Japončíci - nijak rád je neměl - na své sexuální výlety moc do Thajska nelétali. Mnozí z nich se z té země vrátili domů s ošklivými dárečky. No, utráceli peníze zde - spousty peněz -, a aby měli tu čest udělat to tento víkend, nasedali do svých obřích letounů kolem druhé hodiny ráno...

První smluvní JAL 747 dosedl na přistávací dráhu v 04:30 místního času, zpomalil, a na konci ranveje se stočil právě včas, aby mohl dosednout další. Kapitán Toradžiro Sató zabočil doprava na pojezdovou dráhu, a rozhlížel se kolem, zda neuvidí něco neobvyklého. Nic neobvyklého vlastně nečekal, ale při takovémhle úkolu... Úkolu? ptal se sám sebe. Bylo to slovo, které nepoužil od doby, kdy byl u protivzdušné domobrany a létal na stíhačkách F-86. Kdyby byl u nich zůstal, byl by teď už šó, a možná by dokonce velel veškerému letectvu své země. Nebylo by to velkolepé? Místo toho - místo toho ze služby odešel a začal pracovat u JAL, Japonských aerolinií, v té době daleko úctyhodnější instituce.

Tehdy tuto skutečnost snášel s odporem, a nyní doufal, že se to jednou provždy změní. Bude to teď letectvo, i kdyby mu nyní velel někdo menší než on.

Srdcem byl stále pilotem stíhačky. Na 747 člověk neměl naději na něco vzrušujícího. Před osmi lety zažil havarijní situaci za letu, částečně vysadila hydraulika, a se situací si poradil tak dovedně, že o ní ani neřekl cestujícím. Nikdo, kdo nebyl na letové palubě, si ničeho nevšiml. Jeho odvážný kousek byl nyní běžnou součástí výcviku kapitánů 747 na trenažéru. Od onoho okamžiku, plného horečné snahy něco udělat, a pak plného uspokojení, se všemožně snažil být přesný. U aerolinií, po celém světě známých svou vynikající pověstí, byl něco jako legenda. Dovedl číst meteorologické mapy jako hadač z ruky, přesně si vybrat asfaltový pruh na ranveji, kde se kola jeho hlavního podvozku dotknou země, a nikdy se při příletu nezpozdil o víc než tři minuty.

I při pojíždění řídil obrovské letadlo, jako by to byl sportovní automobil. Tak tomu bylo i dnes, když se blížil k nástupnímu tunelu, upravoval výkon motorů, řízení příďového podvozku a nakonec brzdy, až přesně zastavil.

"Hodně štěstí, nisso" řekl plukovníkovi Seigó Sasakovi, který při přibližování seděl ve skládacím sedadle v kokpitu a přehlížel okolí, zda neuvidí něco neobvyklého, a neviděl nic.

Velitel skupiny pro zvláštní úkoly pospíchal dozadu. Jeho lidé byli z První letecké brigády, normálně se základnou v Narašino. Na palubě 747 byly dvě roty, tři sta osmdesát mužů. Jejich prvním úkolem bylo převzít kontrolu nad letištěm. Nebude to těžké, jak doufal.

Personál JAL u brány nebyl o událostech dne zpraven, a byl překvapen, když viděl, že všichni lidé ze smluvního letu jsou muži, všichni zhruba stejného věku, a všichni se stejnými válcovitými vaky, a že prvních asi padesát má rozepnuté blůzy a ruce zastrčené pod nimi. Někteří drželi desky, na nichž byly připevněny nákresy letiště, protože nebylo možné si úkol řádně nacvičit. Zatímco lidé, pověření vyložením nákladu, zápolili s kontejnery, které vytahovali ze spodku letounu, další vojáci zamířili k zavazadlovému prostoru, bez povšimnutí minuli nápis POUZE PRO ZAMĚSTNANCE a začali vybalovat těžké zbraně. K dalšímu nástupnímu tunelu dorazil druhý letoun.

Plukovník Sasaki teď stál uprostřed letiště, rozhlížel se napravo a nalevo a sledoval svá družstva, jak se po deseti či patnácti rozvinula do vějířovité formace, a jak viděl, dělala svou práci klidně a dobře.

"Promiňte," řekl zdvořile četař znuděné a ospalé stráži. Muž vzhlédl a viděl úsměv, pak pohlédl dolů a viděl, že válcovitý vak přes mužovo rameno je otevřený a ruka v něm že drží pistoli. Strážný rozevřel komicky ústa a vojín ho bez odporu odzbrojil. Ani ne ve dvou minutách bylo podobně naloženo se šesti dalšími strážemi na letišti. Do kanceláře ochranky přivedl četu poručík, a další tři muži byli odzbrojeni a byla jim nasazena pouta. Po celou tu dobu jejich plukovník nepřetržitě dostával úsečná rádiová hlášení.

Velitel věže se otočil, když se otevřely dveře - stráž odevzdala vstupní kartu a navolila vstupní kód, aniž bylo třeba moc ji k tomu povzbuzovat - a viděl tři muže se samopaly.

"Co ksakru..."

"Budete pokračovat ve svých povinnostech," řekl mu išii, kapitán. "Mluvím anglicky docela dobře. Prosím, neudělejte žádnou hloupost." Pak promluvil japonsky do rádiomikrofonu. První fáze Operace KÁBUL byla dokončena o třicet vteřin dříve, a zcela bez násilí.

Další náklad vojáků převzal ochranu letiště. Tihle lidé byli v uniformách, aby každý věděl, co se děje, a zaujali místa u vchodů a kontrolních bodů a zabírali služební vozidla, aby zaujali další zajišťovací pozice na přístupových cestách k letišti. Nebylo to nijak těžké, protože letiště leželo v nejjižnější části ostrova, a všechny přístupy byly ze severu. Velitel druhého sledu vystřídal plukovníka Sasakiho. Ten bude mít na starosti jiné úkoly, velitel druhého sledu bude řídit přílet zbývající částí První letecké

brigády, přidělené pro Operaci KÁBUL.

K letišti dojely tři letištní autobusy, a plukovník Sasaki nasedl jako poslední, poté co autobusy obešel a přesvědčil se, že všichni jeho lidé jsou přítomni a náležitě organizováni. Okamžitě odjeli na sever, kolem golfového klubu Dan Dan, který přiléhal k letišti, pak doleva na silnici Gross Island Road, která je dovedla na dohled pláže Invasion Beach. Saipan není nijak velký ostrov, a bylo tma - na ulicích bylo jen málo světel -, to však Sasakimu neubíralo na pocitu chladu kolem žaludku. Musel svůj úkol provést včas a dodržet jeho profil, jinak riskoval katastrofu. Plukovník pohlédl na hodinky. Nyní bude přistávat první letoun na Guamu, kde možnost organizovaného odporu byla velmi reálná. No, to je záležitost První divize. On měl svůj vlastní úkol, a ten musel splnit ještě před rozedněním.

Zpráva se roznesla velmi rychle. Rick Bernard nejprve zavolal prezidentovi newyorské burzy, aby informoval o svých problémech a aby požádal o instrukce, co má dělat. Po ujištění, že nejde o náhodu, dal doporučení, o kterých bylo jasné, jaká budou, a Bernard zavolal FBI, sídlící nedaleko Wall Streetu ve federální kancelářské budově. Nejvyšší činitel tu byl zástupce ředitele, a ten vyslal tři agenty do hlavní kanceláře Depozitní bankovní společnosti ve středu města.

"Tak co se tu děje?" zeptal se vedoucí týmu. Odpověď si vyžádala deset minut podrobného vysvětlování, a hned po ní následoval telefonát přímo výkonnému náměstkovi ředitele.

Loď Orchid Ace stála u mola a vyložilo se z ní sto automobilů. Všechno to byly terénní Toyoty. Strhnout strážní budku a zajmout ospalou stráž bylo další nekrvavé cvičení, a autobusy pak mohly vjet do oploceného skladového prostoru. Plukovník Sasaki měl ve třech autobusech dost lidí, aby mohl v každém z nich umístit tříčlennou posádku, a všichni věděli, co mají dělat. Teď, když jeho lidé měli patřičné dopravní prostředky, bude jejich prvním cílem policejní stanice v Koblerville a Capitol Hill. Jeho úkol při této akci byl na Hillu, v guvernérově sídle.

Byla to skutečně shoda okolností, že Nomuri strávil noc ve městě. Dopřál si volný večer, což se stávalo dosti zřídka, a zjistil, že zotavit se z noci ve městě je snadnější, když navštíví lázně, něco, na co jeho předkové přišli už před téměř tisíci lety. Když se omyl, vzal ručník a zamířil ke kádi s horkou vodou, kde mu mlhavá pára pročistí hlavu lépe, než by to dokázal aspirin.

"Kazuo," pronesl důstojník CIA, "proč tu jste?"

"Přesčas," odpověděl Kazuo s unaveným úsměvem.

"Jamata-san musí být náročný šéf," poznamenal Nomuri a zvolna vklouzl do horké vody; svou poznámkou vlastně ani nic nemyslel. Odpověď byla taková, že zpozorněl.

"Ještě nikdy jsem neviděl, jak se dělají dějiny," řekl Tanaka, mnul si oči a mírné se pohyboval a cítil přitom, jak se mu ze svalů zvolna odlévá napětí, po deseti hodinách ve ‚válečné místnosti' byl však příliš vzrušen, než aby pociťoval ospalost.

"No, mými dějinami minulou noc byla moc milá pečovatelka," řekl Nomuri a zvedl jedno obočí. Hezká, jednadvacetiletá žena, ale to už neřekl. Moc bystrá žena, o jejíž pozornost soupeřilo mnoho dalších, ale Nomuri jí byl mnohem bližší věkem, a ona si ráda pohovořila s někým, jako byl on. Nemluvilo se jen o penězích, říkal si Ghet, oči zavřené v usmívajícím se obličeji.

"Ty moje jsou trochu víc vzrušující než tohle."

"Opravdu? Myslel jsem, že pracujete." Nomuri váhavě otevřel oči. Kazuo že narazil na něco zajímavějšího než sexuální představy?

"Pracoval jsem."

Bylo to něco ve způsobu, jak to řekl. "Víte, Kazuo, když už začnete něco vyprávět, musíte to také dopovědět."

Smích a zavrtění hlavou. "To bych neměl, ale za několik hodin to bude v novinách."

"A co to je?"

"Americký finanční systém se včera večer zhroutil."

"Tak? A co se stalo?"

Muž otočil hlavu a odpověď vyslovil hodně tiše. "Pomáhal jsem při tom."

Nomurimu to připadlo velmi zvláštní a divné, jak tu seděl v dřevěné kádi plné vody teplé čtyřicet stupňů, a pocítil zamrazení. "Wakarémasen." Nerozumím.

"Bude to jasné za několik dní. Teď musím zpátky." Úředník vstal a vyšel ven, velmi spokojen sám se sebou, že se o svou roli podělil s přítelem. K čemu nakonec je tajemství, když aspoň jeden člověk neví, že ho máte? Tajemství mohlo být vynikající věc, a tajemství tak přísně udržované v takovéhle společnosti bylo o to cennější.

Co tohle ksakru má znamenat? uvažoval Nomuri.

"Tamhle jsou," ukázal pozorovatel a admirál Sató zvedl triedr, aby se podíval. Skutečně, jasné nebe nad Pacifikem zvýrazňovalo vrcholky stěžňů lodí přední ochranné linie, podle ráhen to byly fregaty FFG-7. Radarový obraz byl nyní jasný, klasická kruhová formace, fregaty na vnějším okruhu, torpédoborce uvnitř, pak dva nebo tři křižníky třídy Aegis, nijak moc odlišné od jeho vlastní vlajkové lodi. Zkontroloval čas. Američané právě postavili ranní hlídky. Ačkoliv se na bitevních lodích služby držely neustále, vlastní rutinní práce se dělaly až za denního světla, a lidé se teď budou budit ze spánku na svých palandách, mýt se a mířit na snídani.

Viditelný horizont byl nyní vzdálen asi dvanáct námořních mil. Jeho eskadra čtyř lodí mířila na východ rychlostí třiceti dvou uzlů, tou nejlepší ustálenou rychlostí. Američané směřovali na západ rychlostí osmnácti uzlů.

"Vyšlete světelný signál pro formaci: Vyvěsit signální vlajky."

Hlavní zařízení pro satelitní spojení na Saipanu bylo při Beach Road, nedaleko motelu Sun Inn, a provozovala ho MTC Micro Telecom. Bylo to naprosto civilní zařízení, při jehož stavbě byla hlavní starostí odolnost proti podzimním tajfunům, které ostrov pravidelně bičovaly. Deset vojáků pod vedením majora došlo k hlavním dveřím a pak rovnou dovnitř, přiblížilo se k bezpečnostní službě, která neměla absolutně ani ponětí o tom, co se děje, a opět, i oni se ani v nejmenším nepokusili sáhnout po příručních zbraních. Důstojník, který službě velel, byl kapitán, vycvičený ve spojařské technice a signalizování. Stačilo jen, aby ukazoval na jednotlivé přístroje v řídící centrále. Telefonní spojení z ostrova na tichomořské družice, které přenášely telefonní a ostatní druhy spojení mezi Saipanem a Amerikou, bylo odpojeno, a zůstalo jen spojení s Japonskem - to šlo přes jinou družici a bylo kombinováno s kabelovým spojením -, aniž by narušovalo komunikaci s ostrovem. V tuto hodinu nebylo nic překvapivého na tom, že momentálně nebyl v činnosti jediný telefonní okruh do Ameriky. Nějakou dobu to tak zůstane.

"Kdo jste?" zeptala se guvernérova manželka.

"Potřebuji mluvit s vaším manželem," odpověděl plukovník Sasaki. "Je to naléhavé."

Pravdivost tohoto sdělení byla potvrzena prvním výstřelem toho večera, což bylo způsobeno tím, že jedna z hlídek ve správní budově stačila vytáhnout pistoli. Nevyšla z ní ani rána - o to se postaral dychtivý četař od výsadkářů - ale stačilo to k tomu, aby Sasaki zlostně odfrkl a protlačil se kolem ženy dovnitř. Viděl přicházet guvernéra Comacha v koupacím plášti.

"Co má tohle znamenat?"

"Jste mým vězněm," oznámil mu Sasaki, a nyní s ním byli v místnosti tři další lidé, aby bylo jasné, že není lupič. Plukovník byl v rozpacích. Ještě nikdy nic takového nedělal, a ačkoliv byl profesionální voják, jeho kulturní tradici, stejně jako tradici všech ostatních, se příčilo vniknout do domu někoho jiného, ať byl důvod jakýkoliv. Uvědomil si, že doufá, že žádný z výstřelů, které právě slyšel, nebyl smrtelný. Jeho lidé měli takové rozkazy.

"Co?" řekl Comacho. Sasaki jen ukázal na pohovku.

"Vy a vaše žena, sedněte si, prosím. Nemáme v úmyslu vám ublížit."

"Co to má být?" zeptal se muž, jemuž se ulevilo, že on ani jeho žena nejsou v bezprostředním nebezpečí, pravděpodobně.

"Tento ostrov nyní patří mé zemi," vysvětlil plukovník Sasaki. Nu, to nemusí být tak úplně špatné. Guvernérovi bylo přes šedesát, a pamatoval si, kdy to bylo pravda.

"Že to ale sakra trvalo, než se sem dostala," poznamenal komandér Kennedy, když převzal zprávu. Ukázalo se, že kontakt na hladině je Muroto, kutr japonské pobřežní hlídky, který příležitostně podporoval operace flotily, obvykle jako cvičný cíl. Pěkná loď, ale s nízkým volným okrajem, typickým pro japonská námořní plavidla, a na zádi měla jeřáb k vyzdvihování cvičných torpéd. Zdálo se, že Kurušio očekával, že bude mít příležitost párkrát si při cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ cvičně vystřelit. Cožpak o tom na Asheville nevěděli?

"To je pro mě novinka, kapitáne," řekl navigátor a rychle prolistovával dlouhý operační rozkaz pro cvičení.

"Nebylo by to už poprvé, co to ouřadové zmotali," dopřál si úsměv Kennedy. "No, už jsme je zabili dost." Znovu zapojil mikrofon. "Tak, kapitáne, přehrajeme si poslední scénář. Začátek za dvacet minut."

"Díky, kapitáne," přišla odpověď přes vysokofrekvenční okruh. "Konec."

Kennedy odložil mikrofon. "Kormidlo doleva deset stupňů, přímý směr, rychlost jedna třetina. Hloubka sto metrů."

Posádka bojové centrály rozkazy potvrdila a provedla, a Asheville se vzdálil osm kilometrů na východ. Osmdesát kilometrů na západ americká loď Charlotte dělala zhruba totéž, přesně ve stejný čas.

Nejtěžší část Operace KÁBUL připadla na Guam. Byl to největší ostrov Mariánského souostroví, a blížilo se sté výročí příslušnosti pod americkou správu; měl přístav, a byla na něm opravdová americká vojenská zařízení. Ještě před deseti lety by to nebylo bývalo možné. Nedávno sem Velitelství strategického vojenského letectva, nyní zrušené, umístilo bombardéry s nukleárními zbraněmi. Americké námořnictvo zde udržovalo základnu pro raketové ponorky, a při ochraně, které se oběma zařízením dostávalo, by takováhle operace byla bláznovstvím. Jenže jaderné zbraně byly pryč - tedy alespoň rakety. Nyní byla letecká základna v Andersenu, přes tři kilometry severně od Jiga, sotva něco víc než civilní letiště. Sloužilo americkému vojenskému letectvu při letech přes Tichý oceán. Základnu tu teď neměly žádné letouny, kromě jednoho služebního proudového letadla, jež používal velitel základny, který sám byl pozůstatkem z doby, kdy na ostrově měla hlavní velitelství 13. Air Force amerického letectva. Tankovací letouny, které kdysi měly na Guamu trvalou základnu, byly nyní přechodnou rezervou a přilétaly a odlétaly podle potřeby. Velitelem základny byl plukovník, který půjde brzy do výslužby, a který měl pod sebou pět set mužů a žen, převážně techniků. Bylo tu jen padesát ozbrojených členů bezpečnostní policie amerického válečného letectva. Se základnou amerického válečného námořnictva tomu bylo podobně, její letiště nyní společně sloužilo i válečnému letectvu. Námořní pěchota, která tu dříve zajišťovala ochranu, protože tu bylo skladiště jaderných zbraní, byla nahrazena civilními strážemi, a v přístavu nebyly žádné šedé trupy. Přesto to bylo citlivé místo celé operace. Přistávací plochy v Andersenu budou pro celou operaci rozhodující.

"Pěkné lodičky," uvažoval nahlas Sanchez, když se díval triedrem ze své židle v nástavbě. "A formace má také pěkné malé rozestupy." Čtyři Konga se blížila v těsné formaci, asi třináct kilometrů odtud, jak si velitel všiml.

"To si omalovali zábradlí?" optal se velitel letecké sekce. Po stranách všech čtyř blížících se torpédoborců se táhly bílé čáry.

"Vzdávají nám čest, jo, to je od nich hezké." Sanchez zvedl telefon a stiskl tlačítko na navigační můstek. "Kapitáne? Tady velitel. Zdá se, že naši přátelé na nás jdou s formalitami."

"Díky, Bude." Velící důstojník na lodi Johnnie Reb zavolal veliteli bojové skupiny Enterprise.

"Cože?" řekl Ryan, když zvedl telefon.

"Odlet za dvě a půl hodiny," sdělila mu prezidentova sekretářka. "Buďte připraven k odchodu do devadesáti minut."

"To ta Wall Street?"

"Ano, doktore Ryane. Myslí, že potřebujeme být doma dřív. Rusy jsme informovali. Prezident Grušavoj to chápe."

"Dobrá, díky," řekl Ryan a nemyslel to doopravdy. Doufal, že bude moci vypadnout, aby na hodinku navštívil Narmonova. Pak přišla ta pravá legrace. Natáhl se a zatřásl manželkou, aby ji probudil.

Zaúpění. "Ani to neříkej nahlas."

"Můžeš se z toho dospat v letadle. Do hodiny a půl se musíme sbalit."

"Co? Proč?"

"Odlétáme dřív," sdělil jí Jack. "Potíže doma. Wall Street se zase pokládá."

"Je to zlé?" Cathy otevřela oči, mnula si je a byla ráda, že venku je ještě tma, dokud se nepodívala na hodiny.

"Asi silný záchvat špatného trávení."

"Kolik je hodin?"

"Tolik, že je čas připravit se k odletu."

"Potřebujeme manévrovací prostor," řekl komandér Harrison.

"Není to žádný trouba, co?" zeptal se admirál Dubro rétoricky.

Druhá strana, admirál Chandraskatta, se minulé noci stočil na západ, pravděpodobně když mu došlo, konečně, že bojové uskupení Eisenhower/Lincoln přece jen není tam, kde si myslel. Tak jasně zbývala jediná alternativa, a proto zamířil na západ a natlačil Američany k řetězu ostrovů, které z větší části patřily Indii. Polovina Sedmé flotily amerického válečného námořnictva byla silné uskupení plavidel, ale jejich síla se opět rozdělí na dvě poloviny, jestli vyjde najevo jejich poloha. Až dosud bylo účelem Dubrových operací nechat toho druhého hádat. Nu, tak tedy hádal. A nehádal špatně.

"Jak jsme na tom s palivem?" zeptal se Dubro, a měl tím na mysli svá doprovodná plavidla. Letadlové lodi mohou plout, jen dokud jim nedojde potrava. Ale jejich nukleární palivo to neudělá ani za několik let.

"Všechny jsou na devadesáti procentech. Počasí bude příští dva dny dobré. Můžeme to hnát, když bude potřeba."

"Myslíte si to samé co já?"

"Nepouští svoje letadla moc blízko k pobřeží Srí Lanky. Mohla by se ukázat na kontrolních radarech leteckého provozu, a někdo by se mohl vyptávat. Když zamíříme na severovýchod, a pak na východ, můžeme rychle pokračovat v noci podle Dondra Head a stočit se zpátky jižně. Sázím se půl na půl, že nás nikdo nezpozoruje."

Admirál neměl v oblibě sázky půl na půl. Znamenalo to, že je stejně pravděpodobné, že někdo formaci uvidí, a indická flotila by se pak mohla stočit na severovýchod, a donutit Američany buď k dalšímu ústupu od pobřeží, které chrání, nebo také ne - anebo střetnutí. Takováhle hra se dá hrát jen tak

dlouho, uvažoval Dubro, než někdo vyzve k odkrytí karet.

"Dostaneme se dnes skrz nepozorovaně?"

To bylo také jasné. Formace pošle letouny na Indy přímo od jihu, v naději, že je stalme na jih. Harrison předložil plán pro operace následujícího dne.

"Udělejte to tak."

Lodním interkomem 1-MC zaznělo osm úderů zvonu. 16:00 hodin. Odpolední služba byla vystřídána večerní službou. Důstojníci a mužstvo, a nyní i ženy, přicházeli na svá stanoviště a odcházeli z nich. Perutím na lodi Johnnie Reb skončila služba a lidé odpočívali a procházeli výsledky skončeného cvičení. Asi polovina letounů perutě byla zaparkována na letové palubě, druhá polovina byla v hangárech. Na několika se pracovalo, ale údržbáři většinou také neměli službu a užívali si volno, kterému se u námořnictva říkalo ,ocelová pláž'. Teď je to tedy docela určitě všechno jinak, říkal si Sanchez, když shlížel dolů na ocelové desky, pokryté protiskluzovou vrstvou. Teď tam byly i ženy, které se slunily, což u posádky můstku vedlo k většímu zájmu o triedry, a pro jeho námořnictvo to znamenalo ještě další administrativní problém. Jaké typy plavek jsou vhodné pro námořnictvo Spojených států? K lítosti některých, avšak k ulehčení mnohých, to byly plavky jednodílné. Ale i ty by mohly stát za pohled, pokud by náplň byla jak se patří, říkal si velitel, když stáčel svá skla zpátky na blížící se japonskou formaci.

Čtyři torpédoborce se blížily rychle a přímo, braly to rychlostí dobrých třiceti uzlů, aby se svým hostitelům a kdysi nepřátelům náležitě předvedly. Ve větru pleskaly patřičné signální vlajky, a zábradlí vroubila bíle oděná posádka.

"Hlášení všem," rozeřval se hrčivě 1-MC, aby všichni slyšeli. "Pozor na levoboku. Obsaďte zábradlí. Připravte se vzdát poctu." Ti členové posádky, kteří měli uniformy, v nichž se mohli ukázat, zamířili na ochozy na levoboku nad letovou palubou, uspořádáni do sekcí. Pro letadlovou loď to byl nezvyklý vývoj událostí, a vyžádalo si nějaký čas, než se věci daly do pořádku, hlavně proto, že byl Den ocelové pláže. Situaci poněkud ulehčilo to, že se právě střídaly služby. Byla tu slušná zásoba námořníků náležitě oblečených do uniforem, kteří mohli tuto povinnost splnit, ještě než se odebrali do svých ložnic, aby se převlékli do opalovacích úborů.

Posledním Satóovým důležitým úkolem bylo spojit se s družicí a zkontrolovat čas. Po přenosu do hlavního štábu flotily byl údaj okamžitě zpětně vyslán jiným okruhem. Poslední možnost zastavit operaci prošla mimo. Kostky byly nyní zamíchány, ale ještě ne vrženy. Admirál opustil bojovou informační centrálu Mucu a zamířil zpátky na můstek; zatímco udržoval spojení s eskadrou, zastupoval ho operační důstojník.

Torpédoborec se přiblížil kolmo proti bokům Enterprise a Johna Stennise, přesně uprostřed mezi oběma letadlovými loděmi, necelých dva tisíce metrů od každé. Plul rychlostí třiceti uzlů, všechna stanoviště obsazena, kromě míst, kde by byli lidé, stojící nyní u lodního zábradlí. V okamžiku, kdy jeho můstek procházel neviditelnou čarou mezi oběma americkými letadlovými loděmi, námořníci u zábradlí pozdravili levobok i pravobok přesným zasalutováním, kterým se vzdává pocta na moři.

Zapísknutí intendantovy píšťalky z reproduktoru: "K poctě... Dva!"; povely přicházely reproduktorem, a námořníci na ochozech Johnnieho Reba spustili ruce dolů. Hned nato byl dán rozchod třemi hvizdy námořníka ve stráži.

,Jů, a teď můžeme domů?" zasmál se potichu velitel letecké sekce. Cvičení DATOVÉ ROZHRANÍ teď skončilo a bojové uskupení se mohlo vrátit do Pearl Harbor k dalšímu týdnu údržby a k dovolené na břehu, než se přesunou do Indického oceánu. Sanchez se rozhodl zůstat v pohodlném koženém křesle, pročíst si nějaké dokumenty a užít si přitom větříku. Společná rychlost obou propojených

formací přispívala k rychlému postupu.

"Holá!" řekl pozorovatel.

Manévr to byl původně německý, formálně nazývaný Gefechtskehrwendung, ‚bojový obrať. Na znamení signální vlajky se všechny čtyři torpédoborce ostře stočily doprava, nejprve zadní plavidlo. Jakmile se jeho příď pohnula, následující plavidlo stočilo kormidlo opačným směrem, pak další, a jako poslední pak vlajková loď. Byl to manévr propočítaný na to, aby vzbudil obdiv Američanů, a poněkud překvapivý vzhledem k malému prostoru mezi oběma letadlovými loděmi. V několika vteřinách japonské torpédoborce prudce nabraly opačný kurs a nyní mířily na západ rychlostí třiceti uzlů a předstihly letadlové lodi, ke kterým se ještě před okamžikem přiblížily z druhého směru. Pár členů posádky na můstku uznale hvízdlo nad touto dovedností. Zábradlí všech čtyř torpédoborců Aegis už byla prázdná.

"No, to bylo pěkně ostré," komentoval Sanchez a opět se zahleděl do dokumentů.

John Stennis plul normálně, jeho všechny čtyři vrtule se otáčely rychlostí sedmdesáti otáček za minutu, s pohotovostí stupně tři. To znamenalo, že byly obsazeny všechny prostory kromě perutě na palubě, která měla po řadě dnů zvýšené činnosti volno. Kolem nástavby byli rozestaveni pozorovatelé, sledující hlavně své přidělené úseky, ačkoliv každý z nich se alespoň jednou dlouho pokradmu díval na japonské lodi, protože byly přece jen jiné než americké. Někteří se dívali námořními triedry 7 x 50, z nichž mnohé byly japonské výroby. Ostatní se spoléhali spíš na mnohem masivnější dalekohledy 20 x 120 ‚Velké oči', upevněné na podstavcích kolem celého můstku.

Admirál Satō neseděl ve své velitelské židli, ačkoliv měl u očí dalekohled. Je to škoda, opravdu. Jsou to takové hrdé, krásné lodě. Pak si vzpomněl, že loď na levoboku je Enterprise, v americkém námořnictvu staré jméno, a že je to loď, která nese stejné jméno jako ta, která předtím přinesla utrpení jeho zemi, když doprovázela Jimmyho Doolittlea k japonskému pobřeží, bojovala u Midway, Východních Šalamounových ostrovů, Santa Cruz a ve všech větších střetech flotily, často zasažena, ale nikdy vážně. Jméno čestného nepřítele, ale přece jen nepřítele. Na tu si bude dávat pozor. O tom, kdo to byl John Stennis, neměl ponětí.

Mucu proplul daleko za letadlovými loděmi a téměř dohnal strážní torpédoborce, než se obrátil, a předhánění se teď zdálo hrozivě pomalé. Admirál měl bílé rukavice a držel dalekohled hned pod zábradlím a pozoroval, jak se úhel vzhledem k letadlové lodi mění.

"Souřadnice na cíl jedna jsou tři-pět-nula. Souřadnice na cíl dva jsou teď nula-jedna-nula. Světelný signál pro přípravu k palbě podle souřadnic," hlásil poddůstojník. Isso uvažoval, co se děje a proč, a nejvíc o tom, jestli se dožije toho, aby o tom mohl někdy vyprávět, a říkal si, že asi ne.

"Já to teď vezmu," řekl operační důstojník a vklouzl na své sedadlo. Věnoval dost času tomu, aby se seznámil s torpédovým zaměřovačem. Rozkaz už byl vydán, a jediné, co potřeboval, bylo světlo. Důstojník otočil klíčkem zámku u spínače, odklopil kryt z tlačítka pro blok na levoboku, a stiskl. Pak udělal totéž na pravoboku.

Podstavce se třemi rourami po obou stranách lodi s prudkým trhnutím vyrazily dopředu do úhlu asi čtyřiceti stupňů od osy. Polokulovité ochranné kryty na všech šesti rourách odpadly. Pak stlačený vzduch ‚ryby' vyhodil; ponořily se do vody, vpravo a vlevo, asi deset vteřin po sobě.

Jejich vrtule se už otáčely, když byly vrženy do moře, a každá za sebou táhla naváděcí dráty, spojující je s bojovou informační centrálou na Mucu. Roury, nyní prázdné, se točivým pohybem vrátily zpět do pohotovostní polohy.

"No teda, do píči!" řekla pozorovatelka na Johnnie Rebovi.

"Co to bylo, Cindy?"

"Kurva, odpálili torpédo!" řekla. Byla plavčík - tenhle název se ještě nezměnil - žákyně, teprve osmnáctiletá, poprvé na lodi, a učila se sprostě nadávat, aby zapadla mezi ty opravdovější námořníky. Vyrazila rukou dopředu. "Viděla jsem, jak to odpálil - tamhle!"

"Určitě?" zeptal se nejbližší pozorovatel a prudce stočil své ‚Velké oči'. Cindy měla jen obyčejný dalekohled.

Mladá žena zaváhala. Ještě nikdy se k ničemu takovémuhle nedostala, a říkala si, co asi udělá její šéf, jestli se zmýlila. "Můstek, pozorovatelka šest, poslední loď těch Japončíků právě odpálila torpédo!" Na letadlové lodi to bylo uspořádáno tak, že její hlášení přenášely reproduktory na můstku.

O poschodí níže Bud Sanchez zvedl hlavu. "Co to bylo?"

"Opakujte, pozorovatelko šest!" přikázal palubní důstojník.

"Říkala jsem, že jsem viděla jak ten japonský torpédoborec odpálil z pravoboku torpédo!"

"Tady pozorovatel pět. Neviděl jsem to, pane," řekl mužský hlas.

"Kurva, viděla jsem to!" zařval silně rozrušený dívčí hlas, tak nahlas, že to Sanchez slyšel normálně, ani ne přes reproduktory. Upustil papíry, vyskočil a uháněl ven ze dveří na pozorovací ochoz. Kapitán na ocelovém žebříku zakopl, roztrhl si kalhoty a do krve si poranil koleno, a když dorazil k pozorovatelům, klel.

"Tak povídej, miláčku!"

"Viděla jsem to, pane, opravdu jsem to viděla!" Ani nevěděla, kdo Sanchez je, a stříbrní orlíčci na jeho límci ho dělaly dost důležitým, aby ji vystrašil ještě víc než představa blížících se zbraní, ale ona to viděla a trvala na svém.

"Neviděl jsem to, pane!" hlásil starší námořník.

Sanchez namířil svůj dalekohled na torpédoborec, vzdálený nyní asi dva tisíce metrů. Co...? Pak odstrčil staršího námořníka od ‚Velkých očí" a zamířil je na zadní část horní paluby japonské vlajkové lodi. Tam byly tři roury torpédometu, namířené tak, jak to má být...

Aniž se díval, kapitán Rafael Sanchez strhl staršímu pozorovateli sluchátka.

"Můstek, tady velitel. Torpéda ve vodě! Torpéda na nás z levoboku!" Stočil dalekohled k zádi a hledal stopy na hladině, ale neviděl žádné. Ne, že by to vadilo. Divoce zaklel a ustoupil, aby pohlédl na plavčíka Cynthii Smithersovou.

"Ať je to pravda nebo ne, vedla jste si dobře," řekl jí, když se celou lodí rozezněly poplašné systémy. Jen o vteřinu později začal z japonské vlajkové lodi na Johnnieho Reba blikat světelný signál.

"Pozor, pozor, pozor, právě jsme kvůli technické chybě odpálili několik torpéd," řekl velící důstojník na Mucu do mikrofonu, zahanben lží, když naslouchal otevřené řeči mezi plavidly na okruhu FM.

"Enterprise, tady Fife, ve vodě jsou torpéda," oznámil další silný hlas ještě hlasitěji.

"Torpéda - kde?"

"To jsou naše. Dostáváme v bojové informační centrále světelné signály," oznámil pak Mucu. "Mohou být odjištěna." Stennis, jak viděl, se již stáčel, voda za zádí se vařila od zvýšeného výkonu vrtulí. Nic se nedělo, ačkoliv při troše štěstí nebude nikdo zabit.

"Co uděláme, pane?" zeptala se Smithersová.

"Možná pár zdrávasů," odpověděl temně Sanchez. Byla to protiponorková torpéda, ne? Malé hlavice. Něčemu tak velkému jako Johnnie Reb přece nemohly doopravdy ublížit. Když se podíval dolů na palubu, lidé tam teď pobíhali sem a tam, většinou s osuškami, na kterých se opalovali, a uháněli na svá stanoviště.

"Pane, musím se hlásit ve skupině pro likvidaci škod na palubě s hangáry."

"Ne, zůstaňte tady," nařídil Sanchez. "Vy můžete odejít," řekl druhému.

John Stennis se teď prudce stáčel na levobok. Prudký obrat na pravobok je brzdil, a paluba duněla od náhlého zvýšení výkonu strojů. Jedna z prima věcí na letadlových lodích s nukleárním pohonem. Měly spoustu koní, ale loď vážila přes devadesát tisíc tun a při zrychlení si dávala na čas. Enterprise, asi dva kilometry od nich, reagovala pomaleji a teprve se začínala stáčet. Doprdele...

"Poslouchejte, poslouchejte, vypusťte Nixie!" volal velitelův hlas do reproduktorů.

Tři protiponorková torpéda Mark 50, mířící na Stennise, byly malé, chytré ničivé nástroje, určené k tomu, aby udělaly malé, smrtelné otvory do trupů ponorek. Možnost, že poškodí loď vážící devadesát tisíc tun, byla skutečně malá, ale dalo se mluvit o tom, jaký druh poškození způsobí. Byla navzájem vzdálena asi sto metrů a hnala se vpřed rychlostí šedesáti uzlů, každé z nich naváděno tenkým izolovaným drátem. Výhoda jejich rychlosti proti rychlosti cíle a krátká vzdálenost zásah téměř zaručovaly, a úhybný manévr americké letadlové lodi jen nabídl ideální úhel, protože všechna byla zaměřena na vrtule. Po tisíci metrech se aktivovalo vyhledávací zařízení první ‚ryby'. Sonarové zobrazení, které sestavilo, se přenášelo zpátky do bojové informační centrály na Mucu jako vyzývavě jasný cíl, žlutý na černém pozadí, a důstojník u naváděcího zařízení ho vedl přímo na něj; další dvě následovala automaticky. Cílová oblast se přibližovala. Osm set metrů, sedm set, šest set...

"Mám vás obě," řekl důstojník. Za okamžik se na sonarovém obraze objevilo zmatené rušení od amerického klamného cíle Nixie, napodobujícího ultrazvukové kmitočty vyhledávacích hlavic torpéd. Další věc, jíž byly nové klamné cíle vybaveny, bylo silné impulzní magnetické pole, které mělo oklamat rozbušky aktivované pod kýlem, které vyvinuli Rusové, jenže Mark 50 byla střela s kontaktním zapalováním, a tím, že byla naváděna drátem, je mohl donutit ignorovat akustické rušení. Nebylo to fér, nebylo to vůbec sportovní, ale kdopak kdy řekl, že válka má taková být? tázal se naváděcího zařízení, které neodpovídalo.

Byla to podivná, nesourodá směsice vidění, zvuku a pocitů. Loď se sotva zachvěla, když k obloze vyrazil první sloup vody. Hluk byl nepochybně skutečný, a protože přišel bez varování, Sanchez v rohu levé zadní části nástavby nadskočil. Jeho první dojem byl, že to nebylo zase tak zlé, že snad ryba explodovala ve vodě za Johnnie Rebem. Mýlil se.

Japonská verze Mark 50 měla malou bojovou hlavici, pouze šedesát kilogramů, byla to však tvarovaná nálož, a první z nich vybuchla na náboji vrtule číslo dvě, nacházející se vedle vnější vrtule. Úder okamžitě urval tři z pěti lopatek a porušil vyvážení vrtule, která se nyní otáčela rychlostí sto třiceti otáček za minutu. Působící fyzikální síly byly ohromné a roztrhly uložení hřídele a ostruhy vazu, držící celé pohonné soustrojí. V okamžiku byl celý zadní díl tunelu hřídele zaplaven vodou, a voda začala pronikat do lodi v jejím nejzranitelnějším místě. To, co se dělo vpředu, bylo ještě horší.

Jako většina velkých bitevních lodí byl John Stennis poháněn parou. V jeho případě dva jaderné reaktory dávaly výkon přímým varem vody. Pára přecházela do výměníku tepla, kde se vařila jiná voda (která se však nestávala radioaktivní), a potrubím se vedla dozadu k vysokotlaké turbíně. Pára narážela na lopatky turbíny a roztáčela je podobně jako lopatky větrného kola, jímž turbína v podstatě byla; pára se pak vedla potrubím dozadu k nízkotlaké turbíně, aby se využila zbytková energie. Turbíny měly účinné rychlosti otáčení, daleko vyšší, než jakých mohla dosáhnout vrtule, a aby se rychlost otáčení hřídele snížila na hodnotu, kterou mohlo plavidlo využít, bylo mezi turbínami a vrtulemi zařazeno několik reduktorů, v podstatě lodní varianta automobilové převodovky. Jemně obrobená soudkovitá kola byla nejchoulostivější

součástí hnacího systému lodi, a energie výbuchu hlavice se přenášela přímo hřídelí a zablokovala kola způsobem, který vzhledem ke své konstrukci nedokázala absorbovat. Navíc, vychýlení nevyvážené hřídele rychle dokončilo zkázu celého pohonného soustrojí číslo dvě. Při hluku, který nastal, námořníci vyskočili na nohy ještě předtím, než druhá hlavice udeřila do čísla tři.

K explozi došlo na vnější hraně vnitřní vrtule na pravoboku, a současně byla utržena polovina lopatky vrtule číslo čtyři. Poškození čísla tři bylo stejné jako u čísla dvě. Číslo čtyři mělo větší štěstí. Tady posádka strojovny nastavila při prvních náznacích vibrací ovládání páry na zadní chod. Okamžitě se otevřely talířové ventily a lopatky pro zpětný chod zastavily hřídel dřív, než se poškození dostalo až k reduktorům, právě včas, aby třetí hlavice mohla dokončit zkázu vnější vrtule na pravoboku.

Pak zazněl zvon, přikazující zastavení všech strojů, a posádky všech čtyř strojoven s turbínami zahájily činnost stejnou, jakou několik okamžiků předtím zahájila posádka na pravoboku. Rozezněly se další poplašné systémy. Skupiny pro likvidaci škod pádily na záď a do podpalubí, aby zjistily stav zaplavení, zatímco se letadlová loď klouzavě, zdlouhavě a nakřivo zastavila. Bylo poškozeno i jedno z kormidel.

"Co se ksakru děje?" ptal se jeden strojník druhého.

"Bože!" vydechl nahoře Sanchez. Poškození Enterprise, nyní přes tři kilometry od nich, vypadalo hůř než poškození jeho vlastní lodi. Dosud stále zněly různé poplašné systémy, a dole, na navigačním můstku bylo slyšet, jak lidé křičí a domáhají se informací tak hlasitě, že se telefonní okruhy zdály zbytečné. Každá loď ve formaci teď prudce manévrovala. Fife, jedno z ochranných plavidel, otočila kurs a koukala co nejrychleji zmizet, její kapitán byl evidentně znepokojen možností, že ve vodě jsou ještě další ryby. Sanchez jakýmsi citem poznal, že už nejsou. Za zádí Johnnieho Reba viděl tři exploze, a tři pod zádí Enterprise.

"Smithersová, pojďte se mnou."

"Pane, moje bojové stanoviště..."

"Poradí si bez vás, a teď není moc na co dávat pozor. Nějakou chvíli nikam daleko nepoplujeme. Popovídáte si s kapitánem."

"Ježíši, pane!" Výkřik nebyl ani tak braním jména božího nadarmo jako modlitbou za to, aby byla ušetřena této zkoušky.

Velitel se otočil. "Nadýchněte se zhluboka a poslouchejte: jste asi jediný člověk na celé téhle zatracené lodi, který těch posledních deset minut dělal svou práci pořádně. Tak pojďte, Smithersová."

"Urazilo to hřídele dvě a tři, kapitáne," slyšeli o minutu později na můstku. Velící důstojník stál uprostřed místnosti a vypadal jako člověk, který se právě stal účastníkem dopravní nehody. "Hřídel čtyři je poškozena také... hřídel jedna vypadá momentálně dobře."

"No dobrá," zamumlal kapitán a pak pro sebe dodal: "Co hergot..."

"Dostali jsme to od tří protiponorkových torpéd, pane," hlásil Sanchez. "Tady námořník Smithersová viděla, jak je odpálili."

"Je to pravda?" Velící důstojník pohlédl na mladou námořnici. "Slečno, sedněte si semhle do mé židle. Až budu hotov s tím, co potřebuji udělat, abych udržel loď nad vodou, chci si s vámi promluvit." Pak přišla ta těžká část. Kapitán USS John Stennis se obrátil ke svému spojaři a začal sestavovat zprávu pro vrchního velitele Tichomořské ponorkové flotily. Ponese prefix NÁMOŘNICKÁ MODŘ.

"Veliteli, sonar, torpédo ve vodě, souřadnice dvě-osm-nula, vypadá to na jeden z těch jejich Type 89," hlásil Laval mladší, nijak zvlášť vzrušeně. Na ponorky vlastní strana často pálila.

"Vpřed, plnou rychlostí!" nařídil komandér Kennedy. Cvičení necvičeni, bylo to torpédo, a to nebylo nic, co by přidalo na klidu. "Sestupte do dvou set metrů."

"Dvě stě metrů, rozkaz," odpověděl náčelník ze svého stanoviště pro řízení ponořování. "Křídla deset stupňů dolů." Kormidelník posunul ovládací páku dopředu a namířil s USS Asherille ke dnu a pod termální vrstvu.

"Přibližná vzdálenost k rybě?" otázal se kapitán sledovacího týmu.

"Tři tisíce metrů."

"Veliteli, sonar, ztratil jsem ho, když jsme sestoupili pod vrstvu. Stále vysílám pátrací akustické signály, odhaduji, že se torpédo pohybuje rychlostí čtyřiceti pěti uzlů."

"Vypneme zesilovač, pane?" zeptal se velící důstojník.

Kennedy byl v pokušení říci ano, aby si líp ohmatal, za co vlastně japonské torpédo doopravdy stojí. Pokud si mohl vzpomenout, ještě žádná americká loď proti japonskému torpédu nehrála. Pravděpodobně to byla japonská verze amerického Mark 48.

"Tady je," zavolal akustik. "Právě se dostalo pod vrstvu. Souřadnice torpéda stálé, dva-osm-nula, síla ozvu se přibližuje hodnotám zachycení cíle."

"Kormidlo doprava dvacet stupňů," přikázal Kennedy. "Buďte v Třináctce v pohotovosti."

"Rychlost přechází přes třicet uzlů," hlásil jeden člen posádky, když Asheville zrychlovala.

"Kormidlo doprava dvacet stupňů, rozkaz, žádný nový kurs."

"Dobrá," převzal hlášení Kennedy. "Třináctko, vypusťte klamný cíl, teď- teď- teď! Náčelníku lodi, zvedněte ji do dvou set metrů!"

"Rozkaz," odpověděl náčelník. "Křídla nahoru deset stupňů!"

"Natvrdo?" zeptal se výkonný důstojník.

"Nic zadarmo."

Z oddělení pro odpalování klamných cílů, kterému se říkalo Třináctka, podle průměru odpalovacího zařízení, byl vyhozen kanystr. Okamžitě začal vypouštět bubliny, jako šumivá tabletka, a vytvářel tak pro naváděcí sonar torpéda nový, byť nehybný akustický cíl. Rychlý obrat ponorky vytvořil ve vodě ‚vzestupný vír', aby bylo možno rybu typu 89 ještě lépe oklamat.

"Jde skrz vrstvu," hlásil technik u batotermografu.

"Směr!" řekl Kennedy.

"Procházím přímo jedna-devět-nula, kormidlo dvacet stupňů vpravo."

"Kormidlo přímo, ustálit na dva-nula-nula."

"Rozkaz, kormidlo přímo, ustálit na dva-nula-nula."

"Přímo, rychlost jedna třetina."

"Přímo, rychlost jedna třetina, rozkaz." Ukazatel změnil polohu, a ponorka zpomalila, nyní zpátky ve dvou stech metrech, nad vrstvou, pěkný, ale klamný cíl nechala za sebou.

"Oukej," usmál se Kennedy. "A teď se podíváme, co ta ryba dokáže."

"Veliteli, sonar, torpédo právě prošlo ‚vírem'." Tón hlášení je trochu váhavý, napadlo Kennedyho.

"Copak?" velící důstojník popošel několik kroků a vešel do místnosti akustiku. "Něco nehraje?"

"Pane, ta ryba tím prošla, jako by to tam vůbec nebylo."

"Taky to má být chytrá věcička. Že by si nevšímala klamných cílů, jako je tahle zlepšená verze?"

"Doppler překročen," řekl další akustik. "Frekvence ozvů se právě změnila... změna kmitočtu, možná, že nás má."

"Skrz vrstvu? To je chytré." Jde to trochu rychle, říkal si Kennedy, málem jako skutečný boj. Je to nové japonské torpédo opravdu tak dobré, skutečně ignorovalo klamný cíl i ‚vír'?

"Zaznamenáváme to všechno?"

"To si pište, pane," řekl akustik první třídy Laval, natáhl ruku a poklepal na nahrávač. Všechno šlo na novou kazetu, a videozáznam zachycoval obrazovku s průběhem vodopádu. "Teď jdou motory, právě zvýšily rychlost. Změna úhlu polohy... chytlo se nás, úhel polohy ryby nulový, zvuk vrtulí se

ztratil." Znamenalo to, že hluk od torpéda byl nyní poněkud blokován tělesem samotné zbraně. Mířila přímo na ně.

Kennedy se otočil ke sledovací skupině. "Vzdálenost k rybě?"

"Pod dva tisíce, pane, teď se rychle přibližuje, odhadovaná rychlost torpéda šedesát uzlů."

"Při téhle rychlosti nás dohoní do dvou minut."

"Podívejte se na tohle, pane." Laval poklepal na vodopád.

Ukazoval stopu torpéda, a také kolísavý hluk klamného cíle, který stále ještě dělal bubliny. Type 89 se provrtal přímo jeho středem.

"Co to bylo?" zeptal se Laval obrazovky. Na obrazovce se právě ukázal záznam silného, nízkofrekvenčního hluku, se souřadnicemi tři-nula-pět. "Znělo to jako exploze, stranou, byl to signál KZ, ne přímá dráha." Signál konvergentní zóny znamenal, že je to daleko, skoro padesát kilometrů.

V Kennedym při téhle zprávě poněkud ztuhla krev. Strčil hlavu zpátky do bojové centrály. "Kde jsou Charlotte a ta druhá japonská ponorka?"

"Na severozápadě, pane, devadesát pět nebo sto deset kilometrů."

"Plnou rychlostí přímo!" Ten povel vyšel automaticky. Ani Kennedy sám nevěděl, proč ho dal.

"Plnou rychlostí, přímo, rozkaz," potvrdil kormidelník a nastavil ukazatel. Tahle cvičení jsou opravdu něco vzrušujícího. Ještě než byl potvrzen rozkaz pro strojovnu, byl kapitán zpátky u svého velitelského telefonu.

"Třináctko, vypustit druhý, teď-teď-teď! "

Ultrazvukový naváděcí sonar na torpédu směřujícím na cíl pracuje s příliš vysokým kmitočtem, než aby byl slyšitelný lidským uchem. Kennedy věděl, že energie zasahuje jeho ponorku a odráží prázdnotu uvnitř, protože na rozhraní mezi ocelí a vzduchem se sonarové vlny zastavují a odrážejí se zpátky k vysílači, který je vytvořil.

Tohle se dít nemohlo. Kdyby ano, přece by si toho všimli ostatní. Rozhlédl se kolem. Posádka byla na bojových stanovištích. Všechny vodotěsné dveře byly uzavřeny a zajištěny, tak, jak by tomu bylo v boji. Kurušio vypustil cvičné torpédo, ve všem totožné s bojovým, až na hlavici, kde je místo ní blok přístrojů. Jejich úkolem navíc nebylo cíle zasáhnout, nýbrž odchýlit se od nich, protože při úderu kovu o kov by se mohlo leccos poškodit, a oprava by mohla být drahá.

"Pořád ještě nás má, pane."

Ale ryba prošla přímo vírem...

"Rychle s ní dolů!" zavelel Kennedy a věděl, že na to je už pozdě.

Asheville zamířila nosem dolů, s dvaceti stupni na křídlech, a při opakovaném zrychlení zpět na rychlost přes třicet uzlů. Vypustili další bublinový kanystr. Zvýšená rychlost zhoršovala činnost sonaru, z displeje však bylo jasné, že Type 89 opět přímo prošel falešným obrazem cíle a pokračuje dál.

"Vzdálenost pod pět set," hlásili ze sledovacího střediska. Jeden z jeho posádky si všiml, že kapitán je bledý, a nevěděl proč. Nu, nikdo neprohrává rád, i když je to při cvičení.

Kennedy uvažoval o dalších manévrech, když se Asheville znovu ponořila pod vrstvu. Na to, aby torpédu unikl, už bylo moc blízko. Dohonilo by ho, a veškeré pokusy oklamat ho selhaly. Jednoduše už nemohl na nic jiného přijít. Neměl čas všechno si promyslet.

"Ježíši!" Laval si sňal sluchátka. Type 89 teď byl vedle vlečeného sonaru ponorky a hluk byl daleko mimo stupnici. "Už by se mělo každou vteřinou odchýlit..."

Kapitán tam jen stál a rozhlížel se kolem sebe. Cožpak se zbláznil? Cožpak je jediný, koho napadlo, že...

V poslední vteřině akustik první třídy Laval pohlédl dozadu na svého velícího důstojníka. "Pane, neuhnulo!"

21

## Námořnická modř

Air Force One se odlepilo od země o několik minut dřív, než se očekávalo, popoháněno na své cestě časnou ranní hodinou. Reportéři už byli připraveni a v pohotovosti, ještě než VC-25B dosáhl letové výšky, a přicházeli, aby prezidenta žádali o prohlášení, vysvětlující příčinu předčasného odletu. Přerušit státní návštěvu bylo něco jako panikaření, ne? S novináři jednala Tish Brownová, vysvětlovala, že nešťastný vývoj na Wall Streetu si vyžaduje rychlý návrat, aby prezident mohl americký národ uklidnit... a tak dál. Pro tuto chvíli, pokračovala, by mohlo být dobré, kdyby se všichni šli dospat. Nakonec, do Washingtonu je to čtrnáct hodin letu, při tom protivětru, který v tuto roční dobu fouká přes Atlantik, a Roger Durling spánek také potřebuje. Tahle finta vyšla z několika důvodů, z nichž nikoli nejmenší byl ten, že reportéři utrpěli přemírou alkoholu a nedostatkem spánku, jako i všichni ostatní na palubě - kromě letové posádky, jak všichni doufali. Kromě toho, mezi nimi a prezidentovým salonkem byli agenti tajné služby a ozbrojený personál vojenského letectva. Zvítězil zdravý rozum a všichni se vrátili dozadu na svá místa. Brzy se všechno uklidnilo, a téměř každý cestující na palubě buď spal nebo spánek předstíral. Ti, kdo nespali, by byli bývali raději, kdyby spali.

Velící důstojník na lodi Johnnie Reb byl, podle federálního zákona, příslušník letectva. Tento výnos pocházel už z třicátých let, a byl zaveden jako obrana proti tomu, aby námořníci z bitevních lodích nepřevzali nové a průbojné odvětví námořnictva. Jako takový měl víc zkušeností s létáním než s vedením lodí, a protože nikdy nevelel ve vzduchu, jeho znalosti o systémech na palubě lodi tvořilo hlavně to, co posbíral za chodu, spíš než že by to byl výsledek systematického studia a zkušeností. Naštěstí jeho hlavní inženýr byl důstojník z torpédoborce, který měl za sebou velitelskou funkci. Kapitán však věděl, že voda má být mimo trup, ne uvnitř.

"Jak moc je to špatné, inženýre?"

"Špatné, pane." Velitel ukázal na desky podlahy, dosud pokryté několika centimetry vody, kterou čerpadla postupně posílala přes palubu. Alespoň že díry byly nyní utěsněny. To trvalo tři hodiny. "Hřídele dvě a tři jsou napadrť. Ložiska rozdrcená, koncové sekce hřídele zkroucené a prasklé, a převody akorát tak do starého železa - ani nápad, že by se daly opravit. Turbíny jsou v pořádku. Celý náraz zachytily reduktory. Hřídel číslo jedna je v pořádku. Nějaké poškození od nárazu je na ložiscích vzadu. To dokážu spravit sám. Vrtule číslo čtyři je poškozená, nevím určitě jak moc, ale nemůžeme ji použít, aniž bychom riskovali poškození hřídelových ložisek. Pravé kormidlo je ohnuté, ale s tím si dokážu poradit, snad tak do hodiny, a bude v pořádku. Možná, že ho budeme muset vyměnit, podle toho, jak bude vypadat. Zbývá nám jediná hřídel. Můžeme dělat tak deset, jedenáct uzlů, a můžeme držet směr, ale špatně."

"A doba na opravu?"

"Měsíce - čtyři nebo pět, podle mého nejlepšího odhadu, pane." Tohle všechno, jak velitel věděl, bude vyžadovat, aby byl při tom, dohlížel na osazenstvo loděnice, a v podstatě předělal polovinu hnacího soustrojí lodi - možná tři čtvrtiny. Ještě zcela nezkontroloval poškození na čísle čtyři. A v tu chvíli se kapitán doopravdy rozvztekal. Už bylo načase, říkal si hlavní inženýr.

"Kdybych mohl zahájit letecký úder, tak ty hajzly potopím!" Jenže zahájit cokoliv při rychlosti, kterou dávala jediná hřídel, by bylo samé ‚kdyby'. A kromě toho to byla nehoda, a kapitán to nemyslel vážně.

"V tom jsem s vámi zajedno, pane," ujistil ho hlavní inženýr, a také to nemyslel doopravdy, protože dodal: "Možná, že budou tak slušní a opravy zaplatí." Odměnou mu bylo přikývnutí.

"Můžeme pokračovat?"

"Hřídel jedna je trochu vychýlená od nárazu, ale s tím se dá existovat. Můžeme, pane."

"Dobrá, tak se připravte. Vezmu tuhle předraženou slavnou bárku do Pearlu."

"Rozkaz, pane."

Admirál Mancuso byl zpátky ve své kanceláři a prohlížel předběžné údaje ze cvičení, když k němu vešel jeden z jeho lidí s hlášením v ruce.

"Pane, naše dvě letadlové lodě mají asi potíže."

"Co se jim stalo - srazily se?" zeptal se Jones, sedící v koutě, kde si prohlížel další údaje.

"Něco horšího," řekl voják civilistovi.

Velitel Tichomořské ponorkové flotily si zprávu přečetl. "No, to je teda vynikající." Pak zazvonil jeho telefon; byla to krytá linka a spojovala ho přímo s velitelem operací tichomořské flotily. "Admirál Mancuso."

"Pane, tady poručík Copps ze spojovacího oddělení flotily. Mám maják od ponorky v ohrožení, přibližně 31 stupňů sever, 175 stupňů východ. Teď polohu upřesňujeme. Kód je Asheville, pane. Žádné hlasové vysílání, jen maják. Zahajuji akci NEZVĚSTNÁ/POTOPENÁ PONORKA. Nejbližší letouny námořnictva jsou na dvou letadlových lodích..."

"Panebože." Od ztráty Scorpiona americké námořnictvo neztratilo jedinou ponorku, a to byl tehdy na střední škole. Mancuso zatřásl hlavou, aby si ji projasnil. Čekala ho práce. "Ty dvě letadlové lodi jsou pravděpodobně mimo provoz, vážený."

"Co?" O tom kupodivu poručík Copps ještě asi neslyšel.

"Zavolejte P-3. Já teď mám práci."

"Ano, pane."

Mancuso se nikam nemusel dívat. Voda v té části Tichého oceánu byla hluboká skoro pět kilometrů, a žádná ponorka ve flotile nemohla přežít ani v třetině takové hloubky. Jestli tam došlo k havárii, a jestli zůstal někdo, kdo přežil, záchranná akce musela být provedena do několika hodin, jinak je studená voda na povrchu zahubí.

"Rone, právě došlo hlášení. Asheville je asi dole."

"Dole?" Tohle bylo slovo, které nikdo od ponorkového loďstva neslyšel rád, i když to byl jemnější výraz než potopená. "Ten Frantíkův kluk..."

"A sto dvacet dalších."

"Co bych mohl udělat, kapitáne?"

"Jděte na SOSUS a podívejte se, co tam mají."

"Rozkaz, pane." Jones vyrazil ven ze dveří, zatímco velitel ponorkového loďstva zvedl telefon a začal tisknout tlačítka. Už teď věděl, že je to marné. Všechny ponorky tichomořské flotily měly teď na palubě pro případ nouze vysílačky AN/BST-3, které se odpojily od plavidla, když se dostalo do hloubky, kde už hrozilo rozdrcení, nebo když velitel směny zapomněl natáhnout jejich časoměrné zařízení. Ta druhá možnost však byla nepravděpodobná. Než explodovaly přídržné šrouby, BST ztropila strašný povyk, aby nedbalému povolanci vynadala... Asheville byla téměř najisto mrtvá, ale přesto musel pokračovat, v naději na zázrak. Snad se pár členů posádky dostalo ven.

I přes Mancusovy pochybnosti skupina letadlových lodí zprávu dostala. Jedna fregata, Gary, okamžitě nejvyšší rychlostí uháněla na sever směrem k oblasti, kde byl maják, a reagovala tak, jak to přikazovaly zákony lidí a moře. Za devadesát minut bude moci odstartovat její vrtulník, aby pátral na hladině a dál sloužil jako základna pro další vysílání, aby se v případě

potřeby pokračovalo v záchranných akcích. John Stennis se zvolna stočil proti větru a podařil se mu vzlet jednoho protiponorkového letounu S-3 Viking, jehož palubní přístroje mohly být užitečné při pátrání na hladině. Viking byl nahoře ani ne za hodinu. Na radaru nebylo vidět nic kromě japonského kutru pobřežní hlídky, směřujícího k majáku, asi šestnáct kilometrů daleko. Byl navázán kontakt, a bílý kutr potvrdil příjem nouzového rádiového signálu i svou ochotu pátrat po trosečnících. Viking obletěl vysílačku. Byla tu naftová skvrna, označující hrob ponorky, a několik kusů trosek, ale opakované nízké přelety ani čtyři dvojice očí nezpozorovaly nic, co by bylo třeba zachraňovat.

Prefix ‚Námořnická modř' u zprávy označoval informaci, která bude mít význam pro celou flotilu - informaci svou povahou snad citlivou, méně často přísně tajnou; v tomto případě šlo o něco příliš velkého, než aby se to dalo udržet v tajnosti. Dvě ze čtyř letadlových lodí tichomořské flotily byly na dlouhou dobu vyřazeny. Ostatní dvě, Eisenhower a Lincoln, byly v Indickém oceánu a pravděpodobně tam zůstanou. Lodi mají málo tajemství, a ještě než admirál Dubro dostal svou kopii zprávy, vlajkovou lodí se už šířily pověsti. Žádný náčelník neklel hůř než velitel bitevního uskupení, který už i tak měl dost starostí. Stejné přivítání čekalo spojaře, když informovali vyšší námořní důstojníky, kteří drželi službu v Pentagonu.

Jako většina zpravodajských důstojníků v cizí zemi v nebezpečné době, ani Clark ani Chavez neměli žádný klíč k situaci. Kdyby měli, pravděpodobně by byli nasedli na první letadlo kamkoli. Špioni nikdy nebyli v oblibě u nikoho, a Ženevská konvence pouze stanovila pravidlo pro období války, poskytující mandát k jejich smrti, v kterékoli době, která byla po jejich zatčení uznána za vhodnou, což obyčejně končilo před popravčí četou.

Pravidla pro dobu míru byla poněkud civilizovanější, obvykle však se stejným konečným výsledkem. Při svých náborových pohovorech CIA zrovna tohle nijak nezdůrazňovala. Mezinárodní pravidla špionáže tuto neblahou skutečnost připouštěla tím, že co největšímu počtu zpravodajských pracovníků v terénu poskytovala diplomatické krytí, k němuž patřila i imunita. Těm pracovníkům se říkalo ‚legální agenti, byli chráněni mezinárodní smlouvou, jako kdyby byli skuteční diplomaté, jak se pravilo v jejich pasech. Clark a Chavez byli ‚nelegálové', a proto takto chráněni nebyli - John Clark vlastně nikdy neměl ‚legální' krytí. Význam této skutečnosti se ukázal hned, jakmile opustili svůj levný hotel, aby se setkali s Isamu Kimurou.

Bylo příjemné odpoledne, znepříjemňované pohledy, kterých se jim dostávalo jakožto gaidžinům; už ne směsice zvědavosti a nechuti - teď to bylo čiré nepřátelství. Od jejich příletu sem se atmosféra podstatně změnila, ačkoliv bylo zvláštní, jak všechno bylo okamžitě srdečnější, když se prokázali jako Rusové, což u Dinga vyvolalo úvahy o tom, jak by svou krycí totožnost mohli dávat kolemjdoucím víc najevo. K tomu jim bohužel jejich civilní oblečení moc možností nenabízelo, a tak museli pohledy vydržet, a připadali si jako bohatí Američané ve čtvrti s vysokou zločinností.

Kimura čekal na smluveném místě, v laciném výčepu. Už jich také v sobě několik měl.

"Dobré odpoledne," řekl Clark přívětivě anglicky. Vteřinka. "Něco se stalo?"

"Nevím," řekl Kimura, když dorazilo pití. Tahle věta se dala vyslovit mnoha způsoby. Tenhle naznačoval, že něco ví. "Dnes je schůze ministrů. Svolal ji Goto. Už trvá celé hodiny. Jeden můj známý z ministerstva obrany už nevyšel z kanceláře od čtvrtka večer."

"Da - tak?"

"Vy jste to neviděli, co? To, jak Goto mluvil o Americe." Úředník ministerstva průmyslu a zahraničního obchodu dopil svůj drink a zvedl ruku, aby si objednal další. Obsluha, jako obvykle, byla rychlá.

Mohli říci, že to viděli, ale místo toho ‚Klerk' požádal Kimuru, aby mu řekl, jak situaci vidí on.

"Nevím," odpověděl, opakuje tohle slovo už podruhé, zatímco jeho oči a tón hlasu říkaly něco jiného. "Něco takového jsem ještě neviděl. Ta - jak se to řekne? - rétorika. Na našem ministerstvu jsme čekali na instrukce celý týden. Potřebujeme obnovit obchodní jednání s Amerikou, dohodnout se, ale nemáme žádné instrukce. Naši lidé ve Washingtonu nedělají nic. Goto strávil většinu času s ministrem obrany, neustálé schůzky, a pak se svými přáteli, zaibacu. Takhle to u nás vůbec nechodí."

"Příteli," řekl Clark s vismčvem, jeho drink zůstával po prvním upití nedotčen, "mluvíte, jako kdyby ve vzduchu bylo něco vážného."

"Nechápete. Nic ve vzduchu není. Ať už se děje cokoliv, ministerstvo průmyslu a zahraničního obchodu s tím nemá co dělat."

"A?"

"MPZO má co dělat se vším. Teď tam je můj ministr, konečně, ale nic nám neřekl." Kimura se odmlčel. Copak tihle dva nic nevědí? "Kdo si myslíte, že tady dělá zahraniční politiku? Ti debilové na ministerstvu zahraničí? Ti podléhají nám. A ministerstvo obrany - kdo se stará o to, co si tam u nich myslí? Politiku naší země formulujeme my. Pracujeme se zaibacu, koordinujeme, a... my reprezentujeme obchod ve vztahu k ostatním zemím a jejich trhům, my zpracováváme zprávy pro premiéra, které on vydává. V prvé řadě proto jsem na ministerstvo šel."

"Ale teď už ne?" zeptal se Clark.

"Teď? Goto se s nimi setkává sám, a zbylý čas tráví s lidmi, kteří nic neznamenají, a mého ministra zavolal teprve teď - no, vlastně včera," opravil se Kimura. "A ještě tam je."

Ten člověk se zdá tak otřesen, říkal si Chavez, něčím, co nevypadá na nic víc než na nějaký boj o postavení na úřednické závodní dráze. Ministerstvo průmyslu a zahraničního obchodu kdosi jiný vystrkuje z kola ven. A tak co tedy?

"Jste znepokojen tím, že se vaši průmysloví lídři setkávají přímo s vaším premiérem," konstatoval tázavě.

"Tolik, a tak dlouho, ano. Mají pracovat naším prostřednictvím, ale Goto vždycky byl Jamatovým mazlíčkem." Kimura pokrčil rameny. "Možná, že teď chtějí dělat politiku přímo, ale jak ji mohou dělat bez nás?"

Tím myslí beze mě, říkal si v duchu Chavez s úsměvem. Pitomý ouřada. CIA jich byla také plná.

Nebylo to tak zcela domyšleno do konce, ale to takové věci nejsou nikdy. Většina turistů, přicházejících na Saipan, byli Japonci, úplně všichni však ne. Tichomořský ostrov bylo pěkné místo díky řadě věcí. Jednou z nich byl rybolov v hlubokém moři, a vody zde nebyly tak přeplněné jako kolem Floridy nebo Kalifornského zálivu. Pete Burroughs byl opálený, vyčerpaný a navýsost spokojený po jedenácti hodinách na moři. Je to prostě vynikající, říkal si počítačový inženýr, sedět na rybářské stoličce, upevněné k podlaze paluby na zádi lodi, a upíjet pivo, aby se člověk vzpamatoval po rozvodu. První dvě hodiny strávil plavbou od břehu, pak tři hodiny vlečením návnady, a pak čtyři hodiny bojem s tím největším tuňákem, jakého kdy viděl. Nejtěžší bude přesvědčit kolegy, že to není lež. Ta obluda byla moc velká na to, aby ji vystavil nad krbem, a nakonec jeho bývalé připadl jak dům, tak krb. Bude se muset spokojit se snímkem, a každý znal ty povídačky kolem toho, sakra. K rybářům dorazila technika triků ‚modrého pozadí'. Za dvacet babek si člověk mohl vybrat jak chtěl kapitální rybu, která visela za ním na svém elektronickém ocase. Kdyby chytil třeba žraloka, mohl si vzít domů čelist a zuby, ale tenhle tuňák, jakkoliv byl nádherný, byl pořád jenom tuňák. No co, hergot, jeho žena nevěřila ani jeho povídačkám o práci pozdě do noci. Potvora. Nu, život je houpačka. Ani rybaření neměla ráda, ale on teď může lovit dosyta.

A třeba lovit i nové děvče. Otevřel si další pivo.

Marina, přístaviště jachet, také nevypadala, že by byla nějak rušná, na to, že byl víkend. Hlavní přístav však byl, tři velké obchodní lodi, ohyzdné, říkal si, ačkoliv při prvním pohledu přesně nevěděl, co to je za lodi. Jeho firma byla v Kalifornii, ne však blízko vody, a proto většina jeho rybaření se odehrávala ve sladké vodě. Tenhle výlet byl jeho životní touhou. Zítra, možná, dostane něco jiného. Na okamžik pohlédl doleva na tuňáka. Musel mít aspoň tři sta padesát kilo. Nic, co by se blížilo rekordu, ale zatraceně větší než ten kapitální losos, kterého dostal minulý rok na svou osvědčenou rotující návnadu Ted Williams. Vzduch se znovu zachvěl a pokazil mu jeho chvilku s rybou. Stín nad hlavou ohlašoval, že z letiště odlétá další zatracená sedmsetsedmačtyřicítka. Už to nebude dlouho trvat a i tohle místo nebude stát za nic. Kruci, už teď nestojí za nic. Snad jediná dobrá věc byla, že Japonci, kteří si sem přicházeli vyhazovat z kopýtka a obdělávat filipínské holky z barů, rybaření nijak moc neholdovali.

Kapitán lodi je dovedně naváděl do přístavu. Jmenoval se Oreza, vrchní nadstrážmistr americké Pobřežní stráže. Burroughs slezl ze stoličky, zamířil nahoru a usedl vedle něj.

"Už vás unavilo povídat si s tou vaší rybou?"

"A taky nerad piju sám."

Oreza zavrtěl hlavou. "Když kormidluju, tak ne."

"Špatný zvyk z dřívějška?"

Kapitán přikývl. "Jo, řekl bych že jo. Ale jednu vám koupím v klubu. S tou rybou to bylo dobré. Říkal jste, že to je poprvé?"

"Poprvé v moři," řekl Burroughs pyšně.

"Na mě by možná vyzrála, pane Burroughsi."

"Pete," opravil ho inženýr.

"Pete," opakoval Oreza. "Říkej mi Portagee."

"Ty nejsi tady odsud."

"Původně z New Bedfordu, Massachusetts. Zimy jsou moc studený. Kdysi jsem tu sloužil, už dávno. V Punta Arenas bývala stanice pobřežní stráže, teď je zavřená. Ženě a mně se líbilo klima, lidi, a konkurence v téhle práci je teď v celé zemi moc ostrá, sakra," vysvětloval Oreza. "Ale co, děti jsou už velký. Tak jsme se ženou nakonec šli sem."

"Umíš moc dobře zacházet s lodí."

Portagee přikývl. "To bych uměť měl. Už to dělám pětatřicet let, a ještě víc, když budu počítat dobu, co jsem vyplouval s tátou." Stočil loď na levobok a obeplouval ostrov Mafiagaha. "Rybaření v New Bedfordu šlo taky do háje."

"Co je to tamhle zač?" zeptal se Burroughs a ukazoval na obchodní přístav.

"Přepravní lodi na auta. Když jsem ráno přišel, z tamhletoho vykládali džípy." Kapitán pokrčil rameny. "Zase další pitomá auta. Víš, když jsem sem přišel, vypadalo to tu trochu jako Cape Cod v zimě. Teď to vypadá spíš jako Cape Cod v létě. Od zdi ke zdi." Portagee pokrčil rameny. Více turistů znamenalo, že tu bylo víc plno, ostrov to kazilo, ale také mu to přinášelo lepší obchody.

"Žije se tu draho?"

"Začíná to tak vypadat," potvrdil Oreza. Z ostrova odlétala další 747. "To je zvláštní..."

"Co?"

"Tamta neodstartovala z letiště."

"Jakto?"

"Tamta odlétala z Kobleru. To je stará ranvej velitelství strategického letectva. Letiště pro BZHB."

"BZHB?"

"Bachratej zasranej hnusnej bombarďák," vysvětloval Portagee. "B-52. Na ostrovech je pět nebo šest ranvejí pro velký mašiny, rozptýlená letiště ze starých špatných časů," pokračoval. "Kobler je hned vedle starý stanice, kde

jsem dřív býval. Divím se, že to ještě udržujou. Sakra, vlastně jsem ani nevěděl, že jo."

"Nerozumím."

"Na Guamu kdysi byla základna velitelství strategickýho letectva. Znáš to, nukleární rakety a všechny ty krámy? Při nějakým pořádným průšvihu se měly ze základny v Andersenu rozptýlit, aby je všechny nedostala jen jedna raketa. Na Saipanu jsou dvě velké ranveje pro velké mašiny, letiště a Kobler, dvě další na Tinianu, pozůstatky z druhý světový, a další dvě na Guamu."

"Ještě se dají používat?"

"Nevím, proč by se nedaly." Oreza otočil hlavu. "Tady zas tak moc nemrzne, aby to popraskalo." Ze saipanského letiště odlétal další 747, a na jasné večerní obloze bylo vidět dalšího, přilétajícího od východní strany ostrova.

"To je tady vždycky takhle rušno?"

"Ne, takhle jsem to ještě neviděl. Hotely musej bejt narvaný." Další pokrčení rameny. "No, to aspoň nějakej hotel od tebe koupí tu rybu."

"Za kolik?"

"Za dost, aby se zaplatil pronájem lodi, Pete. Přivez' jsi pěkně velkou rybu. Zítra ale budeš muset mít štěstí znova."

"Hele, najdi mi nějakého jiného takového machra, jako mám teď, a bude mi jedno, kolik si počítají."

"Tohle rád od lidí slyším." Oreza ubral plyn, protože se blížili k přístavišti jachet. Mířil k hlavnímu molu. Na to, aby dostali rybu ven, potřebovali kladku. Tuňák byl třetí největší, kterého sem kdy přivezli, a tenhle Burroughs vůbec není špatný zákazník.

"Tímhle se živíš?"

Portagee přikývl. "S mou penzí - jo, není to špatný živobytí. Přes třicet let jsem řídil lodě Strýčka Sama, a teď řídím svoji - a ještě se za ni platí."

Burroughs se teď díval na obchodní lodě. Zvedl kapitánův triedr. "Můžu?"

"Dej si ale ten řemínek kolem krku." Zajímavé, jak si lidi myslí, že řemínek je na ozdobu.

"Ale jo, jistě." Burroughs to udělal, nastavil si zaostření podle svých očí a zkoumal Orcbid Ace. "To jsou teda ohyzdné potvory..."

"Nedělají je pro krásu. Dělají je, aby vozily auta." Oreza začal poslední obrat před vplutím do přístaviště.

"To není žádný auto. Vypadá to jako něco na stavbu, buldozer nebo co..."

"Hej!" Portagee zavolal na svého společníka, místního kluka, aby vylezl nahoru a chopil se lan. Dobrý kluk, patnáctiletý, mohl by se pokusit dostat se k pobřežní stráži a strávit pár let učením, jak se tahle práce pořádně dělá. Oreza na tom pracoval.

"Má tu základnu taky pozemní armáda?"

"Ne. Letectvo a námořnictvo má ještě pár lidí na Guamu, ale ani tam už jich moc není." Tak. Vypnul motor a Springer volně zpomaloval, až se splýváním sám zastavil, prostě dokonalé. Zase, říkal si Oreza, a jako vždycky pociťoval radost nad tím, že takhle dělá námořnickou práci. Člověk na molu otočil klikou, aby přes zvýšené zábradlí přehoupl zdvihadlo, a palcem udělal uznalé gesto nad velikostí ryby. Když Oreza dohlédl na to, aby byla loď řádně uvázaná, opřel se v sedadle, vypnul motory a začal si představovat první večerní pivo.

"Tamhle, podívej se." Burroughs mu podal dalekohled.

Portagee se ve svém sedadle otočil, přeostřil si triedr podle svých očí a pak ho namířil na přepravní loď při břehu. Věděl, jak je to na těchhle lodích uspořádané. Když sloužil u pozemní sekce pobřežní stráže, dělal na nich bezpečnostní kontroly. Zrovna tuhle loď kontroloval, vlastně to byl jeden z prvních účelově postavených trajektů na přepravu aut, zkonstruovaný pro dopravu nákladních automobilů a jiných nákladů, i osobních aut. Některé paluby měly vysoký podhled...

"Co?"

"Víš, co to je?"

"Ne." Bylo to pásové vozidlo. Bylo ve stínu, protože slunce stálo nízko na obloze, ale nátěr byl docela určitě tmavý, a vzadu mělo cosi jako velkou krabici. Pak cosi v mozku ťuklo. Je to nějaký typ raketometu. Pamatoval si, že je viděl v televizi během války v Perském zálivu, krátce před tím, než šel do výslužby. Oreza vstal, aby měl trochu lepší úhel výhledu. Na parkovišti byly ještě dva další...

"Nojo, už mi to došlo, to zase mají nějaké cvičení," prohlásil Burroughs a sestupoval po žebříčku na hlavní palubu. "Koukni, tamhle je stíhačka. Můj bratranec s nimi létal, než šel k Americkým aerolinkám. Je to F-15 Eagle, vojenské letectvo."

Oreza otočil dalekohled a zamířil ho na kroužící stíhačku. Správně, byly dvě a letěly v pěkné těsné vojenské formaci, stíhačky F-15 Eagle, kroužily nad středem ostrova v klasické ukázce ochrany své rodné země... až na jednu věc. Znak na křídlech bylo velké červené kolo.

Jones zase jednou dal přednost tištěnému výstupu před displejem. Displej byl lepší v akci, ale při rychlém přehrávání se oči příliš brzy unavily, a tohle byla práce, která vyžadovala pečlivost. Mohou na ní záviset životy, říkal si, a už přitom si myslel, že to není pravda. Dva oceánografové procházeli stránky s ním. Začali půlnocí, a museli se dívat pečlivě. Výcviková oblast pro ponorky u atolu Kure byla vybrána díky své blízkosti k řadě podvodních telefonů, součásti tichomořského systému SOSUS. Nejbližší soubor byl jeden z posledních, které byly uloženy, a měl velikost garáže nebo malého domku. Byl součástí megabloku, a byl elektronicky napojen na jiné zařízení padesát námořních mil odtud, to však bylo starší, menší a méně výkonné. Kabel, který je spojoval, nejprve vedl na Kure, pak na Midway, kde bylo jednosměrné spojení na družici jako posila pro kabel, vedoucí až do Pearl Harboru. Oceánem byly vlastně takové kabely položeny křížem krážem. Jeden čas v dobách studené války jich americké námořnictvo položilo skoro tolik, jako společnost Bell Telephone, a tu a tam pro tuto práci najímalo i jejich lodě.

"No, tady frká Kurušio," řekl Jones a kolem černých značek nakreslil červené kroužky.

"Jak jste si kčertu poradil s Maskerem?" zeptal se jeden z důstojníků překvapeně.

"No, systém je to dobrý, ale posloucháte ho někdy doopravdy?"

"Já jsem nebyl na moři už deset let," odpověděl jeden náčelník.

"Když jsem byl na Dallasu, hráli jsme s Moosbruggerem hry celý týden, u Akustických technických systémů na Bahamách."

"Moose má dobrou pověst."

"A taky to není jen tak nějaká poděłaná pověst. Nemohli jsme ho udržet, on nemohl udržet nás, bylo to pěkně na draka," pokračoval Jones a nemluvil teď jako civilní kontrahent s doktorátem, nýbrž jako hrdý akustik, kterým býval, a jak si uvědomil, dosud je. "Měli pilota vrtulníku, ze kterého nás mohlo klepnout. Ale stejně" - obrátil na další stránku - "pak jsem na to kápnul. Masker zní, jako když na něco dopadá déšť, jako jarní přeháňka. Není doopravdy hlučný, ale kmitočty jsou jedinečné, můžete si je pěkně izolovat. Pak jsem si uvědomil, že úplné stačilo podívat se, jaké je nahoře počasí. Když je modrá obloha, a vy slyšíte déšť se souřadnicemi nula-dva-nula, tak je to on. Včera bylo severozápadně od Kure jasno. Ověřil jsem si to u meteorologů flotily, než jsem sem přišel."

Náčelník přikývl a usmál se. "To si budu pamatovat, pane."

"No, a tady máme Japončíka o půlnoci. Teď se podíváme, co ještě najdeme." Otočil na další list skládaného papíru. Být to za jiných okolností, možná, že by mu to připadalo jako papírový panáček, který dělá sklopky, jedna z nejoblíbenějších hraček jeho nového synka. "Tohle musí být Asheville, pravděpodobně uhánějící zpátky, aby znovu začal scénář. Jede na rychlé otáčky,

ne?"

"Nevím."

"Já ano. Sotva by dostala tolik tref, kdyby měla otáčky na hlídkování. Tohle si zakreslíme."

"Graf už běží, něco z toho mám," hlásil další náčelník. Teď už velký díl práce odvedl počítač. Kdysi to bývalo skutečné černé umění.

"A poloha?" Jones zvedl hlavu.

"Poloha je přímo zde, stejná jako maják, skoro. Pane," řekl náčelník trpělivě a na nástěnnou mapu, překrytou plastickou fólií, namaloval černou značku, "víme, kde je, a, tedy, myslím že záchrana..."

"Žádné zachraňování nebude." Jones vzhlédl a námořníkovi, procházejícímu kolem, sebral cigaretu. Tak, konečně jsem to vyslovil nahlas.

"Tady nemůžete kouřit," řekl jeden z náčelníků. "Musíme jít ven..."

"Připalte mi a koukejte se sem," přikázal Jones. Otočil na další list a zkoumal čáru od 60 Hz. "Nic... nic. Tyhle lodi na dieselový pohon jsou dobré... ale když jsou zticha, nefrkají, a když nefrkají, tak zas nedoplavou moc daleko... Asheville vyrazila tudy, a pravděpodobně pak dorazila sem na..." Další stránka.

"Žádné zachraňování, pane?" Trvalo celých třicet vteřin, než byla otázka venku.

"Jak hluboko tam je?"

"Já vím, ale únikové komory... teda, viděl jsem to, jsou tam tři."

Jones ani nevzhlédl a vtáhl kouř ze své první cigarety po letech. "Jo, maminčina dvířka, tak jsme tomu říkali na Dallasu. ‚Koukni, mami, když se něco stane, dostaneme se pryč tudyhle.' Náčelníku, z těch věcí prostě nevysednete jako z vlaku, víte? Ta loď je mrtvá, a s ní i posádka. A já chci vědět proč."

"Ale my už máme zvuky od drcení."

"Vím. A vím také, že dvě z našich letadlových lodí měly dneska menší nehodu." Ty zvuky byly také na tištěných výstupech SOSUS.

"Co to povídáte?"

"Nepovídám nic." Další stránka. Dole byla velká černá skvrna, hlasitý zvuk, který označoval smrt USS Asheville a všeho ostatního... "Co je kurva tohle?"

"Domníváme se, že je to zdvojený graf, pane. Souřadnice jsou skoro stejné jako zvuk od Asheville, a myslíme si, že počítač..."

"Čas je posunutý, ksakru, celé čtyři minuty." Otočil o tři listy zpátky. "Podívejte, to je někdo jiný."

"Charlotte?"

Teprve pak Jonese zamrazilo ještě víc. Hlava se mu trochu zatočila od cigarety, a vzpomněl si, proč odešel. Stejný ‚podpis' na papíře, frkání lodi s dieselovým pohonem, a pak, později, úprk ponorky třídy 688. Zvuky byly tak podobné, téměř totožné, a překrytí souřadnic od nového podmořského zařízení by člověku téměř vnukalo myšlenku, že...

"Zavolejte admirála Mancuse a zjistěte, jestli se Charlotte ohlásila."

"Ale..."

"Hned, náčelníku!"

Doktor Ron Jones vstal a rozhlédl se kolem. Bylo to stejné jako předtím, skoro. Lidé byli stejní, dělali tutéž práci, se stejnou odborností a dovedností, ale něco tomu chybělo. To, co nebylo stejné, bylo... co? Velká místnost měla na zadní stěně obrovskou mapu Tichého oceánu. Kdysi byla mapa pokryta červenými siluetami, označujícími třídy sovětských ponorek, ponorek s raketami, rychlých útočných ponorek, často s vyčkávajícími černými siluetami, aby bylo vidět, že tichomořský SOSUS sleduje ‚nepřátelské' ponorky, podporuje, jako spojka, americké rychlé útočné ponorky proti nim, sestavuje vektory pro protiponorkové letouny P-3C Oriony, aby je mohly sledovat, a tu a tam po nich skočit a zahnat je, aby věděly, komu patří světové oceány. Teď značky na mapě označovaly velryby, některé z nich měly jména, stejně jako ruské ponorky, ale

tahle jména byla něco jako ‚Moby a Mabel', aby se označilo určité hejno velryb s dobře známým párkem alfa, který se sleduje podle jména. Teď tu nepřítel nebyl, a naléhavost vyprchala. Oni neuvažují tak, jako kdysi uvažoval on, když mířil ‚na sever' na Dallasu a sledoval lidi, které jednoho dne budou možná muset zabít. Jones nikdy tohle doopravdy neočekával, ne skutečně doopravdy, ale možnost byla něco, na co si nikdy nedovolil zapomínat. Tihle muži a ženy si to však dovolili. Mohl to vidět, a nyní to mohl i slyšet ze způsobu, jakým náčelník hovořil telefonem s velitelem Tichomořské ponorkové flotily.

Jones přešel místnost a jednoduše mu sluchátko vzal. "Barte, tady je Ron. Ohlásila se Charlotte?"

"Snažíme se ji zachytit."

"Neřekl bych, že ji zachytíte, Skippere," řekl civilista temně.

"Jak to myslíš - nezachytíme?" Odpověď skrývala význam řečeného. Oba muži spolu vždycky komunikovali neverbálně.

"Barte, měl byste sem zajít. Nežertuju, kapitáne."

"Deset minut," slíbil Mancuso.

Jones udusil cigaretu v kovovém odpadkovém koši a vrátil se k tištěným záznamům. Teď to pro něj nebylo vůbec lehké, ale rychle nalistoval stránky, na místo, kde přestal. Záznamy byly pořízeny pery, upevněnými na kovových pohyblivých lištách, a pera zaznamenávala přijaté zvuky v určitých rozmezích kmitočtů, a značky byly uspořádány tak, že na levé straně byly nízké kmitočty, a vyšší byly napravo. Poloha uvnitř sloupců pro jednotlivá rozmezí udávala souřadnice. Stopy se kroutily, a mohly každému připadat jako letecké snímky písečných dun v nějaké pusté poušti, ale když člověk věděl, co hledat, každá pavouku podobná stopa a zákrut měly svůj význam. Jones svou analýzu zpomalil a zaobíral se každou minutou přijatého záznamu a přecházel zleva doprava, a přitom si dělal poznámky a značky. Náčelníci, kteří mu asistovali, teď ustoupili dozadu, věděli, že teď pracuje mistr, že vidí věci, které měli vidět oni, ale neviděli, a teď už věděli, proč člověk, mladší než oni, oslovuje křestním jménem admirála.

"Na palubě - pozor!" zavolal nyní jakýsi hlas. "Velitel Tichomořské ponorkové flotily." Mancuso vešel, doprovázen kapitánem Chambersem, svým operačním důstojníkem a pobočníkem, který se držel z cesty. Admirál jen pohlédl Jonesovi do obličeje.

"Už jste našli Charlottu, Barte?"

"Ne."

"Pojďte sem."

"Tak co pro mě máte, Jonesi?"

Jones vedl červené pero na spodek stránky. "Tadyhle je rozdrcení, jak povolil trup."

Mancuso přikývl a vydechl. "Já vím, Rone."

"Podívejte se sem. Tohle je manévrování vysokou rychlostí..."

"Něco se přihodí, tak člověk jde na maximální výkon a snaží se dostat ji nahoru ke střeše," poznamenal kapitán Chambers, který na to ještě nepřišel, nebo spíše přijít nechtěl, říkal si Jones. No, pro důstojníka typu pana Chamberse se vždycky prima pracovalo.

"Ale ona nemířila přímo ke střeše, pane Chambersi. Úhel polohy se mění, zde a zde," řekl Jones a jel perem po potištěné stránce nahoru, opačně proti časově ose, a označoval místa, kde se šířka stop měnila a souřadnice se maličko odlišovaly. "Také se otáčela, při maximálním výkonu vrtule. Tohle je pravděpodobně podpis klamného cíle. A tohle" - rukou přejel až úplně doprava - "je ryba. Tichá, ale podívejte se na souřadnice. Stáčela se také, pronásledovala Asheville, a to jsou ty stopy tady, všechny až dozadu do tohohle časového bodu zde." Ron kolem obou stop opsal kruhy, a ačkoliv na papíře je od sebe dělilo pětatřicet centimetrů, mělké křivky výkyvů a úhybů byly téměř totožné. Pero se pohnulo znovu, nahoru po listu papíru, a pak vystřelilo k dalšímu kmitočtovému sloupci. "Do bodu přechodu při odpálení.

Přesně zde."

"Kurva," vydechl Chambers.

Mancuso se naklonil nad list papíru, vedle Jonese, a teď to všechno viděl. "A tahle?"

"To je pravděpodobně Charlotte, také krátce manévrovala. Podívejte, tady a tady, připadá mi to jako změny úhlu pohledu na těchhle stopách. Žádné přechodové body, protože to bylo pravděpodobně moc daleko, a proto také nemáme stopu té ryby." Jones vrátil pero na stopu Asheville. "Tady. Ta japonská ponorka s dieselovým pohonem na ni vypálila. Tady. Asheville se pokoušela vyhnout se a nepodařilo se jí to. Tady je první exploze torpédové hlavice. Stroje se zastavují tady - zásah dostala zezadu. Tady povolují vnitřní přepážky. Pane, Asbeville byla potopena torpédem, pravděpodobně typem 89, zhruba ve stejnou dobu, kdy naše dvě letadlové lodi měly ty nehodičky."

"To není možné," mínil Chambers.

Když Jones otočil hlavu, jeho oči byly jako knoflíčky v obličeji panenky. "No tak dobrá, pane, tak mi řekněte, co ty signály znamenají." Někdo ho musel vrátit do skutečnosti.

"Prokrista, Rone!"

"Jen se uklidni, Wally," řekl potichu vrchní velitel Tichomořské ponorkové flotily, díval se na výstup s údaji a snažil se přijít na nějaký jiný přijatelný výklad. Dívat se musel, dokonce i když věděl, že žádný jiný možný závěr neexistuje.

"Ztrácíte čas, Skippere." Jones poklepal na stopu Gary. "Někdo by měl na tu fregatu hlásit, že nejde do záchranné akce. Spíš do maléru. Jsou tam na místě dvě SKK s bojovými hlavicemi, a už je dvakrát použily." Jones přešel k nástěnné mapě. Musel se chvíli rozhlížet kolem, než našel červený značkovač, zvedl ho a nakreslil dvě červené kružnice, obě označující průměr asi padesát kilometrů. "Někde tady. Budeme mít o nich lepší přehled, až zase vystrčí snorkel. A mimochodem, co je to za tu stopu na hladině?"

"Prý kutr pobřežní hlídky, jeden z jejich, záchranná akce," odpověděl velitel ponorkového loďstva.

"Mohli bychom dostat nápad zničit ho," navrhl Jones a tento kontakt označil také červeně, a pak pero odložil. Právě udělal poslední krok. Hladinová loď, jejíž polohu označil, nebyla ‚ona', ale on. Nepřítel. Cíl.

"Musíme za vrchním velitelem pro oblast Tichomoří," řekl Mancuso.

Jones přikývl. "Ano, pane. Myslím, že musíme."

## 22

## Globální dimenze

Bomba byla působivá. Explodovala venku před Trincomalee Tradewinds, novým luxusním hotelem, postaveným z větší části za indické peníze. Pár lidí, nikdo z nich blíž než půl bloku, si na to vozidlo vzpomene, na malý zásobovací nákladní automobil, který byl dost velký na to, aby se na něj vešlo půl tuny AMPO, výbušné směsi složené z umělého dusíkatého hnojiva a motorové nafty. Byla to směs, která se dala snadno vyrobit ve vaně nebo v kádi v prádelně, a v tomto případě stačila na to, aby rozervala fasádu desetipodlažního hotelu, zabila sedmadvacet lidí a zranila kolem stovky dalších. Hluk sotva utichl, když do místní kanceláře Reuteru přišel telefonát.

"Začala konečná fáze osvobození," řekl hlas, pravděpodobně předčítal připravené prohlášení, jak to teroristé obvykle dělali. "Tamilští tygři dostanou svou vlast a svou autonomii, nebo na Srí Lance nebude mír. Tohle je teprve začátek našeho konečného boje. Necháme vybuchnout jednu bombu každý den, dokud nedosáhneme svého cíle." Cvak.

Už víc než sto let byl Reuter jednou z nejvýkonnějších tiskových agentur

na světě, a kancelář v Colombu nebyla výjimkou, ani o víkendu ne. V deseti minutách šla zpráva po telegrafu ven - dnes to bylo prostřednictvím družice - do ústředí v Londýně, odkud byla okamžitě předána všem zpravodajským kanálům jako ‚blesková zpráva'.

Rada agentur Spojených států běžně monitoruje telegrafické sítě, spolu se zpravodajskými službami, FBI, tajnou službou a Pentagonem. Také spolu se zpravodajskou kanceláří Bílého domu, a tak pětadvacet minut od výbuchu bomby četařka letectva položila Jacku Ryanovi ruku na rameno. Oči poradce pro národní bezpečnost se otevřely a viděly prst ukazující nahoru.

"Bleskový provoz, pane," pronesl hlas šeptem.

Ryan ospale přikývl, stáhl si bezpečnostní pás a děkoval bohu, že v Moskvě moc nepil. V tlumeném světle kabiny všichni ostatní odpadli. Aby neprobudil ženu, musel překročit stolek. Málem zakopl, ale četařka ho podržela za paži.

"Díky, slečno."

"To nic, pane." Ryan ji následoval po točitých schůdcích a zamířil nahoru do kabiny radiotelegrafistů na horní palubě.

"O co jde?" Odolal pokušení zeptat se, kolik je hodin. To by si říkalo o další otázky - čas ve Washingtonu, čas tam, kde letadlo je teď, nebo čas tam, odkud přišla blesková zpráva. Další znak pokroku, říkal si Ryan, když mířil k tepelné tiskárně, člověk se musí zajímat o to, kdy je ‚ted". Službu v kabině radiotelegrafistů měla poručice letectva, černá, štíhlá a hezká.

"Dobré jitro, doktore Ryane. Od Národního úřadu pro bezpečnost, máme vám dát tohle." Podala Jackovi hladký, kluzký papír, který Jack nesnášel. Tepelné tiskárny pracovaly tiše, a tahle spojovací centrála, jako všechny ostatní, už byla i tak dost hlučná. Jack četl zprávu Reuteru, příliš čerstvou, než aby už mohla projít analýzou v CIA nebo jinde.

"To je něco, co hledáme. No, tak zavoláme přes krytou linku."

"Zrovna přišlo ještě něco dalšího," řekl jiný operátor a podával mu ještě nějaké papíry. "Námořnictvo mělo špatný den."

"Co?" Ryan se posadil do čalouněného sedadla a zapnul čtecí lampičku. "Doprdele," řekl nato. Pak vzhlédl. "Kafe, prosím vás, poručíku." Důstojnice poslala vojáka prezenční služby pro šálek.

"První hovor?"

"Národní středisko armádního velení, velitele směny." Poradce pro národní bezpečnost se podíval na hodinky, provedl přepočet a zjistil, že si dopřál celkem pět hodin spánku. Mezi místem tady, ať už to bylo kdekoli, a Washingtonem, si už sotva nějaký dopřeje.

"Linka tři, doktore Ryane. Je tam admirál Jackson."

"Tady ŠERMÍŘ," řekl Ryan a uvedl oficiální krycí jméno, používané v tajné službě. Kdysi se pokoušeli přišít mu jméno PISTOLNÍK, v upomínku na jeho předchozí život.

"Tady SPOJOVATEL. Vychutnáváš si let, Jacku?" Jack se nikdy nemohl vynadivit tomu, jak vysokou kvalitu mají tajné digitální komunikační linky. Has svého přítele poznal, dokonce jeho humorný nádech. Také poznal, že je poněkud nucený.

"Tihle piloti vojenského letectva jsou moc dobří. Možná, že byste se od nich měli učit. No tak, co je? Co tam u vás provozujete?"

"Došlo k nějaké nehodě u Tichomořského loďstva, před několika hodinami."

"To vím. Nejdřív Srí Lanka," přikázal ŠERMÍŘ.

"Nic víc, než co přišlo telegraficky. Máme taky pár fotografií, a tak do půlhodiny čekáme videozáznam. Hlásí se i konzulát v Trincomalee. Potvrzují to. Zraněn jeden americký občan, snad jen jeden, nijak vážně, ale žádá, aby byl co nejdřív evakuován. Mika tlačí do kouta. Pokusí se vymanévrovat z toho, až se setmí. Zdá se nám, že se naši přátelé začínají doopravdy hýbat. Jejich obojživelná technika je ještě pořád u břehu, ale ztratili jsme přehled o tamté jejich brigádě. Ta oblast, kde provozovali své hry, se zdá volná. Máme tři hodiny staré snímky z družice, a hřiště je prázdné."

Ryan přikývl. Z okénka u své židle stáhl plastikovou žaluzii. Venku vládla tma. Dole nebyla vidět žádná světla. Buď už jsou nad oceánem, nebo jsou tam dole mraky. Jediné, co viděl, bylo blikající světlo na konci křídla.

"Hrozí tam dole nějaké bezprostřední nebezpečí?"

"Ne," mínil admirál Jackson. "Odhadujeme, že s nějakou akcí počkáme týden, přinejmenším, ale také se domníváme, že je pravděpodobná nějaká akce už teď. Lidé tam u řeky se na tom shodují, Jacku," dodal Robby. "Admirál Dubro potřebuje instrukce, co s tím může dělat, a potřebuje je brzy."

"Jasné." Ryan si dělal poznámky do bloku Air Force One, který novináři ještě nestačili ukrást. "Zůstaň na drátě." Pohlédl na poručici. "Předpokládaný přílet do Andrewsu?"

"Sedm a půl hodiny, pane. Vítr je hodně silný. Teď se blížíme k islandskému pobřeží."

Ryan přikývl. "Díky. Robby, máme ještě sedm a půl hodiny. Než dorazíme, promluvím se šéfem. Začni se chystat na hlášení dvě hodiny po tom, co tam budeme."

"Potvrzeno."

"Dobrá. A teď, co se ksakru stalo s těmi letadlovými lodmi?"

"Pravděpodobně na jedné z těch japonských kocábek došlo k technickému selhání a ulétly jim ty jejich Mark 50. Trefily obě naše lodě do zadku. Enterprise má poškozené všechny čtyři hřídele. Stennis má v tahu tři. Žádní mrtví, několik menších zranění."

"Robby, a jak ksakru..."

"Hele, ŠERMÍŘJ, já pracuju tady, pamatuj."

"Na jak dlouho to vypadá?"

"Na opravy čtyři nebo šest měsíců, aspoň podle toho, co teď máme. Počkej, zůstaň na drátě, Jacku." Hlas zmlkl, ale Ryan slyšel tlumený hovor a šustění překládaných papírů. "Moment - něco zrovna přišlo."

"Počkám." Ryan upíjel kávu a znovu začal propočítávat, kolik je hodin.

"Jacku, je to špatné. V Tichomořském loďstvu máme hlášení NEZVĚSTNÁ/POTOPENÁ PONORKA."

"A která?"

"Asheville, to je ta nová 688, její BST-9 zrovna začal vyvádět. Ze Stennise poslali letadlo, aby se na to podívali, a také tam míří hladinová loď. To není dobré."

"A kolik je posádky? Asi sto?"

"Víc, jedna-dvacet, jedna-třicet. Hergot. Když se tohle stalo naposledy, byl jsem na námořní škole."

"Dělali jsme s nimi nějaké cvičení, ne?"

"DATOVÉ ROZHRANÍ, ano, skončilo včera. Ještě před několika hodinami to vypadalo na docela pěkné cvičení. Podělalo se to hodně rychle..." Jacksonův hlas se vzdálil. "Další zpráva. První hlášení, Stennis pustil Hoovera..."

"Co?"

"S-3 Viking, protiponorkový letoun. Posádka čtyři lidé. Hlásí, že z ponorky nikdo nepřežil. Doprdele," dodal Jackson, i když to nebylo tak docela překvapení. "Jacku, potřebuju tady začít něco dělat, víš?"

"Jasně. Když něco bude, dej mi vědět."

"Dám. Konec." Linka zmlkla.

Ryan dopil kávu a šálek z umělé hmoty upustil do koše, přišroubovaného k podlaze letadla. Budit prezidenta už teď - to nemělo smysl. Durling bude spánek potřebovat. Vracel se domů k finanční krizi, k politickému zmatku, možná, že je zaděláno na válku v Indickém oceánu, a teď navíc se ta věc s Japonskem po téhle pitomé nehodě v Tichém oceánu ještě zhorší. Durling měl přece nárok na trošku štěstí?

Orezovo auto byla náhodou také terénní bílá Toyota Land Cruiser, na ostrově oblíbený automobil. On a jeho zákazník k němu zrovna šli, když dva

další, zrovna takové, vjely na parkoviště pro přístaviště jachet. Vystoupilo z nich šest lidí, a kráčeli přímo k nim. Bývalý vrchní nadstrážmistr ztuhl na místě. Ze Saipanu vyplul těsně před svítáním; Burroughse vyzvedl v hotelu sám, aby zastihli tuňáky časně ráno při honbě za potravou. I když provoz na cestě do přístavu byl... no, trochu hustší než obvykle, svět pořád ještě vypadal normálně.

Teď ne. Teď nad ostrovem kroužily japonské stíhačky, a teď šest lidí v pracovních uniformách, s pistolemi u opasků, šlo směrem k němu a k jeho zákazníkovi. Tohle je jako ve filmu, říkal si, jako v některém z těch šílených televizních seriálů, z doby, kdy Rusové byli skuteční.

"Buďte zdrávi, tak jak šlo rybaření?" zeptal se jeden. Jak Oreza viděl, měl hodnost O-3 a na levé náprsní kapse parašutistický odznak. Usmíval se, jak jen mohl nejpřívětivěji a nejpřátelštěji.

"Dostal jsem jednoho zatraceně pořádného kapitálního tuňáka," řekl Pete Burroughs, jeho pýchu ještě zvýšila čtyři piva, která vypil na cestě sem.

Ještě širší úsměv. "Ah! Mohu se podívat?"

"Ale jistě!" Burroughs se otočil a vedl je zpátky k molu, kde ryba ještě visela hlavou dolů na kladce.

"To je vaše loď, kapitáne Orezo?" zeptal se voják. S kapitánem šel jen jeden z jeho lidí. Ostatní zůstali vzadu a pozorně vše sledovali, jako by měli rozkazy nebýt moc... něco, uvažoval Portagee. Také si všiml, že si důstojník dal tu práci, aby si zjistil jeho jméno.

"Tak, správně, pane. Chcete si trochu zarybařit?" zeptal se s nevinným úsměvem.

"Můj dědeček byl rybář," řekl išii.

Portagee přikývl a usmál se. "Můj taky. Rodinná tradice."

"Dlouhá tradice?"

Oreza přikývl, když došli ke Sprinteru. "Přes sto let."

"Hm, máte pěknou loď. Mohu si ji prohlédnout?"

"Jistě, skočte na palubu." Portagee šel první a mávnutím ho pozval dál. Viděl, že četař, který přišel se svým kapitánem, zůstal na molu s panem Burroughsem a drží se asi dva metry od něj. V pouzdru měl pistoli, SIG P-220, standardní poboční zbraň v japonské armádě. Teď už se v Orezově mozku rozsvěcela řada poplašných světélek.

"Co znamená ‚Springer'?"

"To je druh loveckýho psa."

"Ach, ano, fajn." Důstojník se rozhlédl. "Jaké rádio pro takovouhle loď potřebujete? Drahé?"

"Ukážu vám ho." Oreza ho vedl do salonku. "Dělají ho vaši lidi, pane. Standardní námořní VHF a další přístroje. Tady mám družicový navigační systém, hloubkoměr, vyhledávač ryb, radar." Na každý přístroj poklepal. Všechny byly vlastně japonské výroby, vysoké kvality, za rozumnou cenu a zatraceně spolehlivé.

"Máte na palubě nějaké zbraně?"

Cvak. "Zbraně? A na co?"

"Nemá hodně lidí na ostrově zbraně?"

"Žádný, pokud vím." Oreza zavrtěl hlavou. "No, na mě ještě žádná ryba nezaútočila. Ne, nemám žádný, ani doma ne."

Důstojník byl tímto sdělením zjevně potěšen. "Oreza - co to je za jméno?" Ihimu znělo jako jméno z jeho země.

"Původně, myslíte? Moje rodina pochází z Portugalska."

"Vaše rodina je tu dlouho?"

Oreza přikývl. "To si pište." Pět let byla dlouhá doba, ne? A manžel s manželkou tvoří rodinu, ne?

"Ta rádia. Říkáte VHF, s krátkým dosahem?" Muž se rozhlížel po dalších přístrojích, ale bylo jasné, že tu už žádné nejsou.

"Většinou v čáře dohledu, ano, pane."

Kapitán přikývl. "Dobrá. Díky. Krásná loď. Jste na ni hodně pyšný, ano?"

"Jo, pane, to jsem."

"Díky, že jste mi to tu ukázal. Teď můžete jít," řekl muž nakonec, a dost dobře si neuvědomil, jak ta poslední věta zaskřípala. Oreza ho doprovodil na molo a díval se, jak odchází a připojuje se k ostatním, bez jediného slova.

"Co to..."

"Pete, moh' bys na chvilku sklapnout?" Příkaz byl dán hlasem nadstrážmistra a měl žádaný účinek. Šli k Orezovu autu, nechali ty druhé odejít, pochodem, jakým chodí vojáci, přesně sto dvacet kroků za minutu, četař na jeden krok po levici svého kapitána a o půl kroku vzadu, přesně srovnaným krokem. Než rybář došel ke svému autu, viděl, že u vjezdu na parkovací plochu přístaviště jachet stojí další terénní toyota; nic se tam nedělo, jen tam tak stála, uvnitř tři lidé, všichni v uniformách.

"Nějaké cvičení? Válečné hry? Co je?" zeptal se Burroughs, jakmile seděli v Orezově autě.

"Nevím, a kdybych se podělal, nic mě nenapadá, Pete." Vyjel a zamířil ven z parkoviště, a zabočil doprava na jih na Beach Road. Za pár minut míjeli obchodní přístav. Portagee nepospíchal, řídil se všemi pravidly a omezeními, a blahořečil svému štěstí, že má stejný model a barvu auta jako vojáci.

Spíš skoro stejné. Vozidla, vykládaná z Orebiti Ace, byla olivově zelená. Autobusy jeden za druhým, jako taxíky, vykládaly lidi v uniformách téže barvy. Zdálo se, že směřují do jakéhosi centrálního bodu a pak se rozptylují buď k zaparkovaným vojenským vozidlům nebo k lodi, snad aby vyložili svá přidělená vozidla.

"Co to je, ty krabicovité věci?"

"Říká se jim MLRS, mobilní pozemní raketomety." Teď jich tu bylo šest, jak Oreza viděl.

"Nač jsou?" zeptal se Burroughs.

"Na zabíjení lidí," odpověděl Portagee stručně. Když jeli po příjezdové cestě k molům, jakýsi voják na ně důrazně mával. Další nákladní vozidla, třínápravová. Další vojáci, snad pět set nebo šest set. Oreza pokračoval dál na jih. Na každé větší křižovatce stála terénní toyota, a nejméně tři vojáci, někteří s pistolemi na opasku, tu a tam některý s puškou přes rameno. Trvalo několik minut, než si člověk uvědomil, že nikde není jediné policejní auto. Zabočil doleva na Wallace Highway.

"Co můj hotel?"

"Co takhle dát si večeři u mě?" Oreza zamířil do vrchu, kolem nemocnice, a nakonec zabočil doleva k sobě. Ačkoliv byl povahou námořník, dal přednost obydlí na výšině. Odtamtud se také nabízel pěkný výhled na jižní část ostrova. Jeho dům byl nevelký, s mnoha okny. Jeho žena Isabel byla správkyní v nemocnici, a dům byl tak blízko, že mohla do práce chodit pěšky, když měla náladu. Nálada dnes večer nebyla valná. Když vjel na příjezdovou cestu, jeho žena vyšla ze dveří.

"Manni, co se děje?" Měla stejné předky jako on. Pomenší, zakulacená, s tmavou pletí; nyní byla její temná pleť bledá.

"Půjdeme dovnitř, ano? Miláčku, tohle je Pete Burroughs. Dneska jsme byli na rybách." Jeho hlas byl klidný, ale očima přeběhl všechno kolem. Na východě byla vidět přistávací světla čtyř letounů, seřazených několik kilometrů od sebe, jak se blíží ke dvěma velkým přistávacím drahám. Když byli všichni tři uvnitř, a dveře zavřeny, mohlo se začít povídat.

"Telefony jsou hluché, pokoušela jsem se zavolat Ráchel, a dostala jsem jen záznam. Zámořské linky nejsou v provozu. Když jsem šla na pěší zónu..."

"Vojáci?" zeptal se své ženy Portagee.

"Spousty vojáků, a všichni jsou to..."

"Japončíci," dokončil myšlenku vrchní nadstrážmistr Manuel Oreza, Pobřežní stráž Spojených států.

"Hele, tohle není zdvořilé, takhle..."

"Invaze také ne, pane Burroughsi."

"Co?"

Oreza zvedl telefon v kuchyni a stiskl tlačítko pro rychlovolbu, aby zavolal svou dceru v Massachusetts.

"Litujeme, ale v důsledku poruchy kabelu je transpacifické spojení dočasné přerušeno. Naši pracovníci poruchu odstraňují. Děkujeme vám za pochopení..."

"Hovno!" řekl Oreza záznamníku. "Kabel, kruci, to jistě. A co satelitní antény?"

"Nedá se dovolat?" Burroughsovi to docházelo pomalu, ale aspoň tohle bylo něco, o čem cosi věděl.

"Ne, vypadá to, že ne."

"Zkus tohle." Počítačový inženýr vytáhl z kapsy mobilní telefon.

"Ten já mám," řekla Isabel. "Také nejde. Tedy, stačí na místní hovory, ale..."

"Jaké je číslo?"

"Předčíslí 617," řekl Portagee a pak řekl celé číslo.

"Počkej, potřebuju předčíslí pro Spojené státy."

"Nepůjde to," trvala na svém paní Orezová.

"Vy tu ještě nemáte telefony pro spojení přes družici, co?" usmál se Burroughs. "Moje firma nám už všechny tyhle věcičky obstarala. Můžu se napojit na svůj laptop, posílat tím faxy, všechno. Tady." Podal jí telefon. "Vyzvání."

Celý systém byl nový, a zde na ostrově se ještě ani jeden takový telefon neprodal, což byla skutečnost, kterou se japonské vojenské kruhy minulý týden snažily s velkým úsilím zjistit, jenže tato služba byla globální, i když tyhle věci zde obchodníci ještě nezačali prodávat. Signál od maličkého přístroje šel k jedné z pětatřiceti družic, obíhajících v suborbitální výšce, se spojením na nejbližší pozemní stanici. Nejbližší byla Manila, která vítězila nad Tokiem o pouhých padesát kilometrů, i když pro programování systému, podle kterého telefon pracoval, by bylo bývalo dost i půldruhého kilometru. Pozemní stanice na Luzonu pracovala teprve osm týdnů, a okamžitě předala hovor na další družici, a sice na geosynchronní družici Hughes, obíhající nad Tichým oceánem, a zpátky dolů na pozemní stanici v Kalifornii, a odtamtud kabelem z optického vlákna do Cambridge, Massachusetts.

"Haló?" řekl hlas, poněkud příkře, protože v Americe bylo podle východního standardního času pět hodin ráno.

"Ráchel?"

"Táta?"

"Jo, holčičko."

"Jste tam všichni v pořádku?" zeptala se naléhavě dcera.

"Jak to, v pořádku?"

"Pokoušela jsem se zavolat mámu, ale na záznamu říkali, že u vás byla silná bouře a spojení je přerušeno."

"Žádná bouře tu nebyla, Rach," řekl Oreza, aniž nějak moc uvažoval o tom, co říká.

"Tak co se tedy děje?"

Ježíši, jak mám začít? tázal se Portagee sám sebe. Co jestli nikdo... je to možné?

"Ehm, Portagee," ozval se Burroughs.

"Co je, Pete?" zeptal se Oreza.

"Co je co, táto?" zeptala se samozřejmě také dcera.

"Moment, holka. Co je, Pete?" Položil raku na mluvítko.

"Myslíš něco jako invaze, jako válka, zábor, něco takového?"

Portagee přikývl. "Ano, vážený, na tohle to vypadá."

"Vypni ten telefon, hned!" Naléhavost v jeho hlase byla nepochybná. Nikdo si tohle ještě nepřebral, a oba přicházeli na totéž z různých směrů a různou rychlostí.

"Děvče, ještě zavolám, jo? Jsme v pořádku. Ahoj." Oreza palcem stiskl

tlačítko KONEC. "O co jde, Pete?"
"Hele, není to nějaká srandička, co? Neblbneš mi hlavu nějakým fórem, co tu máte pro turisty?"
"Ježíši, já potřebuju pivo." Oreza otevřel lednici a jedno vyndal. To, že to byla japonská značka, v tomhle okamžiku nevadilo. Jedno hodil svému hostovi. "Pete, tohle není divadýlko, jasný? Jestli sis nevšiml, viděli jsme nejmíň prapor vojáků, mechanizovaný vozidla, stíhačky. A tamten smrad na molu se moc zajímal o to, jaký mám na lodi rádio."
"No dobrá." Burroughs otevřel své pivo a dlouze se napil. "Řekněme, že tady nejde o žádnou bejkárnu. Můžeš z jedné z těch věciček udělat RG"
"Ergé? Co tím myslíš?" Chvilka, než oprášil pár dávno zapomenutých vzpomínek. "No... No jo."

Ve štábu vrchního velitele pro oblast Tichomoří bylo rušno. CINCPAC byl velitelem námořnictva, podle tradice sahající až do dob admirála Chestera Nimitze. V aito chvíli lidé běhali o překot sem a tam. Téměř všichni byli v uniformách. O víkendu tu bylo jen málo civilistů, a až na výjimky na ně stejně bylo už pozdě. Všeobecnou náladu Mancuso viděl, už když procházel bezpečnostní službou, lidé hleděli do země, s uhoněným a ustaraným výrazem, a pohybovali se rychle, aby se vyhnuli dusné atmosféře kanceláře, kde se vše mlelo jedno přes druhé. Nikdo nechtěl, aby ho bouře zastihla.
"Kde je admirál Seaton?" zeptal se vrchní velitel ponorkového loďstva nejbližšího pracovníka. Poddůstojník jen ukázal. Mancuso vedl ostatní dva tím směrem.
"Kde jste ksakru byl?" zeptal se CINCPAC, když vešli do vnitřní kanceláře.
"SOSUS, pane. Admirále, mého operačního důstojníka, kapitána Chamberse znáte. Tohle je doktor Ron Jones..."
"Ten akustik, co jste se o něm tolik nabájil?" Admirál David Seaton je obdaroval přívětivým okamžikem. Jen krátkým.
"Ano, pane. Právě jsme byli ve středisku SOSUS a kontrolovali údaje o..."
"Nikdo nepřežil, Barte. Je mi líto, ale posádka S-3 říká, že..."
"Byli zabiti, pane," přerušil ho Jones, na kterého už bylo těch úvodních řečí moc. Po jeho prohlášení vše ztuhlo.
"Jak to myslíte, doktore Jonesi?" zeptal se CINCPAC, až po celé vteřině.
"Myslím tím, že Asheville a Charlotte byly torpédovány a potopeny japonskými ponorkami, pane."
"Tak moment, hochu. Říkáte, že Charlotte také?" Seaton otočil hlavu. "Barte, co tohle má být?" Velitel ponorkového loďstva odpovědět nestačil.
"Mohu to dokázat, pane." Jones zvedl do výše svazek papírů, které měl v podpaží. "Potřebuji stůl se světlem."
Mancusův obličej byl hodně zachmuřený. "Pane, zdá se, že Jonesy má pravdu. Tohle nebyly nehody."
"Pánové, tady vedle v operační místnosti mám patnáct japonských důstojníků, kteří se nyní pokoušejí vysvětlit, jak pracuje systém řízení palby na jejich plavidlech a..."
"Máte námořní pěchotu, že?" zeptal se Jones chladně. "Pistole mají, ne?"
"Ukažte, co máte." Dave Seaton pokynul ke svému stolu.
Jones provedl vrchního velitele tištěnými výstupy, a jestliže Seaton nebyl zrovna dokonalým posluchačem, byl přinejmenším posluchačem tichým. Při dalším zkoumání stopy od SOSUS ukázaly dokonce povrchová plavidla a protiponorková torpéda Mark 50, která zmrzačila polovinu letadlových lodí Tichomořského loďstva. To nové zařízení u Kure je teda opravdu něco, říkal si Jones.
"Podívejte se na čas, pane. Všechno se to stalo během kolika - takových dvaceti minut? Máte tam venku dvě stě padesát mrtvých námořníků, a nebyla to žádná nehoda."
Seaton potřásal hlavou jako kůň, snažící se odehnat dotěrný hmyz. "Moment - nedostal jsem zprávu - tedy, graf pro ohrožení je prázdný. Neexistují žádné

známky toho, že by..."
"Teď existují, pane."
"Ale..."
"Hergot, admirále!" zaklel Jones. "Tady je to, černé na bílém, jo? Další kopie tohohle jsou v budově SOSUS, je tu záznam na pásce, a můžu vám to ukázat třeba na posrané obrazovce. Chcete, aby to prošli vaši vlastní experti, no dobrá, kurva, máte je zrovna tady, ne?" Kontrahent ukázal na Mancusa a Chamberse. "Napadli nás, pane."
"Jaké jsou šance, že je tu nějaká chyba?" zeptal se Seaton. Obličej měl strašidelně bledý, jako látka jeho bílé košile k uniformě.
"Asi tak nulová. Můžete si počkat, až dají do New York Times inzerát, jestli chcete ještě nějaké potvrzení." Diplomacie nebyla nikdy Jonesovou silnou stránkou, a stejně měl takovou zlost, že by na ni ani nepomyslel.
"Poslouchejte, člověče..." začal Seaton, ale pak slova spolkl a pohlédl na svého ukázkového velitele. "No, Barte?"
"S těmi údaji nemohu polemizovat, pane. Kdyby se na nich dalo něco sporného najít, Wally nebo já bychom na to přišli. Lidé v SOSUS jsou zajedno. Mně se tomu také nechce věřit," přiznal Mancuso. "Charlotte se neohlásila a..."
"Proč se nespustil její maják?" zeptal se CINCPAC.
"Je umístěný na věži, v zadním rohu. Někteří moji kapitáni je přivařují. Hoši z rychlých útočných ponorek loni odmítli mít je na palubě, pamatujete? A i tak, ta ryba mohla poškodit BST, nebo se z nějakého důvodu správně neodpojil. Máme přece ten akustický ukazatel o přibližné poloze Charlotte, a ta neodpověděla na naléhavou výzvu, aby se s námi spojila. Není důvod, pane, věřit, že ještě žije." A nyní, když to Mancuso vyslovil nahlas, bylo to oficiální. Ještě bylo třeba říci další věc.
"Takže vy mi říkáte, že jsme ve válce." Prohlášení bylo vysloveno stísněně, tichým hlasem. Vrchní velitel ponorkového loďstva přikývl.
"Ano, pane, říkám."
"Ale nedostal jsem žádné varování," namítal Seaton.
"Jo, jejich smysl pro tradici musí člověk obdivovat, že jo?" poznamenal Jones, zapomínaje, že tehdy bylo varování až dost, jenže nikdo jich ani trochu nedbal.

Pete Burroughs své páté pivo toho dne nedopil. Noc nepřinesla klid. Ačkoliv byla obloha jasná a plná hvězd, k Saipanu se od východu i nadále blížila jasnější světla, využívala stabilně vanoucího větru, který jim usnadňoval nalétávání na dvě Američany vybudované přistávací dráhy na ostrově. Každý obří letoun musel dopravovat nejméně dvě stě vojáků, ale spíš něco ke třem stům. Na obě letiště viděli. Orezův triedr víc než dobře stačil ukázat letouny a palivové cisterny, které jezdily sem a tam, aby polétávajícím proudovým letounům doplnily palivo a aby se rychle vrátily zpátky pro další příděl. Nikoho nenapadlo je počítat, až už bylo několik hodin pozdě.
"Přijíždí auto," varoval Burroughs, upozorněný září stáčejících se světel. Oreza a on ustoupili ke zdi domu v naději, že je ve stínu nebude vidět. Automobil byla další terénní toyota, a projela po silničce, na jejímž slepém konci se otočila, a zamířila zpátky ven. Nijak moc toho na práci neměla, jen se rozhlédnout kolem a snad spočítat auta na jednotlivých příjezdových cestách - spíš však podívat se, zda se lidé nějakým nepatřičným způsobem neshromažďují. "Máš nějakou představu co dělat?" zeptal se Orezy, když bylo auto pryč.
"Koukni, byl jsem u Pobřežní stráže, ne? Tohle všechno sem sere námořnictvo. Vlastně ne, spíš mariňáci."
"A nasrali toho sem pěkně vysoko, člověče. Myslíš, že někdo o tom ví?"
"Musí. Někdo musí," řekl Portagee, sklonil dalekohled a zamířil zpátky do domu. "Můžeme pozorovat zevnitř, z ložnice. Stejně vždycky necháváme otevřená

okna." Chladné večery zde, vždy svěží a lahodné díky oceánským vánkům, byly jen další důvod, proč se rozhodl přestěhovat se na Saipan. "Co ty přesně děláš, Pete?"

"Počítačový průmysl, vlastně spoustu věcí. Mám titul magistra v elektronickém inženýrství. Moje specializace je spojovací technika, jak spolu komunikují počítače. Dělal jsem taky něco pro státní zakázky. Moje firma toho dělá hodně, ale většinou v jiných divizích společnosti." Burroughs se rozhlédl po kuchyni. Paní Orezová připravila lehkou večeři, dobrou, jak se ukázalo, i když už stydla.

"Bál ses, aby ten tvůj telefon nezaměřili."

"Možná je to paranoidní, ale moje firma vyrábí čipy pro snímače, které používá armáda právě pro tenhle účel."

Oreza se posadil a začal do sebe házet minutkovou směs drobných kousků masa a zeleniny ze svého talíře. "Neřekl bych, že vůbec něco je tady paranoidní, člověče."

"Poslouchám, Skippere." Burroughs se rozhodl udělat totéž, a uznale pohlédl na jídlo. "Shazuješ váhu?"

Oreza zabručel. "To potřebujeme oba, Izzy i já. Chodila na lekce o potravinách s nízkým obsahem tuku."

Burroughs se rozhlédl kolem. Ačkoliv dům měl jídelnu, oni dva, jako většina dvojic v důchodu - tak o nich uvažoval, i když takovou dvojicí docela zjevně nebyli -, jedli u stolku v kuchyni. Dřez i kuchyňský stůl byly uklizené, a inženýr viděl ocelové mísy a misky na přípravu i podávání jídel. Nerezová ocel svítila leskem. Isabel Orezová měla otěže pevně v rukou a bylo jasné, kdo je v domě kapitánem.

"Mám jít zítra do práce?" zeptala se a její mysl se nemohla na nic soustředit, jak se snažila vyrovnat se s novými okolnostmi.

"Nevím, holka," odpověděl manžel, jeho vlastní myšlenky jako by při téhle otázce ztuhly. Co bude dělat? Zase na rybolov, jako by se nic nestalo?

"Moment," řekl Pete a stále hleděl na mísy. Vstal, udělal dva kroky, které potřeboval, aby se dostal ke kuchyňskému stolu, a vzal největší mísu. Měla v průměru čtyřicet centimetrů a byla dobrých patnáct centimetrů hluboká. Dno bylo rovné, knihová část měla průměr asi osm centimetrů, ale zbývající část byla polokulovitá, téměř parabolická. Z kapsy košile vytáhl svůj telefon pro spojení přes družici. Nikdy anténu neměřil, ale teď, když ji vysunul, viděl, že není ani deset centimetrů dlouhá. Burroughs pohlédl na Orezu. "Máš vrtačku?"

"Jo, na co?"

"RG, hergot, rádiový goniometr. Mám to!"

"Jsem mimo, Pete."

"Vyvrtáme do dna dírku a anténu prostrčíme skrz. Mísa je ocelová. Odráží rádiové vlny stejně jako mikrovlnná anténa. Všechno jde nahoru. Sakra, mohlo by to dokonce ten vysílač zesílit."

"To myslíš, jako když si E.T. zatelefonuje domů?"

"Skoro tak, kapitáne. Co když nikdo domů o tomhle netelefonoval?" Burroughs stále ještě nad tím usilovně uvažoval a pozvolna se vyrovnával se situací, která budila silné obavy. ‚Invaze' znamenala ‚válku'. Válka, v tomto případě, byla mezi Amerikou a Japonskem, a jakkoliv byla taková možnost bizarní, bylo to také jediné vysvědení toho, co dnes viděl. Jestli je to válka, pak on je nepřátelský cizinec. A jeho hostitelé také. Ale v přístavišti jachet také viděl, jak si Oreza hodně dobře a prohnaně vedl.

"Tak já přinesu tu vrtačku. Jak velkou díru potřebuješ?"

Burroughs mu podal telefon. Byl v pokušení hodit mu ho, ale zarazil se, když si uvědomil, že to může být to nejcennější, co má. Oreza se podíval na průměr knoflíčku na konci tenkého kovového biče, a šel pro bedničku s nářadím.

"Haló?"

"Ráchel? Tady táta."

"Jste v pořádku? Už vám můžu volat?"

"Děvče, jsme v pořádku, ale je tu problém." Jak má tohle ksakru vysvětlit? Ráchel Oreza Chandlerová byla prokurátorkou v Bostonu, a nyní se těšila na to, jak odejde ze státní služby a začne se zabývat trestními věcmi, se soukromou praxí, kde uspokojení z práce bylo méně, ale s pracovní dobou to bylo daleko lepší. Blížila se jí třicítka, a nyní měla o své rodiče skoro stejné obavy, jako oni kdysi měli o ni. Nemá smysl teď Ráchel přidělávat starosti, rozhodl se. "Mohla bys mi sehnat jedno telefonní číslo?"

"Jistě, jaké?"

"Velitelství Pobřežní stráže. Je to v District of Columbia, v Buzzard's Point. Potřebuju ústředí hlídek. Počkám," řekl.

Prokurátorka nastavila přístroj na režim ‚hold' a vytočila informace v D.C. Za minutu číslo předala a slyšela, jak jí ho otec opakuje číslo po čísle. "Tak, ano. Určitě jste tam v pořádku? Mluvíš trochu divně."

"Máma a já jsme v pořádku, fakt, dítě." Nesnášela, když jí takhle říkal, ale už bylo asi pozdě ho změnit. Taťka už prostě nikdy nebude mluvit, jak se sluší a patří.

"Tak fajn, když říkáš. Prý ta bouře byla opravdu pořádná. Už vám jde elektřina?"

"Ještě ne, děvče, ale už asi brzo půjde," lhal. "Tak se měj, dítě."

"Ústředí hlídek, Pobřežní stráž, náčelník vrchní strážmistr Obrecki, mluvíte otevřenou linkou," řekl člověk co nejrychleji, aby tomu na druhém konci drátu znemožnil rozumět jedinému slovu.

"To mi chceš tvrdit, že ten chlap s tou kojeneckou vizáží, co se se mnou plavil na Panache, to dotáhl na vrchního strážmistra?" Tohle stačilo k tomu, aby se člověk na drahém konci vyděsil, a odpověď už byla srozumitelná.

"Tady vrchní strážmistr Obrecki. Kdo volá?"

"Vrchní nadstrážmistr Oreza," přišla odpověď.

"Kruci, jak se máš, Portagee? Prý jsi šel do výslužby." Náčelník směny se opřel dozadu v židli. Teď, když byl sám náčelníkem, mohl toho druhého oslovovat přezdívkou.

"Jsem na Saipanu. No tak, hochu, poslouchej: spoj mě s důstojníkem směny, hned."

"Copak se děje, pane vrchní nadstrážmistře?"

"Není čas, jo? Dej se do toho."

"No jo, dobrá." Obrecki přepnul na ‚holď. "Velitel, mohla byste mi přehodit jeden hovor, paní?"

"Národní středisko armádního velení, kontradmirál Jackson," řekl Robby, unavený a ve velmi špatné náladě. Telefon zvedl jen váhavě, na popud mladého majora letectva.

"Admirále, tady je poručík komandér Powers, Pobřežní stráž, Buzzard's Point. Mám tu na lince hovor ze Saipanu. Volající je vrchní nadstrážmistr ve výslužbě. Jeden z našich."

Kruci, já tam venku mám úplné znemožněnou divizi s letadlovými loďmi, zuřil v duchu. "To je pěkné, komandére. Mohl byste mi rychle říct o co jde? Tady je spousta práce."

"Pane, hlásí, že na Saipanu je plno japonských vojáků."

Jacksonovy oči se zvedly od depeší na stole. "Cože?"

"Mohu vám ho dát, pane."

"No dobrá," řekl Robby opatrně.

"S kým mluvím?" otázal se jiný hlas, starý a popuzeně bručavý. Mluví jako náčelník, řekl si Robby.

"Jsem kontradmirál Jackson, Národní středisko armádního velení." Nemusel dávat příkaz, aby se hovor zaznamenával. Nahrávaly se všechny.

"Pane, tady je vrchní nadstrážmistr Manuel Oreza, Pobřežní stráž USA, ve výslužbě, pořadové číslo tři-dva-osm-šest-jedna-čtyři-nula-tři-nula. Odešel jsem ze služby před pěti lety a přestěhoval jsem se na Saipan. Mám tu rybářskou loď. Pane, je tu spousta - a tím myslím plnej kýbl - japonských vojáků, v uniformách a se zbraněmi, tady na té naší skále, teď, pane."

Jackson položil ruku na přístroj a pokynul dalšímu důstojníkovi, aby zvedl svůj a poslouchal s ním. "Vrchní nadstrážmistře, doufám, že chápete, že se mi tomu nechce moc věřit, co?"

"Kurva, pane, měl byste to vidět tady odtud, co se dívám já. Zrovna koukám z okna. Vidím dolů na letiště a Kobler Field. Napočítal jsem celkem šest obřích letounů, čtyři na letišti, dva v Kobleru. Pozoroval jsem dvojici stíhaček F-15 Eagle s těmi jejich masovými knedlíčky na křídlech, jak před pár hodinama kroužily nad ostrovem. Dotaz, pane, není tu teď nějaké společné cvičení?" ptal se hlas. Je střízlivý jako batole, říkal si Jackson. A stoprocentně mluví hlasem, který zní vrchně nadstrážmistrovsky.

Major letectva, poslouchající pět metrů od něj, si rychle čmáral poznámky, ačkoliv pozvání do Jurského parku by mu připadalo o něco realističtější.

"Společné cvičení jsme právě skončili, ale Saipan s tím neměl co dělat."

"Pane, tohle není žádné podělané cvičení. U mola tu jsou tři civilní lodi na přepravu aut. Jedna z nich se jmenuje Orchid Ace. Osobně jsem viděl vojenská vozidla, myslím, že vyloďovací, šest z nich stojí na parkovišti v oblasti obchodního přístavu. Admirále, ověřte si to u Pobřežní stráže, a ať vám vytáhnou můj spis. U Pobřežní stráže jsem dělal třicet let. Pane, nekecám. Ověřte si to sám, telefonní linky na ostrov jsou hluché. Oficiální verze má být taková, že tu byla silná větrná bouře, strhla vedení a tak. Žádná větrná bouře tu nebyla. Admirále, byl jsem celý den venku na rybách, jasné? To si taky ověřte u vašich meteorologů. Tady na ostrově jsou japonští vojáci v polních uniformách a ozbrojení."

"Zjistil jste nějaké počty, vrchní nadstrážmistře?"

Nejlepším potvrzením téhle šílené historky, říkal si Robby, byl nejistý tón odpovědi na tuhle otázku. "Ne, pane, lituji, nenapadlo mě letadla počítat. Řekl bych tři až šest za hodinu, přinejmenším za posledních šest hodin, pravděpodobně víc, ale je to jen odhad, pane. Moment... Kobler, jeden ze strojů se hýbe, jako před vzletem. Je to 747, ale nemůžu rozeznat znaky."

"Tak počkejte. Jestli jsou telefony hluché, jak to, že se mnou můžete mluvit?" Oreza to vysvětlil a dal Jacksonovi číslo, na které může zavolat zpátky. "Dobrá, vrchní nadstrážmistře. Teď si tu pár věcí ověřím a zavolám, tak za hodinu. Stačí?"

"Ano, pane. No, svou věc jsme udělali." Linka ztichla.

"Majore!" zařval Jackson, aniž vzhlédl. Když vzhlédl, viděl, že tam je.

"Pane, vím, že mluvil normálně a tak, ale..."

"Ale zavolejte leteckou základnu v Andersenu. Okamžitě."

"Rozkaz." Mladý letec se vrátil ke svému stolu a rozevřel svůj telefonní seznam. Za třicet vteřin vzhlédl a zavrtěl hlavou, ve tváři zvláštní výraz.

"Chce mi někdo povídat, že základna amerického letectva dneska vypadla ze sítě a nikdo si toho nevšiml?"

"Pane admirále, vrchní velitel pro oblast Tichomoří na vašem zakrytém telefonu, má to kód KRITICKÉ."

KRITICKÉ znamenalo naléhavost ještě vyšší než BLESK, a nebylo to označení, které se používalo často, a to ani když šlo o vrchního velitele válčiště. Ale co, ksakru, říkal si Jackson. Proč se nezeptat?

"Admirále Seatone, tady Robby Jackson. Jsme ve válce, pane?"

Moje úloha při cvičení se zdá celkem snadná, říkal si Zang Chan-san. Pouze jeden let na jedno místo, nejprve promluvit s jednou osobou, pak s druhou, a proběhlo to ještě snáze, než očekával.

Nu, nemělo mě to překvapit, říkal si, když se na zadním sedadle

automobilu, patřícího velvyslanectví, vracel na letiště. Korea bude odříznuta, určitě na celé měsíce, a možná na neurčito. Dělat něco jiného by s sebou neslo velké nebezpečí pro zemi, jejíž vojenská síla byla zredukována a jejíž bezprostřední soused byl národ s největší armádou na světě, a navíc historický nepřítel. Chan ani nebyl nucen s takovou nehoráznou myšlenkou přijít. Prostě jen pronesl připomínku. Vypadalo to tak, že mezi Amerikou a Japonskem jsou nějaké nesrovnalosti. Ty nesrovnalosti se Korejské republiky nijak přímo nedotýkaly. Nevypadalo to ani na to, že by Korea měla v této chvíli možnosti jak tyto nesrovnalosti urovnat, snad jen jako poctivý vlivný makléř, když by byla zahájena diplomatická jednání; pak by přispění Korejské republiky mohlo být nanejvýš vítané pro obě strany konfliktu, pro Japonsko určitě. Nijak zvlášť ho nepotěšily tísnivé rozpaky, které jeho mírná slova jeho hostitelům způsobila. Na Korejcích bylo hodně co obdivovat, což byla skutečnost, jež Japoncům při jejich zaslepeném rasismu uniká, říkal si Žang. Při troše štěstí by mohl upevnit obchodní vztahy mezi Korejskou lidovou republikou a Korejskou republikou, a oni by také měli z konečného cíle užitek - a proč ne? Jihokorejci neměli žádný důvod milovat Rusy, a ještě méně důvodů milovat Japonce. Museli prostě přenést přes srdce jejich politováníhodné přátelství s Američany, a stát se součástí nové reality. Prozatím stačilo, že pochopili věci tak, jak je viděl on, a že jediný spojenec, který Američanům v téhle části světa zbýval, je mimo hra, když jejich prezident a ministr zahraničí pochopili stav věcí. A při troše štěstí mohlo být po válce, přes veškeré úmysly a zamýšlené cíle.

"Dámy a pánové." Hlas přicházel z obývacího pokoje, kde paní Orezová nechala zapnutou televizi. "Za deset minut budeme vysílat zvláštní zprávu. Zůstaňte u obrazovek."

"Manni?"'

"Slyšel jsem to, miláčku."

"Máš prázdnou videokazetu?" zeptal se Burroughs.

## 23

## Dohánění

Robby Jacksonovi začal den dost špatně. Spatné dny měl už dřív, včetně toho, kdy jako podporučík byl v Testovacím středisku námořního letectva na Patuxent River v Marylandu, a kdy se instruktor na proudových stíhačkách rozhodl ho bez nejmenšího varování poslat i s jeho katapultovacím sedadlem skrz kryt kabiny; zlomil si přitom nohu a celé měsíce nemohl létat. Viděl přátele umírat při různých haváriích, a ještě častěji se účastnil pátrání po lidech, které málokdy našel živé, častěji našel jen skvrnu paliva a snad i pár kousků trosek. Jako velitel perutě, později jako vyšší velitel, to byl on, kdo psal dopisy rodičům a manželkám a sděloval jim, že jejich muž nebo syn, a v poslední době i jejich dcera, zemřeli při službě vlasti, a pokaždé se ptal sám sebe, co mohl udělat jinak, aby této nutnosti zabránil. Život námořního pilota byl takových dnů plný.

Ale tohle bylo horší, a jedinou útěchou bylo, že je zástupcem J-3, pověřený vypracováváním plánů operací pro armádu své vlasti. Kdyby byl součástí J-2, zpravodajců, jeho pocit, že zklamal, by byl úplný.

"Je to tak, pane. Jakota, Misawa a Kadena jsou mimo síť. Nikdo to nezvedá."

"Kolik lidí?" zeptal se Jackson.

"Celkem asi dva tisíce, hlavně mechanici, obsluhy radarů, týlaři a další personál. Možná tak jeden nebo dva letouny jsou na cestě, ale těch není moc. Teď to moji lidé prověřují," odpověděl major. "Co námořnictvo?"

"Máme lidi v Andersenu na Guamu, dohromady s vaší základnou. Přístav také, snad tisíc lidí celkem. Je to mnohem menší, než to bývalo." Jackson zvedl svůj zakrytý telefon a navolil čísla na vrchního velitele pro oblast Tichomoří. "Admirál Seaton? Tady zase Jackson. Něco nového?"

"Na západ od Midway nemůžeme nikoho sehnat, Robe. Začíná to vypadat tak, že je to doopravdy."

"Jak to pracuje?" zeptal se Oreza.

"Nerad to přiznávám, ale nevím to určitě. Nedal jsem si tu práci, abych si přečetl návod," přiznal Burroughs. Telefon pro spojení s družicí ležel na kávovém stolku, anténa čouhala otvorem ve dně mísy, která zase byla usazena na dvou sloupcích knih. "Nevím, jestli to na družice vysílá svou polohu pravidelně nebo ne." A proto museli tohle komické uspořádání zachovat.

"Můj se vypne, když se zasune anténa," poznamenala Isabel Orezová, a dvě hlavy se k ní otočily. "Nebo stačí jen vyndat baterie, ne?"

"Kruci." Burroughs to stihl říci první, ale ne s moc velkým náskokem. Zvedl mísu, anténku zasunul do otvoru, pak odklopil kryt baterií a obě baterie vyňal. Telefon byl nyní zcela vypnut. "Paní, jestli se chcete zapsat do programu studia v Sanfordu na titul magistry, odvolejte se na mě, jo?"

"Dámy a pánové." Hlavy v obývacím pokoji se otočily a spatřily usměvavého člověka v zelené pracovní uniformě. Jeho angličtina byla dokonalá. "Jsem generál Tokikiči Arima, japonská pozemní domobrana. Prosím, abyste vyslechli vysvětlení toho, co se dnes stalo.

Nejprve, dovolte mi, abych vás ujistil, že není důvodu k obavám. V policejní stanici u vaší parlamentní budovy došlo k nešťastné přestřelce, ale dva policejní důstojníci, kteří byli při ní zraněni, jsou mimo nebezpečí ve vaší místní nemocnici. Pokud jste slyšeli zvěsti o násilí nebo úmrtí, pak tyto zvěsti nejsou pravdivé," ujišťoval generál devětadvacet tisíc obyvatel Saipanu.

"Pravděpodobně chcete vědět, co se stalo," pokračoval. "Dnes časně ráno začaly na Saipan a Guam přicházet síly pod mým velením. Jak víte z vašich dějin, a jak si jistě starší občané na tomto ostrově dobře pamatují, až do roku 1944 byly Mariánské ostrovy v držení Japonska. Možná, že někoho z vás překvapí, že od soudního rozhodnutí před několika lety, kterým bylo japonským občanům dovoleno kupovat pozemky a nemovitosti na ostrovech, většina půdy na Saipanu a Guamu přešla do rukou mých krajanů. Znáte také naši lásku k těmto ostrovům a k lidem, kteří tu žijí. Investovali jsme tu miliardy dolarů a oživili místní hospodářství po letech hanebné lhostejnosti ze strany americké vlády. Proto vlastně nejsme cizinci, že?

Také pravděpodobně víte, že mezi Japonskem a Amerikou vznikly vážné problémy. Tyto problémy donutily mou zemi k tomu, aby znovu uvážila naše obranné priority. Proto jsme se rozhodli obnovit naše držení Mariánských ostrovů, jako čistě obranné opatření k zajištění našich břehů proti možné americké akci. Jinými slovy, je třeba, abychom zde udržovali obranné síly, a proto jsme také přičlenili Mariánské ostrovy zpět k naší zemi.

A teď," generál Arima se usmál. "Co to znamená pro vás, občany Saipanu?

V podstatě to neznamená vůbec nic. Všechna zařízení a obchody zůstávají otevřeny. My také věříme ve svobodné podnikání. Budete si dál řídit své záležitosti prostřednictvím svých volených úředníků, a k tomu budete mít tu výhodu, že budete mít statut čtyřicáté osmé prefektury Japonska, s plným parlamentním zastoupením v Parlamentu. To je něco, co jste v rámci Amerického společenství národů - což je vlastně jiný název pro kolonii, že? - neměli. Budete mít právo na dvojí občanství. Budeme respektovat vaši kulturu a jazyk. Vaše svoboda cestování nebude ohrožena. Vaše svoboda projevu, tisku, shromažďování a náboženství bude stejná jako občanská práva, která máte nyní. Zkrátka, ve vašem každodenním životě se vůbec nic nezmění." Další okouzlující úsměv.

"Pravda je taková, že budete mít z této změny vlády značný prospěch. Jakožto součást Japonska budete součástí nejčinorodější a nejdynamičtější ekonomiky světa. Na váš ostrov bude přicházet ještě víc peněz. Dožijete se prosperity, o jaké se vám nikdy ani nesnilo," ujišťoval Arima své posluchače. "Všechny změny, k nimž dojde, budou jedině pozitivní. Na to máte mé slovo i slovo mé vlády.

Možná řeknete, že taková slova se lehko říkají, a máte pravdu. Zítra uvidíte v ulicích a na silnicích Saipanu lidi, jak vyměřují, měří a hovoří s místními občany. Naším prvním úkolem bude na vašem ostrově zlepšit cesty a silnice, něco, co Američané zanedbali. Potřebujeme vaši radu jak to nejlépe udělat. Vlastně uvítáme vaši spolupráci a účast na všem, co budeme dělat," prohlásil generál.

"A teď," řekl Arima a trochu se naklonil blíž. "Vím, že pro některé z vás tyto změny nebudou vítané, a za to se chci upřímně omluvit. Nepřejeme si nikomu zde ublížit, ale musíte pochopit, že jakýkoliv útok na někoho z mých lidí nebo kteréhokoli japonského občana bude řešen jako porušení zákona. Mám také povinnost provést některá bezpečnostní opatření k ochraně mých vojáků a uvést situaci na ostrově do souladu s japonským právem.

Všechny střelné zbraně v držení soukromých občanů Saipanu se musí v průběhu několika příštích dní odevzdat. Můžete je donést na vaše místní policejní stanice. Máte-li smlouvu o budoucím prodeji zbraně, nebo můžete-li doložit jejich obchodní hodnotu, zaplatíme vám tuto hodnotu v hotovosti. Dále, musíme požádat všechny, kdo vlastní amatérská rádia, aby nám je na krátkou dobu odevzdali, a prosím, nepoužívejte je, než toto učiníte. A opět, zaplatíme hotově plnou hodnotu vašeho majetku, a pokud jde o rádia, až vám je vrátíme, můžete si peníze ponechat na znamení našich díků za vaši spolupráci. Kromě toho" - další úsměv - "si sotva budete uvědomovat, že jsme tu. Moji vojáci mají rozkazy se všemi na tomto ostrově jednat jako se spoluobčany. Pokud dojde k jedinému incidentu, případně budete-li třebas jen svědky jediného incidentu, při němž se japonský voják bude chovat vůči místnímu občanovi nezdvořile, žádám, abyste přišli na moje velitelství a věc ohlásili. Jak vidíte, naše zákony platí i pro nás.

A nyní, se, prosím, vraťte k vašemu normálnímu životu." Na obrazovce se objevilo číslo. "Máte-li nějaké dotazy, zavolejte prosím na toto číslo nebo beze všeho přijďte do mého hlavního stanu v budově parlamentu. Rádi vám budeme nápomocni ve všem, jak jen budeme moci. Děkuji za vaši pozornost. Dobrou noc."

"Toto hlášení se bude opakovat každých patnáct minut na Šestém kanálu, určeném veřejnosti," pronesl jiný hlas.

"No hergot," vydechl Oreza.

"To by mě zajímalo, koho mají v reklamním oddělení," poznamenal Burroughs a šel stisknout tlačítko pro zpětné převíjení na videu.

"Můžeme tomu věřit?" zeptala se Isabel.

"Kdo ví? Máš nějaké pistole?"

Portagee zavrtěl hlavou. "Ne. Ani nevím, jestli na tomhle ostrově mají nějaký zákon o registraci. Musí bejt ale blázen, že vzal vojáky, co?"

"Mají to o hodně snazší, když si nemusí hlídat záda." Burroughs začal do svého telefonu dávat zpátky baterie. "Máš to číslo na admirála?"

"Jackson."

"Vrchní nadstrážmistr Oreza, pane. Běží vám magnetofon?"

"Ano, běží. Co máte?"

"Tak, pane, je to úředně," hlásil Oreza suše. "Právě udělali prohlášení v televizi. Nahráli jsme to. Teď stáčím pásku. Podržím mikrofon u reproduktoru."

Generál Tokikiii Arima psal si Jackson do notýsku. Podal ho četaři pozemní armády. "Ať se hoši od zpravodajců na tohle jméno podívají."

"Rozkaz, pane." Četař byl vmžiku pryč.

"Majore!" zavolal nato admirál.

"Ano, pane admirále?"

"Kvalita zvukového záznamu je dobrá. Ať je ta kopie pěkně rychle u špionů, a ať udělají hlasovou analýzu. Pak chci strojopis pro fax, nejmíň na půl milionu míst."

"Ano."

Po zbytek času Jackson pouze poslouchal, ostrov ticha v moři šílenství, alespoň tak to vypadalo.

"Tak, a je to," řekl Oreza, když byl konec. "Chcete číslo na zavolání zpátky, admirále?"

"Ne, teď zrovna ne. Dobrá práce, vrchní nadstrážmistře. Ještě něco máte?"

"Letadla sem pořád ještě pendlují. Od té doby, co jsme spolu mluvili, jsem jich napočítal čtrnáct."

"Dobrá." Robby si udělal příslušné poznámky. "Máte dojem, že vám tam hrozí nějaké nebezpečí?"

"Nevidím, že by tu někdo pobíhal kolem s pistolemi, admirále. Všiml jste si, že neříkal nic o amerických občanech na ostrově?"

"Ne, to ne. Dobrá připomínka."Au.

"Ale jsem z toho stejně dost nesvůj, pane." A Oreza rychle vylíčil událost na své lodi.

"Nemohu říct, že bych vám to měl za zlé, vrchní nadstrážmistře. My tady na tom pracujeme, oukej ?"

"No, když říkáte, admirále. Teď na chvilku vypínám."

"Dobrá. A držte se tam," přikázal Jackson. Byl to příkaz jen tak do vzduchu, a oba to věděli.

"Potvrzeno. Konec."

Robby položil sluchátko do vidlice. "Připomínky?"

"Co si myslíte, kromě toho, že ,to je hrozná šílenost'?" zeptala se jedna ze štábních důstojnic.

"Může to připadat jako šílenost nám, ale pro někoho jiného je to sakra logické." Nemělo cenu důstojnici za tohle prohlášení tlouci po hlavě. Bude to trvat ještě nějaký čas, než do téhle situace vniknou. "Je tu někdo, kdo téhle informaci nevěří?" Rozhlédl se kolem. Bylo tu sedm důstojníků, a pro službu v Národním středisku armádního velení se lidé nevybírali podle toho, jak jsou pitomí.

"Může to být šílenost, pane, ale všechno pořád ještě vychází nastejno. Každé stanoviště, se kterým jsme se chtěli spojit, je němé. Na všech mají přece být služby, ale nikde telefony neberou. Spojení na družice jsou hluchá. Bez spojení máme také čtyři letecké základny a jedno stanoviště pozemní armády. To je skutečnost, pane." Tímhle pokračováním se štábní důstojnice rehabilitovala.

"Z ministerstva zahraničí nic? Ani od špionů?"

"Nic," odpověděl plukovník od J-2. "Mohu vám dát snímek z družice nad Marianami tak za hodinu. Už jsem řekl Národnímu úřadu pro průzkum a Středisku pro analýzu zpravodajských poznatků a ohrožení země, co mají dělat, i o prioritě."

"Aco KH-11?"

"Ano, pane, a všechny kamery jsou nahoře. Počasí je jasné. Snímky budou dobré," ujistil ho zpravodajský důstojník.

"Žádná bouře včera v té oblasti nebyla?"

"Ne," řekl další důstojník. "Není žádný důvod, proč by mělo být telefonní spojení hluché. Mají transpacifický kabel a spojení na družice. Volal jsem firmu, co provozuje antény. Žádné upozornění nedostali. Vysílali svým lidem svoje vlastní signály, žádali o informace, žádná odpověď."

Jackson přikývl. Čekal takhle dlouho jen proto, aby dostal ujištění, které potřeboval před dalším krokem.

"Dobrá, tak sestavíme výstražný signál, pro všechny vrchní velitele oblasti. Informujte ministra obrany a náčelníky. Já teď zavolám prezidentovi."

"Doktore Ryane, na zakrytém telefonu máte Národní středisko armádního velení, stupeň KRITICKÉ. Je to zase admirál Robert Jackson." Při slově ‚KRITICKÉ' se všechny hlavy otočily, a Ryan zvedl telefon.

"Robby, tady je Jack. Co se děje?" Všichni v kabině radiotelegrafistů viděli, jak poradce pro národní bezpečnost zbledl. "Robby, to myslíš vážně?" Pohlédl na vedoucí směny. "Kde jsme teď?"

"Blížíme se nad Goose Bay, Labrador, pane. Ještě asi tři hodiny."

"Sežente, prosím vás, zvláštní agentku d'Agustinovou, ať sem přijde." Ryan sundal raku z mluvítka. "Robby, potřebuju to na papíře... oukej... myslím, že ještě spí. Dej mi třicet minut, než to tady zorganizuju. A zavolej, když mě budeš potřebovat."

Jack vstal ze sedadla a zamířil k toaletě hned vzadu za letovou palubou. Podařilo se mu nedívat se do zrcadla, když si myl ruce. Když vylezl, zvláštní agentka už na něj čekala.

"Moc se nevyspíte, co?"

"Šéf už vstal?"

"Pane, přikázal nechat ho, dokud nebudeme mít hodinu před přistáním. Právě jsem se ptala pilota, a..."

"Tak na něj vleťte, Dago, hned. Pak ať sem nahoru přijdou ministři Hanson a Fiedler. A Arnie taky."

"Co je, pane?"

"Budete u toho a uslyšíte." Ryan z šifrovacího faxu vytáhl ruličku papíru a začal číst. Vzhlédl. "Nežertuju, Dago. Hned teď."

"Prezidentovi něco hrozí?"

"Dejme tomu, že ano," odpověděl Jack. Okamžik přemýšlel. "Kde je nejbližší základna stíhaček, poručíku?"

Nejbližší co? se na jejím obličeji zračilo úplně jasně. "Pane, v Otisu na Cape Cod jsou F-15, a F-16 jsou v Burlingtonu ve Vermontu. Obě patří Národní letecké gardě, jsou určené k protivzdušné obraně nad pevninou."

"Zavolejte tam a řekněte jim, že prezident by měl rád poblíž nějaké přátele." Na hovorech s poručíky bylo pěkné to, že nebyli zvyklí vyptávat se, proč byl rozkaz vydán, i když pro něj nebyl žádný zjevný důvod. Neplatilo to však pro tajnou službu.

"Doktore, jestli to musíte udělat, pak já musím vědět proč, hned."

"Nojo, Dago. Asi jo." Když se Ryan dostal ke druhé stránce zprávy, vrchní stránku z tepelné tiskárny faxu odtrhl.

"Do hajzlu," pronesla agentka svou myšlenku nahlas a list mu vrátila. "Prezidenta vzbudím. Musíte to říct pilotovi. V takovéhle situaci se vše dělá trochu jinak."

"Dobrá. Patnáct minut, Dago, ano?"

"Ano, pane." Zamířila dolů po točitých schůdcích, zatímco Jack šel dopředu na letovou palubu.

"Ještě máme jedna-šest-nula minut, doktore Ryane. Bylo to dlouhé, co?" zeptal se přívětivě plukovník u přístrojů. Úsměv se mu z obličeje vytratil v okamžiku.

Kolem amerického velvyslanectví je vedla pouhá náhoda. Možná, že jsem jen chtěl vidět vlajku, říkal si Clark. V cizí zemi to byl vždycky příjemný pohled, i když vlála nad budovou, navrženou nějakým byrokratem s uměleckým cítěním, jako má...

"Někdo má starosti s bezpečností," řekl Chavez.

"Jevgeniji Pavloviči, já vím, že vaše angličtina je dobrá. Nemusíte si ji na mně procvičovat."

"Promiňte. Japonci mají obavy z pouličních nepokojů, Váňo? Kromě toho jednoho incidentu tu k nějakému zvláštnímu chuligánství nedošlo..." Hlas postupně tichl. Kolem budovy byly rozestaveny dvě čety plně ozbrojených

pěšáků. To vypadalo opravdu divně. Tady, říkal si Ding, se zdálo, že stačí jeden či dva policisté, aby...

"Job tvoju mať."

Clark byl teď na mladíka hrdý. Ať bylo zaklení jakkoliv sprosté, bylo to přesně to, co by Rus řekl. Důvod byl také jasný. Hlídky kolem velvyslanectví dávaly pozor dovnitř stejně jako ven, a námořní pěchotu nebylo nikde vidět.

"Ivane Sergejeviči, něco je tady dost divné."

"To ano, Jevgeniji Pavloviči," řekl Clark nezúčastněně. Jízdu nezpomalil, a doufal, že si vojáci na chodníku nevšimnou dvou gaidžinů jedoucích kolem, a nezaznamenají si jejich poznávací značku. Možná, že je vhodná doba změnit pronajatá auta.

"Jmenuje se Arima, křestní jméno Tokikiči, pane, generálporučík, věk padesát tři." Četař pozemní armády byl zpravodajský specialista. "Absolvent jejich Akademie národní obrany, vypracoval se od pěšáka, hodnocení dobré, po celou dobu. Má kvalifikaci pro práci u letectva. Před osmi lety se zúčastnil kurzu pro vyšší důstojníky v Carlisle Barracks, vedl si dobře. ‚Politicky přesvědčený', jak se uvádí v papírech. Dobré styky. Je velícím generálem jejich Východní armády, zhruba to je něco jako prapor v americké armádě, ale nemá tak těžkou výzbroj, jako má prapor, hlavně dělostřelectvo. To tedy máme dvě pěší divize, První a Dvanáctá, jejich První letecká brigáda, První ženijní brigáda, Druhá protiletecká skupina, a další přidělené útvary."

Četař mu podal složku, se dvěma fotografiemi. Teď má nepřítel tvář, říkal si Jackson. Aspoň jeden obličej. Jackson si je několik vteřin prohlížel a pak složku zavřel. Byl čas, aby v Pentagonu přešli do stavu SPĚCHÁ. První z náčelníků štábů už byl na parkovišti, a on je ten zatracený šťastlivec, který jim zprávu přednese. Jackson sebral své podklady a zamířil do Tanku, příjemné místnosti, která se nyní nacházela vně prstence E.

Chet Nomuri strávil den schůzkami se třemi svými kontakty, v různých hodinách, a moc se toho nedověděl, až na to, že se chystá něco velmi neobvyklého, ačkoliv nikdo nevěděl co. Nejlíp bude, řekl si, jít zpátky do lázní a doufat, že se objeví Kazuo Taoka. Nakonec se objevil, a do té doby se Nomuri tak dlouho máčel ve vodě, tak horké, až mu hrozilo, že mu naskočí puchýře; už si připadal jako těstovina, která se vaří v hrnci aspoň měsíc.

"Vy jste musel mít den aspoň takový jako jsem měl já," podařilo se mu říci s křivým úsměvem.

"A jaký byl ten váš?" zeptal se Kazuo, jeho úsměv byl unavený, ale nadšený.

"V jednom jistém baru je hezká holka. Dělal jsem do ní tři měsíce. Užili jsme si jedno pořádné odpoledne." Nomuri šálil pod vodu a okatě předstíral vyčerpání. "Už to snad nikdy nepůjde."

"Kdyby tu tak ještě byla ta americká holka," řekl Taoka a usadil se v kádi s dlouhým Ahhh. "Teď bych na nějakou takovou měl chuť."

"Ona je pryč?" zeptal se Nomuri nevinně.

"Mrtvá," řekl úředník a docela snadno se s pocitem ztráty vyrovnal.

"Co se stalo?"

"Chystali se poslat ji domů. Jamata poslal Kanedu, svého bezpečnostního pracovníka, aby to dal do pořádku. Ale vypadá to tak, že brala narkotika, a našli ji mrtvou, po předávkování. Je to škoda," poznamenal Taoka, jako by mluvil o sousedově kočce. "Ale tam, odkud přišla, jsou další."

Nomuri jen přikývl, s unavenou lhostejností, a v duchu si řekl, že tohle je jedna ze stránek povahy tohoto člověka, kterou si předtím neuvědomil. Kazuo byl typický japonský úředník. Do své firmy nastoupil hned po vysoké škole, a začal na místě nijak nepodobném místu úředníka. Po pěti letech služby ho poslali do obchodní školy, což v jeho zemi bylo intelektuálně totéž jako ostrov Parris s nádechem Buchenwaldu. V tom, jak tahle země fungovala, bylo

cosi nehorázného. Čekal, že to bude jiné. Byla to nakonec cizí země, a každá země je jiná, a to je v zásadě dobré. Amerika toho byla důkazem. Amerika v podstatě žila z rozličnosti, která dorazila na její břehy, každá etnická komunita něco do kotle přidala a vytvořila často bouřlivě vroucí, avšak vždy tvůrčí, národní směsici. Nyní teprve doopravdy rozuměl tomu, proč lidé do Spojených států přicházejí, zvláště lidé z téhle země.

Japonsko toho od svých občanů vyžadovalo hodně - spíš však to vyžadovala jeho kultura. Šéf měl vždycky pravdu. Dobrý zaměstnanec byl ten, kdo dělal, co se mu řeklo. Aby člověk postupoval, musel vlézt do hodně zadků, zpívat píseň toho, čí chleba jedl, každé ráno cvičit jako někde na nějakém zatraceném vojenském cvičáku, a ukázat se o hodinu dřív, aby předvedl, jak to myslí upřímně. Bylo udivující, že tady vůbec vzniklo něco tvůrčího. Ti nejlepší z nich se pravděpodobně probojovali na špičku i navzdory tomu všemu, anebo byli natolik chytří, že nevyzradili své vnitřní pocity, dokud nedosáhli postavení, kde měli skutečnou moc a autoritu, ale než se tam dostali, muselo se v nich nahromadit tolik vnitřní zloby, vedle níž by Hitler vypadal jako zženštilý hošík. Na své cestě životem ze sebe tyhle pocity dostávali nevázaným pitím a sexuálními orgiemi toho druhu, o jakých slyšel zde v téhle kádi s horkou vodou. Zkazky o výletech do Thajska a na Tchaj-wan, a v poslední době na Mariánské ostrovy, byly zvlášť zajímavé, vyslechl věci, nad kterými by se jeho kolegové z Kalifornské univerzity červenali. Všechny tyhle věci byly symptomy společnosti, která pěstovala psychologickou represi, jejíž teplá a jemná fasáda dobrých způsobů byla jako přehradní hráz, zadržující všemožný potlačený vztek a rozčarování. Ta hráz tu a tam prosakovala, většinou spořádaným, kontrolovaným způsobem, ale tlak na ni se neměnil, a jedním z výsledků tohoto tlaku byl způsob, jak se dívali na ostatní, zvláště na gaidžiny, způsob, který urážel Nomuriho egalitářský názor, vypěstovaný Amerikou. Nebude to trvat dlouho, říkal si, než začne tohle místo nenávidět. Bude to nezdravé a neprofesionální, říkal si důstojník CIA, a v paměti si vybavoval opakované lekce z Farmy: dobrý špion v terénu se úzce sžije s kulturou, na kterou útočí. On však sklouzával opačným směrem, a ironií bylo, že nejhlubším důvodem pro jeho antipatie bylo to, že jeho kořeny vyrazily právě z téhle země.

"Opravdu chcete víc něčeho takového, jako byla ona?" zeptal se Nomuri, oči zavřené.

"Oh, ano. Jebat Američany bude brzy naším národním sportem." Taoka se uchechtl. "Poslední dva dny jsme si toho pěkně užili. A já u toho všeho byl," dokončil v uctivém nadšení. Všechno se mu vyplatilo. Dvacet let držel krok, a to mu přineslo odměnu, být tam ve Válečné místnosti, naslouchat, být u toho všeho, vidět, jak se přímo před jeho očima píší dějiny. Úředník dal o sobě vědět, a co bylo ze všeho nejdůležitější, všimli si ho. Všiml si ho sám Jamata-san.

"Tak jaké velké činy se vykonaly, zatímco já jsem konal ty svoje, hm?" zeptal se Nomuri, otevřel oči a chlípně se usmál.

"Právě jsme vstoupili do války s Amerikou, a vyhráli jsme!" prohlásil Taoka.

"Do války? Naň dža? Povedlo se nám zabrat General Motors?"

"Do skutečné války, příteli. Poškodili jsme jejich tichomořské loďstvo a Mariany jsou zase japonské."

"Příteli, vy ale moc alkoholu nesnesete," mínil Nomuri a skutečně věřil tomu, co tomuhle vychloubači říká.

"Nenapil jsem se už čtyři dny!" hájil se Taoka. "To, co jsem vám řekl, je pravda!"

"Kazuo," řekl Ghet trpělivě, jako kdyby mluvil s bystrým dítětem, "vyprávíte příběhy stylem lepším a dokonalejším, než jsem kdy slyšel. Z vašich popisů žen se mi vzdouvají slabiny, jako kdybych u toho sám byl." Nomuri se usmál. "Ale přeháníte."

"Tentokrát ne, příteli, skutečně ne," řekl Taoka a opravdu si přál, aby mu

jeho přítel věřil, a tak začal líčit podrobnosti.

Nomuri neměl skutečný vojenský výcvik. Většinu svých znalostí o těchto záležitostech měl z četby knih a sledování filmů. Jeho instrukce pro práci v Japonsku neměly co dělat se shromažďováním informací o japonských obranných silách, spíš o záležitostech zahraničního obchodu. Ale Kazuo Taoka byl výborný vypravěč, s bystrým citem pro detail, a trvalo jen tři minuty, než Nomuri musel zase zavřít oči, s utkvělým úsměvem na rtech. Oba tyto počiny byly výsledkem jeho výcviku v Yorktownu ve Virginii, stejně jako jeho paměť, která se nyní ze všech sil snažila zaznamenat každé slovo, zatímco druhá část jeho povědomí uvažovala o tom, jak tuhle informaci dostane ven. Jeho další reakci Taoka nemohl ani vidět ani slyšet, ten nejčistší americký výraz, který naplnil vědomí důstojníka CIA: Vy svině zkurvený!

"No, SKOKAN je vzhůru a celkem pohromadě," řekla Helen d'Austinová. "JASMÍN" - krycí jméno pro Anne Durlingovou - "bude v jiné kabině. Ministr zahraničí a ministr financí jsou vzhůru a dávají si kávu. Arnie van Damm je pravděpodobně v lepší formě než kdokoliv jiný na palubě. Tak ta show může začít. Jak to vypadá se stíhačkami?"

"Připojí se k nám do dvaceti minut. Dostali jsme F-15 z Otisu. Je to blíž, a budou nás sledovat až na zem. Je to ode mě opravdu paranoidní, co?"

V očích ‚Dagy' d'Austinové, se objevil chladně profesionální úsměv. "Víte, co se mi na vás vždycky líbilo, doktore Ryane?"

"No, co?"

"Nemusím vám vysvětlovat nic o bezpečnosti, jako tamtěm ostatním. Prostě uvažujete stejně jako já." Říci něco takového bylo od agenta tajné služby hodně. "Prezident čeká, pane." Vedla ho dolů po schůdcích.

Cestou se Ryan náhodou setkal se svou ženou. Hezká jako vždy, a nijak předchozí nocí neutrpěla, navzdory manželovu varování; když Jacka spatřila, málem zažertovala o tom, že spíš on má problémy...

"Co se děje?"

"Práce, Cathy."

"Je to zlé?"

Manžel jen přikývl a šel dopředu, kolem agenta tajné služby a ozbrojeného policisty od letectva. Obě skládací pohovky byly ustlány. Prezident Durling seděl v kalhotách a v košili. Vázanka a sako v tuhle dobu nebyly vidět. Na nízkém stolku stála stříbrná konvice s kávou. Okénky po obou stranách kabiny v předku letadla Ryan viděl ven na obě strany. Letěli asi tři sta metrů nad kadeřavými kumuly.

"Prý jste byl celou noc vzhůru, Jacku," řekl Durling.

"Někde před Islandem, tak nějak, pane prezidente," sdělil mu Ryan. Neumyl se, neoholil, a jeho vlasy asi vypadaly jako vlasy Cathy po dlouhé práci pod chirurgickým čepcem. Ještě horší to bylo s jeho očima, když se chystal sdělit zprávy horší, než jaké kdy vůbec podával.

"Vypadáte hrozně. Co se stalo?"

"Pane prezidente, podle informací, které jsme obdrželi během posledních několika hodin, mám důvod se domnívat, že Spojené státy americké jsou ve válce s Japonskem."

"Na tohle potřebujete pořádného velitele," poznamenal Jones.

"Rone, ještě jednou něco takového, a šoupnu tě do basy, jasné? Už ses pro dnešek snad vyřádil dost, ne?" pronesl Mancuso unaveně. "Těm lidem velím já, jo?"

"Moc jsem ze sebe udělal blbce?"

"Jo, Jonesi, to jste udělal." Tuhle odpověď mu dal Chambers. "Seaton možná potřeboval pro jednou trochu usměrnit, ale vy jste to přešvihnul. A teď potřebujeme řešení, ne žádné přemoudřelé kecy."

Jones přikývl a myslel si svoje. "Dobrá, pane. Co máme k dispozici?"

"Podle mého nejlepšího odhadu mají osmnáct plavidel, která mohou nasadit. Dvě jsou v opravě a pravděpodobně nebudou k dispozici nejméně několik měsíců," odpověděl Chambers, a probíral nejprve nepřítele. "Když jsou Charlotte a Asheville ze hry, my jich máme celkem sedmnáct. Z těch jsou čtyři v doku a nemůžeme s nimi počítat. Další čtyři jsou tady u mola nebo na Diegu. Další čtyři jsou v Indickém oceánu. Možná, že ty budeme moci nějak uvolnit, možná, že ne. Tak jich zůstává pět. Tři z nich jsou s letadlovými loděmi na ‚cvičení', jedna hned tady u mola. Poslední je na moři někde v Aljašském zálivu, na cvičení. Ta má nového velícího důstojníka - cože, teprve tři týdny od vystřídání?"

"Správně," přikývl Mancuso. "Teprve se učí."

"Panebože, to máme ty příborníky tak prázdné?" Jones teď litoval své poznámky o tom dobrém náčelníkovi. Mocné Tichomořské loďstvo Spojených států, ještě před pěti lety nejmocnější námořní síla v dějinách civilizace, teď bylo fregatové námořnictvo.

"Pět nás, osmnáct jich, a všichni jsou rozjetí. Posledních několik měsíců měli pořád nějaké operace." Chambers pohlédl na nástěnnou mapu a zamračil se. "Ten oceán je kurevsky velký, Jonesi." Kontrahenta znepokojil tón, kterým poslední poznámku pronesl.

"Co ty čtyři v opravě?"

"Rozkaz je už venku. ‚Urychleně se připravit k vyplutí.' A tak jich máme devět, za pár týdnů, když budeme mít štěstí."

"Pane Chambersi?"

Chambers se otočil. "Ano, poddůstojníku Jonesi?"

"Pamatujete, jak jsme pluli na sever, úplně sami, a sledovali čtyři nebo pět zlých hochů najednou?"

Operační důstojník zdrženlivě, téměř nostalgicky přikývl. Jeho odpověď byla tichá. "To je už dávno, Jonesi. Teď máme co dělat s SKK, na jejich hřišti, a..."

"To z vás ta čtvrtá frčka na ramenou udělala poseru?" Chambers se otočil v náhlém vzteku.

"Poslouchej, chlapče, já..." Ale Ron Jones mu to vrátil také vztekle.

"Já, já, hergot, vy jste byl oficír! Věřil jsem vám, že budete vědět co dělat s údaji, co jsem vám dával, stejně jako jsem věřil jemu..." Jones ukázal na admirála Mancusa. "Když jsem se s vámi plavil, byli jsme třída, na celém tom posraném světě. A když jste dělal pořádně svou práci jako velící důstojník, a když vy děláte pořádně svou práci jako velitel svého loďstva, Barte, tak ti hoši tam venku taky. Hergot! Když jsem poprvé hodil svůj ranec do průlezu na Dallasu, tak jsem vám věřil, že tu svou zatracenou práci umíte dělat. To jsem se pletl, pánové? Pamatujete na naše heslo na Dallasu? ‚První v akci'? Tak o co tu ksakru jde?" Otázka visela několik vteřin ve vzduchu. Chambers byl příliš rozvzteklený, než aby k němu pronikla. Velitel Tichomořské ponorkové flotily nebyl.

"To vypadáme tak mizerně?" zeptal se Mancuso.

"Zaručeně, pane. No dobrá, tak nás ti hajzlové kopli do zadku. Teď je na čase myslet na to, jak to dohnat. Jsme přece špička, ne? Kdo to dokáže líp?"

"Jonesi, vy jste vždycky měl velkou hubu," řekl Chambers. Pak se zase podíval na mapu. "Ale řekl bych, že je čas pustit se do práce."

Do dveří strčil hlavu poddůstojník. "Pane, právě se ohlásila Pasadena Je kompletně připravena vyrazit, velící důstojník čeká na rozkazy."

"Co má?" odpověděl Mancuso a věděl, že kdyby posledních několik dnů dělal svou práci opravdu pořádně, tahle otázka by byla zcela zbytečná.

"Dvacet dva zdokonalených klamných cílů ADCAP, šest Harpoonů a dvanáct T-LAM-C. Všechny s bojovými hlavicemi," odpověděl poddůstojník. "Je připravena se hnout, pane."

Velitel ponorkového loďstva přikývl. "Ať je připravena na operační rozkazy."

"Ano, pane."
"Kapitán je dobrý?" zeptal se Jones.
"Loni dostal bojové osvědčení Battle-E," řekl Chambers. "Tim Parry. Byl to můj velící důstojník na Key West. Bude dobrý."
"Takže teď potřebuje už jen nějakou práci."
Mancuso zvedl telefon, aby zavolal vrchního velitele pro oblast Tichomoří. "Jo."

"Volá ministerstvo zahraničí," hlásil spojařský důstojník letectva, když vešel do místnosti. "Japonský velvyslanec naléhavě žádá o setkání s prezidentem."
"Brette?"
"Poslechneme si, co chce," řekl ministr zahraničí. Ryan přikývl na souhlas.
"Není přece jen možné, že někde došlo k omylu?" zeptal se Durling.
"Každou chvíli čekáme nějaké ověřené zpravodajské informace od družice při přeletu nad Marianami. Je tam tma, ale to moc vadit nebude." Ryan dokončil své hlášení, a v souhrnu údaje, které mohl předložit, vypadaly dost chabě. Vzato kolem a kolem, to, co se evidentně stalo, bylo tak divoké a nade vší rozumnou úvahu, že ani on nebude úplně přesvědčen, dokud sám snímky neuvidí.
"Jestli je to doopravdy tak, pak tedy co?"
"To bude nějakou chvíli trvat," připustil Ryan. "Potřebujeme slyšet, co nám sdělí jejich velvyslanec."
"A co vlastně mají v úmyslu?" zeptal se ministr financí Fiedler.
"Neví se, pane. Aby nás jen tak namíchli, to by nestálo za tu námahu. Máme nukleární zbraně. Oni ne. Je to všechno šílenost..." řekl Ryan tiše. "Vůbec to nedává žádný smysl." Pak si vzpomněl, že v roce 1939 největším obchodním partnerem Německa byla... Francie. Poučení, které se v dějinách opakovalo nejčastěji, bylo, že logika není v chování národů konstantou. Studium dějin nebylo vždycky oboustranné. A poučení z dějin záviselo na kvalitě studenta. To stojí za to si zapamatovat, říkal si Jack, protože ten druhý na to mohl zapomenout.
"Musí to být nějaký omyl," oznámil Hanson. "Pár nehod. Možná, že se naše dvě ponorky pod vodou srazily, a možná, že na Saipanu máme pár lidí, co se hned vzruší. Říkám, nedává to vůbec žádný smysl."
"Souhlasím s tím, že údaje nedávají žádný jasný obraz, ale jednotlivé kusy informací - kruci, znám Robbyho Jacksona a znám Barta Mancuse."
"Kdo je to?"
"Vrchní velitel Tichomořské ponorkové flotily. Všechny ponorky tam jsou jeho. Jednou jsem se s ním plavil. Jackson je zástupce J-3, a jsme přátelé, od doby, kdy jsme oba učili v Annapolisu." Panebože, už tak dávno.
"Dobrá," kývl Durling. "Řekl jste nám všechno, co víte?"
"Ano, pane prezidente. Každé slovo, bez analýzy."
"Znamená to, že žádnou nemáte?" Otázka byla poněkud pichlavá, ale teď nebyl čas na vylepšování nebo přikrašlování. Ryan přikývl.
"Tak, pane prezidente."
"Takže zatím vyčkáme. Jak daleko jsme od Andrewsu?"
Fiedler vyhlédl z okénka. "Teď je pod námi zátoka Chesapeake. Nemůžeme být už daleko."
"Co tisk na letišti?" zeptal se Arnieho van Damma.
"Jen ti vzadu v letadle, pane."
"Ryane?"
"Potvrdíme naše informace co nejrychleji. Všechny služby jsou v pohotovosti."
"Co tu dělají ty stíhačky?" zeptal se Fiedler. Nyní letěly po boku Air Force One, v těsné dvoučlenné formaci asi půldruhého kilometru od nich, a jejich piloti si lámali hlavu, co tohle všechno znamená. Ryan uvažoval, jestli

si toho tisk všimne. No, ale jak dlouho mohlo tohle všechno zůstat v tajnosti?

"Můj nápad, Buzzi," řekl Ryan. Mohl si to klidně vzít na zodpovědnost.

"Trochu dramatické, nezdá se vám?" zeptal se ministr zahraničí.

"To, že napadnou naši flotilu, jsme také nečekali, pane."

"Dámy a pánové, tady plukovník Evans. Nyní se přibližujeme k letecké základně v Andrewsu. Doufáme, že se vám let líbil. Prosím, narovnejte si opěradla a..." Vzadu mladší pobočníci z Bílého domu ostentativně odmítli zapnout si bezpečnostní pásy. Osádka kabiny samozřejmě udělala, co se jim říkalo.

Ryan cítil, jak podvozek měkce zaduněl o ranvej Nula-jedna pravá. Pro většinu lidí na palubě - tisk - to znamenalo konec. Pro něj to byl teprve začátek. Prvním příznakem byl počet bezpečnostní policie, větší než obvykle, čekající v letištní hale, a několik zvlášť znepokojených agentů bezpečnostní služby. Pro poradce pro národní bezpečnost to byla úleva. Ne všichni si mysleli, že se jedná o nějaký omyl, ale o co by to bylo lepší, kdyby se mýlil, aspoň teď, pro tentokrát, říkal si Ryan. Jinak stáli tváří v tvář nejsložitější krizi v dějinách jeho země.

## 24

## Doběh

Pokud existoval ještě nějaký horší pocit než tenhle, Clark nevěděl, co by to mohlo být. Jejich úkol v Japonsku měl být snadný: evakuovat americkou občanku, která se dostala do úzkých, a potvrdit možnost aktivace staré a poněkud zaprášené zpravodajské sítě.

No, to byla původní idea říkal si důstojník, když mířil do svého pokoje. Chavez zaparkovával auto. Rozhodli se, že si najmou jiné, a opět, úředník u pultu změnil výraz, když na jejich kreditních kartách viděl jak latinku, tak azbuku. Bylo to pro ně něco tak nového, že to nemělo obdoby. I na vrcholu - nebo v nejhlubší propasti - studené války Rusové s americkými občany jednali uctivěji než se svými vlastními lidmi, a ať už to pramenilo ze zvědavosti nebo ne, privilegium, že člověk byl americkým občanem, bylo pro osamělého cizince v cizí nebo nepřátelské zemi důležitou oporou. Ještě nikdy se Clark necítil tak vystrašený, a nebylo žádnou útěchou, že Ding Chavez neměl tolik zkušeností, aby pochopil, v jak neobvyklé a nebezpečné situaci se nacházejí.

Byl to proto trochu úlevný pocit, když pod knoflíkem na dveřích nahmatal kousek pásky. Možná, že mu Nomuri může dát nějaké užitečné informace. Clark se v pokoji zdržel jen tak dlouho, aby se vykoupal, a vyrazil rovnou ven. Ve vstupní hale viděl Chaveze a dal příslušné znamení: Buď na místě. Clark si s úsměvem všiml, že se jeho mladší partner stavil v knihkupectví a koupil si výtisk novin v ruštině, který nesl tak nápadně, jako by to bylo něco na obranu. Za dvě minuty Clark opět hleděl do výkladní skříně obchodu s fotoaparáty. Provoz na ulici nebyl nijak rušný, ale ne zase tak klidný, aby tu byl on jediný. Když stál a díval se na nejnovější automatický div od Nikonu, ucítil, jak do něho kdosi vrazil.

"Koukejte kam šlapete," řekl nevlídný hlas anglicky a pokračoval dál. Clark vyčkal několik vteřin, než vykročil opačným směrem, zabočil za roh a zamířil dolů uličkou. Po minutě našel stinné místo a čekal. Nomuri tam byl brzy.

"Tohle je nebezpečné, hochu."

"Proč myslíte, že jsem do vás vrazil?" Nomuriho hlas byl tichý a chvěl se.

Byl to kousek práce v terénu jak z televizního seriálu, asi tak realistický, jako když dva kluci ze střední školy potají kouří na chlapeckém záchodě. Divné na tom bylo to, že ať byla Nomuriho zpráva jakkoliv důležitá, trvala jenom minutu. Zbytek času věnovali dalšímu postupu.

"Dobrá, číslo jedna, tak žádný kontakt s vaší normální sítí. I kdyby směli ven na ulici, neznáte je. Nepřiblížíte se k nim. Vaše místa pro kontakty jsou pryč, hochu, rozuměno?" Clarkovy myšlenky letěly v tomto okamžiku rychlostí světla směrem nikam, ale nejbližší starostí bylo přežít. Člověk musel zůstat naživu, když chtěl něco udělat, a Nomuri, stejně jako Chavez a on sám, byli ‚nelegálové' a sotva by mohli počítat se shovívavostí, kdyby byli zatčeni a zcela odděleni od veškeré pomoci své mateřské agentury.

Chet Nomuri přikývl. "Zůstáváte sami, pane."

"Správně, a když nás ztratíte, vrátíte se ke svému starému krytí a nic nebudete podnikat. Je to jasné? Vůbec nic. Vy jste loajální japonský občan a zůstanete ve svém doupěti."

"Ale..."

"Ale nic, hochu. Teď vám dávám rozkazy já, a jestli je porušíte, budete se mi zodpovídat!" Clarkův hlas se ztišil a změkl. "Na prvním místě je pro vás vždycky přežití. Nedáváme sebevražedné pilulky, a nečekáme žádné takové hovadiny, jako ukazují ve filmech. Mrtvý důstojník je hloupý důstojník." Kruci, říkal si Clark, kdyby ten úkol byl býval jiný hned od samého začátku, mohli si zařídit rutinní věci - mrtvé schránky, celou sbírku znamení, řadu pojistek -, ale na to teď nebyl čas, a každá vteřina, co tu spolu ve stínu hovořili, mohla znamenat, že nějaký obyvatel Tokia půjde pustit ven kočku, uvidí japonského občana, jak hovoří s gaidžinem, a zapamatuje si to. Paranoidní křivka stoupala rychle, a bude stále příkřejší.

"Dobrá, jak říkáte."

"A nezapomínejte na to. Držte se vašich obvyklých zvyklostí. Nic neměňte, snad se jen trochu stáhněte do pozadí. Zapadněte mezi ostatní. Chovejte se jako ostatní. Hřebík, který vyčuhuje, se musí zatlouct. A zatloukání bolí, hochu. Tak, a teď, co po vás chci." Clark pokračoval další minutu. "Jasné?"

"Jasné, pane."

"Tak, a padejte." Clark zamířil uličkou zpátky a vstoupil do hotelu vchodem pro dodavatele, vděčen, že si ho nikdo v tuto noční dobu nepovšiml. Díky bohu, říkal si, že v Tokiu je tak malá zločinnost. V Americe by takový hotel byl zamčený, nebo by měl poplašné zařízení, nebo by tu obcházela ozbrojená stráž. I ve válce bylo Tokio bezpečnější místo než Washington.

"Proč si normálně nekoupíš láhev, místo abys chodil pít ven?" zeptal se ‚Čekov', ne poprvé, když se Clark vrátil do pokoje.

"Možná, že bych měl." Na tuhle odpověď se oči mladšího důstojníka odtrhly od jeho novin a procvičování ruštiny. Clark ukázal na televizor, zapnul ho a naladil na zprávy CNN, v angličtině.

A teď můj další trik. Jak to ksakru dostanu ven? uvažoval. Použít fax do Ameriky se neodvážil. I washingtonská agentura Interfax znamenala příliš vážné riziko, agentura v Moskvě neměla kódovací zařízení, které potřeboval, a přes spojení CIA na velvyslanectví také nemohl jít. Pro operace ve spřátelené zemi platila jedna pravidla, pro nepřátelskou jiná, a nikdo nemohl čekat, že se zásady pro stanovení pravidel bez varování změní. To, že on a ostatní důstojníci CIA měli před tou událostí předem varovat, byla jen další věc, která zkušeného špiona zlobila; jednání v Kongresu o téhle věci určitě budou zábavná, jestli se dožije toho, aby si je vychutnal. Jedině dobré na tom všem bylo, že měl jméno pravděpodobného podezřelého z účasti na smrti Kimberly Nortonové. Aspoň to mu poskytlo něco, na čem mohla jeho fantazie pracovat, a jeho mysl měla sotva co jiného, čím se mohla v této chvíli užitečně zabývat. Do půlhodiny bylo jasné, že ani v CNN nevědí, co se vlastně děje, a když to nevěděla ani CNN, pak to nevěděl nikdo. To je teda sranda, říkal si Clark. Je to jako legenda o Kassandře, dceři krále Priama Trojského, která vždycky věděla, co se stane, a které nikdo nikdy nedbal. Jenže Clark ani neměl možnost, jak to dostat ven... určitě?

Jestlipak bych ... ? Ne. Zavrtěl hlavou. To bylo příliš bláznivé.

"Naplno vpřed," řekl velící důstojník Eisenhoweru.

"Naplno vpřed, rozkaz," intendant u ovládacího panelu posunul páčky dopředu. Za okamžik se šipka natočila udaným směrem. "Pane, strojovna hlásí naplno vpřed."

"Skvěle." Velící důstojník pohlédl na admirála Dubra. "Dáme si nějaké sázky, pane?"

Nejlepší informace kupodivu přišla od sonaru. Dvě z doprovodných plavidel bojového uskupení měly v provozu své vlečené sonary, kterým se říkalo ‚chvosty', a údaje od nich, zkombinované s údaji od dvou ponorek na jaderný pohon na pravoboku formace, ukazovaly, že indická formace je daleko na jihu. Byl to jeden z těch podivných případů, běžnějších, než by se dalo očekávat, kdy sonar překonal radar, jehož elektronické vlny omezovalo zakřivení země, zatímco zvukové vlny si nacházely své vlastní hluboké dráhy. Indická flotila byla více než dvě stě čtyřicet kilometrů daleko, a i když pro útočné proudové letouny to bylo co by doplivl, Indové dávali pozor na jih, ne na sever, a navíc se zdálo, že admirál Chandraskatta nemá moc v oblibě noční letové operace ani rizika, která s sebou pro jeho omezenou sbírku Harrierů přinášely. No, říkali si oba, přistávání na letadlové lodi v noci není zrovna legrace.

"Trochu víc než půl na půl," odpověděl admirál Dubro po chvilce uvažovaní.

"Myslím, že máte pravdu."

Formace nebyla osvětlena, u bitevní lodi to nebylo nic neobvyklého, všechny radary vypnuté, a jediná používaná rádia byly přístroje pracující v čáře dohledu, jež vysílaly pouze po dobu několika setin vteřiny. I přístroje pro spojení přes družici vytvářely postranní laloky, které mohly vyzradit jejich polohu, a jejich skrytý postup na jih od Srí Lanky byl ze všeho nejdůležitější.

"Takováhle byla druhá světová válka," pokračoval velící důstojník a vyslovil tak nahlas to, co pociťovaly jeho nervy. Museli spoléhat na ty nejzákladnější lidské schopnosti. Byli rozestaveni další pozorovatelé, používající běžné triedry i elektronická zařízení ‚noční oči', kteří přehlíželi obzor a pátrali po siluetách a vrcholcích stěžňů, zatímco jiní na dolních palubách pozorně pátrali po ‚pérech', prozrazujících přítomnost periskopů ponorek. Indové měli na moři dvě ponorky, a admirál Dubro neznal ani jejich přibližnou polohu. Patrně také propátrávaly jih, ale jestli Chandraskatta je opravdu tak chytrý, jak se obával, nechal by jednu poblíž, čistě jako pojistku. Možná. Dubrova klamná operace byla důmyslná.

"Admirále?" Dubro otočil hlavu. Byl to spojař. "BLESK od vrchního velitele Tichomořského loďstva." Poddůstojník mu podal podložku a nad zprávou podržel baterku s červeným krytem, aby si ji velitel bojového uskupení mohl přečíst.

"Potvrdil jste příjem?" zeptal se admirál, než začal číst.

"Ne, pane, dal jste příkaz všechno utnout."

"V pořádku." Dubro začal číst. Ve vteřině držel v rukou baterku i desky. "Krucifix!"

Zvláštní agent Robberton odveze Cathy domů, a touto instrukcí se Ryan opět stal vládním úředníkem, a přestal být lidskou bytostí, která má manželku a rodinu. K Marine Jedna to bylo pěšky kousek, jeho rotor se už otáčel. Prezident a paní Durlingová, SKOKAN a JASMÍN, předvedli patřičné úsměvy do kamer a využili toho, že let byl dlouhý, k tomu, aby se omluvili, že nebudou odpovídat na žádné otázky. V patách jim následoval Ryan, jako královský podkoní.

"Takže za hodinu," řekl Durling, když vrtulník přistál na jižním trávníku u Bílého domu. "Kdy má přijít velvyslanec?" "Jedenáct třicet," odpověděl Brett Hanson. "Arnie, na té schůzce chci vás a Jacka." "Ano, pane prezidente."

Jako obvykle tu byli fotografové, ale většina reportérů Bílého domu, jejichž vykřikované otázky každého otravovaly, byla ještě v Andrewsu a dávali dohromady svá zavazadla. V přízemním vchodu byl větší kontingent agentů tajné

služby než obvykle. Ryan zamířil doleva a za dvě minuty byl ve své kanceláři, upustil kabát na židli a posadil se za stůl, už ozdobený lístky s telefonáty. Těch si pro tuto chvíli nevšímal, zvedl telefon a zavolal CIA.

"Zástupkyně ředitele operací, vítejte zpátky, Jacku," řekla Mary Pat Foleyová. Ryana ani nenapadlo ptát se, jak ví, že je to on. Ne, že by její přímou linku mělo hodně lidí.

"Jak to vypadá?"

"Pracovníci velvyslanectví jsou v bezpečí. Na velvyslanectví ještě nikdo nevnikl, a my všechno likvidujeme." Rezidentura v Tokiu, stejně jako všechny ostatní rezidentury CIA, přešla během posledních deseti let úplně na elektroniku. Zničení kartoték bylo otázkou vteřin, a nezanechávalo po sobě žádný výmluvný kouř. "Už by to mělo být hotové." Postup byl prostý. Diskety se smazaly, přeformátovaly, znovu smazaly a přejely se silnými magnety. Zlé na tom bylo to, že některé údaje byly nenahraditelné, ačkoliv ne tolik, jako lidé, kteří je shromáždili. Nyní byli v Tokiu tři klíčoví ‚nelegálové', agenti Spojených států v - pravděpodobně - nepřátelské zemi.

"Co dál?"

"Nechávají lidi jezdit domů a do práce, s doprovodem. Ve skutečnosti to sehrávají hodně v klidu," řekla paní Foleyová, překvapení na ní nebylo vidět. "To není jako Teherán v devětasedmdesátém. Na spojení nás zatím nechávají používat družicové spoje, ty se však elektronicky monitorují. Na velvyslanectví pracuje jeden STU-6. Ostatní bylo vyřazeno. Ještě máme STEPOVÁNÍ." Měla na mysli systém šifer náhodné posloupnosti, který používala přes spojovací síť Národní bezpečnostní služby všechna velvyslanectví.

"Co to další?" zeptal se Ryan, doufaje, že jeho vlastní krytá linka je bezpečná, ale přesto dbal na utajení.

"Bez legálů jsou dost odříznutí." Obavy v jejím hlase byly při téhle odpovědi zjevné, a s nimi i jistá dávka výčitek vůči vlastní osobě. CIA stále ještě operovala v pár zemích, které absolutně nepotřebovaly personál velvyslanectví jako součást smyčky. Japonsko však mezi ně nepatřilo, a ani Mary Pat nemohla napravit věc, která se už stala.

"Vědí aspoň, co se děje?" To je záludná otázka, pomyslela si zástupkyně ředitele operací, a další jehlička vnikla do jejího masa.

"To se neví," přiznala paní Foleyová. "Nic jsme od nich nedostali. Buď to nevědí, nebo jsou kompromitováni." Čímž bylo jen jemněji řečeno to, že jsou ve vězení.

"Co ostatní místa?"

"Jacku, chytli nás se spuštěnými kalhotami, a to je fakt." Přes všechnu lítost, kterou jí to muselo působit, Ryan viděl, že uvádí fakta jako chirurg na operačním sále. Je to škoda, že ji Kongres za tohle zpravodajské šlápnutí vedle bude smažit zaživa. "V Soulu a v Pekingu mám pár lidí, kteří to tam proklepávají, ale počítám, že od nich něco dostanu teprve za pár hodin."

Ryan se prohrabával svými růžovými lístky s telefonáty. "Jeden tu mám, hodinu starý, od Golovka..."

"A hergot, toho holomka zavolejte," řekla Mary Pat okamžitě. "Dejte mi vědět, co říkal."

"Jo, dám." Jack potřásl hlavou, když si vzpomněl, o čem spolu mluvili. "Přijdte sem, hned. Přiveďte Eda. Potřebuju se zeptat na jednu zásadní věc, ale nechci telefonem."

"Budu tam za třicet minut," řekla paní Foleyová.

Jack rozprostřel po stole došlé faxy a rychle je pročítal. Operativci z Pentagonu byli rychlejší než ostatní agentury, ale nyní se hlásila i Obranná zpravodajská služba, a hned po ní ministerstvo zahraničí. Vláda byla vzhůru - to jim museli za zády vystřelit z děla, pomyslel si Jack škodolibě - ale údaje se z větší části opakovaly, jednotlivé výzvědné služby se dovídaly stejné věci v různém čase a hlásily je, jako by byly nové. Znovu rychle prošel lístky s telefonáty, a bylo jasné, že většina z nich říkala totéž. Očima se vrátil k

listu od předsedy Ruské zahraniční výzvědné služby. Zvedl telefon a navolil číslo, uvažoval přitom, který telefon na Golovkově stole zazvoní. Vytáhl poznámkový blok a zaznamenal si čas. Ústředna hovor zaregistruje a nahraje, samozřejmě, on však chtěl mít své vlastní poznámky.

"Buďte zdráv, Jacku."

"Vaše soukromá linka, Sergeji Nikolajiči?"

"Pro starého přítele, proč ne?" Rus se odmlčel a pro ten den byl s žoviálností konec. "Předpokládám, že to víte."

"Ale jo." Ryan chvíli uvažoval, než pokračoval. "Překvapili nás," přiznal. Slyšel velmi ruské zamručení, vyjadřující porozumění.

"Nás také. Dočista. Máte nějakou představu, co ti šílenci chtějí podniknout?" otázal se předseda RZR, v hlase se mu mísil vztek s obavami.

"Ne, v tuto chvíli mi to nedává vůbec žádný smysl." A možná právě tohle bylo na celé věci to nejznepokojivější.

"Jaké máte plány?"

"Zrovna teď? Žádné," řekl Ryan. "Za necelou hodinu sem má přijít jejich velvyslanec."

"To pěkné časově naplánoval," poznamenal Rus. "Tohle vám udělali už jednou, jestli mě neklame paměť."

"I vám," řekl Ryan při vzpomínce na to, jak začala rusko-japonská válka. Milují překvapení.

"Ano, Ryane, i nám." A proto, jak Jack věděl, Sergej zavolal, a proto v jeho hlase zaznívaly skutečné obavy. Strach z neznáma přece neprožívají jenom děti. "Můžete mi říct, co tam na místě máte, abyste s tou krizí něco udělali?"

"Momentálně nevím, Sergeji," lhal Ryan. "Jestli je vaše washingtonská rezidentůra rychlá, tak víte, že jsem se právě vrátil. Potřebuji čas, abych se chytil. Mary Pat je teď na cestě ke mně."

"Aha," slyšel Jack po drátě. No, to, co teď řekl, byla zjevná lež, a Sergej byl starý, moudrý prfesionál, aby to věděl. "To bylo moc hloupé, že jste neoživili BODLÁK dřív, příteli."

"Tohle je otevřená linka, Sergeji Nikolajiči." Což bylo zčásti pravda. Hovor šel přes americké velvyslanectví v Moskvě zakrytou linkou, ale odtamtud to byla standardní linka, pravděpodobně, a proto mohla být odposlouchávána.

"Nemusíte mít zas takové velké obavy, Ivane Emmetoviči. Vzpomínáte si na náš rozhovor u mě v kanceláři?"

No jo. Možná, že Rusové opravdu mají náčelníka japonské kontrarozvědky pod kontrolou. Jestli ano, má možnost zjistit, zda je hovor krytý nebo ne. A jestli ano, má v ruce ještě nějaké další karty. Dobré karty. Nabízí Ryanovi, aby se mrknul?

Uvažuj, mysli, Jacku, poručil si Ryan. Tak dobrá, Rusové mají další síť hotovou a běží jim...

"Sergeji, tohle je důležité: nedostali jste žádné varování?"

"Jacku, na mou špionskou čest," - Ryan téměř viděl křivý úsměv, kterým odpověď zarámoval - "zrovna jsem musel prezidentovi přiznat, že mě to zastihlo úplně nepřipraveného, a jsem z toho víc vedle než..."

Jack se neobtěžoval poslouchánim ozdobiček. Tak dobrá. Rusové mají v Japonsku další špionážní síť, ale varování pravděpodobně také nedostali. Ne, nebezpečí takové dvojí hry bylo prostě příliš velké. A dál: jejich druhá síť byla přímo uvnitř japonské vlády; musí být, jestli do jejich kontrarozvědky pronikli. Ale BODLÁK se zabýval hlavně obchodní špionáží - vždycky se jí zabýval - a Sergej mu právě řekl, že Spojené státy udělaly hloupost, když síť neaktivovaly dřív. Novost toho, co se Jack dověděl, mu zastínila jemnější náznak, zaobalující přiznání, že také Moskva udělala chybu.

"Sergeji Nikolajiči, teď mě tlačí čas. Vy někam míříte. Kam?"

"Navrhuji spolupráci. Prezident Grušavoj souhlasil s tím, abych vám ji nabídl." Neřekl úplnou spolupráci, všiml si Jack, ale i tak byla nabídka překvapivá.

Nikdy, opravdu nikdy, kromé ve špatných filmech, KGB a CIA doopravdy nespolupracovaly na ničem důležitém. Jistě, svět se hodně změnil, ale KGB, i ve svém novém převtělení, pracovala na tom, aby pronikla do amerických institucí, a byla v tom stále dobrá,. Proto si s nimi člověk nezadával. Ale on přesto nabídku učinil. Proč?

Rusové se bojí. Čeho?

"Sdělím to svému prezidentovi, až se poradím s Mary Pat." Ryan nevěděl, jak to sdělí. Golovko však znal hodnotu toho, co právě Američanovi položil na stůl. Nebylo třeba příliš spekulovat nad tím, jaká bude pravděpodobná odpověď.

Ryan mohl opět slyšet ten úsměv. "Moc mě překvapí, jestli Folejeva nebude souhlasit. Budu ve své kanceláři ještě několik hodin."

"Já také. Díky, Sergeji."

"Přeji dobrý den, doktore Ryane."

"No, znělo to zajímavě," řekl Robby Jackson mezi dveřmi. "Asi jsi také měl dlouhou noc, Jacku."

"V letadle, to jo. Kávu?" zeptal se Jack.

Admirál zavrtěl hlavou. "Ještě jeden šálek a rozsypu se." Vešel dovnitř a posadil se.

"Je to zlé?"

"A pořád horší. Stále se snažíme dát dohromady počet lidí v uniformě, které v Japonsku máme - pár jich tam je přechodně. A před hodinou v Jakotě přistála C-141, a hned nato se ztratilo spojení. Ta zatracená věc do toho prostě rovnou vletěla," řekl Robby. "Možná nějaký problém s rádiem, prvděpodobně neměli palivo, aby mohli letět někam jinam. Posádka čtyři lidé, možná pět, zapomněl jsem to. Ministerstvo zahraničí se pokouší zjistit, kolik je tam obchodníků. Měli by dát dohromady přibližný počet, ale jsou tu taky ještě turisté."

"Rukojmí," zamračil se Ryan.

Admirál přikývl. "Řekl bych, že tak nejmíň deset tisíc."

"Co ty dvě ponorky?"

Jackson zavrtěl hlavou. "Mrtvé, nepřežil nikdo. Stennis sebral svoje letadlo a míří k Pearl Harboru rychlostí dvanácti uzlů. Enterprise se pokouší plout s jednou vrtulí a je ve vleku, dělá tak šest uzlů. Možná, že poškození strojů není tak zlé, jak nám to líčil velící důstojník. Poslali velký vyprošťovací vlečný člun, aby s tím pomohl. Na Midway jsme poslali pár P-3 jako protiponorkové hlídky. Kdybych patřil ke druhé straně, snažil bych se je vyřídit. Johnnie Reb by měl být v pořádku, ale Big-E je cíl přímo zralý. Veliteli Tichomořského loďstva to dělá starosti. Nemáme moc síly na předvádění síly, Jacku."

‚A Guam?"

"Celé Mariany jsou bez spojení, až na jednu věc." Jackson pověděl o Orezovi. "Z toho, co nám říká, si můžeme vyvodit, jak to tam je zlé."

"A doporučení?"

"Mí lidé na něčem pracují, ale pro začátek potřebujeme vědět, jestli prezident chce, abychom se snažili. Bude chtít?" zeptal se Robby.

"Brzy tu bude jejich velvyslanec."

"To je od něj hezké. Neodpověděl jsi mi, doktore Ryane."

"Odpověď ještě neznám."

"No, to teda dodá člověku sebedůvěra."

Pro kapitána Buda Sancheze to byla jedinečná zkušenost. Nebyl to tak úplně zázrak, že svého S-3 Vikinga dostal na palubu bez nehody. ‚Hoover' byl poslušný letoun, když se přibližoval, a na palubě foukal vítr rychlostí celých dvaceti uzlů. Teď měl celou skupinu perutí zpátky na palubě a jeho letadlová loď prchala pryč.

Prchala. Žádná plavba čelem k nebezpečí, podle kréda námořnictva Spojených států, nýbrž kulhala zpátky do Pearl Harboru. Pět stíhacích perutí a útočných

letounů na palubě Johna Stennise tam jen tak sedělo, úhledné seřazeno na letové palubě, všechny připraveny k bojovým operacím, ale neschopny vzlétnout, kromě skutečně hrozivé situace. Byla to otázka váhy a větru. Aby z letadlových lodí mohly letouny startovat a přistávat na nich, musely se lodě natočit proti větru a potřebovaly ty vůbec nejvýkonnější motory, aby nad přídí vznikl co nejsilnější vzdušný proud. Pohybující se vzduch zesílil impulz, daný parním katapultovacím zařízením, aby se letouny, vržené do vzduchu, zvedly. Jejich schopnost odstartovat přímo závisela na vzdušném proudu, a co bylo ještě významnější z taktického hlediska - síla vzdušného proudu ovlivňovala váhu, kterou letouny mohly nést - a to znamenalo palivo a výzbroj. Jak vše vypadalo teď, mohl letouny dostat do vzduchu, jenže bez paliva, potřebného k tomu, aby mohly zůstat ve vzduchu dost dlouho, létat nad oceánem a stíhat své cíle, a bez výzbroje, aby je mohly zasahovat. Usuzoval, že má možnost použít stíhačky k obraně flotily proti hrozbě ze vzduchu, v okruhu snad sto šedesáti kilometrů. Ale ohrožení ze vzduchu tu žádné nebylo, a ačkoliv znali polohu ustupujících japonských formací, neměl možnost se k nim se svými útočnými letouny dostat. A pak, stejně neměl rozkazy, které by mu to dovolovaly.

O noci na moři panuje představa, že je to něco krásného, ale tentokrát tomu tak nebylo. Hvězdy a dorůstající měsíc se odrážely od klidné hladiny oceánu, a všechny to zneklidňovalo. Bylo dost světla na to, aby lodě bylo vidět, ať už pluly osvětlené nebo ne. Jedinými akceschopnými letouny na jeho palubě byly protiponorkové vrtulníky, jejichž blikající bezpečnostní světla jiskřila hlavně před letadlovými loděmi; pomáhaly jim přitom také vrtulníky z několika doprovodných plavidel Johnnie Reba Jedině dobré na tom bylo, že nízká rychlost umožňovala vynikající funkci sonarových systémů torpédoborců a fregat, jež se ve zčeřených pásech vody za letadlovými loděmi uspořádaly do velkých rozestupů. Nebylo jich nijak mnoho. Většina doprovodu byla pozadu, s Enterprise; obkružovaly ji ve dvou řadách jako tělesná stráž prvního muže státu, zatímco jedna z nich, křižník třídy Aegis, se snažila pomáhat u vlečného lana a zrychlovala teď její postup vpřed na celých šest a půl uzlu. Bez pěkné bouře nad přídí nemohla Big-E provádět vůbec žádné letecké operace.

Někde by tu mohly být ponorky, odedávna největší nepřátelé letadlových lodí. Pearl Harbor hlásil, že v blízkosti nyní rozdělené bojové síly nemají žádný kontakt, ale to se pobřežní základně snadno říkalo. Obsluhy sonarů, které nervózní důstojníci důtklivě nabádali, aby jim nic neuniklo, pak objevovaly věci, které tam vůbec nebyly - proudy, ozvy od shromážděných ryb, cokoliv. Nervózní nálada ve formaci se pak projevila způsobem, jakým fregata osm kilometrů před nimi zvýšila rychlost a ostře se stočila doleva; její sonar teď určitě pípal, pravděpodobně na nic víc než na rozrušenou představivost akustika třetí třídy, který snad, nebo také vůbec ne, zaslechl velrybí pšouk. Možná dva pšouky, říkal si kapitán Sanchez. Jeden z jeho Seahawků se vznášel nízko nad hladinou a skláněl svou sonarovou anténu, aby místo sám očichal. Dva tisíce kilometrů do Pearl Harboru, říkal si Sanchez. Dvanáct uzlů. To dělalo čtyři a půl dne. Každý kilometr pod hrozbou ponorkového útoku.

Další otázkou bylo, který génius si myslí, že stáhnout se ze západního Pacifiku je dobrý nápad? Jsou Spojené státy globální mocností nebo ne? Rozmísťovat síly po celém světě je přece důležité, ne? Určitě bylo, říkal si Sanchez, a vzpomínal na to, co ho učili na Válečné akademii. Než se stal velitelem letecké skupiny perutí, byl jeho poslední ‚štací' Newport.

Námořnictvo Spojených států udržovalo po dvě generace rovnováhu sil na celém světě, schopno zastrašit každého už svou pouhou existencí, pouze tím, že lidé mohli vidět obrázky v aktualizovaných výtiscích Jane's Fighting Ships. Člověk nikdy nevěděl, kde ty lodě jsou. Mohl jen spočítat prázdná stanoviště na velkých základnách a lámat si hlavu. No, teď toho nebude moc nad čím si lámat hlavu. Oba největší suché doky v Pearl Harboru teď budou nějaký čas plné, a jestli jsou zprávy o Marianách pravdivé, Amerika nemá mobilní palebnou sílu, aby je dostala zpátky, i kdyby se Mike Dubro rozhodl jednat jako Sedmá

kavalerie a pádit zpátky domů.

"Buďte zdráv, Chrisi, dík, že jste přišel."

Velvyslanec dorazí do Bílého domu už za několik minut. Denní doba byla nemožná, ale ať už v Tokiu rozhodoval kdo chtěl, neobtěžoval se tím, aby to Nagumovi vyhovovalo, to úředník velvyslanectví věděl. Bylo to nešikovné ještě z dalšího důvodu; Washington, město, které si obyčejně cizinců málo všímalo, se brzy změní, a Nagumo se teď poprvé stal gaidžinem.

"Seidži, co se to tam ksakru stalo?" zeptal se Cook.

Oba muži patřili k Univerzitnímu klubu, přepychovému zařízení hned vedle ruského velvyslanectví, které se pyšnilo jednou z nejlepších tělocvičen ve městě; bylo to také oblíbené místo, kde si člověk mohl dát pořádně do těla a rychle se najíst. Japonská obchodní mise tam měla pronajato celé apartmá, a ačkoliv toto místo už nebudou moci pro schůzky použít, v této chvíli přece jen zaručovalo anonymitu.

"Co vám řekli, Chrisi?"

"Že jedna z vašich lodí měla malou nehodu. Ježíši, Seidži, není to už tak dost špatné i bez takového omylu? Copak ty zatracené nádrže nestačily?" Nagumo vteřinku vyčkával s odpovědí. Určitým způsobem to byly dobré zprávy. Vcelku se věci udržovaly poněkud v tajnosti, jak předpovídal, a jak velvyslanec doufal. Teď byl nervózní, ačkoliv to na jeho chování a výrazu nebylo vidět.

"Chrisi, to nebyla nehoda."

"Jak to myslíte - nebyla nehoda?"

"Myslím tím to, že to byla jakási bitva. Myslím tím, že moje země se cítí silně ohrožena, a že jsme přikročili k určitým obranným opatřením, abychom se chránili."

Cook to jaksi nemohl pochopit. Ačkoliv byl na ministerstvu zahraničí specialistou na Japonsko, ještě ho nepozvali k hlášení a věděl jen to, co pochytil ze zpráv z rádia ve svém automobilu, a to byla dost hubená informace. Nagumo viděl, že to je nad Chrisovo chápání - představa, že by jeho země mohla být napadena. Nakonec, Rusové jsou pryč, ne? Seidži Nagumo měl pocit uspokojení. Ačkoliv ho naplňoval strach z rizika, které jeho země podstupuje, a nic nevěděl o důvodech, proč se tak děje, byl to vlastenec. Svou zem miloval jako každý jiný. Byl také součástí její kultury. Měl příkazy a instrukce. V mysli se mohl proti nim bouřit, ale došel prostě k závěru, že je vojákem své země, a tím to končilo. A gaidžin je Cook, ne on. Znovu a znovu si to opakoval.

"Chrisi, naše země jsou ve válečném stavu. Tlačili jste nás moc daleko. Promiňte mi to, radost mi to nedělá, to musíte pochopit."

"Moment." Chris Cook zavrtěl hlavou a na obličeji se mu objevil pátravě nevěřícný výraz. "Myslíte válka? Opravdová válka?"

Nagumo zvolna přikývl a promluvil nabádavě a s politováním. "Obsadili jsme Mariánské souostroví. Naštěstí se to obešlo beze ztrát na životech. To krátké střetnutí mezi našimi dvěma loďstvy asi bylo vážnější, ale ne o moc. Obě strany se nyní od sebe vzdalují, a to je dobré."

"Vy jste zabili naše lidi?"

"Ano, říkám to s politováním, nějací lidé asi přišli o život na obou stranách." Nagumo se odmlčel a sklopil oči, jako by se nedokázal podívat svému příteli do očí. Už v nich viděl rozrušení, které očekával. "Prosím, nekladte mi tohle za vinu, Chrisi," pokračoval tiše hlasem, který zjevně musel pevně ovládat. "Ale tyhle věci se už staly. Já na nich nemám žádný podíl. Nikdo se mě na názor neptal. Víte, co bych byl řekl. Víte, co bych byl radil." Každé slovo bylo pravda, a Cook to věděl.

"Prokrista, Seidži, co budeme dělat?" Otázka byla výrazem jeho přátelství a podpory, a jako taková se dala snadno očekávat. A jak se také dalo předvídat, poskytla Nagumovi prostor, který očekával a potřeboval.

"Musíme přijít na nějaký způsob jak věci udržet v rukou. Nechci, aby moje

země byla znovu zničena. Musíme to zastavit, a rychle." Což byl cíl jeho země a tím i jeho vlastní. "Na světě není místo na tohle... tuhle odpornost. V mé zemi jsou chladnější hlavy. Goto je blázen. Tak" - Nagumo prudce vztyčil ruce - "teď je to venku. Je to blázen. Cožpak můžeme dopustit, aby si naše země navzájem stále škodily kvůli bláznům? A co váš Kongres, co ten maniak Trent se svým zákonem o reformě trhu? Podívejte se, kam nás jeho reformy přivedly!" Teď se do toho skutečně pustil. Jako většina diplomatů dovedl své vnitřní pocity halit do závoje, a nyní zjišťoval, že jeho herecký talent je o to působivější, že skutečně věřil tomu, co říkal. Vzhlédl se slzami v očích. "Chrisi, jestli lidé jako my nedostanou tuhle záležitost pod kontrolu - bože, co pak? Práce celých generací, a je pryč. Vaše země, i moje, obě zraněny, lidé mrtví, vše, co se dosud vytvořilo, se zahodilo, a kvůli čemu? Protože blázni v mojí zemi, i ve vaší, si nedokázali poradit s obtížemi v obchodě? Christophere, musíte mi pomoci to zastavit. Musíte!" Ať už byl Christoper Cook zaprodanec nebo ne, byl to diplomat a jeho profesním krédem bylo zabránit válce. Musel reagovat, a udělal to. "Ale co můžete vlastně udělat?"

"Chrisi, víte, že moje postavení je vyšší, než moje zařazení ukazuje," zdůraznil Nagumo. "Jak jinak bych mohl pro vás udělat ty věci, které jsem pro naše přátelství udělal?" Cook přikývl. Tohle očekával.

"V Tokiu mám vlivné přátele. Potřebuji čas. Potřebuji prostor pro vyjednávání. S těmi věcmi mohu naše postavení zmírnit, dát Gotovým protivníkům něco, s čím mohou pracovat. Musíme toho člověka dostat do blázince, kam patří - nebo ho sami zastřelit. Ten maniak by dokázal mou zemi zničit, Chrisi! Proboha, musíte mi pomoci zarazit ho." Poslední věta mu vycházela přímo ze srdce.

"Ale co ksakru mohu dělat, Seidži? Jsem jen zástupce náměstka ministra zahraničí, nezapomínejte na to! Černoušek, a šéfů je celá hromada."

"Jste jeden z mála lidí ve vašem ministerstvu, kteří nám skutečně rozumějí. Budou vás žádat o radu." Trochu lichotivé. Cook přikývl.

"Pravděpodobně. Jestli mají rozum," dodal. "Scott Adler mě zná. Promluvíme si."

"Když mi řeknete, co vaše ministerstvo zahraničí chce, mohu tu informaci dostat do Tokia. Když budu mít štěstí, mohu zařídit, aby to moji lidé na ministerstvu zahraničí navrhli jako první. Když se nám to podaří, pak vaše myšlenky budou našimi myšlenkami, a budeme moci snáze vyhovět vašim přáním." Tomuhle se říkalo judo, ‚jemné umění', a to spočívalo hlavně v tom, že síla a pohyby nepřítele se využily proti němu. Nagumo se domníval, že ho teď velmi dovedně používá. Mělo polechtat Cookovu marnivost, že by mohl zahraniční politiku řídit sám pomocí vlastní chytrosti. Nagumovu marnivost lechtalo zase to, že tenhle gambit vymyslel.

Cook se opět zatvářil pochybovačně. "Ale jestli jsme ve válečném stavu, jak ksakru může..."

"Goto není úplně šílený. Necháme velvyslanectví otevřena jako cestu k vzájemně komunikaci. Nabídneme vám vrácení Mariánského souostroví. Pochybuji, že nabídka bude zcela upřímná, ale octne se na stole na znamení dobré vůle. Tak," řekl Seidži. "Teď jsem zradil svou zemi." Podle plánu.

"Co bude pro vaši vládu přijatelné jako scénář pro ukončení téhle věci?"

"Podle mého mínění? Úplná nezávislost Mariánského souostroví; konec jejich statutu člena Amerického společenství. Z ekonomických i geografických důvodů připadnou v každém případě do sféry našeho vlivu. Myslím, že to je slušný kompromis. Vlastníme tam už většinu pozemků," připomněl Nagumo svému hostovi. "To je můj odhad, ale dobrý."

"A co Guam?"

"Pokud bude demilitarizován, zůstane součástí území Spojených států. To je také zase jen odhad, ale dobrý. K úplnému vyřešení řady záležitostí bude zapotřebí čas, ale myslím, že tuhle válku můžeme zastavit, než se ještě víc rozšíří."

"Co když nebudeme souhlasit?"

"Pak zemře mnoho lidí. My jsme diplomaté, Chrisi. Naším životním posláním je tomu zamezit." A ještě jednou: "Když mi dokážete pomoci, jen abychom věděli, co vaše vláda chce, abychom udělali, a já abych mohl na naší straně začít pracovat, vy a já můžeme zabránit válce, Chrisi. Prosím, můžete mi pomoci?"

"Za tohle peníze nevezmu, Seidži," řekl Cook v odpověď.

Nepochopitelné. Ten člověk má přece jen zásady. O to lépe, že je nedoprovází schopnost vidět pod povrch věcí.

Japonský velvyslanec dorazil, jak byl instruován, ke vchodu Východního křídla. Vrátný mu otevřel dveře přepychového japonského automobilu Lexus a příslušník námořní pěchoty mu zasalutoval, protože mu nikdo neřekl, aby to neděla. Vešel sám; tělesná stráž ho nedoprovázela, a prošel detektory kovu bez potíží, pak zabočil doleva a kráčel dlouhou chodbou, ve které kromě jiných věcí byl i vchod do prezidentova soukromého kina. Visely tu portréty ostatních prezidentů, sochy od Frederica Remingtona, i další připomínky americké hraničářské minulosti. Samotná vzdálenost, kterou musel ujít, mu měla připomenout velikost země, v níž reprezentoval tu svou. Trojice agentů tajné služby ho doprovodila nahoru do reprezentačního poschodí, místa, které dobře znal, a pak dál doleva do křídla, odkud se spravovaly záležitosti Spojených států. Pohledy, jak viděl, nebyly nepřátelské, pouze korektní, ale to bylo zcela odlišné od srdečnosti, které se mu v téhle budově obvykle dostávalo. Poslední kapkou bylo to, že setkání se konalo v Rooseveltově salonku. V něm byla Nobelova cena míru, kterou Theodore dostal za dojednání konce rusko-japonské války.

Jestli mě to, jak sem jdu, má naplnit posvátnou úctou, říkal si velvyslanec, pak se tohle poslední jednání minulo účinkem. Američané byli takovýmihle bláhovými divadýlky známí. Salonek, kde byla uzavřena dohoda s Indií, vedle staré Old Executive Building, zase měl naplnit posvátnou úctou divochy. Tenhle mu připomněl první větší konflikt jeho země, který Japonsko vyzvedl mezi velmoci tím, že porazilo dalšího člena toho klubu - carské Rusko, zemi svým významem mnohem menší, než jak se jevila, vnitřně zkorumpovanou, plnou disentu, propadlou pózování a velikášství. Hodně jako Amerika, myslel si velvyslanec. Takové myšlenky nyní potřeboval, aby se mu netřásla kolena. Prezident Durling stál a podal mu ruku.

"Pane velvyslanče, všechny přítomné znáte. Prosím, posaďte se."

"Děkuji, pane prezidente, a děkuji, že jste mě přijal v této naléhavé záležitosti takhle brzy." Zatímco Durling šel ke svému místu na druhé straně stolu, velvyslanec pohlédl na jednoho po druhém u stolu a každému pokývl. Brett Hanson, ministr zahraničí; Arnold van Damm, vedoucí pracovník štábu; John Ryan, poradce pro národní bezpečnost. V budově byl také ministr obrany, to věděl, ale zde nebyl. Zajímavé. Velvyslanec ve Washingtonu působil mnoho let, a o Američanech toho věděl hodně. V obličejích sedících mužů byla zloba, ačkoliv prezident své pocity obdivuhodně ovládal, stejně tak jako bezpečnostní agenti stojící u dveří, a jeho pohled byl pohledem vojáka. Hansonova zlost byla přímo pohoršeným vztekem; nemohl uvěřit, že by někdo mohl být tak bláhový, aby jeho zemi jakkoliv ohrožoval - byl jako rozmazlené dítě, které se nedokáže smířit s propadnutím u zkoušky u spravedlivého a ohleduplného učitele. Van Damm byl politik, a hleděl na něj jako na gaidžina - divný človíček. Na Ryanovi byl vztek vidět nejméně, ačkoliv v něm byl; byl spíš vidět na způsobu, jakým držel pero, než v upřeném pohledu jeho modrých kočičích očí. Velvyslanec nikdy s Ryanem nejednal, kromě řídkých náhodných setkání ve státních záležitostech. Totéž platilo i pro ostatní pracovníky velvyslanectví, a ačkoliv jeho minulost byla všem zasvěceným ve Washingtonu dobře známa, vědělo se o něm, že je specialista na Evropu, a proto o Japonsku nic neví. To je dobré, říkal si velvyslanec. Kdyby toho věděl víc, byl by to

nebezpečný nepřítel. "Pane velvyslanče, vy jste o toto setkání požádal," řekl Hanson, "začněte tedy."

Ryan vydržel úvodní prohlášení. Bylo zdlouhavé a připravené a dalo se čekat, co v něm bude, to, co za takovýchto okolností prohlásí každá země, a do toho trochu národního koření. Nemohli za to; byli zatlačováni, jednalo se s nimi jako s vazaly, navzdory rokům věrného a tvořivého přátelství. I oni litují, že k této situaci došlo. A tak dál. Byly to diplomatické ozdobičky, a Jack nechal pracovat své oči, zatímco jeho uši odfiltrovávaly šum.

Zajímavější bylo chování mluvčího. Diplomaté za přátelských okolností měli tendenci hovořit květnatě, jako by při svých slovech nevěděli kudy kam. Tentokrát ne. Japonský velvyslanec dával najevo pevnost, která vyjadřovala hrdost na svou zemi a její činy. Nebyl vzdorný, ale také ne rozpačitý. Dokonce i německý velvyslanec, který Molotovovi oznámil Hitlerovu invazi, dal najevo lítost, vzpomínal Jack.

Pokud šlo o prezidenta, ten naslouchal netečně; nechal Arnieho, aby dával najevo svou zlost, a Hansona, aby dával najevo své ohromení, jak Jack viděl. Dobré.

"Pane velvyslanče, válka se Spojenými státy americkými není žádná trivialita," řekl státní tajemník, když bylo úvodní prohlášení u konce.

Velvyslanec necouvl. "Je to válka jenom tehdy, jestli si to tak přejete. My si nepřejeme zničit vaši zemi, ale máme své vlastní bezpečnostní zájmy." Pak oznámil postoj své země k otázce Mariánského souostroví; bylo to japonské území dřív, a nyní je jím opět. Jeho země má právo na svůj vlastní obranný pás. A to je to celé.

"Víte přece," řekl Hanson, "že máme prostředky jak vaši zemi zničit?"

Přikývnutí. "Ano, vím. Dobře si pamatujeme, jak jste proti mé zemi použili jaderné zbraně."

Při této odpovědi se Jackovy oči pootevřely. Do svého poznámkového bloku napsal: Nukleární zbraně?

"Chcete říci ještě něco," poznamenal Durling a vmísil se tak do hovoru.

"Pane prezidente - moje země má také nukleární zbraně."

"A dostaly se k vám jak?" zeptal se Arnie s pohrdlivým odfrknutím. Ryan mu za tuto otázku tiše blahořečil; někdy je i osel na svém místě.

"Moje země má mezikontinentální rakety s nukleárními hlavicemi. Vaši lidé sami viděli montážní závod. Můžete se přesvědčit u NASA, jestli si přejete." Velvyslanec jen jakoby mimochodem uvedl jméno a data a všiml si, že Ryan si je jako správný úředník zapsal. Místnost ztichla tak, že mohl slyšet škrábání jeho pera. Ještě zajímavější byl výraz na ostatních obličejích.

"Vyhrožujete nám?" otázal se Durling tiše.

Velvyslanec mu pohlédl zpříma do očí, šest metrů vzdálených. "Ne, pane prezidente, nevyhrožuji. Pouze konstatuji fakt. Znovu říkám, tohle je válka, jen když vy si ji budete přát. Ano, víme, že nás můžete zničit, když budete chtít, a my nemůžeme zničit vás, ačkoliv vám můžeme způsobit značné škody. A kvůli čemu, pane prezidente? Kvůli pár ostrůvkům, které i tak jsou historicky naším majetkem? Byly japonské, až na to, že se už léta jmenují jinak."

"A ti lidé, co jste zabili?" zeptal se van Damm.

"Toho je mi upřímně líto. Jejich rodinám samozřejmě nabídneme odškodné. Doufáme, že dokážeme záležitosti ukončit. Nebudeme obtěžovat vaše velvyslanectví ani jeho pracovníky, a doufáme, že vy nám zaručíte stejnou laskavost, abychom zachovali komunikaci mezi našimi vládami. To je to tak těžké," otázal se, "dívat se na nás jako na sobě rovné? Proč jste považovali za nutné nám ublížit? Kdysi došlo k tomu, že při jediné havárii letadla, kvůli chybě, zaviněné vašimi lidmi u Boeingu, zahynulo víc našich občanů, než kolik životů bylo ztraceno v Tichém oceánu. Pustili jsme se snad proto do vás? Ohrožovali jsme vaši ekonomickou jistotu, vaše přežití? Ne. Neudělali jsme to. Přišel čas, aby moje země zaujala své místo ve světě. Stáhli jste se ze západního Pacifiku. Nyní se musíme postarat o naši vlastní obranu. Abychom to

mohli udělat, potřebujeme to, co potřebujeme. Jak si můžeme být jistí, že když jste zmrzačili naši zemi ekonomicky, že se ji někdy později nebudete snažit zničit i fyzicky?"

"To bychom nikdy neudělali!" namítl Hanson.

"To se snadno řekne, pane tajemníku. Už jste to jednou udělali, a jak jste sám zdůraznil, tuto schopnost si udržujete."

"My jsme válku nezačali," zdůraznil van Damm.

"Nezačali?" otázal se velvyslanec. "Tím, že jste nám přerušili přísun nafty a obchod, postavili jste nás tváří v tvář zkáze, a výsledkem byla válka. Je to jen měsíc, co jste naše hospodářství uvrhli do zmatku, a očekávali jste, že nic neuděláme - protože jsme neměli čím a jak se bránit. Nu, teď máme," řekl velvyslanec. "Teď snad s námi budete zacházet jako se sobě rovnými." Na okamžik se odmlčel.

"Pokud jde o mou vládu, konflikt je ukončen. Už žádnou akci proti Američanům nepodnikneme. Vaši občané jsou v mé zemi vítáni. Upravíme svou obchodní praxi tak, aby vyhovovala vašim zákonům. Celá tato záležitost by se mohla vaší veřejnosti prezentovat jako nešťastná nehoda, a o Mariánském souostroví spolu můžeme dosáhnout dohody. Jsme připraveni jednat o uspořádání, které bude vyhovovat vašim potřebám i našim. Toto je stanovisko mé vlády." S tím velvyslanec otevřel své kožené desky a vyňal ‚nótu', kterou vyžadovala pravidla chování v mezinárodních jednáních. Vstal a podal ji ministru zahraničí.

"Bude-li třeba mé přítomnosti, jsem vám k službám. Přeji vám dobrý den." Kráčel ke dveřím, kolem poradce pro národní bezpečnost, který velvyslance nesledoval očima jako ostatní. Ryan neřekl vůbec nic. To mohlo být nebezpečné u Japonce, ne však u Američana. Prostě neměl co říci. Nu, je to specialista na Evropu, ne?

Dveře se zavřely a Ryan počkal několik vteřin, než promluvil. "No, bylo to zajímavé," poznamenal a hleděl na stránku svých poznámek. "Řekl nám jen jedinou důležitou věc."

"Co máte na mysli?" zeptal se Hanson.

"Nukleární zbraně a systémy dopravy na cíl. To ostatní byly jen kudrlinky, které byly určeny jiným posluchačům. Pořád nevíme, co doopravdy podnikají."

KONEC 1. DÍLU